

Giới thiệu Hành Trình Năm Giữ Nguyệt

Truyện Hành Trình Năm Giữ Nguyệt bắt đầu từ khi cô vô tình bị xuyên không chỉ vì một vài hạt bụi của cây thạch học tác động vào. Sinh ở một thế giới khác và cô đã được gặp gỡ vô số nam nhi đào hoa...

Từ đây cũng là bắt đầu câu chuyện tình của cô, một câu chuyện tình êm đẹp tuy không có nhiều khó khăn, không có nhiều sóng gió nhưng cuộc sống lại không dễ dàng đến như vậy, không biết khi mọi chuyện ập đến, một mình cô có gánh nổi không?

Một câu chuyện tình say đắm lòng người, một tình yêu vượt gian của chính cô. Liệu cái kết của câu chuyện tình này sẽ là đau khổ hay hạnh phúc ???

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Tháng tư khắp núi đồi Vụ Linh Sơn đều phủ một màu xanh biếc, dù chỉ là màu xanh đơn điệu nhưng cũng mang nhiều tầng sắc thái phong phú, hướng chỉ thẳng từ đã có chút hoa dại lảng lảng hé nhụy, càng làm tôn thêm mấy phần kiều diễm. Thoạt nhìn cả Vụ Linh Sơn như một bức tranh sơn thủy mà thiên nhiên ban tặng, không cần trau chuốt cũng chứa đầy ý vị, như một thiếu nữ ngày xuân thướt tha làn váy cùng hòa mình vào màu xanh của cỏ cây mà hăng hái biểu diễn, toát ra vẻ đẹp phong tình vạn chủng.

Dưới chân núi là một tiểu thôn, xa xa nhìn lại từng vòng khói bếp lượn lờ, làm cho con người ta cảm thấy thật ấm áp. Nơi này là thôn mới được khai phá, đây là nơi mà khách du lịch có thể dừng chân, thuận tiện có thể ở lại trải nghiệm qua cuộc sống của người dân xóm núi. Mặc dù quảng cáo thật hấp dẫn nhưng điều kiện sinh hoạt lại không được tính là tốt, bất quá thiên nhiên ở đây không hề bị đụng chạm bởi bàn tay của con người cho nên giá cả cũng không được coi là thấp. Kỳ Tiểu Nguyệt hôm nay phải ở lại đây, trong một hộ gia đình nhà nông bình thường, có ba gian phòng, mỗi gian phòng đều bày biện thật đơn giản, chỉ có một chiếc giường lớn, nam sinh nữ sinh ở hai gian khác nhau, điều kiện dù sao cũng khá hơn hồi ở Học Viện Trung Y Lão Sư.

Đây là lần cuối cùng những sinh viên năm cuối của Học Viện Trung Y trước đêm tốt nghiệp tham gia hoạt động hái thuốc. Mục đích là để cho những sinh viên từ nhỏ sống ở thành thị như Tiểu Nguyệt có thể phân biệt được thực vật, được liệu từ thiên nhiên mà không phải là những thứ đã được sấy khô thành thuốc bán đầy ở các hiệu thuốc trong thành phố. Mặc dù không thể giống như Thần Nông (là một vị thần y) ném bách thảo, nhưng đã là sinh viên năm tư, ít nhất phải nhận biết đủ loại thảo dược mới đúng. Vì vậy mục đích của chuyến đi này là vậy.

Kỳ Tiểu Nguyệt là một thành viên trong nhóm những sinh viên tham gia hoạt động lần này. Kỳ Tiểu Nguyệt xuất thân từ gia đình có truyền thống Trung Y, không có gì nghi ngờ, sau khi tốt nghiệp trung học liền chọn vào Học Viện Trung Y. Dù sao thì ông nội là người tương đối có quyền y trong giới Trung Y ở thành phố, mà cha mẹ đều là thành viên của Viện Trung Y, mà bản thân nàng từ nhỏ đã được chỉ dẫn nên mưa dầm thấm đất. Cha mẹ nàng thường xuyên ra nước ngoài công tác nên Kỳ Tiểu Nguyệt nàng lớn lên cùng ông bà nội vì vậy được thừa kế từ ông nội rất nhiều thứ như thư pháp viết bút lông, đặc biệt là Thái Cực Hình Ý – môn võ mà ông nội nàng si mê, còn có truyền thống hát kinh kịch.

Vào mỗi chiều mùa hè, Tiểu Nguyệt thường cùng với ông nội ngồi dưới cây tử đằng, nàng tự tay đánh đàn cùng ông nội phối hợp một đoạn điệu Tây bi nhị hoàng (lần điệu trong ca kịch dân gian Trung Quốc, đậm với dân nhị), gió đêm mùa hạ khiến hai người cảm thấy vô cùng thích thú. Cũng có khi sáng sớm theo ông nội đùa nghịch một bộ Thái Cực kiếm hay Hình Ý quyền, tuy không phải quá chuyên nghiệp nhưng cũng nhìn ra hình ra dạng. Dĩ nhiên Trung Y vẫn là thứ thiết yếu, vì vậy cuối cùng chọn chuyên ngành vào đại học thì Tiểu Nguyệt vẫn chọn Trung Y (em tra baidu khúc này nó ghi 中医 là chỉ danh từ về Trung Y, còn 中药 là thuốc bắc, thuốc Trung Y). Tiểu Nguyệt thường xuyên nghe ông nội kể chuyện xưa, khi bé đi hái thuốc trong núi sâu thường dẫm lên những dược liệu quý hiếm, Tiểu Nguyệt đoán rằng tâm trạng lúc ấy chắc chẳng khác nào chột nhột được vật quý, vì vậy nàng rất hy vọng về những chuyến đi như thế.

Hy vọng thì rất đẹp nhưng thực tế thì nơi nào còn có rừng sâu núi thẳm khi mà ngày nay khắp nơi tràn ngập những công trình mọc lên để kịp với tiến trình đô thị hóa, làm gì còn hệ sinh thái nguyên thủy, rừng núi cơ hồ cũng tìm không ra nữa rồi. Thế nhưng ông nội vẫn có biện pháp, khi Tiểu Nguyệt ở Học Viện Trung Y, vào mỗi chủ nhật ông đều mang Tiểu Nguyệt đi đến khu hái thuốc ở phía sau khu du lịch nổi tiếng, tuy rằng hơi xa nhưng nơi đó vẫn còn ngọn núi vẫn chưa bị khai phá.

Ông thường mang Tiểu Nguyệt tiến vào trong núi, tìm kiếm các thảo dược được ghi trong sách, mỗi lần tìm thấy thì ông lại nói trước tên cho Tiểu Nguyệt biết thuận tiện kiểm tra hiểu biết của nàng về tính chất của loại thảo dược đấy và cách phối hợp dược liệu, khi thì bổ sung thêm, chẳng khác nào giảng dạy thêm cho Tiểu Nguyệt những bài học sinh động về cách dùng dược liệu để làm thuốc. Cho nên Tiểu Nguyệt trong ngành Trung Y thì vẫn luôn cảm ơn đi trước, tốt nghiệp thì cũng thuận lợi vào Viện Trung Y, tương lai sắp thành một bác sĩ Trung Y (em ko biết có nên để là Dược sĩ ko thôi để đại bác sĩ ;;) xuất sắc.

Nên chuyến hoạt động hái thuốc thực tế do trường tổ chức lần này, thật ra Kỳ Tiểu Nguyệt cũng không phải rất mong chờ, cũng chỉ là chuyện đến thì đáp ứng mà thôi. Nhưng với chuyện một chiếc giường lớn dùng chung thế này Kỳ Tiểu Nguyệt lại cảm thấy vô cùng hứng thú, mười mấy cô gái ngủ trên một cái giường làm Kỳ Tiểu Nguyệt cảm thấy mới lạ, và lại Vụ Linh Sơn rõ ràng đẹp hơn rất nhiều so với nơi mình cùng ông nội đã từng đi trước kia, nơi này càng giống như khu rừng sinh thái nguyên thủy, không khí mát mẻ dường như thiên nhiên ưu đãi rất nhiều.

Ngày thứ hai, năm mươi học sinh được chia ra mười người một tổ, được năm thầy cô mang theo lên núi, tuy nhiên hoạt động cũng chỉ là mặt ngoài, thầy

cô thỉnh thoảng hái một vài loại thảo dược thường gặp, ví dụ như bạc hà, tử hoa địa đỉnh, bồ công anh rồi gói thiêu cho các bạn học, nói đơn giản qua tính chất của thuốc. Đến giữa sườn núi, thầy cô rút cuộc cho phép hoạt động tự do, hai giờ sau tập hợp, sinh viên ai cũng mừng rỡ. Người thì tách đi một mình, người lại có bạn đi cùng.

Tiểu Nguyệt dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội hiếm có này, quan sát chốc lát thấy cạnh bên có một đường núi quanh co gập ghềnh, Tiểu Nguyệt biết thường đi những đường nhỏ như vậy mới có thể gặp được những vị thuốc quý, vì vậy cất bước theo đường nhỏ mà đi, càng đi đường núi càng cao chót vót, đi một lát trước mặt đã không thể đi tiếp, địa thế lại rất hiểm trở, bên trái là vách núi đen, bên phải là vách đứng rất nguy hiểm. Tiểu Nguyệt chỉ có thể thất vọng xoay người lại nhưng ngay khi ngẩng đầu lên, Tiểu Nguyệt không khỏi vui vẻ, thăm nghĩ chuyến này quả thật không tệ.

Phía bên phải trên vách đá có một bụi cây thạch học lan mới nở ra màu nâu mịn, đây chính là thảo dược được quốc gia bảo vệ ở cấp độ hai, thạch học lan này là thực vật thân cỏ, đứng thẳng, phần trên hơi hiện lên, cành uốn cong hơi chéch lên, thân màu lục sặc, hoa lớn, màu trắng, đỉnh màu tím nhạt, dược tính: ngọt, tính lạnh. Về dạ dày, thận kinh, có ích cho dạ dày, là thuốc tốt, gần đây giới nghiên cứu còn phát hiện ra trong thạch học lan còn có thể có hiệu quả điều trị ung thư. Và lại thạch học lan trong tự nhiên càng ngày càng khan hiếm Tiểu Nguyệt cùng ông nội vào núi lớn mấy năm cũng không có tìm thấy một gốc cây chứ đừng nói đến cả một bụi hiếm thấy thế này.

Mừng rỡ qua đi, Tiểu Nguyệt không khỏi cau mày, thạch học lan sinh trưởng ở trên vách đá cao, mình lên hái thế nào đây. Dò xét cẩn thận vách đá trước mắt, có mấy móm đá nhỏ có thể chống chân, đoán chừng mình có thể miễn cưỡng leo lên hái được, mặc dù thoáng nhìn qua có chút sợ nhưng là người học về thuốc thấy dược liệu quý trọng nào có thể buông tha. May mà thân thủ nài nỉ cũng coi như khỏe mạnh, hai tay bắt chéo tiến lên bắt được móm đá nhô ra, cẩn thận từng bước một đến gần cây thạch học lan kia.

Kỷ Tiểu Nguyệt cảm thấy không còn xa lắm thì mới thích thú đưa tay trái ra sức kéo bụi thạch học lan, cuối cùng thạch học lan đã nằm gọn trong tay khiến nàng nhất thời hưng phấn. Thạch học lan chân thật hoang dã thế này, chính mình chưa từng thấy qua, định đưa đến trước mắt ngắm nghía, ai ngờ tay phải ra mồ hôi, ngón tay vừa trượt, cả thân thể Tiểu Nguyệt ngã về phía sau, phía dưới là vách đá sâu vạn trượng. Trong một khắc cuối cùng ấy, Tiểu Nguyệt nghĩ rằng mình chết thật có ý nghĩa, mang một gốc thạch học lan chôn cùng, cũng coi như không phụ với nghề rồi.

Vào thời điểm rơi xuống nàng không biết rằng trên không trung chợt lóe lên ánh sáng rồi nhanh chóng biến mất. Lần nữa khôi phục lý trí, Tiểu Nguyệt cảm thấy thật không thể tưởng tượng được, từ trên cao rơi xuống, mình vẫn còn có tri giác nhưng rất nhanh Tiểu Nguyệt biết là mình đã làm, bởi vì địa phương nàng rơi xuống rất quý dị. Đó là một hố đất sâu, đáy hố có vài cành cây gãy, bốn vách thoắt ráp khó mà trèo lên được, ngẩng đầu lên nhìn thấy phía trên cây diệp phiến hình quạt, màu sắc có chút vàng nhạt cho thấy bây giờ là tiết đầu xuân.

Kỷ Tiểu Nguyệt nhìn kỹ bên dưới bất giác cực kỳ ngạc nhiên, mặc dù không trèo lên được nhưng thực tế hố cũng không tính là quá sâu, rõ ràng có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu là một bụi cây bạch quả trần quý, theo độ rộng của thân và chạc cây, có thể thấy cây này đã có nhiều tuổi rồi. Những số liệu chuyên nghiệp lập tức hiện thị đến bộ óc của Kỷ Tiểu Nguyệt. Cây bạch quả còn có tên gọi là ngân hạnh, tính bình, vị ngọt và đắng, có chút gây mê. Thuốc vào cơ thể giúp thận kinh, trị chứng thở khó khê, ho ra đàm, mộng tinh, ra huyết trắng, xuất tinh, trẻ con bị tiêu chảy, vết cắn của côn trùng, đường ruột bị nhiễm độc, bệnh lậu, đi tiểu thường xuyên, ngoài ra còn chữa mụn nhọt, vết loét, bệnh bạch tạng, là loại cây rất có giá trị.

Xuyên thấu qua chạc cây có thể nhìn thấy bầu trời xanh biếc ở phía sau, không biết có phải Kỷ Tiểu Nguyệt nhìn nhầm hay không, chợt thấy bầu trời này tinh khiết và xanh biếc hơn trước rất nhiều. Quan sát xung quanh cửa động hồi lâu, Kỷ Tiểu Nguyệt cảm giác mình đang ở trong một cái động sẵn thú mà ông ngoại đã từng nhắc đến trước đây. Chỉ là Tiểu Nguyệt biết ngày nay tuyệt đối cấm săn bắt thú, huống chi còn là thú pháp vụng về kiểu cổ xưa thế này, cho dù là săn trộm thì cũng sẽ không dùng. Cảm thấy có chút đói bụng Tiểu Nguyệt không khỏi thăm nghĩ, dù mình đại nạn không chết nhưng cứ ở trong động vài ngày mà không ai phát hiện thì cũng chết mất thôi.

Đưa tay xoa cái bụng đang đau chợt cảm thấy rất không thích hợp, cúi đầu nhìn, Kỷ Tiểu Nguyệt không khỏi ngạc nhiên, đây là đôi tay mình, ngón tay ngắn mảnh, bàn tay khéo léo, rõ ràng chính là tay của đứa trẻ mới sáu bảy tuổi. Kỷ Tiểu Nguyệt vội vàng hốt hoảng dò xét cẩn thận thân thể, bản thân tuyệt đối đang trong vóc dáng của một đứa nhóc, mà trên người lại mặc một bộ trang phục cổ xưa, bên ngoài là một vạt áo màu đỏ chót bên trong vạt áo vài màu đen, phía dưới mặc quần cùng màu, dùng một sợi dây thừng cột chặt bên hông, chân đi một đôi giày vải thêu cũ đã có chút hư hại và cũ rách rồi tuy nhiên nó rất thoải mái.

Sờ đầu một cái Kỷ Tiểu Nguyệt không khỏi cười khở, tóc ngắn của chính mình đã bị thay thế bởi một bím tóc, trên đầu còn cột dây vài màu đỏ. Đây tuyệt đối không phải là mình, thế thì đây là ai? Nơi đây là đâu? Chẳng lẽ mình đã bám vào người của đứa trẻ này ư, như vậy mình là người hay là ma, Kỷ Tiểu Nguyệt nghĩ ngờ tính chân thật của việc này, đưa tay dùng sức thử nhéo cánh tay mình, cảm giác đau nhói rõ ràng nói cho Tiểu Nguyệt biết đây là sự thật, tuyệt không phải mộng.

Đang buồn rầu thì ở nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng la lớn của một nam hài:

“Đại Nha...Đại Nha...Đại Nha...”

Thanh âm của tiếng vang vô cùng xa, Tiểu Nguyệt đoán bản thân hẳn là ở trong núi, nếu không cũng không thể nghe tiếng vọng về, tiếng gọi càng ngày càng gần, Kỷ Tiểu Nguyệt nghĩ mình cần phải thoát ra ngoài mới được, cho nên không cần biết có phải gọi mình hay không liền đáp lại, lớn tiếng trả lời:

“Ta ở chỗ này.”

Thanh âm thanh thúy mà mềm mại vang lên, tuy Kỷ Tiểu Nguyệt rất sùng sốt nhưng vẫn tiếp tục kêu lên vài tiếng, một lát sau rõ ràng có tiếng bước chân rõ ràng truyền đến Kỷ Tiểu Nguyệt không khỏi mừng rỡ thở phào một cái. Rất nhanh khuôn mặt của nam hài từ kia đã xuất hiện trước cửa động, nhìn bộ dáng rõ ràng là khoảng tám chín tuổi, mặt to mày rậm da đen sẫm khỏe mạnh, trong mắt trên mặt rõ ràng là dáng vẻ nóng nảy cùng hốt hoảng, khi nhìn thấy Kỷ Tiểu Nguyệt trong động liền cao hứng kêu to:

“Tìm được người rồi, ca ca không phải bảo người ở chờ bên kia sao, sao lại một mình tới đây, không tránh được rơi vào hố sẵn thú, người chờ ca ca tìm

sợi dây kéo ngroi lên”

Kỷ Tiểu Nguyệt thăm nghĩ thân thể này chắc chắn của Đại Nha rồi, dù sao lên trên rồi hẳn nói.

Chỉ một lát sau nam hài kia không biết ở đâu mang tới sợi dây thừng to, vút xuống hố, Tiểu Nguyệt tay bắt được sợi dây, nam hài dùng lực hướng Tiểu Nguyệt kéo lên, đại khái do tuổi còn nhỏ với lại hố đất kia rất mềm không thể mượn lực, cố gắng kéo mấy lần vẫn không thành công, nam hài đã tỏ ra có chút sốt ruột, mà Tiểu Nguyệt dưới này cũng trở nên gấp gáp, ngẩng đầu thấy phía trên có cành cây khô ánh mắt của Tiểu Nguyệt sáng lên hô:

“Ngroi đem sợi dây ném vòng qua nhánh cây kia rồi thả xuống động đi may ra có thể lên được.”

Trong lúc cấp thiết tiểu nam hài cũng không suy nghĩ nhiều, vội làm theo lời của Tiểu Nguyệt, ném mấy lần mới vòng sợi dây qua nhánh cây khô rồi ném xuống hố, Tiểu Nguyệt đem sợi dây buộc bên hông nói:

“Đã xong rồi ngroi kéo ta lên”

Tiểu nam hài thì thấy cái này với kéo dây trực tiếp không khác gì mấy nhưng vẫn làm theo muội muội vì sợ nằng sợ hãi khóc lên, thế nhưng tiểu nam hài thấy cách này dùng sức rất ít, rất dễ dàng kéo Tiểu Nguyệt lên khỏi hố sẵn thú, Tiểu Nguyệt ngồi ở trên mặt đất thở một hơi, lúc này mới bình tĩnh quan sát xung quanh.

Điều đầu tiên Tiểu Nguyệt khẳng định đây không phải là Vụ Linh Sơn, hệ sinh thái ở đây có những cây đại thụ chọc trời trần quý, ở hiện đại nào còn, điều này hiển nhiên chứng tỏ nơi này chưa từng trải qua lần khai thác rừng nào, bởi vì cây cối đều ở trạng thái hoang sơ. Ánh mắt quét qua rừng cây không khỏi làm cho Tiểu Nguyệt mừng rỡ, trừ rất nhiều cây cối có giá trị dùng làm thuốc như nhạc hoa tử sam còn có thể thấy được liệu trần quý ở khắp nơi, Tiểu Nguyệt cao hứng chạy lại bên cây bạch quả, ngồi xuống tỉ mỉ quan sát một bụi thực vật dưới tàng cây.

Các cây nhỏ mọc thành từng bụi một, lá mọc đối nhau, phiến lá hình trứng cành dài khoảng 1 đến vài centimet, chỉ mọc một hoa trên đỉnh cành, hoa vàng nhạt hơi có màu xanh biếc, gồm bốn cánh, dựa theo bề ngoài có thể đoán được đây là Anh túc Bạch sơn thừa thốt lại trần quý, đáng giá nhất là hình dáng xinh đẹp có thể làm bốn hoa.

Tiểu nam hài thấy muội muội mình đi lên lại không như bình thường, không ồn ào đòi mình cũng như mọi khi cũng không khóc nháo, nhưng lại chạy sang một bên chăm chú nhìn đám hoa đại kia mà si mê trong lòng không khỏi âm thầm buồn bực. Thấy sắc trời không còn sớm nam hài nói:

“Đại Nha mau tới đây, ca ca công ngroi xuống núi, không thì cha mẹ suốt ruột đấy.”

Kêu mấy tiếng mà Đại Nha không để ý tới, tiểu nam hài đi đến bên Tiểu Nguyệt kéo tay nói:

“Đi mau ! Xuống núi còn ăn cơm, bụng muội không đói sao?”

Kỷ Tiểu Nguyệt lúc này mới lưu luyến đứng lên, vốn muốn đem bụi thảo dược hiếm thấy này mang về, nhưng vừa nhìn lại thân phận mình tạm thời quyết định, hay là trước biết rõ về thân phận của mình đã, dù sao mới có một bụi khẳng định là trên núi này còn rất nhiều, sau này muốn hái thì tới là được.

Nam hài dắt tay Kỷ Tiểu Nguyệt, bên cạnh còn có một giỏ tiểu trúc, bên trong là một ít quả sơn tra cùng chút quả nho dại, tiểu nam hài từ trong giỏ lấy ra quả sơn tra nhét vào tay Tiểu Nguyệt nói:

“Đây! Cho muội ăn cái này, ca ca hái được rất nhiều đủ cho muội ăn mấy ngày.”

Giọng nói ngây thơ chất phác, không một chút giả tạo, làm cho Kỷ Tiểu Nguyệt bất giác khẽ mỉm cười, cho dù biết loại này là sơn tra hoang dã bình thường ăn vào vừa chua vừa chất, nhưng là bỏ vào miệng tí mỉ nhai, trừ chua xót giống như còn một tí nhân ngọt ngào tràn ngập trong tim. Kỷ Tiểu Nguyệt là con gái duy nhất, cha mẹ thì thường bận rộn với công việc cho nên tuổi thơ của Kỷ Tiểu Nguyệt thường cô độc, mặc dù có người ông đây bác học ở bên nhưng không có anh em vẫn là tiếng nói lớn nhất trong cuộc sống của Kỷ Tiểu Nguyệt. Hôm nay, không biết vì duyên cớ gì, Kỷ Tiểu Nguyệt đoán chừng mình không phải trong tình thế này xuyên qua, mặc dù không được gặp lại người nhà là chuyện đáng buồn, tuy nhiên lại có một ca ca yêu thương mình như vậy cũng coi như là một loại đền bù khác.

Nghĩ đến đây, ngược lại tâm tình Kỷ Tiểu Nguyệt lại thấy thoải mái hơn, dù sao đã đến đây rồi thì yên tâm ở vậy, tin tưởng rằng trong hoàn cảnh tối tăm mịt mù ấy, mình lại xuyên qua đến thân thể của tiểu cô nương này nhất định là có duyên cớ, có lẽ đây chính là kiếp trước của mình cũng không chừng, trải qua tuổi thơ thêm một lần nữa thì có gì đáng buồn. Kỷ Tiểu Nguyệt tin rằng nếu cha mẹ hay ông nội biết mình có thể xuyên qua đến một nơi non xanh nước biếc và lại thảo dược mọc khắp các nơi thế này hẳn sẽ hâm mộ mình lắm.

Kỷ Tiểu Nguyệt đột nhiên thoát ra khỏi suy nghĩ chạy tới nắm lấy tay ca ca cùng đi xuống núi, đi xuống núi thì đã là buổi trưa rồi, hương thơm nồng đậm của thức ăn theo khói bếp lượn lờ bay tới, ca ca lôi kéo tay Tiểu Nguyệt chạy thật nhanh vào trong thôn. Thôn không lớn lắm, đại khái có mười mấy gia đình, đều là những ngôi nhà được dựng đơn giản, có thể thấy những ngôi nhà này đều được lợp bằng cỏ tranh, cuộc sống sinh hoạt nơi đây có vẻ khá sung túc. Ca ca dắt Tiểu Nguyệt chạy tới một tiểu viện, bao xung quanh là hàng rào làm bằng gỗ đơn giản, đẩy cửa ra cả hai cùng bước vào tiểu viện.

Tiểu Nguyệt liếc nhìn bốn phía thấy ở giữa là gian nhà lá ba gian, bên cạnh là một căn phòng nhỏ chứa củi lẫn lộn, căn phòng nhỏ trên tường treo đầy da thú, hiển nhiên đây là cuộc sống của những người đi săn thú. Cùng ca ca bước vào gian nhà ở giữa, trong phòng có một bếp lò rất cổ xưa, một phụ nữ đang ngồi bên bếp nấu ăn, nhìn lướt qua huynh muội hai người đi vào liền nói:

“Con đi đâu vậy Đại Nha? Sao quần áo lại đây đất thế kia? Nhanh đi thay đổi y phục đợi cha các con từ thành trở về liền ăn cơm.”

Ca ca cười hắc hắc liền dẫn Tiểu Nguyệt đi vào một gian phòng bên trái, so với phòng bên ngoài thì nhỏ hơn nhưng rất sạch sẽ, không có trang sức bày biện dư thừa nào, trừ cái giường bên trái hơi nhỏ thì nhà chỉ có bốn bức tường. Tiểu Nguyệt đoán là phòng của mình, dưới mặt giường có một sọt trúc nhỏ đầy nắp, ca ca vén lên, bên trong hiện lên rất nhiều y phục nhỏ nhắn màu sắc rực rỡ, Kỳ Tiểu Nguyệt hiểu là những thứ này đại khái là của mình bình thường tắm rửa xong là thay, thấy ca ca lấy ra một bộ đưa cho mình đổi Kỳ Tiểu Nguyệt vội vàng nhận lấy rồi nói:

“Muội tự mình thay là được.”

Ca ca đại khái đối với muội muội không có chút nào hoài nghi, thật cao hứng chạy ra ngoài chờ tới giờ ăn, Kỳ Tiểu Nguyệt khẽ mỉm cười thay y phục trong tay, vẫn là cái loại trang phục đơn giản, nhưng là màu xanh biếc, Kỳ Tiểu Nguyệt không khỏi thở dài thật đúng là sên rận xanh đỏ lòi loét a, nhưng mình bây giờ không có tư cách để chọn lựa lựa y phục. Nhìn thấy ở góc phòng có một chậu nước nhỏ bằng gốm đặt ở trên kệ, Kỳ Tiểu Nguyệt đoán chừng là để rửa mặt thích thú múc một chút thanh thủy uống trước một cái, thật là nước ngọt trong veo, tuyệt đối là nước suối tinh khiết không ô nhiễm. Lại rửa xong tay và mặt, nhìn kỹ thấy trong chậu sứ chiếu tới là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, so với mình thì thiếu chút tư sắc, chỉ là mắt to mũi thon, cái miệng nhỏ hồng hồng nơi khoe miệng hơi nhếch lên, đoán chừng tương lai sau này mặc dù không là mỹ nữ thì cũng có thể coi là tiểu giai nhân thanh tú, thích thú cười cười. Bên ngoài chợt truyền vào một tiếng cười hào sảng, Kỳ Tiểu Nguyệt khẽ mỉm cười, “Được rồi! Cha ruột của thân thể này đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thoát khỏi nghèo khó

Kỳ Tiểu Nguyệt đang định nhìn ra ngoài thì thanh âm của ca ca đã truyền vào: “Đại Nha! Mau ra đây, cha về mua cho muội đồ tốt này.”

Kỳ Tiểu Nguyệt chỉ có thể nhanh chóng thu thập rồi đi ra ngoài, mặc dù đã có hai người con nhưng hai vợ chồng vẫn còn rất trẻ tuổi, Tiểu Nguyệt xem kỹ thì chắc chắn chưa đến ba mươi tuổi, người cha mới về mặt to mày rậm thân thể cường tráng, nhìn ngũ quan và thân thể của ca ca thì xem ra vô cùng giống phụ thân, thế tử cũng rất xinh đẹp, bộ dáng của Tiểu Nguyệt bây giờ cơ hồ là hoàn toàn thừa hưởng từ mẫu thân, thanh tú nhưng vẫn hàm chứa sự dịu dàng.

Cơm canh lấy gạo làm thức ăn chính, Tiểu Nguyệt đại khái đoán vùng này giống với phương Nam của Trung Quốc, Tiểu Nguyệt không dám lên tiếng hỏi, sợ mọi người phát hiện nàng bất đồng, thật ra thì Tiểu Nguyệt lo lắng cũng vô ích, hiển nhiên thì ba người đều là những người chất phác an phận sống ở trên núi, không chút nào phát hiện Tiểu Nguyệt không phải là Tiểu Nguyệt lúc trước. Thứ gọi là đồ tốt mà phụ thân mang về là một đoạn tơ lụa mảnh màu hồng, mẫu thân cho Tiểu Nguyệt thắt ở bên hông, Tiểu Nguyệt thấy mình như trở lại thời còn bé, cảm giác mất tự nhiên kỳ lạ.

Vài ngày trôi qua, Tiểu Nguyệt hỏi bóng gió dần dần từ miệng ca ca biết một ít chuyện, Tiểu Nguyệt rất là cẩn thận tỉ mỉ luôn bám lấy ca ca nóng lòng muốn biết tin tức, ca ca hiển nhiên là không biết những thứ này, phạm là biết sẽ nói cho Tiểu Nguyệt cho nên một tháng sau Tiểu Nguyệt căn bản là tổng kết ra tình cảnh bây giờ. Đây là một địa phương chưa bao giờ nghe nói qua, là một quốc gia không có thật trong lịch sử, ca ca đại khái cũng không biết, thôn mà nàng đang sống được gọi là Kỳ Gia thôn, rất trùng hợp là cùng họ Tiểu Nguyệt giống nhau, mười mấy gia đình trong thôn đều cùng họ Kỳ, phía trước mặt thôn là ngọn núi lớn có tên là Nghiêu Sơn, là ngọn núi lớn nhất ở Nghiêu Quốc, cụ thể lớn bao nhiêu ca ca cũng không rõ ràng lắm.

Đã nói là rất lớn nên cho tới bây giờ trong thôn cũng chưa có người đi đến ngọn núi bên kia, thôn núi này chịu sự cai quản của Nghiêu quốc, cách không xa đó là một thành trì không nhỏ, gọi là Nguyệt Thành, là một trong ba thành lớn thuộc Nghiêu Quốc, gần với kinh thành Nhật Thành, Tiểu Nguyệt đoán thành còn lại nhất định là Tinh Thành rồi, thật chẳng có sáng tạo gì.* Khiến Tiểu Nguyệt không khỏi hứng thú là, thói quen của người dân nơi này có chút tương tự thời kỳ Đại Đường Trung Quốc nhưng địa vị của các cô gái ở đây lại không đến nỗi quá thấp kém, nữ giới có thể làm nữ đế, ca ca nói hoàng đế Nghiêu Quốc là Nữ Hoàng Đế thì Tiểu Nguyệt thiếu chút nữa cho rằng mình xuyên qua đến thế giới song song với Đại Đường.

*Nguyệt Thành, Nhật Thành, Tinh Thành: lần lượt là Mặt Trăng, Mặt Trời, Ngôi sao =)

Thân thể này hiện tại mới sáu tuổi, không có đại danh vì vậy liền lấy nữ danh là Đại Nha, ca ca chín tuổi gọi là Hồ Tử, mọi người trong nhà chủ yếu dựa vào phụ thân Kỳ Thanh Sơn săn thú duy trì kế sinh nhai, mẫu thân Lý Tố Nương thường ngày chỉ làm chút nữ công cùng nấu cơm giặt giũ, điển hình cho hình thức nam cày ruộng nữ dệt lụa. Tiểu Nguyệt không khỏi thở dài trong lòng, một nhà bốn người dựa vào một người kiếm cơm, có thể thấy cuộc sống khó khăn cỡ nào, Tiểu Nguyệt âm thầm suy tính chính mình cần mau chóng giúp cha mẹ cải thiện cuộc sống, ít nhất có thể cho nàng cùng ca ca đi Nguyệt Thành học chữ, bằng không bản thân có rất nhiều cơ hội lại chẳng có đất dụng võ, như thế chẳng phải rất đáng tiếc sao. Huống chi nơi này nhiều thảo dược hoang dại như vậy, vấn đề trước mắt là phải hiểu rõ thế giới bên ngoài.

Nghe ca ca nói qua chế độ nơi này cũng rất bình đẳng, nam hài cũng nữ hài đều có thể đi học mà còn là giáo dục bắt buộc, những cái khác ca ca cũng không nói rõ, dù sao ở Nguyệt Thành có hai nơi dạy học, một là học viện Văn Võ học viện giành cho con em bình dân, gọi đơn giản một chút là vừa dạy văn vừa dạy võ, không cần thi tuyển chỉ cần nộp chút tiền trả công cho lão sư là được, chỉ học có sáu năm. Nơi còn lại nổi danh phong nhã tài hoa trên cả nước – học viện Phong Hoa, trừ học phí cao ngất còn phải trải qua kỳ thi mới có thể nhập học, phân ra sơ cấp và trung cấp học đến mười hai năm, nếu thành tích ưu tú có thể miễn phí tiền học và ăn ở, thế chế rất tân tiến khiến Tiểu Nguyệt không khỏi thán phục.

Tiểu Nguyệt đoán học viện Phong Hoa này tương đương với học viện cho con em quý tộc ở hiện đại, chỉ là mặt học phí cùng ăn ở có điểm tuyệt hơn, trừ đi học viện Phong Hoa thì thật ra Văn võ học viện học phí cũng không tính là cao nhưng cho dù là trả tiền công cho lão sư thì trong thôn phần lớn cũng không gom góp đủ được. Cũng chỉ có vài hài tử theo học, thế nên học viện Văn võ tuy đơn sơ cũng khiến cho Hồ Tử cùng bọn nhỏ cùng độ tuổi hăm

mộ không thôi.

Nói đến đi học thì con người Hồ Từ thoáng hiện lên tia sáng bức người, khiến cho Tiểu Nguyệt có chút chua xót khổ sở, Tiểu Nguyệt quyết định phải cùng ca ca vào thành đi học, chỉ có như vậy mới có thể hiểu biết hoàn toàn về thế giới này, cũng có thể làm cho mình cải thiện cuộc sống của trong gia đình. Tiểu Nguyệt đề ra cho mình kế hoạch thứ nhất thực hiện trong năm năm, nếu ông trời đã đưa mình đến đây vậy thì phải tạo cho mình cuộc sống thật tốt, trước hết nên giải quyết vấn đề khó khăn của gia đình Đại Nha đã.

Tiểu Nguyệt suy nghĩ ba ngày, cuối cùng vẫn dồn lực chú ý vào những thảo dược trân quý trên núi, dù sao những thứ khác bản thân cũng không hiểu. Thông qua hiểu biết mấy ngày nay, Tiểu Nguyệt cảm thấy y dược ở Nghiêu Quốc vẫn còn trên phương diện ở thời kỳ nguyên thủy, bởi vì trước đó vài ngày, Kỳ bà bà nhà hàng xóm ngã bệnh, phụ thân mình cùng con trai của Kỳ bà bà phải vào trong thành mời đại phu chữa bệnh cho bà, Tiểu Nguyệt dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội này vì vậy cùng ca ca lặng lẽ núp ở cửa sổ nhìn trộm.

Thấy là một thanh niên trẻ tuổi, Tiểu Nguyệt đoán chừng là không đủ tiền mời đại phu, vị này có lẽ là học việc, bởi vì thủ pháp bắt mạch của hắn rất không thạo, mặc dù mình không xem mạch nhưng là gia gia cùng với phụ thân đều thành thạo việc này, nên nhìn thấy đại phu trẻ tuổi tìm mạch không chuẩn, có thể thấy đây là một người mới học nghề. Mạch đập cách cổ tay ba thước, đây là những bước cơ bản thông thường nhất. Rất nhanh đại phu nhấc tay lên cũng không có nói cái gì, ở trên bàn rất nhanh viết một đơn thuốc, giao cho con trai của Kỳ bà bà, rồi cầm tiền xem bệnh đi ra.

Con trai của Kỳ bà bà tên gọi Kỳ Long, nhìn so với phụ thân của Tiểu Nguyệt ít tuổi hơn, đến nay vẫn chưa thành thân, chỉ cùng với Kỳ bà bà sống qua ngày, cùng với phụ thân của Tiểu Nguyệt là bạn đi săn trong núi, Kỳ bà bà đối với Tiểu Nguyệt và ca ca rất tốt, có lúc mẫu thân cũng muốn đi vào trong núi hái chút nấm để làm món ăn, thường đem Tiểu Nguyệt cùng ca ca gửi sang nhà Kỳ bà bà cách vách, cho nên hai nhà rất thân. Tiểu Nguyệt cũng rất thích Kỳ bà bà hiền lành, cùng Kỳ thúc thúc coi mở thắng thần.

Cho nên sau khi đại phu đi thì Tiểu Nguyệt trực tiếp đi vào phòng Kỳ bà bà, thật ra mà nói một cách thẳng thừng, Kỳ bà bà cũng chỉ là cảm mạo nóng sốt đơn giản nhưng đến đối với tuổi của Kỳ bà bà thì thành vấn đề hết sức nghiêm trọng. Tiểu Nguyệt đầu tiên khéo léo hỏi thăm Kỳ bà bà một tiếng, sau đó mới quét qua phương thuốc trên bàn, cũng may là chữ phồn thể cổ đại, đối với sinh viên học bốn năm thuốc bác Tiểu Nguyệt mà nói tuyệt đối đơn giản. Tam Áo Thang giảm tuyên phế quản: cam thảo, ma hoàng, hạnh nhân, mỗi loại đều lấy khoảng mười tiền, mỗi lần dùng năm tiền, nước nửa chén canh, gừng năm miếng nhỏ, đun lấy nước cốt, bỏ cặn, uống miệng. Khi ngủ đắp chăn để cơ thể nóng đổ mồ hôi ra.

Phương thuốc rất sơ cấp, bắt quả lại chữa đúng bệnh, Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm yên tâm, rất nhanh Kỳ thúc thúc cùng với phụ thân Tiểu Nguyệt cùng đi vào thương lượng mau đi bốc thuốc, đến buổi chiều mới có thuốc đưa tới, mẫu thân Tiểu Nguyệt giúp đỡ Kỳ bà bà mau chóng uống thuốc, uống khoảng ba lần thuốc, Kỳ bà bà mới khỏi hẳn. Trải qua chuyện này, Tiểu Nguyệt đối với tài nghệ y dược chỗ này bắt đầu hiểu rõ, đó là dừng lại tại Trung Quốc Đại Đường, không sai biệt lắm, cho nên trên núi tìm chút dược thảo quý đi bán so với phụ thân đi săn thú thì kiếm được hơn nhiều.

Hạ quyết tâm, Tiểu Nguyệt mỗi ngày đều quần áo ca ca lên núi chơi, Tiểu Nguyệt cùng ca ca một dạng, không có đại danh, chỉ là cha mẹ thuận miệng gọi nữ danh Hồ Từ, Tiểu Nguyệt cảm thấy ca ca và cái tên này rất hợp, nhưng Tiểu Nguyệt đối với cái tên Đại Nha này lại cảm thù đến tận xương tủy, thậm chí nhất định tìm cơ hội sửa lại, quá tục. Ngày thứ nhất cùng ca ca tìm một vòng, Tiểu Nguyệt cũng không tìm thấy thảo dược vừa lòng, buổi tối nằm trên giường Tiểu Nguyệt âm thầm suy nghĩ, không thể tìm không có mục đích như vậy, cần phải có phương án, cần thận suy nghĩ hoàn cảnh trên núi, thảo dược trân quý để tìm được nhất hẳn là Thiên Ma.

Bởi vì Thiên Ma tập tính thích ẩm ướt, sinh trưởng nhiều ở lùm cây trong rừng, cộng sinh với xơ nấm, ngày mai phải cùng ca ca đi tìm thử ở nhiều nơi. Sáng sớm ngày thứ hai ăn xong buổi sáng, mẫu thân giao phó Hồ Từ mang theo Tiểu Nguyệt đi chơi, chính mình đi đến nhà Kỳ bà bà cách vách làm việc, Tiểu Nguyệt kéo vội ca ca lên núi nói:

“Ca ca hôm nay chúng ta lên núi hái ít nấm đi, hái mang về cho mẹ chúng ta hầm cách thủy thịt thỏ ăn.”

Hồ Từ hớn hờ đồng ý, cùng Tiểu Nguyệt mỗi người một giỏ trúc đi lên núi, quả nhiên lần này ca ca mang Tiểu Nguyệt đi đường núi phía bên phải. Theo Hồ Từ thì bên phải núi có rất nhiều nấm có thể hái, Tiểu Nguyệt ngoan ngoãn đi theo, đi tới giữa sườn núi, Tiểu Nguyệt chợt hiểu ra, bên này được ánh mặt trời chiếu đến nhiều hơn, suối từ trên núi chảy xuống khiến cho thảm thực vật so với núi bên trái tươi tốt hơn nhiều, nước suối trong suốt, có thể nhìn thấy lũ cá nhỏ nhàn nhã bơi lội dưới lòng suối cùng với hình ảnh núi đá phản chiếu. Bên bờ, đá cuội bị nước bào mòn trơn mượt bóng loáng, làm Tiểu Nguyệt nhớ lại thời điểm cùng ông mình đi tìm đá vũ hoa (một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sặc sỡ).

Cây xương bồ bên cạnh suối gặp nước nở ra cánh hoa màu tím nhạt, theo gió đưa tới một mùi thơm thoang thoảng, gần mép nước cỏ dại mọc rất cao, cơ hồ cùng với cây xương bồ mọc lẫn vào nhau, vạch cỏ dại ra có thể thấy mấy một đám nấm, Hồ Từ rất biết lựa nấm ăn trong núi, biết loại nào không có độc, ăn ngon. Tiểu Nguyệt thấy hẳn tìm những cây có thể ăn được, vì vậy mới yên tâm khom lưng tìm nhưng lại không cùng suy nghĩ với Hồ Từ, Tiểu Nguyệt tìm không phải là nấm mà là thứ khác.

Tìm thật lâu, trong đám cỏ dại có một gốc cây nở ra hoa nhỏ màu trắng vàng, đây đúng là cây nàng cần tìm. Tiểu Nguyệt mừng rỡ nhìn kỹ, là một gốc cây hình trụ, cao 30-50cm, màu vàng sẫm, phần thân dưới được bọc bởi một lớp mỏng, không có lá, lớp bọc thiên ma dạng vảy, bên cạnh gốc cây thiên ma này phát hiện còn mười mấy gốc khác, chỉ là cùng cỏ dại xen lẫn một chỗ nên rất khó phát hiện thôi, phải biết rằng nửa căn thiên ma do con người nuôi trồng ở hiện đại đáng giá đến tận 300 nhân dân tệ, mặc dù ở đây nàng không biết giá thị trường thế nào nhưng chắc hẳn cũng đáng giá không ít nha, huống chi đây còn là cây mọc tự nhiên, thích thú nàng quay sang Hồ Từ vội vàng nói:

“Ca ca, người không cần phải hái nấm nữa đâu, ca đem cái này đào đi, chúng ta lấy về.”

Hồ Từ cũng không hỏi tại sao chỉ cười ngây ngô rồi đào, rất nhanh đem mười mấy bụi cây thiên ma đào lên, lúc này mới cười đáp:

“Đại Nha, cái này so với nấm chẳng lẽ lại ăn tốt hơn.”

Tiểu Nguyệt cười suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười nói dối:

“Ngày đó ta rơi xuống hố sẵn nhìn thấy một ông lão đang đào loại cây này, đoán chừng hữu dụng nên lấy về cho cha, cho dù không ăn được thì có thể mang bán được trong thành, có thể đổi được món ăn ngon hơn không chừng.”

Hồ Tử vừa nghe thầm nghĩ có thể so với nấm ăn ngon hơn, vì vậy cũng vội tìm, sau thời gian nửa ngày cả 2 anh em đã tìm được đầy một sọt, Tiểu Nguyệt đoán chừng cũng phải được mười mấy cân, có thể thấy tài nguyên ở nơi hoang dại này phong phú cỡ nào, Hồ Tử vẫn còn còn chút sức, tuy rằng đã tốn rất nhiều sức lực nhưng miễn cưỡng có thể về đến nhà. Về nhà đã vào buổi trưa, phụ thân Kỷ Thanh Sơn vẫn chưa về, mẫu thân đã làm tốt bữa cơm trưa đơn giản chờ hai huynh muội, nương của 2 người đợi mãi không thấy 2 anh em trở về liền sốt ruột, thấy nhi tử đầu đầy mồ hôi lưng còng giò trúc tiến vào viện, vội vàng chạy lên giúp đỡ Hồ Tử đem cái giỏ lấy xuống, vừa nhìn vào giỏ đồ, Lý Tổ Nương không khỏi cười nói:

“Huynh muội các con, hôm nay lại tìm cái rễ cỏ vô dụng này về làm chi, không thấy nặng sao.”

Hồ Tử nói:

“Cái này là dược liệu, con mang về để cha vào trong thành bán có thể đổi thức ăn ngon.”

Lý Tổ Nương chỉ cười cười, không phản bác nhi tử dụ dỗ nói:

“Được rồi, ngày mai để cha các con mang đến tiệm thuốc, đổi lấy đồng tiền mua bánh ngọt cho huynh muội các người ăn.”

Hồ Tử cao hứng vội vàng gặt đầu, Tiểu Nguyệt không biết thiên ma ở địa phương này giá bán ra sao, vì vậy cũng rất mong đợi, Hồ Tử cùng Tiểu Nguyệt kiên trì chờ đợi. Ngày thứ hai phụ thân Kỷ Thanh Sơn không còn cách nào khác, trừ mấy con gà nui, mấy con thỏ hoang thì trên lưng còn có một sọt rễ cỏ mang vào Nguyệt Thành, vào trong thành Kỷ Thanh Sơn cảm thấy mấy cái rễ cỏ này thật sự nặng, vì vậy quyết định đi mấy tiệm thuốc hỏi trước xem, nghe bảo trên chợ có một tiệm thuốc danh tiếng không tồi gọi là Khánh An Đường, vì vậy Kỷ Thanh Sơn liền đi thẳng tới đó.

Đến cửa, Kỷ Thanh Sơn còn chút do dự, tuy là nghe nói qua nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng vào chỗ này bốc thuốc cũng chỉ là đi các tiệm thuốc ở ven đường, hôm nay lần đầu tiên tới, không khỏi hoảng sợ, cổng chào là tảng đá to lớn, phía trên có bảng hiệu rất lớn xem từ bên ngoài cũng phải hai tầng lầu, phải thấy rằng đây là nơi buôn bán rất phát đạt, không phải có quan hệ với hoàng thân thì chính là thương nhân lớn. Kỷ Thanh Sơn quay đầu xem lại một chút, phía sau mình rách nát, trong sọt tre là một đồng lộn xộn màu vàng ối, không khỏi âm thầm xấu hổ, đang lúc do dự, một chiếc xe ngựa có thêu hoa tinh xảo dừng bên cạnh hắn, Kỷ Thanh Sơn vội vàng đi chuyển vào trong góc.

Một gã sai vặt thanh tú quần áo sạch sẽ từ trên xe rất nhanh nhào nhảy xuống, phu xe quỳ gối bên mặt xe ngựa, từ trong xe một vị thiếu niên mặc áo gấm đi xuống, bộ dạng khoảng mười hai mười ba tuổi, vóc người thon dài, khăn vấn đầu, ngũ quan rất xuất sắc, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, mặc dù chưa đủ lớn nhưng cả người tỏa ra một hơi thở cao quý bức người, làm người ta không dễ tiếp cận.

Vốn là nam hài chỉ định liếc qua Thanh Sơn một cái liền đi vào, đại khái vì Thanh Sơn ăn mặc lam lũ, đột ngột đứng ở cửa Khánh An Đường, tính nam hài từ trước giờ có chút cao ngạo chưa bao giờ chú ý người qua đường nhưng là mắt vừa quét qua người Thanh Sơn một cái không khỏi sững sờ. Phân phó với gã sai vặt mấy câu lập tức đi tới trước mặt Kỷ Thanh Sơn, cầm rễ cây trong giỏ tre lên xem xét cẩn thận, Kỷ Thanh Sơn đã sớm sững sờ, rất nhanh sau đó một lão giả đi ra khỏi cửa chính của Khánh An Đường, mấy bước đến cạnh nam hài kia cùng cầm rễ cây trong giỏ trúc lên nhìn.

Lão giả mặc trường bào tơ lụa màu đen, tóc đã hoa râm nhưng là chân mày khỏe mắt toát ra loại khí chất ôn hòa thân thiết, vừa nhìn biết ngay một người có địa vị, nhìn một lúc lão giả đối với thiếu niên bên cạnh nói: “Từ Xung, con có biết cái này là gì không?”

Nam hài rất cung kính đáp: “Tôn nhi biết đây là Đinh Phong thảo, tron mà không khô, chủ yếu liên quan đến gan và kinh mạch, chuyên bình gan tiềm dương, trị kinh phong co giật, chứng hoa mắt chóng mặt, bất luận tỉnh hay mơ màng, đều có ích” (đách hiểu gì cả, em lên google kiểm Thiên ma rồi dựa vào tác dụng của nó chém theo tác giả đó =()

Thanh Sơn nghe được điều này nhất thời mừng rỡ, không nghĩ tới thứ rễ cỏ mà tiểu nha đầu đào được đích thực là dược liệu, vội vàng nói:

“Cái này thật sự là dược liệu sao? Cái này tiệm thuốc có mua không?”

Lão giả lúc này mới quan sát đại hán trước mắt, là một nam tử rất cường tráng, đoán chừng là thợ săn ngoài thành, nhưng mình cũng thường lên Nghiêu Sơn hái thuốc lại không nhìn thấy qua nhiều Đinh Phong thảo trân quý thế này, chắc chắn vị đại hán này hiểu được tập tính của thảo dược, thích thú hỏi:

“Vị tráng sĩ này hữu lễ, ta là chương lão quỹ của Khánh An đường, không biết là tráng sĩ tìm được ở đâu nhiều Đinh Phong Thảo như vậy?”

Kỷ Thanh Sơn vội vàng nói:

“Ngài không cần phải khách khí, cái này là khuê nữ của tại hạ lên núi tìm, nói thấy người khác hái qua cho nên quán quýt lấy ta đòi ta bán lấy bạc cho bọn chúng mua bánh ngọt ăn”

Lão giả nghe đại hán trả lời chất phác, không khỏi mỉm cười, có lẽ là tiểu hài tử trong lúc vô tình tìm được, thế nhưng nhiều như vậy đúng là chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, vì vậy đối với Kỷ Thanh Sơn nói:

“Vậy ta cũng không lừa ngươi, đây là dược liệu rất trân quý, như vậy ta theo giá thượng đẳng trả tiền cho ngươi, nếu như sau này ngươi gặp được thuốc quý thì hãy mang trực tiếp đến Khánh An Đường là được.”

Kỷ Thanh Sơn mừng rỡ gật đầu liên tục, xách theo giỏ trúc đi theo lão giả vào Khánh An Đường, vào bên trong Thanh Sơn cảm thấy chút bất an, bên trong trang trí thanh nhã, hai tầng lầu. Tầng dưới là tủ thuốc cao cao phủ đầy ba mặt, mười mấy người hốt thuốc bận rộn qua lại, tầng trên được chắn bởi một lan can gỗ tinh xảo, xuyên qua có thể thấy mười mấy vị đại phu đang xem bệnh cho một hàng dài bệnh nhân, mặc dù nhiều người lại có cả trẻ con nhưng xung quanh rất yên tĩnh, Kỷ Thanh Sơn không khỏi âm thầm sợ hãi than.

Theo lão giả vào hậu viện, phía sau là một khoảng sân rất to, khắp nơi phơi đầy thảo dược, lão giả dẫn Kỷ Thanh Sơn vào căn phòng tựa kho hàng, có một nam tử trung niên đang dọn dẹp các loại dược liệu trên kệ, thấy lão giả cùng thiếu niên đi vào vội vàng hành lễ: “Ra mắt lão gia cùng Tôn thiếu gia.”

Lão giả cùng thiếu niên gật đầu một cái. Lão giả chỉ giỏ trúc nói: “Chủ quản Vương đo cân nặng những thứ này, cho hẳn một lượng bạc một cân.” Nam tử trung niên gật đầu đáp ứng, rất nhanh xốc lên giỏ bằng trúc cân, lão giả cùng thiếu niên không dừng lại, gật đầu Kỷ Thanh Sơn một cái tiếp tục đi. Kỷ Thanh Sơn cảm thấy như vừa trải qua một giấc mộng dài, dù đã cầm mười lăm lượng bạc trong tay nhưng vẫn cảm thấy không thật, nghĩ mình sản thú mười năm cũng không tới mấy lượng bạc, hôm nay một lượng bạc đủ cho cả nhà mình bốn miệng dư giả qua một năm rồi, thật là ngoài ý muốn mà.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lăn đầu gặp gỡ

Kỷ Thanh Sơn trong lòng vui mừng khôn xiết, đem gà và thỏ hoang trong tay bán lấy vài đồng tiền rồi lập tức chạy thẳng tới cửa hàng bán bánh ngọt, mua cho Hồ Tử cùng Đại Nha hai khối bánh ngọt lớn. Lại liếc mắt thấy cửa hàng bán y phục bên cạnh, ngẫm nghĩ y phục trên người Lý Tổ Nương và hai hài tử đã một năm nay chưa đổi mới rồi, bất giác có chút âm thầm, vỗ vỗ vào bọc bạc trong ngực, nâng bước nhẹ đi vào.

Hôm nay Kỷ Tiểu Nguyệt cực kỳ cao hứng bởi buổi chiều sau khi phụ thân Thanh Sơn đi vào thành, mang về rất nhiều bạc có thể đổi nhiều đồ, đem đến không khí vui mừng cho cả gia đình nghèo khó. Kỷ Thanh Sơn mua cho Tổ nương cùng Hồ Tử, Đại Nha rất nhiều vải vóc mới, còn mua rất nhiều bánh ngọt, mua cho Tổ nương cây trầm bằng bạc, mặc dù có chút thô ráp nhưng cài trên đầu Tổ nương rất hợp làm tôn lên khuôn mặt trắng nõn trẻ tuổi, trông hết sức đẹp mắt.

Tổ Nương ngoài miệng oán giận mấy câu trách trọng phụ phung phí tiền bạc, nhưng khóe miệng không ngừng giương lên, trong con ngươi là ánh sáng nồng đậm của hạnh phúc, khiến Kỷ Tiểu Nguyệt vui vẻ vô cùng, bất giác có chút chua xót nhàn nhạt dâng lên, đây chính là một người mẹ và người vợ hết sức chất phác. Ánh mắt quét qua phụ thân Thanh Sơn, Tiểu Nguyệt chợt có chút kính nể, tuy nói có bạc nhưng Kỷ Thanh Sơn trừ mua đồ cho con cái và thể tử thì tuyệt không mua cho mình món đồ nào, người này tuy bề ngoài không nói gì nhưng trong lòng lại vô cùng áy náy với việc thể tử của mình sống trong nghèo khổ. Người đàn ông này tuy bề ngoài thô lỗ, nhưng bên trong lại ẩn chứa dịu dàng, con người sắt đá nhưng vẫn có mặt nhu tình càng khiến người khác cảm động.

Ăn cơm tối xong Tiểu Nguyệt lôi kéo Hồ Tử hai người chui vào phòng nhỏ, cho hai vợ chồng ít không gian riêng, dù sao hôm nay không khí cũng thật tốt. Ngày thứ hai Thanh Sơn liền theo hai người Hồ Tử cùng Đại Nha lên núi, Kỷ Tiểu Nguyệt len lén mừng thầm, đây mới là mục đích của Tiểu Nguyệt, nếu dừng lại ở việc sản thú đoán chừng vĩnh viễn cũng không có ăn no mặc ấm. Lợi dụng sự chuyên nghiệp của nàng và tài nguyên phong phú sẵn có của nơi đây mới có thể nhanh nhất thoát khỏi cảnh nghèo khó, mình và ca ca có thể mau chóng vào thành đi học, dù sao mình cũng muốn làm quen từng chút với thế giới này, không thể giống như ếch ngồi đáy giếng được.

Tiểu Nguyệt biết cây thiên ma quý trọng cũng là bởi vì khó tìm, ngày hôm trước mình và ca ca đào nhiều như đoán chừng cây lân cận đều không còn rồi, nhưng chưa biết chừng vẫn còn. Tiểu Nguyệt cùng Kỷ Thanh Sơn theo hướng sơn tuyến ngược lên tìm nửa ngày mới đào được mấy bụi thiên ma, đến trưa ba người xuống núi, Kỷ Thanh Sơn công Tiểu Nguyệt, Hồ Tử đi theo phía sau, mặc dù thu hoạch không lớn nhưng một nhà ba người cũng không quá thất vọng, nếu như khắp núi đồi này có thì sẽ không phải hàng quý rồi.

Nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm ngày thứ hai ba người lại lên đường, lần này không lên con đường bên phải núi nữa mà là đi con đường bên trái, chính là nơi Tiểu Nguyệt rơi xuống cái hồ sản kia. Tiểu Nguyệt so sánh 2 đường đi bên trái, phải của núi mới phát hiện bên trái đồi dễ đi hơn bên phải, nhưng gò đất và thảm thực vật so với bên phải thì không được phong phú bằng. Nhưng cây cối ở đây dày đặc hơn so với bên phải, ở lưng chừng núi có dốc thoải sau lưng có một bụi cây Tùng Lâm rậm rạp, Tiểu Nguyệt cùng phụ thân Thanh Sơn và Hồ Tử đi sâu vào trong rừng rậm lập tức cảm thấy thật râm mát mẻ. Đi vài bước, ánh mắt Tiểu Nguyệt không khỏi sáng lên, trong bụi cỏ nổi lên một vài cây hoa màu vàng lẫn chút sắc xanh đứng thẳng lên. Tiểu Nguyệt ngồi xuống xem kỹ bụi phía dưới, rễ cây ngắn, thân cây thẳng đứng, tron nhẵn không có lông. Phần lá hợp nhau giống hình lòng bàn tay, 3~4 phiến lá mọc ở đỉnh, lá nhỏ thì khoảng 3~7 cái, có hình bầu dục hoặc hình quả trứng ngược, dọc theo lá có mảnh răng cưa. Chùm hoa có hình tán ô, hoa uốn cong từ giữa ra ngoài, cái này so với thiên ma còn trần quý gấp đôi.

Thật sự là kỳ quái, nơi này nhiều thảo dược trân quý như vậy mà không có ai hái, thật ra thì Tiểu Nguyệt không biết tuy chỗ này có rất nhiều thảo dược nhưng rất hiếm người biết thảo dược nguyên sinh, cho nên một mảnh núi to như vậy, còn là ruộng thuốc thiên nhiên mà không có ai hái. Thanh Sơn thấy nữ nhi nhìn chăm chăm một bụi hoa đại tâm thường hơi lộ ra nụ cười, thầm nghĩ con gái quả nhiên thiên tính yêu thích hoa cỏ nhưng rất nhanh nữ nhi liền hướng hẳn hồ to: “Phụ thân, ca ca mau tới đây, nhìn cái này này, nó cũng là thảo dược trân quý”

Trải qua sự kiện thiên ma, Kỷ Thanh Sơn cùng Hồ Tử đối với Tiểu Nguyệt có một loại tin tưởng mù quáng, hai phụ tử vội vàng đi tới trước mặt Tiểu Nguyệt, mặc dù Kỷ Thanh Sơn cùng Hồ Tử nhìn thấy bụi hoa đại tâm này rất bình thường nhưng mà vẫn theo lời Tiểu Nguyệt đào lên. Quả nhiên rất nhanh đào được, dưới rễ cây có một củ nhỏ hình con thoi có bề ngang 1.5-5cm, đường kính 1.2-2cm, mặt ngoài vàng xám, vân mảnh không theo qui tắc lộ ra một ít rãnh ngang, phía trên có vài cục u nổi lên, quả nhiên là củ Tam Thất, Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm may mắn.

Hồ Từ nhìn Tiểu Nguyệt một chút rồi nói:

“Đại Nha, cái này thật khó coi, thật sự là được liệu sao?”

Tiểu Nguyệt làm bộ như không hiểu lắc đầu một cái nói:

“Không biết, chỉ là nhìn ông lão hái thuốc kia cũng đào qua cái này.”

Kỷ Thanh Sơn cũng cảm thấy vật này không giống lắm, chỉ là có kinh nghiệm cây thiên ma lúc trước nên không dễ dàng buông tha, cùng lắm thì mình công trên lưng đi đường đến Khánh An Đường nếu không ai thu mua thì ném đi cũng chỉ phí chút sức mà thôi. Vì vậy hắn tiếp tục kêu Hồ Từ đào lên, rất nhanh hai người cùng đào đầy giỏ. Thoát cái đã đến trưa Thanh Sơn nâng người lên, nhìn thấy sau lưng đồi vẫn còn không ít, trong một ngày mình và Hồ Từ chắc chắn sẽ không đào hết, lại nói mặc dù Định Phong thảo gì đó bán được giá tốt, ai biết được thứ khó coi này có phải được liệu hay không, tạm thời kêu Hồ Từ và Đại Nha xuống núi, dự định ngày mai đến Khánh An Đường hỏi trước rồi tính.

Ngày thứ hai Kỷ Thanh Sơn chuẩn bị đầu vào đây, tính toán cũng những thứ ngày hôm qua mang vào thành, Tiểu Nguyệt đã sớm thấy Kỷ Thanh Sơn thu thập xong, vội vàng nói:

“Phụ thân mang con đi cùng, con sẽ ngoan ngoãn không làm phiền người đâu”

Một đôi mắt to vút sáng ngời nhìn Thanh Sơn, trông hết sức đáng yêu, khiến Kỷ Thanh Sơn và Tổ Nương bật cười. Kỷ Thanh Sơn thầm nghĩ Hồ Từ cùng Đại Nha cũng lâu lắm không vào thành rồi, đoán chừng hôm nay không có việc gì, thôi thì mang theo con gái đi dạo chơi ngắm nhía xung quanh. Tổ nương cười nói: “Không bằng hôm nay cả nhà chúng ta cùng đi lên thành dạo chơi một chút.” Tổ nương vừa nói vừa nhìn lướt qua hai giỏ đồ trên mặt đất rồi nói tiếp: “Được rồi! Vào trong thành nhân tiện mua cho chàng vài thuốc vài bổ để làm áo choàng đi, áo trên người chàng cũng đã mặc mấy năm rồi.”

Vì vậy một nhà bốn người chậm rãi đi vào Nguyệt Thành, Nguyệt Thành cũng cách sơn thôn không xa, Tiểu Nguyệt đoán chừng khoảng bốn năm cây số, nhưng đây là nói khoảng cách đi bộ, vẫn mất hơn nửa canh giờ mới thấy được cửa Nguyệt thành. Xa xa nhìn lại Nguyệt Thành cao lớn, ánh mặt trời chiếu lên cổng thành khiến nó có vẻ trang nghiêm và hùng vĩ lạ thường, có chút giống cửa ngoại thành Bắc Kinh. Càng đến gần cửa thành thì dòng người ngày một đông, Tiểu Nguyệt âm thầm quan sát dân chúng đi tới đi lui, phần lớn đều đi bộ, bên cạnh đó người mặc vài thô chiếm đa số, có thể thấy đây là những người dân thường sống ở ngoại thành.

Dọc theo đường đi vẫn chưa thấy bất kỳ xe ngựa nào, phong cách ăn mặc vào khoảng giữa thời Đường Tống, chỉ là so với Đường Triều bảo thủ hơn nhưng lại cởi mở hơn một chút đối với Tống Triều. Đến nơi cửa thành có vài người mặc khôi giáp trông giữ cửa, cũng chỉ là đứng nghiêm trang tượng trưng. Tiểu Nguyệt và cả nhà rất thuận lợi đi vào Nguyệt thành. Nguyệt Thành rất lớn, hai bên nhà cửa đều làm bằng gỗ, càng vào trong thành càng phát hiện ra kiến trúc không cùng một dạng, hai bên nhà cửa dần dần thể hiện thân phận từng nhà, mặc dù gỗ chiếm đa số nhưng đi vào nội thành có thể thấy rất nhiều kiến trúc bằng đá xanh rồi.

Thỉnh thoảng có mấy chiếc xe ngựa hoa lệ rất đẹp, đi qua vài con phố thì đến một đường cái to, thấy đã không còn là đường đất bình thường mà là đường lát toàn đá xanh, không có bụi bay, không khí vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái. Hai bên là mấy cửa hàng tương đối thượng cấp, liếc nhìn là thấy được sự tấp nập, phồn hoa của chỗ này, rõ ràng người tới lui cũng không còn giống với những gì nhìn thấy trước đây, phần lớn là người mặc tơ lụa, nam nữ đều có, theo lời ca ca nói thì các cô gái ở đây đều có địa vị cao.

Bên góc đường tốt nhất của khu vực này có một cái cổng chào rất lớn, Tiểu Nguyệt nhìn lên thấy ba chữ Khánh An Đường phát sáng rực rỡ dưới ánh mặt, cách viết mạnh mẽ nghiêm nghị, nét bút vuông nhuần chỉnh tề, từng nét cứng cáp rõ ràng, rõ ràng là kiểu chữ của Âu Dương Tuấn, Tiểu Nguyệt không khỏi cười thầm, ngay cả thư pháp cũng ăn khớp với thời Đại Đường. Vào bên trong Tiểu Nguyệt có chút rung động, nói là tiệm thuốc nhưng thực tế là bệnh viện thì hợp hơn, diện tích rất lớn, người bệnh tới lui, vài gã sai vặt hốt thuốc cùng đại phu ngồi ở trước cửa, đều là ngay ngắn trật tự không loạn chút nào, gã sai vặt tiếp ứng ở cửa hiển nhiên còn nhớ rõ Thanh Sơn, thấy hắn tới cũng không nói nhiều, trực tiếp dẫn một nhà bốn người đi vào hậu viện.

Từ khi vào Khánh An Đường, mùi thảo dược xông lên mũi làm cho Tiểu Nguyệt hoài niệm một hồi, vào đến hậu viện càng làm cho Tiểu Nguyệt thêm nhớ ông nội. Nhà của ông nội là một biệt thự nhỏ hai tầng, có một sân sau nhỏ nhỏ, mặc dù không thể so sánh với hậu viện này, chỉ là mùi cùng cảm giác rất tương tự, bất giác trong hốc mắt có chút nóng lên, vội lau lau rồi hạ xuống. Nàng ngẩng đầu lại trông thấy một đôi mắt sâu đen, tựa như đêm tối vô tận, Tiểu Nguyệt không khỏi sững sốt, vội hồi phục tinh thần quan sát chủ nhân của con người này.

Một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, y phục trên người là nho bào sa tanh trắng, vạt áo mở rộng, có thể nhìn thấy bên trong là áo tơ tằm màu đen, trên đầu dùng một chiếc vòng bằng ngọc bao lấy búi tóc được bọc bằng vải trắng, vòng ngọc xanh biếc không lẫn một tia tạp chất, có thể thấy đây là kỳ danh đất giá vô cùng, hai cái tơ lụa xanh lơ rủ xuống ở bên hông, gọn gàng mà không đơn giản. Hai đạo mày kiếm có chút giương lên, kéo cả khóe mắt cùng hướng lên trên, mắt dài nhỏ mà có hồn, sống mũi rất thẳng, đôi môi mỏng khê mỉm, có thể thấy được thiếu niên không hay cười, mặc dù tuổi tác còn nhỏ nhưng tương lai tuyệt đối là một nam nhân xuất sắc.

Chỉ là ánh mắt thiếu niên có chút đáng giá để nghiên cứu, ánh mắt rất kỳ lạ, Tiểu Nguyệt cảm thấy được sự cô đơn tịch mịch đã theo hắn rất lâu rồi. Tiểu Nguyệt không để ý tới hắn nữa ánh mắt lướt qua hắn nhìn sang lão nhân bên cạnh đang cầm giỏ Tam Thất lên, không khỏi vui sướng, vị này có chòm râu dài và khí chất thật giống ông nội, tuy đáng đáp không giống nhau nhưng loại khí chất quanh năm gần thảo dược lại rất tương đồng. Lão nhân ước chừng hơn sáu mươi tuổi, mặc trường bào màu xám tro, bên hông không có đai lưng, có chút rộng rãi, lộ vẻ mấy phần khí khái không tầm thường.

Từ Mã Chu kinh ngạc nhìn hai giỏ Tam Thất trên mặt đất, thầm nghĩ lần đầu tiên có thể nói là trùng hợp, hai lần có chút khiến người ta nghi ngờ, Tam Thất, sợ rằng chính mình cũng khó tìm thấy được. Cù Tam Thất vô cùng quý giá, so với vàng còn quý hơn, vì vậy đây là dược liệu rất quý hiếm, chỉ là dược liệu này bản thân mình cũng không rõ nó có hình dạng gì, đều là từ kinh thành đưa tới, cụ thể như thế nào chỉ có tiệm chuyên quản lý thu hái thuốc

thật lâu năm mới biết được, hán tử này làm thế nào mà biết đây.

Tư Mã Chu đưa ánh mắt lên quan sát một nhà hán tử, phía sau là một người phu nhân còn trẻ tuổi dịu dàng cùng hai đứa bé, hiển nhiên là một nhà bốn người, dưới chân người phu nhân là một tiểu nha đầu. Đặc biệt khiến ông chú ý, tiểu nữ oa rất đẹp, mắt to linh động, lông mày lá liễu, lông mi cong cong, khóe miệng có chút hếch lên, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng khê mân, lộ ra hai lúm đồng tiền thật nhỏ rất là đáng yêu, nhưng mà những thứ này không ly kỳ, ly kỳ là ánh mắt của nàng xoay chuyển quét qua kệ thảo dược đang phơi nắng trong vườn có chút quen thuộc, cùng với số tuổi của nàng tuyệt không hợp.

Tư Mã Chu nổi lên hứng thú nồng đậm đối với tiểu nha đầu này, liếc nhìn đứa cháu bên cạnh, thích thú xoay người lại đối với Kỷ Thanh Sơn nói: “Cái này so sánh với Định Phong còn quý gấp đôi.”

Vừa dứt lời, Kỷ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương vui mừng một hồi, cả Hồ Tử cũng hoan hô một tiếng, nhưng ánh mắt của Tư Mã Chu quét qua tiểu nha đầu kia một cái, lại phát hiện tiểu nha đầu không lộ ra chút kinh ngạc nào, cái này thì có hai khả năng, một là tiểu nha đầu không rõ ý tứ của vật quý, hai là tiểu nha đầu đã sớm biết giá trị trường của Tam Thất. Mặc dù không quá chắc chắn nhưng Tư Mã Chu vẫn cảm thấy về sau có phần đúng hơn, tuy không biết tại sao, chỉ là trực giác Tư Mã Chu mách bảo tiểu nha đầu này hiểu biết về thuốc.

Người làm xách hai giỏ Tam Thất đi cân, Tư Mã Chu cười cười nói: “Lần trước tới gấp, không bằng đi phòng khách uống ly trà thế nào?”

Kỷ Thanh Sơn dĩ nhiên sẽ không cho là Khánh An Đường lớn như vậy lại tiếp đón cả nhà hán, không phải ăn bớt cân lượng của hán đó chứ, mắt quét qua đôi môi hơi khô của vợ mình vì vậy gật đầu đáp ứng, theo lão nhân hướng mặt bên đi tới, mặt bên là một tường xây làm bình phong ở công bình phong rất thanh nhã, là một bức tranh thủy mặc theo kiểu Giang Nam, phía trên khắc một bài thơ “Vọng Giang Nam”

“Thường Sơn Bán Hạ vọng Giang Nam

Đậu Khẩu Thanh Hoa mãn Xa Tiền

Ích Mẫu Linh Chi sinh Tử Thảo.

Đạm Trúc Diệp ánh Bán Chi Liên.”

Thơ cũng không phải khác thường, khéo léo là trong thơ hàm chứa tên mười một loại thuốc bắc, có chút thú vị. Tư Mã Chu bí mật nhìn qua tiểu nha đầu, không khỏi khẽ mỉm cười, vượt vượt chòm râu của mình thầm nói: “Tiểu nha đầu này tuyệt đối không chỉ biết chữ đơn giản trên bình phong ở công chào, ánh sáng loé lên trong đôi mắt ấy là trí tuệ bất đồng với lứa tuổi này, rõ ràng ba người đều là dân sống trên núi bình thường, đây càng kỳ lạ”.

Đi qua bình phong là một công dinh thự rất lớn, khắp nơi đều thể hiện sự tinh xảo thanh nhã, Tiểu Nguyệt cảm thấy những thứ này tựa như trên truyền hình, rất giống khu vườn Giang Nam, cầu nhỏ núi đá, đình đài lầu các tinh xảo như một bức họa, xinh đẹp vô cùng lại không chân thật. Kỷ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương trái xem phải xem có chút bứt rứt nói: “Đây là...”

Tư Mã Chu cười nói: “Đây là biệt viện của ta, nối liền với Khánh An Đường, để dễ dàng cho nghỉ ngơi thôi.”

Kỷ Thanh Sơn gật gật đầu một cái, Tiểu Nguyệt âm thầm quét mắt chung quanh, trong vườn, hành lang đều nhìn thấy người làm vẩy nước quét nhà, quần áo mỹ lệ rất có quy củ, đây tuyệt đối không phải là khí phách mà thương nhân có thể có, đây mới chỉ là biệt viện, nhìn lướt qua thiếu niên bên cạnh, cả người quần áo toát lên khí chất quý tộc, đây tuyệt đối là cuộc sống xa hoa.

Xuyên qua một đoạn lại đến một khoảng sân to như trong viện, đại khái to gấp 3 lần sân phơi thảo dược, hai bên là hoa được tu bổ nhìn cực kỳ xinh xắn, đặc biệt nhất là dựa vào hành lang là một cây quế rất cao, chưa tới thời kỳ nở hoa, chỉ tỏa hương thơm nồng đậm, che đi mái nhà bằng ngói lưu ly, vừa đi vào hành lang đã cảm thấy mát mẻ rất thoải mái. Vào bên trong Tiểu Nguyệt không khỏi ngăn ra, đây tuyệt đối không phải là địa phương tiếp đón khách bình thường, một gian phòng giữa rất rộng, chính giữa là bàn bát tiên, hai bên là ghế thái sư, không khí trang nghiêm tràn ngập đại sảnh.

Ở chính giữa gian phòng, bên trên treo một tấm biển thật to đề chữ Thượng Thụ Khánh An Đường lớn, màu vàng, một giá sách thật cao dựng gần cửa sổ, phía trên là la liệt sổ sách cùng sách xưa, cụ thể là sách gì, Tiểu Nguyệt cũng không nhìn rõ tên, chủ khách sau khi ngồi xuống, Tư Mã Chu nói: “Các người không cần gò bó.”

Tiền tay chỉ thiếu niên bên cạnh nói: “Đây là cháu của ta, tên Vân Tử Xung.”

Vợ chồng Kỷ Thanh Sơn sùng sốt, người không có kiến thức cũng biết họ Vân là quốc họ của Nghiêu Quốc, Vân Tử Xung không phải hoàng thân thì cũng là quốc thích, hai người không nghĩ đến đời này còn có thể giao thiệp cùng quý tộc cao cao tại thượng, bất giác đứng lên có chút lo sợ bất an, Tư Mã Chu khoát tay một cái nói: “Không cần như thế, tuy cháu ta có chút địa vị, nhưng ở chỗ này vẫn là văn bối.”

Lão nhân hiền lành thân thiết, Kỷ Thanh Sơn và Lý Tổ Nương lúc này nổi bất an mới bỏ xuống, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút ngạc nhiên, thiếu niên này xem ra lai lịch không nhỏ, rất nhanh có mấy tiểu nha đầu đi vào dâng trà, rất chu đáo, Hồ Tử cùng Tiểu Nguyệt đều có phần, Hồ Tử sớm đã khát vô cùng, bung lên tách trà có nắp liền muốn uống một hơi cạn sạch, Tiểu Nguyệt lặng lẽ kéo kéo cánh tay Hồ Tử nói khẽ: “Cái này rất nóng ca ca uống chậm chút.” Nói xong nàng liền mở tách trà có nắp, chợt cười cười, trà rất nhạt, nước rất thanh, mỗi lá trà đều rất cân xứng, và lại màu sắc nước trà trong trẻo lại có chút xanh biếc nhàn nhạt, mùi thơm thoang thoang tiến tới trước mũi, Tiểu Nguyệt biết rằng trà này tuyệt đối là cực phẩm, còn tốt hơn trà ông nội đã từng nói, trà càng tốt thì vị càng thanh.

Nhàn nhạt nhấp một miếng, quả nhiên có một tia ngọt mùi thơm ngan ngát trở về, Tư Mã Chu ngoài mặt nói uống trà, lại thầm vụng trộm quan sát sự khác nhau giữa tiểu nha đầu cùng người khác, nàng từ từ nâng chung trà lên nhìn, người rồi mới uống, Tư Mã Chu cảm thấy, đây tuyệt đối không phải việc mà

một tiểu nha đầu son đã có thể làm được, so với tiểu thư khuê các kinh thành còn bài bản hơn, nhiều năm bốn ba làm cho Tư Mã Chu hiểu tiểu nha đầu trước mắt này là một nhân tài. Nếu như thu về làm môn hạ của mình, Khánh An Đường có thể ngày càng phát dương quang đại không chừng, nhìn đứa cháu bên cạnh, cúi đầu thở dài: “Tư Xung mặc dù cơ trí thông tuệ, đáng tiếc thân phận lại...”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhập học

Nghĩ tới đây, Tư Mã Chu âm thầm đo lường nhìn lướt qua Hồ Tử chất phác đáng yêu, không khỏi có chủ ý mở miệng đối với Kỷ Thanh Sơn nói: “Hai hài tử này thật đáng yêu hết sức, chúng đã từng đi học chưa?”

Kỷ Thanh Sơn sắc mặt tối sầm, đáp: “Chưa từng, trong nhà nghèo khó nào có tiền đưa hài tử lên học đường.”

Tiểu Nguyệt thật nhanh ngẩng đầu lên nhìn Tư Mã Chu, trong đôi mắt lão đầu xẹt qua tia sáng, không hề giấu diếm nhìn Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt không khỏi ngưng thần lắng nghe Tư Mã Chu nói: “Hai hài tử này lão nhân gia ta rất thích, không bằng đưa vào thành học học viện Phong Hoa được không?”

Kỷ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương nghe xong ánh mắt sáng lên, thầm nghĩ đây chính là cách tốt nhất thay đổi vận mệnh của hai tử mình, nhưng nghĩ đến việc trả tiền công cho lão sư ở học viện Văn Võ mình còn không chả nổi, huống chi Phong hoa học viện nổi tiếng cả nước, mà hai đứa bé suốt ngày ở trong núi ngây ngô, lại nghe nói nơi đây trải qua cuộc thi rất khó, Tư Mã Chu liếc nhìn sắc mặt Kỷ Thanh Sơn thích thú nói: “Không đối gạt các người, nếu như là vấn đề học phí thì không cần lo lắng, ta có thể cho hai đứa học miễn phí, việc này thì ta có thể làm chủ.”

Tiểu Nguyệt lần nữa quan sát Tư Mã Chu, học viện Phong Hoa khi ở trên núi ca ca cũng từng nói qua, có thể thấy được qui mô cũng như danh tiếng của nó lớn cỡ nào, một học viện như thế không phải chỉ một thương nhân hay thân sĩ có thể làm chủ, gia cảnh của Tư Mã Chu này càng khiến mọi người hiểu rõ. Thế nhưng điều kiện tốt như thế sao lại rơi vào trên người mình và ca ca chứ, cuối cùng là tại sao, mắt to quét qua Tư Mã Chu rồi tiến đến thiếu niên bên cạnh, trong mắt thiếu niên lóe lên một nụ cười nhàn nhạt, mặc dù rất nhạt nhưng Tiểu Nguyệt rất nhanh bắt được, cho là hẳn xem thường huynh muội mình, bất giác liếc hẳn một cái.

Kỷ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương liếc mắt nhìn nhau, hai vợ chồng vội vàng đứng dậy qui trên mặt đất nói: “Nếu như khiến có thể cho bọn nhỏ đi học, ngài chính là đại ân nhân của chúng ta.”

Tư Mã Chu đưa tay đỡ hai người bọn họ dậy nói: “Mọi người không cần như thế, ta đây cũng có điều kiện mà.” Nghe được điều kiện, Kỷ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương không khỏi ngăn ra, Tư Mã Chu trực tiếp chỉ ngón tay phía Tiểu Nguyệt nói: “Ta nhìn trúng nha đầu này, ngươi phải cho nàng nhập môn làm đệ tử mới được.”

Mấy người bất giác đứng sững sờ một chỗ, không hiểu tại sao ông lại làm vậy. Văn Tử Xung vẫn không lên tiếng kinh ngạc hỏi: “Ngoại công muốn tự dạy nha đầu này?”

Tư Mã Chu ha ha cười nói: “Cái này chính là duyên phận, ta vừa nhìn tiểu nha đầu này thì biết ngay chúng ta có duyên phận thầy trò rồi.”

Tiểu Nguyệt âm thầm trở mình xem thường, thầm nghĩ: Lão đầu này thật gian trá, đoán chừng đã nhìn thấu mình rồi mới cố gắng thu mình làm đệ tử, nhưng như vậy cũng tốt, ít ra kế hoạch đầu tiên là đi học có thể dễ dàng thực hiện, mình và Hồ Tử ca ca đều có thể đi học, đây là đường tắt nhanh nhất để thay đổi vận mệnh của Kỷ gia. Dù sao tri thức có thể làm thay đổi cuộc sống, điều này đã được nghiệm chứng bởi rất nhiều người. Mặt khác mình cũng cần nhanh chóng làm quen với thế giới này, có thể tiếp tục làm bạn với y được cũng không tồi.

Hai vợ chồng Kỷ Thanh Sơn đương nhiên cầu còn không được, tuy nói người nắm quyền hiện nay là nữ đế, nam nữ địa vị tựa như không sai biệt lắm, nhưng cũng có một vài lĩnh vực các cô gái khó có thể tiến vào được, y được chính là một trong số đó. Hai bên thương lượng thỏa đáng, hẹn sáng sớm ngày mai sẽ đưa hai đứa bé nhập học.

Cùng cha mẹ trở về, cha mẹ vẫn hôn hờ ra mặt, mặc dù nghe nói trong học viện y phục được phát bốn mùa, không cần thu thập nhiều, tối đó Kỷ Thanh Sơn và Lý Tổ Nương vẫn chuẩn bị chút đồ sinh hoạt phong phú cho bọn nhỏ. Sáng sớm ngày thứ hai mẫu thân Lý Tổ Nương ở lại, Kỷ Thanh Sơn mang theo Tiểu Nguyệt cùng Hồ Tử đến Khánh An Đường, ngoài cửa lớn hai chiếc xe ngựa phong thái tao nhã đã dừng sẵn, Tư Mã Chu cùng Văn Tử Xung đứng đó chờ đợi. Nhìn thấy một nhà ba người tới, gã sai vặt tiếp đón ba người lên chiếc xe ngựa phía sau rồi bánh xe dần dần lăn bánh, vó ngựa đạp trên lớp gạch xanh khiến con đường vang lên một hồi tiếng đắc đắc thanh thúy. Tia nắng ban mai rọi qua đám mây buổi sớm, chiếu vào hai bên mái hiên cổ có chút mờ hồ, Tiểu Nguyệt cảm thấy tất cả tựa như một giấc mộng dài, không biết đây nên gọi là mộng đẹp hay là ác mộng.

Sau khoảng nửa canh giờ thì xe ngựa dừng lại, Kỷ Thanh Sơn ôm Hồ Tử cùng Tiểu Nguyệt xuống xe ngựa, cảnh trí trước mắt làm Tiểu Nguyệt kinh ngạc không dứt. Nói là học viện nhưng lại giống như một toà thành nhỏ, tường rào trùng điệp thật cao, hai bên cửa chính hộ vệ đứng thẳng tắp, có thể thấy học viện này quy củ rất nghiêm, mặt bên cửa chính đặt một tảng đá Thái Hồ thật to, trên đấy khắc bốn chữ rồng bay phượng múa “Học viện Phong Hoa”, cùng một kiểu chữ với Khánh An Đường, Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm trầm ngâm.

Tư Mã Chu đến cửa nhưng cũng không đi vào, hộ vệ nhìn thấy xe ngựa đến đã vội vào hồi báo, rất nhanh từ bên trong đi ra hơn một văn sĩ trung niên hơn bốn mươi cùng một vài người vừa nhìn là biết ngay văn chương uyên bác. Văn sĩ trung niên nọ bận áo dài khăn vấn đầu trông rất tuấn tú ôn nhã, cả

người tản ra một phong thái kinh thư đầy bụng, thấy Tư Mã Chu liền ngã đầu lạy nói: “Ân sư xin nhận đệ tử một lạy.”

Tư Mã Chu rất thông dong gật đầu nói: “Đứng lên đi, đã lâu không gặp, mỗi lần cũng không cần làm đại lễ lớn như vậy.”

Văn sĩ trung niên lúc này mới đứng lên, người phía sau rồi rít cung kính cùng Tư Mã Chu chấp tay hàn huyên, văn sĩ trung niên không để ý nhìn lướt qua nhóm Tiểu Nguyệt, ánh mắt cơ trí có hồn, Tiểu Nguyệt đoán chừng mấy người này có lẽ cũng không phải hạng người bình thường. Cửa chính học viện từ từ mở ra, Tư Mã Chu tới chỗ Tiểu Nguyệt nói: “Đến đây, nha đầu theo sư phụ vào.”

Văn sĩ trung niên nhất thời cả kinh, nhìn chằm chằm vào Tiểu Nguyệt dò xét chốc lát, Tiểu Nguyệt đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt vào tay Tư Mã Chu, theo ông bước vào học viện Phong Hoa. Khác xa với phía ngoài trang nghiêm, bên trong ngược lại có chút sinh động hơn, vào cửa chính là ba lối đi, lối đi giữa và hai bên, tất cả đều là đường lớn phủ cây xanh, có tảng đá chỉ đường, rất sạch sẽ rộng rãi. Hai bên đường đi trồng ngô đồng thẳng tắp, một trận gió thổi qua, tiếng rắc rắc vô cùng dễ nghe, cuối con đường có thể thấy những nóc nhà rộng lớn trùng điệp.

Tư Mã Chu cúi đầu nhìn qua Tiểu Nguyệt, đưa ngón tay chỉ đường phía bên trái nói: “Bên này là học viện sơ cấp, chính giữa là nơi các tiên sinh cùng viện trưởng nghỉ ngơi và thi cử, phía bên phải là học viện trung cấp, chúng ta cần phải thi trước nên đi lối chính giữa”

Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, Kỷ Thanh Sơn dẫn Hồ Từ nhìn phía trước một già một trẻ đối thoại, Kỷ Thanh Sơn có cảm giác cả nhà mình được Tư Mã Chu ưu ái đều nhờ phúc của nữ nhi. Tiểu Nguyệt theo Tư Mã Chu cùng với đám người văn sĩ trung niên bước lên đường mòn của lối chính giữa, nàng cảm giác nơi này giống như đại học, như lần đầu tiên mình bước vào học viện Trung Y vậy, không khí cũng cảm giác vô cùng tương tự. Đi đại khái khoảng ba trăm mét, trước mặt sáng hẳn, không có cầu nhỏ đình đài và hành lang, một nóc nhà rộng lớn trước mặt, sân rất lớn, tường rào không tính quá cao, vây quanh sân trông quanh cảnh thật hùng vĩ.

Hai bên không có hoa cỏ dư thừa gì, chỉ có một vài cây tùng bách màu xanh được tu bổ chỉnh tề xinh đẹp, trước mặt trông giống như ngôi đền, chừng có khoảng sáu gian phòng ốc, chính giữa là hành lang nối tiếp, nóc nhà rất cao, cả gian phòng toát ra vẻ trang nghiêm, Tiểu Nguyệt nhìn bên cạnh là tấm bia đá to, phía trên khắc dấu những lời nói của lão sư: “Người học thời xưa ắt có thầy. Thầy như một nghề để truyền đạo, thụ nghiệp, giải đáp nghi vấn vậy. Chẳng ai mới sinh ra đã biết tất cả, ai mà không thể có điều nghi hoặc? Có điều nghi hoặc mà không tìm thầy học, điều nghi hoặc ấy cuối cùng cũng không sáng tỏ được... Từ Bàn họ Lý, mười bảy tuổi, thích cổ văn, lục nghệ, kinh truyền đều thông thạo cả, không bị bó buộc với kẻ đương thời, theo ta học tập. Ta khen ngợi anh ta biết làm theo đạo cổ, viết “Sư thuyết” để tặng anh ta.”

Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm nghi ngờ, thế giới này có rất nhiều điều trùng hợp với lịch sử mình biết, không biết chính xác là nơi nào. Rất nhanh từ bên trong có hai tiên sinh bước ra, rất cung kính hướng về phía Tư Mã Chu và đám văn sĩ trung niên làm lễ ra mắt, mắt lướt qua nhìn Hồ Từ cùng Tiểu Nguyệt, văn sĩ trung niên đối với Kỷ Thanh Sơn nói: “Đây là Chu tiên sinh, là lão sư của học viện sơ cấp, hai con theo bọn họ đi.”

Thanh Sơn có chút do dự nhìn Hồ Từ một cái, muốn nói lại thôi. Tư Mã Chu chỉ hơi mỉm cười nói: “Người mặc dù đi cũng chỉ làm theo thông lệ thôi.”

Kỷ Thanh Sơn vừa liếc nhìn Tiểu Nguyệt, Tư Mã Chu lại nói: “Nha đầu này giao cho ta đi, yên tâm đây chính là đệ tử mà ta quan tâm”

Chu tiên sinh biểu lộ sự sững sốt, nhìn quét qua Tiểu Nguyệt một cái, trong mắt rõ ràng là ánh mắt hâm mộ, Thanh Sơn đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt nhỏ giọng nói: “Con phải ngoan ngoan nghe lời đây.”

Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, hai hàng người lúc này mới tách ra, Tiểu Nguyệt cùng thiếu niên theo đám văn sĩ trung niên đi vào bên trái đại sảnh, đại sảnh rất lớn, đồ đạc trong phòng bày biện cực kỳ đơn giản, phía trước là ba bậc thang thật cao, phía trên bày một bàn dài thật lớn, trên bàn là văn phòng tứ bảo, phía dưới ước chừng là hai mấy bàn dài cùng găm tứ đẳng, mỗi tấm đều giống nhau bày văn phòng tứ bảo, một hàng ghế thái sư không lớn. Tư Mã Chu đem Tiểu Nguyệt đến hàng ghế thứ nhất tòa thứ nhất, Từ Xung ngồi bên cạnh Tiểu Nguyệt, sau đó vỗ vỗ đầu Tiểu Nguyệt nói: “Nơi này là hội thi đường, tháng bảy hàng năm đều tổ chức hội thi lớn ở nơi này, may mắn thông qua cuộc thi thì có thể trở thành học viên, hàng năm cũng không có vượt quá hai mươi người, cho nên nơi này từ sơ cấp lên trung cấp đều lấy nơi này làm trường thi. Mặc dù ta không biết trình độ của ngươi, đã từng học ở đâu, nhưng ta tin tưởng ánh mắt ta không có nhìn nhầm. Ở chỗ này người có trình độ thi mới có cơ hội thể hiện ở cuộc thi này.”

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn lão già thông minh nhạy bén, cảm nhận người trước mắt là loại thương yêu cùng kỳ vọng như ông nội mình, hai mắt có chút nóng nóng chậm rãi gật đầu một cái. Tư Mã Chu cùng mấy văn sĩ trung niên đến bên ghế thái sư ngồi xuống, văn sĩ trung niên lúc này vẫn có chút không tin nhìn Tư Mã Chu nói: “Ân sư, nàng cùng lắm chỉ là đứa trẻ mới 6 tuổi...”

Câu nói kế tiếp bị Tư Mã Chu phát tay ngắt lời: “Ngươi cứ việc dùng cách của cuộc thi đi, đừng vội dài dòng”

Văn sĩ trung niên thoáng nhìn Tiểu Nguyệt đứng trên bậc thang nói: “Ta là Lục Vũ tự Hồng Tiêm - viện trưởng của học viện Phong Hoa.” Đại khái cảm giác mình có chút nghiêm túc vội ra nụ cười thân thiết nói tiếp: “Theo như bối phận mà nói, con là đệ tử bên ngoài của ân sư, xem như tiểu sư muội của ta rồi, cho nên không cần gò bó khăn trương.”

Nhìn cảnh xuân ngoài cửa sổ, giữa ánh nắng gió thổi cuốn từng cành liễu như nhảy múa, tuy tay chỉ ngoài cửa sổ nói: “Hôm nay chúng ta không ngại thoải mái chút, dứt bỏ kinh thi, đổi một hình thức thú vị hơn, hai con lấy liễu làm chủ đề để viết một bài thơ, dài ngắn tùy ý các ngươi.”

Tiểu Nguyệt không khỏi sững sờ thầm nghĩ: Làm thơ a! Ngay cả cơ bản về âm cuối thanh bằng thanh trắc mình còn không hiểu rõ. Lòng nàng thầm lo lắng, nghiêng đầu lên nhìn qua Từ Xung bên cạnh, tên nhóc này rõ ràng cũng không lớn, nhưng vẻ mặt lại không hề coi đây là chuyện khó, chắc chắn là biết làm. Rất nhanh Từ Xung liền cầm bút lên xoang xoạt viết ra một bài thơ ngắn giao cho Lục Viện trưởng. Lục Vũ nhìn hồi lâu thì thầm: “Liễu bay theo làn khói, gió đưa cành lá. Trăm hoa lất phất rơi, tranh phủ đầy trời thu. Không tẻ, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Tiếp theo quay đầu nhìn Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt có chút lo lắng, đột nhiên linh quang lóe trong đầu. Đúng! Sao mình không làm vậy chứ! Đây chính là quyền lợi lớn nhất của người xuyên qua á. Dù sao thế giới này vốn không tương, có sao chép chút thơ chắc cũng không sao, nhưng là thơ về liễu, mình

nhớ có bài Pháo hoa tháng ba Dương Châu, cũng không biết nơi này có Dương Châu không. Đúng rồi! Bài thơ này có thể qua cửa.

Cẩn thận nghĩ một lát rồi lập tức viết trên giấy:

“Trước thềm xuân biết mùa may

Gió đông cuốn rải hoa này khắp nơi

Bướm ong nhao nhác bay hoài,

Đâu theo dòng nước? Đâu vui bụi thơm?

Muôn dây nghìn sợi vẹn toàn,

Cũng dành khi hợp khi tan tha hồ!

Đừng cười là giống chơ vơ

Mây xanh lên vút ta chờ gió đông.”

Tiểu Nguyệt thích thể chữ Nhan, cho nên đi theo ông ngoại luyện thư pháp cũng luyện được thể chữ Nhan, đã hai mươi mấy năm nên viết có phần cứng cáp, Tiểu Nguyệt viết xong, cẩn thận thổi khô mực, cung kính đưa cho Lục Vũ, Lục Vũ từ lúc nhìn nàng cầm bút vẫn nhìn chăm chăm, thầm nói: Ân sư không hổ là ân sư, quả nhiên ánh mắt độc đáo, chưa nói tới việc đưa trẻ mới sáu tuổi đã biết chữ, mà là nét mặt khí chất trầm tĩnh khi cầm bút, tuyệt đối không bình thường. Nhận lấy tờ giấy không khỏi âm thầm khen ngợi chữ đẹp, đừng nói là một tiểu nha đầu sáu tuổi, sợ là chính mình cũng không viết ra được chữ đẹp như thế, và lại kiểu chữ cũng hiện tại không giống nhau, cấu tạo từng nét vuông vắn chặt chẽ, nét Ngang nhẹ nét Sổ nặng, lực bút mạnh mẽ, khí thế trang nghiêm hùng hồn, khác hẳn với sự khéo léo xinh đẹp nhưng không có sức của những vị khuê tú bình thường.

Lục Vũ trầm nghĩ trong lịch sử trăm năm ở học viện Phong Hoa, kiểu chữ mà bé gái này viết, thật không biết người thầy nào có thể dạy được, lại nhìn nội dung, là một loạt câu đơn ngắn, xem xong rồi ánh mắt càng thêm tinh tường nhìn Tiểu Nguyệt, vẻ mặt rất kích động khiến trong lòng Tiểu Nguyệt có chút chột dạ. Lục Vũ cất bước đi tới Tư Mã Chu cùng đám người trước mặt, đem giấy đưa cho ông rồi nói: “Ân sư quả nhiên có mắt nhìn người, đệ tử chúc mừng ân sư thu được đồ đệ tốt.”

Tư Mã Chu tiếp nhận và xem xét, không khỏi mừng rỡ, nhếch nhếch ria mép của mình, đi tới trước mặt Tư Xung đưa cho hắn nói: “Con nhìn xem, bây giờ biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn chưa. Con luôn kiêu ngạo cho rằng mình tài trí, thứ khác không nói, nhưng chỉ thư pháp của tiểu nha đầu này cũng đã thắng con rất nhiều rồi.”

Vân Tư Xung tiếp nhận rồi xem xét, không khỏi quay đầu nhìn Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt hướng hắn làm mặt quỷ, Lục Vũ cùng Tư Mã Chu bật cười, cho dù tài cao cũng là tiểu hài tử thôi mà thôi. Vân Tư Xung nhanh chóng quay đầu qua không thèm nhìn Tiểu Nguyệt, chỉ cúi đầu, một nụ cười nở trên khóe miệng. Tư Mã Chu đem mấy câu thơ của Tiểu Nguyệt đưa mọi người xem, ai nấy đều ríu rít sợ hãi than không dứt, Tư Mã Chu cười nói: “Hong Tiệm con xem, nha đầu này nên xếp vào viện kia.”

Lục Vũ trầm ngâm chốc lát nói: “Kinh sử thế này đoán chừng có thể xếp vào trung cấp được, chỉ là thầy cũng biết chỗ chúng ta cần thi cả cảm kỳ thi họa, cửa này của đệ tử coi như nàng qua, vẫn phải qua đợt khảo hạch tiếp theo của các tiên sinh khác, khó nhất là Cửu cung toán học, cửa này là do bạn chí cốt của thầy, tiên sinh Phùng Nhạc kiểm định, sợ rằng không dễ đâu.”

Tư Mã Chu âm thầm suy nghĩ, Tiểu Nguyệt trầm nghĩ, cái này so với khi thi tốt nghiệp trung học còn nghiêm hơn, cảm kỳ thi họa nơi này không biết ở trung cấp học viện tương đương với cấp bậc nào, đang suy nghĩ Tư Mã Chu đưa tay vỗ vỗ nàng nói: “Như thế nào nha đầu, có dám xông xáo thi hay không, để những lão già kia nhìn xem đệ tử chỉ bé quan ở nhà của ta cao tay hơn đám nhóc của bọn họ thế nào?”

Tiểu Nguyệt trong lòng thầm nói: Người này đúng là mặt dày vô địch, chưa từng dạy mình ngày nào đã gọi mình là đệ tử bé quan của ông ta rồi, nhưng bản thân cũng biết chút ít kiến thức cổ xưa, phần lớn là cùng ông nội học, Tư Mã Chu này, khẩu khí và khí chất cùng ông nội rất giống. Thôi, xem như ông nội cũng không sao. Nàng vội hỏi: “Qua cuộc thi đó con và ca ca có thể lên đó học sao?”

Tư Mã Chu lắc đầu cười nói: “Ca ca con là bắt đầu từ sơ cấp vỡ lòng, nếu con qua được các vòng thi có thể nhảy vọt qua sáu năm sơ cấp, trực tiếp vào học viện trung cấp thực tập.”

Vừa nói vừa tiện tay chỉ thiếu niên bên cạnh nói: “Chính là giống Tư Xung, Tư Xung nhảy ba lớp liền lên học trung cấp, trung cấp học viện chia làm Thượng Trung Hạ, ba giai đoạn, từng giai đoạn đều là hai năm, học sinh Thượng trong trung cấp học viện sang năm có thể đến kinh thành tham gia kỳ thi hội, qua liền đến học viện cao cấp trong thành đi học, nơi đây là nơi tài tử khắp cả nước tụ tập.”

Tiểu Nguyệt suy nghĩ chốc lát nói: “Thế thì con cũng vậy, con sẽ thi trung cấp Thượng.”

Tư Mã Chu cùng đám người Lục Vũ đồng thời nở nụ cười, Tư Xung lạnh lùng nói: “Trung cấp học viện học sáu năm chia làm ba cấp. Qua từng tầng cuộc thi mới tiến vào được, nhỏ tuổi như người sao có thể qua được cuộc thi trung cấp Thượng.”

Giọng nói dù vẫn lạnh lùng, nhưng ẩn chứa một tia lo lắng. Tiểu Nguyệt cho là người này vừa mới châm chọc mình, vì vậy hừ một tiếng nói: “Có gì khó, người như vậy cũng có thể dễ, ta chẳng hơn kém người bao nhiêu.”

Từ Xung có chút cười cười nói: “Được rồi, vậy ta xem biểu hiện của ngươi, nếu như ngươi qua, ta liền thừa nhận ngươi là đệ tử của ông ngoại, nếu như ngươi rớt, quay về núi tiếp tục hái thuốc đi.”

Tiểu Nguyệt nghĩ: Đúng há! Mình mà thành đệ tử của ông ngoại tên nhóc này, không phải thành cô hán sao, hắc hắc! Đây cũng tiện nghi, vô duyên vô cớ có đứa cháu mười mấy tuổi, tên này tuy không được tự nhiên nhưng lại đùa rất vui, xem sau này mình dạy vô hán thế nào”. Nghĩ đến mục đích xấu xa của mình Tiểu Nguyệt thích thú nói: “Được! Quyết định thế đi.”

Quay đầu lại cúi đầu nói với Từ Mã Chu: “Con muốn tham gia cuộc thi trung cấp Thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cúc nguyệt

Lục Vũ cùng Từ Mã Chu có chút do dự, một bé gái tham gia cuộc thi trung cấp Thượng, quả thật có chút không tưởng tượng nổi, mặc dù hai người đều cảm thấy nha đầu này thật thông minh, nhưng chẳng phải cũng mới sáu tuổi thôi sao. Thật ra thì Từ Mã Chu cũng chỉ hy vọng nha đầu này trực tiếp đi vào học viện trung cấp, bởi vì học viện trung cấp không giống với sơ cấp vỡ lòng, rất ít thứ có thể học, nhưng trung cấp Thượng thì ông biết, có thể học đến cấp bậc này thì cả Nguyệt Thành chỉ mới có mười chín học sinh, tỷ lệ đậu vô cùng nhỏ, cảm kì thi họa còn có cười ngựa bắn cung đều do chính danh sĩ cả nước tự mình dạy, khảo sát để nhập học vô cùng nghiêm khắc.

Những cái khác coi như bỏ qua, chính là thân thể nhỏ nhỏ của nha đầu này làm thế nào cưỡi ngựa bắn tên, thật có chút làm khó. Nhưng khi ông cúi đầu nhìn qua tiểu nha đầu này, con ngươi trong sáng giống như mang theo sự tự tin tuyệt đối. Đúng vậy! Tự tin! Một tiểu nha đầu sáu tuổi tràn đầy tự tin, điều này đã động thật sâu đến Từ Mã Chu, ông gật đầu với Lục Vũ nói: “Ngươi an bài đi, ngày mai ta mang theo nha đầu này, để lão Phòng có thể thấy ta thu được đệ tử tốt thế nào.”

Lục Vũ bật cười gật đầu đáp ứng, Kỳ Thanh Sơn một mình ra khỏi đại điện đứng chờ, thấy Tiểu Nguyệt ra vội vàng nói: “Như thế nào?”

Từ Mã Chu nói: “Ngươi có một nha đầu rất thông minh, ngày mai còn phải thi hội, nha đầu về sau đến biệt viện nhà ta ở, dù sao ta cũng muốn đích thân dạy nàng, ngươi cũng không cần quan tâm, cách khoảng thời gian đến xem là được.”

Kỳ Thanh Sơn vội cúi người chào cảm tạ, Lục Vũ âm thầm kinh ngạc, một người hán tử sống trên núi thô lỗ như vậy, thế nhưng có thể sinh ra một nha đầu lanh trí kì lạ, nhưng y cũng không định hỏi nhiều. Kỳ Thanh Sơn liền nói mấy câu rồi vội vàng rời đi, Tiểu Nguyệt nhìn theo bóng lưng Kỳ Thanh Sơn, bất giác có chút buồn bã, nàng luôn cảm thấy có lỗi khi mình chiếm đi thân thể của nữ nhi hán, mặc dù bản thân có thể xoay chuyển cho gia đình người đàn ông này nhưng đổi lại là sự chia lìa, thật là trong họa có phúc, quả không sai.

Kỳ Thanh Sơn nói cho Tiểu Nguyệt, Hồ Từ đã vào lớp sơ cấp vỡ lòng học tập, ở học viện sơ cấp rất tốt, Tiểu Nguyệt nghĩ đến bộ dạng Hồ Từ, không khỏi thầm vui, bản thân biết cho dù không nói nhưng Hồ Từ vẫn rất muốn đi học. Từ Xung đi vào nhìn sắc mặt tiểu nha đầu ảm đạm, trong ánh mắt sáng lên chút thương cảm nhàn nhạt, cảm thấy rất chướng mắt, liền tiến lên dặt tay nàng nói: “Đi thôi! Chúng ta về nhà.”

Tiểu Nguyệt cũng không có tránh ra, cảm thấy tiểu tử này tuy lời nói không lớn, lại dị thường ảm áp, nơi bàn tay có vết chai cọ xát làm cho Tiểu Nguyệt có chút ngứa ngáy rất thoải mái, ánh mắt Từ Mã Chu chợt lóe, hội tâm cười, thầm nghĩ: “Có tiểu nha đầu này làm bạn, Xung nhi có thể vui vẻ một chút biết chừng”.

Biệt viện có hai tòa tiểu lâu tinh xảo nối tiếp nhau, một cái là Lâm Phong uyển, một cái là Cúc Nguyệt các, tầng hai có một hành lang tương thông, khiến cho Cúc Nguyệt các cùng Lâm Phong uyển có thể tự do đi lại lẫn nhau, không cần vòng qua viện. Văn Từ Xung đang ở Lâm Phong uyển, Từ Mã Chu đem Tiểu Nguyệt an bài ở Cúc Nguyệt các, Từ Mã Chu chỉ tiểu nha đầu đến phục vụ Tiểu Nguyệt, tiểu nha đầu gọi Bán Hạ, cũng là tên một vị thuốc bắc, trông mới mười hai mươi ba tuổi, là cô gái chất phác, không nói nhiều nhưng vô cùng tỉ mỉ, Tiểu Nguyệt rất thích nàng.

Cúc Nguyệt các có một tầng là phòng khách, tầng hai là chỗ ở, gian phòng rất trang nhã, lụa mông xanh như nước rủ xuống đất, tách ra phòng khách, thư phòng cùng phòng ngủ. Kệ tủ đơn giản bày mấy món đồ sứ, đoán chừng là gấp gáp trang trí, thư phòng bày biện vô cùng tinh xảo, ở cửa sổ là một án thư, cuối án thư là một ghế đệm. Tiểu Nguyệt ngồi trên đấy cảm thấy vừa cứng vừa mềm, cao thấp đủ tầm, mặt bên là giá sách thật cao, trên giá sách đầy rẫy sách sử, Bán Hạ nói thiếu gia vừa lệnh tên sai vật đem qua.

Tiểu Nguyệt nhìn sơ qua mấy lần mục sách, điển tịch Đường triều căn bản đều không có, có thể thấy được đây là một thế giới hoàn toàn khác. Trên tường đối diện là một bức thủy mặc vẽ cảnh Vọng nguyệt, phía trên đề đôi câu thơ:

“Thỉnh nguyệt lâu đầu tiếp thái thanh

Y lâu thỉnh nguyệt tối phân minh

Tế thỉnh hạ vũ tiêu lâu nguyệt

Lâu ngoại thiên miên nhạ nguyệt thỉnh.”

(Nghe trăng to trong trên lầu cao

Dựa vào lầu nghe trăng rõ nhất

Nghe mưa rơi trên lầu ngắm trăng

Ngoài lầu du dương rủ trăng nghe)

(chém gió theo nghĩa từng từ:v)

Giá sách gần cửa hành lang đi sang lầu bên cạnh, ánh mắt Tiểu Nguyệt sáng lên vội vàng đi tới, hành lang tương thông bên cửa, không phải là lụa mỏng rủ xuống, mà là bức rèm che bằng thủy tinh không theo qui tắc tinh xảo đặc sắc, Tiểu Nguyệt đưa tay đẩy cửa nhỏ ở hành lang, gió thổi tới một hồi âm thanh leng keng trong trẻo dễ nghe, như một khúc nhạc êm tai, cũng như một bài tiểu thi trong lành, Tiểu Nguyệt như rơi vào giấc chiêm bao.

Cuối hành lang có một người thiếu niên đứng đó nhìn Tiểu Nguyệt, gương mặt tuấn tú không có biểu hiện gì, nhưng trong con ngươi thường ngày tịch mịch như băng ấy, cũng đã lặng lẽ hòa tan. Qua một lúc lầu Tiểu Nguyệt lấy lại tinh thần, cảm giác ánh mắt giằng co trên người mình, liền giương mắt nhìn lên, Vân Từ Xung đứng ở cuối hành lang. Tiểu Nguyệt lúc này mới phát hiện hành lang không dài lắm, khoảng hai mươi mét, bản thân có thể mơ hồ nhìn thấy màu xanh của sổ sách ở Lâm Phong uyển, thấy Vân Từ Xung cũng không có ý đi đến, Tiểu Nguyệt quyết định bước đến, dù sao cũng cần quan hệ với hàng xóm, về sau làm chuyện gì không phải dễ hơn sao.

Quyết định xong, vạch bức rèm che đi tới hành lang, không thể nói thiết kế rất xảo diệu, cả hành lang làm bằng trúc, từng thanh trúc được chế tạo rất tỉ mỉ, phía trên là ngôi lưu ly trong suốt, ánh sáng xuyên thấu qua đồ trang trí trên nóc chiếu vào hành lang, cảm giác mát mẻ như mộng.

Vân Từ Xung nhìn cô gái nhỏ hướng mình đi tới, không biết vì sao, ngay lúc bắt đầu đã không cách nào đối đãi nàng như một đứa bé, cảm giác nàng nhảy bèn như một người trưởng thành, thỉnh thoảng lại có chút nghịch ngợm đáng yêu. Vân Từ Xung cảm thấy thế giới của mình từ ngày thấy nàng, tựa như bầu trời đêm đen kịt bỗng nhất thời tồn tại một mảnh trắng non, lan toả khắp nơi. Bản thân muốn giữ mãi vàng trắng non ấy trong thế giới của mình, dù thế nào cũng không rời, nhưng chính hắn lại không có gì nắm chắc, hôm nay nhìn biểu hiện của nha đầu này, Vân Từ Xung biết tương lai nàng sẽ không chỉ là một người bình thường, tựa như thơ của nàng: “Mây xanh lên vút, ta chờ gió đông”

Thật ra thì lên thẳng mây xanh có gì không tốt, chỉ có mình tình nguyện ở lại mặt đất mới đúng, khoe miệng nở nụ cười khổ, âm thầm lắc đầu một cái. Tiểu Nguyệt đi tới trước mặt Vân Từ Xung, nghiêng đầu quan sát hắn chốc lát, cảm giác người thiếu niên này lẽ ra nên vô sầu vô ưu mới phải, chân mày khẽ nhíu lại có chút u buồn, Tiểu Nguyệt thấy hắn nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, chỉ có thể đưa tay phải ra bắt chuyện: “Xin chào, sau này ta và ngươi chính là hàng xóm rồi, hy vọng có thể chung sống hài hòa. A! Đúng rồi! Ta tên Kỳ Tiểu Nguyệt.”

Chân mày Vân Từ Xung lặng lẽ vươn lên, trong con ngươi thoáng qua nụ cười ấm áp, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đưa đến trước mặt, ngón tay mềm mại vô cùng mượt mà nhưng trên tay có chút vết chai có thể thấy cuộc sống trước kia hẳn là kham khổ, trong mắt xẹt qua một tia thương tiếc, nhẹ nhàng đưa bàn tay to của mình tới, nắm giữ bàn tay nhỏ nhắn ấy trong lòng bàn tay, trong lòng thầm nhủ “Tiểu Nguyệt ư, quả thật tên cũng như người”, gương mặt nhìn thẳng Tiểu Nguyệt nói: “Ta là Vân Từ Xung.”

Nói xong vẫn nắm tay dắt Tiểu Nguyệt vào Lâm Phong Uyển, đi vào Lâm Phong uyển Tiểu Nguyệt không khỏi đánh giá xung quanh, tương tự như Cúc Nguyệt các, chỉ là lớn hơn chút, trên tủ bày rất nhiều đồ cổ bằng đồng và sứ, nhưng thư phòng vẫn rất rộng rãi, giá sách rồng tước, liền nghi hoặc nhìn Vân Từ Xung, Vân Từ Xung nói: “Sách nơi này, ta đều sai người mang đến thư phòng ngươi, về sau ta sẽ học cùng ngươi, như vậy dễ dàng hơn chút .”

Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, xuyên qua thư phòng là một gian phòng nhỏ, trừ trên bàn là một ít trà cụ tinh xảo, còn có mấy loại nhạc khí, trên tường treo chính là đàn cổ chín dây, bên cạnh là tiêu bích ngọc, Tiểu Nguyệt không khỏi cười nói: “Không trách được ông ngoại ngươi nói ngươi kiêu ngạo, xem ra chính là đa tài đa nghệ rồi.”

Vừa nói vừa nhìn lướt qua Vân Từ Xung, là một mỹ nam thật đẹp mắt, làm Tiểu Nguyệt nhớ đến Hoa Trạch Loại trong phim Vườn Sao Băng, khí chất quả thật giống nhau, Vân Từ Xung nhìn nàng đối với nhạc cụ rất có hứng thú nghĩ đến cuộc thi ngày mai liền hỏi: “Ngươi định dùng loại nào?”

Tiểu Nguyệt ngẩn người, đối với lời đáp lại nhanh như vậy của Vân Từ Xung có chút không thích ứng, nửa ngày mới hiểu được, người ta hỏi mình biết nhạc khí nào, Tiểu Nguyệt theo bản năng trả lời: “Đàn nhị.”

Vân Từ Xung nghi ngờ hỏi: “Đàn nhị, hình dáng như thế nào? Ta chưa từng nghe qua loại nhạc khí này.”

Tiểu Nguyệt gãi gãi đầu ngại ngùng nói: “Đơn giản đó là đàn dây...”

Giải thích nửa ngày, Vân Từ Xung mới hiểu được nha đầu này nói là “Hề cầm” chứ không phải “đàn nhị” không khỏi hơi lộ ra nụ cười nói: “Ngươi nói là hồ cầm rồi, cái này ngược lại rất hiếm, ngươi học được ở đâu?”

Tiểu Nguyệt nhất thời ấp úng, không biết trả lời làm sao, lúc này gã sai vặt chạy lên lầu nói: “Thế tử, lão gia cho gọi người.”

Tiểu Nguyệt lập tức thờ dãi một hồi, bắt lấy tay Vân Từ Xung nói: “Đi, chúng ta xuống đi, khiến trưởng lão chờ chẳng phải thất lễ sao.”

Vân Từ Xung cười đầy hàm ý liếc nhìn nàng một cái, thầm nghĩ sớm muộn gì ta cũng phải đào móc ra hết bí mật trên người nàng, lần này tạm bỏ qua cho nàng. Hai người theo gã sai vặt xuống lầu, Bán Hạ đã chờ đợi ở cửa, xuyên qua hành lang chính là đông viện của Tư Mã Chu, viện cũng không lớn, chỉ là hoa và cây cảnh trong viện rất lạ, phía bên phải vườn không phải là đóa hoa mỹ lệ xinh đẹp mà là vài cọng bạc hà tươi tốt, gió đêm đưa đến hương bạc

hà nhẹ nhàng khoan khoái, làm tỉnh thần người ta đại chấn, phía bên trái là một rừng cây tứ đằng, màu xanh của lá cây lẫn vào màu trắng thuần của bông hoa đang ki nở rộ, cây kim ngân cũng nở hoa rất là đẹp, Tiểu Nguyệt nhớ tới ông nội đã từng nói:

“Mỹ nhiệm xuân luyện khoa ngân yên, phong quyền yên hà si nữ hoàn

Vì trị nhân gian thiên xung bệnh, liên căn đối Diệp chế thành đan”

(Mỹ râu tư xuân dùng yên bạc, gió thổi khói mây qua búi tóc mỹ nữ.

Vì trị ngàn loại bệnh của nhân gian, cả gốc lẫn diệp chế thành đan.)

(Cây kim ngân hoa thường dc so sánh vs thiếu phụ ... hiểu đại cánh mày râu vì mỹ nữ mà dùng yên bạc, chữ hiểu chữ ko nên chém đại :v)

Mặc dù không thuận bằng chắc nhưng lại miêu tả công dụng khổng lồ của cây kim ngân, vì Tư Mã Chu đang ngồi chờ trên ghế dưới gốc cây tứ đằng nên hai người không bước vào nhà, Vân Từ Xung dắt Tiểu Nguyệt đi tới, dưới gốc cây tứ đằng là cái bàn đá xanh, trên đất có bốn ghế tre, một hồi gió đêm thổi qua vườn bạc hà và hoa kim ngân, Tư Mã Chu vuốt vuốt chòm râu, hài lòng nhìn hậu bối hòa thuận, bất giác trong lòng phi thường thoải mái.

Bảo hai người ngồi xuống mới phân phó truyền lệnh, rất nhanh những món ăn tinh xảo được bưng lên, mùi vị tương đối nhẹ nhàng, Tiểu Nguyệt cảm thấy tương tự như món ăn hiện đại ở Hoài Dương, đây là lần đầu tiên sau khi xuyên qua chính thức được ăn thức ăn ngon, chỉ là Tiểu Nguyệt ăn không nhiều, vì Tiểu Nguyệt là người thuần phương bắc, đối với món ăn phương nam quả thật không thích lắm. Vân Từ Xung bất giác nhíu mày, thầm nghĩ lần sau mình còn phải phân phó phòng bếp làm chút món ăn mới mẻ, nếu không tiểu nha đầu này sẽ không chịu ăn nhiều hơn. Sau khi ăn xong người làm bưng tới mỗi người một ly trà xanh, Tư Mã Chu trầm ngâm hồi lâu mới hướng Tiểu Nguyệt nói: “Con còn nhỏ, mới có sáu tuổi, thư pháp của con khiến ta rất ngạc nhiên, thậm chí đối với được liệu con cũng hiểu rõ, con học được từ đâu?”

Tiểu Nguyệt nghĩ một lát, biết mình khó mà giải thích, nói thế nào người ta cũng không tin, chỉ có thể nói qua loa, nghĩ đến chỗ này liền ngẩng mắt lên nhìn hai ông cháu rồi nói: “Con cũng không biết tại sao, khoảng hơn tháng trước con cùng ca ca đi chơi trong núi, trượt chân ngã vào sơn động rồi hôn mê, tỉnh lại đột nhiên có nhiều chuyện tự động hiểu rõ.”

Tư Mã Chu ánh mắt chợt lóe, thầm nghĩ: Chẳng lẽ thần tiên giúp tiểu nha đầu này, cái này rất khó đoán. Thôi, dù sao cũng coi như tạo hóa ban tặng, mình cũng không cần cố ý truy cứu, nghĩ đến đây, cũng liền nói tránh đi: “Con đối với được liệu đã rất rõ rồi, thế con có biết xem mạch không?”

Tiểu Nguyệt lắc lắc đầu đáp. “Con không biết.”

Tư Mã Chu gật gật đầu nói: “Cái này về sau vì sư sẽ dạy con, ngày mai con cố gắng thi cho tốt, chúng ta chọn ngày hoàng đạo để làm lễ bái sư.”

Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, ngày mai thi hội rồi, Vân Từ Xung nói: “Ông ngoại, nếu Tiểu Nguyệt không vượt qua kì thi thì phải thế nào?”

Tư Mã Chu có chút kinh ngạc nhìn cháu mình, nói thật chưa từng thấy hắn để ý đến ai như vậy. Tiểu Nguyệt! Xem ra ngay cả tên của chính mình cũng tự đặt tốt rồi, vốn cha nàng còn nhờ mình đặt dùm nàng. Ngẩng đầu nhìn trăng lưỡi liềm trên bầu trời, thanh lệ thoát tục, đích xác không tẻ, Tư Mã Chu nói: “Con không phải gấp, nha đầu này dù không qua trung cấp Thượng, cuộc thi trung cấp Hạ cũng không thể làm khó nha đầu này, ta chỉ tương đối lo lắng làm sao qua được khóa bản cung cười ngựa, không biết nha đầu này có qua nổi không nữa.”

Tiểu Nguyệt âm thầm suy nghĩ, võ thuật bản cung cười ngựa, vóc người mình bây giờ xác thực rất khó, dù sao đến lúc đó hãy nói, xe tới trước núi tất có đường. Ngày thứ hai của cuộc thi ở sảnh học viện Phong Hoa náo nhiệt dị thường, vì có một cô gái nhỏ sáu tuổi tham gia cuộc thi trung cấp Thượng, tất cả danh sư của khoa trung cấp thượng đều đến hiện trường tự mình đảm nhận chủ khảo, thậm chí toàn thể mười chín học sinh của trung cấp thượng đều đến đông đủ, đến nhìn xem học sinh nhỏ tuổi nhất trong lịch sử của học viện Phong Hoa.

Cuộc thi lớn như thế làm cho Tiểu Nguyệt có chút sợ hãi, sau này nghĩ lại Tiểu Nguyệt mới hiểu rõ, đại khái là cô đại ngoại giờ học là hoạt động tự do, bởi vì chính mình mới sáu tuổi thi trung cấp Thượng, tương đương với học sinh lớp một thời hiện đại tham gia thi đại học, là một chuyện lý kì hấp dẫn một nhóm lớn đến góp vui.

Nghe nói học viện này kiểm tra toàn bộ các khóa mục, tối hôm qua Vân Từ Xung giới thiệu đơn giản cho nàng một chút. Trung cấp Thượng phân sáu khóa mục theo thứ tự là: lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cười ngựa, biết chữ, tính toán, sau khi tốt nghiệp trung cấp thượng thì tương đương với tiến sĩ trong triều, có thể coi trung cấp này xác thực cùng đại học ở hiện đại không kém bao nhiêu. Ngày hôm qua vừa cảm thấy cuộc thi trống trải, hôm nay đã có chút không giống, mặc dù không quá huyền ảo nhưng không khí có điểm khác biệt vô cùng, học sinh trung cấp Thượng đều mặc nhò bào màu xanh lam, khăn chít đầu cùng màu, tuổi tác trái ngược nhau, phần lớn là khoảng hai mươi, không trách được Tư Mã Chu nói ngay cả Vân Từ Xung cũng nhảy ba lượt mới học trung cấp Thượng, vậy thì đại khái mình cũng là nguyên nhân làm cho cuộc thi này náo động rồi.

Sảnh thi hôm nay bố cục có chút thay đổi, ngay giữa kê năm cái trường án ngay ngắn, mỗi trường án phía sau đều bày một ghế lưng cao, phía sau nữa bày biện án thư và ghế gấm, trên bàn đơn giản văn phong tứ bảo, mặt bên còn dầy ghế thái sư, phía sau là hai hàng ghế chính tề phủ gấm tứ đẳng cho học sinh trung cấp Thượng ngồi. Vân Từ Xung dẫn Tiểu Nguyệt bước vào chính giữa, bản thân đi tới vị trí hàng đầu phía sau ngồi xuống.

Ánh mắt Tiểu Nguyệt nhìn lướt qua đám học sinh phía sau, không có một người nào là nữ, xem ra địa vị các cô gái còn chưa được như nam tử. Viện trưởng Lục Vũ đi tới, quan sát Tiểu Nguyệt chốc lát, thấy mới có một ngày mà tiểu nha đầu này cơ hồ đã thay đổi rất nhiều. Trên người nàng mặc chính là gấm hồ lam, mặc dù kiểu dáng đơn giản nhưng lại âm thầm lộ ra khí khái thanh cao, trên đầu để hai búi tóc, trên trán mái tóc mỏng manh, cang lộ ra khuôn mặt dịu dàng ẩn sau, hơn nữa đối mặt với cuộc thi lớn như thế mà vẫn thong dong, rất có phong độ của một đại nhân, không khỏi hướng về phía tiểu nha đầu cười một tiếng, chỉ tay vào một lão giả năm mươi tuổi đứng đầu nói: “Vị này là Lễ bộ thị lang Trịnh đại nhân, hiện đã từ quan giờ là thầy dạy lễ nghi của trung cấp Thượng.”

Lão già rất nghiêm túc, nhìn qua cũng biết là người nghiêm khắc chuyên dạy tác phong cùng lễ nghi. Tiểu Nguyệt khom người bái thật sâu nói: “Học sinh Kỷ Tiểu Nguyệt xin tiên sinh dạy bảo nhiều hơn.”

Trịnh tiên sinh thật ra tính tình cũng không giống với vẻ ngoài nghiêm nghị, cộng thêm Tiểu Nguyệt lại có dáng vẻ linh động đáng yêu, khẽ gật đầu một cái. Vị thứ hai là một văn sĩ hơn ba mươi tuổi, ánh mắt tuấn mỹ thanh nhã tuyệt vời, một bộ nho bào màu xanh đơn giản làm cho hắn phiêu dật như tiên, dựa vào ghế có mấy phần tiêu sái không cầu nệ, đây là Ngụy tiên sinh dạy nhạc, ánh mắt nhìn Tiểu Nguyệt không một chút nhu hòa, Tiểu Nguyệt đoán chừng người này là lão sư vô cùng nghiêm khắc. Vị thứ ba là Ngô tiên sinh dạy bắn tên, cười ngửa, là một người râu ria rậm rạp, chừng bốn mươi tuổi, trên người có khí chất võ tướng. Vị thứ tư là một người văn sĩ uyên bác hôm qua cùng gặp Tư Mã Chu, họ Lý hướng về phía Tiểu Nguyệt gật đầu thân thiết. vị thứ năm là một lão đầu mặt đỏ, phỏng chừng tuổi xấp xỉ với Tư Mã Chu, có chút lồi thối, nhưng ánh mắt lại dị thường nghiêm túc, đối với Tiểu Nguyệt nói: “Con chính là đệ tử của lão đầu Tư Mã, nói trước ta cũng sẽ không nương tay đâu.”

Tiểu Nguyệt cung kính khom người chào đáp: “Xin tiên sinh chỉ giáo.”

Nói thật trong lòng Tiểu Nguyệt cũng có chút bồn chồn, tuy nói bản thân tốt nghiệp đại học rồi, nhưng đối với kỳ thi này thật sự không biết có qua được không, đang suy nghĩ thì đã nghe một hồi trống vang to bên ngoài, Lục Vũ lúc này mới tuyên bố cuộc thi bắt đầu, Trịnh tiên sinh dẫn đầu đứng lên, đứng bên cạnh Tiểu Nguyệt hỏi: “Căn nguyên của lễ ở đâu?”

Tiểu Nguyệt âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cái này mình có học qua, vì vậy đáp: “Mọi người sinh ra đều có ước muốn. Nếu không thỏa mãn được, người ta sẽ tìm đủ cách để thỏa mãn. Nếu chúng ta không đặt ra hạn chế và có những biện pháp để điều chế ham muốn của họ, thì khó mà không xảy ra những bất đồng. Mà từ bất đồng sẽ xảy ra vô trật tự, và từ vô trật tự sẽ là nghèo đói. Các bậc thánh vương nhận ra tai họa của vô trật tự nên đã thiết lập lễ, và dạy dỗ dân chữ nghĩa, với mục đích giúp người dân nhận ra được cái giới hạn cũng như trách nhiệm khi đi tìm thỏa mãn ước vọng của mình, giúp họ thỏa mãn ước vọng trên. Các bậc đế vương làm cách nào để ước vọng của con người đừng đi quá đà, và làm cách nào để thỏa mãn những ước vọng vật chất căn bản của mỗi người. Chính vì vậy mà cả ước vọng lẫn lễ bổ túc cho nhau lâu dài. Đây chính là căn nguyên của lễ”

Âm thanh trong trẻo vang vọng trong đại sảnh dị thường dễ nghe, Vân Từ Xung khẽ mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thi thi

Trịnh tiên sinh này dù có ý nhường, nhưng một bé gái mới sáu tuổi đã trả lời được lưu loát Tuân từ điển tịch, vẫn khiến mọi người ở đây ngạc nhiên không thôi. Trịnh tiên sinh khẽ mỉm cười gật đầu một cái lại ngồi xuống, Lục Vũ bất giác âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng là tiểu sư muội của mình. Ngụy tiên sinh đứng lên đi tới, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ mấy cái lên án thư của Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu nha đầu ta đây sẽ không khách khí, con phải chuẩn bị cho tốt! Trung cấp Thượng không phải dễ tiến vào như vậy đâu”. Tiểu Nguyệt cười ngọt ngào đáp: “Xin tiên sinh chỉ giáo”.

Ngụy tiên sinh ngoắc tay, phía sau tên sai vặt mang đến một cây cổ cầm đặt trên án, Ngụy tiên sinh xoay người tiêu sái ngồi xuống, ngón tay đặt trên dây đàn nhẹ nhàng khẽ khảy, một hồi tiếng đàn cổ phác vang lên, đè lại dây đàn, Ngụy tiên sinh nói: “Ta đàn, con tới nghe”. Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, thầm nghĩ nếu nghe mà đoán nhạc thì coi như dễ, những bài hát kinh điển phần lớn mình đều biết, dù sao ở hiện đại mẹ thích nhất là cổ cầm khúc, chỉ sợ trong thế giới không có thật này, có những bài hát mới được sáng tác mà mình không biết là ngụy to. Tiếng đàn u u vang lên, Tiểu Nguyệt không khỏi vui vẻ, đây đúng là bài mà mẹ mình thích nhất “Ngư tiêu vãn đáp”, bản gốc khá giống với bản cách điệu của Ngụy tiên sinh, ý nhạc sâu xa, phiêu dật đầy cõi mơ.

Núi cao lòng lộng, nước chảy quanh co, tiếng hát mơ hồ, một khúc dư âm ngân nga kéo dài, Ngụy tiên sinh ngẩng đầu nhìn Tiểu Nguyệt ánh mắt sáng quắc, Tiểu Nguyệt mở miệng nói: “Xưa nay thịnh suy như trở bàn tay, duy chỉ non xanh nước biếc vẫn vững bền. Ngàn năm thiết hơn thị phi, chi tóm gọn trong một câu nói của ngư tiêu mà thôi.” Ngụy tiên sinh đứng lên cười ha hả nói: “Được! Một câu xuất khẩu thành thơ đã nói toạc ra ý tứ của Ngư tiêu vãn đáp, quả nhiên là kỳ tài”.

Tiểu Nguyệt âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nghĩ chính mình gặp may a! Nếu vị này đàn ra bài hát lạ nào, mình không thể đoán ra tên thì khó nói rồi. Đang muốn thở nhẹ một hơi, ai ngờ Ngụy tiên sinh không biết thế nào, muốn Tiểu Nguyệt đàn thêm một khúc, mồ hôi lạnh của Tiểu Nguyệt vừa mới lau xong lại ào ào tuôn ra, sao mình biết đàn loại này đây, đương lúc khó xử, Vân Từ Xung đứng lên nói: “Ngụy tiên sinh, Tiểu Nguyệt biết kéo hồ cầm”.

Ngụy tiên sinh cao hứng nói: “A! Con nói là cây hồ cầm đang nằm trong kho học viện của chúng ta đấy à, cái này cả Nghiêu Quốc chỉ mấy người có, nếu nha đầu này biết, mau đi lấy đến đây.” Rất nhanh Vân Từ Xung liền lấy đến một cái đàn nhị giao cho Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt nhận lấy. Qua sức nặng trên tay nàng biết được đây là một cây đàn nhị cực phẩm, so với những cây đàn mình từng kéo qua âm cao hơn nhiều, thử thử coi như có thể sử dụng được, chỉ là vóc người mình có hơi thấp, đoán chừng những người bên cạnh nhìn có chút kỳ cục. Ngón tay khảy khảy vài dây, nhớ lại mình trước đây kéo mấy khúc đều là mấy bài nhạc đệm cho kinh kịch, một mình kéo thì có hơi sượng, nhưng tấu một chút bài “Bá vương biệt cơ” kết hợp với “Đạ khúc thâm trầm” thì có lẽ được.

Khúc này cũng coi như một bài hát ngắn, cực kỳ khác với những bài hát đàn nhị uyển chuyển bi thương, ngược lại là cương kinh có lực, tràn đầy kịch tính, hơn nữa Tiểu Nguyệt thích nhất là xem phối hợp với điệu múa Ngu Cơ, thật là đẹp tuyệt vời. Ngắm lại rồi chuẩn bị tư thế, dựa vào trí nhớ mà kéo lên, âm sắc bi bõm giống như trở lại những ngày bên ông nội, ông cầm tay mình cùng đàn hồ hòa mình vào kinh kịch, bất giác theo tiếng đàn hát lên: “Mời

quân vương uống rượu nghe Ngu Cơ, hiểu nỗi lòng quân vương đang buồn phiền vì giang sơn tiêu điều, anh hùng bốn phía đều nổi dậy, tự cổ đến nay một câu nói, thành bại hưng vong trong nháy mắt...”

Một bài hát rất ngắn, nhưng cũng rất có ý vị, một khúc hát làm cho đại sảnh thoáng chốc an tĩnh đến đáng sợ, Tiểu Nguyệt lấy lại tinh thần bắt giác bật cười, mọi người thấy nét mặt nàng giống như gấu trúc, Ngụy tiên sinh dẫn đầu vỗ tay, đưa tay cầm lấy đàn nhị suy nghĩ chốc lát nói: “Cái này ta từng nghe người Hồ kéo qua, nhưng không có sinh động như tiêu nha đầu con, và lại con hát nghe dị thường tao nhã, là đoạn sử ký chuyện xưa Hạng Vũ!! Rất động lòng người, thật là dạy học lại được học lại, sinh thời ta có thể thu một học sinh tài cao như con, ta cũng không còn tiếc nuôi gì nữa”

Từ Mã Chu bắt giác kiêu ngạo cười một tiếng, Vân Từ Xung nhìn Tiểu Nguyệt trầm ngâm, mới vừa rồi nha đầu này kéo cầm trong nháy mắt vẻ mặt không có chút ý đùa mà là một loại tường niệm. Ngụy tiên sinh hài lòng trở về chỗ ngồi, Lý tiên sinh đứng lên, từ bên người gã sai vặt lấy ra một ống giấy cuộn, từ từ mở ra để trước mặt mọi người, chính là cái ngày hôm qua Tiểu Nguyệt đạo văn thư pháp Lâm Giang Tiên, Tiểu Nguyệt bắt giác có chút đỏ mặt, Lý tiên sinh khẽ mỉm cười nói: “Về khoản thư pháp này lão phu không còn lời nào để nói”. Nói xong cũng ngồi xuống, ý là thông qua, Tiểu Nguyệt không khỏi thầm nói may mắn.

Người tiếp theo là Ngô tiên sinh râu xồm, hần đứng dậy đi mấy bước, bắt giác có chút khó xử, nha đầu này ung dung qua được ba cửa, vóc người tiêu nha đầu này sao có thể qua cửa của mình được, nhưng quả thật mình rất thích nha đầu này, thông minh nhạy cảm năng lực đầy người, nhưng bản tính sắc nòng khẳng định không đủ, cười ngửa đoán chừng ngay cả lên ngựa cũng khó, võ thuật, đúng rồi! Võ thuật, mới vừa rồi nha đầu này hát một đoạn rất có cảm xúc về âm nhạc, đoán chừng múa kiếm cũng không làm khó được nàng, dù sao chính mình đợi nàng lớn lên một chút học là được.

Nghĩ đến chỗ này, râu ria rậm rạp cười ha hả nói: “Tiêu nha đầu cười ngửa bản cung của ta hôm nay xem như thôi, con biết múa kiếm chứ?”

Tiểu Nguyệt mặt thoáng nét cười, biết Ngô tiên sinh râu ria rậm rạp này cố ý nhường, vì vậy ngọt ngào nói: “Biết! Con sẽ múa một đoạn cho các tiên sinh nhìn”

Ngô tiên sinh mừng rỡ gật đầu, rất nhanh rút từ bên hông một bộ kiếm đưa cho Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt nhìn trường kiếm dày đặc hàn kiếm, không khỏi ngẫm cười khò, cúi người nhìn vóc dáng nhỏ bé như hiện tại, làm sao có thể múa may với loại trường kiếm này. Đang khó xử nhận cũng không được mà không nhận cũng không xong, Vân Từ Xung liền đi ra rút từ bên hông thanh đoản kiếm đưa cho Tiểu Nguyệt nói: “Cái này thuận tay hơn, kiếm của Ngô tiên sinh là thiên hạ bảo kiếm, người cũng đừng làm hư nó.” Lời nói không những giải nguy cho Tiểu Nguyệt cũng đáp trả lại cảm tình cho mượn kiếm của Ngô tiên sinh, rất khéo léo đưa đây. Bây giờ Ngô tiên sinh mới ý thức được bộ kiếm của mình đối với nha đầu sáu tuổi mà nói quá dài một chút, vì vậy cười sảng lãng thu hồi bảo kiếm của mình, vỗ vỗ bả vai Vân Từ Xung, đi qua một bên.

Tiểu Nguyệt thấy trước mắt có bãi đất trống, Tiểu Nguyệt cầm đoản kiếm trong tay đi lên phía trước đứng lại, ngón trỏ duỗi thẳng khép lại, hướng mu bàn tay về phía trước, ngón cái đè ở ngón áp út, tay chống lên đùi phải, mở đầu một cách xinh đẹp. Ngô tiên sinh bắt giác âm thầm gật đầu, đừng xem thường nha đầu này, động tác đơn giản nhưng chắc chắn có luyện qua, tiếp đến Tiểu Nguyệt chậm rãi triển khai tư thế, thân theo kiếm động, tiêu sái tuyệt đẹp, một đoạn nhu hòa thướt tha, liên tục không ngừng, nhẹ nhàng luyện xong bài Thái Cực kiếm, mọi người vừa một hồi cảm thán.

Tiểu cô nương này múa bộ kiếm pháp kia, nhìn chiêu thức đơn giản nhưng thần thái đó không phải là một sớm một chiều có thể luyện được. Ngô tiên sinh kích động vỗ tay nói: “Vừa xinh đẹp lại vừa có tình, tốt lắm! Không biết đây là bộ kiếm pháp gì, ta lại chưa từng thấy qua”

Tiểu Nguyệt đáp: “Là Thái Cực kiếm”

Lục Vũ suy nghĩ một lát nói: “Thái Cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh nhiều chuyện, bộ kiếm pháp kia kéo theo không biết bao nhiêu là ý nghĩa, quả nhiên rất hợp Thái Cực tinh túy, hay lắm! Hay lắm!”

Phòng tiên sinh đi lên vỗ vỗ bờ vai của Từ Mã Chu nói: “Cái lão già này đừng đắc ý quá, con nhóc này qua bốn cửa nhưng còn cửa ải Cửu cung của ta nữa, không dễ dàng qua cửa này đâu, chỉ là tiêu nha đầu này đáng yêu hết sức”. Vừa nói vừa thấp giọng thăm thì bên tai Từ Mã Chu: “Thương lượng chút nào, nếu như nha đầu này qua cửa của ta, người đem đệ tử bề quan này nhường cho ta có được không, dù sao đệ tử của người có cả đồng rồi”.

Từ Mã Chu trừng mắt liếc hần một cái nói: “Đừng mơ tưởng! Nha đầu này là ta kiếm người thừa kế cho Khánh An Đường, người muốn đồ đệ thì tự mình tìm đi”

Phòng tiên sinh nói thầm vài câu, đi tới trước mặt Tiểu Nguyệt nói: “Con có biết ý nghĩa của Cửu cung không?”

Tiểu Nguyệt âm thầm liếc mắt, thăm nghĩ mấy hạng thi kia mình không dám chắc duy chỉ có hạng này thì lòng tin mười phần, nghĩ mình từ tiểu học học đến lớn, bao nhiêu năm đụn đức rồi, dùng Cửu cung đơn giản để làm khó mình mới là lạ, vì vậy cười híp mắt nói: “Ước chừng biết một chút”

Phòng Nhạc vừa thổi râu vừa nói: “Tiêu nha đầu này giọng điệu không nhỏ, con biết thế nào là Cửu cung?”

“Cần cung, Khâm cung, Cấn cung, Chấn cung, Trung cung, Tốn cung, Ly cung, Khôn cung, Đoài cung. Trong đó Cần, Khâm, Cấn, Chấn thuộc Tứ Dương cung, còn Tốn, Ly, Khôn, Đoài thuộc Tứ Âm cung, cộng thêm Trung cung là Cửu cung”

Phòng Nhạc mặt mày hớn hờ đứng lên lập tức nói: “Con nhóc này có chút kiến thức đấy, được lắm! Nếu biết như vậy ta cũng không làm khó người, ra đề đơn giản cho người giải là được rồi”. Tiểu Nguyệt nháy nháy mắt nói: “Tiên sinh xin mời”

Phòng Nhạc quý dị cười một tiếng, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy có chút nhăn nhúm đặt trên thư án trước mặt Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt cúi đầu xem xét, không khỏi phì cười, ngẩng đầu thấy Phòng Nhạc có chút khần trương mặt đỏ, không khỏi âm thầm buồn cười, đạo đề này thật ra rất đơn giản, nhưng là nếu không hiểu câu hỏi, sợ rằng mình muốn phá cũng tốn công, lại nói đề hôm nay đã được đem vào đề thi cho học sinh tiểu học lớp hai rồi, hơn nữa còn được truyền bá không biết bao nhiêu lần qua phim Anh hùng xạ điêu, nếu như mình không làm được thì thật sự không thể nào nói nổi.

Thật ra thì đề Cừu cung này chính là đề mà Hoàng Dung đưa cho Anh Cô trong phim Anh hùng xạ điêu: “Đem số từ 1-9 điền vào Cừu cung bên trong, sao cho mỗi một hàng ngang, mỗi một hàng dọc đều cộng vào được một số bằng nhau”

Bản thân mình thì có lẽ vô cùng thoải mái, bởi vì được hưởng thành quả của vô số các bậc hiền triết đi trước rồi, nhưng Tiểu Nguyệt tin tưởng lão đầu này cũng không giải ra được, cho nên cố ý lấy ra gây khó dễ mình. Tiểu Nguyệt lần lượt nhìn qua từng người, Tư Mã Chu có chút lo lắng, mấy tiên sinh kia có chút tức giận nhìn chằm chằm Phòng Nhạc, tựa như hấn gây tội ác tày trời khi dễ đứa trẻ kia, Tiểu Nguyệt bật cười.

Thương thức đủ biểu lộ khác nhau của mọi người, Tiểu Nguyệt mới nhắc bút lên thật nhanh viết ra đáp án, Phòng Nhạc kinh hãi, vội vàng cầm lên nhìn kỹ, quả nhiên một hàng như vậy, dù dọc hay ngang, kết quả đều là 15. Tiểu Nguyệt nghịch ngợm nhìn sắc mặt Phòng Nhạc có chút xám trắng, lặng lẽ cười thầm, Phòng Nhạc cũng là quân tử ham học hỏi, cho dù tuổi của Tiểu Nguyệt chỉ để làm học sinh của mình, nhưng lại hiểu được một vấn đề khá khó khăn đối với mình, tinh thần sa sút qua đi, sâu trong nội tâm lại tăng thêm vài phần kính nể, rất nghiêm túc chấp tay vái chào nói: “Lão phu hữu lễ, thật là sư trưởng, xấu hổ, xấu hổ!”.

Tiểu Nguyệt vội vàng đứng dậy khom người nói: “Tiên sinh quá khiêm nhường, cho nên ta có thể nhanh như vậy hiểu ra đạo đề này, cũng là nhân duyên trùng hợp mà nhìn ra khẩu quyết đơn giản của nó”

Ánh mắt Phòng Nhạc có chút vội vã nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt không cần hấn thúc giục, mở miệng thì thầm: “Đời cừu lý nhất, tả tam hữu thất, nhị tứ vi kiên, lục bát vi túc”

(Trên đời 9 dưới đáp 1, bên trái 3 bên phải 7, hai vai là 2 và 4, hai chân là 6 và 8)

(<http://phongthuyhuyenkhonghoc.net/index...-xich.html>)

Phòng Nhạc mừng rỡ, như thu được đồ quý, nhanh chóng cầm lên bút trên bàn Tiểu Nguyệt vội vàng ghi xuống, vô cùng cẩn thận cắt vào tay áo mình, xoay người hướng về Tư Mã Chu giờ ngón tay cái lên nói: “Lão già thật tinh mắt, ta dám chắc chắn, nha đầu này về sau sẽ là đệ tử mà lão đặc ý nhất”

Tư Mã Chu mỉm cười gật đầu không chút khiêm tốn nói: “Đĩ nhiên, ánh mắt ta từ trước đến nay đều vô cùng độc đáo, so với lão già như ngươi mạnh hơn nhiều”. Hai lão ngoan đồng công khai đấu đá nhau, làm chung quanh một trận cười vang phá tan bầu không khí, Tiểu Nguyệt đi tới nghiêm trang nghiêm cẩn cũng trở nên nhẹ nhõm hoạt bát.

Lục Vũ cầm lên bảng đánh giá của mấy tiên sinh không khỏi cười, đi tới trước mặt Tiểu Nguyệt nói: “Chúc mừng tiểu sư muội, con đã trở thành học sinh nhỏ tuổi nhất trung cấp Thượng trong lịch sử của học viện Phong Hoa học viện. Hơn nữa, trong tất cả thành tích từ trước đến nay chưa từng có người ưu tú như con, theo qui định học viện không những miễn trừ học phí cho con, mỗi tháng con còn được hai mươi lượng coi như phần thưởng vì thành tích tốt. Ngày mai con có thể chính thức nhập học”

Nhiều thầy giáo cũng đứng hướng về phía Tiểu Nguyệt gật đầu cười, Tiểu Nguyệt âm thầm thở phào một hơi, thầm nghĩ nguy hiểm thật, so với thi tốt nghiệp trung học còn khắt khe hơn, Tư Mã Chu tiến lên mấy bước nói: “Mấy ngày nữa lão phu sẽ mở tiệc trong phủ, chính thức làm lễ thu nhận đồ đệ, xin các vị tới tham dự”

Tất cả mọi người cao hứng đáp ứng, Vân Từ Xung dẫn Tiểu Nguyệt bước ra cửa chính của học viện Phong Hoa, Tiểu Nguyệt quay đầu lại không khỏi nhìn quanh, cuối cùng thì mình cũng có thể quang minh chính đại tiến vào nơi này.

Vân Từ Xung cúi đầu nhìn nét mặt của tiểu nha đầu, nhỏ giọng cười nói: “Thế nào, không tin chính mình có thể vượt qua cuộc thi?”.

Tiếng cười trầm thấp thật dễ nghe, Tiểu Nguyệt bất giác ngạc nhiên nhìn hấn, ánh mặt trời buổi trưa chiếu vào người hấn, lại chiếu trên mặt đất, chiếu ra một bóng dáng cao ngất, càng làm nổi bật vẻ tuấn tú, khuôn mặt bớt đi nét lạnh mạc, có vẻ vô cùng nhu hòa ấm áp. Tiểu Nguyệt chột nhìn đến ngây ngốc, nhìn đến Vân Từ Xung không được tự nhiên, sờ đầu của nàng nói: “Đi, nhìn cái gì mà nhập thần thế”

Tiểu Nguyệt giật mình không khỏi âm thầm bật cười, mình lại nổi tính háo sắc với một tên nhóc, lắc đầu một cái theo Vân Từ Xung lên xe ngựa trở lại Cúc Nguyệt các. Bán Hạ đã nhanh chuẩn bị xong nước tắm, lúc này tắm rửa thật ra dùng một cái thùng gỗ lớn, vốn là Bán Hạ tính để chút hoa khô, Tiểu Nguyệt vội vàng ngăn lại, mình nàng tự đi vào sân của Tư Mã Chu, hái chút bạc hà cùng hoa kim ngân để ngâm mình trong nước, mùa hè dùng hai thứ này so với hoa khô còn khoan khoái thoải mái hơn. Tắm rửa xong, đã vào lúc ăn trưa, vì Tư Mã Chu có chuyện đi ra ngoài nên nàng cùng Vân Từ Xung dùng bữa ở Lâm Phong uyển. Lần này ăn trưa có thêm mấy món ăn phương bắc, cho nên Tiểu Nguyệt ăn tương đối vui vẻ hơn.

Nhìn Tiểu Nguyệt ăn nhiều hơn, Vân Từ Xung không khỏi cung chiêu cười, nha đầu này rất kén ăn, xem ra chính mình về sau cần đề ý cuộc sống thường ngày của nàng. Thế nhưng bản thân hấn không thấy đây là chuyện vật vãn, ngược lại cảm thấy vô cùng thích thú, dù không biết vì sao. Ăn xong hai người cùng nhau về thư phòng đọc sách, Vân Từ Xung cầm một cuốn “Kim quý yếu lược” tựa vào giường êm đọc, Tiểu Nguyệt đã không còn hứng thú gì với những cuốn điển tịch y học này, dù sao cũng đã học bốn năm rồi, thi qua vô số lần, ngược lại sự khát khao tìm tòi đối với thế giới này lại vô cùng lớn.

Ở trên giá sách quét một lượt, lại không nhìn thấy sách địa lý hay lịch sử của Nghiêu Quốc, liếc mắt nhìn Vân Từ Xung thầm nghĩ: Đùng xem thường tên nhóc này, tâm tư trong lòng tuyệt không ít, không thể so với sự chính trực của Hồ Từ. Nhắc đến Hồ Từ, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút nhớ nhung, mặc dù chỉ cùng nhau sinh sống hơn một tháng, lại sinh ra tình cảm huynh muội thật sự, vội xoay người ngồi xuống ghế gần trước giường êm, hỏi: “Ngươi biết ca ca ta hiện nay thế nào không?”

Vân Từ Xung để quyển sách trên tay xuống, giương mắt nhìn chằm chằm về mặt có chút gấp gáp của tiểu nha đầu, trong lòng có chút khó chịu khác lạ, nhưng vẫn ôn hòa trả lời: “Yên tâm đi, sơ cấp võ lòng rất dễ dàng, cho dù ca ca ngươi trình độ có thấp, cũng sẽ không vấn đề gì, chỉ là...” Nói chỗ này

dùng một chút, có chút do sự muốn nói lại thôi. Tiểu Nguyệt lập tức hiểu, đúng a! Nơi như học viện Phong Hoa này tuy nói là nơi danh sư tụ tập, nhưng học sinh gia cảnh bần hàn sao có thể vào học, có thể thấy đông đảo đều là học sinh gia đình quyền quý, đến cả học sinh bần hàn ở đây cũng không tính là nghèo. Vậy đây chẳng phải tính huống khó khăn sao, coi như ca ca vào học mới hai ngày, có thể nghĩ nhất định sẽ không tốt đẹp gì. Nhưng mình thì có biện pháp gì trợ giúp ca ca đây, ít nhất khiến hắn có thể trải qua cuộc sống ở trường bằng phẳng một chút.

Vân Từ Xung là chưa bao giờ quan tâm đến việc của người khác, dù người nọ có là ca ca của tiểu nha đầu này, nhưng khi nhìn thấy nàng vẻ mặt vô cùng phiền não, còn rất nóng lòng. Không muốn thấy đôi mi thanh tú của nàng nhũn lại, không muốn thấy gương mặt ngọt ngào của nàng vương chút ưu sầu, đôi mắt Vân Từ Xung chợt lóe, cười như không cười hỏi: “Nếu như người bằng lòng vẽ lên mặt quạt cho ta, ta liền nghĩ biện pháp giúp hắn một chút”

Ánh mắt của Tiểu Nguyệt nhất thời hiện lên tia sáng rực rỡ: “Được! Chỉ cần người có thể giúp ta một tay, sau này bao nhiêu mặt quạt ta đều sẽ vẽ. Nói trước ta chỉ biết viết chữ mà thôi, đối với vẽ tranh ta một nét cũng không biết”

Vân Từ Xung nhàn nhạt cười một tiếng, đáp: “Khó được, người lại có thứ không biết, đây quả thật là một chuyện đáng ngạc nhiên”. Thật ra Vân Từ Xung cũng không cần làm gì cả, từ khi danh tiếng của Tiểu Nguyệt ở học viện Phong Hoa và cả Nguyệt thành đều biết, những ánh mắt khinh miệt không hề giấu diếm trước đây đối với Hồ Từ cũng chậm chậm biến mất, mặc dù vẫn bị cô lập như cũ, nhưng mọi chuyện cũng chuyển biến tốt hơn. Không tốt là các vị sư trưởng đối với người không biết gì cả lại có chút chậm hiểu như Hồ Từ, thật sâu thở dài, cùng câu nói của miệng, “Đấy sao lại là muội muội ruột của con chứ”

Dĩ nhiên ngay cả như vậy, Hồ Từ vẫn là vì Đại Nha mà kiêu ngạo, tuy nhiên lúc mới bắt đầu bản thân hắn thật sự không biết thiên tài Kỳ Tiểu Nguyệt lại chính là muội muội Đại Nha của mình. Sau khi biết, Hồ Từ vẫn không rõ muội muội mình từ khi nào lại trở lên lợi hại như vậy, chẳng phải luôn luôn cùng mình lên núi chơi đùa ư? Sao cuối cùng lại biết nhiều như thế? Thậm chí thủ pháp của muội muội hôm nay đã được treo ngay trước học đường của mình, ngẩng đầu là có thể thấy, nghe nói là tiên sinh mất chút công sức mới xin được. Mỗi khi nhìn thấy nét chữ khó coi của mình, nét bút lớn nhỏ không đều, tiên sinh luôn nhìn sang chữ treo trước tiền đường, lắc đầu thở dài một cái.

Vấn đề này theo Hồ Từ đến cuối đời cũng không thể nào giải đáp được, dù sau này khi đã trở thành một đại tướng quân nổi tiếng trên đời, hắn vẫn theo thói quen sùng bái muội muội ruột thịt của mình. Dĩ nhiên đây là chuyện của sau này, tạm thời không nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đi học

Sáng ngày thứ hai Tiểu Nguyệt theo Vân Từ Xung bước lên xe ngựa đến học viện. Lúc này đi học còn rất sớm, Tiểu Nguyệt cảm thấy sắc trời chỉ vừa hừng sáng, Bán Hạ đã gọi nàng dậy, không có đồng hồ, chỉ có Đa Bảo tính xảo sa lậu. Nói thật Tiểu Nguyệt nhất thời không biết rõ vật kia là gì, ngày hôm qua Tiểu Nguyệt nghiên cứu nửa ngày cũng không biết được cách tính thời gian, so sánh lúc buổi tối thì hiểu rõ hơn, bởi vì buổi chiều có tiếng vang của trống canh, từ đó đại khái Tiểu Nguyệt có thể tính toán được, nhưng đến ban ngày Tiểu Nguyệt chỉ có thể nhìn sắc trời đoán mò, dù sao có Bán Hạ cùng Vân Từ Xung sẽ không để lỡ việc của mình.

Cho nên khi bị Bán Hạ kêu dậy, Tiểu Nguyệt nhìn qua cửa sổ thấy những tia nắng ban mai mịt mờ, đoán chừng khoảng năm giờ sáng, âm thầm thở dài, bò dậy. Bán Hạ lấy ra một cái nơ bào đỏ nhạt, Tiểu Nguyệt không khỏi sùng sốt, Bán Hạ nói: “Thế tử phân phó, từ hôm nay trở đi, ngài cần thể diện nghiêm túc một chút, cái này là Thế tử ra lệnh cho nữ công phòng chế tạo gấp”

Trong lòng Tiểu Nguyệt không khỏi nóng lên, tiểu tử này ngoài mặt không nói gì, thực tế lại khá tí mỉ chu đáo, vội vui vẻ mặc vào người. Vân Từ Xung gác tay đứng bên ngoài Cúc nguyệt các, sáng sớm gió nhẹ nhàng lay động tay áo hắn, nhìn bên ngoài trông có vẻ lỗi lạc. Cửa Cúc Nguyệt các mở Tiểu Nguyệt đi ra, Vân Từ Xung bỗng nhiên quay đầu lại, không khỏi nhàn nhạt cười một tiếng. Tiểu nha đầu này mặc nơ bào màu đỏ nhạt, mái tóc dùng khăn chít màu đồng đầu buộc lên, lộ ra chiếc trán đầy đặn, mi thanh mục tú, ra dáng tiểu thư nhẹ nhàng, mặc dù vóc dáng thấp bé, chỉ là loại khí chất xuất sắc toát ra cả người này... từ mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều có thể thấy. Vân Từ Xung dặt tay nhỏ bé của nàng nói: “Đi thôi”, bóng dáng hai người một cao một thấp biến mất ở cuối hành lang.

Hôm nay trong sân vườn học viện Phong hoa cực kỳ náo nhiệt, sự xuất sắc ở hội thi của Tiểu Nguyệt ngày hôm qua nay đã không ai không biết, thêm cả việc tiểu nha đầu này chỉ mới sáu tuổi lại còn sắp được Tư Mã Chu nhận làm đệ tử. Tư Mã Chu là người thế nào, sợ rằng trừ Tiểu Nguyệt một nhà quanh năm sống trong núi, ngăn cách sự đời, cả Nghiêu Quốc này không ai không biết dòng họ Tư Mã.

Dòng họ Tư Mã ở Nghiêu Quốc từ khai quốc đến nay đã ba trăm năm, vẫn luôn là thế gia vọng tộc số một Nghiêu Quốc. Không nói chi xa xôi, chỉ nói hiện nay ở Nguyệt Thành từ Thành chủ tới Tiết Độ Sứ tay nắm binh quyền, người nào không phải họ Tư Mã. Tư Mã Chu là Thái Phó của đương kim thế tử, tộc trưởng đương nhiệm của Tư Mã gia, nói thật không kém bao nhiêu với chức hầu ở biên cương. Bên cạnh đó, dòng họ Tư Mã còn có tài lực khổng lồ, cả nước có ba mươi bảy Khánh An Đường, dù đã hơn ba trăm năm nhưng vẫn thịnh vượng như lúc ban đầu. Học viện Phong Hoa này chẳng phải người nhà Tư Mã gia sao.

Hiện nay trừ bỏ những học sinh trung cấp Thượng đã tự mình chứng kiến ngày hôm qua, bọn con cung vẫn đối với lời đồn đại nghị luận âm ỉ kia nửa tin nửa ngờ. Một nha đầu sơn dã không có danh tiếng gì, làm sao có thể qua trung cấp lục nghệ, lại có thể như thế nào được Tư Mã Chu cao cao tại thượng nhìn trúng. Những điều này thật sự làm đám danh môn đệ tử kia vừa đổ lệ lại thầm ước ao, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn phải có.

Toàn bộ học viện này đều giống như trại lính, quản lý rất nghiêm khắc, tiên sinh cùng học sinh không thể tùy tiện ra vào, mỗi tháng đều có bảy ngày thăm người thân, khi đó mới có thể về nhà. Ngoại lệ duy nhất của học viện Phong Hoa này chỉ có Vân Từ Xung, cho dù phá lệ cũng không ai dám kháng nghị ganh đua so sánh. Một vì đây là cháu ruột của Tư Mã Chu, hơn nữa lại là đương kim Đông cung thế tử, cháu đích tôn của Nữ Đế, nói không chừng tương lai là thái tử Nghiêu Quốc, bối cảnh như vậy không ngoại lệ mới là lạ. Chẳng qua hiện nay còn có ngoại lệ thứ hai, chính là tiểu nha đầu son đã kia. Cho dù gia cảnh nằng bần hàn không tính là gì, nhưng chỉ dựa vào địa vị của Tư Mã Chu, cùng sự bảo hộ của Vân Từ Xung khiến người khác không dám khinh thường, huống chi người ta thật sự có tài, chỉ bằng việc Lý tiên sinh yêu thích không chịu buông tay tờ thư pháp kia cũng đủ làm cho bọn học sinh trung cấp Thượng xấu hổ rồi.

Hôm nay xe ngựa không có dừng ở cửa mà trực tiếp đi vào cửa hông, lướt qua phiến đá trên đường, so với đường chính giữa thì dài hơn, đến cuối là một bãi đất rộng lớn, liếc nhìn lại là mấy nóc nhà, mặc dù chỉ là tầng hai nhưng là chân mái cong rất tinh mỹ. Không giống vẻ nghiêm túc ở nơi thi thí, nơi đây sống động hơn, bên cạnh mảnh đất trống là một vườn hoa đào nhỏ, hôm nay đúng kì hoa nở, một mảnh hoa đào kéo dài như mây nở rộ vô cùng xinh đẹp.

Trong rừng đào có bộ bàn ghế bằng đá xanh, có tùm năm tùm ba học sinh đang cầm sách đọc sáng sớm, nhìn qua tuổi tác có vẻ chênh lệch, đoán chừng nguyên nhân là vì sự khó khăn của cuộc thi sát hạch. Tiểu Nguyệt cảm thấy ánh mắt mọi người đều rơi trên người mình âm thầm quan sát, cũng không quá để ý vì dù sao tuổi tác của mình và những người này quá khác biệt.

Rừng đào bên cạnh có vài thiếu nữ rất trẻ, khó khăn lắm mới có thể thấy người đồng giới, Tiểu Nguyệt cẩn thận nhìn sang. Dưới gốc đào có bốn thiếu nữ đứng đó, dáng vẻ ước chừng mười bốn mười năm tuổi, ngũ quan xuất sắc, bất quá cái loại khí chất khinh người đó Tiểu Nguyệt không thích lắm. Đứng đầu là một người hơi nhỏ, nhìn qua cũng xấp xỉ tuổi Vân Từ Xung, một đôi mi thanh tú hơi cong lên, mắt to phát sáng có thần, mũi cao, đôi môi đỏ thắm đầy đặn, vóc người đã trở nên cao vút, kiều diễm đứng dưới gốc đào, có vẻ hết sức yếu điệu.

Cả người thần thái phấn khởi, mang cảm giác cao cao tại thượng, Tiểu Nguyệt thấy giống dáng vẻ của con em quan chức ở hiện đại, ánh mắt quét qua Tiểu Nguyệt rồi dừng trên người Vân Từ Xung, lập tức nghiêm chỉnh thẹn thùng. Tiểu Nguyệt quay đầu lại quan sát Vân Từ Xung một cái, chợt bừng tỉnh đại ngộ, cùng độ tuổi mười hai mười ba, là thời kì học môn giới tính bắt đầu phát triển, vì tiểu mỹ nữ này hẳn là coi trọng Vân Từ Xung, người ngoài thường nói thiếu nữ tuổi này đầy tâm sự, điều này cũng có thể lý giải, dù sao Vân Từ Xung cũng thật xuất sắc, muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn gia thế có gia thế.

Cảm thấy ánh mắt Tiểu Nguyệt, Vân Từ Xung hơi nhíu mày một cái, vừa muốn dắt tay Tiểu Nguyệt đi qua thì thiếu nữ đã bước tới đứng trước mặt hai người, hơi hưng phấn chào Vân Từ Xung: “Xung biểu ca”

Tiểu Nguyệt càng thêm vạn phần hứng thú, biểu ca biểu muội ở cổ đại dễ dàng sinh ra... Khụ! Khụ! Không! Là quan hệ mờ ám, giống như giai thoại xưa của Đường Uyển. Tiểu Nguyệt tránh tay Vân Từ Xung ra, thoáng từng bước tránh sang bên cạnh, sau đó mắt to chăm chú nhìn biểu huynh muội đây, vụt sáng, vụt sáng, lông mi hưng phấn có chút lay động giống như cánh hai con điệp muốn bay, khóe miệng Vân Từ Xung miệng nổi lên ý cười ôn nhu, cảm thấy nha đầu này thật đáng yêu.

Hắn khẽ cười, biểu muội trông thấy thật kinh ngạc, theo ánh mắt nhìn sang Tiểu Nguyệt đang chuẩn bị xem náo nhiệt, trên mặt hiện thêm mấy phần âm đạm, bất quá chỉ là cái chớp mắt, liền ngẩng đầu quét qua Tiểu Nguyệt một cái nói: “Biểu ca, nha đầu này chính là người ông nội muốn thu làm đệ tử sao?”

Vân Từ Xung không trả lời nàng, trực tiếp dắt Tiểu Nguyệt hướng về phía cô gái gật đầu một cái rồi đi, cô gái có chút buồn bã nhìn bóng lưng hai người. Tiểu Nguyệt quay đầu lại liếc nhìn, lắc lắc tay Vân Từ Xung nói: “Nàng thật sự là biểu muội người? Người như vậy sẽ làm cho cô ấy xấu hổ”

Vân Từ Xung dừng bước, gõ gõ vào trán nàng nói: “Thế nào, không có náo nhiệt nên thất vọng à?”

Tiểu Nguyệt cười hắc hắc, theo thói quen định kéo mái tóc của mình lại sờ tới khăn chít đầu, không khỏi ngưng ngừng thả tay xuống nói: “Xem náo nhiệt gì chứ, có chút tò mò thôi, không phải biểu huynh muội ở nơi này của các người sau này đều sẽ thành thân sao, ta chỉ là cảm thấy tỷ tỷ kia lớn lên sẽ rất đẹp thôi”. Vân Từ Xung có chút bật cười nói: “Người mới lớn chừng này, biết gì là thành thân, đi đi thôi”

Tiểu Nguyệt nhăn mặt đi cùng hắn đến phía bên phải hành lang, hai bên hành lang hoa và cây lá sum xuê, thật ra thoạt nhìn giống tư gia riêng hơn, thường xuyên lại có mấy học sinh làm gì đây hoặc đứng đọc sách trong vườn, rất có chút không khí của đại học. Đại khái qua hai hành lang mới tới một khu vườn độc lập nằm phía sau cùng, cực khác với không khí thoải mái vừa nãy, nơi này có chút trang nghiêm, vườn rất lớn, trước mặt là hồ nhỏ nhân tạo, hồ nước trong suốt xanh biếc, nhìn không biết liệu nước có đang chảy hay không.

Cây cối hai bên bờ rất đặc biệt, không phải là liễu rủ theo gió chập chờn, mà là cây long não rất hiếm, rất có phong cách của Tư Mã gia. Cây long não này cành lá xum xuê, ngọn to bóng lớn, cây cao hùng vĩ, có thể hút khí bẩn, giữ nước, tăng phù sa màu mỡ cho đất xung quanh. Loại cây này so với liễu rủ còn tốt hơn, quan trọng, đây là loại thuốc có giá trị lớn, quả long não vị ấm nóng, có tác dụng hạ sốt, trị cảm mạo, bệnh sởi, ho gà, kiết lỵ. Rễ cây long não có hương thơm như đốt trầm hương, vị đắng, không độc, có thể làm thuốc lưu thông khí huyết, trừ phong thấp, chống lại dịch thổ tả, chữa bệnh thâm kín, trị thương, rôm sảy.

Có thể thấy cây này toàn thân đều là thuốc quý, hiện nay đã được xếp vào danh sách thực vật cần được bảo vệ.

Vân Từ Xung dắt Tiểu Nguyệt lên một cái cầu trúc to rộng để qua hồ nước, liền có thể nhìn thấy rõ ràng bố cục bên trong, hai bên không có tường vây, qua cầu trúc Tiểu Nguyệt mới phát hiện, cái vườn này thực tế là một hòn đảo giữa hồ, phía sau không biết là đâu, nhưng nhìn từ phía trước, bên hồ là một lá chắn thiên nhiên bằng long não cao lớn, khiến quang cảnh trở nên đẹp tuyệt vời. Vườn không có cửa chính, chỉ là bên cạnh đặt một tấm bia đá thật cao, phía trên khắc hai chữ rồng bay phượng múa thật to “Chiết quế”, Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm gật đầu, ngược lại thấy rất chuẩn xác.

Vào vườn, phía trước chính là một cái đình nằm giữa trông vô cùng rộng rãi, lát đầy đá xanh sạch sẽ, mặt bên còn có một cái lầu nhỏ, đoán chừng là nơi

dùng chân ăn cơm của học sinh. Lục Vũ đang đứng trước cửa lầu chờ, thấy bóng dáng Vân Từ Xung cùng Tiểu Nguyệt thì khẽ mỉm cười, Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Xung cúi đầu chào làm lễ ra mắt, Lục Vũ gật đầu một cái rồi thân thiết nói: "Có Từ Xung chiếu cố tiểu sư muội, ta yên tâm nhiều rồi, viện ở phía sau, có việc gì thì tìm ta, chớ có xa lạ"

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp ứng, Lục Vũ mới xoay người đi, Vân Từ Xung mang theo Tiểu Nguyệt đi vào, trong lầu bố cục không đồng dạng, có chút tương tự cách phân chia ở hiện đại, mỗi gian phòng đều có hai bậc thang cách xa nhau. Không gian ở tầng hai này cảm giác như một khối hình học lập thể, lên bậc thang thứ nhất bên trái là một phòng lớn thiết kế tinh xảo, không có ghế, trên đất là sàn nhà bằng gỗ thô, phía trên là màn chướng màu đen, trước mặt là án thư màu gỗ thô, tổng cộng có sáu hàng, phía trước án thư là một hàng đệm cho hai người, Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Xung xuất hiện cũng không gây xôn xao lớn, đại khái những người này hôm qua cũng đã chứng kiến.

Vân Từ Xung cúi đầu xuống cởi giày cho Tiểu Nguyệt, chỉ mang tất vào vào phòng học, cho dù cùng lớp học nhưng hai người vóc dáng và tuổi đều chênh lệch rõ ràng, hơn nữa Tiểu Nguyệt ngồi ở trên đệm vẫn có cảm giác hơi lùn, Vân Từ Xung gọi gã sai vặt ở sau cửa nói: "Đi lấy cho thêm hai cái đệm mềm tới đây"

Tiểu Nguyệt mới thấy thoải mái chút, thăm nghĩ lúc ở cuộc thi không phải ngồi ghế sao, sao đến nơi này lại thành cái này, thật không quen a. Tiểu Nguyệt ngồi vào chỗ của mình, mới quan sát bốn phía, gian phòng này chính xác được coi như một cái phòng lớn, không gian rộng rãi, bốn phía có trụ đỡ chống đỡ, phía bên phải là hành lang, mà bên trái là bốn cửa sổ hình vuông, cách cửa sổ có thể nhìn thấy hồ nước xanh cùng cây long não to lớn.

Có long não che chở nên không khí nơi này rất mát mẻ, đích xác là nơi học tập rất ưu việt, phía trên tường treo một tấm vải lớn đề tên các môn sinh đệ tử, trên bậc thang trước mặt là cái bàn rất dài, phía sau là ghế cao, hiển nhiên là chỗ tiên sinh ngồi. Keng! Keng! Keng!, tiếng chuông vang lên, tất cả mọi người để sách trên tay xuống, quy củ làm rất tốt. Nói thật, ngồi chồm hổm là vấn đề hết sức khó khăn với Tiểu Nguyệt, cảm thấy không được tự nhiên và thoải mái.

Đi tới là Trịnh tiên sinh, xong một khoá học, trừ bỏ việc ngồi xổm xong đi đứng có chút chết lạng, mọi thứ coi như đều thoải mái, chủ yếu nói chút về lễ nghi cổ đại và quy củ hôm nay, Trịnh tiên sinh chỉ đơn giản giới thiệu một ít nội dung, phần lớn thời gian để cho học sinh tự học, rất giống môn tự chọn ở đại học. Hơn nửa một khóa cũng không tính quá lâu, Tiểu Nguyệt đoán chừng khoảng hơn nửa canh giờ, Trịnh tiên sinh mới đi ra, Tiểu Nguyệt vội vàng đưa hai chân ra, về mặt đau khổ xoa đầu gối đã tê rần.

Vân Từ Xung bắt giác bật cười, đưa tay kéo đôi tay nhỏ bé không có khí lực của nàng, tự mình chậm rãi xoa bóp, thấp giọng nói: "Như thế nào, khá hơn chút nào không, tuy nói hiện nay chủ yếu ngồi trên ghế, nhưng lên triều cùng một vài trường hợp trọng yếu đều phải ngồi xổm, đây là lễ nghi của Nghiêu Quốc chúng ta, ngươi tất yếu sẽ quen"

Vân Từ Xung hiển nhiên cùng các học sinh khác có chút khác biệt, cho dù tan lớp cũng không có ai tiến lên trò chuyện, có thể thấy tiểu tử này thường ngày cũng không dễ thân. Vân Từ Xung đỡ Tiểu Nguyệt đứng lên nói: "Đi thôi, có nửa khắc nghỉ ngơi, ra ngoài dạo một chút có lẽ sẽ tốt hơn"

Tiểu Nguyệt đến giờ vẫn chưa có khái niệm nửa khắc đồng hồ, đoán chừng tương đương với nửa giờ, liền đứng lên theo Vân Từ Xung ra khỏi phòng học, từ hành lang đi về phía sau là một mảnh trời, thông với lầu, phía sau là một trường đua ngựa, trường ngựa phía sau là một mảnh đồi xanh ngắt. Trước đây Tiểu Nguyệt không chú ý, nhìn như vậy cả học viện Phong Hoa đều dựa vào núi mà xây, núi cao chót vót, đền gần trường ngựa có thể thấy đường núi quanh co, xem ra có thể từ nơi này lên núi, Vân Từ Xung nói: "Phía sau núi này là phía tây của Nghiêu sơn".

Tiểu Nguyệt kinh ngạc nói: "Nghiêu Sơn, người nói nơi này là Nghiêu Sơn".

"Đương nhiên"

"Nói như vậy, cái này cùng núi Nghiêu Sơn trước thôn nhà ta là cùng một ngọn"

Vân Từ Xung kéo tay Tiểu Nguyệt, lấy tay vuốt nhẹ vết chai ở tay Tiểu Nguyệt, có chút trầm thấp nói: "Ta đến giờ vẫn chưa nghe người nói qua chuyện gia đình người, chỉ biết phụ thân người là thợ săn trên núi Nghiêu Sơn, nói như vậy từ nhỏ người sinh hoạt rất kham khổ"

Tiểu Nguyệt nghĩ đến một tháng trước, không khỏi cười lắc đầu nói: "Đúng là có chút kham khổ nhưng cả nhà ta đều vui vẻ, trên núi thôn chúng ta lại có rất nhiều dược liệu quý, khắp núi đồi còn có sơn tra và trái cây hoang dã, mặc dù đậm đặc lại rất hạnh phúc". Vân Từ Xung nghe giọng nói trẻ con thanh thúy mềm mại của Tiểu Nguyệt, nói đến cuộc sống mà chính mình chưa bao giờ tưởng tượng nổi, bất giác có chút xuất thần, điều này cũng chính là nguyên nhân khiến nhà đầu này vui vẻ, vô tranh vô đấu, không màng danh lợi.

Bên cạnh trường ngựa là một chuồng ngựa lớn, Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Xung lững thững đi đến, không nhiều lắm chỉ có khoảng hai mấy con ngựa, có người coi ngựa cạo rửa rất sạch sẽ, bên cạnh có một chuồng nhỏ, dùng gỗ tách ra, giống như một phòng nhỏ, Tiểu Nguyệt không khỏi buồn bực lại gần.

Đi nhiên không dám lại quá gần, ngựa trong phòng nhỏ là một con ngựa đen tuyền to lớn, cả người không có một màu lai tạp nào, không có dây cương buộc lại, đi qua lại giẫm chân tại chỗ, thân thể cân xứng, lông mao xinh đẹp, đơn giản có thể dùng uy mỹ để hình dung. Ngựa quét mắt qua Tiểu Nguyệt, hung phấn hướng về phía Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt không khỏi buồn cười nói: "Đây là ngựa của người?"

Vân Từ Xung gật đầu một cái, đưa tay trấn an vỗ vỗ cổ con hắc mã, con ngựa càng phát tiếng hí, cúi đầu thật thấp xuống cọ cọ Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút nhao nhao muốn thử, mắt to vụt sáng lóe lên ánh mắt đạo tặc, thăm nghĩ: "Nếu ngựa này của mình thì thật tốt".

Về mặt đáng yêu làm Vân Từ Xung không khỏi mỉm cười, ý cười thần nhiên nói: "Hôm nay thôi đi, ngày mai là khóa cưỡi ngựa bán cung, ta sẽ dẫn người cưỡi Truy Vân chạy mấy vòng"

Tiểu Nguyệt ánh mắt sáng lên nói: "Thật! thật tốt quá, người không được dối ý đấy! Mà cái tên Truy Vân này không hợp chút nào, tên Mây Đen có vẻ

hợp hơn”

Vân Từ Xung nhìn thân thể nhỏ nhỏ của hắc mã, lại lắc đầu cười nhẹ, giờ tay ôm lấy Tiểu Nguyệt nâng lên cao, Tiểu Nguyệt lúc này mới thấy bốn vú hắc mã to lớn này là màu trắng như tuyết, phẳng phất trông như chân đeo bốn chiếc giày, rất là xinh đẹp.

Lần nữa trở về lâu, Vân Từ Xung mang theo Tiểu Nguyệt nhưng không có trở về phòng học, mà là từ bên trái xuyên qua, lên hai bậc thang là một gian phòng khác, trên án trong phòng đều để một cây cổ cầm, có thể thấy nơi này tương đương với phòng học nhạc. Vẫn là ngồi xuống trước, bất quá trước mặt hai người lại chỉ có một cầm án (bàn nhạc), phía trên cũng chỉ để một cây đàn tranh chín dây.

Vân Từ Xung dắt Tiểu Nguyệt ngồi xuống, gỡ sai vật đưa lên trà xanh, qua khoảng thời gian uống cạn một chung trà, tiếng chuông đến giờ học lại vang lên. Ngự tiên sinh dáng vẻ tiêu sái đi vào, vẫn là nho bào rộng lớn, không có đai lưng, mang chút cảm giác không chịu gò bó, hướng về phía Tiểu Nguyệt khẽ mỉm cười nói: “Vốn ta muốn tự mình dạy con gảy đàn, nhưng Vân Từ Xung lại muốn dạy con đàn tranh, bất quá đàn tranh của tiểu tử này đã từng được nhạc thánh Huy tiên sinh chỉ dạy, cũng thuộc dạng khó có được”

Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm cau mày, nói thật mặc dù mình thích đàn nhị, nguyên nhân rất lớn là bị ảnh hưởng từ ông nội, yêu thích kinh kịch, nhưng cái này là đàn tranh cổ, bản thân lại không có hứng thú, muốn cự tuyệt lại khó mở miệng, chỉ có thể nhìn rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bái sư

Sự thật làm cho Ngự tiên sinh cùng Vân Từ Xung không thể tin được, mặc dù Tiểu Nguyệt biết kéo hồ cầm, nhưng đối với đàn tranh thì chỉ có thể nghe, nếu tự mình đàn tuyệt đối có thể so với gỗ mục. Trên thực tế bọn họ không biết, người đã học qua khuông nhạc và nhạc số, sao có thể biến thành một người biết cung, thương, giác, chủy, vũ* cho nên đương nhiên rất khó bắt đầu. Mà từ nhỏ nội tâm nàng lại không có chút hứng thú với hai thứ này, thế nên sau vô số lần thất bại, dù là Vân Từ Xung hay Ngự tiên sinh đều lựa chọn thái độ buông xuôi.

*5 âm trong thời cổ tương đương với Đồ rê mi fa sol

Chính là trước đây nàng thích kéo hồ cầm, bất quá nghe đã lâu, phát hiện nha đầu này kéo hồ cầm không tệ, hơn nữa mỗi đoạn cơ hồ đều xưng tên một lần điệu, lần điệu xinh đẹp uyển chuyển, ca từ tao nhã, không quá nửa tháng, Ngự tiên sinh, Vân Từ Xung và Tư Mã Chu đều yêu thích những tiết mục ngắn này. Tóm lại cuộc sống học tập vừa khô khan lại vừa thú vị, được đi học lần nữa, Tiểu Nguyệt trải qua vô cùng phong phú, bởi vì ngoại trừ những thứ giống hiện đại, sau khi học xong nàng lại thích thú với những cuốn sách cổ như cười ngạ bản cung võ thuật đầy mới mẻ, tối lại về phủ cùng Tư Mã Chu trao đổi kiến thức y học.

Thật ra thì Tiểu Nguyệt nhìn ra Vân Từ Xung đối với y thuật hứng thú xem chừng không nhỏ, bất quá hiện nay đa số hứng thú thường ngày của con người lại không thể trở thành nghề nghiệp được, như với địa vị của Vân Từ Xung, Tư Mã Chu là người rất thông thái, không chỉ là các loại điển tịch y học, các phương thuốc dân gian có sẵn đều thuộc như lòng bàn tay, thậm chí các phương diện khác, từ học thuyết nho gia hay pháp gia ông đều có quan điểm của chính mình. Nhưng nơi này y học hơi lạc hậu một chút, cũng có thể lý giải, dù sao nơi này sách được trừ bỏ Thần nông bốn thảo (sách nghiên cứu về các loại dược liệu), lại thiếu đi một cuốn sách trọng yếu như “Bản thảo cương mục” của Lý Thời Trân.

Bất quá Tiểu Nguyệt vẫn có thứ còn kém, châm cứu vẫn là Tư Mã Chu tuyệt nhất, bất huyệt tinh chuẩn cũng góp phần trợ lực rất lớn cho Tiểu Nguyệt. Đồng thời Tiểu Nguyệt còn là một học sinh thông minh có năng lực cao, Tư Mã Chu càng thêm như nhật được chí bảo, thế nên đối với nghi thức bái sư cũng trọng yếu phá lệ mà chọn thật lâu mới chọn được ngày mừng một tháng sáu cử hành. Nghe nói đây là ngày lành, Tiểu Nguyệt đối với những thứ này cũng không quan tâm nhiều, bất quá thời gian một tháng này cũng làm cho Tiểu Nguyệt đại khái đọc được một vài qui tắc và lịch sử của thế giới này, kể cả bối cảnh của Vân Từ Xung và thế lực quang vinh của Tư Mã Chu.

Học viện Phong Hoa có rất nhiều loại sáng phong phú, bên trong có thể nói là bách khoa toàn thư, rất đa dạng chủng loại. Trong đấy, có một cuốn gọi là “Nghieu Quốc Ký”, là cuốn sách mới nhập kho gần đây, nói đúng hơn thì đây là sách về địa lý, lịch sử và con người của Nghieu Quốc. Lại nói tiếp, đây là một thế giới tưởng tượng không tồn tại trong lịch sử Trung Quốc, nhưng lại có rất nhiều nhân vật lịch sử trước kia rất giống trong lịch sử Trung Quốc. Nghieu Quốc là quốc gia lớn nhất trong mảnh lục địa này, có vô biên đồng bằng cùng thiên nhiên hoang dã hình thành một lá chắn che chở non nước Nghieu Sơn, Nghieu Quốc thuộc sở hữu của 3 quyền lực, tương tự đất phong của Chư Hầu thời Hán Triều.

Lấy Nhật Nguyệt Tinh ba thành làm trung tâm, kinh thành Nhật thành còn có danh hiệu là Nghieu Kinh, thực tế được xem như nơi ở của thái tử Vân Diệp, Nữ Đế chỉ là một ngôi vị trống rỗng không hề có quyền lực. Quyền lực nằm trong tay hai người cùng một thế gia. Vân Diệp cũng chính là phụ thân Vân Từ Xung, đương kim Thái tử đồng thời là đại đệ tử của Tư Mã Chu, nắm trong tay kinh thành Nhật thành quản lý mười hai thành thị lớn nhỏ, kinh thành này lại nằm ở mảnh đất trung tâm, có đất đai ruộng lúa phi nhiêu cùng mười mấy vạn binh mã, có thể nói trong tay Vân Diệp là một nửa giang sơn của Nghieu Quốc.

Một người khác là Bắc Phương Chiêu vương. Chiêu vương là con cả của Nữ Đế, cùng thái tử Vân Diệp là huynh đệ ruột thịt, Chiêu vương Vân Diễm so với Vân Diệp thì lớn hơn mười mấy tuổi. Năm xưa đương lúc còn chưa kịp lập Thái tử thì bệnh nặng qua đời, để lại Thế tử Vân Từ Liệt lúc ấy gần năm tuổi, Nữ Đế vì ổn định chính quyền, bất đắc dĩ phải lập con trai thứ hai Vân Diệp đang tuổi trưởng thành làm Thái tử, phong cho Vân Diễm đã qua đời là Vân Chiêu Vương, ban cho quyền quản lý Tỉnh thành, Vân Từ Liệt thừa kế vương tước, xưng Chiêu vương, còn nhỏ tuổi đã theo nãi mẫu rồi đến Tỉnh

thành.

Tĩnh thành nằm phía bắc, khí hậu thiên về rét lạnh, tài nguyên tương đối nghèo nàn thiếu thốn, cho nên người dân ở đây cũng mạnh mẽ vạm vỡ. Cứ như vậy qua mười năm Vân Từ Liệt từ đứa trẻ yếu đuối đã trở thành thiếu niên lợi hại, mười lăm tuổi đã hạ bại chín thành, mở rộng thế lực của mình, thực sự là anh hùng xuất thiếu niên trong lịch sử của Nghiêu Quốc, bất quá thiếu niên này lại là một nhân vật có bụng dạ nham hiểm, đối với Thái tử nắm quyền ở kinh thành, thúc thúc ruột thịt của mình lại coi như kẻ thù.

Cho nên nhiều lần khiêu khích giành quyền sở hữu, biên giới Nhật Thành cùng Tĩnh thành là con sông lớn nhất Nghiêu Quốc – sông Tĩnh Nguyệt, mặt sông rộng lớn nước chảy xiết, xem như một vách ngăn với Nhật thành, hai bên cách sông mà trị. Thế nên ngoài mặt coi như thuộc địa của Nữ đế, nhưng thực tế đã tương đương Nam Bắc triều, Nam Bắc hai phe mặc dù quan hệ khăng khít, bất quá coi như vẫn cầm giữ nhau mấy năm liền, đến nay tính đã năm năm. Một là vì Nữ đế còn khỏe mạnh, gà nhà bôi mặt đá nhau dù sao không tốt, một nguyên nhân khác chính là thế gia còn lại nắm quyền lợi cao ở Nghiêu Quốc, đó là Tư Mã gia, Tư Mã gia hơn ba trăm năm vẫn chấp chương khu vực Nguyệt Thành, quản lý năm thành trì, tuy nói thực lực còn kém hai thành kia, nhưng lại có nền kinh tế cường đại hậu thuẫn, cùng mấy trăm năm căn cơ thâm hậu, mà quan hệ của Tư Mã gia và Thái tử, đã là nhất vinh cầu vinh, nhất tổn cầu tổn. Có cả tộc Tư Mã tương trợ, vốn Thái tử đang ở thế hạ phong, lại cứng cỏi cùng Bắc Phương Chiêu vương giành lại thế cân bằng, thế nên hiện nay ngoài mặt coi như hòa bình.

Tiểu Nguyệt cuối cùng hiểu biết lai lịch của Vân Từ Xung và Tư Mã Chu, người ta đúng là không phải thương nhân bình thường, đơn giản có thể coi như vương hầu, cũng không biết một thiên chi kiêu tử như Vân Từ Xung, sao lại luôn mang nặng tâm sự nhi, bất quá những thứ tranh đấu cùng quyền lợi không quan hệ gì lớn đến mình.

Dù sao sau khi biết những thứ này, Tiểu Nguyệt đã bỏ hẳn ý niệm đi Nhật Thành, so sánh Tiểu Nguyệt rõ ràng thấy Nguyệt Thành an toàn hơn, cho dù tương lai Nam Bắc khai chiến, Nguyệt Thành làm kho lương thực, hai bên cũng không dễ gì đụng chạm hay hủy hoại địa phương này, cho nên ở nơi này là thỏa đáng, ở chỗ này có thể chữa bệnh, có thể lên núi hái thuốc, lúc nhàn hạ có thể vui vẻ kéo đàn nhị, luyện một bộ quyền cước, một cuộc sống thật thanh thản á. Những ngày thoải mái như vậy, ở đô thị hiện đại không thể tìm thấy được. Cho nên khi hiểu tình hình đại khái ở Nghiêu Quốc, Tiểu Nguyệt sửa lại kế hoạch năm năm, quyết định sau này ở lại Nguyệt thành.

Mùng một tháng sáu, sáng sớm Nguyệt thành đông đúc, Tư Mã phủ bắt đầu bận rộn, Tư Mã phủ có quy cách của Vương phủ, chính viện quét dọn cực kỳ sạch sẽ, đại đường ở khắp nơi đều là treo đèn đỏ thắm không khí hân hoan. Bọn hạ nhân qua lại ra vào chuẩn bị tiệc rượu, nước trà hoa hồng, trái cây, Tiểu Nguyệt luôn tưởng rằng biệt viện có đủ xa hoa đủ tinh xảo, nhưng cùng Tư Mã phủ ở thành đông so sánh với biệt viện chẳng qua chỉ là cái thôn trang nghỉ ngơi nho nhỏ thôi.

Sáng sớm Tiểu Nguyệt được Bán Hạ trang điểm gọn gàng xinh đẹp, khác với ngày thường đi học khăn chít đầu với nho bào, hôm nay chính là mặc một chiếc áo màu xanh lơ tay áo rộng, bên hông là dải lụa cùng màu, vạt áo và cổ áo là những đường thêu tinh xảo màu lam nhạt quần văn văn, rất có phong cách Hán Đường, tóc Tiểu Nguyệt không tính là dài, miễn cưỡng có thể sử dụng một cây trâm bạch ngọc quấn lên, không có dùng khăn chít đầu cũng rất đặc biệt. Thấy Vân Từ Xung cười nhạt hài lòng, Tiểu Nguyệt biết mình ăn mặc cũng không khó nhìn lắm.

Hôm qua mới biết, nghi lễ bá tử sẽ nghiêm chỉnh tiến hành ở Tư Mã phủ, cho nên sáng sớm Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Xung phải đi thành đông Tư Mã phủ làm lễ bá tử, dù sao Tư Mã Chu không muốn nhận đệ tử nữa, nghe nói là muốn cho thừa kế Khánh An Đường, cho nên thân phận của Tiểu Nguyệt phải được cả họ tộc Tư Mã công nhận mới được, thành đông tụ tập nhà cấp cao, hai bên đường phủ trạch mỗi cái một xa hoa, có thể thấy thành đông là khu quý tộc ở Nguyệt thành.

Xe ngựa dừng ở trước cửa Tư Mã phủ, Vân Từ Xung ôm Tiểu Nguyệt xuống xe ngựa, chạm mặt chính là đại môn màu đen rộng lớn, hai bên có hai con sư tử đá ngự ở cửa, ngưỡng cửa rất cao, khiến cho Tiểu Nguyệt thấy mình càng nhỏ bé, bảng hiệu trên lầu có mấy chữ thật to” Xá tạo Quốc công Phủ”, trước cửa có bốn hộ vệ và một trung niên nam tử cung kính đứng thẳng chờ, thấy Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Xung bước tới, trung niên nam tử thật nhanh vội vàng xuống đài thi lễ: “Ra mắt Thế tử, ra mắt Nguyệt *****”

Vân Từ Xung hơi khoát tay nói: “Phùng quân gia bên này chuẩn bị thế nào rồi?”

Phùng quân gia ha hả cười nói: “Thế tử yên tâm, lão gia so với ai khác đều đã chuẩn bị chu đáo, mọi chuyện đều cố gắng đạt tới tốt nhất, cuối cùng lão gia cho lão nô thời gian đầy đủ, ngược lại miễn cưỡng qua mắt lão gia”.

Tiểu Nguyệt không khỏi hé miệng cười thầm, xem ra Tư Mã Chu có chút nhảm chán, cho nên nắm bắt thời cơ này để gây sức ép đây. Thật ra, bản thân Tiểu Nguyệt thấy bá tử trọng yếu nhất vẫn là tâm ý, hình thức không cần quá trang trọng, nhưng người cổ đại lại chú trọng hình thức, bước vào giữa đình Tư Mã phủ, Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Xung không khỏi liếc mắt nhìn, cũng có chút sững sờ, màn phủ giăng đèn kết hoa, vừa nhìn qua giống như hi đường thành thân, đây cũng quá khoa trương.

Đang lúc quan sát, từ phía sau truyền đến một trận tiếng cười sáng láng, theo tiếng cười đi tới hai người, một người Tiểu Nguyệt biết là Ngô tiên sinh dạy bắn cung cưỡi ngựa râu ria rậm rạp ở học viện Phong Hoa. Người còn lại là nam tử trung niên mặc áo măng bào đai ngọc, hông đeo trường kiếm, thần thái phán chấn, ngũ quan sâu như một bức tượng điêu khắc, vóc người khôi ngô, mặc trên người chính là măng bào vạt chéo màu xanh, trên đai đeo phát quan màu vàng kim, lộ ra hai viên minh châu rất là đắt tiền, con người sắc bén, trái ngược với Ngô tiên sinh tục tũn tăng bực trực, vừa nhìn là biết ngay trong bụng có gì.

Vân Từ Xung buông tay dắt tiểu Nguyệt đến, chấp tay vái chào nói: “Từ Xung bá kiến cậu”.

Tiểu Nguyệt chợt giật mình, trong sách ghi chép vị này là Tiết Độ Sứ Nguyệt thành, từng lấy được danh phong Kiêu Dũng Tướng quân, cứu cứu ruột thịt của Vân Từ Xung là Tư Mã Tuấn, dĩ nhiên cũng là bảo đệ của đương kim Thái Tử Phi, cả Tư Mã gia có thể nói là một danh môn tinh anh, Vân Từ Xung ngoác ngoác tay Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt tới đây, đây là cậu ta, Kiêu Dũng Tướng quân Tư Mã Tuấn”.

Tiểu Nguyệt thật nhanh cân nhắc xung hô, đi tới cùng chấp tay vái chào nói: “Ra mắt Tư Mã tướng quân”.

Con người Tư Mã Tuấn chợt lóe, âm thầm quan sát bé gái trước mắt, gây sóng gió tại cuộc thi lục nghệ, được đồng đạo danh sĩ sùng bái, trước mắt lại là một tiểu nha đầu xinh xắn đáng yêu, đúng là ngoài ý liệu của y. Cha của y vì nàng mà không nhận đệ tử nữa, hơn nữa tuyên cáo toàn tộc, sau này toàn bộ Khánh An Đường đều do nha đầu này chấp chương, cái này gây tiếng vang lớn ở họ tộc Tư Mã, ai cũng biết Khánh An Đường là căn cơ của họ Tư Mã, tuy nói các nghệ khác ở Tư Mã tộc cũng chiếm tỷ lệ rất lớn, bất quá được liệu thủy chung vẫn mang lại món lợi cao nhất. Một vị trí trọng yếu như vậy, tại sao có thể cho một người khác họ, hơn nữa còn là một cô gái, tệ hơn còn là một tiểu nha đầu sáu tuổi, này chẳng phải là loạn sao.

Nhưng mặc cho mọi người trong Tư Mã tộc khuyên can hết lời, cũng không thể thuyết phục được phụ thân ngoan cố, lễ bái sư này sao cũng phải tới, qua hôm nay ai cũng sẽ phải gọi nha đầu này một tiếng Thiểu chủ. Bị ánh mắt thâm ý của Tư Mã Tuấn quan sát khiến Tiểu Nguyệt trầm nghĩ, sau một tháng mình bái sư, đoán chừng sẽ bị toàn tộc Tư Mã, mà trước mắt là Tư Mã Tuấn này ngăn trở phản đối, bất quá bọn họ lo lắng nhiều quá rồi, cho dù mình thành đệ tử của Tư Mã Chu thì cũng không có hứng thú thừa kế Khánh An Đường.

Mục tiêu của Tiểu Nguyệt là tự mình mở một hiệu thuốc, mặt trước là cửa hàng, mặt sau là nhà ở, tựa như biệt viện bất quá không cần lớn như vậy, một tứ hợp viện nhỏ nhắn đơn giản là được. Trong viện có thể có một chút hoa cỏ dùng làm thuốc, còn có thể trồng một ít cây từ đằng, mùa hè có thể ngồi dưới hóng mát, trong sân đào một hồ nước nho nhỏ, phía trên trồng đầy hoa sen, như vậy mình có thể hái làm được rất nhiều. Sống như thế xuân có bách hoa thu có trăng, hè có gió mát đông có tuyết, nếu không có việc bận tâm, đúng là một cuộc sống thanh thoi ở nhân gian, chẳng phải so với cuộc sống thần tiên còn khoái hoạt hơn sao.

Nghĩ đến chỗ này, Tiểu Nguyệt không khỏi len lén mỉm cười, Tư Mã Tuấn rõ ràng nhìn thấy bé gái này thất thần, không khỏi có chút mỉm cười, thật không rõ ý của phụ thân, sao lại coi trọng nha đầu này. Mắt to vụt sáng, cái miệng nhỏ nhắn có chút bất mãn mà hơi chu, nhìn qua cũng là một bé gái khá ái, Tư Mã Tuấn không khỏi cười thầm, mình sao lại mang danh lợi đặt trên người một đứa trẻ sáu tuổi này, thật hoang đường, rồi nảy ra chút nhu hòa đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt nói: “Ngược lại là một nha đầu xinh đẹp, sau này có thể đến của phủ ta chơi đùa, ta có nữ nhi bằng tuổi ngươi, nhưng không có lợi hại như ngươi, đang học võ lỏng ở học viện Phong Hoa.”

Ngô tiên sinh cười nói: “Đúng vậy! Ái nữ của tướng quân cùng ca ca của nha đầu này học chung một chỗ đấy.”

Tiểu Nguyệt không khỏi sùng sốt, phải rồi! Ca ca từng nói qua trong lớp bọn họ có một bé gái họ Tư Mã, rất thân thiết với hắn, luôn tỉ mỉ dạy hắn viết chữ, chẳng lẽ là vị nữ nhi này. Đang suy nghĩ, Vân Từ Xung nhẹ nhàng ngắt tay nhỏ bé của nàng, Tiểu Nguyệt nhìn thấy Kỷ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương đi tới, ánh mắt Tiểu Nguyệt không khỏi nóng lên, thật nhanh chạy tới vọt vào lòng Lý Tổ Nương.

Lý Tổ Nương ôm thật chặt thân thể nhỏ bé trong ngực, Kỷ Thanh Sơn một bên cười ha ha. Sắc mặt Vân Từ Xung không khỏi tối sầm lại, cho dù cuộc sống quá khứ của Tiểu Nguyệt kham khổ, nhưng tình thân không chút nào che giấu đấy, chỉ sợ cả đời bản thân mình không thể nào chiếm được. Lý Tổ Nương xóa đi khúc mắc đang nhỏ lệ của mình, quan sát thật kỹ thân thể tiểu nữ nhà mình, mới một tháng, dường như cao hơn chút, da trắng nõn, khuôn mặt mượt mà sáng bóng, đôi tay nhỏ bé, đem tay nhỏ bé đặt trong lòng bàn tay mình, vân tay nhắn nhủ, xúc cảm mềm mại, có thể thấy so với ở bên cạnh mình thì tốt hơn nhiều.

Quần áo cả người cũng vô cùng tinh xảo, nào còn là nha đầu hoang dã đã từng chạy rong khắp núi đồi, đây chính là một tiểu thư khuê tú của quý tộc nhà cao cửa rộng. Thật không biết nha đầu này đi con đường vận mệnh thế nào, đối với những lời đồn đãi về Tiểu Nguyệt, hai vợ chồng chưa từng nghe qua, bởi vì các tiên sinh ở học viện Phong Hoa cùng Tư Mã Chu nhất trí cảm thấy, thật không thể tưởng tượng nổi trí thông minh của một đứa trẻ sáu tuổi như Tiểu Nguyệt. Nếu người biết quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của nha đầu này, vì vậy nghiêm cấm chuyện thi cử kia đồn ra khỏi học viện, cho nên dù nội tình không ít người biết, bất quá cả dân chúng Nguyệt Thành không ai biết gì cả.

Đây là nỗi khổ tâm của Tư Mã Chu, cho nên vợ chồng Kỷ Thanh Sơn luôn coi là thần tiên phù hộ, nhà mình năm nay liên tiếp gặp chuyện tốt, cũng không quá dễ ý sự thay đổi của Tiểu Nguyệt. Hồ Từ mặc dù đang đi học ở học viện Phong Hoa, bất quá cũng là người có thần kinh phi thường, đối với muối muối ruột ruột của mình chợt trở thành kỳ tài truyền thuyết, dù có chút nghi ngờ, ngoài hưng phấn cũng không nghi ngờ gì cả, đã sớm ném ra sau gáy rồi. Không, hiện tại không thể gọi là Hồ Từ, người ta hôm nay có đại danh, tên Kỷ Thần Tinh, thật không khác mấy so với hình tượng của Hồ Từ. Nhưng cũng không tệ lắm, ít nhất rất êm tai, bất kể Kỷ Thần Tinh hay là Hồ Từ, đều tuyệt đối là một tên thần tượng muối muối.

Tiểu Nguyệt từ lòng mẫu thân đang lăm nhăm dò hỏi han đủ chuyện, gầy ra, nhìn sang phía sau hai người hỏi: “Ca ca đâu, sao không tới đây, hôm nay không phải được nghỉ phép ở học viện Phong Hoa sao?”

Kỷ Thanh Sơn yêu thương sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn phấn nộn của nữ nhi nói: “Đừng vội, tới rồi nhưng ở phía sau, vừa mới nhìn thấy đang nói chuyện với một bé gái”.

Tiểu Nguyệt không khỏi nở nụ cười, dư quang liếc mắt Tư Mã Tuấn đang ở phía sau, trầm nghĩ không phải là nữ nhi nhà ông ta đấy chứ, Hồ Từ nói ở lớp võ lòng trừ bé gái Tư Mã không ai nói chuyện cùng hắn, nghĩ tới chỗ này trong lòng Tiểu Nguyệt có chút chua xót, cho dù Vân Từ Xung ra mặt cũng chỉ đảm bảo học võ lòng không bị khi dễ, nhưng là cái loại khi dễ về cấp bậc đã là từ trong xương tủy rồi, hắn cũng phải chịu khổ sở, tựa như ánh mắt biểu muội Vân Từ Xung nhìn mình.

Nhìn cha mẹ một cái rõ ràng trở lên nhẹ nhõm vui vẻ rất nhiều, Tiểu Nguyệt âm thầm giẫm chân mày, dù sao được mất thường cùng tồn tại, tin tưởng có kiến thức phong phú, Hồ Từ sớm muộn cũng tìm được phương hướng cho mình, ít nhất cao lớn hơn so với hình tượng một thợ săn trong núi, đang suy nghĩ Hồ Từ lớn giọng kêu lên: Đại Nha! Đại Nha! Ca ca tới”.

Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm để ý, cái tên này mình thường sửa cho Hồ Từ vô số lần, nhưng vẫn không đổi được. Nhớ lần đầu tiên Hồ Từ biết tin tức lên tìm mình ở trung cấp Thượng học viện Phong Hoa, hô to đích danh Đại Nha, Tiểu Nguyệt thật muốn quay ngược thời gian, khi hắn còn chưa kịp mở miệng thì gõ cho hôn mê luôn. Tiểu Nguyệt thật nhanh xoay người, làm bộ như không thấy được Hồ Từ, lại đối diện với khuôn mặt không nhịn được cười của Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt liếc hắn một cái, trầm nghĩ tên người thì dễ nghe rồi.

Bóng dáng Hồ Từ thật nhanh vào giữa đình, theo sau là một cô bé mặt phượng cột hai búi tóc, mặc một bộ áo quần màu hồng nhạt, trong mắt long lanh dị thường khả ái, nhìn thấy Tiểu Nguyệt trông mắt sáng lên, khiến Tiểu Nguyệt nổi da gà toàn thân, luôn có loại dự cảm bé gái này sẽ là một phiền toái to lớn. Quả nhiên, cuộc sống sau này chứng minh, nha đầu này thật đúng là một phiền toái vĩnh viễn không thể dứt bỏ, dĩ nhiên đây là nói sau này.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nghỉ phép

Tiểu nữ của Tư Mã Tuấn tên gọi Tư Mã Minh Tuệ, kể từ khi nhìn thấy Tiểu Nguyệt, liền cảm thấy nàng như món đồ chơi yêu thích không thể buông tay, vứt bỏ việc theo đuôi Hồ Từ mà dính vào Tiểu Nguyệt, tình cảnh này thật sự rất buồn cười, vẫn kéo dài cho đến khi vào chánh đường Tư Mã phủ, tiểu nha đầu này mới bị Tư Mã Tuấn ôm ra ngoài, trước khi đi còn thề mỗi ngày sẽ đi biệt viện tìm Tiểu Nguyệt. Kỷ Tiểu Nguyệt thờ dài thật nhẹ nhõm, nha đầu này đơn giản chính là cái đuôi, đối với Tiểu Nguyệt hứng thú cực lớn, từ thích ăn cái gì, đến thích chơi cái gì, cần thận hỏi từng chút một, Tiểu Nguyệt suýt nữa chống đỡ không nổi, đang định không thêm đề ý tới nàng, lại bị đòi mất to ngập nước ngược nhìn, liền cảm thấy chính mình có chút quá đáng.

Cũng hên mà nghỉ thức báisư bắt đầu, ít nhất có thể tạm thời bỏ rơi nha đầu kia, sáng mai mình phải đi học viện, đoán chừng nàng sẽ không tìm mình. Chánh đường báisư rất nghiêm trang, trung gian là một bàn thờ, bày một đại lư hương tinh xảo cùng mấy trái cây linh tinh, phía sau trên tường là một bức họa lớn, theo Tiểu Nguyệt xem qua, cùng Thần Nông ở học viện Trung Y có chút tương tự, trên bức họa là một nam nhân trung niên cổ đại, trên vai có một cái túi vải, cầm trong tay cái lục lạc nhẹ lay động, Tiểu Nguyệt biết đây là tiêu chuẩn ăn mặc kiểu cổ đại của những thầy thuốc vân du bốn phương. Mặt mũi rất thoải mái, có chút cổ xưa, giống như một bức họa đặt trong bảo tàng cổ.

Chánh đường khá lớn, cũng rất trống trải, không có chi tiết dư thừa, chỉ là hai bên bày mười mấy ghế Thái sư, lúc này đã đầy người, trừ mới vừa rồi Tư Mã Tuấn, những người này thuộc Tư Mã, nàng không biết ai cả. Viện trưởng Lục Vũ của học viện Phong Hoa đứng một bên bàn thờ, ngay giữa cũng bày một ghế Thái sư, Tiểu Nguyệt đoán chừng là để cho Tư Mã Chu ngồi.

Tư Mã tộc đúng là rất có tính bài xích ngoại tộc, dù cho thân phận có tôn quý như Thế tử, Vân Từ Xung cũng phải đứng ở ngoài chánh đường, thật ra thì Tiểu Nguyệt có nhiều chỗ chưa rõ, mình và Lục vũ cũng coi như không phải người trong họ Tư Mã đi, chỉ làm đệ tử nhưng có thể ở chỗ này dự thính, rất khó hiểu.

Thật ra thì lễ báisư ở cổ đại nói đơn giản là đơn giản, nói phức tạp thì cũng phức tạp. Đầu tiên mời sư phụ Tư Mã Chu ngồi xuống, Lục Vũ tuyên bố đọc môn quy, đều là cổ văn rất lạ, đại ý là không được làm xằng làm bậy, phải tôn kính sư phó, một đồng trung hiếu lễ nghĩa nhân ái làm chủ đề mà thao thao bất tuyệt. Tiểu Nguyệt cung kính nghe, đọc xong môn quy, đệ tử dâng tặng lão sư sáu quả lễ bất buộc, thứ này là Vân Từ Xung tự mình chuẩn bị, nếu không Tiểu Nguyệt thật đúng không biết là thứ gì.

Lúc đầu Tiểu Nguyệt cho là vài món vàng bạc tiền tài, nhưng khi nhìn đến vật thật sau, Tiểu Nguyệt không khỏi cười thầm, đều là một ít đồ ăn, sáu lễ bao gồm: cần tây, ngụ ý là chăm chỉ hiếu học, làm việc tỉ mỉ chuyên cần; hạt sen, tâm đẳng, ngụ ý vì giáo dục mà khổ tâm phấn đấu; đậu đỏ, ngụ ý được vận đỏ chiếu rọi; quả táo, ngụ ý sớm sớm học cao; cây long nhãn, ngụ ý công việc viên mãn; miếng thịt khô để biểu đạt tâm ý đệ tử. Những thứ này đều là ngụ ý Vân Từ Xung giải thích cặn kẽ cho nàng mới hiểu được, cái gọi là nhập gia tùy tục, chính là dù Tiểu Nguyệt phản đối cũng phải tôn trọng quy tắc của thế giới này.

Tự tay trình lên những thứ này coi như trả công thầy giáo, Lục Vũ thay Tư Mã Chu nhận lấy, một bước cuối cùng đó là dâng trà, cái này Tiểu Nguyệt ngày hôm qua bù lại nửa ngày, hai đầu gối quỳ xuống đất dập đầu hành lễ, sau đấy hai tay đem trà cung kính giơ cao lên quá đỉnh đầu đợi Tư Mã Chu nhận lấy. Lễ dâng trà xong là coi như hoàn thành, cuối cùng là quả mà sư phó đáp lại lễ vật. Tư Mã Chu cười híp mắt vuốt vuốt chòm râu của mình, từ bên hông lấy ra một cái bọc bài màu đen đưa cho Tiểu Nguyệt, chung quanh một trận hút khí, khiến Tiểu Nguyệt biết cái này tuyệt đối không phải thứ đơn giản, đại khái là một thứ chứng minh thân phận hữu dụng, hai tay nhận lấy, một lần nữa lạy rồi mới đứng sang bên.

Cần thận suy nghĩ trong tay là thứ gì, không tính lớn nhưng lại có sức nặng, không hơn kém bao nhiêu so với bàn tay mình, xuyên thấu qua có thể thấy ánh tím mơ hồ, xúc cảm mượt mà bóng loáng, đoán chừng niên đại cũng thật lâu, để sát vào chóp mũi có mùi đàn hương nhàn nhạt, dị thường cứng rắn. Tiểu Nguyệt đoán đây đại khái được làm từ cây từ đàn quý báu, mặt trái miếng bọc bài khắc đơn giản con dấu của Khánh An đường, mặt trái cũng chỉ có hai chữ Tư Mã.

Tư Mã Chu không đề ý những tiếng bất mãn chung quanh, nghiêm túc nói: “Từ hôm nay trở đi, Tiểu Nguyệt chính là đệ tử bế quan của ta, ta sẽ dốc lòng dạy bảo, dốc sức truyền đạt, đến thời điểm nàng cập kê, chính là đương gia chủ sự của Khánh An đường, tất cả người trong tộc không thể phản đối, nếu không nghe thì theo quy củ của tộc mà xử lý”

Chánh đường nhất thời một mảnh yên tĩnh, Tiểu Nguyệt có thể cảm nhận được tất cả ánh mắt trên người mình, nhiều là ghen tị hoặc hâm mộ, Tiểu Nguyệt có chút thờ dài trong lòng, Khánh An đường cũng không phải tự mình muốn thừa kế, bất quá trước mắt để xem, cứ như vậy đã, cổ đại không phải mười bốn mới đến tuổi cập kê sao, mình còn những tám năm để thuyết phục Tư Mã Chu ngoan cố, không, hiện tại phải xưng là sư phó, nghi lễ báisư đi qua là đại yến trong phủ Tư Mã.

Bữa tiệc đặt ở sảnh khách, Tiểu Nguyệt tuổi còn quá nhỏ, và lại là một cô gái, cho nên mời rượu liền được miễn, bất quá đi theo sư phó cùng nhị sư huynh Lục Vũ mới biết được vài vị trưởng lão tai to mặt lớn họ Tư Mã ở Nguyệt thành. Bên sảnh khách Tiểu Nguyệt thấy được người quen, cười thầm

một cái liếc mắt về vị trí Vân Từ Xung ngồi, có chút đùa dai nhìn thiếu nữ sáng rõ trước mắt, thiếu nữ này chính là biểu muội ngưỡng mộ Vân Từ Xung, cùng một lão già ngồi chung một chỗ. Lão già này Tiểu Nguyệt mới vừa quen, là trưởng lão của Tư Mã tộc, cùng Tư Mã Chu đại khái là quan hệ đường huynh đệ, một lão nhân cao cao tại thượng không chút nào thân thiện.

Tiểu Nguyệt không thích ông ta lắm, bây giờ nhìn lại quả nhiên là người một nhà, thần khí của biểu muội này hoàn toàn cùng lão nhân như một khuôn mẫu khác ra, vô cùng tương đồng. Cho dù không thích, Tiểu Nguyệt vẫn cung kính cúi chào, Tư Mã trưởng lão cũng khẽ gật đầu, bên cạnh biểu muội ánh mắt rõ ràng xẹt qua ghen tị, lập tức liền kéo chỉ số xinh đẹp của nàng xuống, ghen tị quả nhiên là không được. Biểu muội gật đầu một cái rất không lễ phép mà coi thường Tiểu Nguyệt, nhưng cũng không nói lời chanh chua nào, đại khái là chỗ của trưởng bối, lễ nghi cơ bản nhất vẫn phải tuân thủ.

Lục Vũ dắt Tiểu Nguyệt trở về bàn chính, Lục Vũ vỗ vỗ đầu Tiểu Nguyệt thấp giọng nói: “Tiểu nha đầu kia, phụ thân hiện nay chính là thù hạp tham tướng của Tư Mã Tuấn, mặc dù có thể thiệp nhưng đến những năm trung niên mới có một nữ tử, gọi là Tư Mã Ngọc Kiều, từ nhỏ rất là nuông chiều. Con không nên cùng nàng chấp nhặt”. Tiểu Nguyệt cũng không phải chấp nhặt, cô gái như vậy mình còn khinh thường đề ý tới nữa là, nàng chỉ gật đầu một cái.

Bữa tiệc rất nhanh kết thúc, Kỷ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương dặn dò hai huynh muội vài câu, vội vã đi về. Tiểu nguyệt cùng Hồ Từ sóng vai đứng bên ngoài cửa phủ, nhìn song thân đi xa, hai người có chút buồn bã, không hẹn mà cũng nghĩ tới trước kia, người một nhà thân thiết bên nhau, mặc dù sống túng quẫn nhưng lại đơn giản hạnh phúc. Giống như hiện tại, mặc dù có điều kiện học tập tốt, hoàn cảnh lại không hợp, Hồ Từ xuất thân trong chốn lạt, xoay người thấp giọng nói: “Đại Nha! Muội ở trung cấp Thượng đi học, có phải rất...”

Câu nói kế tiếp, Hồ Từ cúi cúi đầu óc không nói hết, tình huống của mình còn như vậy, nói chi trung cấp Thượng đều có gia cảnh như vậy, tình cảnh muội muội còn phải nghĩ sao. Tiểu Nguyệt hết lần này đến lần khác quan sát trên mặt Hồ Từ, bắt gặp tia lo lắng khó thấy, không khỏi mỉm cười nói: “Không cần lo lắng, muội rất tốt, ca quên bên cạnh muội còn có Vân Từ Xung sao?”

Hồ Từ nhất thời ngẩng ngốc cười một tiếng: “Đúng vậy! Ca quên còn có thể từ và những người khác không như thế, ít nhất đối với người rất tốt, giống Tư Mã Minh Tuệ, xem ra những người này đều là người tốt”

Tiểu Nguyệt vì Hồ Từ đầu óc đơn giản không khỏi bật cười nói: “Ca ca thật ra không cần phiền não những thứ này, bây giờ trọng yếu là việc học của ca, muội tin chưa tới mấy năm, huynh muội chúng ta có thể cùng cha mẹ ở một chỗ”

Hồ Từ “Ừ” một tiếng lại nói: “Đúng vậy a! Đến lúc đó chúng ta một nhà vĩnh viễn không rời xa nhau, để cho mẹ ngày ngày làm cháo chờ chúng ta về”

Tiểu Nguyệt không khỏi mỉm cười, Hồ Từ quả nhiên không thích hợp để nói chuyện phiếm, rất nhanh lại nhớ tới cái ăn, hai huynh muội cười một trận. Lục Vũ đi tới nói: “Kỷ Thần Tinh theo ta trở về học viện, ta nghe tiên sinh học vỡ lòng nói, văn ngàn chữ con còn chưa viết xong, ta tự mình dạy con, xem khối gỗ mục con như thế nào, để cho mấy tiên sinh cũng nhưc đầu lợi hại”

Hồ Từ ngượng ngùng cúi đầu, da mặt màu đen lộ ra chút đỏ sậm, Tiểu Nguyệt cười nói: “Ca ca muốn thực hiện mơ ước của chúng ta, ca cần phải cố gắng học tập nha”

Hồ Từ ngẩng đầu lên ánh mắt kiên định dự thường gật đầu một cái, theo Lục Vũ đi. Tiểu Nguyệt xoay người, mới vừa rồi còn tiếng người ồn ào náo nhiệt ngoài cửa phủ, hiện giờ đã thưa thớt, có một tiêu điều sau trận phồn, Tiểu Nguyệt lại lần nữa cảm thấy mình không thích hợp với nhà cao cửa rộng như vậy, mặt ngoài cuộc sống quý tộc sung túc như vậy, thật ra với điều kiện tiên quyết không lo áo cơm, thì cuộc sống bình thường vẫn thích hơn.

Theo Vân Từ Xung trở về biệt viện, Tư Mã Chu rất hưng phấn, bảo Tiểu nguyệt kéo hồ cầm, mình hát lên một đoạn “Không thành kế”, mới hài lòng đi. Tiểu Nguyệt thâm nghĩ, xem ra kinh kịch quả nhiên sức quyến rũ đủ sức sát thương đối với người già, Tư Mã Chu và ông nội cùng thích nhất những xướng đoạn cổ như “Không thành kế”, “Bức rèm trại chờ”. Nhưng những tiết mục gần như vậy dùng giọng trẻ con mềm nhu của Tiểu Nguyệt hát, sẽ hát không ra ý vị âm vang, hèn mà Tư Mã Chu rất lợi hại, nghe mấy lần có thể hát theo Tiểu Nguyệt, rất có bài bản, cho nên trở thành diễn viên kinh kịch nghiệp dư thứ hai ở thế giới này, thứ nhất đương nhiên là Ngụy tiên sinh ở học viện Phong Hoa.

Tiểu Nguyệt lắc đầu bật cười, sau khi tắm cảm giác tinh thần tốt lên không ít, buổi chiều Tiểu Nguyệt không có thói quen đọc sách, bởi vì cho dù ánh đèn ở thế giới này đã là sáng nhất, Tiểu nguyệt vẫn cảm thấy tối, nhưng là Vân Từ Xung lại có thói quen học đêm, cho nên vào buổi tối, Vân Từ Xung sẽ ở trong phòng rất khuya. Tiểu Nguyệt theo thói quen đi vào thư phòng, thấy người thường ngày vốn đang ngồi đọc sách, Vân Từ Xung lúc này lại ngẩng người nhìn cửa sổ, trong tay cầm lá thư đã hé mở, hai hàng lông mày nhũn nhũn phẳng phất như có ưu sầu khó giải.

Tiểu Nguyệt theo ánh mắt hần nhìn sang, bức rèm bên ngoài là một mảng ánh trắng sáng ngời. Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng đi tới cùng hần sóng vai, đứng ở trên đưa hai tay trước mắt hần quơ quơ mấy cái, Vân Từ Xung mới hồi thần, liếc nhìn Tiểu Nguyệt bên cạnh, tiểu nha đầu mặc một áo chàng vạt áo rộng thùng thình, có vẻ rất buồn cười, tóc xõa đến bả vai, mặt mày cong cong rất là trong sáng, bất giác tâm tình chuyển biến khá hơn.

Tiểu Nguyệt nhìn lướt qua thư trong tay hần hỏi: “Là chuyện không tốt sao?”

Vân Từ Xung thấp giọng nói: “Đúng vậy! Hoàng tổ mẫu thân thể không tốt lắm, đoán chừng mấy ngày nữa ta phải trở về kinh thành một chuyến”

Tiểu Nguyệt vội an ủi: “Đây cũng không có gì, người lớn tuổi rất dễ ngã bệnh, uống chút thuốc nghỉ ngơi mấy ngày là có thể tốt lên, người không cần quá ưu tâm”

Vân Từ Xung ánh mắt chợt lóe, âm thầm thờ dài, nha đầu này nào biết bệnh của Hoàng Tổ mẫu, quan hệ mật thiết đến cả vận mệnh của triều Quốc. Bây giờ với nam bắc thế cục, nếu như một khi Hoàng tổ mẫu có sơ xuất, đoán chừng Chiêu vương sẽ lập tức khởi xướng chiến tranh, Triều quốc này duy trì hơn ba trăm năm hòa bình, nay lại lâm vào chiến sự, mình lại không biết ân oán của đời trước, bất quá lấy cảm nhận của bản thân, vùi dập bá tánh trong khói lửa chiến tranh, thật sự rất không thỏa đáng, mà triều đình hôm nay, quả thật phụ thân không thích hợp làm vua một nước, ngược lại là một

học giả thì thích hợp hơn nhiều.

Nhưng là mẫu phi, nghĩ đến mẫu phi, Vân Từ Xung không khỏi một trận khở sở, mẫu phi mình cùng ông ngoại Tư Mã Chu tuyệt không giống nhau, ngược lại giống Hoàng tổ mẫu năm đó, đã tâm đối với quyền lực bưng bưng, bà chẳng lẽ không hiểu, cho dù Hoàng tổ mẫu lúc còn trẻ oai phong một cõi, hôm nay cũng phải chịu ốm đau hành hạ, chỉ có thể dựa vào người làm trợ giúp mới có thể đi lại, trọng phu mất sớm, con cháu gà nhà bôi mặt đá nhau. Thật khó nói quyền lợi cao cao tại thượng mang đến cho Hoàng tổ mẫu là may mắn hay không.

Nhìn sang ánh trăng bên cửa sổ, mà tiểu nha đầu này đã dựa đầu vào vai mình ngủ, Vân Từ Xung cảm thấy giờ khắc này, đây chính là nguyện vọng lớn nhất của mình. Gió từ từ thổi đến một trận mát mẻ, Vân Từ Xung ước nguyện cuộc sống sau này cũng có thể giống những năm tháng an bình như bây giờ. Nhẹ nhàng ôm lấy tiểu nha đầu đi ra khỏi thư phòng, kêu Bán Hạ lui ra, tự mình đưa nạng đến phòng ngủ trên giường, kéo cái chăn cùng màn mông màu lam nhạt, ngắm nhìn tiểu nha đầu ngủ một chút, rồi mới đứng dậy đi ra ngoài.

Cho dù Vân Từ Xung không muốn trở về kinh thành, nhưng dưới sự thúc giục mấy lần của mẫu phi, vẫn phải lên đường vào kinh, dặn dò Bán Hạ mỗi ngày gọi Tiểu Nguyệt dậy đúng giờ, còn cơm nước phải cận thân mới lưu luyến rời đi. Tiểu Nguyệt ngược lại không cảm thấy quá buồn vì ly biệt, dù sao chỉ đi mười mấy ngày thôi, cho dù không có Vân Từ Xung, mỗi ngày đi học vẫn có thị vệ Vân Từ Xung che chở, cuộc sống cũng yên ả không gọn sóng.

Vân Từ Xung nói mười mấy ngày sẽ trở về, nhưng đến tháng sáu là thời gian học viện Phong Hoa cho nghỉ về thăm người thân cũng chưa thấy trở lại. Kỳ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương đến đón hai huynh muội về, Tư Mã Chu dặn dò Tiểu Nguyệt nhớ lên núi kiếm bụi cây anh túc Bạch Sơn mang về, anh túc trong dược điển của thế giới này không thấy có ghi chép, trong một lần Tư Mã Chu nhắc đến việc người bệnh lúc xử lý ngoại thương khó có thể chịu được đau đớn tận xương, Tiểu Nguyệt mới nói lên loại thuốc này, Tư Mã Chu lúc ấy liền hận mình không thể đi theo Tiểu Nguyệt thử thuốc, nhưng suy tính đến Tiểu Nguyệt còn phải đi học, cho nên đành thôi.

Lần này Tiểu Nguyệt trở về nhà, dĩ nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội, vì vậy sau khi Tư Mã Chu dặn dò mười mấy lần, Tiểu Nguyệt cùng Hồ Từ mới theo Kỳ Thanh Sơn trở về thôn. Nghỉ học bảy ngày khiến Hồ Từ cùng Tiểu Nguyệt hết sức cao hứng, vừa về tới thôn Hồ Từ bỏ chạy đi tìm các bạn thân ngày xưa chơi đùa, Tiểu Nguyệt sáng hôm sau cũng mang theo cái giỏ trúc cùng cái xeng đào đất, một người lên bên trái núi Nghiêu Sơn.

Không khí buổi sớm trong rừng rất mát mẻ, ánh nắng ban mai xen kẽ qua khe hở của lá cây, chiếu vào vách núi rơi ra từng mảnh sáng long lanh. Trên đầu thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim nhỏ xướng ca, tiếng kêu réo rắt hoà cùng tiếng gió thổi qua lá cây nghe rào rạc, vạn vật thiên nhiên cùng hòa âm thật êm tai. Theo trí nhớ đi đến đồi nọ, nhưng chung quanh cây cối đều là một dáng vẻ, kia bụi cây anh túc Bạch Sơn hiếm có thật khó tìm.

Tìm nửa ngày chỉ hái được chút thảo dược thường dùng, cảm giác có chút khát nước, Tiểu Nguyệt nhìn hai bên một chút, thấy bên cạnh có một khối đá xanh sạch sẽ, vì vậy đến ngồi lên lấy ra túi nước uống vài hớp. Xem một chút thảo dược trong giỏ trúc, coi như cũng có thu hoạch, nhìn sang sắc trời đã gần trưa, lại liếc mắt sang chút bánh cao ngọt mà ca ca đã bỏ vào giỏ trúc. Tiểu Nguyệt không khỏi bật cười, người ca ca này thích nhất ăn vặt, tự mình cũng không tính là thích, thế nhưng bánh bò, trên mặt bột quét chút nước đường chung lên, loại bột gạo do Lý Tổ Nương làm là tốt nhất.

Nghỉ đến chỗ này, Tiểu Nguyệt quyết định hôm nay tìm đến đây thôi, ngày mai trở lại, đi về ăn ngon một bữa trước rồi hẵng nói, công lên giỏ trúc ánh mắt lướt qua phía đối diện không khỏi sững sờ, đây đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy, vô tình tìm được mà chẳng tốn công. Trước mặt mười mấy thước là một gốc đại thụ bạch quả, dưới tàng cây um tùm, không phải là bụi anh túc Bạch Sơn sao. Tiểu Nguyệt mừng rỡ, đang muốn đi tới, trên núi chợt lao đến một bóng người, mới mấy bước đã đi tới trước mặt Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt còn chưa thấy rõ giới tính của đối phương, liền bị đối phương che miệng ôm lấy, nhảy lên cành cây bạch quả thật cao.

Ngay sau đó là một trận bước chân dồn dập, từ mặt đất đuổi theo tới cây, xuyên qua tán cây có thể thấy rõ ràng mười mấy hán tử, thân thủ di chuyển bất phàm, một đầu lĩnh nói: “Mới vừa rồi còn nhìn thấy bóng dáng của người nọ, sao chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi?”

Hán tử bên cạnh nói: “Người nọ võ công cao cường, vậy mà lại vòng qua kinh thành, từ vách đá bên kia nhảy vào Nguyệt thành, có thể thấy được chủ tử đoán không sai, hẳn tất đến dò la Nguyệt thành, nói vậy từ nơi này xuống núi là vào Nguyệt thành?”

Hán tử dẫn đầu gật gù đầu nói: “Đi! Chúng ta mau vào Nguyệt thành tìm Tư Mã tướng quân, phong tỏa tất cả lối đi, để cho hắn chấp cánh bay về phương nam”.

Một đám người thương lượng trong chốc lát, bóng dáng lên xuống thật nhanh đã biến mất. Tiểu Nguyệt không khỏi sững sờ, đây là mình được tận mắt chứng kiến kinh công cổ đại ư, cũng rất thần kỳ. Mấy người này hiển nhiên là thị vệ quan phủ, bất quá sắc phục cùng thị vệ Nguyệt thành có chút bất đồng, là màu đen, Nguyệt thành là màu xanh lam, sau lưng là ai lại khiến thị vệ đuổi giết. Bàn tay bên hông ảm áp có lực, Tiểu Nguyệt không khỏi nghĩ quay đầu nhìn lại một chút sau lưng, nhẹ nhàng vừa động, phía sau một trận hút khí, thanh âm khàn khàn nói: “Tiểu nha đầu đừng động”

Tiểu Nguyệt cảm giác một chất lỏng rơi xuống tay mình, không khỏi ngăn ra, là máu, lập tức không dám cử động nữa. Lúc này nỗi sợ mới vấy lên, thầm nghĩ mình thật xui xẻo, vị sau lưng này không phải là kẻ giết người bỏ trốn đấy chứ. Đang suy nghĩ, người phía sau cả người vững vàng ngã xuống mặt đất, bàn tay cũng buông nạng ra, Tiểu Nguyệt lúc này mới xoay lại người quan sát, không khỏi sững sờ một chút.

Đây thế nào lại là một nam nhân a, tuổi còn rất trẻ, ước chừng khoảng hai mươi tuổi, vóc người thon dài, dáng vẻ cao quý, ngũ quan Tiểu Nguyệt không biết dung cách nào để hình dung. Đến hôm nay, Tiểu Nguyệt mới biết từ nghiêng nước nghiêng thành cũng có thể dùng trên người nam nhân, nhưng trông mất ý rất bén nhọn, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt như con báo hoang đang kiếm mồi, lộ ra tia lạnh lùng cùng tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Vào kinh

Cảm giác được sát khí xông đến bên mặt, Tiểu Nguyệt không khỏi lui ngược về sau mấy bước. Nhìn thấy cánh tay bên phải của nam tử máu nhỏ ra càng nhiều, Tiểu Nguyệt cau mặt nhăn mày vội tìm trong giỏ trúc, lấy ra một bụi Tiên Hạc Thảo Bạch Mao, dùng túi nước uống nhanh chóng rửa một chút, bỏ vào miệng nhai vài cái, vị đắng trực tiếp kích thích vị giác, Tiểu Nguyệt nuốt nửa phun ra, nhưng vẫn nhăn nhó. Đợi đến Tiên Bạch Thảo nhai nát mới kéo cánh tay nam tử tới, nam tử mặc một bộ cẩm bào màu đen, cánh tay phải bị đao chém có phần tả tơi, vết thương rất sâu vẫn rỉ máu. Tiểu Nguyệt đem Tiên Bạch Thảo trong miệng thoa toàn bộ lên miệng vết thương, rất nhanh máu trên vết thương liền từ từ đông lại không còn chảy ra ngoài nữa.

Ánh mắt sát khí của nam tử liền thay bằng một ý cười ngoài ý muốn: “Tiểu nha đầu như ngươi lại hiểu được những thứ này, có này thật sự rất thần kỳ”

Tiểu Nguyệt phun vài ngụm nước miếng, lại uống nước súc miệng, mới cảm thấy vị giác trong miệng phai nhạt một chút. Nghe xong câu hỏi của người nọ, tiện tay chỉ Tiên Hạc Thảo mọc khắp nơi có thể thấy ở ven đường, nói: “Thứ này là Tiên Hạc Thảo, có công hiệu cầm máu cực tốt, bất quá chỉ có thể cầm máu tức thời, vết thương của ngươi rất sâu, phải xoa chút Tiêu Viên giảm đau mới tốt”.

(Cây Tiên bạch thảo ở quê mình gọi là cây lá mui, lá màu xanh lục, hai bên có viền răng cưa, trên mặt lá và toàn bộ cây có phủ một lớp lông mỏng, cho vào miệng nhai thì có mùi hắc, cầm máu tốt, đây là cây mọc dại rất nhiều.)

Nam tử khẽ mỉm cười đáp: “Ồ! Vốn tưởng rằng chỉ là một tiểu nha đầu, xem ra Bồn vương vận khí tốt gặp được một tiểu đại phu”

Y vừa nói vừa đến gần Tiểu Nguyệt, khom lưng nhặt lên giỏ trúc nhìn kỹ, trong giỏ trúc nho nhỏ có mười mấy bụi cây thảo được khác nhau, có một túi giấy dầu nho nhỏ và một túi đựng nước mà nha đầu uống lúc nãy. Nam tử mở túi giấy dầu ra, từ khóe miệng không khỏi bật ra tràng cười, nam tử nhìn qua không giống một đứa trẻ, bất quá bên trong chỉ là một hài tử chưa lớn, kéo túi giấy dầu bên trong là một khối bánh cao ngọt, nam tử lấy bỏ vào trong miệng, mùi hoa quế trong veo, gọi lên tuổi thơ cơ khổ từ xa xưa.

Nhớ khi đó mình cũng giống nha đầu này, cha mẹ mất hết, bị trục xuất đến phương Bắc rét lạnh, vừa bắt đầu quen đồ ăn ở phương bắc, thân thể do suy nhược mà thường ngã bệnh, bà vú vì muốn đỡ mình ăn nhiều, mỗi lần đều dùng bột gạo của phương bắc thêm chút hoa quế cùng mật ong, chưng thành bánh cao ngọt cho mình ăn. Sau trưởng thành, gặp được hai vị sư phó học được võ công tuyệt thế cùng binh pháp chiến thuật, thân thể mới cường tráng lên, nhưng bà vú lại qua đời, cơ hồ quên mất mùi vị hạnh phúc này, từng miếng từng miếng mang theo hoài niệm nuốt vào.

Tiểu Nguyệt nhìn nam tử này dị thường quý trọng ăn hết bánh cao ngọt mà ca ca cho mình, bất giác rất kinh ngạc. Nói thật hình ảnh một tuyệt sắc họa thủy lại ăn bánh cao ngọt trông rất khôi hài, nhưng Tiểu Nguyệt không dám cười, dù sao nam tử thật khó khăn mới biến mất sát ý, mình tự tìm phiền phức. Tiểu Nguyệt thăm quan sát y phục của nam tử, long bào màu đen, đúng rồi, mới vừa rồi y tự xưng là Bồn vương, cả Nghiêu Quốc có thể xưng là Bồn vương, sợ rằng chỉ có một người, Bắc phương Tinh thành Chiêu Vương, là thiếu niên anh hùng nổi tiếng Vân Từ Liệt, cùng nổi danh chính là hậu cung mệnh mỏng.

Nghe nói từ mười lăm tuổi y đã hạ bại chín thành, trừ thành trì đông đảo nữ cũng bị y thu về Chiêu Vương cung, chân chính là một ngựa được cưỡi họa thủy, cũng không biết so giữa y và nữ nữ thì ai đẹp hơn. Nghĩ đến chỗ này Tiểu Nguyệt không khỏi lộ ra một nụ vui tình nghịch. Vân Từ Liệt ăn xong bánh cao ngọt, xoay người tùy ý ngồi trên tảng đá xanh, tinh tế quan sát nha đầu đối diện. Dáng vẻ sáu bảy tuổi, mặc áo bó màu xanh biếc trừ khó màu đỏ, trên đầu hai búi tóc, một đôi mắt to sáng rực và trong veo, con ngươi linh động thông minh, trông có vẻ vô cùng cơ trí, cái miệng nhỏ nhắn hơi mỉm, lộ ra hai lúm đồng tiền hết sức khả ái.

Nhìn cách ăn mặc thì chắc là một người sống trong núi, nhưng khí chất trầm ổn thông dong, không sợ hãi, cùng đuôi lông mày khéo mắt lóe ra thông tuệ bén nhạy lại không giống như tiểu hài tử sống trong núi. Người đứng người ngồi nhìn nhau trong chốc lát, ai cũng không mở miệng nói chuyện, bên tai chỉ có tiếng gió lay động vào cây bạch quả. Qua hồi lâu, Vân Từ Liệt tà mị cười một tiếng nói: “Được, nếu ngươi đã hiểu biết về thảo dược, may mà Bồn vương bị thương cũng không nặng, ngươi tìm thảo dược đến băng bó cho Bồn vương đi”.

Mắt Tiểu Nguyệt xoay động, nghiêng đầu nói:”Ta có thể băng bó trị thương cho ngươi, bất quá muốn ngươi đảm bảo sẽ không giết người diệt khẩu”

Thanh âm mềm mại êm tai, Vân Từ Liệt nghe thấy vô cùng thoải mái, không khỏi trong lòng nổi lên một tia khó được thương tiếc, nghĩ lại một bé gái như vậy, cũng sẽ không làm hư chuyện gì, bỏ qua cho nàng cũng không sao. Vân Từ Liệt đã quên rằng, đây là lần đầu tiên trong gần mười năm mình khai hoang, tâm sinh ra mềm mại không đành lòng, nhẹ cười nói: “Được, ta không thể giết ngươi, bất quá ngươi cũng không thể ở trước mặt ai nhắc tới ta, nếu không cho dù ta không thể giết ngươi, chỉ sợ mang đến cho cả nhà ngươi tai ương ngập đầu”

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp ứng, đi tới bên người Vân Từ Liệt, đem y phục trên cánh tay y để lên miệng cắn xé, lộ ra vết thương vừa rồi mới cầm máu, máu trên vết thương đã đông lại thành màu đỏ thẫm, cả cánh tay phải có chút sưng đỏ. Nhìn chung quanh một vòng, một bụi hoa dại màu tím nở rộ, thu hút sự chú ý của Tiểu Nguyệt. Địa Đình nẫu, kia tính hàn vị đắng nhạt, thanh nhiệt giải độc, đông máu tiêu vết sưng, đối với ngoại thương có hiệu quả. Tiểu Nguyệt đi tới hái một bó lớn, đặt ở mặt bằng phẳng của tảng đá, tìm hòn đá sạch sẽ đem bó Địa Đình nẫu đập nát, cho đến khi nước xác hoa theo đá xanh chảy trên mặt đất, Tiểu Nguyệt mới đem chất lỏng màu tím cùng cây đã đập nát thoa lên vết thương của Vân Từ Liệt.

Muốn tìm khối vải bông trong túi, nhưng cúi đầu xem xét một chút y phục của mình, hiển nhiên không được. Vân Từ Liệt cười một tiếng, một tay cởi vạt áo, bên trong là áo trong màu tuyết trắng, chỉ chỉ nói: “Dùng cái này đi”

Tiểu Nguyệt dùng hết khí lực, kéo xuống một mảnh lớn, đơn giản buộc lên vết thương, Vân Từ Liệt đơn giản giặt giặt cánh tay, mặc dù nha đầu khí lực không lớn, nhưng lại rất thành thạo, con ngươi chột lóe nói: “Ngươi mấy tuổi”

Tiểu Nguyệt đáp: “Sáu tuổi?”

Vân Từ Liệt trầm ngâm nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt hồi lâu, hỏi: “Sao ngươi lại biết những thứ này?”

Trong lòng Tiểu Nguyệt chột căng thẳng, thầm nghĩ: Không tốt, tên này thật đa nghi, nhất định hoài nghi thân phận mình, nếu biết mình có quan hệ với Tư Mã Chu và Vân Từ Xung, sợ rằng cái mạng nhỏ của mình khó giữ. Nghĩ đến đây, lập tức ngậy thờ cười một tiếng nói: “Cùng ông nội ta học, ông ta là thầy thuốc trong thôn”

Vân Từ Liệt lúc này mới buông lỏng cảm xúc căng thẳng, cười thầm mình đa nghi quá mức, một tiểu nha đầu cho dù hiểu nông cạn về mặt dược lý, cũng không chắc phải có bối cảnh quan trọng, hại mình nghi ngờ. Lúc này mặt bên chân núi, truyền đến một trận mơ hồ tiếng ngựa hí, Vân Từ Liệt về mặt buông lỏng, sờ sờ cánh tay cười nói: “Ta đi đây tiểu nha đầu, cảm ơn thuốc của ngươi cùng bánh cao ngọt, nếu có cơ hội ta sẽ chiêu đãi ngươi ở Vương Cung, hẹn ngày gặp lại”

Nói xong liền tung người mấy cái lên xuống theo vách núi, đợi đến khi không thấy được bóng dáng của nam tử, Tiểu Nguyệt mới đặt mông ngồi xuống tảng đá xanh, xóa sạch mồ hôi trên trán. Nguy hiểm thật, Chiêu vương này đích xác là một nhân vật tàn nhẫn, bản thân cũng không dám tưởng tượng nếu vừa rồi mắc sai lầm, hậu quả sẽ như thế nào, sợ rằng lập tức máu tươi năm thước cũng chưa biết chừng, không biết còn mạng hay không.

Cả người Vân Từ Liệt này khí phách vương giả quá mãnh liệt, Tiểu Nguyệt không khỏi vì tương lai của Vân Từ Xung mà lo lắng, đối mặt địch nhân cường thế như vậy, sợ rằng gặp tình thế thất bại rất rõ ràng. Nếu muốn thắng, nói thật mình coi trọng Vân Từ Liệt hơn, dù sao Vân Từ Xung cũng chưa có sự tàn nhẫn cần có của bậc đế vương, chỉ có một loại khí thế vương giả của bậc quý tộc. Thật thấp thỏm dài một cái, Tiểu Nguyệt lẳng lặng ngồi một hồi, đợi đến khi tâm thần an định, mới năm giờ trúc chuẩn bị xuống núi, dây dưa này giờ đoán chừng đã qua thời gian cơm trưa, trong nhà khẳng định rất nóng lòng.

Gãy mấy cái dược thảo bên trong, thấy một màu đỏ ẩn hiện giữa mảnh xanh biếc. Tiểu Nguyệt gạt ra mớ dược thảo lung tung, phía dưới giỏ trúc là một sợi dây kim tuyến màu đỏ, phía dưới là mảnh ngọc bội Tỳ hưu xanh, Tiểu Nguyệt đưa tay cầm lên dựa theo ánh sáng, có thể nhìn thấy hoa văn tinh tế. Cho dù không hiểu những thứ này, Tiểu Nguyệt cũng biết đây không phải vật bình thường. Tỳ hưu là con thú chín của rồng, theo thần thoại của Trung Quốc cổ đại, là một loại thần thú tham lam dị thường hung ác, đầu rồng, thân ngựa, chân lân, hình dáng tựa sư tử, lông màu xám trắng, biết bay, vật này thường tượng trưng cho đế vương phong kiến cổ đại cao cao tại thượng, mang ý nghĩa chính trị, dân chúng tầm thường sao có thể có được.

(Ngọc tỳ hưu: <http://t2.baidu.com/it/u=3091737392,191...1&gp=0.jpg>)

Tỳ hưu được một sợi kim tuyến thô khâu vào, nhìn giống như dây chuyền, Tiểu Nguyệt nghĩ vật này nếu như bị người khác phát hiện, sợ rằng sẽ khiến những ngày sau gặp nhiều phiền toái, vẫn giấu bí mật thì hợp lý hơn. Nàng vội đeo trên cổ mình, đem Tỳ hưu giấu trong quần áo, Tiểu Nguyệt đoán chừng vật này tám chín phần là Vân Từ Liệt lưu lại, thật không hiểu Chiêu vương này, không nghĩ rằng cái thứ này mình cũng không thể bán lấy tiền hay sao, có thể dùng làm gì chứ. Tiểu Nguyệt tròn mắt một cái, bước đến đào bụi cây anh túc Bạch sơn kia lên, kê cả một chút bùn đất cũng đặt ở giỏ trúc, mới dọc theo đường núi đi về.

Vừa tới chân núi, liền thấy Hồ Từ đang đầm đầu chạy tới, nhìn thấy Tiểu Nguyệt vội vàng đón lấy giỏ trúc trên lưng, mắt to nhìn Tiểu Nguyệt chằm chằm xong bất mãn nói: “Sao đi lâu vậy, bột gạo mẹ làm đều khét cả rồi, sau này đừng tự một mình lên núi, ca ca sẽ đi cùng muội”

Tiểu Nguyệt cười mặt mày cong cong nói: “Được! sau này sẽ cùng ca ca lên núi”

Hồ Từ lúc này mới cười ngây ngô một tiếng, hai huynh muội thật nhanh chạy vào thôn. Cuộc gặp gỡ với Vân Từ Liệt, dần dần được chôn vùi trong ký ức của Tiểu Nguyệt, chỉ thỉnh thoảng thấy mảnh Tỳ hưu phi thủy ở trước ngực, Tiểu Nguyệt mới có thể nhớ đến người nam tử nghiêng nước nghiêng thành đó.

Sau khi thăm người thân Tiểu Nguyệt cùng Hồ Từ trở về Nguyệt thành, Hồ Từ vẫn tiếp tục đến học ở học viện Phong Hoa, lần trước cùng Tiểu Nguyệt đơn giản tâm sự, chỉ trong một đêm, Hồ Từ như được cánh tinh ra. Có lẽ là do Tiểu Nguyệt vẽ ra viễn cảnh khích lệ cả nhà đoàn viên mỹ lệ, tóm lại Hồ Từ tiến bộ trông thấy, Lục Vũ nói ở sơ cấp võ lòng học cũng sẽ không gặp vấn đề gì, Tiểu Nguyệt dĩ nhiên rất cao hứng, dù sao Tiểu Nguyệt tin tưởng chỉ cần cố gắng thì có thể thành công.

Từ cửa hông vào biệt viện, bước qua cửa viện, vừa đi đến bên ngoài Cúc Nguyệt các, một âm thanh leng keng róc rách truyền ra, Tiểu Nguyệt không khỏi dừng chân lắng nghe. Là một đóa sen nổi lên trên mặt nước, trời chiều đang lúc hoàng hôn, ao nhỏ trong viện Cúc Nguyệt các nở đầy một ao hoa sen, một trận gió đêm thổi qua, mặt nước gợn sóng, chốc lát khiến những đóa sen trong ao nhảy múa thật xinh đẹp. Tiểu Nguyệt bất giác bật cười, hồi lâu tiếng nhạc dừng lại, lại một trận leng keng thanh thúy của bức rèm thủy tinh vang lên, hành lang bên trên bước ra một thiếu niên đang nở nụ cười, cúi đầu nhìn xuống Tiểu Nguyệt, nhẹ nhàng nói:

“Nha đầu ta đã về”

Ánh chiều tà từ hành lang ngói lưu ly chiếu xuống người Vân Từ Xung tỏa ra một vòng sáng mông lung, bóng dáng thon dài, sống lưng cao ngất, cùng nụ cười ôn hòa trên mặt, cho dù đến thật lâu sau này, Tiểu Nguyệt vẫn nhớ mãi hình ảnh này.

Đi hơn một tháng Vân Từ Xung rút cuộc trở lại, mặc dù nhìn có chút phong trần mệt mỏi, bất quá tâm tình phấn chấn cũng không tệ lắm, Tiểu Nguyệt ngược lại yên tâm, chuyện Vân Từ Liệt, quyết định không nói với Vân Từ Xung.

Từng đợt mưa thu mát mẻ rơi xuống, mùa thu cũng khoan thai tới Nguyệt thành, ngoài cửa sổ liên miên mưa bụi, leng keng lũng thũng từng đợt thanh âm của mưa đập vào ngói lưu ly ngoài hành lang, phảng phất như một khúc nhạc không người trình diễn, không người xướng ca, nhưng người nghe lại có hai. Trên ghé mềm ở thư phòng Cúc Nguyệt các, Vân Từ Xung cùng Tiểu Nguyệt tựa vào nhau, lắng tai nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, trước cửa sổ là một

chậu anh túc Bạch Sơn, hoa màu vàng đã úa tàn, còn sót lại lá dài hình quả trứng ngược treo ở thân cây có chút đơn bạc.

Vân Từ Xung đưa mắt nhìn Tiểu Nguyệt bên cạnh, thấp giọng nói: “Thân thể Hoàng tử mẫu càng ngày càng kém, sợ rằng mấy ngày nữa ta cùng ông ngoại phải về kinh, ông ngoại tính lần này mang người đi cùng, người thấy thế nào?”

Con người Tiểu Nguyệt dạo một vòng suy nghĩ: Thân thể Nữ đế này cũng quá kém đi, đưa tay sờ sờ Tỳ hươu trong áo, không khỏi nghĩ đến việc Chiêu vương Vân Từ Liệt đã sẵn sàng chiến đấu, người kia có lẽ chỉ đang chờ tin dữ của Nữ đế thôi. Cho dù ở thế giới này không lâu cũng đủ để Tiểu Nguyệt hiểu rõ sự chênh lệch của Nam Bắc, kinh tế phồn vinh thì kinh thành và Nguyệt thành là khu vực lớn nhất, nhưng bàn về lực lượng quân sự, quân phương Nam làm sao vạm vỡ bằng quân phương Bắc, Vân Từ Liệt kia lại như lang như hổ, mang ra quân đội có thể tương đương được ý chí dũng mãnh thiện chiến. Lại nói nam bắc mười mấy năm không chiến sự, nhưng bắc quân vẫn đang mở rộng địa bàn, nhiều năm liên tục đánh trận, không cần chân chính đối chiến, liền có thể đoán ra được ai thắng ai thua.

Cho nên đối với cả Nghiêu Quốc mà nói, để tránh khỏi chiến sự hiện nay kẻ sách chỉ có một chữ “kéo”, nhưng là điều kiện kéo dài này, cũng lấy sức khỏe của Nữ đế làm tiền quyết, bởi vì ai cũng biết Chiêu vương đối với Nữ đế vẫn còn chút tình nghĩa. Nữ đế chỉ cần khỏe mạnh, đoán chừng Chiêu vương cũng sẽ không vọng động việc binh đao, vì vậy việc căn bản là ngăn chặn bệnh tình của Nữ đế, nghĩ đến chỗ này, Tiểu Nguyệt cũng không khỏi tò mò, tuổi Nữ đế cũng chưa được tính là già, sao thân thể cứ như vậy. Theo Tư Mã Chu đi kinh thành xem một chút cũng tốt, dù sao tương lai lỡ xảy ra chiến sự, muốn đi chỉ sợ cũng không được.

Tiểu Nguyệt ngồi thẳng người lên nói: “Nếu sư phó muốn ta đi cùng, chắc chắn phải đi”

Vân Từ Xung trên mặt vui mừng nói:” Như vậy đi, ta và người có thể cùng nhau vào kinh”

Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, ngoài cửa sổ mưa thu tí tách vô thanh vô tức, bầu trời xa xăm sau khi bị mưa nhuộm mờ càng phát ra thanh thấu xanh biếc. Vân Từ Xung đứng lên đẩy cửa hành lang, một luồng hơi mát sau cơn mưa chui vào trong, khiến tinh thần người ta rung động, Vân Từ Xung kéo Tiểu Nguyệt từ trên ghế xuống nói: “Đi, chúng ta đến hành lang xem bụi phũ dung hoa đã nở chưa”

Tiểu Nguyệt im lặng cười, thật hy vọng những ngày an nhàn thế này sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Giữa tháng chín, Tư Mã Chu mang theo Vân Từ Xung cùng Tiểu Nguyệt vào kinh thành. Khoảng cách từ Nguyệt thành vào kinh thành, trong sách ghi lại là tám trăm dặm, cũng chính là bốn trăm cây số. Khoảng cách này ở hiện đại không tính là gì, nhưng ở đây phương tiện giao thông cổ đại, không thể coi là đường ngắn được, dọc đường trải qua mấy huyện lớn nhỏ, Tiểu Nguyệt muốn nhớ cũng không nhớ được, có thể thấy lãnh thổ bát ngát của Nghiêu Quốc. Tư Mã Chu đi rất gấp, ngày đêm lên đường, đoán chừng lần này Nữ đế tình huống nguy cấp rồi. May mà xe ngựa rất thoải mái, Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Xung ngồi một chiếc, Tư Mã Chu một mình một chiếc, bên trong xe ngựa thiết kế tiểu án cùng ghế thấp, Tiểu Nguyệt chỉ dựa vào Vân Từ Xung đọc sách, khát thì có phích nước nóng đựng trà xanh, đói bụng lại có điểm tâm tinh xảo của Tư Mã phủ, một nhọc thì ngã vào ghế thấp, cũng không tính là khó chịu.

Ngày thứ sáu đến khu vực gần kinh đô, đến trưa đã nhìn thấy cửa thành cao lớn bên ngoài, Tiểu Nguyệt đối với Nhật thành thật tò mò, từ cửa sổ xe ngựa thò đầu ra ngắm. Cửa Nhật thành rất cao, mặt bên là tường thành màu xanh trùng điệp vô tận, ngay giữa tháp canh cửa là hình ảnh mặt trời cho cảm giác rất nghiêm túc, phía dưới quảng mặt trời trện hai chữ to lớn “Nhật thành”.

Trước cửa thành có lính canh uy vũ trang nghiêm giữ cửa, người đi đường lui tới không tính là dày đặc, đoán chừng là giữa trưa, bắt quá người đi đường ăn mặc quần áo cùng Nguyệt thành có chút không giống, tới lui cũng chỉ là dân chúng, có thể kém bao nhiêu. Bên ngoài thành là đồng ruộng thảo nguyên, dọc hai bên đường hạt thóc đã vàng óng ánh, có thể thấy được Nhật thành lấy nông nghiệp làm ưu thế, bắt quá cổ đại mà nói, lương thực căn bản đồng nghĩa với mọi thứ, có lương mới có binh. Hai người cùng nhịp thở, cho nên dù Vân Từ Liệt có chút ân oán cá nhân, nhưng lại là một bá chủ nhìn xa trông rộng, chiến tranh sớm muộn khó tránh khỏi, dù sao Nhật thành là một đồng bằng thiên nhiên màu mỡ, chính là một khối thịt béo.

Vào Nhật thành xe ngựa thả chậm tốc độ, rất nhanh liền quẹo vào đường lớn rộng rãi, đá xanh lát đường, sạch sẽ thoáng mát, hai bên đều là nhà cao cửa rộng trang nghiêm. Vân Từ Xung tựa tiểu phi tiểu nhìn Tiểu Nguyệt nói: “Nơi này là thành đông của Nhật thành”

Tiểu Nguyệt nhìn dáng vẻ của hấn, cũng biết có huyền cơ, cũng không có hỏi, lần nữa vén lên rèm cửa sổ tĩnh tế quan sát, hai bên cách mấy bước lại có một cây quế đại thụ, cành lá xum xuê, từng bụi hoa ánh vàng rực rỡ, mùi thơm ngào ngạt, hương thanh thoát theo cành lá chiều nghiêng xuống, tràn ngập đầy đường. Tiểu Nguyệt bây giờ mới hiểu được mùi thơm vẫn quấn quanh ở chớp mũi tại sao lại quen thuộc như vậy, nguyên lai là mùi ở Lâm Phong uyển, Lâm Phong uyển có một gốc cây quế, nơi này lại đầy đường, Tiểu Nguyệt không để ý, quả nhiên mùi thơm nhẹ chút thì tốt hơn.

Xe ngựa dừng lại, Vân Từ Xung cùng Tiểu Nguyệt xuống xe, trước mắt là một thủ phủ mà so với Tư Mã phủ ở Nguyệt thành còn khí phách hơn mấy phần, công chào màu đen, phía trên tấm biển là mấy chữ Thái phó phủ. Tư Mã Chu xoay người lại cười nói với Tiểu Nguyệt: “Đây là nơi đặt chân của vị sư ở kinh thành, Tiểu Nguyệt không cần phải gò bó”

Từ lúc đám người cùng xe ngựa đến, cửa phủ đã sớm mở ra, một lão giả râu ria hoa râm mang theo rất nhiều người làm đứng ở khoảng sân trống, khom người thi lễ: “Cung nghênh lão gia, Thế tử, Thiếu chủ hồi kinh”.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Nữ đế

Mã Chu vỗ vỗ bả vai lão giả nói: “Lão Lý mấy năm không thấy, thân thể ngày càng cường tráng hơn”

Lão giả kia cười nói: “Nhờ hồng phúc lão gia, lão nô coi như không tệ”, vừa nói ánh mắt vừa nhìn sang Tiểu Nguyệt bên cạnh. Từ Mã Chu chỉ chỉ Tiểu Nguyệt nói: “ Thế nào không nghĩ đến nha đầu này thật sự nhỏ như vậy đi, bất quá nhỏ thì nhỏ, so về được thảo hiểu biết không thua kém lão gia hóa người đâu”

Lão giả khiêm tốn nói: “Thiếu chủ tự nhiên phải tinh thông thứ này, lão nô bất quá là chỉ hiểu một chút mà thôi”

Từ Mã Chu ha ha cười một tiếng nói: “Lão đầu đầu người lâu lâu già dối thế này, ta thật không quen đây”

Đang nói từ phía xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, một người cưỡi ngựa thật nhanh đến cửa phủ dừng lại, từ trên ngựa thả người xuống là một cô gái, nhìn qua ước chừng hơn ba mươi tuổi, búi tóc kiểu cung điện cao cao, cung trang màu tím, thân thái xinh đẹp cao nhã, là nữ nhân thắm đầy hương vị từng trải của năm tháng. Từ Mã Chu cùng Vân Từ Xông nhìn thấy nàng, vội vàng tiến lên cung kính nói: “Ra mắt Vân Chiêu Dung”

Tiểu Nguyệt chột sững, không trách được trang phục như vậy, nguyên là một nữ quan có thân phận trong cung. Vân Chiêu Dung hiển nhiên rất gấp, một tay kéo Từ Mã Chu nói: “Người lão giả này, lúc này còn nghi thức xã giao, mau, cùng ta vào cung, Hoàng thượng đang chờ”

Tiểu Nguyệt không khỏi cười thầm, cái này Vân Chiêu Dung ngược lại tính tình rất hào sảng, nhưng có thể thấy nàng cùng Từ Mã Chu là hảo hữu, nên mới có thể không phân phải trái. Bất quá Từ Mã Chu với tình huống như thế tập mãi thành thói quen, có thể thấy hai người quan hệ cá nhân cũng không tồi.

Cứ như vậy, Tiểu Nguyệt ba người không có vào phủ Thái phó, liền trực tiếp ngồi cỗ kiệu vào cung, cỗ kiệu đi thật nhanh, cho tới khi Tiểu Nguyệt có thể nhìn thấy tường hồng trùng điệp, cùng từng đạo cửa cung. Tiểu Nguyệt thậm chí không nhìn ra, hoàng cung nơi này rốt cuộc có phong cách tương tự triều đại nào. Sau một lúc lâu, kiệu dừng ở dài đất trống, Tiểu Nguyệt cùng Từ Mã Chu cúi xuống ra khỏi kiệu mềm, đập vào trước mắt là trùng trùng cung điện dài cao hùng vĩ trắng lè, khí thế thật sự vô cùng dọa người, cái loại khí thế cao cao tại thượng, không cách nào hình dung. Cách mấy bước thì có một thị vệ ngân giáp cầm kiếm mà đứng, phía trước là tam cấp thật cao, trên cửa điện có ba chữ vàng Lãng Tiêu điện.

Tiểu Nguyệt thấy rất giống như Thái Cực điện ở Tử Cấm Thành, ít nhất khí thế thật tương đồng. Mặt bên là hành lang dài quanh co khúc chiết, đi thông các nơi. Vân Chiêu Dung mang mấy người từ hành lang dài xuyên qua, qua một vườn hoa không nhỏ, đến trước một ngôi đền nhu hòa, mặc dù cũng là sừng mái cong treo ngược là xa hoa khí khái, bất quá xem ra phong cách muốn xinh đẹp ôn hoà hơn một chút, trên đền viết Cam Lộ điện, cung điện trừ hai bên thị vệ còn có thái giám cung nữ mười mấy người.

Đám người Tiểu Nguyệt từ cửa hông khom người tiến vào, đi chưa được mấy bước ở trong truyền đến một trận ho khan kịch liệt. Theo những trụ cột đi chừng mười bước, là một đại điện, không có gian cách, ngăn cách bởi thứ lụa mỏng màu hồng liên tiếp. Vào đến phòng, một mùi hương ấm nồng xông vào mũi, mặc dù nhẹ vẫn khiến Tiểu Nguyệt thâm cau mày, bệnh nhân ho khan như thế, trong phòng bây giờ không nên đốt hương. Qua bốn tầng sa trường, đám người mới dừng lại, Tiểu Nguyệt cúi đầu liếc mắt qua, phía trước là một sàng gỗ vô cùng rộng lớn, bốn phía rủ tầng lụa mỏng màu hồng, lò mờ nhìn không rõ tình hình bên trong giường.

Vân Chiêu Dung ghé sát vào giường thấp giọng nói: “Hoàng thượng, Từ Mã Thái Phó đến”

Tiểu Nguyệt theo Từ Mã Chu cùng Vân Từ Xông quỳ xuống đất: “Tham kiến Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”

Đáp lại bọn họ là một trận kịch liệt ho khan, Vân Chiêu Dung vén sa trường lên, Nữ đế ho khan hồi lâu mới dừng lại được, thở dốc suy yếu nói: “Thái phó bình thân”

Ngay sau đó lại là một trận ho khan, Từ Mã Chu cau mặt nhăn mày, đến gần nhìn thần sắc Nữ đế, hướng về phía Tiểu Nguyệt khoát tay, Tiểu Nguyệt vội vàng tiến lên mở túi ngân châm. Dựa vào gần, Tiểu Nguyệt có thể nhìn thấy rõ tình trạng, không khỏi âm thầm hút khí, trên giường là một lão nhân gầy gò không ra hình người, trên người là minh hoàng bào phục, phía trên năm ngón tay lộ vẻ uế oải không phấn chấn, tóc có chút thưa thớt, nhưng vẫn đen nhánh, hai làn mi xuyên qua mái tóc, mũi rất thẳng, đôi môi rất mỏng, da trắng nõn, nếu không phải thân hình gầy gò, đoán chừng cũng là một người phụ nữ đẹp.

Lại một trận tiếng ho khan, khiến Từ Mã Chu nhanh chóng rút ra ngân châm, từ từ cảm châm cảm vào huyệt đạo trên người Nữ đế. Vận châm, rút châm, rất nhanh Nữ đế phun ra một ngụm máu, tiếng thở dốc nhất thời nhẹ nhàng rất nhiều. Lúc này ánh mắt Nữ đế nhìn sang, Tiểu Nguyệt thầm nghĩ: Một đôi mắt phượng đẹp, dù nằm trên giường bệnh lâu ngày, đôi mắt vẫn còn rất tinh quang. Con người Nữ đế quét qua người Từ Mã Chu, Vân Từ Xung rồi dừng lại trên người Tiểu Nguyệt, khuôn mặt khô gầy hiện lên nụ cười nói: “Nha đầu này chính là... đệ tử bé quan của người?”

Tuy rằng khí lực không chưa đủ, nhưng nói chuyện vẫn rất mạch lạc, có thể thấy được bệnh tình cũng không quá nghiêm trọng. Từ Mã Chu gật gật đầu nói: “Đúng, nha đầu này tên Kỷ Tiểu Nguyệt, là đồ đệ có thiên phú cao nhất của vi thần”

Kỷ Tiểu Nguyệt vội vàng hít sâu một hơi: “Tham kiến Hoàng thượng”

Nữ đế gật đầu một cái, trông mắt lướt qua Tiểu Nguyệt từ ái nhìn Vân Từ Xung nói: “Xung nhi đã về rồi à”

Vân Từ Xung có chút ngẹn ngào nói: “Tôn nhi bất hiếu, không thể thường hầu hạ bên người...”

Nữ đề quạt cường chống đỡ tinh thần, bất quá khoảng nửa canh giờ liền mệt mỏi, phát tay một cái. Vân Chiêu Dung đỡ nàng nằm xuống, ba người Từ Mã Chu ra khỏi cung điện, đến bên ngoài điện, Vân Chiêu Dung kéo tay áo Từ Mã Chu thấp giọng nói: “Thân thể Hoàng thượng như thế nào..?”

Từ Mã Chu thở dài, viết tờ phương thuốc giao cho Vân Chiêu Dung nói: “Người cầm phương thuốc này cho Hoàng thượng dùng đi, thân thể vạn tuế đã quá suy yếu, chứng phổi ủa này chỉ có thể duy trì trước rồi chữa sau”

Tiểu Nguyệt âm thầm cả kinh, thầm nghĩ phổi ủa này không phải là bệnh ho lao sao. Nguyên lai là bệnh lao phổi, cái này là bệnh nan y ngàn năm, thật ra ở hiện đại cũng không có vấn đề gì, nhưng đang là cổ đại mà lại không có thuốc kháng sinh, mắc phải bệnh này thì chỉ có thể chờ chết, bất quá nếu được điều dưỡng thích đáng, kéo dài ít nhất cũng mười mấy năm không thành vấn đề gì, mình có nên nói với sư phó hay không đây.

Sắc mặt Vân Chiêu Dung có chút u ám, nửa ngày cũng không lên tiếng, tâm tình Từ Mã Chu cùng Vân Từ Xông vô cùng nặng nề, ba người ra khỏi Cam Lộ điện. Ngoài điện một bức xa giả đang dừng lại, là một nam một nữ đứng chấp tay, chờ ở nơi đó. Vân Từ Xung đột nhiên âm thầm dùng sức nắm tay Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt không khỏi kỳ quái nhìn chòng chọc hắn mấy lần, sắc mặt Vân Từ Xung lúc này phức tạp khó tả, có tưởng niệm cũng có chút khản trương, Tiểu Nguyệt theo ánh mắt hắn đối diện một đôi mắt với con người sáng rực.

Chủ nhân con người là một nữ nhân, nhìn qua dáng vẻ cũng ngoài hai mươi tuổi, lệ chất trời sinh, rực rỡ kiều diễm, trên người mặc một chiếc váy dài màu đỏ thắm, trên đầu là một búi tóc thật cao, cài trâm Kim Phượng, đầu phượng ngẩng thật cao, nơi miệng phượng có ngậm chuỗi trân châu bằng tơ vàng Lưu Thành, xa hoa xinh đẹp vô cùng. Chỗ sâu của con người leo lên một tia sáng, tiết lộ đây là một nữ nhân có dã tâm dạt dào, bên cạnh là nam tử đáng về thư sinh, cho dù mặc trang phục minh hoàng uy nghi, lại vẫn là khí chất văn nhã tuấn tú thanh cao, giữa hai lông mày cùng Vân Từ Xung có bảy phần tương tự.

Tiểu Nguyệt nhất thời hiểu được, hai người này là cha mẹ của Vân Từ Xung. Thái tử Vân Diệp cùng Thái tử phi Từ Mã Yến Nhã, cũng là con gái của sư phó. Sắc mặt Từ Mã Chu cũng rất phức tạp, thân thể quý xuông, Thái tử vội vàng tiến lên đỡ lấy thân thể Từ Mã Chu nói: “Thái phó không cần nhiều lễ như vậy”

Từ Mã Chu cũng không nhìn Thái tử phi, mà là trực tiếp nói với Thái tử: “Như thế nào, người đến đón Xung nhi?”

Thái tử lắc lắc đầu nói: “Ta cùng Tiểu Nhã tới thỉnh an mẫu hậu, biết sư phụ trở lại, cố ý chờ ở đây thăm hỏi một tiếng”

Tiểu Nguyệt cảm thấy Từ Mã Chu và Thái tử phi có chút bất hòa, trông mắt Thái tử phi quét qua Vân Từ Xung mới giảm bớt chút lạnh nhạt, nói: “Xung nhi bài vở cần hoàn thành, sang năm phải vào Thái học ở kinh thành học, không thể lười biếng”

Vân Từ Xung cúi đầu một tiếng “Dạ”. Lời vấn đáp của hai người khiến Tiểu Nguyệt cũng cảm thấy khô sở thay Vân Từ Xung. Đây giống mẹ con chỗ nào, đơn giản là xa lạ, một chút tình cảm mẹ con đều không có. Ngược lại Thái tử tiến lên sờ đầu Vân Từ Xung nói: “Xung nhi so với mấy tháng trước hình như cao thêm một chút, ở học viện của sư phó học xem ra rất tốt, con so với cha còn tốt hơn, lúc đầu cha chỉ có thể học trong cung”

Vân Từ Xung lúc này mới lộ ra một tia ấm áp vui vẻ: “Xung nhi cũng rất thích nơi đây, tự tại thoải mái”

Vân Diệp ngược lại nhìn chăm chăm Tiểu Nguyệt nói: “Đây chắc là tiểu sư muội”

Tiểu Nguyệt cơ hồ liền thích nam tử ôn hòa thân thiết này, điềm đạm cười một tiếng nói: “Dân nữ Kỷ Tiểu Nguyệt tham kiến điện hạ”

Âm thanh mềm mại thanh thúy rất vui tươi, Thái tử phi cũng chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua Tiểu Nguyệt, trong mắt lạnh nhạt làm Tiểu Nguyệt cảm thấy không thoải mái, Thái tử cũng rất hòa ái sờ sờ đầu nàng nói: “Thật là một nha đầu khá ái, người so với bản Thái tử còn được ưu ái hơn. Ban đầu mẫu hoàng thỉnh cầu sư phó mấy lần, mới miễn cưỡng thu ta làm đệ tử, người bá sư nghe nói dễ dàng hơn nhiều”

Tiểu Nguyệt nghiêng nghiêng đầu đáp: “Đoán chừng sư phó thấy ta là nha đầu có thể chọc hắn cười, cho nên mới nhận ta”

Từ Mã Chu cùng Vân Từ Xông bất giác cười khê, Thái tử phi nhìn chăm chăm Từ Mã Chu muốn nói lại thôi, mới vừa muốn mở miệng, liền bị Từ Mã Chu phát tay một cái bảo: “Chuyện mình đã làm, phải có dũng khí gánh chịu hậu quả. Lúc đầu cha đã dạy bảo huynh muội các con đạo lý này, chính con lại gạt đi. Cha cũng già rồi, rất nhiều chuyện cũng không cần biết”

Trong mắt Thái tử phi óan khí chợt lóe, Thái tử vội vàng vỗ mu bàn tay nhẹ giọng nói: “Đi thôi Tiểu Nhã”

Thái tử Vân Diệp hướng về phía Vân Từ Xung cùng Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, liền lôi kéo Thái tử phi đi về hướng Cam Lộ điện. Sắc mặt Từ Mã Chu phức tạp nhìn bóng lưng hai người, không khỏi âm thầm thở dài, nữ nhi của hắn không biết giống ai, mẫu thân nàng là một cô gái hiền lương thực đức như thế, mà nàng lại là một nữ nhân độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, mình thật hối hận lúc đầu sinh nàng. Liếc mắt nhìn Vân Từ Xung, may mà đứa nhỏ này không giống mẫu thân hắn, tính tình thẳng thắn thiện lương, ôn hòa thanh nhã, lại nhìn sang Tiểu Nguyệt, tâm tình càng thêm vui vẻ, nếu nữ nhi mình giống đứa trẻ thông minh như vậy thật tốt.

Vân Từ Xung cũng không ở lại trong cung, mà là cùng nhau trở về phủ Thái phó, bố cục phủ Thái phó chính là một toà dinh thự, mặc dù khí thế không nghiêm trang như biệt viện ở Nguyệt thành, nhưng trang trí thanh nhã. Tiểu Nguyệt tạm thời ở Phong viện, đoán chừng bởi vì trong viện có mấy cây phong nên mới đặt tên như thế. Đang là mùa thu, cả vườn phong là màu đỏ dị thường xinh đẹp, khoảng cách từ Phong viện đến Vinh Đức đường của Từ Mã Chu không xa. Suy nghĩ thật lâu, Tiểu Nguyệt cảm thấy phải đem biện pháp của mình nói cho sư phó, nếu quả thật hữu dụng, Nghiêu Quốc có thể thêm mấy năm bình an.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Thăm bằng hữu

Chậm chậm bước thật lâu, Tiểu Nguyệt cuối cùng vẫn quyết định đi gặp Tư Mã Chu, lúc này trời đã tối. Tại Vinh Đức đường, bên trong thư phòng, Tư Mã Chu vẫn đang siêng năng tra khảo điển tịch sách thuốc. Mặc dù biết thân thể Nữ đế không còn kéo dài được bao lâu, nhưng vì hàng triệu dân chúng Nghiêu Quốc, Tư Mã Chu vẫn muốn thử sức một lần, dù sao có thể kéo dài nhất thời thì có thêm một phần hi vọng. Thế nhưng từ hoàng cung trở lại đến bây giờ, vẫn chưa tìm được phương pháp thích hợp, Tư Mã Chu lụn bại thờ dài một cái. Ngoài thư phòng truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ, xuyên thấu qua ánh sáng của đèn cung đình, mờ mờ phản chiếu hình ảnh của tiểu nha đầu.

Trên mặt Tư Mã Chu hiện lên nụ cười nói: “Tiểu Nguyệt sao? Vào đi”

Tiểu Nguyệt nhắc chân bước vào thư phòng, không ngại bên trong loạn đến phát sợ. Trên đất, trên án thư đều chất đống rất nhiều bộ sách, cả mặt tường giá sách đã lộn xộn không thể chịu nổi. Tiểu Nguyệt nhặt lên cuốn sách đã mở phân nửa, là một quyển sách tập hợp các phương thuốc dân gian, mở ra nửa tờ, chính là phương thuốc cổ truyền chữa ho lao, Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm cau mày, xem ra sư phó cũng rất gấp gáp, một thầy thuốc lý trí từ trước đến nay như vậy, thế mà phải tìm đối sách trong các phương thức cổ truyền.

Tư Mã Chu quét một vòng trong thư phòng lộn xộn không có chỗ đặt chân nói: “Đi, đi nhả thất lấy cho vì sư một bình trà Trúc Diệp”

Tiểu Nguyệt cười một tiếng, đi theo Tư Mã Chu vào nhà thất cạnh thư phòng, nhà thất ngược lại cùng biệt viện bố trí giống nhau, từ bàn thấp đến ghế nệm đều là chế tạo từ trúc, thậm chí màn cửa sổ cũng là trúc xanh nhàn nhạt. Hai thầy trò ngồi đối diện nhau, sớm có người an trí xong bếp lò nhỏ, lúc này dụng cụ pha trà so với hiện đại còn kém xa, cái gọi là trà đạo vẫn còn dừng lại ở cách pha trà ban đầu, so với hiện đại không biết hạn chế nhiều bao nhiêu. Nói đơn giản chính là chọn xong trà, dùng nước thanh tuyến nấu sôi, thủ pháp pha trà của Tiểu Nguyệt là do Văn Tử Xung tự tay truyền lại, lại trải qua sự rèn luyện của Tư Mã Chu, cho nên mặc dù thời gian ngắn ngủi, vẫn coi như có đa có thất.

Tư Mã Chu rất thích trà Trúc Diệp, nói đến trà Trúc Diệp, danh như ý nghĩa chính là được hái lúc tiết mùa xuân xong đem phơi nắng, dùng nước sôi sớm một chút, lần nữa lại nấu trong nước sôi là được. Mùi thơm ngọt miệng, màu lục nhạt kia cùng lớp nước trong suốt rõ ràng, có thể giải khát, tiêu nhiệt giải độc, tiêu đàm công hiệu, thật ra có thể coi như một loại trà thuốc. Tiểu Nguyệt vốn không thích trà Trúc Diệp lắm, bởi vì sau khi uống có vị hơi chất nên bình thường không uống loại trà này. Nhưng hôm nay lại cảm thấy mùi khác với thường ngày, có một loại mùi hết sức thơm ngát.

Có lẽ nước là nguyên nhân, ngày thường tuy là đất đồng bằng, bất quá cánh đồng phía thành đông cũng có một gò đất cao, kêu là Linh Tuyền sơn, lưng chừng núi có tòa Tự miếu Linh Huyền tự nổi tiếng cả nước, nghe nói cũng là bởi vì hàng năm có dòng thanh tuyến chảy róc rách vì thế mới được đặt tên. Suối nước mát lạnh ngọt lành, nhiều gia tộc thế lực của Nghiêu Quốc thường đi lễ làm công đức, thuận tiện tới lấy chút thanh tuyến về pha trà, Tiểu Nguyệt là không có đi qua, bất quá trong sách có ghi lại dân tục của Nghiêu Quốc, đơn giản biết một chút.

Nhẹ nhàng nhấp lá trà trong miệng, Tư Mã Chu nói: “Đã trẻ thế này nha đầu con còn không nghỉ ngơi, có chuyện muốn nói cùng vì sư sao?”

Tiểu Nguyệt cẩn thận trầm ngâm hồi lâu, mở miệng nói: “Sư phó mới vừa rồi là tìm phương pháp chữa trị cho Hoàng thượng?”

Tư Mã Chu thả tay đặt chung trà xuống, thật sâu thở dài nói: “Bệnh của vạn tuế gia từ trước đến giờ khó có thể chữa tận gốc, sư phó tự phụ một thân y thuật cũng không cách nào chữa dứt, bất quá là muốn tìm biện pháp kéo dài thôi”

Tiểu Nguyệt nói: “Ngược lại đệ tử lại có một biện pháp, có thể thử một lần”

“À! Đúng vậy, lão phu sao lại quên nha đầu con chứ, mặc dù y thuật không cao, bất quá về hiểu rõ được có thể nói cả Nghiêu Quốc không có đến người thứ hai, con nói thử xem”

Tiểu Nguyệt được ông khen mà có chút đỏ mặt: “Sư phó, con nói thử trước thôi, biện pháp của đệ tử cũng chỉ có thể thử một lần, nhưng có tác dụng hay không, đệ tử cũng không biết”

Tư Mã Chu vuốt vuốt râu mép của mình nói: “Đừng dài dòng nữa, mau nói ta nghe”

Tiểu Nguyệt nói: ““Thuận Nhu Ngũ Thư” có ghi: Ho lao nhiệt, gây tổn hại, có trùng ở phế, làm người ta ho khan, thờ hỗn hển. Nguyên nhân chủ yếu của bệnh này là vì thể chất suy yếu, khí huyết chưa đủ, lao trùng truyền nhiễm. Bệnh bắt nguồn ở phổi, lâu thì liên quan đến tì thận, sâu hơn nữa thì truyền khắp ngũ tạng. Theo ban ngày đệ tử thấy, hoàng thượng sợ rằng đã ảnh hưởng đến tì thận.”

Tư Mã Chu mỉm cười gật đầu nói: “Văn Chiêu Dung có nói vạn tuế gia hơn một tháng nay đã không thể ăn uống, bất quá là mỗi ngày đều dựa vào canh nhân sâm ngâm năm để duy trì”

Tiểu Nguyệt nói: “Sư phó đã từng nói, lúc này nên bỏ tì mà ích phế, bồi thổ để sinh kim, phù chính ích khí đúng không?”

Tư Mã Chu gật đầu nói: “Không sai, đúng là nên như thế, cho nên phương thuốc ban ngày vì sư ghi là thêm giảm Bảo Chân thang, nhưng như thế sợ rằng đối với bệnh thể nặng nề của vạn tuế gia mà nói, tác dụng cũng không lớn”

“Biện pháp của đệ tử là, bỏ canh nhân sâm mỗi ngày đi thay bằng canh ngân hạnh tổ yến, mỗi ngày bỏ vào nửa chén Ngưu Nhũ để phối hợp (tráng) kiện tì (nuôi) dưỡng phế, có thể làm bệnh tình thuyên giảm chút”

Tư Mã Chu âm thầm suy nghĩ: Ngân hạnh vị ngọt, đắng, chát, bình, có độc, tuy vào phế thận có thể buộc phế bình suyễn nhưng lại có tính độc, thuốc như vậy dùng ở trên người khác cũng không đáng ngại gì nhưng vạn tuế gia lại là vua của một nước, này cũng có chút không tốt lắm. Thế nhưng khi Tư Mã Chu ngẩng đầu nhìn lướt qua nha đầu đôi diện, thần thái thong dong, con người tinh lặng, dù nàng nói có thể thử một lần, Tư Mã Chu vẫn tuyệt đối tin tưởng nha đầu này nếu mở miệng, tất nhiên vô cùng hữu dụng.

Gần đây Tư Mã Chu thường muốn biết nha đầu này rút cuộc từ đâu tới, dù bề ngoài nhìn qua chỉ là một bé gái sáu tuổi nhưng qua mấy tháng tiếp xúc, Tư Mã Chu cảm thấy trong lòng nha đầu này là giả bộ, có lẽ bản thân chỉ mới thấy được một góc nhỏ của tầng băng mà thôi. Nàng biết kéo hồ cầm, biết hát hí khúc gì đấy rất đặc biệt, một tay kiếm pháp mặc dù trúc trắc, bất quá cũng có bài bản và đẹp mắt, các bộ sách đọc qua cũng rất nhiều và hiếm, lâu lâu lại bật thốt lên những luận điểm mình cho tới giờ vẫn chưa nghe qua, nhưng thật sâu sắc phảng phất như đã trao dồi qua trăm ngàn thứ.

Nói tóm lại, Tư Mã Chu cảm thấy đệ tử này của mình, hình như là một cô gái tài trí trác tuyệt, cơ duyên xảo hợp giấu trong thân thể một cô gái sáu tuổi. Chuyện kỳ quái như vậy, mình tuyệt đối không thể nói ra, nếu không sẽ đưa đến nảm móng tai và chưa biết chừng, bất quá như vậy cũng tốt. Lắm lúc nàng cũng là một nha đầu bướng bỉnh, giữa sự cơ trí lộ ra chút khả ái, nếu như nàng nói có thể chữa được bệnh tình Nữ đế, như vậy Tư Mã Chu liền tin tưởng tuyệt đối, nha đầu này là trời cao ban cho Nghiêu Quốc.

Càng suy nghĩ Tư Mã Chu càng thấy biện pháp này của Tiểu Nguyệt là dùng được, thật ra thì nói một cách thẳng thừng, bây giờ chẳng phải cũng không còn lựa chọn nào khác sao? Nghĩ đến đây, ông lại nhẹ giọng nói: “Ngân hạnh có độc con biết không?”

Tiểu Nguyệt âm thầm nghĩ: Chính độc tính đây có thể ức chế vi khuẩn bệnh lao, nếu không mình sẽ không từ thuốc ho của nhiều người tuyển chọn ra nó. Từ thanh âm có chút trầm thấp của Tư Mã Chu, Tiểu Nguyệt nhất thời hiểu được, bất kỳ thứ độc gì, trước giờ đều không thể đến gần Hoàng đế, mình nói biện pháp này, nếu như Tư Mã Chu thật chữa trị cho Nữ đế, vô luận kết quả thế nào, cuối cùng Tư Mã Chu vẫn phải chịu tội, đây là rất không thỏa. Nghĩ đến chỗ này Tiểu Nguyệt nói: “Ngân hạnh mặc dù có độc tính nhẹ, nhưng cơ hồ có thể coi thường, cũng đối với thân thể vạn tuế vô ngại. Thế nhưng sự phụ vẫn tìm trong triều một người có cùng địa vị, hai người cùng nhau thương lượng thì được hơn, tránh cho tương lai bị người khác lên án”

Con người Tư Mã Chu chợt lóe, thầm nghĩ: Tìm người có cùng địa vị với mình đi thúc đẩy, chuyện càng thêm vững vàng, bất quá người này cũng không dễ tìm. Tư Mã Chu nghĩ ngợi tất cả các quan lại trong triều một lần, chợt nghĩ đến một người, trong lòng không khỏi vui lên. Đúng! Chính là hắn! Lão già Hách Liên Dục chính là người thỏa đáng nhất. Đầu tiên Hách Liên gia cũng coi như gia tộc rễ sâu lá tốt, ba đời đều vì Nghiêu Quốc phục vụ, coi như độc lập với Chiêu vương và Thái tử. Đứng giữa hai phía lại có quyền lực độc tôn, công minh liêm khiết, không mang tư lợi cá nhân, từ mọi góc độ đều vì Nghiêu Quốc mà đối đãi xử lý. Tuy có chút thanh cao cô độc, bất quá là quan thanh liêm nổi tiếng, vẫn có thể xem là một đời lưu danh Nghiêu Quốc.

Bất quá mặc dù lão già này vô cùng cố chấp thay đổi thất thường, lại có một đứa con nổi tiếng khắp nơi, nhớ y cũng xấp xỉ tuổi cháu mình, là con trai duy nhất của Đảng thiếp họ Viên, Hách Liên Chi. Nhắc đến Hách Liên Chi, Tư Mã Chu không khỏi có chút hâm mộ, tuy nói hải tử mình mới là tốt nhất, cho dù cháu mình Văn Tử Xung đã vô cùng xuất sắc, nhưng Tư Mã Chu không thể không thừa nhận, cùng mười sáu tuổi, Tử Xung vẫn kém Hách Liên Chi một bậc. Cổ nhân đã từng nói, tài so Tử Kiển, mạo so Phan An, Hách Liên Chi chính là hình mẫu tốt nhất ứng với câu nói này. Dù rằng nằm trong tam công tử nổi tiếng cả nước, Tử Xung cũng chỉ miễn cưỡng đứng thứ ba, Hách Liên Chi lại vững chắc ở vị trí thứ hai, thứ nhất đương nhiên là vị bá chủ trẻ tuổi nhất, Chiêu vương Văn Tử Liệt, có thể thấy Hách Liên Chi đúng là kinh tài tuyệt điểm nha.

Năm ngoái mới mười lăm tuổi đã tên đề bảng vàng, đến cao trung đã trở thành trạng nguyên cười ngửa dạo phố, có thể nói khi thành danh thiên hạ đều biết, cả nước đều kinh hãi, khiến Tư Mã Chu bây giờ rất ghen tị. Thế nhưng đến hôm nay chính mình cũng không thua kém, ngoại trừ Tử Xung, ông cũng có một đệ tử sáu tuổi, so với Hách Liên Chi còn cao hơn một bậc. Nghĩ đến đây, Tư Mã Chu không khỏi đem Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên Chi so sánh chung một chỗ. Dù nói bản thân muốn cùng lão nhân kia thương lượng, nhưng kể từ ngày Nữ đế bệnh nặng không thể lâm triều, hơn phân nửa việc triều chính đều do Thái tử chủ trì, trên thực tế Tư Mã Chu biết, chân chính xử lý chính sự lại là nữ nhi bưng bưng đã tâm Tư Mã Yến Nhã. Thế nên Thừa tướng Hách Liên Du rất bất mãn chuyện này, liền trốn đến biệt viện không tham gia chính sự, cho nên muốn động đến lão già kia, mình phải tự đi một chuyến thương lượng mới được.

Nghĩ vậy, Tư Mã Chu cười híp mắt nói: “Nha đầu con nói đến đây, làm vì sự nhớ tới một người. Vậy sáng sớm ngày mai, con theo vì sự đi ngoại giao một chút, thuận đường cũng có thể ngắm phong cảnh mùa thu ở kinh thành như thế nào”

Tiểu Nguyệt có chút buồn bực gật đầu một cái, thầm suy nghĩ sự phó ngược lại còn có nhả hứng ngắm phong cảnh, bất quá mình cũng đi ngắm cảnh cũng không tệ. Sáng sớm ngày thứ hai, tia nắng ban mai vừa lộ ra tiểu nha đầu liền gọi Tiểu Nguyệt tỉnh, Tiểu Nguyệt chỉ đành ngồi dậy, thầm nghĩ mới sáng sớm như vậy chẳng lẽ đã đi, ra khỏi Phong viện, Tiểu Nguyệt liếc nhìn sang viện Văn Tử Xung ở bên cạnh, bất giác thở dài. Từ ngày tới kinh thành, dường như Văn Tử Xung luôn mang trên lưng vỏ rùa nặng nề, loại u buồn tràn đầy nơi chân mày. Ngày hôm qua hắn nói với mình rằng sáng nay phải trở về Đông cung, không có Văn Tử Xung làm bạn, thế nên Tiểu Nguyệt có cảm giác nhàm chán tịch mịch.

Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Tiểu Nguyệt nhanh chóng đi ra ngoài, trước cửa phủ là một chiếc xe ngựa sang trọng hơn ở Nguyệt thành nhiều, đèn hồng đan xen nhau, sườn xe có điêu khắc hoa văn tinh xảo, giữa sự sang trọng vẫn lộ ra vẻ thanh nhã, xe ngựa rất rộng lớn. Tư Mã Chu quan sát Tiểu Nguyệt chốc lát, khẽ mỉm cười dặt tay Tiểu Nguyệt lên xe ngựa, xe ngựa đi hướng thành đông, bởi vì thời gian còn sớm, hai bên cửa hàng dọc đường đi vẫn chưa buôn bán, trên đường rất thanh tĩnh. Ra khỏi cửa thành, xe ngựa lại lọc cọc đi nửa canh giờ, mới nhìn thấy xa xa một ngọn núi thấp lùn, Tiểu Nguyệt đoán đại khái núi này trong sách ghi là Linh Tuyền sơn, cũng là gò đất duy nhất ở kinh thành được xưng là núi. Từ xa nhìn lại, khắp núi trong lành, thắm thực vật tươi tốt, gần chút có thể thấy ở giữa màu xanh biếc mơ hồ lộ ra mái ngói cong cong, đây chính là miếu Linh Tuyền tự của Hoàng gia Nghiêu Quốc.

Xe ngựa của Tư Mã Chu cũng không đi con đường to ở giữa, mà đi trên con đường mòn nhỏ bên cạnh, vòng về phía tây. Tiểu Nguyệt rất kỳ quái, nhưng ước chừng đi khoảng một khắc đồng hồ, mơ hồ có từng đợt mùi hoa nhẹ nhàng bay vào mũi, nhẹ mà không gay, khiến người người phải cảm thấy rất thoải mái. Xe ngựa càng đi về phía trước, mùi thơm lại càng gần, rõ ràng thấy từ xa là một vườn hoa lớn và một rừng trúc. Tiểu Nguyệt không khỏi

thầm nói, nguyên lai lại là mùi hoa này. Xe ngựa dừng trước một gian nhà trúc đơn giản, Tiểu Nguyệt ra xem ngược lại giống viện mình ở trong núi, trông tương tự nhưng lớn gấp mười mấy lần.

Tiểu Nguyệt cùng Tư Mã Chu xuống xe ngựa, từ rặng trúc nhìn vào bên trong, là một bờ cây dâm bụt cao nhìn không tới, ánh nắng ban mai chiếu trên những đóa hoa mới nở, dị thường kiều diễm xinh đẹp. Trên cổng trúc treo một tấm bảng không lớn không nhỏ bằng trúc, phía trên là hai chữ “Thuần Hoa”, thư pháp ôn nhuận thanh nhã, Tư Mã Chu vuốt vuốt ria mép, quay đầu đối với Tiểu Nguyệt nói: “Nha đầu có biết vì sao nhà này lại gọi là Thuần Hoa không?”

Tiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, nhìn cả vườn cây dâm bụt nở rộ, không khỏi cười nói: “Chung xe có một cô nàng. Đẹp như hoa thuần dịu dàng dung nhan. Ngao du sắp sửa gót hoan. Quỳnh cư chuỗi ngọc nàng đan vào người. Mạnh Khương xinh đẹp kia ơi. Đã bao đẹp đề câng ngời đoan trang. Đây có lẽ lấy từ Kinh Thi của Trịnh Phong?”

Một tiếng vừa dứt, một trận tiếng cười từ bên trong truyền ra: “Chỉ một câu nói đã vạch trần tên vườn của ta đây, nghe ra là thanh âm của một bé gái, lão phu cũng muốn xem một chút là đứa trẻ nhà ai?”

Theo tiếng nói, từ bên trong bước ra một lão giả, tuổi xấp xỉ Tư Mã Chu, mặt mày hiền hậu, râu ria dù có chút hoa râm, bắt quá nhìn ra đã từng là một mỹ nam. Dù tuổi đã già, cũng có thể nhìn ra lúc còn trẻ nhất định là một nhân vật tuấn tú lỗi lạc, một thân áo bào rộng, lúc đi lại phiêu phiêu như tiên, trong ấn tượng của Tiểu Nguyệt, lão giả này tựa như thể ngoại cao nhân trong sách hay nói. Sau lưng không có người làm, lại có một thiếu niên, cái gọi là quân tử như ngọc chính là chỉ người thiếu niên trước mắt này. Y khoảng mười lăm mười sáu tuổi, người mặc một bộ cẩm bào màu đen, thắt lưng buộc tơ lụa màu đồng, cùng màu với khăn chít đầu ở búi tóc. Ngũ quan người này tựa tựa lão giả, phải nói là xuất sắc hơn chút, khí chất khiến người ta thật thoải mái, dù lần đầu tiên gặp mặt, cũng làm Tiểu Nguyệt như tắm gió xuân, tú nhả tuyệt luân, ôn nhuận như ngọc.

Tiểu Nguyệt chợt hiểu, vị lão giả này hẳn là Thừa tướng của Nghiêu Quốc Hách Liên Du đã từng được đề cập tới trong sách, thiếu niên xuất sắc sau lưng có lẽ chính là một trong tam công tử Nghiêu Quốc, Hách Liên Chi. Tiểu Nguyệt không khỏi thầm so sánh trong lòng ưu khuyết của Vân Từ Liệt, Hách Liên Chi và Vân Từ Xung. Kết luận, Tiểu Nguyệt cảm thấy nên lấy ngọc thạch làm ví dụ, Vân Từ Liệt giống như ánh sáng ngọc lộng lẫy chói mắt, Vân Từ Xung tựa như phi thủy cao quý thanh lịch, mà Hách Liên Chi trước mắt lại như Hòa Thị Bích không chút tỳ vết.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Hách liên

Hách Liên Du liếc mắt nhìn Tư Mã Chu một cái, hừ nói: “Hôm nay hơn một nửa Nghiêu Quốc thuộc về Tư Mã gia ngươi, ngươi còn tới nơi này làm gì?”

Tư Mã Chu không nhìn thái độ không hoan nghênh của lão, ha ha cười một tiếng: “Lão già ngươi tính khí vẫn giống trước kia. Nhớ mười mấy năm trước khi còn học học viện Phong Hoa, ngươi cùng với lão đây chung phòng thường làm tiên sinh giận đến phẫn nộ, chẳng lẽ bằng hữu từ phương xa tới, ngươi là chủ nhân nơi này lại muốn chặn ngoài cửa sao?”

Hách Liên Du trông mắt chợt lóe, có tí mềm mỏng, cảm xúc hoài niệm vụt qua trong mắt, khóe miệng kéo ra nụ cười, nhìn Tiểu Nguyệt một cái nói: “Nhìn bé gái này mặt mũi khá ái, liên chiêu đãi ngươi một lần vậy”

Tiểu Nguyệt không khỏi cười thầm, thoát nhìn là người cổ chấp nhưng lại rất có đạo lý, chợt nhớ đến Phòng tiên sinh hay cứng nhắc ở Phong Hoa học viện, cùng lão ngoan đồng này tính tình tương tự. Hách Liên Du hơi cúi đầu nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt nói: “Ngươi tên gì? Cùng lão đầu Tư Mã Chu quan hệ thế nào?”

Tiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái còn chưa kịp trả lời, thiếu niên như ngọc phía sau đã tiến lên từng bước nói: “Nghe phụ thân nói, vị này hẳn chính là đệ tử bé quan mà thế bá mới nhận”

Tiểu Nguyệt tặng thiếu niên đẹp trai trước mặt một nụ cười thật rộng, đáp: “Đúng, ta chính là đệ tử của sư phó, ta là Kỷ Tiểu Nguyệt”

Hách Liên Du quan sát Tiểu Nguyệt một vòng, đối với Tư Mã Chu nói: “Ánh mắt của ngươi càng ngày càng có vấn đề, nhất định là già mờ mắt rồi, một tiểu nha đầu tóc còn chưa kịp để chòm, như thế nào có thể thụ giáo”

Thiếu niên khẽ ním cười nói: “Phụ thân quá lo lắng, lấy cái nhìn của hải nhi, đệ tử của thế bá này thiên phú rất cao, ngại quên rằng nàng vừa rồi chỉ bằng một bài thơ đã vạch trần tên biệt viện này rồi ư”

Hách Liên Chi thân nhiên cười một tiếng, Tiểu Nguyệt nhất thời có chút ngây ngời, nụ cười này giống như hoa dâm bụt chớm nở, thật thanh nhã xinh đẹp a. Chợt có chút thất thần nhìn Hách Liên Chi, Hách Liên Du gật gật đầu nói: “Đúng vậy! Ngươi lại quên, nha đầu này xem ra cũng có chút môn đạo, tới đây, nha đầu này cùng thế bá vào nhìn một chút xem Thuần hoa viện của ta có đẹp hay không”

“Nha đầu! nha đầu!”. Kêu hai tiếng Tiểu Nguyệt mới lấy lại tinh thần, khiến Hách Liên Du cùng Tư Mã Chu một trận cười ha hả, Tư Mã Chu sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt đang ngượng ngùng cúi thấp đầu nói: “Xem ra lòng thích cái đẹp mọi người ai cũng có a, cho dù trẻ con như Tiểu Nguyệt cũng không ngoại lệ”

Đi vào Thuần Hoa viện, vườn không coi là lớn, cũng không có bố trí gì phức tạp, hoặc là đình đài gác tạ, đập vào mắt chính là một mảnh vườn bác hoa như cây dâm bụt, hoa và cây cảnh đầy trên đường mòn quanh co. Xuyên qua đường mòn mười mấy thước, là ba gian nhà cỏ thấp thoáng sau hàng dâm bụt, càng gần nhà cỏ càng nghe rõ tiếng suối róc rách. Tiểu Nguyệt cùng Tư Mã Chu theo phụ tử Hách Liên vòng qua nhà cỏ đến sau nhà, trước mắt thông suốt sáng lên, phía sau chính là vách núi đá, khe hở của núi đá là dòng nước nhỏ róc rách chảy xuống, mặc dù chảy không thành dòng nhưng cũng là không ngừng nghỉ. Chủ nhà khéo léo dùng thanh trúc dẫn nước xuống dưới, phía dưới thế nhưng có một ao nước đá xanh, mặc dù không lớn nhưng cũng đã trừ được nửa thanh tuyền, nước trong suốt có thể thấy cả đáy.

Bên cạnh ao có chiếc bàn con bằng trúc để uống trà, trên mặt bàn còn có ván cờ đang đánh dở, bốn người phân chủ khách ngồi xuống, hoa và cây cảnh lúc đó đang có hai nha đầu quét dọn, đều là mặc đồ lục nhạt, đang lúc nhiều hoa đang nở rộ, màu sắc cũng không kém chút nào. Hách Liên Chi ngoắc ngoắc hai người tới: “Hai người lấy đồ ra pha trà đãi khách”. Hai người ứng tiếng, trong nháy mắt biến mất sau khóm hoa và cây cảnh, làm người ta hoài nghi đây là cây dâm bụt biến hóa thành. Tiểu Nguyệt không khỏi nhìn theo phương hướng hai người biến mất, Hách Liên Chi khẽ cười nói: “Sau rừng rậm bụt, còn có mấy gian phòng để đồ vật cùng để cho người làm ở, các nàng là đến đó”

Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, nhìn Hách Liên Chi rồi nói: “Ngươi trải qua cuộc sống như thế này, thật giống như an nhàn thoát tục mà thơ văn thường miêu tả”

Tư Mã Chu nói: “Tiểu Nguyệt đừng để mấy thứ này lừa gạt, vừa rồi con không thấy hai thiếu nữ kia còn rất trẻ sao, có thể thấy lão này cũng không phải là ẩn sĩ cao thượng gì, vẫn còn tục niệm rất sâu”

Tiểu Nguyệt không khỏi mỉm cười, trong sách có ghi lại, vị danh tướng của Nghiêu Quốc này thứ gì đều tốt đẹp, chỉ có một sở thích không tính là tốt đẹp chính là yêu thích sắc đẹp, nhưng thế cũng tốt, phong lưu không hạ lưu, nhìn đáng người ông ta xuất sắc, nói vậy lúc còn trẻ hẳn cũng giống tài tử phong lưu Đường Bá Hổ, không biết thiếu niên như ngọc trước mắt này có bị di truyền phương diện này không.

Hách Liên Chi lại nói: “Thơ là một loại cuộc sống, ngươi biết cuộc sống nên thơ như thế nào không?”

Tiểu Nguyệt thật thấp ngẫm: “Cát nhà trong cảnh nhân gian, ngựa xe chẳng vương bụi trần vào đây. Hỏi người sao được như vậy? Lòng ở nơi xa cảnh tự nhàn thôi”

Hách Liên Chi trên mặt hiện lên tia nhu hòa nói: “Tuy tâm sở dục cũng là điều ta mong muốn, thế bá thu được đệ tử như ngươi quả là ánh mắt thật độc đáo”

Tiểu Nguyệt khoát khoát tay nói: “Sư phó thu ta chỉ vì mờ mắt nhất thời mà thôi”

Hách Liên Du sáng khoái cười một tiếng: “Ngươi cô gái nhỏ này vẫn mang thù, lão phu vừa rồi nói đùa thôi”

Tiểu Nguyệt đứng dậy đối với Hách Liên Du khom người chào nói: “Vãn bối bướng bỉnh xin tiền bối bao dung”

Hách Liên Du nói: “Lão đầu Tư Mã, đệ tử này của ngươi hơn đứa con gái của ngươi nhiều”

Sắc mặt Tư Mã Chu tối sầm lại, lúc này từ phía cây cảnh lại bước đến hai nha hoàn, trong tay cầm một bộ dụng cụ pha trà, thướt tha đến gần bắt đầu nấu nước pha trà. Tiểu Nguyệt tò mò quan sát hai nha hoàn, chừng mười sáu mười bảy, đáng vẻ yếu điệu xinh đẹp, bàn tay trắng nõn với lấy dụng cụ trà, Oánh Bạch và Như Ngọc, Tiểu Nguyệt không khỏi xấu xa nghĩ, hai người này phục vụ Hách Liên Du hay phục vụ Hách Liên Chi, nếu là Hách Liên Chi thì còn lời.

Nghĩ đến chỗ này, Tiểu Nguyệt âm thầm cười trộm, ánh mắt giảo hoạt làm Hách Liên Chi không khỏi hỏi: “Kỷ cô nương nghĩ gì buồn cười, nói ta nghe một chút được không?”

Kỷ cô nương... Được gọi như thế, Tiểu Nguyệt không khỏi nổi da gà, mình hiện giờ mới sáu tuổi, gọi cô nương có chút kham không nổi, vội vàng nói: “Công tử gọi Tiểu Nguyệt được rồi”

Hách Liên Chi nói: “Như thế ngươi cũng không cần gọi ta công tử”

Tiểu Nguyệt gật đầu nói: “Được, ta gọi Hách Liên là được rồi, bất quá hai vị tỷ tỷ này tên thật đặc biệt, chân chính ứng với cả vườn hoa dâm bụt, hoa khai hé mở lúc hoàng hôn, hương hoa đặc sắc”

Hách Liên Chi tự tay bung lên ấm trà đã được tráng nước sôi, rót vào trước mặt Tiểu Nguyệt nói: “Hôm nay dù mới lần đầu gặp mặt, ta lại cảm thấy cùng Tiểu Nguyệt rất hợp ý, rất muốn được làm tri kỷ, nơi này hoang sơ vắng vẻ không có gì chiêu đãi, rót một chung trà xanh thay thành ý”

Tiểu Nguyệt nâng chung trà lên thưởng thức, mùi thơm mát ngọt lành, trà xanh cực phẩm khó có được. Đợi hai nha hoàn lui xuống, Tư Mã Chu nói: “Thế chất cùng Tiểu Nguyệt không phải người ngoài, hôm nay lão phu buông tha mặt mũi già nua mà đến đây, vốn là có chuyện gấp muốn thương lượng cùng lão đệ”

Hách Liên Du nhíu mày nói: “Nếu tới ôn chuyện lão phu sẽ quét dọn giường chiếu mà đợi, còn chuyện chánh sự, lão phu và người Tư Mã gia không có chung trí hướng”

Tư Mã Chu thật thấp thờ dài nói: “Đây cũng không phải chuyện Tư Mã gia, quan hệ đến vận mệnh của dân chúng Nghiêu Quốc, chẳng lẽ lão tử ngươi vì chút ân oán cá nhân mà bỏ mặc sao”

Hách Liên Du có chút do dự nói: “Cái này...”

Tư Mã Chu tiếp tục nói: “Thân thể vạn tuế gia người rất rõ ràng, cho dù lão phu dùng toàn lực cũng không thể kéo dài quá mấy tháng này, nếu như vạn tuế gia có gì bất trắc, người cho là Chiêu vương sẽ thế nào, hàng triệu dân chúng Nghiêu Quốc sẽ thế nào?”

Hách Liên Du cúi đầu tự đánh giá chốc lát nói: “Ngay cả như vậy, người tìm ta chẳng lẽ có thể ngăn cản Chiêu vương hay là chữa bệnh cho vạn tuế sao?”

Tư Mã Chu nói: “Chúng ta dĩ nhiên không thể ngăn cản Chiêu vương, bất quá có một biện pháp kéo dài mệnh của vạn tuế gia, ta cần cùng người thương lượng.”

Hách Liên Du ngoài mặt là ẩn cư thanh nhàn, đáy lòng dĩ nhiên không thể hoàn toàn không để ý đến chánh sự, tình hình Nghiêu Quốc hôm nay ông dĩ nhiên hiểu rõ. Tuy nói Chiêu vương năng lực trác tuyệt trên cả Thái tử, nhưng mà một mình khởi xướng chiến tranh, không những làm tiền hoàng Nghiêu Quốc thất vọng mà còn có dân chúng Nghiêu Quốc. Đây là cái gọi, dân là quý nhất còn vua là ít quý nhất*, cho dù mình đối với Thái tử phi chuyên quyền không ưa, nhưng đại sự cũng không thể hồ đồ. Hôm nay cả nước đều biết Chiêu vương đã đóng quân ở bên cửa sông Tinh Nguyệt, như hổ rình mồi, nhất định là xem tình hình bệnh của Nữ đế nếu có nguy kịch, sẽ phát động ngay. Bàn về thực lực, cũng có thể đánh một trận, bất quá kết quả không cần nói cũng biết, cả hai bên đều thiệt hại, thực lực của một nước biến mất, đối với nước với dân đều là bất lợi a! Hôm nay cũng chỉ có một chiêu duy nhất là kéo dài bệnh tình của Nữ đế, ít nhất cũng có thể tạm hoãn chiến tranh, cũng là làm phúc cho dân. Nhưng bệnh của Hoàng thượng kéo dài đã không biết bao nhiêu ngày, làm sao còn biện pháp kéo dài nữa, lấy lão ta một thân ngao nhân y thuật, có lẽ thật sự có thượng sách gì không biết chừng. Nghĩ đến chỗ này, Hách Liên Du cung thay thái độ dị thường nghiêm túc trịnh trọng nói: “Nói nghe một chút, nếu có lợi cho đại cục Nghiêu Quốc, ta ngược lại có thể cùng Tư Mã gia người phá lệ hợp tác một lần”

*Trong câu Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh: ý là dân có trước, rồi mới có nước, có vua nên dân là quan trọng nhất rồi đến nước rồi mới đến vua.

Vì vậy Tư Mã Chu liền đem kế sách của Tiểu Nguyệt nói ra, Hách Liên Du ngưng trọng nói: “Cái đó ngàn hạnh mặc dù có độc tính, nhưng cũng là thuốc tốt, cho dù tương lai bị hậu nhân lên án, ta và người làm thần tử Nghiêu Quốc, cũng không để chuyện đó ảnh hưởng, có gì khó xử chứ. Việc này không nên chậm trễ, lập tức thử biện pháp này đi”

Tiểu Nguyệt không khỏi bị tấm lòng nhân ái đại nghĩa của Hách Liên Du làm cảm phục thật sâu, cho dù lòng đối nghịch cùng Tư Mã gia, nhưng đại sự trước mặt, vẫn có thể theo tình hình mà làm, một đời danh tiếng chính là thế này đây. Hách Liên Chi bị ánh mắt tỏa sáng nhìn phụ thân đầy sùng bái của Tiểu Nguyệt chọc cười, đưa tay vuốt vuốt tóc Tiểu Nguyệt nói: “Nha đầu người thật là người thú vị”

Tiểu Nguyệt thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm Hách Liên Du, quay đầu nhìn về phía Hách Liên Chi, đôi tay vừa rồi gây tóc mình vẫn còn dừng ở không trung, ngón tay thon dài như ngọc, thoát nhìn so với tay mình còn đẹp hơn, thời điểm hấn đứng gần mình từ tay áo tỏa ra hương thơm cây dâm bụt thấm vào ruột gan. Tiểu Nguyệt bất giác có chút ngẩn người, Tư Mã Chu kêu nàng mấy tiếng, Tiểu Nguyệt mới lấy lại tinh thần thầm nghĩ: Quả nhiên mỹ nam đủ mê hoặc người, cảm giác Hách Liên Chi so với Vân Tử Liệt còn có sức mê hoặc đặc biệt hơn.

Hách Liên Du là một người tính tình mạnh mẽ, bốn người cơ hồ lập tức quay trở lại kinh thành, Hách Liên Du cùng Tư Mã Chu vào cung, Tiểu Nguyệt được Hách Liên Chi hộ tống về phủ Thái phó. Đến trước cửa phủ Thái phó, Tiểu Nguyệt khách sáo mấy câu, vẫn bước vào cửa hông của phủ, Hách Liên Chi đứng tại chỗ nhìn theo thấy bóng lưng nhỏ bé của nàng biến mất, mới thấp giọng nói:

“Hẹn ngày gặp lại, tiểu nha đầu”

Biện pháp của Tiểu Nguyệt khoảng đến ngày thứ mười thì có hiệu quả, cơ hồ trong một đêm, tin tức Nữ đế chuyển biến tốt tựa như hải cánh dài mà truyền khắp Nghiêu Quốc, thậm chí còn vượt qua sông Tinh Nguyệt đến bên bờ bên kia. Bên kia sông Tinh Nguyệt là Tinh trấn thuộc quyền quản lý của Chiêu Vương, đây là trấn quan trọng giao giữa Bắc Nam, vốn là một trấn nhỏ non xanh nước biếc khó có được ở phía bắc, hôm nay lại tập trung hóa lực ở khắp nơi đợi chờ. Thế cục nam bắc dù khàn trương hay không, nơi đây vẫn là nơi khách khứa, thương nhân hay quân đội phải dừng chân, cho nên trấn mặc dù không lớn lại dị thường phù trù.

Từ lâu, quán trà, thanh lâu cơ hồ là nghề chính, cuộc sống như người say, ngày đêm ca hát cho phú hào thương nhân, nhiều người người nguyện ý ở nơi này lưu lại. Cả trấn bày ra một loại phong hoa dị dạng, câu lan (nơi hát múa và diễn kịch) lớn nhất trong trấn là Hoàn Thái các, mặc dù tính phí trên trời, bởi vì có tứ đại hoa khôi của Nghiêu Quốc, bình thường cũng thu hút rất nhiều người vì tiếng tăm mà đến. Cửa lớn cơ hồ mỗi ngày đều là ngưu xe như nước, hấp dẫn đông đảo khách thập phương, dị thường náo nhiệt. Nhưng gần đây lại thanh tịnh đến quỷ dị, phải nói là từ khi Chiêu vương tập trung hóa lực ở Tinh trấn, Hoàn Thái các này tạm thời hoàn toàn trở thành hậu cung, cũng không tiếp đãi khách nhân xa lạ.

Hoàn Thái các xây dựng rất tinh xảo, xa xa có thể nhìn thấy mái cong kiêu chân, đèn đuốc sáng trưng, ba tầng lầu các xa hoa nằm bên sườn đông của Tinh trấn. Khi hoàng hôn xuống, đàn sáo hoà quyện cùng tiếng cười duyên, lưu luyến bên tai, hương diễm vô cùng. Bên trong một căn phòng âm áp, bốn vị mỹ nữ tuyệt sắc đang phát lụa mà múa, lụa mỏng nhàn nhạt màu hồng, để lộ ra dáng người tuyệt mỹ, nhìn kỹ bên trong bốn vị mỹ nữ đều không mặc đồ lót, cơ thể ngọc ngà dưới ánh đèn như ẩn như hiện, vô cùng hấp dẫn.

Theo nhạc nhắc chân lắc hông lộ ra vẻ phong tình, ở giữa là Vân Tử Liệt quần áo xốc xếch tả tả dựa vào, cầm bảo mâu nhu đỏ, vạt áo trước phanh ra, để lộ tầng lớp da thịt trước ngực, mặc dù trắng nõn như bạch ngọc, đường cong lại rất cường tráng Con người khép hờ, tay phải cầm chén, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve cô gái ngồi xỏm phía trước, một cô gái xinh đẹp kiều mỹ, nhìn qua còn nổi bật hơn tứ đại mỹ nữ đang khiêu vũ, cả gian phòng ngập một cỗ mùi dâm mị.

Đột nhiên một thiếu nữ đi vào, mất hạnh tu mi, nhìn bốn phía phán đoán, con mắt hơi quét qua tình cảnh trước mắt, trong mắt lóe lên tia âm đạm, vòng qua những thiếu nữ đang khiêu vũ, đến trước mặt Vân Chiêu Vương nói thầm bên tai y mấy câu. Chiêu Vương nhất thời mở to hai mắt, con người xinh đẹp, trong nháy mắt thay vào tia tàn nhẫn, đứng lên phát tay một cái, chúng nữ thật sâu lui ra ngoài, căn phòng nhất thời thanh tịnh dị thường. Chiêu

vuông liếc mắt nhìn thiếu nữ nói: “Ngươi nói là Hoàng tổ mẫu thân thể chuyển biến tốt sao, đây không phải là kẻ tri hoàn của Tư Mã gia?”

Thiếu nữ đáp: “Hắn là không phải, nội tuyến trong cung của chúng ta truyền tin tới, Hoàng thượng chuyển biến tốt, thần trí thanh tỉnh, còn có thể xuống đất đi lại”

Chiêu Vương cầm trong tay ly rượu nặng nề ném xuống đất, tiếng kêu loảng xoảng làm thiếu nữ bên cạnh run lên, Vân Từ Liệt nói: “Đi điều tra cho Bôn vương, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Tư Mã Chu đã chữa trị bao nhiêu năm cũng không thấy hiệu quả, sao mấy ngày ngắn ngủn khỏi sắc như vậy”

Thiếu nữ đỏ mặt đáp ứng một tiếng, khom người lui ra ngoài. Vân Từ Liệt nhìn đại sảnh trống trơn, không khỏi cảm thấy có chút trong yên tĩnh cùng hiu quạnh, theo bản năng muốn sờ Tỳ hưu ở trước ngực, lại sờ vào khoảng trống, không khỏi âm thầm bật cười. Đúng vậy a! Y quên mất, hôm đó vì nhất thời xúc động, đem Tỳ hưu bên người đưa cho tiểu nha đầu ở Nghiêu sơn kia. Nha đầu đó ngu quan có chút mơ hồ, nhưng đôi mắt kia lại đầy ám áp, đến nay vẫn rõ mồn một trước mắt Vân Từ Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bảy năm

Cho dù Chiêu Vương chờ đợi một khắc báo thù này, đã đợi mười lăm năm khá dài, cơ hồ sắp đợi không nổi nữa, nhưng Vân Từ Liệt vẫn không thể làm trái với lời dặn dò lúc lâm chung mà phụ thân Vân Diễm đã nói. Cho dù lúc ấy mới năm tuổi, trí nhớ y vẫn khắc sâu, phụ thân trước khi chết vẫn không thù hận người hại chết nữ nhân của ông, ngược lại còn có chút sung sướng, Vân Từ Liệt suy nghĩ suốt mười lăm năm vẫn không hiểu, phụ thân tại sao không cho phép hấn báo thù, chỉ dặn dò hấn an phận.

Thế nhưng lòng thù hận ngày đêm gặm nhấm tâm nam nhi của y, làm sao có thể không giải quyết được chứ, trước khi Hoàng tổ mẫu chết sẽ không nổi binh, đây là những gì Vân Từ Liệt có thể đáp ứng với phụ thân trên trời linh thiêng lắm rồi. Vân Từ Liệt chậm rãi ra khỏi gian phòng, dựa vào bạch ngọc lan can, có thể trông thấy ngàn dặm đồng bằng phi nhiêu, tất cả rồi sẽ thuộc về y, chẳng qua là sớm hay muộn, chỉ cần đợi chút nữa mà thôi. Vân Từ Liệt lại không nghĩ rằng lần chờ đợi này lại tới tận bảy năm dài đằng.

Tuổi độ mười ba đáng mảnh mai, như hoa đậu khấu nở đầu tháng hai. Lại một mùa xuân ở Nguyệt thành, cả thành mưa bụi lất phất dịu lòng người, hoa hạnh rũ xuống đầy kiêu diễm. Bảy năm qua, Cúc Nguyệt các không còn là thế giới của một mình Tiểu Nguyệt, kể từ năm năm trước, Tư Xung phải vào Thái Học ở kinh thành, Lâm Phong uyển hoàn toàn đề trống, chỉ có hằng năm vào tháng tư Lâm Phong Uyển mới đón chủ cũ. Tiểu Nguyệt biết nhiệm vụ học tập rất quan trọng đối với Vân Từ Xung, Thái Học so với Phong Hoa học viện nghiêm cẩn hơn, là nơi các tài tử tụ tập, chẳng phải Hách Liên Chi kinh tài tuyệt đỉnh, hôm nay cũng học ở đây sao, đứng giữa một đám lão đầu râu bạc trong Thái Học viện, rất là buồn cười.

Năm năm trước, không cưỡng lại được Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt từng cùng hấn vào kinh ở mấy ngày, thời điểm lần đầu tiên đi vào Thái Học viện ở kinh thành, Tiểu Nguyệt cũng có chút động tâm. Thái Học mặc dù nghiêm cẩn, cũng trông đẹp hơn học viện Phong Hoa, những nóc nhà lớn liên miên ẩn trong rừng đào, rừng đào kích thước không lồ, nhìn một cái không thấy bờ bên kia. Vào đúng tháng ba, từng đóa hoa đào nở đỏ thắm, tầng tầng lớp lớp trông thật xinh đẹp, đây là cái gọi là:

Đào tơ mon môn xinh tươi

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong

Hách Liên Chi từ rừng đào bước đến, nho bào màu đen cùng khăn chít đầu, trông thật tiêu sái lỗi lạc, dung mạo như ngọc đứng giữa rừng hoa đào, không chút nào kém cỏi. Lúc ấy Tiểu Nguyệt lập tức thay đổi ý kiến của mình, trước kia thấy cây dâm bụt là hợp với Hách Liên Chi nhất, bây giờ mới thấy vị thiên tài này hợp với hoa đào rực rỡ hơn. Sau đó có chút khôi hài, một đám thầy giáo nhìn xấp xỉ Tư Mã Chu, cùng Hách Liên Chi đứng sóng vai, hợp với hoa đào kiêu diễm, cái cảm giác thiếu cân đối này, đến nay mỗi lần Tiểu Nguyệt nhớ đến đều không khỏi cảm thấy muốn cười một cái.

Hách Liên Chi ở Thái Học học binh pháp chiến sách, có thể ở cùng đông đảo học giả uyên thâm, có thể thấy được đây là kỳ tài. Đang nghĩ nhập thần, bị Tư Mã Minh Tuệ đẩy một cái, Tiểu Nguyệt mới hồi thần, nhìn thiếu nữ trước mặt đầy rực rỡ, không khỏi thờ dãi một vụn lẻ một lần. Thật không biết mình và cái nha đầu này rốt cục có duyên phận gì, từ sau khi bãi sư, nha đầu này ngược lại không có dính lấy, bất quá là cách mấy ngày lại tới Cúc Nguyệt các đi dạo, mặc dù quấy rầy rất ít đến Tiểu Nguyệt, nhưng nha đầu này vô cùng đáng yêu bộc trực, điểm này rất giống Hồ Từ.

Đã lâu, Tiểu Nguyệt cũng quen với cuộc sống không có Vân Từ Xung, ba năm nay Tư Mã Minh Tuệ thỉnh thoảng lại đến, sự việc này từ khi Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Xung tốt nghiệp trung Thượng, sau kỳ thi hội Vân Từ Xung đi Thái Học, thì càng trở nên trầm trọng thêm. Sau khi Vân Từ Xung đi, Tư Mã Minh Tuệ dứt khoát xách bọc quần áo, mang theo thiếp thân nha hoàn Hồng Cừ của mình, đi vào Cúc Nguyệt các ở cùng Tiểu Nguyệt. Thi ra nha đầu này vẫn luôn muốn Từ Xung đi, hai người kia tuy bảo là biểu huynh muội ruột thịt, cho dù không có Từ Xung không có cùng Từ Nguyệt thân mật, xác thực nói Vân Từ Xung vẫn một thân một mình, trừ Tiểu Nguyệt, đối với người khác đều là rất lạnh nhạt, cho dù là thân thích cũng thế.

Trong thành tích thi hội, Tiểu Nguyệt phải nói là ưu tú nhất, những phương diện khác Từ Nguyệt so với Vân Từ Xung thì kém hơn một chút, nhưng đến vòng cuối cùng thi văn ngẫu hứng, không thể không khiến lòng vô si của Tiểu Nguyệt nổi lên, đạo văn của một tác phẩm kinh điển. Mấy loại thơ từ này, nói thật là khó vô cùng, lúc ấy Hách Liên Chi và vài vị học giả uyên thâm cùng đi Nguyệt thành chủ trì thi hội, ra đề mục cũng coi như hợp với hoàn cảnh, chính là hoa đào đang nở rộ ngoài cửa sổ. Sau này khi đến Thái Học, Tiểu Nguyệt còn âm thầm rửa thầm, đám người kia nhìn hoa đào suốt năm này

tháng nọ, không thấy phiền hay sao mà còn ra cái đề này.

Lúc ấy Tiểu Nguyệt cũng không nhớ ra được, chỉ nhớ bài thơ của Châu Tinh Trì khi diễn Đường Bá Hổ, vì vậy xong nhiệm vụ mà viết ra ngoài, lập tức khiến mấy học giả uyên thâm cùng Hách Liên Chi kích động tâm tình vô cùng. Cuối cùng, cả đám quyết định cho Tiểu Nguyệt thành tích cao nhất từ trước tới nay, biết Tiểu Nguyệt không vào Thái Học học, mấy lão đầu suất nữa nóng nảy, cuối cùng vẫn là Hách Liên Chi ra mặt nói: “Nhìn bài thơ hoa đào kia có thể thấy, chỉ không ở nơi đây, không nên miễn cưỡng”.

Mọi người lúc này mới bỏ qua cho Tiểu Nguyệt, thật đồ mồ hôi lạnh một phen, bắt quá cũng vì bài thơ hoa đào kia, danh tiếng của Kỳ Tiểu Nguyệt tuyên truyền khắp nơi trên Nghiêu Quốc, một đoạn về cũng được dân gian lưu truyền rộng rãi:

“Nghiêu Quốc tuần tài khắp thiên hạ, phương Bắc có Từ Liệt, Kinh thành giấu Hách Liên, Nguyệt thành thuộc Thế tử Xung, ba người tài không tính tuyệt, trên trời vẫn ân Nguyệt, một bài thơ hoa đào, thiên hạ ai chẳng biết”.

Tiểu Nguyệt sau khi nghe bài ca dao này, không khỏi rớt chút mồ hôi lạnh, ở Cúc Nguyệt nhìn gương đồng nửa ngày, nhìn thế nào cũng chỉ có thể tính là dễ nhìn thôi, cùng ba vị mỹ mạo kia đúng là một trời một vực, một người chỉ thanh tú lại được đứng cùng mấy vị mỹ nam đẹp như hoa kia, thấy có chút không hợp. Bất quá Tiểu Nguyệt cũng không để ý lắm những thứ này, chỉ cần đối với cuộc sống của mình không ảnh hưởng, muốn truyền thì truyền đi.

“Này! Này! Tiểu Nguyệt, ngươi lại không nghe ta nói nữa?”.

Tư Mã Minh Tuệ lớn giọng gọi, Tiểu Nguyệt vội vàng hồi thần, cười lấp liếm nói: “Nghe rồi, ngươi nói Tư Mã Ngọc Kiều thích Từ Xung, hôm nay đã theo cha vào kinh”.

Tư Mã Minh Tuệ dậm chân một cái nói: “Vay mà ngươi còn điếm tình vậy, da mặt của nha đầu này rất dày, Từ Xung ca ca bị nàng dây dưa lâu như thế, lỡ mà thật sự động tâm không phải nguy rồi ư”.

Tiểu Nguyệt không khỏi mỉm cười, quan sát Tư Mã Minh Tuệ trước mặt có phần hơi giống mình, dáng người cao gầy, mặt mày sáng sủa, một thân quần dài đỏ thẫm, phía trên là áo ngắn màu vàng, trên đầu hai búi tóc, vài lọn tóc đen thả sau lưng, đi lại khiến làn váy bay múa qua lại, trông thật đẹp mắt. Ngày xưa là một tiểu nha đầu, hôm nay đã thành thiếu nữ, đã bắt đầu có mơ mộng với tình yêu, nhưng là Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt cũng không biết mình và Vân Từ Xung là loại tình cảm gì. Huynh muội vẫn còn quá mơ hồ, chính Tiểu Nguyệt cũng không hiểu rõ, có lẽ thân tình nhiều hơn một chút, dù sao mình cùng hắn sớm chiều ở chung, như hình với bóng suốt hai năm, năm năm sau này cứ hằng năm hắn lại trở về hai lần, cùng mình sống chung một chỗ.

Tiểu Nguyệt biết, Vân Từ Xung sở dĩ cứ đứng mười lăm tháng giêng hàng năm quay về, bởi vì hắn biết đây là sinh nhật mình, còn tháng tư thì Tiểu Nguyệt lại không hiểu, suy nghĩ của Vân Từ Xung tương đối phức tạp, Tiểu Nguyệt cũng không phí tâm tư suy đoán những điều này. Huống chi có rất nhiều chuyện cho dù muốn cũng không thể, thân phận của mình và Vân Từ Xung đến cuối vẫn luôn khác biệt, địa vị của Vân Từ Xung đã chỉ định cuộc đời hắn sẽ không chỉ là khe nhỏ sông dài, mà là trùng điệp nguy hiểm. Trong thâm tâm của Tiểu Nguyệt hiểu được, bản thân mình không thích hợp với cuộc sống này, Tiểu Nguyệt hướng đến là một cuộc sống không tranh đấu, chứ không phải là triều đình cao cao tại thượng. Cho nên Tiểu Nguyệt đối với sự nóng nảy của Minh Tuệ chỉ có thể cười trừ, vì Tiểu Nguyệt biết, vừa bắt đầu giữa mình và Vân Từ Xung đã là chuyện không thể nào, thế nên đương nhiên luôn ràng buộc lòng mình, nhưng vừa nghĩ tới cuộc đời sau này, sẽ mất đi người làm bạn như Vân Từ Xung, chợt thấy có chút cô tịch.

Lắc đầu một cái Tiểu Nguyệt nói: “Ngươi đừng quan tâm những thứ này, bên người của Xung ca của ngươi tuyệt đối không phải chỉ có một nữ nhân như Tư Mã Ngọc Kiều”.

Tư Mã Minh Tuệ lập tức ngừng nói, Tư Mã Minh Tuệ dù sao ra đời trong gia đình công hầu, đối với những quy tắc của đại gia tộc luôn biết rõ ràng hơn Tiểu Nguyệt. Tam thế tứ thiếp, nam nhân trong đại gia tộc ai chẳng thế, huống chi Từ Xung ca ca là Thế tử Hoàng gia cao quý. Mà Tiểu Nguyệt, trước mặt chỉ là một kỳ nữ, từ lần đầu tiên mình thấy nàng đến những năm sau thì càng hiểu rõ, Tư Mã Minh Tuệ biết cô gái như vậy há có thể chịu thiệt. Huống chi vấn đề như vậy, không phải cũng đang bày ra trước mặt mình sao, cái tên đáng ghét Kỳ Thần Tinh không biết chút nào tâm ý của mình, mất thấy phụ thân sắp đính hôn cho mình, Tư Mã Minh Tuệ đã muốn gấp đến chết. Len lét liếc nhìn Tiểu Nguyệt, không chút nào gấp gáp mà vẫn nhàn nhả, Tư Mã Minh Tuệ không khỏi âm thầm than thở, huynh muội bọn họ cho dù tính tình khác nhau xa, nhưng ở chữ tình kia, lại mù mờ như nhau.

Nghĩ đến Từ Xung ca ca, chính mình còn tốt hơn, ít ra mình còn có thể tùy thời nhìn thấy người mình yêu, nhưng Tiểu Nguyệt lại rất ít khi vào kinh, chỉ an phận ở Khánh An đường làm một nữ chương quỹ an nhàn. Nghĩ đến Kỳ Thần Tinh, Tư Mã Minh Tuệ không khỏi hiện lên một tia thẹn thùng hạnh phúc, Tiểu Nguyệt liếc qua Minh Tuệ một chút, vừa nhìn nàng cặp má phỉ hồng, biết ngay đang nhớ Hồ Từ rồi. Nha đầu này tự cho là che giấu giỏi, thật ra thì trong mọi cử động và lời nói của nàng đã sớm tiết lộ ra ngoài, đối với vị thiên chi kiêu nữ coi trọng Hồ Từ này, thật ra thì Tiểu Nguyệt tuyệt không kinh ngạc. Từ nhỏ giữa hai người này đã có chút duyên, hôm nay Hồ Từ đã mười sáu tuổi, không còn là Ngô Hạ A Mông ngày đó. Sau khi khắc khổ đi học, chuyên cần luyện bắn cung cưỡi ngựa, bảy năm trôi nhanh, nam hài năm xưa dốt ngây ngô đặc cán mai, giờ đã trưởng thành trở thành thiếu niên anh tài, bề ngoài mặc dù không thể coi là tuấn mỹ, lại anh tuấn hiên ngang đầy khí phái nam nhi. Hồ Từ nghĩ thế nào, Tiểu Nguyệt không biết, theo nàng quan sát thấy, cũng không ghét Tư Mã Minh Tuệ được, nhưng vấn đề giữa hai người vẫn là để hai người tự giải quyết mới thỏa đáng, thế nên Tiểu Nguyệt vẫn giả bộ hồ đồ. Dù sao cuộc sống mình, chẳng phải tự mình trải qua, cho dù khổ nạn, tương lai mới không phải tiếc nuối sao.

Mưa bụi ngoài cửa sổ không biết ngừng từ lúc nào, trời xanh vẫn có chút hơi u ám như cũ, tựa như không khí lo lắng đè nén của Nghiêu Quốc hôm nay. Tháng tư năm nay không thấy bóng dáng Từ Xung trở về, dù sao hiện nay thân thể Nữ đế đã kéo dài được bảy năm, đã đạt cực hạn, sợ rằng chậm nhất là cuối năm nay, thời tiết Nghiêu Quốc sẽ là thay đổi.

Tiểu Nguyệt âm thầm tính toán, mình hôm nay mười ba tuổi, ở nơi loạn thế này làm thế nào để bảo vệ mình, bảo vệ người nhà đây. Cô gái mười bốn tuổi ở đây đã đến tuổi cập kê, nghĩa là có thể đính hôn lấy chồng, điểm này có chút khó tin, nhưng mà cập kê đối với Tiểu Nguyệt mà nói, còn có tầng ý nghĩa khác. Tiểu Nguyệt đã mua được trong thành một cửa hàng, khoảng cách với Khánh An đường không tính là xa, ước chừng cũng hơi to, phía sau có hai tiểu viện, trước sau tổng cộng có sáu gian, viện cũng có chút không gian, đủ cho cả nhà mình an ổn.

Sau nhà còn có một con sông nhỏ ở Nguyệt thành, có một cái tên rất thanh nhã là sông Tang Du, hai bên bờ không phải trồng cây dâu (tang) thì là cây du, rất là hợp với hoàn cảnh. Chủ nhà vốn là một đôi lão phu phụ, có chút của cải, mặt trước bày bán chút văn phong tứ bảo, có một con trai đang ở kinh thành đảm nhiệm chức Chủ hộ huyện, năm ngoái đón dâu, năm nay sinh con, hai vị lão nhân lại theo nhi tử, chuẩn bị bán của cải lấy tiền đến chỗ nhi tử hưởng an lạc. Những thứ này là do một chủ gánh hát họ Kỷ nói cho Tiểu Nguyệt, duyên phận của Tiểu Nguyệt cùng vị chủ gánh hát họ Kỷ này, mới bắt đầu từ mấy năm trước.

Khi chưa có sự tồn tại của kinh kịch, chỉ có Côn khúc quê mùa na ná thế, chính là những bài dân ca, cũng không phải dành cho dân chúng hưu nhàn, phần nhiều là trò tiêu khiển của quan to khách quý, cho nên cả Nguyệt thành chỉ có một trà lâu, mời một gánh hát trên phố đến mỗi ngày ca hát đánh đàn, kiếm luôn diễn kịch làm trò vui cho khách quý, trà lâu quy mô như thế, đương nhiên là sản nghiệp của Tư Mã Gia. Kể từ Tư Mã Gia cùng Ngụy tiên sinh ở học viện Phong Hoa say mê hí khúc của Tiểu Nguyệt, không những đến đây thăm rất nhiều lần, Tiểu Nguyệt còn phải làm tùy tùng, dĩ nhiên vô cùng quen thuộc với gánh hát này.

Đôi lúc Ngụy tiên sinh hăng hái, thường tự mình đi lên sân khấu hát và bảo Tiểu Nguyệt kéo đàn, tuyệt đối là một diễn viên nghiệp dư trung thành, còn hóa trang lên sân khấu nữa. Ngồi dưới xem biểu diễn khiến Kỷ trưởng gánh tâm ngứa ngáy, Ngụy tiên sinh đành đem hết mọi thứ viết ra cho ông ta, để thủ hạ của chính mình tập. Ngụy tiên sinh bị quấy rầy đến phát bực, đánh kêu Tiểu Nguyệt ra, vì vậy Tiểu Nguyệt chỉ có thể thường viết một chút, hoặc ngâm nga một đoạn do bị Kỷ trưởng gánh ép buộc. Không tính những bài khác, chỉ Bá Vương biệt Cơ này lại khiến Kỷ trưởng gánh vô cùng yêu thích, ra lệnh cho ca kĩ thông minh theo học Tiểu Nguyệt suốt mấy ngày, hát so với Tiểu Nguyệt thì hay hơn rất nhiều, chẳng qua diễn đoạn Ngu Cơ múa kiếm vẫn chưa có ý vị. Ngay cả như vậy, chỉ bằng bài hát Bá Vương biệt Cơ này, liền một đêm thịnh hành khắp thành, thậm chí đã qua mấy năm, vẫn thu hút nhiều đoàn ca múa nam bắc.

Đoàn nhạc của vị trưởng gánh họ Kỷ này nhờ vậy mà chớp mắt thành danh, được hoan nghênh không ngừng, thật ra thì vị trưởng gánh họ Kỷ coi như cùng Kỷ gia thôn có chút gốc gác, thế nên cùng Tiểu Nguyệt vô cùng thân thiết. Ông biết Tiểu Nguyệt tìm nhà, liền tỉ mỉ lưu ý, mới khiến cho Tiểu Nguyệt thuận lợi mua lại tiểu viện này. Bất động sản rẻ bèo nơi này làm Tiểu Nguyệt rất không quen, cùng gia nhà ở hiện đại khác nhau một trời một vực, như vậy một khu bất động sản ở khu thương mại và dân cư thế này, giá cả lại chỉ có một trăm năm mươi lượng bạc.

Tiểu Nguyệt ở trung cấp Thượng hai năm, mỗi tháng phần thưởng được hai mươi hai tiền bạc, mà ăn ở của nàng đều do Vân Từ Xung tự mình xử lý, sử dụng mặc dù đều là cực phẩm, nhưng cũng không tốn một đồng bạc. Ở trong nhà mấy năm nay, Tiểu Nguyệt luôn có ý chỉ điểm, Kỷ Thanh Sơn đã học được như thế nào là đem hái thảo dược đi phơi nắng, đưa vào Khánh An đường, kiếm tiền nhiều hơn hẳn đi săn thú, tuy không phát nhanh, tối thiểu vẫn không phải lo chuyện cơm áo.

Cho nên trong tay Tiểu Nguyệt đã tích góp được hơn bốn trăm lượng bạc, mà việc trông nom Khánh An đường, Tiểu Nguyệt không hề thu tiền tháng, dù Tư Mã Chu mỗi tháng vẫn bảo quản gia đưa tới, Tiểu Nguyệt chỉ đưa trả lại. Nàng cảm thấy cả nhà mình đều được nhận đại ân từ Tư Mã Chu, phần ân tình này, Tiểu Nguyệt không biết thế nào đáp trả, chỉ có thể tận lực trông nom sự việc cho Khánh An đường, thay Tư Mã Chu chia sẻ, dù sao kinh thành, Nữ đế, Nguyệt thành và cả tộc Tư Mã đều không tình tâm, Tư Mã Chu cũng đã ngoài bảy mươi rồi.

Tự định giả liên tục, Tiểu Nguyệt còn là quyết định tránh mang đến nghi ngờ, một là Tư Mã nhất tộc, hai là Vân Từ Xung, dần dần lớn, ý định của Vân Từ Xung là sống hai đời cùng Tiểu Nguyệt, sao có thể không biết, bất quá kết cục chỉ định, tiếp tục nữa ngược lại không tốt, hãy nói sang năm mình sắp cập kê, cứ như vậy, mình còn muốn ở lại Cúc Nguyệt các, phảng phất cũng không lớn thỏa đáng, còn là mình một căn nhà bé cho thỏa đáng.

Một tháng trước, tiểu viện đã thu dọn xong, Kỷ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương vào ở trước, Tiểu Nguyệt đang đợi Vân Từ Xung, đợi chào hỏi hân hoan một tiếng, dù sao hẳn với mình từ trước tới nay vẫn luôn thân thiết. Nhưng tình thế hôm nay, có lẽ bản thân đợi không được nữa rồi, ngay cả Tư Mã Chu vào kinh đã ba tháng nay cũng không có tin tức.

Tiểu Nguyệt thờ dài thật thấp, liếc nhìn Tư Mã Minh Tuệ đã tựa vào ghế mềm ngủ gật, không khỏi lắc đầu cười khế, thật ra Tiểu Nguyệt rất hâm mộ Tư Mã Minh Tuệ, suy nghĩ đơn giản thẳng thắn, cho dù phiền não, vẫn có thể ăn no ngủ kĩ. Tiễn tay đẩy cửa hành lang bước ra ngoài, sau cơn mưa trời mát mẻ xen lẫn gió xuân thổi vào vào mặt, thật sâu hô hấp mấy cái, Tiểu Nguyệt đứng trên hành lang, đương lúc cúi đầu thì chạm phải một đôi mắt thâm thúy, Tiểu Nguyệt không khỏi cười nhẹ.

Từ Xung đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Căn nhà bé nhỏ

Mấy tháng không thấy, dường như Vân Từ Xung đã thoát tục hơn nhiều, Vân Từ Xung hiện nay tuy vẫn lạnh mạc cô tình như xưa, lại tăng cho đáng vẻ bên ngoài vốn vô cùng xuất sắc của hắn, thêm một phần khí chất Vân Từ Xung, không trách được vì sao bảy năm trước Tư Mã Ngọc Kiều đã khuynh tâm vì hắn. Một thân nho bào xanh nhạt, khăn chít đầu đã được thay bằng kim quang rực rỡ, thể hiện rõ địa vị vương hầu thế tử, đôi lông mày khiêu lển, con ngươi sáng ngời, nam tử này đã là một người tài năng phong thái hơn người.

Cùng Vân Từ Xung trở về còn có Tư Mã Chu, từ đôi mày nhũn chặt của Tư Mã Chu, có thể thấy bệnh tình của Nữ đế ngày càng trầm trọng. Sau khi Từ Xung trở lại, Tư Mã Chu cơ hồ lập tức kêu Tiểu Nguyệt đến, khiến Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm bật cười. Buổi chiều Tư Mã Chu ở trong viện

truyền lệnh, ba người cùng ăn cơm nói chuyện dưới gốc cây tứ đẳng, Tiểu Nguyệt đoán tìm từ hồi lâu mới nói: “Sur phó, con tìm được một tiểu viện ở thành đông, cha mẹ cũng đã vào ở, con muốn mấy ngày nữa...”

Lời Tiểu Nguyệt còn chưa nói hết, một tiếng loảng xoảng vang lên, chung trà trong tay Vân Từ Xung rơi xuống đất vỡ nát. Tiểu Nguyệt sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn con người sáng quắc của Vân Từ Xung hồi lâu, Tiểu Nguyệt mới nháy mắt mấy cái rồi quay đầu đi chỗ khác. Vân Từ Xung từ từ đứng lên, cáo lui trước, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút sững sờ ngay lập tức, Từ Mã Chu thở dài nói: “Chuyện này để từ từ nói, lần này trở về là muốn dẫn con vào kinh, thân thể bệ hạ con đi nhìn thử, biết đâu còn có đôi sách chưa biết chừng”

Tiểu Nguyệt nói: “Không đối gat sur phó, bệnh của bệ hạ kéo dài lâu như vậy cũng là chuyện đệ tử không ngờ tới, lần này đệ tử không còn cách nào khác”

Từ Mã Chu tiếp lời: “Ngay cả như vậy, con cũng phải theo ta một chuyến, dù sao hiện nay tình thế khẩn trương, con thông tuệ như vậy, có thể giúp ta được gì cũng nên”

Bất luận Tiểu Nguyệt từ chối thế nào, Từ Mã Chu vẫn cố ý muốn dẫn Tiểu Nguyệt vào kinh, cuối cùng Tiểu Nguyệt đành phải đáp ứng. Tiểu Nguyệt đứng dậy cáo lui, đến cửa tiểu viện, thanh âm của Từ Mã Chu khiến nàng dừng bước: “Nha đầu sang năm cập kê rồi, sur phó sẽ làm cho người lễ cập kê được không?”

Tiểu Nguyệt sững sờ quay đầu lại, ánh mắt Từ Mã Chu bây giờ thâm trầm khó dò, Tiểu Nguyệt nói: “Ưu ái của sur phó con không dám từ chối, nhưng đệ tử trên có huynh trưởng, Tiểu Nguyệt không muốn phô trương, một ngày lễ đơn giản là được”

Từ Mã Chu lại không đáp lại chuyện này chỉ nói: “Việc này còn xa, thêm chút thời gian nói sau”

Tiểu Nguyệt lúc này mới đi ra ngoài, đến cửa Cúc Nguyệt các, chợt tiếng đàn từ xa truyền tới, lập đi lập lại chỉ một khúc “Việt Nhân ca”

“Núi có cây nhưng cây lại có cành. Lòng yêu người nhưng người lại chẳng hay.”

Tiếng đàn không được tinh tế như thường ngày, vĩ âm có chút hỗn loạn, có thể thấy được tâm tình người đánh đàn không được bình tĩnh. Tiểu Nguyệt ngẩng đầu ngắm nhìn Lâm Phong uyển, suy nghĩ một chút rồi lại đi vào Cúc Nguyệt các, tựa vào ghế mềm trong thư phòng. Tiểu Nguyệt nghe một lần rồi một lần khúc Việt Nhân Ca từ cách vách, không biết qua bao lâu, ngoài cửa sổ bóng đêm thâm trầm, đến tận lúc trăng lên giữa trời, tiếng đàn mới ngừng lại, Tiểu Nguyệt định đứng dậy trở về phòng ngủ, cửa hành lang bị đẩy ra.

Vân Từ Xung xông vào, trên mặt có mấy phần âm trầm cùng luống cuống, tiến đến bắt lấy cánh tay Tiểu Nguyệt hỏi: “Hôm nay ta với người cùng thăng thần, người rốt cuộc định làm gì?”

Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng tránh tay hắn, cười nói: “Thật ra cũng không định làm gì, cũng chỉ là định sống những ngày bình thường yên ả mà thôi”

Vân Từ Xung suy sụp buông tay Tiểu Nguyệt ra, ngã ngồi trên ghế mềm nói: “Bình thường, đây có phải là thứ duy nhất ta không thể mang lại cho người đúng không? Mà người cũng dự định xong cả rồi, trong cuộc sống sau này hoàn toàn vứt bỏ sự tồn tại của ta phải không?”

Tiểu Nguyệt xoay người nhìn chằm chằm Vân Từ Xung nói: “Bảy năm qua, đối với hiểu biết của người với ta, người chẳng lẽ không biết ta thích gì sao?”

Vân Từ Xung trầm mặc hồi lâu mới đáp “Bất kể thế nào, ngay một khắc người đưa tay về phía ta, ta đã vững vàng nắm lấy, không muốn buông tay, cũng không thể buông tay nữa”

Tiểu Nguyệt không khỏi nhăn mặt cau mày, tính cố chấp của Vân Từ Xung nàng vốn hiểu rất rõ, nhưng lý trí lại mách bảo nàng, hai người bọn họ quả thực không hợp nhau, nhưng hiện tại nói hẳn nhất định không hiểu, con người lướt qua Vân Từ Xung vẫn còn đang uể oải, đành qua loa bảo: “Chuyện này sau này hãy nói, người tắm rửa nghỉ ngơi trước đi, nhìn người mệt lắm rồi”

Sắc mặt Vân Từ Xung tạm hoà hoãn, ngẩng đầu lên nói: “Vậy người phải đáp ứng ta trước, sẽ không rời khỏi Cúc Nguyệt các”

Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng cười nói: “Cho dù ta ra ngoài cũng không ảnh hưởng gì đến ta và người, một năm người ở Nguyệt thành cũng chỉ có mấy ngày”

Vân Từ Xung ánh mắt chợt lóe: “Thế thì người theo ta vào kinh ở đi, nếu người lo lắng cha mẹ, ta sẽ đón tất cả về kinh thành, ta đang xây phủ...”

Tiểu Nguyệt bật cười xen lời hắn: “Không chỉ có cha mẹ không nữa xa cổ hương, chính ta cũng thích Nguyệt thành hơn”

Vân Từ Xung có chút ảm đạm nói: “Đúng vậy, ta đây cũng thích Nguyệt thành”

Nghĩ đến mẹ của hắn, nghĩ đến thế cục của Nghiêu Quốc, mọi thứ đều có quan hệ mật thiết với hắn, tất cả đều trở thành trách nhiệm gánh trên vai hắn, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút mềm lòng: “Ta đã đáp ứng sur phó rồi, lần này theo mọi người vào kinh”

“Có thật không?”

Vân Từ Xung mừng rỡ, vẻ mặt như phát sáng, khiến Tiểu Nguyệt không khỏi sinh ra một loại cảm giác, chỉ cần hắn vui vẻ thì có ra sao cũng được. Lắc đầu một cái Tiểu Nguyệt nghịch ngợm nháy nháy mắt nói: “Được rồi, người đi tắm đi, ngày mai ta dẫn người đi xem tiểu viện”

Vân Từ Xung thấy nàng chịu dẫn mình đi, mới hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí nói nếu nàng thích, trước cứ tùy ý nàng, chỉ cần nàng không bài xích

mình, vẫn còn cơ hội và thời gian để đã động năng, dù sao mình tuyệt đối không thể buông tay. Vân Từ Xung biết nha đầu này từ trước đến nay luôn dễ mềm lòng, âm thầm suy nghĩ xem mình nên tấn công vào tư tưởng nào trước, nghĩ nghĩ rồi gọi Bán Hạ vào hầu hạ Tiểu Nguyệt đi ngủ, bản thân trở về Lâm Phong uyển.

Hai hôm sau hai người đi ra khỏi biệt viện, gã sai vặt và Bán Hạ đi bộ theo sau, Vân Từ Xung dắt Tiểu Nguyệt chậm rãi mà đi. Dọc theo đường xuân sắc quanh co khúc khuỷu, nhiều loại hoa trông thật lộng lẫy, mùa xuân ở Nguyệt thành so với kinh thành đẹp hơn nhiều. Không tính là quá xa, ước chừng đi nửa canh giờ đã tới một con phố nhỏ, mặc dù không có khí khái phồn hoa như trước đường cái Khánh An đường, nhưng cũng là một loại nét đẹp khác. Trên đường có vài tiểu điểm bán sách, tranh chữ, không khí không hề ồn ào, tới lui đều là nho sinh, còn có vài nha đầu tóc để chỏm sạch sẽ, dọc phố rao bán những cây ngọc lan đầy mới mẻ.

Hai người đi vài bước thì có một nha đầu ước chừng năm sáu tuổi, xách theo giỏ trúc dừng trước mặt Vân Từ Xung cùng Tiểu Nguyệt, mở hai mắt thật to nói: “Mỗi công tử mua hoa, ngọc lan mới nở sáng sớm, còn mang theo giọt sương đây”

Thanh âm thanh thúy dễ nghe, vẻ mặt vô cùng khả ái, Tiểu Nguyệt không khỏi ôn hòa cười một tiếng, khom lưng cẩn thận cầm một đóa hoa ngọc lan trong giỏ trúc ngắm nghía, bề ngoài giống hoa sen, cánh hoa lớn, mùi thơm nhẹ nhàng, khiến người ta cảm nhận được một cỗ khí chất thoát tục, thật sự tươi mát. Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu muội muội, ngọc lan này bao nhiêu tiền một cành”

Tiểu nha đầu vội nói: “Một đồng tiền một cành”, thấy Tiểu Nguyệt không đáp lại, vội vàng nháy mắt hai cái nói: “Tỷ tỷ đẹp như vậy, một đồng hai cành cũng được”

Tiểu Nguyệt không khỏi nở một nụ cười thật tươi, từ túi tiền tùy thân lấy ra một xâu tiền đồng đưa cho nàng: “Những thứ này cho người, một rổ ngọc lan này tỷ mua hết”

Tiểu nha đầu mừng rỡ, qua hồi lâu mới thưa dạ đáp: “Tiền vẫn còn dư rất nhiều, rất nhiều”

Tiểu Nguyệt nói: “Còn dư cho người mua bánh cao ngọt ăn”

Tiểu nha đầu cao hứng đáp: “Đa tạ tỷ tỷ”, kể cả giỏ tiểu trúc cũng đưa hết cho Tiểu Nguyệt, xoay người khoan khoái chạy đi, sau gáy hai búi tóc rung động trong gió thật khả ái.

Khỏe miệng Vân Từ Xung kéo lên ý cười bảo “Tiểu nha đầu này khiến ta nhớ đến hình ảnh người gặp ta bảy năm trước, trông rất giống nhau”

Tiểu Nguyệt cũng cười một tiếng. Đúng vậy a, khi đó mình cũng ăn mặc như vậy. Nhìn sang giỏ ngọc lan, cầm một cành đưa cho Vân Từ Xung nói:

“Tân thi dĩ cự bất kham văn

Giang Nam hoang quán cách thu vân

Đa tình bất cải niên niên sắc

Thiên cổ phương tâm trì lăng quân”

(Thơ mới đã cũ không thể nghe nữa,

Quán hoang Giang Nam cách trở mây thu,

Đa tình theo năm tháng vẫn không đổi

Tâm thiếu nữ ngàn năm tặng quân tử

Ý thơ: thời gian trôi nhanh, mọi thứ thay đổi, chỉ ngọc lan vẫn không đổi màu, vật có tâm hồn cao thượng như vậy xứng tặng cho quân tử)

Trong đôi mắt Vân Từ Xung thoáng hiện lên vô vàn vui sướng, nhận lấy ngọc lan nói: “Bài thơ này như tiếng lòng của người, ta nhận”

Tiểu Nguyệt cười không lên tiếng, hai người đi thêm vài bước, chợt Tiểu Nguyệt cảm thấy có nhiều người nhìn Vân Từ Xung một cách kì quái, lập tức dừng bước quan sát hần rồi không khỏi cười thầm. Sắc mặt Vân Từ Xung lạnh nhạt, trong tay lại cầm một cành ngọc lan nở rộ, đúng là có chút quái dị, nàng vội cầm Ngọc lan thất trên đai lưng hần, hoa rũ xuống bên hông, không nổi bật nữa, đại lai còn có hương thơm lừng lờ, rất tốt.

Đến một tiểu điểm có cửa trước đang mở, Tiểu Nguyệt dừng bước, cửa tiệm chỉ mở ra nửa cánh, cánh còn lại treo một màn trúc, biển hiệu cũng không có, hiển nhiên vẫn chưa buôn bán, Tiểu Nguyệt hướng về phía Vân Từ Xung cười nói: “Đến rồi, chính là chỗ này, coi như đây là lần đầu tiên ta mời người đến nhà làm khách”

Vừa nói vừa vén rèm đi vào, Lý Tổ Nương đang quét dọn cửa tiệm, nhìn thấy Tiểu Nguyệt đi vào, không khỏi vui vẻ nói: “Đại Nha hôm nay sao trở lại rồi, không phải nói...”

Câu kế tiếp đang định nói thì dừng ở cổ họng, không nói tiếp, nhìn Vân Từ Xung tiến vào sau đấy, Lý Tổ Nương hiển nhiên sững sốt, Vân Từ Xung rất lễ độ khom người chào, Lý Tổ Nương vội vàng nghiêng người tránh nói: “Sao có thể làm thế, Thế tử sao có thể hành lễ với dân phụ chứ”

Tiểu Nguyệt trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, thầm nói đây chính là thực tế của mình và Vân Từ Xung, giả sử mình có lòng, sợ rằng khác biệt giai cấp cũng khá xa, dù sao mình cũng không phải là cô bé lọ lem, chính mình cũng không muốn làm cô bé lọ lem. Có Vân Từ Xung vào, Lý Tổ Nương rất bối rối, không biết làm gì, Tiểu Nguyệt vội vàng nói: “Mẹ cứ tiếp tục dọn dẹp đi, không cần để ý đến chúng con, con cùng hẳn đi hậu viện một chút”

Lý Tổ Nương âm thầm nói nhỏ: “Đi đi, cha con sáng sớm đã ra ngoài rồi”

Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, lôi kéo Vân Từ Xung đi qua bình phong đến hậu viện, tiểu viện phía sau trải qua một tháng được Lý Tổ Nương cùng Kỳ Thanh Sơn dọn dẹp, trông đẹp như mới, hoàn toàn là theo ý Tiểu Nguyệt. Ngay giữa tiền viện là phòng khách, bên trái là gian phòng của Kỳ Thanh Sơn và Lý Tổ Nương ở, bên phải là gian phòng đã được thu dọn, dành cho Hồ Từ thỉnh thoảng trở lại nghỉ ngơi. Trong viện khá sạch sẽ đơn sơ, chỉ có vài cái hồ nhỏ, ở giữa là vài cọng thủy tiên, vẫn chưa tới thời kỳ nở hoa, vài lá sen xanh nhạt lơ lửng trên mặt nước.

Đi qua phòng ngoài, hậu viện là Tiểu Nguyệt tự thiết kế cho mình một căn phòng nhỏ bé, bên trái trồng nho, bên phải là cây kim ngân, giá gỗ đã dựng xong cả, có thể thấy được sang năm có thể ngồi dưới hóng mát. Phía đông có một cái buồng trong nhìn rất khác biệt, màn cửa sổ cũng là màu lam nhạt, Vân Từ Xung đoán chừng đây là phòng ngủ của nha đầu này, nha đầu này từ trước tới nay khác các cô gái khác đó là rất thích màu lam.

Hai người đi vào phòng, chính giữa là một tiền sảnh rộng lớn, hai phòng bên không có cửa, rèm xanh phủ ngoài, sau là một khu đất đã được đắp bằng, có sông nhỏ, cây dâu và cây du theo gió chập chờn, rất vừa ý người. Tiểu Nguyệt chỉ chỉ khu đất: “Nơi này ta muốn trồng thảo dược, lấy nước cũng thuận tiện.”

Vân Từ Xung nhất thời hiểu rõ, ước nguyện này của Tiểu Nguyệt hẳn là có từ lâu rồi, kế hoạch tỉ mỉ như thế sao có thể là chủ ý một sớm một chiều, lập tức nặng nề không đáp lại. Tiểu Nguyệt lặng lẽ nhìn hẳn một cái, cảm giác sắc mặt hẳn âm tình bất định, âm thầm thở ra.

Nửa khắc đồng hồ sau, hai người ngồi ở thư phòng ven sông uống trà, trà rất thô, chỉ là trà xanh bình thường mà thôi, mùi có hơi chat. Vân Từ Xung cảm thấy Tiểu Nguyệt tuy ngồi đối diện nhưng lại như xa dần tâm tay mình, mà cũng có lẽ chính mình đến giờ vẫn chưa hề chạm đến. Hai người ngồi đối diện nhau, đều có tâm sự, im lặng chốc lát, Vân Từ Xung nói: “Người đã chuẩn bị chu đáo thế này, được rồi, người đáp ứng ta khi nào từ kinh thành trở về mới chuyển ra được không?”

Tiểu Nguyệt bất ngờ, không nghĩ tới hẳn có thể đồng ý thoải mái như vậy, lập tức mừng rỡ nói: “Sao người không phản đối?”

Vân Từ Xung ngẩng đầu lên cười khổ: “Ta phản đối có hữu dụng không?”

Tiểu Nguyệt không khỏi gãi đầu cười hắc hắc, hai người ngồi khoảng hai canh giờ, mới từ chối Lý Tổ Nương lưu lại ăn cơm. Vân Từ Xung dắt Tiểu Nguyệt trở về biệt viện, nhìn hai bóng người từ từ biến mất nơi góc phố, Lý Tổ Nương không khỏi thờ dài, có câu nói, biết con gái không ai bằng mẹ, mặc dù qua bảy năm, mỗi tháng chỉ thấy mặt mấy lần, thời gian nói chuyện cũng ít, bất quá khuê nữ nhà mình, trong lòng chất chứa bao tâm sự. Thế từ rất được, nhưng nhìn vào địa vị, đó là khoảng cách khó gạt bỏ a, huống chi mình cùng cha nàng đều nhất trí cho rằng, khuê nữ nhà mình gả cho nam tử bình thường là tốt nhất, có thể thường xuyên cùng vợ chồng mình gặp nhau, người một nhà gần gũi thân thiết, cũng không phải dính vào cuộc sống tranh đấu trong cung.

Mong muốn là thế, nhưng hai vợ chồng cũng hiểu được rằng, khuê nữ nhà mình từ khi sáu tuổi đã không còn là một nha đầu son dã nữa, hôm nay sợ rằng thanh danh đã vang xa cả Nghiêu Quốc, nữ nhi như thế sao có thể gả cho măng phụ tục nam, cho dù Tiểu Nguyệt nguyện ý, Thế tử cùng Tư Mã Chu chắc chắn cũng không đáp ứng. Về hôn sự của Tiểu Nguyệt, Lý Tổ Nương biết vợ chồng mình khó có thể làm chủ, Lý Tổ Nương không sợ gì cả, chỉ sợ tương lai nếu Tiểu Nguyệt thật sự vào cung, lấy cá tính của nha đầu này, đương nhiên chỉ có gây họa, mình kỳ vọng bất quá là bình an mà thôi, nhưng dường như rất khó có những ngày ấy.

Hai ngày sau, Tiểu Nguyệt theo sự sắp xếp của Tư Mã Chu cùng Vân Từ Xung vào kinh, Đến kinh thành, Tư Mã Chu liền bị Hách Liên Du vội vàng túm vào cung, Vân Từ Xung dắt Tiểu Nguyệt trực tiếp đến phủ Thế tử, phủ Thế tử cùng phủ Thái phó là láng giềng gần, Tiểu Nguyệt đứng ở ngoài cửa lớn, bất giác cảm thấy cao không thể với tới, so với Tư Mã Phủ ở góc Nguyệt thành còn cao lớn hơn nhiều. Tương lai Vân Từ Xung cũng chính là Thái tử điện hạ, đoán chừng phủ Thế tử khí khái thế này, hẳn cũng không ở được mấy ngày.

Bước lên bậc thang thật cao, một hàng thị vệ đứng san sát, thấy Vân Từ Xung về thì bước lên trước hành lễ, Vân Từ Xung ngay cả chân mày cũng không động một cái, vẫn dắt tay Tiểu Nguyệt vào cửa phủ. Bên trong có hòn non bộ, đình đài các tạ, hành lang quanh co dài dằng dặc, nghiêm nghiêm theo phong cách Giang Nam, qua hành lang dài, trước mặt hồ là hai tòa lầu liền nhau. Tiểu Nguyệt không khỏi sững sốt, từ mặt ngoài nhìn vào, trông giống hệt biệt viện ở Nguyệt thành, thậm chí hành lang nối liền hai tòa lầu cũng là ngôi lưu ly trên nóc lờ lờ.

Mà hai tòa lầu cũng là tên Cúc Nguyệt các và Lâm Phong uyển, Vân Từ Xung nhìn nha đầu sững sốt, bất giác nở nụ cười cưng chiều nói: “Vào xem chút đi, đây là khoảng trời của hai chúng ta”

Đẩy cửa vào, Tiểu Nguyệt càng cảm thấy không thể tin được, lầu các tương tự thì thôi, nhưng ngay cả từng ngọn cây cọng cỏ trong viện đều rất giống nhau, rất khó có được, dưới hành lang là cây thược dược, trong ao là hoa sen, thậm chí có cả vài dây hạnh hoa leo trên tường, khiến Tiểu Nguyệt cảm giác như mình vẫn chưa rời khỏi Nguyệt thành, đúng là rất ngạc nhiên.

Bước lên Cúc Nguyệt các, ngồi ở ghế mềm trong thư phòng, Tiểu Nguyệt lặng lẽ quan sát Vân Từ Xung bên cạnh. Đường xá xa xôi, sắc mặt có chút phong trần mà tinh thần lại dị thường hưng phấn, chợt Vân Từ Xung quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Nguyệt, ánh mắt ấy lấp lánh ánh sao, lưu chuyển ẩn chứa tám tâm tinh. Tiểu Nguyệt có chút bất giác không được tự nhiên, hai gò má nhất thời hồng lên, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, cúi đầu nhìn chỗ khác, một tiếng cười trầm thấp vang lên từ khoe miệng của Vân Từ Xung, lưu động ở trong phòng lặng lẽ lan tỏa.

Tiểu Nguyệt đứng lên đi qua đi lại mấy lần, đến bên cửa sổ, mới quay đầu nói: “Rốt cuộc ta cũng tìm được điểm khác nhau rồi”

“A, là nơi nào?”

Tiểu Nguyệt cười híp mắt chỉ cửa sổ bên cạnh nói: “Nơi này của ta có một bồn trồng anh túc Bạch Sơn”

Vân Từ Xung bắt giắc bật cười nói: “Thứ ấy rất khó tìm, ta ra lệnh thủ hạ tìm lâu rồi cũng không tìm được, nói cho ta biết, ban đầu người tìm ở đâu, ta cũng sẽ đến lấy một chậu về”

Tiểu Nguyệt khoát tay nói: “Ta thấy như vậy rất được, có chút điểm không giống, sẽ không lúc nào cũng ảo tưởng”

Vân Từ Xung mắt sáng rực nhìn chăm chăm Tiểu Nguyệt thấp giọng nói: “Không phải là ảo tưởng, ta chỉ muốn những ngày ở Nguyệt thành của chúng ta vẫn tiếp tục mãi mãi”

Tiểu Nguyệt quay đầu gây bức rèm trên cửa, một trận thanh âm leng keng vang lên, nguyện vọng ngày hôm nay dường như không dễ dàng thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trước chiến tranh

Lại nói Hách Liên Du mặc dù vội vàng lời Tư Mã Chu đi thật ra cũng không phải vào cung, mà đi phủ Thừa tướng, vào thư phòng rõ ràng Hách Liên Chi đang ngồi nấu nước pha trà bên chiếc bàn con, Tư Mã Chu nói: “Người lão này như bị giết kinh phong vậy, đưa ta đến đây chẳng lẽ chỉ ngồi uống trà, hù ta giật mình”

Hách Liên Chi khom người thi lễ nói: “Ra mắt thế bá, mời ngài tới không liên quan đến phụ thân, là chủ ý của vãn bối”

“Oh”.

Nghe lời nói của Hách Liên Chi, Tư Mã Chu lúc này mới ngồi yên, Hách Liên Chi liền hai tay dâng trà cho Tư Mã Chu nói: “Phụ thân gần đây đêm không thể say giấc, ta đây là con, không thể không vì thân thể phụ thân mà ưu phiền”

Tư Mã Chu nhìn lướt qua Hách Liên Du, đứng là sắc mặt kém cỏi, thờ dãi nói: “Lão phu biết lão ta buồn cái gì, ta so với người còn đứng ngồi không yên hơn”

Hách Liên Du thấp giọng nói: “Lời này là đại bất kính a, thân thể Bệ hạ đoán chừng kéo dài đến cuối tháng, không qua nổi mùa xuân này, tình hình hiện nay ở Tinh trấn người xem ra còn rõ ràng hơn ta, Tư Mã Tuấn không phải đang phụng mệnh trấn giữ ở Nghiệp thành sao, Nghiệp thành lại không bằng Tinh trấn. Hai miền nam bắc đã vào thế giằng co, trận đại chiến này kéo dài bảy năm cuối cùng cũng chuẩn bị mở màn, cự thần làm sao không buồn”

Tư Mã Chu ánh mắt chợt lóe, nhìn về phía Hách Liên Chi hơi mỉm cười nói: “Thường nghe Nghiêu Quốc nói trong Tam công tử, kinh thành Hách Liên, đối với binh thư chiến pháp rất có kiến giải, theo hiền chất, hiện nay thực lực của chúng ta có mấy phần thắng?”

Hách Liên Chi thông dong bỏ chung trà trong tay xuống, trầm ngâm trong chốc lát mới đáp: “Nói thật, nếu như một khi khai chiến, chúng ta chín phần sẽ bại trận”

Hách Liên Du cùng Tư Mã Chu không khỏi đồng thời hít khí lạnh, Hách Liên Du vội la lên: “Nhớ bảy năm trước chúng ta còn mấy phần thắng, hôm nay ngay cả mấy phần thực lực kia cũng không có sao?”

Hách Liên Chi thần nhiên nhấp một ngụm trà nói: “Bảy năm trước, quân phương bắc mặc dù nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng nhiều năm liên tục chinh chiến không biết mệt mỏi, lương thực cung cấp cho phương bắc tương đối thiếu thốn. Hiện nay sau bảy năm, phương bắc trải qua bảy năm nghỉ ngơi lấy sức, chỉ một mình Chiêu vương, con không thể không nói thật là một thân kỳ tài ngút trời, không khỏi dụng binh như thần, ở nông thôn khai khẩn, trước an dân trị quốc, cũng có thể coi như một đời Thánh chủ. Hôm nay người ta lương thảo tồn rất nhiều, binh nhiều ngựa tốt, xem xét binh sĩ phương nam của chúng ta trong mấy thập niên nay, sao có thể chống lại người ta như lang hổ, thế nên ta nói cuộc chiến này chắc chắn thất bại”.

Tư Mã Chu trong nháy mắt toát ra tầng mồ hôi lạnh, trầm mặc chốc lát nói: “Người nói chín phần, vậy là còn một phần cơ hội thắng, phần thắng này con dựa vào đâu mà nói”

Hách Liên Chi cười, ánh mắt vô ý ngắm nhìn hoa đào đang nở rộ ngoài hành lang, đáy mắt thoáng chốc biến thành ôn nhu nhàn nhạt: “Phần thắng con nói chính là đệ tử của thế bá”

Tư Mã Chu cùng Hách Liên Du đồng thời kinh ngạc kêu lên: “Người nói nha đầu Tiểu Nguyệt kia”

Hách Liên Chi gạt đầu một cái, khoe miệng kéo lên thành một nụ cười. Một năm không thấy, tiểu nha đầu này rất khó gặp, nhìn đóa hoa đào nở rộ đầu đầu cũng chỉ thấy hình ảnh tiểu nha đầu kia cười, lạnh lợi thông minh, khiến người ta vừa gặp khó quên. Tư Mã Chu âm thầm quan sát Hách Liên Chi,

thầm nghĩ: Không hề nghe nói y và Tiểu Nguyệt có tiếp xúc gì, gặp mặt bất quá cũng chỉ mấy lần vội vàng, nhưng theo kinh nghiệm của Tư Mã Chu, Hách Liên Chi xuất sắc trước mặt này, lúc nhắc tới Tiểu Nguyệt, trong mắt lo lắng toát ra tia sáng rực rỡ, hoàn toàn chính là tâm tư của một nam tử đối với Tiểu Nguyệt, không trách được có lời đồn rằng Hách Liên Chi hơn hai mươi tuổi lại cự tuyệt tất cả thế gia hôn sự, thì ra là như vậy.

Nhưng cho dù Tư Mã Chu biết Tiểu Nguyệt không đơn giản như vậy, cũng tuyệt không nghĩ đến nàng có ảnh hưởng gì đến chiến tranh, chiến trường từ xưa tới nay vẫn là đất trời của nam nhi, một cô gái yếu ớt có thể làm gì. Thế nhưng Tư Mã Chu đối với ánh mắt của Hách Liên Chi lại có lòng tin tuyệt đối, mặc dù y vẫn còn trẻ tuổi, nhưng ngoại trừ đang truyền thụ binh pháp ở Thái học ra, còn kiêm luôn những sự vụ trong Binh bộ, với dụng binh lại rất có trình độ. Y đã nói như vậy, tất nhiên có vài chuyện mình không biết, mặt khác suy nghĩ vì sao Hách Liên Chi thích Tiểu Nguyệt lại có thể đẩy cô gái mình thích vào chiến tranh tàn khốc. Dù nghĩ không ra, nhưng quốc sự trước mặt, Tư Mã Chu vẫn mở miệng nói: “Nói thật làm thầy trò với nha đầu kia bảy năm, quả thật đã mang lại cho ta vô vàn niềm vui, mọi phương diện nha đầu kia đều biểu hiện bất phàm, nhưng binh pháp ngay cả lão phu bản thân mình còn không hiểu, cũng không biết nha đầu kia có hiểu hay không, dựa vào đâu mà hiền chất nghĩ như thế... theo lão phu biết, ngươi và nha đầu kia chỉ mới gặp gỡ vài lần”

Hách Liên Chi đáp: “Đúng vậy a, vài lần mà thôi, nhưng vài lần đủ để tại hạ biết, nàng kinh tài tuyệt điểm như thế nào. Năm ngoái ta đáp ứng lời mời đến học viện Phong hoa chủ trì cuộc thi toàn quốc, vào giờ ngọ nghỉ ngơi nhân hạ, vô tình đi tới vườn của lớp sơ cấp, trong rừng đào kia, nha đầu đang kể chuyện cho một nam tử. Câu chuyện đó ta chưa từng nghe qua, lại hàm chứa rất nhiều mưu kế sâu xa cùng chiến thuật, thiếu niên kia mặc nho bào, cùng nha đầu kia rất thân mật”

Tư Mã Chu buồn bực suy nghĩ một lúc, lại hiểu ra cười nói: “À, nam tử ngươi nói hẳn là Kỷ Thần Tinh”

“Kỷ Thần Tinh” Hách Liên Chi thì thảo hồi nhớ: “Hắn là ai?”

Tư Mã Chu nói: “Là huynh trưởng ruột thịt của Tiểu Nguyệt, hiện tại mặc dù mới học sơ cấp Thượng, bất quá tính cưỡi ngựa bắn cung thì có thể tốt nghiệp trung cấp học viện rồi, tiểu tử kia từ nhỏ ham mê đánh giặc, thường thường quần lầy Tiểu Nguyệt nghe kể chuyện lịch sử”

Hách Liên Chi gật đầu thầm nghĩ: Thì ra nam tử này rậm mắt to kia chính là huynh trưởng ruột thịt mà thôi. Tư Mã Chu thở dài thật sâu nói: “Cho dù nha đầu kia thật hiểu những thứ này, nhưng nàng từ trước đến nay cơ trí, lại khiêm tốn an phận, như thế nào bảo nàng giúp chúng ta chuyện này đây. Dù ta có là sư phó của nàng, cũng không thể ép buộc suy nghĩ của nàng đúng không?”

Hách Liên Chi lại thầm nghĩ: Đúng vậy, một bài thơ hoa đào truyền khắp Nghiêu Quốc kia, không phải là ý tưởng của nha đầu kia sao. Không mong như mộ anh hùng hào kiệt, không rượu không hoa hoá ruộng cày. Cuộc sống chốn điền viên mới là lý tưởng của nha đầu kia, nhưng trong tình thế hôm nay, cũng là tự hỏi chút lòng mình, lần này...

*bài thơ hoa đào của bạn Nguyệt là bài Đào hoa am ca của Đường Bá Hổ

Ngoài cửa sổ tường viện, hạnh hoa đã úa nát, tí tách mưa xuân, làm cho Tiểu Nguyệt dường như có cảm giác mình đang ở Cúc Nguyệt các ở Nguyệt thành, nhưng đây chỉ là vọng tưởng. Tiểu Nguyệt nhớ không phải là Cúc Nguyệt các, mà là tường niệm căn nhà nhỏ bé của mình, nhớ chính mình đã tự tay trồng cây kim ngân cây nho ở tiểu viện, theo trận mưa xuân này, có hay không đã cao hơn chút đây, mình còn muốn để cho phụ thân chuẩn bị tìm những hoa cỏ kia như thế nào đây, còn có Hồ Tử, việc học của Hồ Tử có còn tiếp tục không, đây tất cả những thứ Tiểu Nguyệt dị thường nhớ.

Vốn là ở kinh thành đợi chỉ mấy ngày về, nhưng sư phó cùng Vân Tử Xung luôn lần lượt kéo thêm ngày. Thỉnh thoảng ba đến năm lần, Hách Liên Du cũng mời Tiểu Nguyệt tới phủ, không phải ngắm hoa thì là xem cá, nếu không chính là đi đứng khó chịu, muốn Tiểu Nguyệt châm cứu cho ông, quả thật đủ lý do phong phú. Mọi thứ khiến Tiểu Nguyệt ảo giác, những người này liên hiệp muốn giữ mình ở lại Nguyệt thành, nhưng vừa nghĩ lại thấy cũng không đúng lắm, Vân Tử Xung cùng Hách Liên Chi từ trước tới nay vẫn luôn nhìn nhau không vừa mắt, không biết vì sao, Vân Tử Xung đối với Hách Liên Chi luôn có chút phòng bị cùng địch ý, nhưng việc Tiểu Nguyệt lưu lại trong phủ Hách Liên, Vân Tử Xung ngược lại không có can thiệp, tóm lại hết thấy đều rất quý dị.

Hôm nay cũng hơn một tháng, mắt thấy sắp vào tháng sáu, mình cũng nên về nhà, ở kinh thành đã một tháng rồi, Nghiêu Quốc hôm nay tình thế cũng ngày càng nguy hiểm, mình cần mau sớm thoát thân mới đúng. Hơn nữa ba ngày gần đây, không chỉ có Tư Mã Chu, phụ tử Hách Liên Du, cả Vân Tử Xung cũng không thấy bóng dáng, Tiểu Nguyệt đang tập trung suy nghĩ, đột nhiên từ phương hướng Hoàng cung truyền đến ba tiếng chuông” đồng, đồng, đồng”, Tiểu Nguyệt không khỏi chân động, đây chẳng lẽ là chuông tang. Tiểu Nguyệt vội vàng đẩy cửa hành lang ra, hướng nơi xa nhìn quanh, mưa bụi liên tục rơi, chuông tang không ngừng gõ vang, thùng thùng tiếng chuông, phảng phất xuyên thấu màn mưa truyền đến chân trời, bầu trời Nghiêu Quốc phải đổi rồi. Quả nhiên, một thế hệ Nữ đế của Nghiêu Quốc vào mừng ba mươi tháng năm đã băng hà, hưởng thọ sáu mươi chín tuổi, di chiếu Thái tử Vân Diệp kế vị, xưng danh Hiến Tông, Vân Tử Xung được phong đồng cung thế tử.

Ngôi vị Hoàng đế của Vân Diệp vẫn chưa ngồi nóng, bảy ngày sau Chiêu vương khởi binh, xưng danh “Tôn thất chi loạn”. Bảy ngày, trong suốt bảy ngày, Chiêu vương Vân Tử Liệt liền mang binh qua sông Tinh Nguyệt, hạ những ba thành phía Nam, có thể thấy được sự chênh lệch rất lớn giữa binh lực Nam Bắc. Qua bảy năm, binh lính phương Nam càng không chịu nổi thêm một kích. Trước trận đấu, Tư Mã Tuấn trúng tên, nhưng vẫn thối lui đến Uyên thành trấn thủ, có thể nghĩ, triều đình tất yếu sẽ phải phái một vị đại tướng dẫn đầu, nhưng tìm được người này lại là chuyện rất khó. Phải nói quan văn triều đình có dư, nhưng võ tướng, mấy thập niên gần đây Nghiêu Quốc không hề có chiến sự, trừ Tư Mã Tuấn, thật có thể nói không tương xứng.

Cho dù Hách Liên Chi tuyệt đỉnh thông minh, cũng chỉ là quân sư mà thôi, mang binh cũng không được, nhất thời cả triều giật mình, dân chúng hoảng sợ, những thứ này ngược lại Tiểu Nguyệt không lo nghĩ gì, nói thế nào, khởi binh đánh giặc là chuyện cách nàng mấy ngàn năm, nhưng đầu mừng tám tháng sáu, thánh chỉ cấp bách đưa đến, lại phái một người mà Tiểu Nguyệt nằm mơ cũng không nghĩ đến, Hồ Tử.

Mùng mười tháng sáu, Hồ Tử đến kinh thành, Tiểu Nguyệt thậm chí một chút tin cũng không biết, Hồ Tử cũng đã vào kinh, tiếp đến xảy ra rất nhiều kịch tính. Mười một tháng sáu Hồ Tử vào cung diện tị thí võ, ngay cả Thái học võ giám sinh bảy người, Hồ Tử đều thắng. Hoàng thượng long tâm mừng rỡ, đặt bút vung lên sắc phong Kỷ Thần Tinh là đại tướng trẻ nhất trong lịch sử Nghiêu Quốc từ trước tới nay, nội trong ngày đi Uyên thành ngăn chặn địch,

bất quá một đêm tên tuổi Kỳ Thần Tinh mọi người đều biết. Đây là một buổi chiều mười một tháng sáu, sau khi hết thủy đã được quyết định thì tin tức mới đến tại Tiểu Nguyệt, không thể nghĩ ngờ là sét đánh giữa trời quang.

Tại phủ Thế Tử, Tiểu Nguyệt gặp được Hồ Tử một thân nhung trang, trong lòng Tiểu Nguyệt ngũ vị phức tạp. Trong phủ náo nhiệt, các tướng sĩ hầu hạ Hồ Tử, khiến Tiểu Nguyệt như rơi vào mộng, hoảng hốt qua đi, Tiểu Nguyệt âm thầm suy nghĩ, chức tướng quân này sao lại rơi trên đầu ca ca mình, những công tử thế tộc, Thái học giám sinh, đối đầu với kẻ địch mạnh đã chạy đi đâu rồi? Cho dù Hồ Tử cười ngạo bắn cung thật xuất sắc, Tiểu Nguyệt cũng không ngay thơ tin rằng, triều đình lớn như thế, lại tìm không ra một người mạnh hơn Hồ Tử, rõ ràng đã có người sắp xếp, mục đích của người này là gì.

Nội tâm hỗn loạn, Tiểu Nguyệt nhất thời cũng không biết rõ, nhưng khi nhìn thấy Hồ Tử hưng phấn vui vẻ, lời nói của Tiểu Nguyệt vẫn vương trên khóe miệng, không thể nói ra, trên mặt miễn cưỡng nở ra nụ cười sáng lạn nói: “Chúc mừng ca ca”

Vì Tiểu Nguyệt biết mơ ước của Hồ Tử, chính là làm một đại tướng quân uy vũ, ra trận giết địch, da ngựa bọc thây, nhưng ca ca đơn thuần nào biết được, địch nhân hấn đối mặt là một Văn Tử Liệt như lang như hổ. Tiểu Nguyệt hiểu được, ca ca nếu như đi chuyến này, chỉ sợ là Gió đầu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê, tráng sĩ một đi không trở về. Chính mình sao có thể tiếp nhận kết quả đấy, cha mẹ sao có thể tiếp nhận kết quả đấy.

Nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt không khỏi cười khổ, hiện tại hối hận đã muộn, lúc trước nếu mình không mang Hồ Tử học viện Phong Hoa, cho dù chỉ làm một thợ săn vùng núi, ít ra không cần lo lắng đến tính mạng. Tiểu Nguyệt ngồi trên nhuyễn tháp ở thư phòng cân nhắc một đêm, thiên không mờ mờ sáng thì Tiểu Nguyệt cũng hạ quyết tâm. Cuối cùng nhìn thoáng qua Cúc Nguyệt các, đứng dậy viết xuống một bài thơ ở án thư:

"Thuở non nước nổi cơn gió bụi.

Hết ngày vui nhặt củi, hái rau.

Trách ai ham cái phong hầu.

Một quan được việc vạn đầu đen rơi."

(Kỷ Hối tuế (Hy Tông Quảng Minh niên) do Tiêu Diêu dịch)

Sau lần này, mình coi như trả sạch ân tình cho Tư Mã Gia, bản thân cũng không còn gì bận tâm nữa, coi như trong họa có phúc. Tìm một bộ nam trang bình thường mặc vào, Tiểu Nguyệt ra khỏi Cúc Nguyệt các, leo lên một cây nguyệt quế thật cao trông cạnh tường, từ đầu tường lộn ra ngoài, hành động so với lúc hiện đại, chuẩn xác hơn không biết bao nhiêu lần, Tiểu Nguyệt biết đây hẳn là thành quả do chính mình qua năm tháng cũng không hề ngừng tập luyện quyền thuật cùng kiếm pháp mà ông nội đã dạy.

Ở ngoài tường đứng lại, Tiểu Nguyệt quay đầu nhìn Cúc Nguyệt các trống trơn bên cạnh Lâm Phong uyển, Lâm Phong uyển đã vắng người hơn mười ngày, từ lúc Nữ đế băng hà, Tiểu Nguyệt chưa từng thấy qua bóng dáng Văn Tử Xung, đến giờ nàng có thể hiểu rõ rồi. Tiểu Nguyệt không khỏi cười khổ, có lẽ bản thân hẳn sợ không cách nào đối mặt mình.

Tiểu Nguyệt quay đầu trở lại, xuất thần nhìn hướng Hoàng cung, ở trong những tia nắng ban mai có thể nhìn thấy tường rào cùng hàng ngói lưu ly màu vàng bắt tận, ngọn đèn dầu đã tắt, cả kinh thành tựa như một con quái thú ăn thịt người, mà mình nhất thời mềm lòng, lại nhảy vào miệng thú. Nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt lắc lắc đầu mỉm cười, hướng về phía hoàng cung xa xa thấp giọng nói:

“Tạm biệt, Văn Tử Xung”.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Uyên thành

Uyên thành là một toà thành nằm trên núi, trước sau được sông nước vây quanh, nếu như không có chiến tranh, nơi này là một nơi vô cùng xinh đẹp, núi cao hiểm trở, sách sử có ghi chép lại kỷ danh “Tiếp Thiên Sơn”, đoán chừng kia là vì núi khá cao so với mặt nước biển, phẳng phất liên tiếp ngày càng cao, cho nên được đặt tên. Đỉnh núi quanh năm tuyết đọng, mùa xuân chân núi lại rất ấm áp, Tiểu Nguyệt cảm thấy nơi này giống như Xuân Thành Tê Nam.

Trong nội thành có một cái hồ, được gọi là Yên hồ, nước trong hồ là do tuyết trên núi tan ra chảy xuống mà thành, hết sức trong suốt, cùng sông đào bên ngoài thành tương liên bảo vệ. Mặc dù thành trì không lớn, phong cảnh lại rất đẹp, địa thế hiểm trở dễ thủ khó công, đến Uyên thành, Tiểu Nguyệt giờ mới hiểu nguyên nhân Tư Mã Tuấn lui giữ thành này, có thể thấy được Tư Mã Tuấn đích thực là một Nguyên soái. Tiểu Nguyệt mặc một bộ quần áo vải thô lính quen đi qua đi lại ở cổng thành Uyên thành, bên cạnh là phong thái như ngọc Hách Liên Chi.

Tiểu Nguyệt đưa mắt nhìn qua bạch y cấm bào Hách Liên Chi, không khỏi âm thầm buồn cười, người này hẳn là mắc bệnh sạch sẽ, hôm nay dù theo quân đi đánh giặc, lại vẫn một thân sạch sẽ tinh tể như xưa, cả người hết sức phóng khoáng, khiến Tiểu Nguyệt không thể hiểu nổi. Nhớ sáng hôm đó, Tiểu Nguyệt cuối cùng vượt qua đại quân phía Bắc, vờ xưng là bạn cũ của Hồ Tử, vì vậy rất thuận lợi được dẫn đến trước ngựa Hồ Tử. Không phải lần

đầu tiên nhìn thấy Hồ Từ cười ngửa, bất quá khắp người chiến giáp cao lớn làm cho Hồ Từ lập tức trông thật khác lạ, còn khiến Tiểu Nguyệt có chút rung động, cảm thấy trang phục như vậy dị thường phù hợp với Hồ Từ, dường như bản thân hần vốn trời sinh uy vũ hùng tráng.

Muru sĩ do triều đình phái đi theo lần này là Hách Liên Chi, lúc thấy rõ mặt Tiểu Nguyệt, Hồ Từ kinh hãi, vội vàng xuống ngựa kéo Tiểu Nguyệt qua một bên vội la lên: “Đại Nha, tại sao muội lại tới đây, đại ca đi đánh giặc chứ không phải chơi đùa, lần này không thể dẫn muội đi”

Khẩu khí tựa như đối với một đứa trẻ, làm Tiểu Nguyệt không khỏi lộ ra một tia cười nhạt yếu ớt, Hồ Từ càng nóng nảy, thấp giọng nói: “Chiến trường nguy hiểm khó lường, một nha đầu như muội đi theo làm gì?”

Tiểu Nguyệt đáp: “Ca đi, muội cũng phải đi, đừng quên cười ngửa bản cung của muội cũng vượt qua kiểm tra rồi”

“Nhưng một cô gái ở trong doanh trại sẽ có rất nhiều bất tiện, muội trở về đi, chờ ca ca đại thắng trở về, muội cũng không cần buồn nữa”

Tiểu Nguyệt không khỏi sùng sốt, vội vàng hốt hoảng nhưng cũng không nghĩ ra, cho dù Hồ Từ cười ngửa bản cung binh pháp tinh thông, nhưng bảy năm qua cũng không lỗ năng, nhưng lần này vì sao lại mạnh dạn đứng ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Hồ Từ nói: ”Ca ca, ca nói thật cho muội, lần này trong lòng ca đang nghĩ gì?”

Hồ Từ ánh mắt chợt lóe, sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt nói:”Ca ca chỉ vì tương lai của muội và Thế tử suy nghĩ mà thôi”

Tiểu Nguyệt không khỏi kinh hãi, nguyên lai là vì vậy, câu hỏi kế tiếp Tiểu Nguyệt cũng không cần hỏi nữa, Hồ Từ nhất định biết mình cùng Vân Từ Xung là thân phận cách xa, cho là mình thích Vân Từ Xung, vì vậy nhân cơ hội tranh thủ chút bối cảnh vì mình thôi. Được ca ca quan tâm như vậy, không khỏi làm hốc mắt Tiểu Nguyệt nóng lên, nước mắt chậm rãi chảy xuống mặt, Hồ Từ vội vàng hỏi:”Đại Nha, muội đừng khóc, nói cho ca ca, có phải Thế tử khi dễ muội hay không, muội mới chạy đến đây”

Hồ Từ khẩu khí dị thường tức giận, làm cho Tiểu Nguyệt không khỏi bật cười, xoa mặt nói: “Trong lòng ca là vậy, nhưng muội và Thế tử không phải như ca nghĩ, muội chỉ coi huynh ấy là ca ca mà thôi, nên lần này ca làm chuyện dư thừa rồi”

Hồ Từ chân chất khá ái nhứt đầu nói: “Phải không! Minh Tuệ rõ ràng nói hai người là lưỡng tình tương duyệt mà”

Tiểu Nguyệt trợn mắt nói: “Nghe nha đầu kia nói vậy làm gì, trong lòng muội chỉ có cha mẹ và ca, một nhà bốn người chúng ta là quan trọng nhất, ca chỉ nghĩ đến ta, còn cha mẹ thì sao. Nếu như ca có sơ suất gì, cha mẹ sẽ đau lòng như thế nào. Nhớ muội đã từng nói không? Một nhà bốn người chúng ta phải ở bên nhau vui vẻ, đó mới là mơ ước của chúng ta đúng không?”

Hồ Từ suy nghĩ một chút rồi nói: “Trừ nguyên nhân muội ra, ca ca còn nghĩ đến việc quốc gia gặp nạn, dân thường cũng phải có trách nhiệm, đây không phải là những gì mà muội vẫn nhắc tới khi kể chuyện sao?”

Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm hối hận, Hồ Từ đứng là cứng đầu, cùng hần nói không thông, vì vậy kéo cánh tay của hần nói: “Ca đáp ứng muội, hết lần này, ca liền từ chức tướng quân theo muội trở về Nguyệt thành, nếu không sau này muội vẫn đi theo ca, ca ra chiến trường, muội cũng đi theo”

Tiểu Nguyệt gương mặt vô lại, Hồ Từ chỉ đành phải đáp ứng Tiểu Nguyệt, thật cao ngồi trên ngựa là Hách Liên Chi, quan sát huynh muội ở phía xa, trong con ngươi sâu xa lại u ám. Cuối cùng Tiểu Nguyệt vẫn thuyết phục được Hồ Từ, đi theo một đường đến Uyên thành, thấy triều đình phái đến là Hồ Từ, Từ Mã Tuấn lúc đấy có chút nóng nảy, tuy nói cùng chung huyết thống có khác, bất quá tâm tư của khuê nữ mình, Từ Mã Tuấn vẫn biết một chút, cho dù thành toàn không được, nhưng cũng không muốn nữ nhi thương tâm. Dù nói huynh muội Kỷ gia thật là xuất sắc, nhưng Chiêu vương Vân Từ Liệt là người ra sao chứ, người khác không biết, nhưng trải qua ba lần đối chiến trước đây, Từ Mã Tuấn thấu hiểu, trận đánh này mà bên mình thắng tuyệt đối là hy vọng nhỏ bé, cho dù Kỷ tiểu tử cười ngửa bản cung võ thuật tinh tiến, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Vân Từ Liệt.

Cho dù Từ Mã Tuấn vạn lần không hài lòng, nhưng hôm nay vạn đã đóng thuyền, huống chi thương thế của hần nghiêm trọng, cánh tay phải bị thương, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, bất quá sau này không thể cố hết sức, cho nên đơn giản giao xong hết mọi việc, Từ Mã Tuấn liền bị đưa về kinh thành. Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên Chi phụng bồi Hồ Từ dò xét xung quanh Uyên thành suốt ba ngày, Tiểu Nguyệt nhất thời hiểu nguyên nhân Vân Từ Liệt không công thành. Uyên thành địa thế rất cao, tương đương voi xây dựng ở trên sườn dốc, hai bên đều là núi cao, thành này muốn đánh hạ quả không dễ dàng, cho nên Vân Từ Liệt không hoàn toàn nắm chặt, đoán chừng sẽ không dễ dàng công thành, để tránh hao binh tổn tướng.

Thật ra thì Tiểu Nguyệt liền xem ra, người này đúng là đánh vào tâm lý, phải biết hai quân đối chọi, tinh thần của quân mới là quan trọng nhất, mà nam binh ở Uyên thành thậm chí bị ba lần chiến trận trước làm hoảng sợ, tinh thần uể oải, lòng quân tan rã. Đối phương lại hoàn toàn ngược lại, ba trận thắng liên tiếp, ý vào tinh thần đang thịnh, lần thứ tư này chưa cần đánh, phía bên mình đã thua tám phần. Về phần chủ soái hai thành, so điểm này Tiểu Nguyệt không đứng về phía Hồ Từ, dù biết Hồ Từ có chút thiên phú đánh giặc, nhưng Vân Từ Liệt là người nào, một vương giả năm tuổi lớn lên trong khổ cực, tâm cơ nhạy bén, kinh nghiệm kia, đều là Hồ Từ vỗ ngựa đuổi không kịp, cho nên trận đánh này phần thắng cơ hồ là số lẻ.

Nhưng là thân nhân, Tiểu Nguyệt sẽ vắt hết óc giúp đỡ, dù sao thứ mình có bọn họ không có, chính là trí khôn kết tinh trong mấy ngàn năm, điểm này chính là cơ hội thắng lớn. Tiểu Nguyệt đứng trên thành lâu, xuất thần nhìn doanh trại bên ngoài thành. Trải dài mười mấy dặm, nhìn không thấy bờ, khoảng chừng hai mươi mấy vạn người, hoàng hôn màu hồng kim chiếu vào chiến kỳ của đối phương vù vù lay động trong gió, trên chiến kỳ Hùng ung như muốn giương cánh bay, mắt nhìn xuống chúng sinh, cao ngạo tựa như chủ của nó Vân Từ Liệt.

Hách Liên Chi âm thầm quan sát thần sắc khó lường của Tiểu Nguyệt, trời chiều làm cho quanh thân nàng thêm một tầng càn hoàng vàng, nhìn không rõ lại như ảo mộng, mặc một bộ quần áo của tiểu giáo binh vẫn hay dùng, có chút dài rộng, gió đêm di động, có chút cảm giác phiêu phiêu muốn bay, trên đầu búi tóc dùng một khối vải bó thô màu lam, trên mặt không chút son phấn, mi mục đang lúc linh khí dày, làm người ta vừa thấy khó quên, trong mắt xuất thần nhìn đối diện quân phương Bắc ở đối diện, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Không quá nửa tháng sống chung, nàng và mình đã thân cận không ít, mặc dù đối với khoảng cách lý tưởng của mình vẫn còn xa không thể với, bất quá mình đã đem nàng cùng Vân Từ Xung kéo ra xa, hiện tại đứng bên người nàng, không phải là Vân Từ Xung mà là y Hách Liên Chi. Qua thời gian không biết bao lâu, trời chiều dần dần rơi xuống, trên thành lầu cây đuốc đã đốt lên, Tiểu Nguyệt nói: “Hách Liên, người nói trận đánh này ca ca sẽ ứng phó như thế nào?”

Hách Liên Chi vẩy chiếc phiến trong tay nói: “Hôm nay chúng ta ở thế bị động, nhất định cần thắng trận đầu tiên, lấy đó làm khích lệ tinh thần binh sĩ, mới là thượng sách. Nếu như không ngoài sở liệu của ta, giằng co gần một tháng, Chiêu vương mấy ngày gần đây nhất định sẽ phát động công thành, tới thử thực lực của quân ta, lần này chúng ta nhất định phải thắng, nếu không sau này khó có thể thắng”

Tiểu Nguyệt không khỏi cả kinh, thì thào nói: “Nhanh như vậy”

Một trận gió thổi tới, Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng run lên, thời tiết mặc dù còn là mùa hè, nhưng nơi này gần phương bắc, vẫn có chút lạnh, một cái áo khoác màu đen khoác trên vai Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt quay đầu hướng Hách Liên Chi cười một tiếng nói: “Cảm ơn”

Hách Liên Chi lắc đầu một cái, nhẹ nhàng câu khỏi nụ cười: “Không cần gấp, chúng ta lâm trận đối tượng, lấy tính tình Chiêu vương chắc chắn sẽ lâm trận thử một chút sâu cạn”

Tiểu Nguyệt âm thầm gật đầu, ngắm nhìn quân địch đã chuẩn bị sẵn trận địa đón đại quân, thật thấp thò dài, xoay người đối diện Hách Liên Chi, cây đuốc chiếu rơi xuống, Hách Liên Chi ánh mắt ôn nhu mông lung, có lẽ ngọn đèn dầu mờ tối, có lẽ là gió thổi trên thành lầu, trong nháy mắt Tiểu Nguyệt có chút ảo giác, thế nên cảm thấy trong mắt y là vô vàn cung chiều mình. Tiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, chuyển mắt quan sát phòng bị khí giới trên thành lầu.

Thời đại hiện nay vũ khí thô sơ, trên thành lầu trừ mũi tên, chính là gỗ lăn Lôi Thạch, nói thật so với hiện đại, đừng nói là hạt nhân, chỉ thời kỳ kháng Nhật, mìn hay lựu đạn, cũng khác nhau một trời một vực. Trong đầu Tiểu Nguyệt thật nhanh xẹt qua một tia sáng, lựu đạn tay và mìn, những thứ này mặc dù mình sẽ không làm, nhưng đơn giản là gói thuốc đất nổ cũng không khó lắm. Mấy năm trước trong lễ mừng năm mới, phụ thân Kỷ Thanh Sơn luôn mua được rất nhiều pháo đốt đơn giản cho Hồ Từ chơi, mặc dù thanh âm trầm muộn, nhưng cũng có thể là lửa thuốc tạo thành, đã có thuốc pháo, thuốc nổ có thể làm thành, dù sao kỹ thuật cũng không cao, dùng làm công kích không được, nhưng phòng thủ thì dư dả.

Nghĩ đến chỗ này Tiểu Nguyệt không khỏi mừng rỡ, đưa tay bắt lấy cánh tay của Hách Liên Chi kích động nói: “Hách Liên Chi, ta có chủ ý, lần này chúng ta có thể thắng”

Hách Liên Chi có chút thất thường ngóc đầu lên, tay nhỏ bé của Tiểu Nguyệt không mềm, có lớp chai thật mỏng, cảm bàn tay to của mình, lại làm trong lòng Hách Liên Chi xuất hiện một chút tư vị khó tả, bị bàn tay nhỏ bé như vậy nắm cả đời thật tốt, không đợi Hách Liên Chi hồi thần, Tiểu Nguyệt đã lôi kéo hắn trở về thủ phủ trong thành.

Thủ phủ Uyên thành không coi là quá lớn, lại tinh xảo xinh đẹp, hậu viện có một vườn hoa nho nhỏ, trong hoa viên dẫn đến một hồ nước nhỏ, trong ao hoa sen nở rộ thoáng chốc xinh đẹp, trước hồ nước là một nhà thủy tạ tinh xảo, đây là nơi Tiểu Nguyệt bắt đầu cuộc sống hàng ngày. hiện tại trong phòng để một đồng pháo đốt, Tiểu Nguyệt Hách Liên Chi và Hồ Từ đang đem pháo đốt từng cái mở ra, bên trong là thuốc pháo đen kịt.

Bận rộn từ đêm tới trưa hôm sau mới miễn cưỡng chế được một gói thuốc nổ, khi giữa trưa lúc mặt trời chiếu vào nhà thủy tạ, ba người cũng đã chật vật không chịu nổi. Tiểu Nguyệt cùng Hồ Từ còn may, mặc trên người là y phục màu đậm, mà Hách Liên Chi một thân cẩm bào, hôm nay đã trở thành hắc bạch hoa, trông giống như da chó đốm, hợp với khí chất như ngọc, vô cùng buồn cười, Tiểu Nguyệt cùng Hồ Từ liếc mắt nhìn, không khỏi chỉ vào Hách Liên Chi cười ha ha.

Hách Liên Chi xưa nay rất ưa sạch sẽ, mặt nhăn cau mày xem một chút mình thân nhiễm bẩn, thật nhanh đi ra ngoài, đến trong phòng mình, cởi cẩm bào ra, Hách Liên Chi nhìn mình cũng không khỏi mỉm cười, mặc dù chật vật nhưng bất quá giải nhân cười một tiếng cũng đáng giá. Nửa khắc đồng hồ sau, Hách Liên Chi đã dọn dẹp thỏa đáng, nói thật mình bất quá là theo nha đầu kia lần qua lần lại, vẫn không biết làm cái đó thì có ích lợi gì, Hồ Từ cùng hắn bất đồng, từ nhỏ liên đới với Tiểu Nguyệt là một loại tín nhiệm mù quáng, cho nên Tiểu Nguyệt nói làm vật này hữu dụng, Hồ Từ sẽ tuyệt đối ủng hộ.

Hôm nay làm xong, đến tối cùng làm cái gì, đáp án rõ ràng cuộc nên công bố thôi. Hách Liên Chi cùng Hồ Từ tò mò nhìn Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt khẽ mỉm cười, nhìn một chút vườn hoa nhỏ ngoài cửa sổ, phía sau vườn hoa là một núi giả không lớn, bốn phía cũng rộng rãi, Tiểu Nguyệt gật gù đầu nói: “Hách Liên Chi người ra lệnh không cho phép binh sĩ nào đi vào, ta sẽ cho các người xem một chút uy lực của vật này”

Vừa nói vừa cẩn thận cầm gói thuốc nổ ra khỏi nhà thủy tạ, Hách Liên Chi vội vàng phân phó gã sai vặt của mình đi truyền lệnh, mình đi theo hai huynh muội ra khỏi nhà thủy tạ. Tiểu Nguyệt đi đến trước núi giả, suy nghĩ rồi nhét vào khe hở ở giữa núi giả, chừa lại ngòi nổ thật dài, Tiểu Nguyệt để cho Hồ Từ dùng đá lửa đốt, ngòi lửa tê tê nhánh chóng lan tràn, Tiểu Nguyệt vội vàng kéo Hách Liên Chi cùng Hồ Từ chạy về phía nhà thủy tạ.

Tuy nói nhìn không xa, thực tế nhà thủy tạ cách núi giả khoảng năm thước, Hồ Từ cùng Hách Liên Chi bị kéo trở lại, vẫn không biết chuyện gì xảy ra, liền nghe một tiếng “đông” nổ ở phía sau, ầm ào vang động, ngay cả thủy tạ cũng lay động mấy cái. Ngoài cửa sổ một trận khói mù nồng nặc, đợt khói mù từ từ tan hết, hai người bất giác thất kinh, mới vừa rồi núi giả còn đứng vững vàng, trong nháy mắt đã biến mất, còn dư lại chung quanh chỉ là đá vụn sắc lẹm.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nỗi nhớ

Hách Liên Chi cùng Hồ Từ nhanh chóng lao ra thủy tạ xem xét, đừng nói núi giả, đến hòn đá cũng nát bấy, trong không khí tràn ngập nồng nặc mùi quặng, hai người cơ hồ đồng thời nghĩ đến uy lực như thế này Tiểu Nguyệt làm thế nào nghĩ ra được. Hách Liên Chi tỉ mỉ hồi tưởng lại quá trình chế tạo thuốc nổ, nguyên lý coi như vô cùng đơn giản, nhưng chưa từng có ai làm qua, hôm nay có vũ khí như thế này, thế cục nam bắc đúng là khó đoán.

Hách Liên Chi nhìn qua cửa sổ nhà thủy tạ, thấy Tiểu Nguyệt dường như cũng không thật cao hứng, thậm chí trên mặt có chút không đành lòng cùng tích tịch. Lòng Hách Liên Chi chợt động, bất quá vẫn ngó xung quanh Hồ Từ, lặng lẽ vào thủy tạ. Tiểu Nguyệt có chút xuất thần nhìn trên đất, như thứ pháo đốt còn chưa kịp hủy đi, trong lòng thực tế rất mâu thuẫn. Thuốc nổ uy lực rất mạnh, cho dù chính mắt thấy, Hách Liên Chi và Hồ Từ sợ cũng không hiểu rõ bằng Tiểu Nguyệt, trong mấy trăm năm ở Trung Quốc, vật này đã giết đi không biết bao nhiêu người, nhưng thứ này vốn cùng mình không quan hệ, nhưng hôm nay mình ở thời đại này lại phát minh ra vật này, mang lại cho người nơi này bao nhiêu ác mộng, làm cho người người nhà tan cửa nát, gia đình ly tán.

Chiến tranh mặc dù tất phải đổ máu, nhưng nếu do một tay mình tạo thành, Tiểu Nguyệt vô cùng khổ sở. Nhìn bên ngoài, Hồ Từ mặt đầy mừng rỡ, thôi cũng coi như chỉ lần này thôi, tất cả vì người nhà, thật ra thì chiến tranh vốn là hai mặt, không phải người chết thì ta mất, Tiểu Nguyệt có chút nhức đầu xoa bóp thái dương. Hách Liên Chi trông mắt xẹt qua một tia thương xót, nhẹ giọng nói: “Người không cần như thế, sống chết tự nhiên khó tránh khỏi, ta với người cũng chỉ bất đắc dĩ mà thôi, không ai muốn những thứ đó”

Tiểu Nguyệt ngừng đầu dựng ngay đôi mắt nâu trầm của Hách Liên Chi đang nhìn mình, trong mắt lóe lên thương tiếc đau lòng, làm Tiểu Nguyệt không khỏi nghĩ đến một người khác, khẽ cười khổ, quả nhiên thói quen rất khó từ bỏ, nỗi nhớ cũng không thể dùng ý chí mà dòi đi.

Kinh thành tại Đông cung Hàn Mặc Các đèn dầu sáng ngời, nơi này được Thái tử Vân Từ Xung làm thành thư phòng, nguyên nhân rất đơn giản, địa thế cao, ở trên cao vô luận đọc sách hay xem công văn, ngẩng đầu là có thể ngắm trăng. Sáng ngời như vậy, trong sáng như thế, giống như nha đầu kia hai mắt chuyển động, càng giống như hương vị của nàng, Vân Từ Xung bất giác có chút mờ mịt. Mọi chuyện phát triển hẳn không thể nào khống chế, theo quy củ Nghiêu Quốc túc trực bên linh cửu ba bảy hai mươi mốt ngày, cho nên Vân Từ Xung thay cha vào linh đường túc trực để làm tròn chữ hiếu, đây là điều hiển nhiên. Nhưng điều Vân Từ Xung không thể nào ngờ tới, hai mươi mốt ngày sau, mình vội vàng ra cung chạy về phủ Thế tử, Cúc Nguyệt các đã không còn bóng người, chỉ còn lại mảnh giấy nhỏ, tựa như châm chọc cũng tựa như là quyết liệt.

Vân Từ Xung lúc ấy cả người phát run, trước mắt như tối sầm bất tỉnh nhân sự, tỉnh lại lần nữa ở phòng ngủ trong Đông cung, ông ngoại Tư Mã Chu ngồi ở mép giường thần sắc khó lường, cầm trong tay chính là thư của Tiểu Nguyệt để lại. Vân Từ Xung chợt ngồi dậy, nhưng cả người mất thăng bằng, chốc lát lại ngã xuống, cả người phảng phất không có một tia khí lực, nhưng vẫn thật thấp hỏi: “Nàng đi đâu? Tại sao lại để thư lưu lại?”

Tư Mã Chu thở dài nói: “Con túc trực bên linh cửu lâu ngày cơ thể đã mệt mỏi, lại tức giận quá độ, lúc này mới như thế, nghỉ ngơi mấy ngày liền khỏi hẳn, Tiểu Nguyệt nha đầu kia theo ca ca đi đến Uyên thành”

“Uyen thành?” Hai hàng lông mày đẹp của Vân Từ Xung nhíu lại: “Uyen thành, nàng như thế nào lại đi Uyen thành, nơi đó không phải là đang giao chiến sao?”

Ánh mắt Tư Mã Chu hơi chớp động nói: “Hách Liên Chi đề cử Kỳ Thần Tinh, Hoàng thượng hạ chỉ, phá lệ tổ chức tỷ võ ở cung điện, Kỳ Thần Tinh ngay cả võ sinh giỏi nhất của Thái học cũng đánh thắng, lấy được chức tướng quân, mấy ngày trước đi Uyen thành đối chiến”

Vân Từ Xung kinh hãi, mới có hai mươi ngày, bên ngoài đã long trời lở đất, Vân Từ Xung cũng so với ai khác rất hiểu Tiểu Nguyệt, nàng đặt nặng tình thân lên trên cả, nàng làm sao có thể trở mặt nhìn ca ca đi chịu chết, tất nhiên phải đi theo. Nhưng chuyện như vậy thật không tưởng tượng nổi, quan viên triều đình từ trước tới giờ đều là chọn lựa từ Thái học học viện, mà Kỳ Thần Tinh ở học viện Phong Hoa xạ kinh thành như thế làm sao có thể, đây hết thấy đều không thích hợp. Vân Từ Xung có dự cảm xấu, tựa như lần này, đồ đặc quý báu nhất của mình sắp vụt mất.

Vân Từ Xung trong đầu nhanh chóng chuyển: Hách Liên Chi, đúng vậy Hách Liên Chi. Vân Từ Xung ánh mắt lóe lên một tia tức giận, nhất định là tên này giờ trò, từ lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Hách Liên Chi nhìn Tiểu Nguyệt, Vân Từ Xung cũng biết người đàn ông này giống mình, đều thầm thích Tiểu Nguyệt. Thế nên hẳn không hợp với tên kia, tên kia ngoài mặt ôn nhu, bên trong tuyệt đối âm hiểm xảo trá. Kế này nếu như hắn đoán không sai, Hách Liên Chi nhất cử lưỡng tiện một kế ly gián, đem Tiểu Nguyệt kéo đến cạnh y, cũng khiến mình và Tiểu Nguyệt xa nhau. Từ bài thơ ở Cúc Nguyệt các, Vân Từ Xung có thể tưởng tượng, tâm tình của nha đầu lúc ấy là uỷ khuất xen lẫn tức giận.

Vân Từ Xung âm thầm suy nghĩ, mình phải mau chóng đi Uyen thành, nếu không hiểu lầm càng lâu, sẽ sinh biến cố. Kế hoạch tuy cấp bách, nhưng không cần nói mọi chuyện biến hóa, nghỉ ngơi một ngày sau, mặc dù có chút không làm được gì, bất quá Vân Từ Xung vẫn kiên quyết đi Uyen thành, nhưng phụ hoàng Vân Diệp trong một đêm đột nhiên bị bệnh, giữ chân Vân Từ Xung lại. Dù Vân Từ Xung vội vàng, cũng phải trấn giữ kinh thành, hơn nữa thời khắc giao chiến lại gần kề.

Trên bàn ánh nến đột nhiên bùng lên, thức tỉnh Vân Từ Xung đang trầm tư, thở dài thật thấp, đứng lên đi tới cửa sổ, bóng đêm thật sâu, ánh trăng mờ lung, tính ra đây là lần đầu tiên mình với Tiểu Nguyệt chia lìa mà không biết trước được. Màu đen vô tận trên bầu trời, cùng ánh trăng đột nhiên dị thường sáng ngời kia, như đôi mắt trong suốt của Tiểu Nguyệt. Nỗi nhớ như không mời mà tới, lúc nào cũng quấy nhiễu Vân Từ Xung, không biết nha đầu tuyệt tình đó, hôm nay thế nào.

Vân Từ Xung quay đầu lại, ánh mắt hướng về phía đối diện, khóe miệng bất đắc dĩ mỉm cười, trên tường là bức họa, mình tự tay vẽ hoa đào, bên cạnh là mấy câu thơ Tiểu Nguyệt đề lên:

“Ở thôn đào có am hoa

Trong am một vị tiên hoa thuở nào

Tiên hoa trồng cội hoa đào

Lại đem hoa hái đổi bầu rượu thơm

Tinh con ngồi cạnh gốc hương

Say thời nằm dưới cội đơm ngủ vui

Tinh say ngày lại qua ngày

Hoa tàn hoa nở năm tây nổi năm

Nguyện cùng hoa rượu chết nằm

Chẳng mong khom gối trước dầm ngựa xe

Người vui xa mã xênh xê

Kẻ nghèo ta đẩy duyên tề rượu hoa”

Bên ngoài Uyển thành Chiêu vương dựng lầu lớn, Chiêu vương Vân Từ Liệt cảm một quyển thơ, chính là tập thơ của Nghiêu Quốc những năm gần đây mới ra, bao gồm những bài thơ của thí sinh xuất sắc nhất Nghiêu Quốc được ghi chép lại, ngược lại Vân Từ Liệt thích nhất bài thơ của một cô gái mới được ghi lại, đó là bài thơ “Thơ Hoa đào”:

“Bần hàn, phú quý so ra

Trời cao, đất lạnh sánh mà được sao

Ngựa xe tranh với thanh cao

Người thời tất bật, ta câu thông dong

Người cười ta kẻ điên khùng

Ta cười người đấy, người chừng hiểu chăng?

Thấy không hào kiệt Ngũ Lăng

Mộ nào hoa rượu, đất san ruộng cây.”

Nói thật, đây không giống như bài thơ một cô gái có thể làm ra, thơ ví phú quý với bần tiện, phảng phất tiêu sái vui vẻ như vậy, kì nhân Kỳ Tiểu Nguyệt, những năm gần đây có thể nói là gây chấn động lớn ở Nghiêu Quốc danh. Mọi người ai cũng biết, được xưng là đệ nhất tài nữ của Nghiêu Quốc, nhưng điểm kỳ lạ là, đến nay cũng chỉ có một bài thơ hoa đào mà thôi, bất quá đọc hết bài thơ này, người ta có thể thấy được khát vọng của một kỳ nhân.

Vân Từ Liệt lần đầu tiên biết, thì ra nữ tử không chỉ hữu dụng ở trên giường, những phương diện khác cũng có chút tài, cũng không biết tài nữ này, ở trên giường không biết sẽ biểu hiện thế nào, có phải cũng như những cô gái ở dưới thân mình hay không, hay vẫn còn mùi vị khác. Nghĩ đến đây, bất giác tà mị cười một tiếng, tiện tay đề tập thơ xuống, đứng lên đi ra lầu lớn, bên ngoài có một cô gái xinh đẹp vận cung trang vội vàng thi lễ, Vân Từ Liệt khoát tay một cái nói: “Người không cần đi theo, bôn vương tùy ý đi một chút”

Cô gái trầm mặc chốc lát, vội vàng vào trường lấy ra một cái áo khoác, đuổi theo Vân Từ Liệt vội vàng khoác lên vai y, Vân Từ Liệt giữ chặt áo khoác. Trong bóng đêm thật dày từng trận gió đêm thổi lạnh lẽo, y cất bước đi về phía trước, cô gái phía sau lặng lẽ đi theo, ngẩng đầu có thể thấy trên thành lầu một ngọn đèn dầu, chiếu trên đây vô số sao trời, ngược lại tạo thành một cảnh trí thật đặc biệt.

Uyển thành mặc dù có lợi về địa thế, tấn công sẽ gặp khó khăn, bất quá nói thật cũng đáng để Vân Từ Liệt để mắt đến, Vân Từ Liệt để ý đến chủ soái Nghiêu Quốc phái tới là người nào. Kỳ Thần Tinh, là một tên vô danh tiểu tốt, mới mười sáu tuổi, thân phận hèn mọn, làm thế nào quen biết được Tư Mã gia. Vân Từ Liệt thật tò mò, theo tin tức ám vệ hôm nay truyền đến, nếu nói điểm khác biệt duy nhất của Kỳ Thần Tinh, thì chính là có một muội muội nổi danh. Kỳ Thần Tinh là ca ca ruột của Kỳ Tiểu Nguyệt, mà thân phận Kỳ Tiểu Nguyệt, cả Nghiêu Quốc không người không biết, là đệ tử của Tư Mã Chu, cũng nhận được khen ngợi của rất nhiều học giả.

Chỉ có mặt văn thơ xuất sắc, ngoài điểm này cũng không có gì đặc biệt, bất quá quan hệ với Tư Mã Chu thật làm người ta khó đoán, con người Vân Từ Liệt chợt lóe, thầm nghĩ: Đến đây Kỳ Thần Tinh, bôn vương sẽ thử sức với người. Lại mở miệng nói: “Tư Nguyệt, truyền ý chỉ bôn vương, sáng sớm ngày mai toàn lực công thành”

Cô gái đáp ứng phía sau đáp ứng một tiếng, bóng dáng rất nhanh biến mất trong doanh trường, đang lúc Vân Từ Liệt ngược nhìn bầu trời đêm, không khỏi thật thấp cười: “Kỳ Thần Tinh, Kỳ Tiểu Nguyệt, hai cái tên đều cao cao tại thượng, để bôn vương tự tay nhìn xem thế nào”

Mà lúc này trong Uyển thành, cơ hồ tất cả mọi người đều theo Tiểu Nguyệt chế túi thuốc nổ, Hồ Tử có chút năng khiếu về vũ khí, từ Tiểu Nguyệt chỉ điểm thùng thuốc nổ, hẳn cho người bỏ thuốc nổ vào trong một cái túi sắt so với túi nước thì nhỏ hơn, như vậy khi ném ra sẽ có uy lực hơn. Tiểu Nguyệt nhìn thấy có chút cười khỏ, vạn bất đắc dĩ là ý của mình, nhưng ý của Hồ Tử tương tự có chút giống với nguyên lý đạn pháo, như vậy sẽ tăng tiến lực sát thương gì đó, thật không biết vũ khí này sẽ khiến cho thời đại chuyển biến nhiều thế nào.

Ba ngày qua đã chế tạo được mấy ngàn cái, toàn bộ vận chuyển lên thành lâu để chuẩn bị chiến tranh, Hách Liên nói không quá ngày mai Chiêu vương sẽ công thành, cho nên dù ngoài mặt không có động tĩnh, Uyển thành cũng đề phòng mấy ngày nay. Tiểu Nguyệt bây giờ không ngủ được, mới suy nghĩ lên thành lâu nhìn Hồ Tử cùng Hách Liên Chi, hai người kia đã ba ngày không ngủ.

Lúc Tiểu Nguyệt đi lên thành lâu thì Hồ Tử cùng Hách Liên Chi còn đang nhiệt tình thảo luận, đề tài là làm như thế nào để tăng thêm uy lực cho thuốc nổ, nhìn thấy Tiểu Nguyệt hai người đều ngẩn ra, Hách Liên Chi đứng lên cười nói: “Đã trễ thế này sao không nghỉ ngơi?”

Thanh âm rất ôn nhu, tựa như con người y, lộ ra ôn nhuận tha thiết. Tiểu Nguyệt nhìn y mấy lần, ngay cả không ngủ nghỉ như thế, Hách Liên Chi vẫn quần áo chỉnh tề, hành động thông dong, giờ tay nhắc chân đều không thấy chút mệt mỏi, nhìn kỹ không thấy bất kỳ dấu hiệu mệt mỏi nào, Tiểu Nguyệt không khỏi cười nói: “Ta chỉ không ngủ được mà thôi”

Hách Liên Chi ánh mắt chợt hiểu rõ, thấp giọng nói: “Không ngủ được, là đang nhớ người nhà sao?”

Ánh mắt Tiểu Nguyệt có chút thất thần, xem như người nhà sao, Vân Tử Xung là người mà trong lòng Tiểu Nguyệt rất khó xác định, Hồ Tử lại dị thường hưng phấn nói: “Đại Nha, muội nghĩ thứ này thật lợi hại, vật như vậy có thể địch thiên quân vạn mã”

Tiểu Nguyệt giật mình, vội vàng nói: “Ca đã đáp ứng muội, qua lần này, cùng muội trở về Nguyệt thành đúng không, chẳng lẽ ca đã quên Minh Tuệ”

Nhắc đến Minh Tuệ, Tiểu Nguyệt không khỏi cười nhạt, Tư Mã Tuấn mới đi ba ngày, Tư Mã Minh Tuệ liền già nam trang một mình đi tới Uyển thành. Chiến địa tình yêu từ trước tới nay phát triển nhanh chóng, thời gian có mấy ngày, Tư Mã Minh Tuệ cùng Hồ Tử đã tình chàng ý thiếp, tư định chung thân, khiến Tư Mã Minh Tuệ còn giống xuyên không đến hơn ngàn, tác phong rất lớn mật, tư tưởng rất thoáng, bất quá Tiểu Nguyệt dĩ nhiên lạc quan về mặt này, dù sao có tình yêu, có lẽ Hồ Tử sẽ buông tha mộng anh hùng cũng nên.

Vô luận thế nào, lần sau mình nhất định mang hẳn trở về, Hồ Tử nhưc đầu cười một tiếng nói: “Được, sau lần này, chúng ta cùng trở về Nguyệt thành. Được rồi, muội còn cầu nhàu nhiều hơn so với Minh Tuệ”

Hách Liên Chi cùng Tiểu Nguyệt bật cười, sắc trời tờ mờ sáng, đột nhiên dưới chân thành bắt gặp một hồi kèn giống lên, ai nấy kinh hãi, vội vàng nhìn quanh, đối diện nghiêm nhiên đã bày ra một bộ dạng công thành, thang cùng quân đội đã sẵn sàng nghênh địch, kèn thổi lên, từng trận tiếng la truyền đến, Hồ Tử vội vàng tiến đến nói: “Quân địch đến, chuẩn bị cùng bốn tướng chiến đấu”

Vừa dứt lời, binh sĩ canh giữ ở thành liền nhanh chóng xếp thành hàng, Hồ Tử chỉ một cái dưới thành nói: “Chỉ cần bọn họ vừa tiến gần đến, liền đốt thùng thuốc nổ ném xuống, ta cũng muốn xem máu thịt bọn họ có phải làm bằng sắt không”

Tiểu Nguyệt không khỏi liên tiếp lui về phía sau, nói thật, Tiểu Nguyệt bây giờ không có dũng khí tận mắt chứng kiến thương vong, hơn nữa thứ từ vọng này còn là do mình mang đến, lui mấy bước suýt nữa trượt chân ngã. Hách Liên Chi vội vàng tiến lên đỡ được thân thể nặng, dưới ánh đèn gương mặt trắng nõn của Tiểu Nguyệt cơ hồ không còn tí máu, hiện ra trong mắt trong suốt tái nhợt, thân thể mềm nhũn có chút suy yếu, Hách Liên Chi vội vàng đỡ eo nàng, đỡ nàng tựa trên vai mình, cảm giác một trận mùi thơm ngọt ngào từ trên người nàng truyền tới, như lan như xạ.

Hách Liên Chi còn chưa kịp trở về chỗ, liền nghe thấy từng tiếng nổ mạnh, nhất thời đất trời rung chuyển, tiếng kêu thảm thiết bắt gặp bên tai. Hách Liên Chi vội vàng kêu người hầu đỡ Tiểu Nguyệt về phủ, mình tiến lên nhìn lại, dưới thành một mảnh ánh lửa khói mù lóe ra, liền tiếp những tiếng kêu thảm thiết, tiếng chém giết đã giảm, bắc quân luôn nhanh nhẹn dũng mãnh, cho nên lần bại trận này khí thế nhất thời giảm sút.

Nghe được âm thanh lui quân, Vân Tử Liệt cũng biết đã bại, y tận mắt thấy ở thành lâu trên Uyển thành đổ xuống thứ gì, mang theo đóm lửa nhỏ rồi xuống đất nổ tung, lập tức chết một mảnh, nơi đó có loại vật này, ở đâu ra loại vật này. Vân Tử Liệt lập tức ra lệnh lui quân, không có hạ trại ở đây, mà thối lui cách Uyển thành năm mươi dặm tới Hoạn thành trú chân.

Hoạn thành cũng là một thành phố núi, địa thế tiện lợi, dân chúng giàu có, nguyên là vừa mới hình thành. Lúc này sắc trời đã sáng, Vân Tử Liệt ngồi thật cao trong đại sảnh, trước mặt là cái thùng sắt quái dị chưa nổ, chính là cái này, khiến y ném tư vị của thất bại. Y quét mắt mọi người dưới bậc thang, vô luận văn thần võ tướng, đều đối với vật này tràn đầy sợ hãi, đây là vật gì, do ai chế tạo. Mọi người suy nghĩ sâu xa, thì ra Nghiêu Quốc còn có nhân tài quý thần như thế, thật sơ xuất.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Múa kiếm

Từ Liệt nhìn chằm chằm thứ trên án, nếu như không phải mình kịp thời ra lệnh thì hai mươi vạn đại quân đã thương vong hết, sợ rằng còn tiếp tục sẽ không phải chỉ là thứ này. Từ Nguyệt ôm kiếm đứng ở bên người Vân Tử Liệt, thấy phía dưới không ai trả lời, liền lặng lẽ đến bên tai Vân Tử Liệt nói:

"Không bằng xin sư phụ rời núi xem một chút"

Ánh mắt Vân Từ Liệt sáng lên, thầm nghĩ: Đúng vậy, cả Nghiêu Quốc ai có thể so sánh kiến thức với sư phụ mình đây. Y khoát tay, mọi người lúc này mới thối lui ra khỏi đại sảnh, trầm tư chốc lát, Vân Từ Liệt nói: "Tư Nguyệt, người tự mình đi một chuyến, thỉnh sư phụ tới đây"

Tư Nguyệt đáp ứng, bóng dáng chợt lóe rồi biến mất trong đại sảnh, Vân Từ Liệt quan sát vật nọ, đưa cho gã sai vặt đứng bên, chờ đợi sư phụ đến giải thích cho y.

Lại nói đến Uyên thành, hôm nay một mảnh vui vẻ, tướng sĩ suy nhược đã lâu vì không có chiến thắng, một trận đánh liên thắng lần này, tất cả như được thuốc trợ tim. Hôm nay đối phương lui binh, nhưng mọi người đều biết, Vân Từ Liệt chỉ thối lui năm mươi dặm ngoài thành, mắt thì luôn gắt gao theo dõi, tình thế vẫn không lạc quan. Nhưng như thế cũng đáng ăn mừng không phải sao, dù sao cũng là trận đầu thắng lợi.

Tiểu Nguyệt ngồi ở cạnh ao nước trong hậu viện nhìn xuất thần, bữa tiệc vẫn còn tiếp tục, Tiểu Nguyệt nhíu mày thật chặt. Tư Mã Minh Tuệ đã đi trước, cả hậu viện chỉ có mình nàng, có vẻ an tĩnh dị thường. Tối nay trăng rất sáng và tròn, có câu trăng tròn người đoàn tụ, thật không biết bao lâu mình mới có thể trở về Nguyệt thành. Trong nước một đóa sen lẳng lặng nở, cánh hoa ở giữa mặt nước bung ra một nửa, như lớp phấn trên mặt mỹ nhân, vuốt cảm là xuống không kiềm mị nói không nên lời.

Tiếng bước chân nhẹ vang lên, chậm chạp thông dong, mang theo hơi thở của gió đêm chậm rãi mà đến, Tiểu Nguyệt không khỏi quay đầu lại cười một tiếng. Hách Liên Chi nhất thời sững sốt, ánh trăng chiếu toả cảnh hoa sen, Tiểu Nguyệt nháy mắt nở nụ cười kinh tâm động phách, Hách Liên Chi không khỏi hơi thất thần. Trời không sáng lắm, nhìn không rõ về mặt Tiểu Nguyệt chỉ mơ hồ nhìn thấy gương mặt Hách Liên Chi hơi hướng lên, cùng hai tròng mắt sáng ngời, Tiểu Nguyệt nói: "Người sao không ở lễ ăn mừng, là quân sư mà vắng mặt thì không tốt lắm"

Hách Liên Chi chậm rãi đến, ở khối đá bên cạnh Tiểu Nguyệt ngồi xuống, nhẹ lay động quạt giấy nói: "Tại hạ cho là công thần chân chính cũng ngồi ở phía sau viện, vì vậy tới tìm"

Tiểu Nguyệt thờ dãi thật thấp nói: "Cái gì công thần bất quá là trợ tay giết người mà thôi, vô số sinh mạng chỉ một buổi sáng mất hết, ta vốn là một đại phu cứu người, hiện nay sao có thể coi là công thần"

Trong giọng nói ẩn chứa mâu thuẫn buồn bã, còn có cả hối hận, Hách Liên Chi từ phía sau lấy ra một vỏ rượu, phía trên để sẵn hai cái chén, nhẹ giọng nói: "Tối đây chúng ta cùng say, khó có được ánh trăng đẹp thế này, không nghĩ quá khứ, không lo tương lai, chỉ nói hiện tại, chỉ nói tối nay"

Ánh mắt Tiểu Nguyệt sáng lên thầm nghĩ: Hách Liên Chi này có mấy phần phong thái của một hiệp khách, mình vẫn cho rằng y chỉ là một công tử nho nhã, thì ra cũng hào hùng như vậy, không khỏi gọi lên hăng hái của Tiểu Nguyệt. Nàng đưa tay cầm lấy vỏ rượu gỡ ra vỏ giấy dán, một hương thơm nồng nặc xông vào mũi, rượu thời kỳ này hoàn toàn khác với rượu Nhị Oa Đầu do lão Bạch làm, phần lớn men rượu là tự mình làm, trên cùng là đường phèn uống rất ngon, có chút giống sâm banh cùng hiện đại, tinh khiết và thơm ngọt.

Tiểu Nguyệt rất thích, bất quá trước kia Vân Từ Xung không cho nàng uống nhiều. Nhắc đến Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút ảm đạm, bây giờ nghĩ lại, trong cuộc sống của mình, dường như sâu trong ký ức, không thể rời bỏ cái tên này, trước kia còn không cảm thấy gì, rồi khỏi nhau mới biết, thì ra hằn chiếm tỉ trọng lớn như vậy trong đời mình. Thờ dãi, tĩnh, dừng nghĩ đến hần. Tiểu Nguyệt rót đầy hai ly rượu đưa cho Hách Liên Chi nói: "Tối đây! hôm nay ta với người không say không về"

Hách Liên Chi bất giác cười khẽ, Tiểu Nguyệt như vậy vô cùng xa lạ, trong ấn tượng của y Tiểu Nguyệt là cây dâm bụt cứng cỏi, là nha đầu cơ trí thông minh hài hước, là cô gái ôn nhã trong rừng đào, chưa từng thấy qua nàng mang khí chất như vậy, có chút ưu phiền của thiếu nữ, tuy mới mẻ lại rất khả ái. Theo yêu cầu của nàng nhấp một ngụm, uống vào loại rượu gạo đơn giản thô kệch, sau khi vào miệng vô cùng ngọt ngào, tựa như ngọt đến tận sâu nội tâm của Hách Liên Chi.

Hai người người một chén ta một chén, rất nhanh vỏ rượu chỉ còn thấy đáy, Hách Liên Chi vẫn chưa thấy gì, nhưng Tiểu Nguyệt đã có chút say, cảm giác mũi nam trước mặt biến thành hai người, liên cười ha ha. Nàng tiến lên cầm lấy tay áo Hách Liên Chi, kéo đến trước mặt mình, có thể nghe thấy cả tiếng thở, Hách Liên Chi không khỏi có chút ý loạn tình mê. Mỗi Tiểu Nguyệt đổ thắm tron bóng, dường như đang đợi y thưởng thức, nhưng Hách Liên Chi không dám vọng động, dù sao mình phí hết tâm tư mới đưa được nha đầu này đến đây. Chỉ vì nhất thời mà làm hỏng chuyện, không phải là phong cách của Hách Liên Chi.

Ánh mắt Tiểu Nguyệt mông lung nhìn Hách Liên Chi suy nghĩ một chút cười nói: "Đáng đáp người thật tốt, bất quá người không phải là mỹ nam đẹp nhất mà ta từng thấy, trước kia ta từng gặp một người so với người và Vân Từ Xung đều đẹp hơn rất nhiều, có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành"

Tiểu Nguyệt khẽ lướt qua mặt Hách Liên Chi, rũ xuống chạm vào bội kiếm bên hông Hách Liên Chi. Tiểu Nguyệt không nhịn được cười một tiếng, tiến lên rút bảo kiếm ra, lui về sau hai bước theo ánh trăng mà nhìn, một mảnh bạch kiếm sắc bén, để kiếm gần da có thể thấy hơi lạnh bức người. Hách Liên Chi vội đoạt lại kiếm trong tay nàng, sợ nàng làm tổn thương chính mình, nhưng nàng thân mình uyển chuyển tránh ra mà Hách Liên Chi còn chưa đụng được tới chuôi kiếm.

Hách Liên Chi không khỏi sững sốt, võ công của mình không tồi, người bình thường sao trốn được, nha đầu này bất quá ở học viện Phong Hoa học một chút cười ngựa bắn cung đơn giản thôi, mà thân thủ hôm nay làm Hách Liên Chi kinh ngạc. Thế nhưng Tiểu Nguyệt lúc say trông rất đẹp, có một loại quyến rũ bình thường không thấy được, thoáng chốc mê người. Tiểu Nguyệt giờ kiếm, tà tà tiêu sái bước tới, đến khối đất trống bên cạnh ao, cầm kiếm đứng nói: "Này trai đẹp, ta múa kiếm cho người xem được không?"

Mặc dù không biết trai đẹp là thứ gì, Hách Liên Chi vẫn đáp: "Được".

Dưới ánh trăng Tiểu Nguyệt một thân áo trắng, xinh đẹp yếu điệu cầm kiếm mà đứng, men say quyến rũ làm tăng thêm mấy phần chí khí nam nhi. Tay

trái nằng giờ lên hai ngón tay, xa xa đưa tới, tay phải cầm kiếm theo thân hình vừa động, kiếm khí xẹt qua bầu trời một tia hàn quang, Tiểu Nguyệt trong men say mở miệng nói:

"Say khướt khêu đèn ngấm kiếm, mộng về còi rúc liên thanh."

Thân hình nghiêng ngã, tay áo phiêu phiêu, mũi kiếm tà tà chỉ một cái về phía trước, trong miệng lại tiếp tục:

"Tiệc mở lộc khao đều quân tướng, đàn sáo lưng vang khúc quân hành, sa trường thu điểm binh."

Thân thể nghiêng về phía trước, chân nhẹ nhàng bước, tư thế vô cùng uyển mĩ, ánh mắt hướng về phía Hách Liên Chi lưu chuyển rực rỡ cười một tiếng. Vừa quay đầu lại nháy lên, tóc đen theo động tác thả xuống phát phới bay trong gió, làm lay động lòng Hách Liên Chi, quần quanh thành một vòng không hồi kết. Hách Liên Chi bất giác có chút ngây dại, ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chăm giai nhân trước mắt, kiếm quang chợt lóe, Tiểu Nguyệt khom lưng một cái nói:

"Ngựa tựa Địch Lư lao vút, cung như sấm sét đùng hoành."

Nhẹ nhàng lay động thân kiếm, thanh âm dễ nghe, thân thể nghiêng nghiêng nằm trên nền đá xanh, mũi kiếm chỉ xéo lên trên:

"Phù tá giúp vua thu đất cũ, đề ngàn thu chói lợi thanh danh. Tiếc thay! Tóc đã bạc nhanh!"

Âm thanh Tiểu Nguyệt chợt ngưng lại, tầm mắt nhìn tường rào phía trước hậu viện, bên cạnh có một cây hòe dị thường rậm rạp, thấp thoáng trong lá cây, Tiểu Nguyệt đổi diện một ánh mắt dị thường sắc bén. Dưới sự kinh hãi chợt nổi lên, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa, đôi mắt đen ấy quen thuộc vô cùng, phảng phất đã nhìn thấy nơi nào, Tiểu Nguyệt đứng dậy, vội vàng hướng tường rào nhìn quanh, nhưng không có bóng người.

Hách Liên Chi lấy lại tinh thần, thấy hành động của Tiểu Nguyệt vội vàng theo tầm mắt nàng nhìn về phía tường rào, từ ánh trắng chỉ thấy lá cây rung động, không có gì bất giác nghi ngờ hỏi: "Người nhìn cái gì?"

Tiểu Nguyệt cầm kiếm chỉ một cái nói: "Mới vừa rồi hình như có người"

Hách Liên Chi tiện tay nhặt lên hòn đá, bắn một phát về hướng cây hòe, vang lên tiếng ầm ầm chấn động, một con Dạ Oanh bay ra, Hách Liên Chi không khỏi bật cười nói: "Dạ Oanh mà thôi, có ai đâu"

Tiểu Nguyệt đưa tay day day huyệt thái dương, không khỏi rên rĩ một tiếng nói: "Xem ra ta thật say"

Hách Liên Chi cười một tiếng trầm thấp, tiếng cười trong đêm yên tĩnh thật dễ nghe, "Người không say, ta thấy người múa kiếm pháp lay động lòng người, như tinh linh đang nhảy múa"

Tiểu Nguyệt bị y chọc cười bảo: "Chỉ là múa kiếm mà thôi, theo ta thấy võ công của người rất tốt, có thể hái hoa phi lá mà đã thương người"

Hách Liên Chi bất giác mỉm cười ngẩng đầu nhìn sắc trời không còn sớm, Tiểu Nguyệt đưa bảo kiếm cho Hách Liên Chi nói: "Cám ơn người, để ta quên hết ưu phiền, tối nay ta rất vui vẻ, trời không còn sớm, người đi ngủ đi"

Vừa nói vừa nhẹ nhàng rời đi, cho đến khi bóng dáng biến mất ở thềm tạ, Hách Liên Chi cúi đầu quan sát bảo kiếm, hiển nhiên cười nhẹ một tiếng tra kiếm vào vỏ, ánh mắt trong suốt chợt lóe, thấp giọng thì thầm nói: "Ta cũng rất vui" rồi ngẩng đầu nhìn trăng sáng "Hi vọng mỗi ngày đều như vậy"

Y chậm rãi ra khỏi vườn hoa, qua hồi lâu tán cây nhúc nhích, từ phía trên nhảy ra một nam tử áo đen, đứng ở chỗ Tiểu Nguyệt múa kiếm lúc nãy, như có điều suy nghĩ. Đường lúc cúi đầu, chợt nhìn thấy ánh sáng lóe lên, nhìn kỹ là hạt châu sáng ngời, khom người nhặt lên, hạt châu mượt mà bóng loáng, là thượng phẩm khó có được, xem ra không phải thứ nhà bình thường có được. Nắm thật chặt trong lòng bàn tay, nam tử gạt ra khăn che mặt, lộ ra gương mặt yêu nghiệt dị thường xinh đẹp, chính là người mới bại trận Vân Từ Liệt.

Nhìn thấy cách đó không xa, con người bất giác thấp thoáng ý cười, giai nhân khuynh thành như vậy, nên thuộc về Vân Từ Liệt ta. Nhìn hạt châu trong lòng bàn tay, đặt ở trong ngực, thân hình chợt lóe rồi biến mất. Ngày thứ hai, đến trưa Tiểu Nguyệt mới tỉnh dậy, cảm giác đầu như muốn nổ tung, chuyện ngày hôm qua cơ hồ cũng không nhớ rõ, chỉ mơ hồ nhớ mình cùng Hách Liên Chi có nói chuyện gì đó, gờ gờ đầu mình vô cùng ảo não.

Ngẩng đầu nhìn Tư Mã Minh Tuệ cùng Hồ Từ đang liếc mắt đưa tình, Tiểu Nguyệt không khỏi tròn mắt một cái nói: "Muội nói này, hai người đừng làm vậy trước mặt muội, xin hiểu cho muội muội ta đây không chịu nổi"

Tư Mã Minh Tuệ hai gò má chợt nóng rực, xì một tiếng khinh miệt nói: "Chúng ta thế nào, chỉ ở đây nói chuyện thôi mà"

Hồ Từ có chút nhúc nhích đầu xin lỗi nói: "Đây không phải là có chuyện tìm muội sao?"

"Chuyện gì? Chẳng lẽ hai người muốn gấp gấp thành thân, cái này hai người yên tâm, ta làm muội muội tuyệt đối giờ hai tay hai chân ủng hộ"

Tư Mã Minh Tuệ đứng lên nói: "Nhìn ta xé miệng người, để người không có miệng nói bậy"

Tiểu Nguyệt vội vàng né tránh, hai người người đuổi ta đánh, thỉnh thoảng truyền ra trận cười réo rắt, làm Vân Từ Xung vừa đi vào hậu viện bất giác khẽ mỉm cười, xem ra nha đầu này trôi qua không tệ.

Nhị Oa Đầu [二锅头] là một loại rượu mạnh, nước rượu trong. Rượu này không mắc tiền, và do đó rất phổ biến trong giới lao động ở vùng Bắc và Đông Bắc Trung Hoa. Đây có lẽ là loại rượu trắng Bạch Tửu được uống nhiều nhất ở Bắc Kinh và do đó thường được liên hệ đến thành phố này.

Phá trận tử của Tân Khí Tật, người dịch: Nguyễn Khắc Phi

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đối xử

Hách Liên Chi lão đảo cây quạt, sắc mặt âm tình bất định nói: "Đúng vậy a! Nàng sống không tệ, thế nên Thái tử vội vàng chạy tới nơi này, cảm thấy thất vọng đi"

Vân Tử Xung liếc nhìn Hách Liên Chi một cái, thấp giọng nói: "Tiểu Nguyệt là của ta, từ khi nàng sáu tuổi ta đã biết, khuyên người không nên uống phi tâm cơ"

Hách Liên Chi khẽ mỉm cười nói: "Nếu nói yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Tiểu Nguyệt xinh đẹp như thế, Thái tử chỉ sợ muốn giấu cũng rất khó khăn"

Vân Tử Xung nhẹ giọng hừ lạnh một tiếng, bước nhanh đi vào nhà thủy tạ, Tiểu Nguyệt đang cười đùa đuổi nhau cùng Minh Tuệ, vừa lúc ngừng đầu, thấy một bóng dáng thon dài đứng bên cửa, đã từng gặp vô số lần trong mộng, cố sức muốn quên nhưng không tài nào quên được, Vân Tử Xung.

Hắn vẫn xuất sắc hơn người như trước, trong con ngươi ánh lên hồng rực mừng rỡ cùng nhớ nhung, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút ngơ ngác nhìn hắn. Hách Liên Chi nhẹ nhàng ho khan, Tiểu Nguyệt mới hồi thần, tròn mắt chớp động, tránh ánh mắt Vân Tử Xung, cùng Tư Nhã Minh Tuệ nói: "Ra mắt Thái tử điện hạ"

Thái độ dị thường xa lạ và lảng tránh, Hồ Tử cũng vội vàng chào, Vân Tử Xung trong ánh mắt lóe ra tia tức giận, thật sâu liếc mắt nhìn Tiểu Nguyệt nói: "Trước kia không biết người lại lễ tiết như thế"

Tư Mã Minh Tuệ len lén nhìn hai người một cái, lặng lẽ kéo Hồ Tử ra ngoài, trước khi đi Hồ Tử còn bắt đắc dĩ kéo theo Hách Liên Chi, ít đi Tư Mã Minh Tuệ thủy tạ có vẻ an tĩnh dị thường. Tiểu Nguyệt trầm mặc không nói, qua hồi lâu, Vân Tử Xung thở dài thật thấp nói: "Người, nha đầu tuyệt tình này, để lại một bài thơ như vậy, ta suýt nữa phát điên. Chuyện của ca ca nàng ta cũng không biết, ta ở trong cung túc trực bên linh cửu Hoàng tổ mẫu, chuyện bên ngoài không biết gì cả. May không tạo thành tiếc nuối gì, ngược lại lập công lớn, đây cũng là trong họa có phúc"

Tiểu Nguyệt nhăn mặt cau mày, ngừng đầu lên nói: "Đúng vậy! Những thứ này không liên quan đến Thái tử điện hạ, yên tâm dân nữ sẽ không trách Thái tử điện hạ, cũng không dám trách. Điện hạ xin cứ tự nhiên, dân nữ nhúc nhủ, xin thứ cho dân nữ không thể phụng bồi"

Thanh âm rõ ràng bén nhọn và lạnh nhạt, Vân Tử Xung tức giận, bất giác bộc phát, Vân Tử Xung đi đến trước người Tiểu Nguyệt, đưa tay nâng cằm nàng lên, để cho nàng nhìn thẳng vào mình, âm thầm cắn răng nói: "Người rút cuộc nháo với ta cái gì, chính người tự chạy tới chiến trường, chuyện này ta cũng định giải thích cho người, vốn đợi bệnh của Phụ hoàng tốt lên ta mới nói. Ta ngày đêm kiên trì chạy tới, người đối với ta như thế sao? Trong lòng người rút cuộc nghĩ gì? Người nói cho ta biết, từ ngày vào kinh, người đã không được tự nhiên, đối với ta qua loa, chẳng lẽ bảy năm qua giữa chúng ta chỉ có thể thôi sao?"

Tiểu Nguyệt trong mắt chợt lóe, tránh thoát bàn tay của hắn, đi tới đứng trước cửa sổ, nhìn hoa sen duyên dáng yếu điệu trong ao nước thấp giọng nói: "Tình cảm của chúng ta chỉ như huynh muội thôi, trước kia còn nhỏ, hiện tại đã lớn, có chút quy củ cùng khoảng cách mới phải, tránh cho..."

Lời Tiểu Nguyệt chưa nói xong, liền bị tiếng cười của Vân Tử Xung cắt đứt, tiếng cười tịch mịch thê lương: "Huynh muội, tình cảm bảy năm của chúng ta, người nói là huynh muội. Ta còn tưởng thế nào, hoá ra cô nương lớn lên có tâm tư khác. Thật xin lỗi, ta không có muội muội, nói đến thân phận của người, muốn làm muội muội của ta cũng không có tư cách"

Trong lúc Vân Tử Xung tức giận nói không giữ miệng, khiến thân thể Tiểu Nguyệt hơi chấn động, trầm mặc hồi lâu mở miệng nói: "Thái tử điện hạ nói rất đúng, lấy thân phận ti tiện của dân nữ, sợ rằng làm nha đầu thô thiển bên cạnh thái tử cũng không xứng. Là dân nữ nghĩ nhiều, mong rằng Thái tử đại ân đại lượng tha thứ dân nữ tội bất kính"

Lời nói lạnh nhạt mà rất bình tĩnh, cơ hồ muốn chọc điên Vân Tử Xung, vốn nhất thời tức giận, bật thốt ra lời nói khắc nghiệt, liền vô cùng hối hận. Thế nhưng không ngờ lại bị nha đầu này nói lại làm tự giận chính mình, nhất thời chỉ cảm thấy ngực nặng trĩu, dùng sức bóp chung trà trong tay vỡ nát, mảnh sứ đâm vào lòng bàn tay, máu tươi lập tức trào ra, Tiểu Nguyệt vội vàng quay lại, không khỏi kinh hãi, đi tới muốn tách bàn tay hắn ra nhìn kỹ. Vân Tử Xung chỉ héch môi mỉm cười, gặt gao nắm lại thành nắm đấm, mặc kệ cho máu tươi tràn ra ngoài, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt không nói một lời nào.

Tiểu Nguyệt biết người này từ trước tới nay có chút bướng bỉnh, lại nhẹ nhàng thở dài mà nói: "Được, ta thu hồi lời vừa nói, người trước buông tay ra, để ta rửa sạch miệng vết thương đã, nếu không mảnh sứ chui vào thịt thì nguy."

Vân Từ Xung bướng bỉnh nói: "Lần sau không được gọi ta là điện hạ"

"Được, được, gọi Từ Xung được chưa?"

Vân Từ Xung ánh mắt chợt lóe, bàn tay từ từ mở ra, lòng bàn tay bị mảnh sứ cắt một đường dài nhỏ, mấy miếng mảnh sứ vẫn cắm trong thịt, nhìn có chút ghê người. Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm hút khí lạnh, bày bao ngân châm châm cứu của mình ra, lấy ngâm châm khều ra những mảnh sứ nhỏ, lại vẩy lên phần Tam Thất cầm máu, sau đó lấy vải bông sạch sẽ quấn lại, mới nhẹ nhàng thở ra. Thu thập xong, Tiểu Nguyệt không khỏi đầu đầy mồ hôi, ngẩng đầu đụng vào đôi mắt Vân Từ Xung, ánh mắt như nước dī thường triền miên.

Tiểu Nguyệt không khỏi có chút ngây người, khoảng cách gần như vậy khiến nàng cảm thấy như bưng bình trong mộng, thậm chí có một chút cảm giác như mây trôi rồi mới gặp. Vân Từ Xung chậm rãi cúi đầu, môi tại búi tóc Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng tiếp xúc, trượt đến bên tai nàng nói: "Nha đầu, ta nhớ ngươi, người ấy"

Thanh âm trầm thấp mang theo từ tính như tiếng đàn vi ô lỏng nhẹ nhàng thổi trúng bên tai có chút buồn, Tiểu Nguyệt cảm thấy cả thân mình nóng bỏng như đang ngồi bên cạnh đống lửa. Nhẹ nhàng vuốt cằm, điều chỉnh lại khoảng cách, Vân Từ Xung cúi đầu, thấy ngay hai bên tai tiểu nha đầu đã hồng rục, nhột nhột phần hồng thậm chí lan đến chỗ cổ trắng nõn của nàng, Vân Từ Xung trầm thấp cười, nói khẽ: "Hôm nay trước hết buông tha ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, về sau bất cứ lúc nào, làm chuyện gì, đều phải nói cho ta biết trước".

Tiểu Nguyệt do dự một lúc, nghĩ không thể không gật đầu. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ nhà thủy tạ chiếu vào trong phòng, cho phòng khách mát rượi thêm vài phần nhiệt ý, hôm nay lại là một ngày nắng. Dù cho Tiểu Nguyệt vùng vẫy thế nào, hơn một tháng xa cách này, khiến Tiểu Nguyệt hiểu rằng, mình hẳn đã thích Vân Từ Xung, tuy nhiên cũng biết khoảng cách giữa hai người rất xa vời. Hôm nay đành mờ mờ chấp nhận đi, coi như trộm của ông trời một ngày, dù sao trừ bỏ như vậy, Tiểu Nguyệt tạm thời cũng không nghĩ ra đối sách nào khác.

Vân Từ Xung lần này mang theo khen ngợi của triều đình, Hồ Từ cũng vì Uyển thành mà vang danh thiên hạ. Hôm sau Vân Từ Xung cùng Hách Liên Chi thương lượng đối sách tiếp theo, binh lính chợt báo lại, Chiêu vương sai người ở ngoài thành yêu cầu gặp Thái tử. Ba người đều cả kinh, Vân Từ Xung bất quá mới đến một ngày, Chiêu Vương bên kia liền biết, có thể thấy được tin tức của Vân Từ Liệt nhanh nhạy như thế nào. Cả ba người đều buồn bực, Chiêu Vương Vân Từ Liệt vô cùng cao ngạo, Hoàng thượng từng yêu cầu hòa đàm, bị y quyết liệt từ chối.

Cho dù hiện giờ y mới bại, ba người cũng hiểu rõ thực lực hai phe, y vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối. Hơn nữa trong lòng cả đều hiểu, dù Tiểu Nguyệt phát minh bao thuốc nổ, công hiệu tạm thời lui địch, nhưng với chế tác đơn giản, nguyên lý vừa thấy là biết, dưới trướng Chiêu Vương người tài ba và thuật sĩ lại rất nhiều, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ chế tạo ra, thậm chí còn tiên tiến hơn cũng không chừng. Đến lúc đó nam bắc giao chiến, phần thắng bên đây vẫn khá lớn, lúc này Chiêu Vương lại chủ động sai người tới, thật có vài phần quý dị, Vân Từ Xung nói: "Sai người nào tới?"

Binh lính kia nói: "Người tới xưng là Chu Tấn của phương Bắc"

Ba người bất giác kinh hãi hơn, Chu Tấn là ai, đó là học giả nổi tiếng cùng thời với Hách Liên Du và Tư Mã Chu, văn thần đứng đầu của Chiêu vương, trị quốc năng thân, trừ bỏ những thứ này, ông ta còn là cậu ruột của Chiêu vương. Việc khai hoang bắc địa, mở rộng đồn điền đều xuất phát từ chủ ý của ông, một người quan trọng như vậy lại bị Chiêu Vương sai đến đây, trái lại cực kỳ ngoài ý muốn, đồng thời khiến người ta đoán không ra mục đích của Chiêu vương.

Ba người xem xét vài lần, Vân Từ Xung đứng lên nói: "Nếu Chu tiên sinh tự mình tiến đến, hai vị theo ta ra nghênh đón, tính ra cũng là trưởng bối của ta"

Mở cửa thành ra, một lão giả râu tóc bạc trắng đứng ở cổng thành, dáng người quắc thước, sắc mặt hiền lành. Bất đồng với lệ khí bên người Chiêu vương, toàn thân toát ra cảm giác ôn hòa, thân phận nho bào màu xám, trên đầu mũ nho sinh, đằng sau có hai gậy sai vật đi theo, ngạo nghễ đứng ở dưới thành. Phần dũng khí xen lẫn ung dung này, khiến người khác bất giác có chút kính nể, Vân Từ Xung chấp tay nói: "Chu tiên sinh"

Chu Tấn vì cái gì đến đây, này phải kể lại đêm hôm trước, Vân Từ Liệt khiến Từ Nguyệt đi thỉnh sư phụ, bản thân y càng nghĩ lại càng tức giận, chính mình hai mươi vạn thiết kỵ lại thua thứ quái dị này, quá oan uổng. Rốt cuộc là ai ở Uyển thành chế ra thứ quái dị này, điều này khiến y ngò vực nghi đoán đủ cả. Chẳng lẽ là tướng quân thiếu niên mười sáu tuổi kia, điểm ấy gọi lên hứng thú của Vân Từ Liệt, theo bóng đêm thăm trầm, đôi y phục dạ hành, y lặng lẽ hướng về Uyển thành.

Uyển thành y đã sớm quen đến không thể quen thuộc hơn, theo trí nhớ đến thủ phủ của thành. Từ ngoài viện có thể nghe thấy một mảnh nhón nháo thanh âm uống rượu, đoán chừng là lễ chúc mừng thắng lợi đi. Theo tường viện đi bộ một vòng, phát hiện hậu viện có cây hòe dị thường cao lớn lập lờ, nếu ngồi trên tàng cây có thể thoải mái nhìn trộm bên trong thủ phủ, liền nhảy lên chặc cây, đưa mắt nhìn vào, là một hoa viên nho nhỏ, ánh trăng vừa lên, trong vườn không có ngọn đèn dầu lại sáng ngời dị thường.

Vân Từ Liệt cơ hồ cho rằng không có người, chợt có một tiếng thở dài theo gió thoảng bên tai, không xa ở cạnh ao nước, có một thiếu nữ lẳng lặng ngồi, cơ hồ hòa mình bên hòn non bộ, nếu không có tiếng thở dài Vân Từ Liệt thật sự không chú ý đến. Vân Từ Liệt ngồi trên cây hòe cách khá xa với thiếu nữ, bất quá vẫn thấy cả thân người ấy một màu trắng, tuổi tác không lớn lắm, đang cúi đầu nhìn hoa sen trong ao, mang theo u buồn nhàn nhạt, cùng với tuổi tác của nàng thật không hợp.

Thiếu nữ u buồn cúi đầu, cho nên nhất thời Vân Từ Liệt không nhìn rõ dung mạo, cho dù không thấy rõ dung mạo, ánh trăng chiếu lên dáng người thiếu nữ phản chiếu xuống mặt ao trông vô cùng động lòng người. Vân Từ Liệt không khỏi gọi lên ý cười tà, thầm nghĩ giai nhân như vậy, lại ở dưới trăng rằm thờ dài, thật đáng tiếc, nếu ở trong phủ của mình, sẽ để nàng ở dưới trướng phủ dung giải sầu, đang ngẫm suy nghĩ xấu xa, theo cửa tròn bước đến một chàng trai áo trắng.

Cho dù khoảng cách xa hơn một chút, loại phong thái như ngọc này vẫn khiến người ta thần phục. Vân Từ Liệt hơi nheo mắt mỉm cười, thầm nghĩ mình đoán không sai, người này hẳn là nổi danh kinh thành, Như Ngọc công tử, Hách Liên Chi, không biết đêm khuya tên này không ở lễ mừng chiến thắng,

chạy đến hậu viện làm chi. Hách Liên Chi đã đến, thiếu nữ ở mép nước ngẩng đầu lên, ngoái đầu nhìn lại cười khiến Hách Liên Chi ngây ngốc, ngay cả Vân Từ Liệt trên cây cũng không nhận được có chút giật mình. Y cẩn thận đánh giá, một nha đầu mới mười mấy tuổi, ngũ quan tính ra chỉ thanh tú, thể nhưng nét mặt tươi cười như hoa lại khiến người nháy mắt kinh diễm.

Vân Từ Liệt lắc đầu trầm nghĩ: Hách Liên Chi là Như Ngọc công tử, lại bị một tiểu nha đầu mê hoặc, có chút buồn cười. Hai người nói gì không lớn lắm, sau một khắc hai người vào uống rượu, Vân Từ Liệt lại nghĩ: Nha đầu này có vài phần hào sảng của nam nhi, có chút bất đồng. Uống một hồi, thiếu nữ đột nhiên đi đến gần Hách Liên Chi, điều này khiến Vân Từ Liệt hứng thú, không thể tưởng được Nghiêu Quốc lại có nữ nhân thú vị đến vậy. Ai ngờ nàng rút ra bội kiếm của Hách Liên Chi, lao đảo tiêu sái đến bên bãi đất trống cạnh bờ ao, bắt đầu múa kiếm.

Bãi đất trống khoảng cách gần cây đại thụ hơn, cho nên Vân Từ Liệt cũng có thể quan sát rõ ràng. Mu bàn tay xoay lên, từng chiêu thức rất có kết cấu, có thể nhìn ra người này đã nắm chắc, thuận miệng ngâm ra câu thơ cũng chưa từng nghe qua, tương đối khí thế:

“Say khướt khêu đèn ngắm kiếm,

Mộng về còi rúc liên thanh.

Tiệc mở lộc khao đều quân tướng,

Đàn sáo lừng vang khúc quân hành,

Sa trường thu điểm binh.

Ngựa tựa Địch Lư lao vút,

Cung như sấm sét bùng hoành.

Phù tá giúp vua thu đất cũ,

Đề ngàn thu chói lợi thanh danh,

Tiệc thay! Tóc đã bạc nhanh!”

Đây là câu thơ như thế nào, bao hàm chí khí anh hùng trong đó, làm nhiệt huyết trong người sôi trào. Áo trắng của nàng tung bay nhẹ nhàng như tiên tử ánh trăng, tuyệt đẹp không thứ gì có thể hình dung, một giai nhân phảng phất như mộng thế này. Vân Từ Liệt gắt gao nhìn chăm chăm thiếu nữ dưới ánh trăng, trong lòng trào ra một cảm giác rung động chưa từng có, con người chớp động đôi diện đôi mắt của thiếu nữ, hai người không khỏi ngẩn ra, cặp mắt này tựa như từng quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cầu thần

Trở lại Hoạn thành Vân Từ Liệt vô luận như thế nào cũng không thể yên giấc, vừa nhắm mắt, bóng dáng múa kiếm như nhận kia lại hiện ra trước mắt, còn có cặp mắt kia giống như đã từng quen biết. Người chưa bao giờ tin vào kiếp trước lẫn kiếp này như Vân Từ Liệt, giờ khắc này lại có vài phần tin tưởng, cặp mắt kia như nước hồ, chứa đựng ấm áp, như có thể làm ấm lòng mình. Lăn lộn khó ngủ, kêu ám vệ tới, phản phó tức khắc đi thăm dò xem thiếu nữ trong thủ phủ Uyển thành rốt cuộc là ai, ám vệ lĩnh mệnh mà đi.

Trời còn chưa sáng, liền truyền đến tin tức, tất cả thủ phủ Uyển thành, chỉ có nữ nhi của Tư Mã Tuấn Tư Mã Minh Tuệ là nữ quyền, không có những nữ nhân khác. Tư Mã Minh Tuệ, Vân Từ Liệt âm thầm nhớ kỹ cái tên này, nữ nhi của Tư Mã Tuấn, cháu gái của Tư Mã Chu, thiên kim tiểu thư của Tư Mã gia, cùng khí chất của nàng cực kỳ ăn khớp. Dù chỉ là nhìn lén, Vân Từ Liệt cũng biết nữ tử này được giáo dưỡng rất tốt, không phải xuất thân tầm thường, loại khí chất giờ tay nhắc chân này, quả thật khó có thể che giấu.

Chắc chắn là đúng, chỉ có Nghiêu Quốc đệ nhất thế tộc Tư Mã gia mới sinh ra một nữ tử u nhã ung dung như thế, sức quyến rũ tuyệt luân, có thể nói là tuyệt đại giai nhân. Sau giờ ngọ hai vị sư phó Văn Võ Song Thánh rốt cục được Từ Nguyệt mời tới, cùng đi theo, còn có cậu ruột của chính mình Chu Tấn, cùng với biểu muội Chu Nhược.

Năm đó nếu không phải cậu cố ý đi theo mình đến đây khai hoang bắc địa, hơn nữa lại tận lực phụ tá mình, sợ Tinh Thành cũng không thể hưng thịnh như ngày hôm nay. Cậu qua tuổi sáu mươi mà dưới gối chỉ có một con gái, tên gọi Chu Nhược, mắt ngọc mày ngài mỹ lệ phi thường. Chu Tấn tất yêu chiều con gái, từ nhỏ cũng rất được Chiêu vương yêu thích, cùng Chiêu vương mặc dù là biểu huynh muội, kỳ thật tình cảm lại tựa như cha con. Chu Nhược thích võ nhiều hơn văn, Chiêu vương thường xuyên chỉ điểm nàng võ công cười ngựa bắn cung, hiện giờ sắp cập kê, đã một thân đầy bản lĩnh, càng thêm dung mạo diễm lệ cùng thói quen mặc đồ đỏ, vì vậy phương Bắc hay gọi nàng là Yên Chi phương Bắc (Yên Chi = Son)

Tuy rằng không nổi danh như Kỷ Tiểu Nguyệt, cũng được coi là một mỹ nhân của Nghiêu Quốc. Chiêu vương đã từng nói, chính y sẽ tìm vị hôn phu cho

người biểu muội này, tất nhiên phải vẫn có thể an bang, võ có thể định quốc, nếu không lập tức đuổi ra ngoài, có thể thấy được trình độ được sủng ái. Lần này Chu Nhược theo phụ thân cùng đến Hoạn thành. Về Văn Võ Song Thánh, Văn Thánh không chỉ tinh thông binh thư chiến sách, mưu trí quốc lương thiện, đối các loại tài nghệ cũng có đọc qua, là thiên hạ ẩn sĩ có một không hai. Nếu không phải cùng Văn Tử Liệt có quan hệ thầy trò, lão sẽ không dễ dàng xuống núi.

Hai ông lão này bao nhiêu tuổi, thậm chí Văn Tử Liệt cũng không biết, bất quá tiên phong đạo cốt có tu hành là được. Văn Thánh cẩn thận mở ra bao thuốc nổ trên bàn, không khỏi sùng sốt, dùng tay chỉ dích chút đưa đến chớp mũi người, một cổ hương vị quặng ni-trát ka-li hỗn hợp cát đất xông đến, lão lập tức nhăn nhu mi nói: "Thứ này thật không hiểu do người phương nào chế ra, dích xác rất có uy lực, nếu cải tiến lại một chút, có thể nháy mắt phá núi mở đường. Huống chi vốn có quan hệ máu xương, đây rõ là một vật chưa hoàn thiện."

Nói xong đơn giản đem vật này bọc lại, ở một bên ngồi vào chỗ của mình, Văn Tử Liệt nói: "Sur phụ như thế nào, vật này người làm được hay không?"

Văn Thánh gật đầu nói: "Trái lại không khó, nhưng con phải đáp ứng ta, tận lực không cần dùng vật này, cho dù con vì thống nhất Nghiêu Quốc, cũng không nên sát sinh quá độ làm trái ý trời, chẳng phải nam binh cuối cùng đều là con dân của con sao?"

Văn Tử Liệt trầm tư trong khoảng khắc nói: "Cho dù bốn vương không dùng, nếu nam binh dùng, chúng ta không phải nhất định thất bại sao, nơi nào còn có thể làm nghiệp lớn"

Văn Thánh nói: "Vi sư nói qua nhiều lần, lấy đức cầu thiên hạ, mới có thể làm thiên hạ trung thành, vũ lực chỉ có thể phụ trợ mà thôi. Con có thể cùng Nghiêu Quốc hoà đàm, có thể không chiến mà xua nhân binh mới là thượng sách. Ít nhất phải đạt thành hiệp nghị, song phương đều không thể sử dụng thứ này, thế thì đối với ai cũng có lợi, vi sư nghĩ, vẫn chưa tới thời cơ để con thống nhất Nghiêu Quốc."

Văn Tử Liệt sắc mặt khó lòng nghĩ nghĩ nói: "Theo kế hiện giờ, sur phụ không ngại hãy làm lại mấy món có uy lực lớn hơn thứ này một chút. Chúng ta mang theo chân giữ bọn hần, cũng khiến bọn hần không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu sur phụ nói thời cơ chưa tới, như thế đợi thêm cũng không sao, dù sao vị thúc phụ kia của con cũng không có chính sách trị quốc gì"

Chu Tấn nói: "Tuy Văn Diệp không được, con đã quên phía sau hần còn có thể lực khổng lồ Tư Mã gia sao, còn có kinh tài tuyệt diệu Hách Liên, Thái tử Văn Tử Xung cũng không phải một nhân vật tầm thường. Tính theo các người là đường huynh đệ ruột thịt, cho tới nay vẫn chưa gặp mặt a"

Văn Tử Liệt nói: "Nhân gian có câu Nghiêu Quốc tuần tài khắp thiên hạ, phương Bắc có Tư Liệt, Kinh thành giấu Hách Liên, Nguyệt thành thuộc Thế tử Xung, ba người tài không tính tuyệt, trên trời vẫn ẩn Nguyệt, một bài thơ hoa đào, thiên hạ ai chẳng biết. Đường đệ bất quá cũng sánh được với con, nhưng Tư Mã gia vẫn có tiếng đấy". Nghĩ đến giai nhân đêm qua dưới ánh trăng, Văn Tử Liệt không khỏi lộ ra một tia mỉm cười, trước mắt sáng lên nói: "Không bằng chúng ta song phương hoà đàm trước, kéo thêm mấy ngày, nếu con đoán không sai, thế tộc sẽ xảy ra nội đấu. Không quá vài năm cũng sẽ kéo theo Nghiêu Quốc suy sụp, đến lúc đó chúng ta lại tùy cơ ứng biến"

Chu Tấn ánh mắt chớp lóe, thầm nghĩ người này đã tâm bưng bưng, cũng do chính mình gây nên a, y sốt ruột báo thù, bản thân ông đã nhiều lần khuyên bảo vẫn không thay đổi, một lòng muốn nhanh nhất chiếm lấy Nghiêu Quốc. Thật ra y không biết, ân oán tình cừ năm đó, thực tế cũng không thể đều do nha đầu Tư Mã gia kia, muội muội mình làm sao không thể dùng hết tâm cơ a. Thế nên thực sự suy nghĩ lại, là ai đúng ai sai rất khó nói, bất quá có lẽ trí nhớ thơ ấu quá sâu, có lẽ lúc ấy quá cực khổ, cho nên đưa cháu này mới cố chấp điên cuồng như thế. Nhưng lúc này đây lại có chút bình thường, tại sao a.

Văn Tử Liệt nói: "Cậu không bằng người thay con đi cầu thân được không?"

Văn Võ Song Thánh cùng Chu Tấn nghe xong chợt hoảng sợ, suýt nữa cho rằng chính mình nghe lầm, mãi đến khi Văn Tử Liệt lại lặp lại một lần, ba người mới có cảm giác chân thật. Từ "cầu thân" này theo miệng Văn Tử Liệt nói ra, nghe thật sự kỳ lạ, Chiêu vương cung của y cơ hồ nổi danh khắp thiên hạ, mỹ nữ như mây. Vô luận là quý tộc hầu nữ hay thanh lâu ca cơ, y chưa từng nghĩ tới cho các nàng danh phận dù chỉ là thị thiếp, đột nhiên giờ lại muốn kết hôn, có thể nào không khiến người ta kinh ngạc.

Đại sảnh nhất thời yên tĩnh quý dị, một trận réo rất tiếng cười truyền đến, kèm với một trận gió quất vào phòng nghị sự, một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài đi đến, trong tay cầm theo một cây mã tiên, thân kỳ trang đồ thẩm, tư thế oai hùng hiên ngang hết sức có tính thần. Vừa tiến đến hành lễ, liền trực tiếp đến bên người Văn Tử Liệt nói: "Như thế nào biểu ca, ta vừa nghe được người yêu cầu cầu thân, cái này trái lại rất kỳ lạ a. Là giai nhân nào tuyệt đại, vậy mà có thể khiến biểu ca khuynh quốc khuynh thành của ta động phạm tâm. Thật sự kỳ lạ nha "

Văn Tử Liệt không khỏi cười điểm điểm cái mũi nhỏ của nàng nói: "Nói thật, biểu ca cũng không thấy quá rõ, bất quá biểu ca biết đó là nàng, chỉ có nàng mới xứng đứng vị trí bên cạnh ta "

Văn Võ Song Thánh cùng Chu Tấn liếc mắt nhìn nhau nói: "Người nào, con nói rõ cuộc là khuê tú nhà nào?"

Văn Tử Liệt đứng lên, chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ. Đang là tháng sáu, ngoài cửa sổ hoa sen nở rộ trong ao, khác với Uyển thành, nơi này một ao sen trắng cao vút, nước hồ khẽ động, càng có vẻ phong tư trác tuyệt. So với ao sen xanh mướt kia, Văn Tử Liệt cảm thấy được ao sen trắng này càng thích hợp với nàng hơn, những người phía sau đều đang dùng ánh mắt dò hỏi nhìn y, bất giác y cười nói: "Tư Mã Minh Tuệ, ái nữ của Tư Mã Tuấn, bốn vương muốn cầu thân cùng nàng."

Ba lão nhân không khỏi thất kinh: Nói người khác không tính, nàng là dòng chính nữ của Tư Mã gia, địa vị thượng đẳng như quận chúa, thân phận tuy nhiên xứng đôi, nếu Tư Mã Tuấn không đáp ứng, đây thật sự rất khó thành. Chu Nhược nghiêng đầu nhìn chằm chằm Văn Tử Liệt nói: "Biểu ca người gặp qua Tư Mã Minh Tuệ này rồi ur, so với ta thế nào"

Văn Tử Liệt trên dưới đánh giá nàng nửa ngày nói: "Vĩ tư sắc, nàng không bằng người, nhưng luận thứ khác, phỏng chừng người thua nàng nhiều lắm"

Chu Nhược chu miệng nói: "Ta không tin, nàng cười ngửa bần cùng kiếm thuật chắc chắn không bằng ta"

Vân Từ Liệt nhớ lại hình ảnh nàng múa kiếm dưới ánh trăng đêm đó, một khúc vũ đạo mỹ lệ làm y không khỏi không ngắm nhìn, kia đồng thời cũng là một bộ kiếm pháp chân chính, có thể ngăn địch trong vô hình, không phải chiêu thức đơn giản, lại cười nói: "Không những kiếm thuật, nàng giỏi văn lẫn võ, kinh tài tuyệt diệu". Nói xong đem câu thơ mình suốt đêm viết xuống kia, mệnh hạ nhân mở ra, nói: "Đây là khi nàng múa kiếm ngâm"

Võ Thánh đối những thứ này không có hứng thú, nhưng Văn Thánh cùng Chu Tấn lại là những nhân tài của nơi này, vừa lên liền thấy, không khỏi thờ dài, nhưng quả là một thủ thơ thiên cổ khó gặp, khí thế hùng vĩ, chí khí anh hùng phá giấy mà ra, có thể thấy được người có thể thuận miệng ngâm ra như vậy, ắt được xưng tụng là kỳ nữ, Văn Thánh vượt râu cười nói: "Nhân gian có câu Nghiêu Quốc tuần tài khắp thiên hạ, ta nói vị tài nữ của Nghiêu Quốc này cũng có thể đứng nhất thiên hạ a. Những năm trước có một Kỳ Tiểu Nguyệt, một bài thơ hoa đào thiên hạ ai chẳng biết. Nay lại có một Tư Mã Minh Tuệ, lão phu xem ra cũng không kém bao nhiêu, xem ra phương Nam địa linh nhân kiệt a"

Chu Tấn nói: "Được, nếu được Chiêu vương ưu ái, ta ngược lại muốn đích thân đi chuyến này"

Vân Từ Liệt nói: "Vân Từ Xung cùng Hách Liên Chi hiện giờ ở Uyển thành, còn có ca ca ruột thịt của Kỳ Tiểu Nguyệt Kỳ Thần Tinh cũng đang ở đây"

Chu Tấn cười nói: "Khó có dịp tuần tài tề tựu, nếu Kỳ Tiểu Nguyệt cũng có ở đây, xem như phong vân tề tựu, quả là một sự kiện lớn"

Thương lượng thỏa đáng xong, lúc này mới có cuộc đón chào dưới thành như thế này. Chu Tấn âm thầm liếc mắt gã sai vặt bên trái mình, khẽ nhíu mày, thầm nghĩ chính mình đem nha đầu kia làm hư, nàng đến cả ăn mặc như sai vặt cũng không ngại, cứ thế theo tới, thật sự không biện pháp. Cửa thành vừa mở ra, không những Chu Tấn, đến Chu Nhược đều có chút sững sờ, cho dù đối mặt với gương mặt mỹ nhân của biểu ca suốt mười mấy năm, ba nam tử đang dẫn đầu đi tới kia vẫn khiến người ta tán thưởng

Nam tử đứng giữa mười tám chín tuổi, một thân long bào xanh nhạt, trên đầu kim quan cột tóc, càng hiển lộ tuấn mi lãng mạn, quý khí trong sạch hiếm thấy, so với biểu ca không kém nhiều. Bên trái là một nam tử cầm trong tay quạt giấy, áo trắng cẩm bào, khí chất như ngọc, ngũ quan tuấn mỹ, hành động phóng khoáng tự do toát ra khí chất lỗi lạc. Nam tử bên phải mày rậm mắt to anh khí bức người, so với hai người trước kém một chút, bất quá khí thế uy vũ đầy khí khái nam nhi, tóm lại ba người đều vô cùng xuất sắc.

Nghe được Vân Từ Xung hàn huyên, Chu Tấn không khỏi hơi hơi khom người nói: "Tham kiến Thái tử điện hạ"

Vân Từ Xung vội vàng nói: "Không dám, tiên sinh mời"

Nhóm người rất nhanh đi vào thủ phủ trong thành, tại thành thủ phủ chính sảnh bốn người phân chủ khách ngồi xuống, Vân Từ Xung nói: "Không biết Chiêu vương có chuyện gì quan trọng, đích thân tiên sinh tự mình bốn ba"

Chu Tấn mỉm cười, ra lệnh cho thủ hạ cầm bao bọc trong tay phóng tới án thượng mở ra, ba người vừa thấy, là một cái ống sắt dài nhỏ, bên cạnh có một cây ngòi nổ, Vân Từ Xung nói: "Đây là vật gì?"

Chu Tấn một vuốt chòm râu nói: "Đây là thợ thủ công dưới trướng Chiêu vương, suốt đêm chế tác vũ khí, tên là Liệt Thạch Quân, tên bất luận là gì, thì cũng có thể dẫn đốt ngòi nổ có thể khai sơn phá thạch ngay lập tức"

Ba người bất giác kinh hãi, dù biết thuốc nổ kia bảo mật không được bao lâu, nhưng hiệu suất như vậy, vẫn khiến người chán kinh. Chu Tấn âm thầm đánh giá sắc mặt ba người nửa ngày mới nói: "Có câu trên trời có đức hiếu sinh, dù Chiêu vương nghiên cứu chế tạo vũ khí này nhanh như vậy, cũng muốn cùng quý phương định một lời hứa danh dự, song phương sẽ không dụng vũ khí này"

Vân Từ Xung, Hách Liên Chi và Hồ Từ đồng thời nhẹ nhàng thở ra, làm như vậy, thế cục chẳng phải lại lui về trước đây sao, bên ta thật sự bất lợi, còn có vũ khí như vậy, hiệu chiếu như Vân Từ Liệt lại muốn lập lời hứa danh dự, khiến người ta không dám tin. Vân Từ Xung nói: "Chu tiên sinh còn có lời nào muốn nói, đừng ngại nói ra"

Chu Tấn cười bảo: "Không đối gạt các ngươi, lão phu lần này tới đây, thật ra là mang ý chỉ Chiêu vương tới hoà đàm ngừng chiến "

"Hoà đàm ngừng chiến" Vân Từ Xung cùng Hách Liên Chi đồng thời kinh hãi, Chu Tấn gật gật đầu, Vân Từ Xung khó lòng nhìn mắt Chu Tấn hỏi: "Chiêu vương có điều kiện gì?"

Chu Tấn nói: "Thái tử đừng quá lo lắng, không phải điều kiện hà khắc gì, chỉ là sao hồng loạn động mà thôi, Chiêu vương nguyện lấy tam thành đã thất thủ kia làm sinh, cầu thân với triều đình"

Ba người không hề nghĩ đến mặt này, không khỏi cùng nhau nhìn chăm chăm vào Chu Tấn, Vân Từ Xung mở miệng: "Không biết Chiêu vương để ý đến khuê tú nhà ai"

Chu Tấn vuốt chòm râu cười nói: "Chính nữ của Tư Mã tướng quân, Tư Mã Minh Tuệ".

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chu nhược

"Cái gì? Minh Tuệ" Hồ Tử vội vàng đứng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Chu Tấn, mặt cùng cổ đều đã đỏ bừng lên, hai tay nắm chặt quả đấm, khớp xương nổi lên, móng tay đều khảm sâu trong thịt thật sâu, đâm đau nhói, điều này càng khiến Hồ Tử nhận rõ đây không phải là mộng, là hiện thực.

Vân Tử Xung vội vàng đứng lên bước đến, vỗ vỗ bả vai Hồ Tử, khuyên hấn an tâm đừng vội nóng nảy, ngấm lại liền nhủ mày thắng. Tâm tư Minh Tuệ đối với Hồ Tử, hấn đã sớm biết, lần này tới Uyên thành, tuy mới một ngày, lại có thể thấy hai người đều lưỡng tình tương duyệt, trong lòng hấn vẫn có chút an lòng. Nhưng chuyện hiện nay, liên hệ đến tất cả con dân Nghiêu Quốc, nếu chỉ như thế mà có thể ngừng chiến, cho dù không muốn, cũng chỉ có thể làm, dù sao tư tình nhi nữ không thể đánh đồng cùng quốc gia đại sự.

Dư quang sầu lo nhìn lướt qua Hồ Tử, hiện tại chỉ có thể kỳ vọng hai người trong thời gian ngắn ngủi, cảm tình chưa sâu. Thế nhưng Vân Tử Xung vẫn vô cùng kinh ngạc, nghe nói Vân Tử Liệt dung nhan tuấn mỹ, phong lưu cực kỳ, Chiêu vương phủ của hấn có thể nói là chứa không biết bao nhiêu mỹ nhân, đã trải qua đủ loại xuân sắc như Chiêu vương, như thế nào lại chú ý đến Minh Tuệ. Minh Tuệ tính tình bộc trực thẳng thắn, bất quá Vân Tử Xung tin tưởng, tính tình của nàng không thể vừa mắt được Vân Tử Liệt, chuyện này khiến hấn suy nghĩ sâu xa, không phải thích mỹ nhân, như thế là hướng về lợi thế sau lưng mỹ nhân rồi.

Chẳng lẽ Vân Tử Liệt chú ý đến gia tộc Tư Mã, chính mình đang suy nghĩ, một tiếng kêu vang lên, Tư Mã Minh Tuệ từ phía sau xông tới, cũng không quản tình cảnh trong sảnh ra sao, trực tiếp chạy lại bắt lấy cánh tay Vân Tử Xung nói: "A! Tử Xung ca ca, Hồng Cừ nói người muốn đem ta hòa thân phải không? Đừng mà, ta không thích Chiêu vương, ta thích Thân Tinh, cái này người biết mà"

Tư Mã Minh Tuệ một câu chưa rõ, Chu Nhược ăn mặc thành gã sai vặt đứng sau Chu Tấn nở nụ cười nói: "Thật sự không biết xấu hổ, giữa ban ngày ban mặt dám nói như thế. Theo ta thấy, người mới không xứng với Chiêu vương nhà ta, người nhìn quá xấu!"

Chu Tấn thầm nghĩ: Thôi xong rồi, nha đầu kia lại muốn gây chuyện. Minh Tuệ nhìn sang, một cái gã sai vặt vậy mà cũng dám cười nhạo nàng, tức giận đến trắng xanh mặt mày rút ra bội kiếm, động kiếm đâm về phía Chu Nhược. Chu Nhược lanh lợi chớp lóe, nhìn hai bên một chút, thị vệ bên cạnh Vân Tử Xung mang hai bội kiếm, Chu Nhược bóng dáng vừa động, lập tức chạy qua, hướng về phía người nọ cười, thừa dịp đối phương ngẩng người, một tay rút ra bội kiếm của gã nhảy tới, hướng về phía Tư Mã Minh Tuệ nói: "Tới đây! Tới đây! Ta tới lãnh giáo một chút kiếm pháp xuất sắc của người, biểu ca nói người giỏi văn lẫn võ thiên hạ vô song, ta hôm nay cố ý đến xem. Theo ta thấy, lời của biểu ca thật sự không thể tin, người nếu không phục, theo ta vào trong viện đánh một phen!"

Nói xong dẫn đầu xông ra ngoài, Tư Mã Minh Tuệ nguyên là một người tính tình táo bạo, sao chịu được người nói mình như vậy, hừ một tiếng cũng đuổi theo. Hồ Tử cũng bất chấp lễ nghi chạy ra đại sảnh, Vân Tử Xung cùng Hách Liên Chi đuổi theo nhìn, đồng thời nhìn về phía Chu Tấn, gã sai vặt vừa mới mở miệng, hai người liền biết, kia rõ ràng là giọng nói của nữ tử, kiểu mị, nhu hoà và ngọt ngào.

Chu Tấn xấu hổ cười nói: "Lão phu thất lễ rồi, đây vốn là tiểu nữ Chu Nhược, hôm qua nghe Vương gia khen Tư Mã Minh Tuệ không dứt miệng, có chút không phục. Thế mà hôm nay thừa dịp lão phu không chú ý liền cải trang theo tới. Thứ lỗi, thứ lỗi!"

Vân Tử Xung cùng Hách Liên Chi không khỏi mỉm cười, ngẫm nghĩ lại, không phục ư, nói như vậy, Vân Tử Liệt đã thấy qua Tư Mã Minh Tuệ. Như thế nghĩa là người nọ đã từng thăm qua Uyên thành, không thì sao có thể thấy được Tư Mã Minh Tuệ, y là đến Uyên thành lúc nào, bên mình không có chút phát hiện nào, có thể thấy được võ công Chiêu vương đã bước đến trình độ quý thần khó lường.

Vân Tử Xung, Hách Liên Chi và Chu Tấn cùng đi ra đại sảnh, thủ phủ Uyên thành không tính là lớn, chỉ có ba cái sân, đại sảnh phía trước có một khối đá rộng lớn, thoáng chốc nhìn không trông, bên cạnh là cửa tròn liên thông với hành lang gấp khúc, nối thẳng ra hậu viện với hoa viên. Trong viện, hai người đã bắt đầu đánh nhau, Chu Tấn vội la lên: "Nhợc Nhợc mau dừng lại!"

Chu Nhược tránh một kiếm của Tư Mã Minh Tuệ, quay đầu cười nói: "Phụ thân yên tâm, nàng không thắng được ta, có thể thấy được biểu ca mạnh miệng rồi, nàng bất quá chỉ có thể mà thôi!"

Tư Mã Minh Tuệ lại càng tức giận đến đôi má đỏ bừng nói: "Cái tên bất nam bất nữ này, ta hôm nay nhất định phải đâm người một lỗ lớn!"

Hai người người tới ta lui đánh thật náo nhiệt, người xem bên cạnh lại âm thầm lo lắng. Vài người hiểu chuyện đều đã nhìn ra, Tư Mã Minh Tuệ hoàn toàn không phải đối thủ của Chu Nhược, từng chiêu thức của Chu Nhược quả thực có thể nói là đang trêu chọc Minh Tuệ, mà Chu Nhược vẫn khí định thần nhàn. Cứ cách một lúc Chu Nhược không quên châm chọc vài câu, khiến Tư Mã Minh Tuệ tức giận đến lạc nhịp, dần rơi xuống thế hạ phong, nhưng vẫn quật cường cố chấp duy trì.

Bên cạnh Hồ Tử gấp gấp đến vô đầu bút tai, nhưng cũng không thể tiến lên hỗ trợ, dù sao cũng là hai nữ tử đương tuổi thanh xuân, hấn một đại nam nhân không tiện tham gia. Đang lúc đang lo lắng, Chu Nhược nghĩ đánh muốn phiên rồi, không còn tâm tư đùa giỡn với Minh Tuệ, đôi mắt chớp lóe, tà tà đâm ra một kiếm, Tư Mã Minh Tuệ đem kiếm chặn lại, ai ngờ chỉ là hư chiêu của Chu Nhược, mũi kiếm đâm đến một nửa, đột nhiên lại rút về phía sau, xoay người một kiếm bổ về phía cổ Tư Mã Minh Tuệ. Kiếm quang chớp lóe, tốc độ siêu nhanh, Tư Mã Minh Tuệ miễn cưỡng tránh thoát một kiếm này, sợi tóc cũng sẽ bị cắt xuống nửa.

Chu Tấn khẩn trương cao giọng hô: "Nhợc Nhợc không thể!"

Dù sao gia đình Tư Mã Minh Tuệ vẫn có tiếng là học bác uyên bác, khom lưng lập tức, nào đại tránh thoát, bất quá có thể tránh đi, Chu Nhược cười nói: "Biểu ca vẫn khen ngợi kiếm pháp của người siêu tuyệt, đợi ta làm rơi xuống của người vài sợi tóc, mang cho biểu ca xem. Để cho y nhìn xem ai mới

là Thiên Hạ Vô Song"

Mấy người bên cạnh không khỏi kinh hãi, Vân Từ Xung đang muốn ra tay cứu giúp, lúc này từ cửa tròn một bóng người rất nhanh xuất hiện, đem Tư Mã Minh Tuệ kéo sang một bên, quay người lại giơ một tay thật nhanh lên, bắt ngay cổ tay Chu Nhược, nhẹ nhàng gấp lại, kiểm trong tay Chu Nhược “đương” một tiếng rơi xuống đất.

Vân Từ Xung không khỏi nhếch miệng cười, những chiêu quyền pháp của Tiểu Nguyệt, chính mình cùng nàng ở chung bấy năm lại vẫn không hiểu rõ, rốt cuộc nó ra sao, tuy cực đơn giản nhưng là cực hữu ích, dù mình có nội lực, không chú ý cũng sẽ bị thua. Hỏi qua nàng nhiều lần, nàng nói đây là một loại chiêu thức tên Hình Ý quyền, tuy đơn giản lại phải chuẩn xác bắt lấy các đốt ngón tay của đối phương mới dùng được, điểm này thì Tiểu Nguyệt học y đương nhiên không thể địch nổi, vì vậy mấy chiêu này cũng chỉ có nàng có thể làm.

Trong nháy mắt, trong viện tĩnh thê đại biến, Tư Mã Minh Tuệ đứng ở sau Tiểu Nguyệt, vẫn còn đồn dập thờ phỉ phò, Chu Nhược sừng sốt, tinh tế đánh giá nữ tử đột nhiên xuất hiện trước mắt. Váy áo màu trắng, luận ngũ quan không đẹp như Tư Mã Minh Tuệ kia, bắt quả giơ tay nhắc chân, đều có một loại sức quyến rũ khó thể nói, không thể bảo nàng mỹ lệ thế nào, lại có một hương vị đặc biệt, cực kỳ xuất sắc. Dáng người nàng thon dài, tư thế ung dung, hơi hơi mỉm cười đứng nơi đó, khiến người ta không dám khinh nhờn.

Vừa rồi trong nháy mắt, chính mình thậm chí không thấy rõ chiêu thức của nàng ra sao, chỉ cảm thấy một bàn tay mềm mại cầm trụ cổ tay của mình, cho dù lực đạo rất nhẹ gấp lại, chính mình kiểm liền cảm không nổi. Có thể thấy được võ thuật của nàng xác thực cao minh, tuổi tác cùng mình không sai biệt lắm, nhưng vóc người so với chính mình cùng Tư Mã Minh Tuệ cao hơn, đón gió mà đứng, trông hết sức thoát tục, Chu Nhược nói: "Người là ai"

Tiểu Nguyệt đánh giá thiếu nữ trước mặt vài lần, ánh mắt trời sáng sớm vượt qua nóc nhà chiếu vào trong viện, đối diện thiếu nữ toàn thân mang quần áo gấm sai vặt, mũ vải ở tranh đấu tung ra, một đầu tóc đen bóng thả sau lưng, đôi mi thanh tú hơi hơi xếch lên, ánh mắt hẹp dài phượng nhãn, con ngươi dao động không tự giác lộ ra vẻ phong tình vạn chủng, môi đỏ mọng mũi ngọc, làn da trắng nõn sáng ngời, dáng người so với chính mình phát dục tốt hơn rất nhiều, eo thon chân dài quyến rũ yêu kiều. Đây là một nét mỹ lệ truong dương, so với Tư Mã Minh Tuệ kiều diễm, còn đẹp hơn.

Thanh âm của nàng nhu mì yêu kiều ngọt ngào, cùng bề ngoài quyến rũ không hề tương xứng. Tiểu Nguyệt lén cho rằng, dáng người như ma quỷ gương mặt như thiên sứ, nếu phối hợp cùng thanh âm trầm ấm mới gọi cảm, Tiểu Nguyệt nói: "Ta là Kỳ Tiểu Nguyệt, nếu tới hoà đàm, tổn thương hòa khí thì không tốt, ta nói có đúng không"

Chu Tấn giật mình, nói thật, trong viện ba thiếu nữ mỗi người đều có hương vị riêng, bắt quả tổng thể mà nói, khí chất của Kỳ Tiểu Nguyệt nổi bật hơn một chút, áp đảo rất lớn hai người kia. Cho dù luôn biết nữ nhi của mình là mỹ nữ hiếm thấy, bắt quả Chu Tấn vẫn không thể so với Kỳ Tiểu Nguyệt về sự thoát tục bất phàm, lúc này nữ nhi của mình không khỏi có chút thối tục.

Tư Mã Minh Tuệ lại càng ngoài ý muốn của Chu Tấn, tuy cũng là mỹ mạo tươi đẹp hiếm thấy, nhưng nói thật, so với Chiêu vương cung có ngàn mỹ nhân đủ loại phong tư, vẫn quá ngây ngô, chính mình có chút không dám gắt bừa ánh mắt Chiêu vương. Nếu là Kỳ Tiểu Nguyệt trước mặt này thì càng có tình có lý một chút, Chu Tấn tiến lên một bước bắt lấy tay Chu Nhược nói: "Con đừng lỗ mãng, vị này là một bài thơ hoa đào, thiên hạ ai chẳng biết, Nghiêu Quốc đệ nhất tài nữ Kỳ Tiểu Nguyệt"

Chu Nhược không khỏi tò mò đánh giá kỳ Tiểu Nguyệt nói: "A...! Ta biết bài thơ hoa đào của người, biểu ca vẫn thường đọc, Không mong như mộ anh hùng hào kiệt, không rượu không hoa hoá ruộng cây. Ta thích nhất hai câu này, tiêu sái hào sảng, thống khoái cực kỳ"

Khoẻ miệng Tiểu Nguyệt không thể không giật giật mấy cái, nói: "Nào có, Chu tiên sinh mới đúng là học cao hiểu rộng"

Chu Nhược trái lại là người có tính tình vô cùng hào sảng, hiển nhiên cũng rất thích Kỳ Tiểu Nguyệt, tiến lên giữ chặt tay Tiểu Nguyệt nói: "Người nhanh dạy ta chiêu vừa rồi đi, ta chưa thấy rõ đã bị người làm rơi kiểm. Người rất lợi hại, còn có thể làm ra câu thơ hay như vậy, người mới xứng được xưng gọi văn lâm võ, có vài người chỉ có tiếng mà không có miếng"

Nói xong khoe mắt nhẹ nhàng đảo qua Tư Mã Minh Tuệ, mọi người bất giác bật cười, Tư Mã Minh Tuệ rất bình tĩnh, hướng nàng làm mặt quỷ nói: "Ai nói ta giỏi văn lâm võ, người nói lời này rất không có đạo lý". Chu Tấn không khỏi nhăn nhu mi, có cảm giác có điểm không đúng, nhất thời lại không nghĩ ra.

Thiếu nữ trẻ tuổi trái lại không có tâm cơ gì, vừa rồi vẫn còn không chấp nhận nhau, bắt quả một lát sau, đã có thể ở cạnh nhau thảo luận về y phục trang sức. Tiểu Nguyệt nhìn hai người bên cạnh không ngừng nói thầm, bất giác âm thầm bật cười, ngẩng đầu lại nhìn thấy ánh mắt Vân Từ Xung đang nhìn qua, chạm vào nhau, ôn nhu tựa như nước, Tiểu Nguyệt không khỏi nóng bừng đôi má.

Hành động của hai người đều lọt vào trong mắt Hách Liên Chi, chợt có chút chua xót khôn kể, con người chợt loé rồi quay sang nói chuyện cùng Chu Tấn. Đây là tiệc rượu Vân Từ Xung cố ý thiết đãi cho Chu Tấn, bởi vì quan hệ Chu Nhược, Tiểu Nguyệt cùng Tư Mã Minh Tuệ cũng ngồi xuống. Rượu quá ba vòng, Chu Tấn nhắc lại chuyện trước đây, Tư Mã Minh Tuệ không khỏi có chút sốt ruột, Tiểu Nguyệt vỗ nhẹ nhẹ chụp tay nàng, Vân Từ Xung nhìn Hồ Từ cùng Tư Mã Minh Tuệ liếc mắt một cái nói: "Chu tiên sinh, chuyện này vẫn xin cho ta bảo đảm cho cậu biết một tiếng mới được, dù sao chuyện chung thân đại sự, tuy ta thân là thái tử, cũng không thể toàn quyền quyết định. Lại nói Minh Tuệ vẫn chưa đến tuổi cập kê, hiện tại nói điều này có phần quá sớm"

Chu Tấn nói: "Không biết Tư Mã Minh Tuệ khi nào cập kê?"

Vân Từ Xung nói: "Tính ra, Minh Tuệ hiện nay mười ba tuổi, cần tới thánh năm sang năm mới cập kê"

Chu Tấn không khỏi âm thầm trầm tư, lấy hiểu biết của hắn đối với Chiêu vương, nếu muốn vật gì tuyệt đối sẽ không thể đợi. Hơn nữa nghe giọng điệu cùng thái độ của y, tựa như đã động vài phần chân tình với Tư Mã Minh Tuệ, tuy chính ông vẫn cảm thấy không thể tin được. Nhưng việc hôn nhân này

ắt phải thúc đẩy, đây không khỏi quan hệ đến hai người bọn họ, còn có muôn vàn dân chúng Nghiêu Quốc, chẳng phải chính mình cũng không hi vọng nhìn cảnh gà nhà bôi mặt đá nhau sao, lại mở miệng nói: "Không bằng trước như vậy đi, chúng ta trước đính hôn, chờ Tư Mã Minh Tuệ sang năm cập kê, sau đó thương lượng công việc cưới hỏi thế nào"

Tư Mã Minh Tuệ nhất thời mặt xám như tro tàn, Hồ Tử cũng sững sờ ngậy người không nói một lời, Kỷ Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm sốt ruột thầm nghĩ: Vân Từ Liệt là ngựa giống nổi tiếng nhất, dù không vì ca ca suy nghĩ, chỉ mỗi việc tâm tư đơn thuần như Tư Mã Minh Tuệ lại gả cho hắn, cũng rất không ổn rồi, càng miễn bàn đến chuyện nàng cùng ca ca mới vừa đính ước. Đúng là liên quan đến quốc gia đại sự, tình yêu cũng chỉ là hy sinh nhỏ nhoi mà thôi.

Bất quá tính tế nghĩ kỹ, Vân Từ Liệt làm sao có thể nhìn thấy Tư Mã Minh Tuệ a, lại mở miệng nói: "Chu tiên sinh thỉnh cho phép dân nữ mạo muội, Chiêu vương ở Hoạn thành ở xa, như thế nào thấy qua Minh Tuệ mà có thể mang lòng hâm mộ"

Chu Tấn nhiều lần vuốt chòm râu, cười nói: "Đây có lẽ do duyên phận sai khiến, một lần sai sót khiến Chiêu vương gặp mặt Tư Mã Minh Tuệ. Tuy chỉ một lần, Chiêu vương lại cảm thấy rất hợp ý, lúc này mới nhờ lão phu tới cầu thân"

Vân Từ Xung cùng Tiểu Nguyệt liếc nhau, Vân Từ Xung nói: "Như vậy, thỉnh Chu tiên sinh ở lại trong này đợi vài ngày, đợi ta đưa tấu thư báo lên triều đình, sau đó tiếp tục nghị luận"

Chu Tấn gật gật đầu, Chu Nhược cười nói: "Thật tốt quá ta muốn cùng Tiểu Nguyệt ở cùng một chỗ"

Chu Tấn không khỏi mỉm cười, nói thật, ông chưa từng thấy nữ nhi của mình thích qua bất kỳ cô gái nào, đây có lẽ cũng là duyên phận. Dù sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi tiếp xúc, ông biết Kỷ Tiểu Nguyệt này thông minh cơ trí vượt quá lẽ thường, lời nói ung dung bình tĩnh, khí chất thoát tục, không hổ là một kỳ nữ. Thật ra nữ nhi mình nói rất đúng, Kỷ Tiểu Nguyệt này dường như đánh được xung tưng giới văn lẫn võ thiên hạ vô song hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cập kê

Ba ngày sau, Tư Mã Chu, Hách Liên Du và Tư Mã Tuấn liền dắt tay nhau chạy đến Uyển thành, hơn nữa mang theo thánh chỉ của hoàng thượng, tứ phong Tư Mã Minh Tuệ, nữ nhi của tướng quân Tư Mã Tuấn thành Hòa Duyệt công chúa, sang năm gả cho Chiêu vương Vân Từ Liệt. Tin tức này khiến cho người người đều nhẹ nhàng thở ra, trừ bỏ Hồ Tử cùng Tư Mã Minh Tuệ.

Cùng ngày Tư Mã Chu cùng Hách Liên Du đuổi đến, liền đem Tư Mã Minh Tuệ gọi đến thư phòng, mật đàm một thời gian rất lâu. Thời điểm nhìn thấy Tư Mã Minh Tuệ, nàng đã thuận theo đáp ứng hòa thân, biểu tình thật bình tĩnh, giống như nàng thật nguyện ý, nhưng Tiểu Nguyệt lại thấy được ánh sáng luôn sáng ngời trong mắt nàng đã nháy mắt biến mất, trở thành một bãi nước đọng không có sinh khí, không một tia gọn sóng. Không biết có phải cố ý hay không, từ khi chuyện hòa thân bắt đầu, Vân Từ Xung luôn cố ngăn cách Hồ Tử cùng Tư Mã Minh Tuệ.

Sau cùng hai bên định ra hiệp ước hưu chiến, cùng đợi sang năm mừng tám tháng năm thực hiện hôn ước, Chu Tấn miễn ý mang theo Chu Nhược, cùng một tờ hôn thư với hiệp ước hưu chiến trở về Hoạn thành. Ước định ba ngày sau, Chiêu vương trả lại ba tòa thành trì, đại quân phương Bắc lui về phía bắc sông Tinh Nguyệt, cuộc chiến nam bắc tới nhanh đi cũng nhanh.

Tất cả Nghiêu Quốc đều truyền đến tiếng ồn ào huyên náo, nói Chiêu vương thích mỹ nhân không thích giang sơn, mà Tư Mã Minh Tuệ cũng bởi vì việc này, được phong làm đệ nhất mỹ nhân của Nghiêu Quốc. Một hồi chiến tranh ào ạt tới, lại vì sự hy sinh của một cô gái mà hạ màn, nàng cứu Nghiêu Quốc, lại đem một đời bồi trả, không biết nên hận hay nên oán.

Nguyệt Thành mùa đông, Tiểu Nguyệt cơ hồ không quên cái loại rét lạnh này, một con lạnh thấu xương, lạnh trời, lạnh đất, lạnh tâm hai người, ngoài cửa sổ có bông tuyết từ trời rơi xuống, làm cho mùa đông giá buốt tăng thêm vài phần lạnh lẽo, nắm giữ Nguyệt các Tư Mã Minh Tuệ tựa vào giường êm xuất thần nhìn cửa sổ, tinh thần giống như theo bông tuyết bay tới địa phương xa xôi nào không thể biết.

Tiểu Nguyệt buông được thư trong tay ra, lặng lẽ đánh giá Tư Mã Minh Tuệ, thời gian mấy tháng, nàng giống như biến thành một người khác, trầm mặc mà thuận theo, mất đi linh hồn tựa như một con búp bê vải, biểu tình cứng nhắc, không còn là tiểu nha đầu khờ dại hay cười, tranh cãi âm ỉ không ngớt kia. Từ một tờ hôn thư, mấy tháng trước lưu lại Uyển thành, mà hiện giờ Minh Tuệ, thường xuyên lộ ra một loại u buồn cùng tuổi tác của nàng không hợp chút nào, làm Tiểu Nguyệt cực kỳ lo lắng.

Hồ Tử vẫn ở lại bờ phía nam sông Tinh Nguyệt ở Nghiệp thành, vô luận Tiểu Nguyệt khuyên hắn như thế, hắn cũng không trở về, nóng nảy hỏi, hắn liền thi thảo đáp, hắn muốn ở nơi này chờ, tự mình đưa Minh Tuệ đoạn đường sau cùng. Tiểu Nguyệt không còn lời nào để nói, đây mới là Hồ Tử, cho dù bất đắc dĩ buông tay, cho dù vạn phần đau lòng, vẫn còn có chí khí của nam nhi, khiến người kính nể.

Tiểu Nguyệt hơi hơi thờ dài, ánh mắt hướng ngoài cửa sổ, cũng yên lặng xuất thần, thử nghĩ nếu chuyện như vậy rơi vào trên người Vân Từ Xung, vì Nghiêu Quốc, lựa chọn của hắn, không cần nghĩ cũng có thể biết, dù sao Vân Từ Xung là người sống lý trí. Chuyện này một lần nữa làm Tiểu Nguyệt minh bạch khoảng cách giữa mình cùng Vân Từ Xung, cho dù mình có thích, nhưng thích dù sao cũng không phải yêu.

Tiểu Nguyệt khi ở hiện đại chưa kịp yêu đương, nhưng hiện đại tin tức phát triển, tình yêu lại là chủ đề được truyền xướng từ xưa đến nay, kịch truyền hình điện ảnh cơ hồ mỗi ngày đều suy diễn đủ loại tình yêu bất đồng ngang trái. Những tình yêu này tuy hình thức không giống nhau, nhưng đều có một điểm giống nhau, đều là khi vướng vào lưới tình, làm gì còn lý trí. Nhớ rõ lúc còn học đại học, có một chị suốt ngày chỉ cắm đầu vào học, từng nói qua với nàng, tình yêu giống như một loại bệnh dịch không thể biết trước, nếu lý trí có thể dự phòng, như thế không phải là tình yêu.

Cho dù Vân Từ Xung thích mình, Tiểu Nguyệt đoán chừng có lẽ là do thói quen sai khiến, đương nhiên là có ngoại lực tham gia, loại thói quen này sẽ không chút trì hoãn mà bị nghiền nát. Qua một tháng nữa là đến chính mình cập kê, bởi vì quan hệ đến Tư Mã Minh Tuệ, chính mình đến nay cũng không chuyển ra khỏi Cúc Nguyệt các, sau cập kê cũng nên đi thôi, có lẽ mình cùng Vân Từ Xung là bất đắc dĩ.

Phương Bắc Nghiêu Quốc Tinh Thành Chiêu vương cung, trên đại điện một màn múa đẹp đẽ, Vân Từ Liệt nghiêng người tựa vào giường êm, trong tay cầm một ly rượu, nhìn bóng dáng yếu điệu phía dưới đang không ngừng chuyển động, trong đầu lại nhớ tới đêm của bốn tháng trước, ánh trăng sáng trong, áo trắng phát phới, ngoài đầu nhìn lại giai nhân khuynh quốc khuynh thành cười yếu ớt, so với bóng dáng trong trí nhớ, ca múa phía dưới thật sự dung tục khó nghe.

Chiêu vương vẫy vẫy tay, đoàn ca múa dừng lại, vũ cơ kính cẩn nghe theo lui xuống, đại điện nháy mắt một mảnh yên tĩnh. Từ Nguyệt lặng lẽ đánh giá y, từ khi ở Hoạn thành trở về, cảm giác y chợt khác trước, đột nhiên thích hoa sen, sai người lần tìm khắc phương Bắc, đem hoa sen mang về trồng ngoài cửa sổ ở tam điện của y trong Chiêu vương cung. Thời tiết phương Bắc rét lạnh, những hoa cỏ mảnh mai của phương nam làm sao có thể sống được, vì thế y lại hạ lệnh xây dựng Quan Hà cung, cung điện liền nằm bên cạnh tam điện của hắn, tuy không lớn, lại hao hết tâm tư.

Quan Hà cung trang trí trên nóc nhà hoàn toàn là ngói lưu ly trong suốt, sẽ không ngăn cản ánh mặt trời chiếu vào, tại trong cung điện một ao nhỏ trong suốt, trong ao trồng toàn hoa sen trắng, vì lưu lại hoa kỳ ngắn ngủi, sai người làm một đường ngầm lớn đưa nước ấm từ suối nước nóng vào Quan Hà cung, khiến trong cung bốn mùa đều như mùa xuân. Toàn bộ quả thực như sốt cao một trận, tuy nhiên mỗi đêm nhất định vẫn chiều mỹ nữ sủng hạnh, bất quá theo Từ Nguyệt thờ ơ lạnh nhạt, Vân Từ Liệt đã cải biến rất nhiều hứng thú, trước kia y thích loại nữ nhân xinh đẹp, hiện giờ lại chiều hạnh những giai nhân thanh tú trước nay không hợp mắt y, mà dáng người cao gầy lại rất được ưu ái.

Mọi chuyện đều không thể tin nổi, hiện giờ thậm chí khi đang xem ca múa, cũng có lúc thần thái không tập trung, đang nghĩ ngợi, thanh âm lười biếng của Vân Từ Liệt vang lên nói:

"Từ Nguyệt có thể múa kiếm?"

Từ Nguyệt sùng sốt, khom người nói:

"Vâng"

"Đi phía dưới múa một khúc xem"

Từ Nguyệt đáp ứng một tiếng, rút ra bảo kiếm nhanh nhẹn nhảy đến giữa bãi đất trống, tay phải cầm kiếm, cổ tay run lên một cái đường kiếm xinh đẹp vẽ ra, thân hình vừa động lập tức múa. Vân Từ Liệt âm thầm lắc đầu, nếu như nói kiếm pháp Từ Nguyệt là Võ thánh chi điểm, mà bản thân Từ Nguyệt cực có tư sắc, dáng người thon dài yếu điệu, đúng là múa rất được. Thế nhưng vẫn thiếu chút ý vị, ít đi cảm giác phiêu phiêu như tiên, hơn vài phần lệ khí sát phạt, không giống, một chút cũng không giống. Vẫy vẫy tay, Từ Nguyệt ngó y một cái rồi thì lễ lui ở một bên.

Vân Từ Liệt không khỏi có chút nhưng nhớ muốn gặp nha đầu kia, tuy mỗi đêm đều tận lực tìm nữ tử có chút bóng dáng giống nàng thị tẩm, nhưng vẫn không thể giải được dục vọng muốn nhìn thấy nàng, loại cảm xúc xa lạ này, làm Vân Từ Liệt cả ngày lẫn đêm phiền chán vô cùng, đứng dậy lui hai bước nói:

"Từ Nguyệt theo ta đi Nguyệt Thành một chuyến như thế nào"

Từ Nguyệt con người xinh đẹp chớp lóe nói:

"Hiện giờ tuy ngừng chiến. Cũng định ra hôn ước, nhưng tùy tiện đến sợ sẽ xảy ra biến cố"

Vân Từ Liệt ha ha cười nói:

"Ta chỉ đi Nguyệt Thành nhìn vị hôn thê của ta, này hẳn không quá phận đi"

Từ Nguyệt ánh mắt nhảy dựng nói:

"Cái này giống như không hợp lý"

Vân từ liệt nói:

"Yên tâm, chúng ta lặng lẽ cải trang đi, không kinh động bọn họ. Cái nơi này nhiều lễ tiết lễ tiết chó má thật, dù gì mấy tháng nữa nàng cũng trở thành Chiêu vương phi của ta, gặp mặt một lần cũng sẽ không chỉ trích nặng đi. Phân phó xuống, ngày mai xuất phát, khoảng chừng nửa tháng sau có thể đến Nguyệt Thành. Đúng rồi, khi đó đứng vào tiết nguyên tiêu, thường nghe bảo hội hoa đăng ở Nguyệt Thành rất náo nhiệt, bản vương muốn đi du ngoạn một phen"

Mười lăm tháng giêng Nguyệt Thành dị thường náo nhiệt, phố lớn ngõ nhỏ đều bắt đầu treo hoa đăng, chỉ chờ sắc trời bắt đầu tối liền đốt lên. Bên trong Cúc Nguyệt các, hôm nay cũng cực kỳ đặc biệt, ngày thường Tiểu Nguyệt cơ hồ chân không rời nhà, sớm liền chuẩn bị, ngay cả Tư Mã Minh Tuệ luôn

luôn trầm mặc hôm nay cũng có chút tinh thần.

Hôm nay là lễ cập kê của Tiểu Nguyệt, cho dù Tiểu Nguyệt cực lực phản đối, nhưng cuối cùng lễ cập kê của nàng vẫn cử hành tại từ đường của Tư Mã gia, đây là Vân Từ Xung cùng Tư Mã Chu kiên trì. Nói đến Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút cảm thán, tại đây sống vì mưu là chính, thời gian mấy tháng, hắn nhanh chóng trưởng thành, trước kia là thiếu niên quái gở lạnh nhạt, hiện giờ đã là Đông cung thái tử thâm trầm khó lường, giờ tay nhắc chân trừ bỏ khí thế bức người, còn có vài phần chí khí vương giả.

Nhắc đến lễ cập kê của Tiểu Nguyệt, trong trí nhớ của mình Tiểu Nguyệt cơ hồ quyết định mọi chuyện, Vân Từ Xung đều theo Tiểu Nguyệt, cho dù tranh chấp ngăn ngại, sau cùng nàng cũng giành thắng lợi, thỏa hiệp với Vân Từ Xung rồi chấm dứt. Thế nhưng hai người lại nổi lên tranh chấp vài lần vì chuyện lễ cập kê lần này, Vân Từ Xung vẫn kiên trì như cũ, Tiểu Nguyệt tuy không rõ hắn định làm gì, nhưng vẫn thuận theo hắn một lần, là lần đầu tiên, có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Lễ cập kê của quý tộc, xem ra có vẻ phức tạp, tham dự lễ có người cập kê, Chủ nhân – thường là cha mẹ người cập kê, Khách chính – trưởng bối nữ có tài đức, một người làm Hữu ti vì người cập kê băng mâm, một Tấn nhân – phụ trợ Khách chính hành lễ thường là hảo hữu, tỷ muội của người cập kê. Đồ vật bày biện, sân bãi, quần áo, lễ khí, âm nhạc cũng được xem trọng. Lễ cập kê chia làm ba phần, ba lần quần áo trang sức đều không giống nhau, theo Tư Mã Minh Tuệ nói, đều có ý nghĩa sâu đậm. Y phục màu sắc thuần lệ tượng trưng cho nữ đồng hồn nhiên chân chất, áo màu mà thanh nhã tượng trưng cho thiếu nữ trong sáng, thâm y đoan trang thể thể hiện vẻ đẹp phục sức (trang phục và trang sức) của thiếu nữ, tượng trưng cho thời kỳ nở rộ của thiếu nữ tươi đẹp, sau cùng là lễ y long trọng, phản ánh thâm mỹ của nữ tử hướng về phía – ung dung đại khí, thanh lịch trang nhã.

Loại lễ trưởng thành này, nói thật ép Tiểu Nguyệt hết mức. Đến chỗ từ đường của Tư Mã thị, tuy tại từ đường của Tư Mã cử hành nghi thức, bất quá Chủ nhân lại là Kỳ Thanh Sơn cùng Lý Tổ Nương. Khách chính mời mẫu thân của Tư Mã Minh Tuệ – trưởng quân phu nhân đảm nhiệm, mà Hữu ti không ai khác ngoài Tư Mã Minh Tuệ, còn người dắt tay búi tóc để trưởng thành, Tiểu Nguyệt vẫn chưa biết được, đến giờ cũng không biết, hỏi nhiều lần, Tư Mã Minh Tuệ kiên quyết không nói, luôn luôn thần bí mỉm cười, làm Tiểu Nguyệt vô cùng ảo não.

Nghĩ đến Hồ Từ ở tại phía xa Nghiệp thành, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút khổ sở, xem ra lễ cập kê của mình hẳn sẽ vắng mặt, bất quá Vân Từ Xung hôm nay cũng không thấy, không biết chạy đến nơi nào. Tiểu Nguyệt tình tế đánh giá cái bóng mơ hồ trong gương đồng, nàng từ trước đến nay không thích soi gương, vì loại gương này chỉ có thể mơ hồ chiếu ra hình dáng, cũng không có thói quen, nhưng hôm nay cho dù mơ hồ, Tiểu Nguyệt cũng có thể rõ ràng nhìn đến chính mình khác xưa.

Nét ngây thơ trước kia đã dần dần biến mất, trưởng thành lại hiện ra vài tia sâu muộn, nghĩ lại ở hiện đại tuổi bảy giờ mình chỉ vừa mới tốt nghiệp cấp hai mà thôi, nơi đó nào biết tư vị sâu lo. Sống ở đây, dù chính mình sớm có phiền muộn, làn da vẫn trắng nõn cực kỳ, mặt mày lờ mờ có chút gần giống diện mạo của mình ở hiện đại, không thể nói xinh đẹp chỉ có thể xưng thanh tú.

Giờ khắc này Tiểu Nguyệt đột nhiên hồi tưởng lại, trở lại lúc mình mới vừa xuyên tới, khi đó dù có phiền não, nhưng cùng hiện tại so sánh cũng thoải mái hơn nhiều. Trưởng thành bản thân lại như khó có thể thích ứng a, không chỉ chính mình, Tư Mã Minh Tuệ và Hồ Từ, mỗi người đều giống như chìm sâu trong mâu thuẫn cùng bất đắc dĩ không thể tự thoát khỏi, nghĩ đến việc này, Tiểu Nguyệt khẽ thở dài một cái.

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu qua mái hiên vào Từ Đường, cho buổi lễ trang trọng tăng thêm chút tinh thần phấn chấn, phía đông từ đường đã đủ người, Tiểu Nguyệt xinh đẹp đi vào bên trong. Trong phòng là bàn trà bằng trúc, Tiểu Nguyệt ngồi ở chính giữa, sau một hồi nghi thức rườm rà, là ba lần lễ cập kê, đổi qua lần tay áo sau cùng, chỉ còn lại nghi thức cuối.

Tiểu Nguyệt cúi đầu chờ đợi, chợt cảm giác hai bên tân khách ánh mắt đều đã chuyển hướng đến lối vào Từ Đường. Một lúc sau, một hương thom nhàn nhạt quen thuộc dần dần áp sát Tiểu Nguyệt, nàng có thể cảm giác được rõ ràng người tới đã đứng phía sau mình, ánh mặt trời ngoài cửa chiếu vào, đem bóng người tới rõ ràng chiếu trên mặt đất, kim quan cấm bảo, phong tư tuấn nhã, là Vân Từ Xung sáng sớm đã không thấy tung tích. Tiểu Nguyệt không quay đầu, bất quá khoe miệng lại mỉm cười, cảm giác phía sau mọi người lui sang một bên, Vân Từ Xung mới nhẹ nhàng cầm tóc Tiểu Nguyệt, chạm rãi búi lên, ở sau gáy làm thành một cái búi tóc, một cây trâm cắm vào, động tác thoải mái thuần thực cực kỳ.

Tiểu Nguyệt không khỏi nhớ tới trước kia, lúc ở hiện đại, mình là một đầu tóc ngắn, đến nơi này ngay từ đầu chỉ thích thắt bím tóc đơn giản, cũng có thể ứng phó. Về sau tóc dần dài quá, là Vân Từ Xung cùng Bán Hạ làm cho mình, mấy năm trước cơ hồ đều là Vân Từ Xung chải đầu, về sau hắn đi Thái Học, Bán Hạ mới tiếp nhận, Vân Từ Xung cũng vì vậy mà búi tóc vô cùng thuần thực, cũng không biết tương lai hắn sẽ búi tóc cho bao nhiêu nữ tử xinh đẹp khác. Tiểu Nguyệt không khỏi cười tự giễu, tính ra chính mình coi như là sư tổ của hắn.

Búi tóc xong, Vân Từ Xung cúi đầu, ở bên tai Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng nói:

"Nguyện một lòng vì người, bên cửa búi tóc xanh"

Tiểu Nguyệt không khỏi sùng sốt, đây là câu thơ trước kia mình ở trên mạng đọc qua, mặc dù không hợp bằng trắc, nhưng nàng lại thích ý cảnh của nó, đã từng viết không biết ném ở đâu, thế mà hắn lại biết. Trong lòng không khỏi ấm áp, giờ tay sờ sờ trâm cài tóc trên đầu, xúc tua có chút thô ráp, giống như là mai từ nhánh cây. Đứng lên xoay người lại, thấy Vân Từ Xung mỉm cười mà đứng, ánh mắt ôn nhu như một vò rượu ủ lâu, thoáng chốc say lòng người, bình tĩnh nhìn Tiểu Nguyệt nói khẽ:

"Ta rất cực đoan cho người trưởng thành, nha đầu, thật sự rất không dễ dàng a"

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Pháo hoa

Tiểu Nguyệt mặt có chút đỏ, thấp giọng nói: "Sao ngươi lại làm Tân nhân thế này"

Vân Từ Xung cúi đầu cười nói: "Đương nhiên có thể búi tóc cho ngươi, cũng chỉ có thể là ta". Ngừ khí cực kỳ bá đạo, có vài phần bướng bỉnh ngậy thơ, Tiểu Nguyệt không khỏi bật cười, Vân Từ Xung tiếp tục: " Sau lễ cấp kê, ngươi thật sự trưởng thành, đến đây! Chúng ta đi dạo một chút, lần này ta vào kinh, nhất định phải mang ngươi đi cùng, không biết chúng ta khi nào trở về nữa"

Tiểu Nguyệt không thể không nhũu mày, nghĩ muốn phản bác hần, nhưng trong lòng bị chuyện vừa rồi cảm động, lại cúi đầu thờ dài, thẳm nghĩ trước hết như vậy đi, ít nhất qua hôm nay rồi lại tính. Vân Từ Xung nắm tay Tiểu Nguyệt chậm rãi mà đi, giống như vô số lần của bảy năm trước, đi lên xe ngựa, xe ngựa lộc cộc hướng phía trước chạy. Tiểu Nguyệt chợt có cảm giác, nếu con đường này vĩnh viễn không có tận cùng, nàng cùng Vân Từ Xung có thể sóng vai nhau mà ngồi như vậy thật tốt.

Xe vào học viện Phong Hoa, vì đang là kỳ nghỉ đông, vườn ở trung cấp cơ hồ không có người, còn lại mấy người là hạ nhân vẩy nước quét nhà. Đi vào giữa, lọt vào tầm mắt là một mảnh rừng đào tiêu điều héo rũ, không rực rỡ tao nhã như ngày xuân, chỉ có những cành cây khô khốc khó coi ở trong gió co rúm lại. Bên cạnh rừng đào mới có thêm một khối bia đá hình chữ nhật, mặt trên chạm khắc chính là bài thơ Hoa đào mà nàng đạo văn, chữ viết cũng là thể chữ Nhan của nàng, là Lục Vũ mảnh liệt yêu cầu Tiểu Nguyệt viết đề rồi khắc lên, vì thế Tiểu Nguyệt ước chừng xấu hổ mấy ngày.

Đằng sau gian nhà của khoa Trung cấp, có hai gian sương phòng, là chỗ nghỉ ngơi giữa khóa của Vân Từ Xung, từ khi nàng đến đây liền trở thành nơi dừng trà lúc nghỉ giữa các buổi học của hai người. Cát bước đi vào, Tiểu Nguyệt không khỏi sùng sốt, vài năm đi qua, nơi này vẫn như cũ, giống đến dọa người, tựa như nàng cùng Vân Từ Xung chưa từng rời đi. Bộ sách trên giá sách, trên bàn học đặt bút lông Hồ Châu, đệm êm trên giường, còn có một nhánh mai phía trước cửa sổ, bên cầu đây hoa mai hồng hồng mới nở, mỹ lệ mà kiêu ngạo.

Sắc trời có chút âm u, phẳng phất như có tuyết rơi, nơi này rất ít khi có tuyết, cả mùa đông cũng chỉ có một hai trận tuyết, không phải bay tán loạn mà tuyết rơi như lông ngỗng, thưa thớt rơi vài bông tuyết, có khi còn kèm theo mưa bụi, càng làm cho mùa đông ở đây thêm hiu quạnh. Tiểu Nguyệt ngồi trên giường êm, nghĩ đến trâm gài tóc trên đầu mình thuận tay rút ra, nháy mắt suối tóc xõa ra ôm trọn bờ vai, mang một nét phong tình mê người không khỏi làm Vân Từ Xung nhất thời ngẩn ngơ.

Tiểu Nguyệt cúi xem cây trâm trong tay, làm từ gỗ trông gồ ghề không xinh đẹp thậm chí có thể nói xấu xí, lại làm Tiểu Nguyệt nhớ tới tháng tư của hai năm trước Vân Từ Xung từ kinh thành trở về xem mình. Lúc ấy đúng dịp đang lên núi Nghiêu Sơn hái thuốc, vậy mà Vân Từ Xung lên núi tìm được, hai người làm bạn xuống núi, nàng chợt bị cây đại bên đường mắc vào làm rách quần. Lúc ấy Tiểu Nguyệt còn nhớ rõ chính mình xấu hổ cực kỳ, kỳ thật ở hiện đại cũng không có gì, chỉ là đi lại lộ chân mà thôi, thế nhưng ở đây lại không phải bình thường, đây là rất thất lễ.

Lúc ấy Vân Từ Xung coi cảm bảo của mình buộc lại bên hông của nàng, từ xa nhìn lại, giống như mặc váy, nhưng đi đường lại không tránh khỏi lộ ra, sau cùng Vân Từ Xung cũng Tiểu Nguyệt xuống núi. Trước khi đi vẫn bẻ nhánh cây kia, chỉ vì Tiểu Nguyệt cùng hần vui đùa nói về điển cổ “chuyết kinh”, hiện giờ nghĩ đến, đã biết nguồn gốc trâm gỗ của lễ cấp kê, chẳng lẽ là nhánh cây lúc ấy.

*chuyết kinh: cổ nhân gọi thê tử của mình, “kinh” – tức cành cây mạn thường được dùng làm trâm cài đầu ở cổ đại

Tiểu Nguyệt hồi nhìn về phía Vân Từ Xung, chỉ thấy hần ôn nhu gặt đầu: "Đúng là nhánh cây kia, tay nghề của ta thô kệch, gọt vài ngày cũng chỉ thành thế này, ngươi cũng thấy khó coi đi"

Tiểu Nguyệt cười nói: "Chất liệu này vốn vô cùng cứng rắn, không thích hợp tạo hình, bất quá người sống trên núi không có tiền để mua những cây trâm xinh đẹp, mới tiện tay lấy nó về làm "

Vân Từ Xung ánh mắt lại càng ôn nhu, đi vào cùng Tiểu Nguyệt sóng vai ngồi xuống, ôm nàng tựa vào trong lồng ngực mình, thấp giọng nói: " Mặc dù ngươi mang trâm gỗ, nhưng ở trong mắt ta vẫn là nữ tử xinh đẹp nhất thiên hạ, nha đầu ngươi có nguyện ý làm thê tử của ta"

Tiểu Nguyệt không khỏi sùng sốt, quay đầu nhìn hần, đối diện ánh mắt Vân Từ Xung sáng dị thường, ánh mắt chấp nhất cùng kiên trì làm nàng biết hần thật sự nghiêm túc. Đối diện khoảng khắc này, Tiểu Nguyệt mở to hai mắt, hơi tránh ra ôm ấp của hần, đứng dậy đi đến trước cửa sổ. Trong phòng có đốt chậu than, từng bụi than gỗ vô thanh vô tức cháy sáng, làm cho trong phòng thêm một cỗ mùi cháy, vừa rồi còn không cảm thấy, lúc này Tiểu Nguyệt lại cảm thấy có chút bức mình, tiện tay đẩy ra cửa sổ thủy tinh, trên cành mai rơi xuống chút bông tuyết tinh tế, trên bầu trời tuyết cũng chậm rãi rơi xuống, hiếm thấy không có mưa bụi hỗn loạn, mà tuyết rơi có chút tinh mịn, rơi vào gần chỗ trên hồ, cơ hồ lập tức liền biến mất không dấu vết.

Nàng đang nghĩ gì? Vân Từ Xung sắc mặt có chút âm tình bất định, gần một năm qua, chính mình mỗi khi thăm dò, đều không giải quyết được gì, lúc đó có thể nói nàng còn nhỏ, mình còn có thể chờ. Thế nhưng trải qua cuộc chiến ở Uyển thành, theo lý giải của nàng đối với chuyện của Hồ Từ và Minh Tuệ, nàng không phải không hiểu một chữ tình, mà là một mực không muốn nghe hần, không ngừng né tránh đề tài này, mỗi khi mình vừa nhắc tới, Vân Từ Xung có thể rõ ràng cảm giác được nàng bắt đầu đi kháng cự.

Điểm này Vân Từ Xung nghĩ thế nào cũng không ra, có ý làm lễ cấp kê cho nàng tại từ đường Tư Mã, chính mình cố gắng tới để bảo đảm tương lai và địa vị cho nàng, chẳng thế thì ở trong hoàng thất chú trọng xuất thân và địa vị, nàng phải dùng gì để làm chỗ dựa, tuy mình một phen khổ tâm, trước hết vẫn phải thuyết phục sự cố chấp của nàng mới được. Nói thật, Vân Từ Xung có chút nóng vội, Tiểu Nguyệt bất quá mới vừa mười bốn tuổi, nhưng bản thân hần cũng đã hai mươi, về việc tuyển phi, phụ hoàng mẫu hậu đã nói ra nhiều lần, chính mình nghĩ muốn kéo dài, sợ cũng chỉ là qua tiết nguyên tiêu này thôi.

Vân Từ Xung phiền muộn vì chính mình không xác định được trong lòng Tiểu Nguyệt, giữa hai người dường như từ một năm trước liền có tâm tư khác nhau, loại tâm tư đó kéo dài hiện giờ lại ảm ảm phát triển thành ngăn cách không thể vượt qua. Vân Từ Xung đột nhiên nghĩ đến khi đó tại Uyển thành, thời điểm Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên ở chung, cực kì khác hẳn với thái độ lạnh nhạt trước kia không quen, giờ tay nhắc chân, mỗi tiếng nói mỗi cử động, đều lộ ra một loại quen thuộc ăn ý, chẳng lẽ Tiểu Nguyệt... Nghĩ đến điều này, sắc mặt Vân Từ Xung trầm xuống nói: "Người hẳn không phải thích Hách Liên Chi chứ?"

Ngữ khí âm trầm so với sắc trời bên ngoài càng tối đen hơn, Tiểu Nguyệt kinh ngạc quay đầu, ngày thường Vân Từ Xung phong tư tuấn nhã ung dung bình tĩnh, lúc này lại không giống, sắc mặt có chút gấp gáp đến đỏ lên, giữa đôi mắt hiện lên, là tức giận cùng ghen tuông, nào có khí độ ung dung của thân Thái tử, trông khó chịu giống tiểu nam hài, không khỏi làm Tiểu Nguyệt nhớ tới tình cảnh bảy năm trước lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Giống như không được tự nhiên, nhưng dị thường đáng yêu.

Tiểu Nguyệt cười nói: "Người nghĩ đi đâu vậy, người nghĩ ta là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành sao, Hách Liên Chi sao lại để ý nha đầu son đã như ta chứ, lời này của người không có đạo lý"

Vân Từ Xung không khỏi nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ tâm tư Hách Liên Chi, nha đầu kia căn bản một chút cũng không biết, Vân Từ Xung đương nhiên không ngốc mà nhắc nhở Tiểu Nguyệt, lại nói tránh đi: "Thế vừa rồi ta nói cái kia..... câu trả lời là....."

Ngữ khí có chút chần chờ cùng khẩn trương, Tiểu Nguyệt nhìn chằm chằm ánh mắt tuấn tú của Vân Từ Xung, bên trong kiên định cùng quả quyết rất rõ ràng. Có lẽ mình nên cho hắn một cơ hội, cũng cho chính mình một cơ hội, có lẽ bất đồng cũng không nhất định, dù sao ít nhất ở hiện tại, hắn là chân thành, còn có bảy năm ở chung, cho dù tương lai tình yêu không còn, cũng còn có tình thân gắn bó, những thứ này là vô luận thế nào cũng không thể vứt bỏ.

Nghĩ tới đây, Tiểu Nguyệt hơi hơi thở dài: "Nếu người không chê ta xấu xí, như thế trăm gỗ ta liền thu"

Vân Từ Xung suy nghĩ nửa cho rằng mình nghe lầm, đề xuất chuyện này đương nhiên Vân Từ Xung là có ý, nhưng không nghĩ tới, Tiểu Nguyệt luôn luôn không được tự nhiên khi nói về việc này, trái lại thẳng thắn như vậy. Việc này không khỏi làm Vân Từ Xung sững sốt, sau mới nãy lên kinh hi vô cùng, đứng lên nhanh chóng đến bên người Tiểu Nguyệt, thâm sâu nhìn chăm chú vào ánh mắt nàng, thâm tình nói: "Tin tưởng ta, người sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay"

Thanh âm ôn nhu kiên định bao hàm thâm tình, ngoài cửa sổ tuyết mịn không tiếng động rơi xuống, rơi vào trên những nụ hoa cẩm tú cầu, nụ hoa tại tuyết mịn thấm xuống lặng lặng nở rộ, một trận gió nhẹ thổi qua, mùi thơm ngát bay tới trong phòng thấm vào lòng người, lơ lửng giữa hai người đang ôm nhau, hương thơm lan tỏa, mỹ lệ xinh đẹp, giờ khắc này cảnh đẹp như mơ.

Sắc trời dần dần tối, xuyên thấu qua hồ nước có thể thấy ngọn đèn dầu từ từ thấp sáng ở nơi xa, Vân Từ Xung nắm cả bà vai Tiểu Nguyệt nói: "Đứng rồi, đi, nhìn buổi lễ lớn ta cho người"

Nói xong lời kéo Tiểu Nguyệt ra khỏi học viện Phong Hoa, bóng đêm vừa mới buông, trên đường cái đã xuất hiện đủ loại đèn lồng, đầy màu sắc và hoa văn, dị thường xinh đẹp. Khác với ngày xưa quanh què, trên đường cái nơi là dân chúng đi xem đèn lồng, vô luận quý tộc, thương nhân hay người buôn bán nhỏ, hôm nay giống như đều tụ trên con đường này. Đường cái trước học viện Phong Hoa là một con phố dài thông cả phía nam bắc của Nguyệt Thành, ước chừng mấy chục dặm, kéo dài qua đoạn đường phồn hoa nhộn nhịp nhất Nguyệt Thành, cũng là đường cái rộng dài nhất Nguyệt Thành.

Cho nên nơi này cũng là trung tâm tổ chức hoa đăng của tết nguyên tiêu, ở giữa đường cái là ba tầng trà lâu của Tư Mã gia, có cái tên cực kì đặc biệt là Trà Hương viên, là nơi Ngụy tiên sinh cùng Tư Mã Chu thường xuyên đến xem diễn kiếm diễn viên. Tuy chỉ có ba tầng, bất quá ở trong này có thể xem như địa phương cao nhất của Nguyệt Thành, mà mái cong điêu chân cực kỳ xinh đẹp, đương nhiên giá cả cũng khác biệt, dân chúng tầm thường chỉ có thể nhìn ngưỡng mộ. Tất cả tầng đều được bố trí phi thường xa hoa, cả ba tầng cũng chỉ có ba gian nhả thất, nhả thất nhìn ra sát đường, cách đường cái là cửa sổ bằng ngọc lưu ly trong suốt, treo rèm cửa màu xanh nhạt, phi thường lịch sự tao nhã.

Tại nhả thất gần cửa sổ mà trông, có thể rõ ràng nhìn thấy, hồ tự nhiên lớn nhất Nguyệt Thành cách đó không xa, Minh Sát hồ. Hai bên hồ hiện giờ đều là ngọn đèn dầu lay động, dị thường náo nhiệt, tuy nhiên trên trời tuyết vẫn bay, trên hồ vẫn có thể thấy mấy chiếc thuyền hoa đèn đuốc sáng trưng. Trà Hương viên thiết kế cực kỳ đặc biệt, trung gian là chạm rồng, bên cạnh mới là nhả các tinh xảo, ở giữa dựng một sân khấu kịch rộng lớn, gánh hát của Kỳ gánh trường ở phía dưới y y nha nha xướng một khúc hát không biết tên. Tiểu Nguyệt cảm thấy được những khúc hát này tương tự Côn Khúc(1) ở thời hiện đại, hát lên những làn điệu tuyệt đẹp, tình tứ thâm thúy lại triền miên uyển chuyển, nhu tràn khắp xa xưa.

Lầu ba là nhả thất cao nhất của Trà Hương viên, khách nhân tầm thường lên không nổi, thời gian hiện giờ tuy vừa qua khỏi bữa tối, nhưng đã có khách tới. Xuyên thấu qua màn sa ngăn cách, có thể thấy lơ mơ nhả thất bên cạnh, giống như có người, Trà Hương viên to như vậy cũng chỉ có hai gian phòng gần cửa sổ có thể nhìn thấy, chiếm hết ưu thế, đồng thời giá cả cũng là trên trời. Tiểu Nguyệt mỗi lần cùng Tư Mã Chu và Ngụy tiên sinh tới, cũng bắt quả ngồi ở lầu một, nói ra Tiểu Nguyệt thích ngồi ở phía dưới, cảm thấy ngồi nơi đó nghe diễn và dùng trà tựa như mới càng thêm hương vị, dù sao tới nơi này chẳng phải vì muốn thanh tịnh sao.

Cùng Vân Từ Xung đơn giản ăn chút đồ ăn, dưới lầu đã có chút nháo, tiếng chiêng trống dần dần vang lên, tiểu khúc mềm dẻo vừa rồi đã bị tiếng chiêng trống vang dội thay thế, chợt nghe thấy, thật có vài phần hương vị phương tây. Nói đến đây, Tiểu Nguyệt không thể không bội phục trí tuệ cổ nhân, chỉ bằng Tiểu Nguyệt hát một đoạn không hề hoàn mỹ, Kỳ trường gánh có thể phối với nhạc khí, tuy không thể so sánh với hiện đại, bất quá rất có thần sắc riêng.

Đang lúc xuất thần, Vân Từ Xung nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Nguyệt, khiến ánh mắt nàng nhìn phía ngoài cửa sổ, Vân Từ Xung đẩy ra cửa sổ, âm thanh náo nhiệt trên đường kèm với một trận gió tuyết mát rượi truyền đến, nơi xa ánh sáng lay lắt, mơ hồ có thể thấy được từng mảnh bông tuyết bay lượn, Tiểu Nguyệt nhìn một lúc, nói: "Nhìn cái gì?"

Vân Từ Xung mỉm cười thấp giọng nói: "Lẽ vật ta tặng cho ngươi, mất mấy tháng rồi cực thành công, ngươi xem"

Nói xong chỉ tay, theo ngón tay hần, là vài tiếng pháo hoa vang lên thùng thùng. Theo tiếng vang, một chùm ánh lửa hiện lên, nổ tung trên nền trời đen tối, nở ra muôn vàn đóa hoa, sáng lạn mỹ lệ. Ánh sáng chói mắt lại ngấn ngùi biến mất, nháy mắt liền biến mất trong đêm, chút vết tích cũng không lưu lại, rung động qua đi, Tiểu Nguyệt cảm thấy một trận thương cảm khó hiểu.

Nhớ ở hiện đại có xem qua một quyển sách, nội dung đã không nhớ rõ, thế nhưng tên sách lại vẫn đọng trong ký ức, tên sách là "Em còn cô đơn hơn pháo hoa". Pháo hoa tuy mỹ lệ nhưng cực kỳ ngắn ngủi, khiến người ta cảm giác sinh mệnh luôn thay đổi, thế sự vô thường. Đây là lần đầu tiên ở Tiểu Nguyệt xem pháo hoa ở nơi này, đại khái là từ khi chính mình phát minh thuốc nổ, mới dẫn đến linh cảm của những người làm nghề giỏi, chế tạo ra pháo hoa mỹ lệ như vậy.

Trên bầu trời pháo hoa vẫn không ngừng bắn lên rồi rơi xuống, giống như vĩnh viễn không ngừng không nghỉ, khói lửa chiếu sáng Nguyệt Thành, cũng chiếu sáng Tiểu Nguyệt bên cửa sổ. Theo ánh mắt Vân Từ Xung, lúc này Tiểu Nguyệt vô cùng mỹ lệ, so với pháo hoa trên bầu trời không kém chút nào, bất quá trong mắt nàng có một loại thương cảm không hiểu, khiến cho cả người có chút u buồn, tựa như tiểu nha đầu ngày thường trong một đêm trở thành thiếu nữ trưởng thành, thêm vài phần quyến rũ cùng thần bí, càng hấp dẫn đôi mắt mình. Hần thâm sâu mà chuyên chú nhìn nàng, càng thêm trầm mê.

Khói lửa lập lòe, dưới lầu Trà Hương viên cũng có một đôi nhân tình trông thấy Tiểu Nguyệt, kinh hi, bất ngờ, tưởng niệm, sau cùng trở thành khát vọng chiếm hữu bá đạo

Côn khúc (崑曲; Bính âm: Kūnqǔ) hay Ca kịch Côn khúc là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật Ca kịch Trung Quốc. Đây là loại hình nghệ thuật đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại.

Từ thời nhà Nguyên tại miền Nam Trung Quốc bắt đầu phổ biến hình thức giải trí tạp kịch. Theo sách Nam từ dẫn chính thì Côn khúc có nguồn gốc tại Côn Sơn, Tô Châu vào cuối thời nhà Nguyên (khoảng thế kỷ 14). Ngay từ khi ra đời Côn khúc đã được các hoàng đế nhà Minh như Minh Thái Tổ, Minh Thế Tông chú ý, nhiều vở truyền kì trở nên nổi tiếng trên sân khấu côn khúc như Ngọc quyết kí, Minh phượng kí, Hoán sa kí. Côn khúc tiếp tục là loại hình ca kịch phổ biến ở Trung Quốc thời nhà Thanh và đầu thời Trung Hoa dân quốc trước khi lụi tàn vào giữa thế kỷ 20, đặc biệt là trong thời gian Cách mạng Văn hóa. Từ giữa cuối thế kỷ 20, ca kịch Côn khúc bắt đầu được phục hồi và đến năm 2001 thì loại hình nghệ thuật này đã được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại.

Các vở diễn nổi tiếng

Hoán sa kí (浣纱记, tác giả Lương Thần Ngư)

Mẫu đơn đình (牡丹亭, tác giả Thang Hiên Tô)

Trường sinh điện (长生殿, tác giả Hồng Thăng)

Thập ngũ quán (十五貫, tác giả Phùng Mộng Long)

Đào hoa phiến (桃花扇, tác giả Hồng Thượng Nhậm)

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tình cờ gặp mặt

Từ Nguyệt kỳ quái nhìn thoáng qua Vân Từ Liệt đột nhiên đứng lại, đến chỗ này nghe nói có Trà Hương viên rất khác biệt, cũng không đi tới, không biết ý người như thế nào. Lúc này ánh mắt của Vân Từ Liệt tập trung vào một phía, trên đường ngọn đèn dầu sáng lạn chiếu rọi xuống, lóe ra một loại ánh sáng ngọc dị thường chói lọi, trong mắt y ẩn chứa kinh hi cùng bất ngờ khiến cho Từ Nguyệt kinh hãi, trông còn hơn thời điểm pháo hoa phóng trên trời lúc này.

Nói đến cái này cũng không biết do ai chế tác, loé trên trời đêm có một loại mỹ lệ như trong mơ, theo dõi mắt Vân Từ Liệt nhìn sang, Từ Nguyệt ngẩn đầu quan sát. Dưới ánh sáng của pháo hoa, một đôi nam nữ xuất sắc sóng vai mà đứng, nam tử cầm bảo kim quan, thanh tuyền cao quý, nghiêng đầu nhìn người nữ tử bên cạnh, cho dù biểu tình xem không rõ lắm, Từ Nguyệt cũng có thể cảm giác được thâm tình và ôn nhu của hần.

Nữ tử bên cạnh mới đúng là tiêu điểm ánh mắt Vân Từ Liệt, so với nam tử xuất sắc kia, nữ tử ngũ quan chỉ có thể nói là thanh tú, toàn thân váy dài màu lam nhạt, trên vai khoác áo ngắn đỏ ửng, tóc búi lên. Tuy nhìn nàng có vẻ còn nhỏ tuổi, bất quá nhìn trên đầu, có lẽ đã cập kê, ngũ quan không tính là đẹp, mặt mày nhàn nhạt lóe sáng, cười như không cười đứng nơi đó, có một loại hương vị riêng biệt, đích xác cực kỳ đặc biệt.

Từ Nguyệt âm thầm đánh giá thần sắc Vân Từ Liệt, thấp giọng nói: "Vương gia nàng chẳng lẽ là người mà người muốn gặp "

Vân Từ Liệt không có trả lời, thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi nam nữ ở phía trên, màu trung hiện lên kinh hi bất ngờ như lúc ban đầu, nhưng sau đó là một cơn lửa giận khó có thể áp chế, mãi cho đến khi pháo hoa đã ngừng bắn, bóng dáng hai người tiêu thất, Vân Từ Liệt âm trầm nói: "Nam nhân kia là ai?"

Trong giọng nói có một loại kiềm nén và lãnh liệt, Từ Nguyệt nói: "Căn cứ bức họa mà ám vệ đưa, nam tử kia hẳn là Thái tử Nghiêu Quốc Vân Từ Xung"

Vân Từ Liệt biểu tình nháy mắt buông lỏng nói: "Nguyên lai là biểu ca của nàng, đi chúng ta cũng đi vào nhìn một cái, Trà Hương viên có gì đặc biệt"

Nói xong vung tay áo bước vào bên trong, Từ Nguyệt ngẩng đầu liếc mắt một cái lâu các đã rỗng tuếch, cảm giác hai người kia không giống huynh muội, ngược lại như là người yêu. Từ Nguyệt nhìn ra, Thái tử Nghiêu Quốc so với Vương gia nhà mình cũng không hề thua kém, nếu lúc này không phải Vương gia đích dung, nhật nguyệt tranh nhau soi sáng, đều có đặc sắc, thật sự khó phân cao thấp.

Vân Từ Liệt bước vào giữa sảnh, lập tức có gã sai vặt tiến đến kêu hô hai người, Vân Từ Liệt đưa mắt đánh giá, nơi này rất lớn, bố trí cũng cực kỳ lịch sự tao nhã, hương trà lượn lờ, kèm với tiếng chiêng trống trên đài, có chút hương vị riêng biệt. Trên đài đang diễn một khúc nghe nói là Kỳ Tiểu Nguyệt phát minh, không giống các tiểu khúc trước kia, có tình tiết, có chuyện xưa, Vân Từ Liệt cũng cực kỳ thích, hơn nữa đặc biệt thích Bá Vương Biệt Cơ. Chính y cũng đi tìm mấy gánh hát đến Chiêu vương cung, nhưng cảm giác thiếu thiếu cái gì, cũng không biết nơi này như thế nào.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt trên, trên lầu ba hiển nhiên bố trí càng thêm tinh xảo, cho dù nhìn xuống dưới cũng cực kỳ rõ ràng. Vân Từ Liệt vốn định bao một gian nhà thất, mở miệng lại đột nhiên nghe thấy một thanh âm, ánh mắt bình tĩnh nhìn lên thang lầu. Gã sai vặt thấy mình hỏi vài lần mà khách nhân trước mắt thoáng như không nghe thấy, theo ánh mắt y nhìn lên thang lầu, bất giác cười nói: "Khách quan hôm nay thật có phúc, Kỳ Tiểu Nguyệt của Nguyệt Thành chúng ta, xem tình hình muốn lên đài. Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở a, có thể thấy được ước chừng có quan hệ với Điện hạ "

Vân Từ Liệt chỉ sáng quắc nhìn chăm chăm bóng dáng càng ngày càng gần, đối với lời nói của gã sai vặt một chút cũng không nghe thấy. Ngọn đèn dầu chiếu sáng thiếu nữ, tư thái xinh đẹp khí thế ung dung, dưới ánh mắt của mọi người không hề mất tự nhiên, giữa lông mày luôn mang theo nụ cười yếu ớt, ấm áp, khiến người vừa thấy như tắm gió xuân. Vân Từ Liệt cảm giác cùng đêm đó nhìn thấy với bây giờ có bất đồng, bất quá này một mặt cũng thật là động lòng người.

Từ Nguyệt thấy y lại xuất thần, lặng lẽ đến sát y thấp giọng nói: "Gia chúng ta ngồi nơi đó"

Vân Từ Liệt hoàn hồn, liếc mắt nhìn gã sai vặt nói: "Người vừa rồi nói nàng muốn lên đài biểu diễn, nàng còn có thể diễn cái này"

Gã sai vặt ngây ra một lúc, mới hiểu được ý đang nói Kỳ Tiểu Nguyệt, không khỏi cười nói: "Đương nhiên, so với thủ hạ của Kỳ trưởng gánh còn xuất sắc hơn, bất quá rất ít lên đài "

Vân Từ Liệt gật gật đầu quay đầu nhìn lướt qua Từ Nguyệt, Từ Nguyệt hiểu ý, tiện tay ném ra một mảnh vàng lá nói: "Cho gia ta tìm vị trí đầu"

Gã sai vặt tiếp nhận vàng lá, nhất thời mặt mày hớn hờ nói: "Được vị gia này mời "

Vị trí của hai người đích xác không kém, tại hàng đầu tiên bên trái, tuy không phải ở giữa, bất quá cũng rất khó được, dù sao đoàn người ngồi ở giữa cơ hồ đều là đại nhân vật hiện giờ của Nghiêu Quốc, Tư Mã Chu, Hách Liên Du, Hách Liên Chi còn có một người nữ tử tuổi còn trẻ, ăn mặc đoán chừng hẳn là thế tộc khuê tú. Từ Nguyệt bên cạnh lặng lẽ đánh giá, ở tại bên tai Vân Từ Liệt báo tin tức trong đầu mình.

Vân Từ Liệt hơi hơi nhìn lướt qua, trừ bỏ Vân Từ Xung xuất sắc, Như Ngọc công tử Hách Liên Chi đích xác cũng không giống người thường, áo trắng khăn chít đầu, lối lạc phi thường, hành động đều có một loại u nhã cùng tiêu sái, quả nhiên quân tử Như Ngọc. Nữ tử bên cạnh, Vân Từ Liệt lại chỉ hơi hơi nhìn thoáng qua, mắt đi hứng thú tìm tòi nghiên cứu, tuy tươi đẹp kiều diễm, nhưng so với Chu Nhược vẫn kém một bậc, càng đừng nói đến muôn vàn tuyệt sắc trong Chiêu vương cung.

Lại quay đầu nhìn chăm chăm trên đài, lúc này Trà Hương viên dị thường an tĩnh, mọi người cơ hồ đều đã chen chúc tại chung quanh sân khấu kịch chờ. Một trận chiêng trống gõ vang, tay cầm song kiếm, Tiểu Nguyệt mặc trang phục diễn theo tiếng chiêng trống đi ra. Nói thật, lên đài biểu diễn thật sự là xuất phát từ bất đắc dĩ, vốn sau khi xem pháo hoa, hai người yên lặng đối diện, không khí đang tươi đẹp, mảnh sa cách vách đột nhiên vén lên, xuyên thấu qua cửa gỗ bằng ngói lưu ly của phòng nhỏ, là Tư Mã Minh Tuệ làm mặt quỷ cười.

Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Xung liếc nhau, đồng thời lắc đầu, nha đầu kia không biết đã nghe bao lâu, rất nhanh Tư Mã Minh Tuệ đã đi tới, hướng về phía Tiểu Nguyệt cười hắc hắc nói: "Ta cũng không phải là cố ý tới quấy rối, thật ra là ông nội chiêu đãi khách quý từ kinh thành mới đến"

"Khách quý, người nào?"

Tư Mã Minh Tuệ nói: "Hách Liên thế bá cùng Như Ngọc công tử"

Tiểu Nguyệt không nhịn được cười một tiếng, tính ra cũng mấy tháng rồi cũng không thấy Hách Liên Chi, sắc mặt Vân Từ Xung có chút ồ ồ, nhưng vẫn có chút chuyện muốn hỏi. Ba người đi nhả thất bên cạnh, bên cạnh bàn Tư Mã Chu đang ngồi mỉm cười cùng Hách Liên Du, Hách Liên Chi đứng gần cửa sổ trông ra bên ngoài, ánh sáng ngọn đèn từ ngoài hắt vào càng tôn thêm bóng dáng tuấn dật thon dài của y, phong thái như ngọc.

Nghe được thanh âm bỗng nhiên quay đầu, trên mặt biểu tình hiển nhiên vẫn chưa biến mất, Tiểu Nguyệt cảm thấy được y nhìn có phần cô đơn, nhưng rất nhanh rồi loé lên, khôi phục vẻ ung dung bình tĩnh như thường, đánh giá Tiểu Nguyệt nói: "Chúc mừng người đến tuổi cập kê, đã lâu không gặp"

Trong lòng Tiểu Nguyệt không khỏi cười thật lòng: "Đúng vậy a, đã lâu không gặp, cảm ơn"

Hách Liên Chi thấy nàng đột nhiên cười, bất giác bản thân, lại nhẹ nhàng ho hai tiếng, đảo mắt đối bên cạnh Vân Tử Xung nói: "Thái tử điện hạ mạnh khỏe"

Vân Tử Xung nhẹ nhàng khẽ hừ nói: "Cũng không tệ lắm, ta không biết Binh Bộ lại nhân như thế, Thượng Thư như ngươi lại có thời gian dạo chơi"

Hách Liên Chi ánh mắt chớp lên, cười như không cười đáp: "Bây giờ thiên hạ chiến sự tạm thời không có, Binh bộ Thượng Thư như ta đương nhiên thoải mái, đây là phúc của Thái Tử điện hạ"

Hai người người tới ta tiếp, ngấm ngấm hai người, Tiểu Nguyệt không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, tiến lên chào Tư Mã Chu cùng Hách Liên Du, Hách Liên Du trên dưới đánh giá Tiểu Nguyệt phút chốc nói: "Cập kê xong liền thành đại cô nương, lão phu nhìn nha đầu này trái lại càng lớn càng xinh càng đẹp"

Tiểu Nguyệt hơi hơi cúi đầu, Tư Mã Chu cười nói: "Lão già người nói toàn những thứ ta không thích nghe, không phải Tiểu Nguyệt vốn cực kỳ xuất sắc sao"

Hai người một đáp một xướng, làm cho Tiểu Nguyệt cực kỳ xấu hổ, Hách Liên Du hơi hơi nhìn lướt qua ái tử bên cửa sổ, âm thầm thở dài nói: "Nghe nói người biết hát Bá Vương Biệt Cơ, hôm nay lão phu đặc biệt tới Trà Hương viên tìm ngươi, là muốn cho lỗ tai hưởng phúc, không biết có thể có vinh hạnh không"

Tiểu Nguyệt nói: "Đương nhiên, người nếu không chê, con tự mình lên đài biểu diễn, bất quá nói trước người không cần ôm hy vọng quá lớn a, lời đồn thường không thể tin"

Nhóm người lúc này mới đi xuống lầu, nói thật trang phục diễn trò thật năng nề, mặt rồi đầu tóc trang điểm cầu kì rườm rà, thật đúng là lần đầu của Tiểu Nguyệt trong cả kiếp trước lẫn kiếp này. Kỹ thuật gánh cực kỳ chuyên nghiệp, không biết từ nơi này tìm đến nhóm nhạc sĩ kéo hồ cầm, phối hợp nguyên lai tiếng chiêng trống, cơ hồ không có khác gì hiện đại. Tuy không chính thức hát trên sân khấu kịch, bất quá may mà Tiểu Nguyệt cực kỳ thành thực, cho nên nhất thời còn có thể ứng phó.

Quét mắt đám người dưới đài, lại có chút lo sợ, người đóng vai Phách Vương, ngồi ở màn trường thi thăm:

"Bài hát Cai Hạ

Sức dời núi, khí trùm trời,

Ô Truy chùn bước bởi thời không may!

Ngựa sao chùn bước thế này?

Ngư Cơ, biết tính sao đây hỡi nàng?"

Tiếp theo Tiểu Nguyệt mới cảm trường kiếm nhảy múa, tư thái xinh đẹp mà tuyệt mỹ, có phong thái quyền rũ của nữ tử, cũng có sự lạnh lẽo của nam nhi, một bên múa một bên mở miệng xướng:

"Thình người uống rượu ngắm Ngư Ca, điệu vũ bà sa trút phiền muộn

Doanh Tần vô đạo giang sơn phá, bốn phương anh hùng nổi can qua

Lời nói người xưa nào có sai, hưng vong thành bại trong nháy mắt."

Thanh âm thanh thúy, ý nhị ngân nga, đem tình yêu khó bỏ giữa Ngư Cơ và Hạng Vũ hát lên, thuyết minh cực kỳ chuẩn xác, từng động tác múa kiếm giao tay đều có sự mỹ lệ của một tuyệt thế giai nhân. Sau cùng nâng kiếm tự vận ngã vào trong lòng Phách Vương (Hạng Vũ), Tiểu Nguyệt hơi hơi trợn mắt đánh giá phản ứng dưới đài, cũng không ngờ lại đối diện một đôi mắt cạnh đó, sắc bén bá đạo làm tim của Tiểu Nguyệt đập nhanh từng đợt. Mân che kéo xuống, đem cặp mắt kia để lại bên ngoài.

Tiểu Nguyệt vội vàng chạy đến hậu trường, nhanh chóng gỡ trang điểm trên mặt xuống, đi tới phía dưới sân khấu kịch, lặng lẽ đánh giá. Quả nhiên, bên cạnh sân khấu kịch có một trung niên nam tử cùng một nha hoàn, ngồi ở chỗ kia xem diễn, nam tử bộ dáng ước chừng bốn mươi tuổi, sắc mặt có chút bệnh trạng, mặt mày cực kỳ bình thường, xem ra giống như cực kỳ suy yếu, bất quá đáng người lại dị dạng cao ngất, một đôi mắt sắc bén bá đạo, cùng khí chất của y một điểm cũng không giống. Đứng phía sau là một nha hoàn xinh đẹp, tuổi tác bất quá mười bảy mười tám, ngũ quan tươi đẹp rất có tư sắc.

Đại khái cảm giác được ánh mắt đánh giá của Tiểu Nguyệt, nam tử quay đầu cũng nhìn Tiểu Nguyệt, thần thái trái lại không thay đổi, bất quá ánh mắt sắc bén lại lộ ra một tia ôn nhu, cực kỳ kỳ quái. Trong mắt y lơ đãng lộ ra lệ khí khiến Tiểu Nguyệt cảm giác như đã từng quen biết, rốt cuộc là nhìn thấy đôi mắt như vậy ở đâu, Tiểu Nguyệt nhất thời không nhớ ra.

Vân Tử Xung dặt tay nàng nói: "Cảm giác người xướng càng thú vị".

Hách Liên Chi nói: "Quân Hán lấy hết đất, khúc Sở vang bốn bề. Trượng phu chí lớn cạm, Tiệp thiếp sống làm chi. Nhi nữ tình trường, Tiểu Nguyệt hát thật sự tình tứ"

Hách Liên Du đánh giá ba người vài lần nói: "Đây là ta lần đầu tiên nghe được Tiểu Nguyệt xướng, đích xác so với mấy ca cơ kia tốt hơn nhiều, cảm giác

rất tuyệt, bất quá lão phu nhìn ngươi vừa rồi từng chiêu thức múa kiếm, rất có đáng, chẳng lẽ ngươi thật sự học những thứ này?"

Hách Liên Chi nói khẽ: "Phụ thân có lẽ không biết, Tiểu Nguyệt cười ngựa bắn cung kiếm thuật cực kỳ xuất sắc, hài nhi từng thấy một lần, Thiên Hạ Vô Song"

Tiểu Nguyệt không khỏi tròn mắt liếc hần nói: "Nói vậy là nói bảo kiếm Thiên Hạ Vô Song của Như Ngọc công tử đi"

Hai người bật cười, nghĩ đến buổi tối kia dưới ánh trăng hai người uống rượu, Hách Liên Chi không cười nhạt, sắc mặt Vân Từ Xung khẽ biến nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta cũng nên đi về, ngươi ngày mai không phải còn muốn vào thôn sao, sớm đi nghỉ ngơi mới tốt"

Tiểu Nguyệt ngẫm lại cũng đúng, mình muốn đi Kỳ gia thôn, tuyết rơi như vậy, trong viện còn có chút việc, đồng thời trở về tiểu viện là tốt hơn. Lại cùng mọi người cáo từ, theo Vân Từ Xung ra khỏi Trà Hương viện, không biết có phải ảo giác hay không, từ đầu đến cuối Tiểu Nguyệt luôn cảm giác có một đạo ánh mắt luôn theo mình, dị thường quỷ dị.

Hách Liên Chi ánh mắt chớp lóe, âm thầm nắm tay, thầm nghĩ Vân Từ Xung ngày càng đề phòng mình một cách mạnh mẽ. Ánh mắt đảo qua chủ tử bên cạnh, không khỏi hiện lên suy nghĩ sâu xa, theo vừa rồi, nam tử kia nhìn chăm chăm vào Tiểu Nguyệt, ánh mắt lãnh khốc sắc bén, không giống như là dân chúng tầm thường. Theo cách ăn mặc, dường như là thương nhân của phương bắc, từ khi ngừng chiến, thương nhân nam bắc trái lại có thể tùy ý lui tới buôn bán, kỳ thật theo một góc độ mà nói, ngừng chiến hoà đàm đối với nam bắc đều có lợi.

Tư Mã Minh Tuệ lặng lẽ đánh giá Hách Liên Chi, ghé sát vào hần thấp giọng nói: "Khuyên ngươi không cần uống phí tâm cơ, Từ Xung ca ca cùng Tiểu Nguyệt là ông trời đã định, ai cũng không thể phá hoại"

Hách Liên Chi mỉm cười nói: "Công Chúa Điện Hạ còn có tâm tư quan tâm người khác, tại hạ bội phục"

Tư Mã Minh Tuệ âm thầm nói: "Chi là bất đắc dĩ thôi, nếu vận mệnh của ta đã như vậy, ít ra ta hi vọng Tiểu Nguyệt sẽ hạnh phúc, đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của ta "

Nói xong thì lễ cáo từ, mang theo nha đầu đi tới, Hách Liên Chi trầm mặc thật lâu sau thì thảo nói: "Hạnh phúc! Giữ trong thâm cung, sao nói là hạnh phúc"

Hách Liên Chi ngắm nhìn nơi Tiểu Nguyệt vừa đi, thấy nơi đây có vẻ dị thường hỗn tạp, nhất thời làm bản thân có chút không thoải mái, cùng phụ thân cúi đầu thưa một tiếng, nhắc chân đi ra. Bóng đêm càng thâm, trên đường người đi đường dần dần tản ra, trầm thấp thờ dài rồi chậm rãi đi về phía trước. Có lẽ chính mình cũng nên đi nhìn nơi này, dù sao cũng là nơi nàng sinh ra và lớn lên, cho dù không có dấu vết của nàng, cũng có thể chứa vài phần linh khí của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Khúc biệt ly

Hôm sau, Tiểu Nguyệt đi theo Kỳ Thanh Sơn và Tổ Nương trở về Kỳ gia thôn, tuyết rơi xuống tròn vẹn một đêm, đến lúc trời tờ mờ sáng mới ngừng lại, ngay cả như vậy, bởi vì nhiệt độ không thấp nên cũng không hề để lại dấu vết gì, thật khác xa trong trí nhớ của nàng. Nhớ rõ ở thành phố mình thời hiện đại, sau mỗi lần tuyết rơi, đều là thời điểm mà bản thân thích nhất, từ cửa kính nhìn ra ngoài, mọi thứ trong tiểu viện của ông nội trong nháy mắt như biến thành màu trắng, bậc thang trắng, tường vây trắng, mặt đất trắng, thậm chí cây ngăn hoa trong viện cũng biến thành màu trắng.

Thường khi đó, mình sẽ cùng ông nội cầm xẻng đi gạt tuyết đọng, sau cùng đem tuyết đọng xếp thành một người tuyết thật to, để gác trong viện, tựa như một cảnh vẽ đứng thẳng. Nơi đó nhiệt độ rất thấp, cảnh vẽ đắp xong thường khoảng một tháng sau mới có thể dần tan hết, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút xuất thần, thật không biết hiện giờ ông nội ra sao.

Bên tai truyền đến tiếng thờ dài nhẹ nhàng, Tiểu Nguyệt quay đầu, Lý Tổ Nương đang thu thập y phục trước kia, phần nhiều là của mình cùng Hồ Từ trước đây, hiện tại xem ra đều rách nát cũ kỹ. Lý Tổ Nương cầm chiếc quần dây vụn vá mà thờ dài, quần rất nhỏ, Tiểu Nguyệt còn nhớ rõ, lần đầu tiên mình nhìn thấy Hồ Từ, khi đó hần mặc chiếc quần kia. Lý Tổ Nương ngẩng đầu nhìn Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái nói: "Không biết ca ca con ở đây hiện giờ ra sao rồi, nghe nói mùa đông nơi đây cực kỳ lạnh, không biết mấy bộ y phục bằng da nương nhờ người ta đưa giúp, ca ca con có nhận được....."

Giọng điệu chậm chậm ôn nhu, lại làm hốc mắt Tiểu Nguyệt không khỏi chua xót nóng lên, đi tới ôm cổ Lý Tổ Nương nhẹ nhàng nói: "Người yên tâm, ca ca hiện giờ là Đại tướng quân, ở tại thành thủ trong phủ, mặc quan phục tướng quân, ra ngoài đều có hạ nhân hầu hạ, làm sao còn có thể lạnh. Qua vài ngày, con đưa Minh Tuệ đến nhìn ca"

Nhắc tới Minh Tuệ, Lý Tổ Nương lại thờ dài nói: "Minh Tuệ, cô gái này rất tốt, trước kia thường xuyên đến chỗ ca ca con chơi đùa, đáng yêu xinh đẹp, đúng là ca ca con không có phúc khí này....."

Giọng điệu đột nhiên dừng lại, có chút ngen ngào khó thể phát hiện, Tiểu Nguyệt yên lặng không nói gì, Lý Tổ Nương lặng lẽ cúi khước mắt, quay đầu nhìn Tiểu Nguyệt, tay có chút thô mon trớn khuôn mặt Tiểu Nguyệt, thấp giọng nói: "Ca ca con đánh như vậy, nhưng chung quy vẫn là đáng nam nhi,

nuong hiện tại chỉ hi vọng con có thể bình an khoẻ hoạt, con....."

Nói tới đây, có chút thốt không lên lời, Lý Tổ Nương cảm thấy được một sự vô lực dần dâng tràn trong lòng, chuyện Hồ Tử chính phu thê mình còn không biện pháp, huống chi nhà đầu này a, lại thờ dài, yên lặng cúi đầu không nói chuyện. Tiểu Nguyệt cũng có chút khổ sở, đứng lên nhìn sân bên ngoài, Kỳ Thanh Sơn đang cẩn thận đem những dược liệu trước kia chôn dưới đất bảo tồn đào lên, đào từng khối rồi từng khối, ánh mặt trời đã phá mây mà ra, chiếu vào trong tiểu viện, rơi trên người Kỳ Thanh Sơn có vẻ tang thương.

Tiểu Nguyệt không khỏi cúi đầu nói khẽ: "Nương, con lên núi một chút"

Lý Tổ Nương hiển nhiên vẫn chìm đắm trong tâm sự của mình, chỉ gật đầu ừ một tiếng. Cho dù tuyết đã ngừng rơi lâu như vậy, không khí cũng không tính rét buốt, chỉ có chút lạnh thấu xương. Tiểu Nguyệt kéo kéo lại áo lông cáo trên người, toàn thân màu trắng, chỗ cổ áo có viền một vòng ngọc màu lam nhạt, rất tốt nhưng cũng rất xa xỉ, những thứ này cho tới giờ đều do Vân Tử Xung đưa tới, thậm chí cả đôi giày dưới chân mình cũng vậy.

Tiểu Nguyệt lên núi bên trái, đường núi có chút trơn ẩm, bắt quả cây cối hai bên không trần trụi, đã có chút mầm xanh nhú lên, vẫn đứng thẳng ở giữa núi rừng, tựa như tự hào chứng minh mình không giống với đám cây kia. Trong rừng cây bạch quả, lá cây cũng không rụng sạch, chạc cây màu xanh đen như tô thêm vẻ đẹp cho phiến lá vàng óng, xa xa nhìn lại trông như một con Hồ Điệp đang chơi đùa quanh chạc cây. Ánh mặt trời xuyên thấu qua chạc cây chiếu vào trên đường, có chút ấm áp sắc sỡ.

Tiểu Nguyệt còn nhớ rõ lần đầu tiên mình đến nơi này, hình như là Hồ Tử nắm tay mình, tay kia mang theo vết chai nhỏ, vô cùng ấm áp, đến nay tựa như vẫn còn có thể cảm nhận được. Giữa sườn núi có tảng đá lớn, bị nước tuyết cọ rửa trở nên sáng bóng sạch sẽ, bên cạnh là hồ săn đã hoang phế từ lâu, từ phía trên nhìn xuống cả hồ toàn là lá rụng. Tiểu Nguyệt ngồi trên tảng đá, nghiêng tai lắng nghe, gió núi mon tron lá cây tạo ra thanh âm, dị thường êm tai.

Nửa ngày có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Tiểu Nguyệt cực kỳ kinh ngạc, đứng lên quay đầu nhìn lại, không khỏi nhảy dựng, thực sự là y. Tiểu Nguyệt bỗng dưng nhớ lại, đêm qua ở Trà Hương viên đối diện với đôi mắt sắc bén tựa như đã từng quen biết kia, hoá ra chính là y, có lẽ đêm qua người đến người đi, vì che dấu tai mắt người, cố ý cải trang thành bộ dáng kia, chính mình vậy mà quên.

Thời gian trôi mau, nhaoáng lên một cái bảy năm đã qua, năm tháng giống như cố ý ưu đãi y, trên khuôn mặt kia không hề lưu lại một tia tang thương, ngược lại, thời gian lắng đọng trên đây như một vò rượu ủ lâu, càng lâu lại càng thơm. Đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm mình, mang theo một tia vui sướng và ôn nhu mà nàng không thể lý giải, đáy mắt vẫn có lệ khí, bị ánh sáng trên đường hắt vào trở nên mơ hồ vô cùng.

Vân Tử Liệt cũng không nghĩ tới, mình nhất thời hứng khởi, vậy mà có vận khí tốt như vậy. Vốn đến nơi này, đột nhiên nhớ tới chuyện tình bảy năm trước, mới thuận tiện tới đây đi dạo, không ngờ thế mà gặp được nàng. Đây dường như là lần đầu tiên mình nhìn thấy nàng vào buổi sáng, không có ánh trăng che, không có ngọn đèn dầu, cứ như vậy mà nhìn rõ nàng. Nhìn kỹ nàng, ngũ quan không xem như tuyệt sắc, mặt mày tuấn tú, mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng, khóe miệng hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện đáng yêu khẽ cười. Ánh mắt nàng rất lớn, trong veo lại sáng ngời, sóng mắt lưu chuyển đầy linh khí, mặc trên người một bộ áo lông cáo quý báu, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn giữa lớp lông tơ tựa như ảo mộng.

Bắt quả rất kỳ quái, sáng sớm như vậy, nàng một mình tới nơi này làm gì, đối diện thật lâu sau, Vân Tử Liệt tà tà cười nói: "Ta không biết sáng sớm lại có điểm ngộ như thế, chẳng lẽ ngọn núi này lại có yêu tinh"

Tiểu Nguyệt không khỏi bật cười, những lời này tựa như rất quen thuộc a, thật không ngờ, Chiêu vương nghiêm túc như vậy là có tưởng tượng không thực tế như thế, con người Tiểu Nguyệt ẩn hiện lên ý cười nói: "Công tử đùa cợt, theo tiểu nữ nhìn, so ra thì công tử càng giống yêu tinh hơn"

Vân Tử Liệt nở nụ cười đáp: "Mặc kệ ai là yêu tinh, hẹn gặp không bằng ngẫu nhiên gặp, người và ta đều một mình một người, không bằng làm bạn đi dạo, Nghiêu sơn sau khi tuyết rơi thật đúng là thanh tao"

Tiểu Nguyệt hơi chút do dự, ngẩng đầu nhìn bầu trời còn rất sớm, lại gật đầu đáp ứng, với lại mình cũng cần tìm hiểu mục đích y tới đây. Hai người theo phía bên phải đi, con đường này có vẻ bằng phẳng. Từ Nguyệt vô thanh vô tức đi xa xa ở phía sau, con người đào qua Tiểu Nguyệt, có chút phức tạp khó có thể nói lên lời. Ánh mắt Vân Tử Liệt đánh giá giai nhân bên người, cứ sóng vai vậy mà đi, bước chân ung dung, khí chất bình tĩnh, vóc người tuy cao gầy, nhưng nhìn qua lại dị thường đơn bạc và gầy yếu, đáng vẻ mang chút phong tình yếu ớt của cây liễu. Dù sao tuổi nàng vẫn còn nhỏ, không thể nào so sánh với những nữ tử trong cung mình, thế nhưng lại khiến Vân Tử Liệt có một loại xúc động, muốn đem nàng gặt gao ôm vào trong ngực sủng ái thương tiếc.

Đương nhiên, Vân Tử Liệt biết nàng kỳ thật không hề yếu ớt, nghĩ đến kiếm pháp xinh đẹp dưới ánh trăng kia, cùng Ngũ Cơ độc nhất vô nhị trên đài kia, không khỏi mỉm cười nói: "Không biết mới sớm tinh mơ, người lên núi làm gì, sao chỉ có một thân một mình"

Tiểu Nguyệt dừng bước, nghiêng đầu đánh giá y, ánh mắt chuyển động, đáp lại: "Nghe giọng nói công tử dường như không phải người Nguyệt Thành, dường như là từ phương Bắc tới, tiểu nữ cũng không hiểu, sáng sớm người lên núi có dụng ý gì"

Đem vấn đề y chang đá cho Vân Tử Liệt, có thể thấy được nàng phản ứng nhạy bén, thông tuệ phi thường, Vân Tử Liệt đùa bảo: "Nói không chừng, ta vì biết sáng sớm có thể gặp được giai nhân nên mới đến"

Giai nhân Tiểu Nguyệt không khỏi bật cười, ánh mắt quét mắt Từ Nguyệt phía sau nói: "Cùng nha đầu của người so sánh, tiểu nữ chỉ có thể xem như vụng về, người nói giai nhân ở nơi nào"

Vân Tử Liệt nói: "Giai nhân tuyệt đại, tuyệt đại giai nhân, chỉ nhìn hời hợt sao mà thành, muốn phải xem cảm giác. Trong mắt ta, thiên hạ này người được xưng tụng giai nhân, duy chỉ có người mà thôi"

Ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Tiểu Nguyệt, làm Tiểu Nguyệt không khỏi cả kinh, không ngờ trượt chân, suýt nữa ngã sấp xuống, một cánh tay đúng lúc đỡ eo nàng, mới làm Tiểu Nguyệt may mắn thoát nạn. Bàn tay bên hông ôm thật chặt, khít khao vô cùng, Tiểu Nguyệt vùng vẫy hai lần, lại tránh thoát không, có chút buồn bực ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt mang theo vui sướng cùng chiếm hữu bá đạo của Vân Từ Liệt, khiến Tiểu Nguyệt âm thầm kinh hãi. Tiểu Nguyệt không khỏi có chút hoảng hốt, rốt cuộc hiểu rõ, bản thân không biết lượng sức, nam nhân này có bao nhiêu nguy hiểm, chính mình nhất thời lại quên mất.

Âm thầm bảo chính mình thả lỏng, chậm rãi nhấn giọng, khẽ nói: "Cảm tạ người giúp đỡ, có thể buông tay"

Vân Từ Liệt trong mắt thoáng qua ý cười, không chỉ không buông ra, ngược lại đầu càng hạ thấp xuống, môi mỏng cùng Tiểu Nguyệt chỉ còn một khoảng cách ái muội, Tiểu Nguyệt thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng hơi thở nóng của y. Má nàng nháy mắt đỏ lên, bối rối tức giận trong mắt rốt cuộc khó có thể che dấu, Vân Từ Liệt không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười, môi mỏng lướt qua má Tiểu Nguyệt, dừng ở bên tai xinh xắn của nàng, thấp giọng nói: "Như thế nào giận rồi, lúc này xem ra, mới có vài phần bộ dáng của tiểu nha đầu. Ở trước mặt ta đừng cố tránh né ta, điều này người cần nhớ kỹ, lần này tạm tha cho người, xem như lễ gặp mặt ta tặng nàng"

Nói xong buông Tiểu Nguyệt ra, Tiểu Nguyệt thối lui một bước đứng vững thân hình, phần nộ trọn mắt nhìn y nói: "Các hạ thật sự không quân tử, chỉ mong về sau không gặp lại người nữa, cáo từ"

Dứt lời lập tức quay người vội vã xuống núi, Vân Từ Liệt nhìn bóng dáng màu trắng từ từ biến mất trên đường, mới nhẹ nhàng bật cười, tiếng cười khoái hoạt rõ ràng mà thoải mái, nâng lên tay trái đặt trên mũi, một mùi thuốc xâm nhập trái tim, đặc biệt khiến người khó quên, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết nói: "Chi sợ nguyện vọng này của người vĩnh viễn cũng không thực hiện được, rất nhanh người cũng sẽ bị ta ôm vào ngực mặc sức mà yêu thương. Người là của ta".

Từ Nguyệt lặng lẽ đánh giá Vương gia nhà mình, không khỏi có chút âm đạm, từ nhỏ đi theo y, so với chính y còn hiểu hơn, tình cảnh vừa rồi, thậm chí trong mấy tháng gần đây, Từ Nguyệt rất cục hiểu rõ, Vương gia đã động tâm với tiểu nha đầu kia, không cần nguyên nhân gì khác, một nguyên nhân đơn giản nhất, y ngắm nhìn theo hướng nàng rời đi. Từ Nguyệt không khỏi có chút ghen tị, luận tư sắc, luận dáng người, nha đầu này đích xác kém cỏi ghê gớm, mà chỉ là một tiểu nha đầu, truc trác cực kỳ, thật không hiểu rốt cuộc Vương gia thích nàng ở điểm nào.

Vân Từ Liệt trầm tư nửa ngày chân mày nhíu lại nói: "Từ Nguyệt chúng ta trở về, ta muốn xây dựng thêm Quan Hà cung, tặng Vương Phi của ta một món đại lễ tân hôn"

Từ Nguyệt không khỏi thất kinh, Quan Hà Cung chưa đủ xa hoa sao, hiện giờ còn xây dựng thêm, chưa từng thấy qua một Chiêu vương lý trí lại tiết kiệm lại như vậy. Đây là Tư Mã Minh Tuệ chưa gả, nếu gả đến chỗ Chiêu vương cung, Từ Nguyệt có thể thấy trước kết cục thể lương của mỹ nữ trong Chiêu vương.

Tiểu Nguyệt xuống núi sau liền cùng vợ chồng Kỷ Thanh Sơn trở về Nguyệt Thành, mãi đến khi ngồi ở trên giường trong Cúc Nguyệt các, Tiểu Nguyệt mới cảm giác bối rối trong lòng bình tĩnh lại. Chính nàng vẫn không cách nào vượt qua, đối mặt với Vân Từ Liệt nàng luôn sợ hãi, không biết vì sao, từ bảy năm trước mình liền vô cùng sợ y, trong mắt y ẩn chứa sự tàn nhẫn, khiến người ta không rét mà run.

Vân Từ Xung đẩy cửa hành lang đi tới, sờ sờ cái trán và đôi má của nàng hỏi: "Đi núi lạnh phải không? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy"

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn hán nói: "Người có từng thấy Chiêu vương không?"

Vân Từ Xung đáp: "Không có, bất quá mọi người đều nói y tuấn tú không giống nam tử, như thế nào, sao hôm nay lại hỏi việc này?"

Tiểu Nguyệt yếu ớt nói: "Ta có chút lo lắng thay Minh Tuệ, Chiêu vương cho dù hỏi hột, nhưng Chiêu vương cung của y mỹ nữ như mây, mà thủ đoạn lại tàn nhẫn nổi danh. Minh Tuệ gả đi, không có thân nhân bằng hữu có thể dựa vào, nếu y khi dễ Minh Tuệ thì nên làm gì bây giờ"

Vân Từ Xung sắc mặt có chút tối lại, trầm mặc nửa ngày mới nói: "Tuy nghe nói Chiêu vương vô tình lãnh khốc, nhưng Chu Nhược lại nói biểu ca nàng rất ôn hòa, có thể thấy được lời đồn thường không thể tin, người đừng lo lắng"

Tiểu Nguyệt nói: "Chu Nhược, người gặp nàng lúc nào, đã mấy tháng rồi không thấy nàng, tính tình của nàng trái lại cùng Minh Tuệ có vài phần tương tự, vô tư hồn nhiên "

Con người Vân Từ Xung chợt lóe đáp: "Nàng hiện giờ ở kinh thành, cùng phụ thân nàng tới kinh phụ trợ công việc hòa thân "

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, Vân Từ Xung sờ sờ tóc nàng nói: "Lần này người cùng ta vào kinh, đồng ý không"

Trong giọng nói có chút do dự không xác định, Tiểu Nguyệt nói: "Đương nhiên, Minh Tuệ dù sao phải xuất giá từ kinh thành, ta muốn đích thân đưa nàng, chúng ta đã thân nhau mấy năm rồi"

Chậm rãi ngẩng đầu thấy cửa sổ mở ra, một trận gió nhẹ thổi qua, bức rèm che ở trên cửa leng keng âm vang, giống như âm thanh của giọt mưa rơi vào lá sen, càng giống một khúc nhạc u sầu triền miên, Tiểu Nguyệt giờ tay chỉ bức rèm che nói: "Người dựa theo cái này, làm tình xảo hơn một chút đưa cho Minh Tuệ, nàng luôn yêu thích không rời bức rèm này"

Vân Từ Xung nhẹ nhàng gật đầu: "Được"

Thư phòng trong khoảng khắc lặng im, gió nhẹ gọi thanh âm của bức rèm, tựa như một khúc hát ly biệt đau lòng.

Chương 27: Cuộc tình

Tháng giêng qua đi, Tiểu Nguyệt cùng Tư Mã Minh Tuệ cùng vào kinh, có lẽ xuất phát từ mưu toan chính trị, Nhật thành bằng tốc độ nhanh nhất cho xây dựng một tòa phủ công chúa xa hoa, dù biết phủ công chúa này có lẽ mấy tháng sau sẽ vĩnh viễn trở nên hoang phế, nhưng đề phô trương một chút cũng không phải không được. Chu Nhược quả nhiên ở kinh thành, hai cha con Chu Tấn ở phủ Thế tử, Chu Nhược vẫn vui vẻ khờ dại khiến người hâm mộ.

So sánh, Minh Tuệ lại trưởng thành rất nhanh, hiểu rõ cuộc đời lắm đổi thay cùng tình yêu bất đắc dĩ. Chu Nhược không hề quán Tiểu Nguyệt như trước, nàng luôn theo phụ thân tiến cung, vây quanh Vân Từ Xung. Trong ánh mắt ấy chứa chan tình cảm rõ ràng và mãnh liệt như vậy, nữ tử phương Bắc cực kỳ thẳng thắn luôn đem yêu thích của mình biểu đạt ra ngoài, mọi người đều biết.

Tư Mã Minh Tuệ đã từng lo lắng biểu hiện của Chu Nhược nên tỏ ý bất mãn với Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt cũng chỉ khẽ cười khờ, thời đại này ba vợ bốn nàng hầu cơ hồ là chuyện hết sức bình thường, thậm chí quý tộc nào nếu thế thiếp hơi ít, ngược lại sẽ bị người châm biếm. Chính Tiểu Nguyệt có thể thay đổi cái gì, nàng có thể nắm chắc cũng chỉ có bản thân mà thôi, nhưng Tiểu Nguyệt còn đang đợi, nếu đáp ứng Từ Xung, nàng phải lựa chọn tin tưởng hẳn. Thế nhưng nếu thật sự đến một ngày, Vân Từ Xung tự mình đến nói với nàng, nàng đành lập tức buông tay, đó là điểm mấu chốt mà nàng định ra cho mình cùng Vân Từ Xung.

Cho nên cứ việc nhìn ra ý tứ của Chu Nhược, cho dù Tư Mã Ngọc Kiều cũng liên tiếp tiến cung vây quanh trước mắt Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt vẫn an tọa ở trong phủ công chúa không hề gấp gáp. Kỳ thật đôi khi Tiểu Nguyệt cũng suy nghĩ, trong lòng nàng có phải rất ích kỷ hay không, nhưng nàng biết, ở nơi đây, nếu không lạnh nhạt ích kỷ, có lẽ kết cục sau cùng sẽ vô cùng thâm trầm.

Vân Từ Xung rất bận rộn, cụ thể bận rộn cái gì, Tiểu Nguyệt cũng không hề hỏi, thế nhưng theo ánh mắt càng ngày càng lo lắng của Minh Tuệ, Tiểu Nguyệt biết cho dù mình cùng Vân Từ Xung không mong nó mau đến, ngày này vẫn phải đến. Cuối tháng tư, mấy ngày nay mưa phùn rả rích, đem từng ngã đường trên kinh thành cọ rửa vô cùng sạch sẽ, trong không khí tràn ngập hương vị ẩm ướt cùng ướt át, trong hoa viên hàng ngàn đóa Mẫu Đơn tranh nhau đua nở, bắt đầu một mùa đẹp đẽ. Mưa dần ngừng lại, ngẫu nhiên trên cành có vài chú chim dừng chân, nhắc nhở mọi người mùa xuân đã đến rồi.

Tiểu Nguyệt vốn cho rằng Nguyệt Quế là đại biểu của Nhật thành, hương lan xa đầy tươi mát, ở lâu mới hiểu, dù sao cũng là kinh thành, có Mẫu Đơn vương giả mới càng thêm xinh đẹp. Ngoài cửa sổ hoa nở đang vào chính vụ, một gốc cây Mẫu Đơn trắng đón gió mà đứng, dưới gió đông vờn thắt nở rộ, đem những loại hoa khác trong hoa viên sắp ở phía sau. Tiểu Nguyệt nhớ rõ trước kia xem qua một đoạn thơ, là viết về Mẫu Đơn, cực kì đặc biệt, lại đi đến sau án thư, lấy ra bút viết xuống:

“Nàng chén gửi gió đông,

Thả bước ung dung.

Bờ đề liễu biếc nổi Lạc Dương,

Chính chốn năm xưa từng tay nắm,

Dạo khắp một vùng.

Nổi ly hợp vội vàng,

Hận chẳng nguôi lòng.

Năm nay hoa thắm, sắc thêm hồng,

Chỉ tiếc năm sau hoa lại đẹp,

Biết với ai cùng.”

Mới vừa hạ bút, đã thấy Tư Mã Chu đi vào vườn, Tư Mã Chu chậm rãi đi tới, trên mặt mang đầy trầm tư, cùng đầy do dự, Tiểu Nguyệt ngấm ngấm thờ dài, đứng dậy ra ngoài đón, nhẹ nói: "Sư phó"

Tư Mã Chu giương mắt đánh giá Tiểu Nguyệt trước mặt, hơn bảy năm, tiểu nha đầu ngày xưa giờ đã duyên dáng yêu kiều, có nét phong tình riêng, đừng nói Từ Xung, đến cả Hách Liên Chi cũng mến nàng. Đến giờ phút này, bản thân ông vẫn không hiểu hết nàng, nàng có khờ dại của một thiếu nữ, cũng có được sự quyến rũ của phụ nữ. Những thứ ấy đều không lạ, thế nhưng nàng còn có được sự thông minh cơ trí và một cá tính riêng biệt, như vậy thì rất hiếm. Nữ tử như thế liệu nam nhân nào có thể không dừng chân, nhưng nàng cũng có kiêu ngạo của mình, cho dù xuất thân hèn mọn, cho dù hai bàn tay trắng, cái loại kiêu ngạo này như ăn tận xương tủy, khiến người khác không thể không nhìn thẳng vào. Giống cái gì, giống như tên nàng, Tiểu Nguyệt, trắng treo cao trên bầu trời, nhìn thì dễ, nếu muốn bắt giấu thì nói dễ hơn làm.

Tiểu Nguyệt đi từ Mã Chu đến giường nhỏ ngồi xuống, chính mình tự đi nấu nước pha trà, vẫn là trà Trúc Diệp xanh đậm, hiện giờ Tiểu Nguyệt lại thấy hết sức chua xót, khó có thể nuốt xuống. Từ Mã Chu bình tĩnh nhìn nàng phút chốc, nói: "Người có biết ý đồ của sư phụ khi đến đây?"

Tiểu Nguyệt nhợt nhạt cười nói: "Không biết, bất quá không ngại đoán, sư phụ hẳn là tới làm thuyết khách"

Từ Mã Chu âm thầm thở dài nói: "Nói ra cũng không có gì đáng ngại, dù sao người luôn cùng nhà đầu Chu gia hợp ý, vậy."

Tiểu Nguyệt mở miệng xen lời ông: "Sư phó không cần phải nói, những thứ này con biết, nhưng con hi vọng chính hẳn tự mình nói cho con biết, như vậy sẽ tốt hơn. Lại nói lấy tình thân giữa con và hẳn, còn cần người tới làm thuyết khách ư"

Giọng điệu nhẹ nhàng nhã nhặn, không chút phập phồng, làm Từ Mã Chu kinh ngạc, không thể tưởng được Tiểu Nguyệt có thể bình tĩnh và ôn hoà đối mặt chuyện này, xem ra Minh Tuệ ít nhiều cũng lộ ra một chút. Sau chuyện như vậy, nơi đó có thể tránh xa, chính mình cũng có khả năng làm, lấy bối cảnh của mình, có thể giúp Tiểu Nguyệt ngồi lên vị trí chánh phi của Thái tử, nhưng là tiểu tử Vân Từ Xung lại dám không đồng ý, chính mình cùng Hách Liên Du khuyên can mãi vài ngày, mới có chút do dự, nếu Tiểu Nguyệt đồng ý, mới có thể thương lượng cái khác.

Những thứ này có thể thương lượng, Từ Mã Ngọc Kiều thì dễ nói, chỉ là tập hợp binh quyền mà thôi, nhưng Chu Nhược tức là con gái một của Chu Tấn, lại là biểu muội được sủng ái của Chiêu vương, người ta một lòng muốn gả cho Từ Xung, lại nói rõ sẽ cùng Tiểu Nguyệt tranh vị trí chánh phi. Theo Từ Mã Chu và Hách Liên Du thì chuyện này đã có chút hiểm cớ rồi, nếu nghĩ theo mặt khác thì Tiểu Nguyệt cũng không hẳn phản đối, cho nên mới có một chuyến du thuyết này của Từ Mã Chu.

Tiểu Nguyệt phản ứng bất ngờ, lại hợp tình hợp lý, tuy biết nàng sau cùng cũng phải đáp ứng, dù sao can hệ đến thế cục chính trị của hai bên, liền ngay cả Từ Mã Minh Tuệ đều hy sinh lớn như vậy, Tiểu Nguyệt bất quá chỉ cùng hai nữ tử khác gả cho Từ Xung, chẳng lẽ còn có thể phản đối sao. Thế nhưng Tiểu Nguyệt bình tĩnh nhã nhặn yêu cầu Từ Xung tới nói với nàng, Từ Mã Chu lại có cảm giác có chút không thích hợp, giống như toàn bộ đều thuận lợi đến kỳ lạ.

Từ Mã Chu đi rồi, Tiểu Nguyệt mới thả lỏng thân thể vẫn căng thẳng, tựa như mất đi toàn bộ khí lực, ngồi sững ở sau thư án, giương mắt nhìn đoạn thơ mình vừa viết, hiện tại nhìn lại, thật đúng là rất hợp với tình hình a.

Nỗi ly hợp vội vàng,

Hận chẳng nguôi lòng.

Năm nay hoa thắm, sắc thêm hồng,

Chỉ tiếc năm sau hoa lại đẹp,

Biết với ai cùng.

Trách không được mấy ngày nay không thấy bóng dáng Vân Từ Xung, Chu Nhược gần nửa tháng qua cơ hồ cũng chưa từng tới, cho dù nửa tháng trước nàng đến đây, cũng chỉ ngăn người nhìn mình, đôi mắt tối tăm cùng phức tạp, rõ ràng chói mắt như vậy, cả mấy ngày nay Từ Mã Minh Tuệ muốn nói lại thôi nữa. Hoá ra thật sự bị mình không may đoán trúng, có lẽ Vân Từ Xung thật sự yêu mình, nhưng tình yêu này, vẫn không đáng giá để hẳn có thể vì mình phản kháng trước vận mệnh, cũng có lẽ bản thân nàng đã đánh giá cao hẳn. Từ xưa vương hầu quý tộc, cuộc sống xa hoa nơi đó làm gì có thứ xa xỉ gọi là tình yêu.

Chuyện này vốn là thừa thải mà, khi nhận hạ thì có thể vui vẻ mà yêu, nhưng khi chính sự xảy ra, đã sớm bị chôn vùi dưới lớp tuyết nơi góc tường, không phải thứ cần thiết mà chỉ là món hàng xa xỉ có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Tiểu Nguyệt trái lại bật cười, nàng cũng muốn nhìn xem Vân Từ Xung sẽ mở miệng như thế nào với mình. Buổi chiều ngọn đèn dầu mới lên, Tiểu Nguyệt đơn giản ăn chút bữa tối, liền một người trốn trong thư phòng đọc sách, ánh mắt tuy nhìn sách, trong lòng lại bẽ bối rối như tơ vò. Cho dù đã sớm nhìn thấu, vẫn không thể khiến tình cảm bấy năm của mình và Vân Từ Xung ngừng bết rề. Nguyên lai thói quen thật sự rất khó thay đổi, huống chi là muốn quên.

Trên bàn ngọn đèn dầu lấy ra một cái hoa đèn, Tiểu Nguyệt rút ra cây trâm trên đầu muốn đi chọc chọc bắc đèn, cảm xúc xù xì không khỏi làm Tiểu Nguyệt lảng lảng ngẩn người, trâm gỗ xấu xí này, chính mình chỉ mới đeo mấy tháng, tựa như cũng nên gỡ xuống rồi. Một thân hình cao ngất che khuất ánh sáng, bóng dáng đồ trên tường có vẻ dị thường cao lớn, hình bóng rõ ràng được hắt bởi ánh nến có vẻ càng thêm tuyệt đẹp.

Tiểu Nguyệt không khỏi cúi đầu thờ dài, trách không được cho dù kiều ngạo như Chu Nhược, cũng trong thời gian ngắn như vậy thích hẳn, dù không có ánh sáng của Thái tử, Vân Từ Xung vẫn là nam tử thật xuất sắc, bản thân mình vốn không xứng với của hẳn đi, vô luận thân phận hay bất kỳ cái khác. Vân Từ Xung đưa tay cầm tay Tiểu Nguyệt, tình tứ đoan trang, trâm gỗ trong tay nàng dường như không giống mấy tháng trước, được mài luyện có chút trơn nhẵn, dưới bóng đèn có một loại phong cách cổ xưa tự nhiên ý nhị.

Nghĩ đến chuyện hôm nay của mình mà nói, Vân Từ Xung lại có chút lo sợ. Bấy năm ở chung, Vân Từ Xung có thể nói là vô cùng hiểu Tiểu Nguyệt, nhìn nàng bình tĩnh, ôn hoà lại khiêm tốn, thực chất nội tâm lại rất kiều ngạo mẫn cảm. Việc này, nói thật, Vân Từ Xung cũng không hề nắm chắc, bất quá chính mình đã sớm nghĩ tốt, dù muốn cưới Chu Nhược và Từ Mã Ngọc Kiều làm trắc phi, trong lòng mình cũng chỉ có một mình Tiểu Nguyệt. Những thứ này hẳn từ nửa tháng trước đã từng chính mồm nói với các nàng, nếu các nàng không muốn, xin hãy lựa chọn lương phối khác.

Cho dù xuất phát từ mưu toan chính trị, Vân Từ Xung cũng không nguyện ý để cho Tiểu Nguyệt rơi vào địa vị xấu hổ hèn mọn, tuy ba vợ bốn nàng hầu không gì đáng trách, nhưng Vân Từ Xung vẫn cảm thấy chính mình phụ Tiểu Nguyệt. Trên danh nghĩa tuy không thể chỉ có mình nàng, ít nhất phương diện khác có thể bồi thường một ít. Tiểu Nguyệt thấy hẳn cau chặt mày, môi mím nhấp vài lần cũng chưa mở miệng, không khỏi nở nụ cười, cười đến vân đạm phong khinh, thấp giọng nói: "Có cái gì khiến người khó mở miệng như vậy, không giống một Thái tử điện hạ chân chính tí nào"

Vân Từ Xung bỗng đứng ngẩn đầu nhìn vào ánh mắt Tiểu Nguyệt, cặp mắt kia trong suốt hắc bạch phân minh, không một tia mịt mờ. Vân Từ Xung nhất thời minh bạch nàng đã sớm biết, với sự thông tuệ của nàng, nếu bảo chính mình tự mình đến, khẳng định đã hiểu rõ sự tình rồi, bản thân nói hay không cũng không có ý nghĩa gì. Vân Từ Xung cẩn thận đánh giá Tiểu Nguyệt, dưới ánh đèn, sắc mặt nàng hồng nhuận, vẻ mặt bình tĩnh nhã nhặn, không có chút dấu hiệu tức giận, Vân Từ Xung bất giác âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bắt lấy tay Tiểu Nguyệt nói: "Người yên tâm, cho dù ta trên danh nghĩa cưới hai người kia làm trắc phi, nhưng trong lòng ta vĩnh viễn chỉ có người"

Thao thao bất tuyệt một tràng thề non hẹn biển, Tiểu Nguyệt chưa bao giờ biết Từ Xung cũng có thể như vậy, ở mặt ngoài chỉ cười nhạt, trong lòng lại cảm thấy hết sức tầm thường và châm chọc, mình cùng Vân Từ Xung khi nào lại sa vào hoàn cảnh như vậy, sến súa tục tĩu khiến người buồn nôn. Thế nhưng là nàng vẫn muốn chính mồm hỏi rõ ràng, vì thế ngẩng đầu thâm sâu nhìn ánh mắt Vân Từ Xung, tựa như muốn nhìn sâu trong lòng hắn, khẩu khí lại vô cùng ôn hòa nói: "Không biết khi nào cử hành hôn lễ"

Vân Từ Xung ánh mắt bị kiềm hãm đáp: "Theo quy củ Nghiêu Quốc , đầu tiên trắc phi tiến cung, sau mới đến lễ của chánh phi"

"À..." Tiểu Nguyệt nói: "Đại hôn của trắc phi khi nào thì."

Vân Từ Xung nói: "Chiêu vương với Chu Tấn yêu cầu cử hành cùng Minh Tuệ, như vậy biểu hiện hai bên đều đã rất có thành ý"

Tiểu Nguyệt cúi đầu nói: "Tốt lắm, ta muốn đi đưa Minh Tuệ, chỉ sợ không về kịp. Đành chúc mừng người cưới được giai nhân trước, nếu cưới người ta, hãy đối xử với người ta thật tốt "

Vân Từ Xung vừa muốn sốt ruột cãi lại, Tiểu Nguyệt mỉm cười, vỗ vỗ mặt hắn nói: "Yên tâm, ta không ghen đâu, quý tộc nào không phải ba vợ bốn nàng hầu a, huống chi thái tử như người địa vị cao quý, ta đâu phải người không chừng mực ép buộc người đâu. Từ Mã Ngọc Kiều có lẽ điều ngoa chút, bất quá giống với Chu Nhược, đều là giai nhân khó có được, người nên quý trọng. Đợi ta trở về phát hiện người làm khó người ta cũng đừng trách ta"

Giọng điệu ôn nhu đại lượng, đem vấn đề mà Vân Từ Xung nóng lòng thổ lộ lấy trở về, Vân Từ Xung âm thầm thề: Cho dù nàng chấp nhận, chính mình cũng sẽ không cô phụ nàng, đợi ngày sau nàng tự nhiên sáng tỏ, hiện tại mình không cần cãi lại mới tốt. Con người Tiểu Nguyệt chợt lóe, ngẩng đầu nhìn lại, xuyên qua cửa sổ lưu ly, cửa tròn ngoài hoa viên một bóng dáng yếu điệu, cho dù chỉ có ánh trăng sáng nhạt, cũng có thể nhìn ra là một mỹ nữ, Tiểu Nguyệt chia tay chỉnh lại kim quan trên đầu Vân Từ Xung nói: "Thời gian không còn sớm, người bận rộn nhiều chuyện, nhanh hồi cung đi, nơi này của ta người không cần lo lắng, nam nhi chỉ ở bốn phương, làm chính sự của người đi thôi"

Vân Từ Xung dùng lực cầm tay Tiểu Nguyệt nói: "Được, chờ ta rảnh rồi , mang người đi dạo kinh thành, nói ra người còn không biết, nơi này đẹp không kém Nguyệt Thành đâu"

Tiểu Nguyệt mỉm cười gật đầu, Vân Từ Xung lúc này mới thâm sâu nhìn Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái, xoay người đi trước. Phía sau hắn là đôi mắt đen nhánh lạnh nhạt của Tiểu Nguyệt, nàng suy nghĩ thật lâu, bất giác bật cười, đây chính là kết quả mình đã sớm biết, vẫn bốc đồng đánh cược trận này, kết quả thua suýt nữa đền bằng cả hạnh phúc chính mình, buồn cười biết bao nhiêu. Ánh mắt đảo qua cửa tròn ngoài viện, quả nhiên, bóng dáng nữ tử kia cũng theo bước chân Vân Từ Xung rời đi, bản thân nàng mới giống như là dư thừa. Chánh phi ư, thật sự cực kỳ vinh hạnh a, với thân phận của nàng còn có thể đạt đến danh hiệu chánh phi, có thể thấy được dù là Vân Từ Xung hay Từ Mã Chu đều xem như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Nàng còn có gì bất mãn, bọn hắn đã sớm dự đoán được mình hẳn sẽ không phản đối, cũng không thể phản đối. Lúc này Tiểu Nguyệt không khỏi thầm nghĩ mình may mắn, may là mình xuyên tới, có hai mươi mấy năm giáo dục hiện đại làm nền tảng, không đến mức sa vào tình cảnh bị thăm của nữ nhân nơi này. Dù chuyện này nhìn như mình trào cao, Tiểu Nguyệt vẫn không nghĩ muốn, lại càng không cần. Liếc mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, Tiểu Nguyệt thầm nghĩ, để cho toàn bộ kết thúc ở tối nay đi, kết thúc dưới ánh trăng sáng ngời kia. Vương mặc bảy năm của mình cùng Vân Từ Xung, rốt cuộc nên đặt một dấu chấm tròn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bức thư để lại

Mấy ngày kế tiếp, cả kinh thành Nhật thành của Nghiêu Quốc rơi vào tình cảnh rối ren, mặc kệ là hoàng cung hậu duệ quý tộc hay dân chúng bình thường, cũng không nói mà đều chú ý đến hai cuộc đại hôn sắp cử hành, Thái tử điện hạ lập phi, cùng công chúa phương Bắc gả sang. Đương sự hạnh phúc hay không, không ảnh hưởng trực tiếp gì đến họ, nhưng nó lại mang cho Nghiêu Quốc nền hòa bình ngắn ngủi, dân chúng cầu bất quá chi là âm no cùng bình an mà thôi. Các quý tộc cũng muốn nhờ đó bảo trụ địa vị và vinh quang gia tộc của chính mình, cho nên hòa bình cơ hồ là mục đích chung.

Đại hôn đã không chỉ là sự kết hợp giữa một nam một nữ cùng độ tuổi, trọng yếu hơn, đây là xuất phát từ mưu toan chính trị, tình yêu ở đây đã không còn là chuyện trọng yếu nữa nên vấn đề này vốn không ai thêm ngó tới. Ngày mai Tiểu Nguyệt cùng Từ Mã Minh Tuệ đi xa, bóng đêm như vậy, không biết khi nào có thể nhìn thấy, Tiểu Nguyệt ngồi ở trong phủ Thế tử, nhìn ngoài cửa sổ cảm thán.

Phủ Thế tử hiện giờ không hề hoang vắng, Chu Nhược lúc này đang nán lại đợi gả, bất quá Cúc Nguyệt các vẫn không người ở, Tiểu Nguyệt đến đây không chỉ muốn hoài niệm, ngoài ra còn muốn từ biệt, không phải cùng Vân Từ Xung, mà là từ biệt với quá khứ chứa chính mình. Từ ngày mai trở đi, nàng sẽ đem tất cả thứ này hoàn toàn quên đi, một lần nữa làm lại cuộc đời, có lẽ kham khổ, nhưng lại thoải mái hơn. Có con trai là Đại tướng quân Hồ

Từ, cha mẹ nói đó sẽ không cần mình lo, mà Vân Từ Xung, mấy ngày nữa, kiểu thế mỹ thiếp giang sơn địa vị muốn gì có đó, coi như là người đắc ý nhất thiên hạ rồi.

Nhìn quanh Cúc Nguyệt các, Tiểu Nguyệt không khỏi nhớ lại những chuyện trước đây, khi còn ở Nguyệt Thành, nàng luôn dựa vào Từ Xung đọc sách trên giường nhỏ bên kia. Đôi khi hắn sẽ đàn một khúc cho nàng nghe, phần lớn là khúc Việt Nhân ca, núi có cây nhưng cây lại có cành, lòng yêu người nhưng người lại chẳng hay. Lâm Phong uyển đàn tranh hiện giờ đặt trên án ở thư phòng, Tiểu Nguyệt đi qua, tiện tay khảy lên dây đàn. Một trận tiếng đàn loạn nhịp theo ngón tay bắn ra, Tiểu Nguyệt lắc đầu cười khổ, bản thân quả nhiên có tiếng mà không có miếng, ngay cả loại đàn tranh này, Từ Xung không biết nắm tay dạy bao nhiêu lần, đến hôm nay, mình vẫn không biết đàn.

Ánh nến nhảy lên, trên tường hắt ra một bóng dáng yếu điệu, Tiểu Nguyệt thấp giọng nói: "Nếu đến đây, liền vào đi, tính ra ta mới xem là khách"

Chu Nhựt từ trong bình phong đi ra, vẫn y phục đó thẫm, bất quá không phải là kỳ trang nhanh nhẹn, mà là váy dài áo ngắn, phía dưới là váy dài đỏ tươi, trên là áo ngắn màu hồng, sắc đỏ không đồng đều càng làm tôn thêm dung nhan mỹ lệ chói mắt của Chu Nhựt. Tiểu Nguyệt không khỏi có chút ngây dại, đúng là một cô gái rực rỡ xinh đẹp a. Vân Từ Xung thường bảo mình giống ánh trăng trên bầu trời, tĩnh lặng mà thanh nhã, nếu nói chính mình thật sự giống ánh trăng, như thế Chu Nhựt nên được xem là mặt trời, sáng ngời nóng bỏng khiến người ta không thể nhìn thẳng, cho dù là ánh trăng cũng phải dựa vào nó chiếu rọi, mới có thể phát ra ánh sáng nhợt nhạt, như chính mình và Chu Nhựt vậy.

Không phải tự coi nhẹ bản thân, đây là hiện thực chân thực nhất. Chu Nhựt nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt ánh mắt rất kỳ quái, có thương thức, có yêu mến, cũng có ghen tị cùng khổ sở, đủ loại cảm xúc ngập tràn trong đôi mắt sáng ngời của nàng, vô cùng phức tạp. Ánh mắt Tiểu Nguyệt chớp lóe nhẹ giọng nói: "Ta chỉ đến đây nhìn thôi, lập tức đi, ngày mai ta muốn đi đưa dâu, chỉ sợ không tham dự được đại hôn của ngươi, đành trước ở đây chúc mừng ngươi"

Trong mắt Chu Nhựt như xẹt qua một tia vui mừng, trên mặt nhếch lên một chút nụ cười ngập nói: "Của ta như thế nào có thể xem là đại hôn, chỉ là trắc phi thôi, trong lòng hắn vẫn chỉ có ngươi"

Tiểu Nguyệt xi một tiếng bật cười, thấp giọng thì thầm nói: "Chỉ có ta". Cho dù cùng Chu Nhựt trước kia hợp ý, mà lúc này giữa hai người lại tồn tại thứ cảm giác xấu hổ hờ hững, Tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên nói: "Kỳ thật Từ Xung bên ngoài nhìn lạnh lùng, nhưng trong lòng thật ra rất tình cảm, tục ngữ có câu nhu có thể khắc cương, nếu về sau ngươi có thể ôn nhu ở chung cùng hắn, hắn sẽ đối với ngươi rất tốt"

Trong mắt Chu Nhựt hiện lên một tia nghi hoặc, hôm nay Tiểu Nguyệt rất kỳ quái, cho dù có khoảnh khắc mình thấy nàng như sụp đổ, nhưng Tiểu Nguyệt vẫn ôn hòa như vậy. Chu Nhựt không thể hiểu, Chu Nhựt suy nghĩ, nếu trái lại là mình cùng Từ Xung cùng nhau lớn lên, tình đầu ý hợp, nếu đối mặt với tình cảnh hắn cưới người khác, chắc chắn không thể bình tĩnh xử sự như vậy, Kỳ Tiểu Nguyệt vậy mà có thể mỉm cười chúc phúc, thật sự rất khó lý giải, sự xuất sắc của nàng chính mình đã sớm lĩnh giáo, cho dù mình không suy nghĩ cũng biết trừ bỏ thân phận cùng sắc đẹp hơn nàng, những cái khác đều kém xa.

Bản thân Chu Nhựt vốn rất thích nàng, lại bởi vì tâm đối với Vân Từ Xung nên không tự chủ được bắt đầu chán ghét nàng, thậm chí có chút nhàn nhạt oán hận nàng. Chỉ vì Chu Nhựt biết, cho dù mình cùng Từ Mã Ngọc Kiều cơ hồ mỗi ngày đều quấn Từ Xung, nhưng ánh mắt hắn nhìn các nàng luôn yên tĩnh và lạnh nhạt cực kỳ, nhưng khi nhìn chằm chằm vào Kỳ Tiểu Nguyệt lại là ánh mắt nóng bỏng hoàn toàn bất đồng. Dù cho mình sắp gả cho hắn, hắn vẫn lãnh khốc báo cho mình cùng Từ Mã Ngọc Kiều, hắn đòi này chỉ có một nữ nhân, nữ nhân khác chỉ có thể là hư danh mà thôi, nếu không muốn, có thể lựa chọn hôn sự với người khác, tàn nhẫn biết bao nhiêu.

Chuyện này khiến Chu Nhựt vốn đang tính cùng Kỳ Tiểu Nguyệt sống chung hoà thuận, sau khi nghe câu nói chặt hết đường sống của hắn, cũng không thể không đứng đối diện Tiểu Nguyệt, căm thù nàng, chỉ vì lòng ghen tị thật sự khó có thể ức chế. Cúc Nguyệt các này chính mình thật sự không nên đến, không phải không từng nghĩ qua, mà quân gia cũng từng nói nhiều lần, Thái tử gia phân phó quận chúa ở phủ Thế tử muốn tùy tiện đi nơi nào cũng được, trừ bỏ Lâm Phong uyển cùng Cúc Nguyệt các.

Từ Mã Ngọc Kiều nói, Cúc Nguyệt các và Lâm Phong uyển là nơi mà hai người cùng nhau lớn lên ở Nguyệt thành, cùng phủ Thế tử phủ giống nhau như đúc, là Thái tử sai người đối chiếu nguyên dạng ở Nguyệt Thành kiến tạo, tuy không xa hoa lại có ý nghĩa sâu xa. Chu Nhựt ở gian thủy tạ đối diện Cúc Nguyệt các, trong vườn có hồ nhân tạo, cũng cực kỳ xinh đẹp, nhưng mỗi khi ngẩng đầu lên, thấy Lâm Phong uyển nối liền cùng Cúc Nguyệt các, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Cúc Nguyệt các ngày xưa đều tối đen, đêm nay lại đột nhiên sáng lên, xuyên thấu qua cửa sổ có thể thấy rõ bóng dáng một nữ tử đang quanh quẩn lại, vì thế Chu Nhựt lặng lẽ đến đây, ở ngoài cửa đứng một hồi, mãi đến khi Tiểu Nguyệt nói chuyện, nàng mới đi vào. Nói ra thì Cúc Nguyệt các không tính là lớn, bố trí chỉ có thể nói là lịch sự tao nhã, nhưng Chu Nhựt vẫn cảm thấy được chính mình có chút rầu rĩ uất ức, có lẽ vì trên án thư có hai bộ bút mực, có lẽ vì nơi này nơi nơi đều có dấu vết của hai người, chính mình như đang xông vào khoảng trời của Từ Xung cùng Kỳ Tiểu Nguyệt, cảm giác như bản thân nàng chỉ là khách qua đường.

Ở Cúc Nguyệt các, Chu Nhựt thờ dãi trong lòng, chỉ sợ người ở Cúc Nguyệt các không phải Kỳ Tiểu Nguyệt, mà là Vân Từ Xung. Sắc mặt Chu Nhựt có chút khó coi, ngay người hỏi lâu cũng không nói chuyện, Tiểu Nguyệt mở miệng nói: "Ngươi không cần phải xen vào ta, ta chỉ tới tìm chút vật cũ, lập tức sẽ đi"

Nghe được lời của nàng, Chu Nhựt lấy lại tinh thần, gật gật đầu xoay người ra ngoài, đến cửa chỗ bình phong chợt dừng bước, thấp giọng nói: "Tuy rằng thực xin lỗi, nhưng ta sẽ cố gắng khiến hắn yêu ta, kiểu ngạo của ta không cho phép ta không chiến mà bại. Ngươi phải cẩn thận, dù sao trước tình yêu chúng ta còn có tình bạn, kỳ thật ta cũng không phải ngây thơ như vậy, ta không giống Minh Tuệ "

Tiểu Nguyệt nở nụ cười nói: "Đây mới là ngươi, quận chúa phương Bắc kiểu ngạo, hi vọng ngươi có thể đạt thành mong muốn. Nói đến tình yêu tình bạn, những thứ này đối với ta cũng không trọng yếu. Ngươi yên tâm, những thứ ngươi cực kỳ muốn, hao phí hết tâm tư để đạt được, ở trong lòng ta, thật ra chỉ như mây trôi mà thôi"

Chu Nhược xoay người lại, thâm sâu nhìn Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái nói: "Người đang khoe khoang sao, hi vọng người có thể tiếp tục cười như vậy, đôi thủ quá yếu cũng không có ý nghĩa, không phải ư?"

Dứt lời lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu đi xuống lầu, Tiểu Nguyệt không khỏi lắc đầu cười yếu ớt, trong lòng Chu Nhược vẫn còn khờ dại, người âm hiểm giả dối chân chính, sao có thể để đối phương biết được chứ, lúc lo lắng liền đem kẻ thù diệt trừ. Ngoài cửa sổ ánh trăng có chút mờ lung, tựa như để nhắc nhở Tiểu Nguyệt đêm đã khuya, trong viện thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng côn trùng kêu vang, làm cho bóng đêm yên tĩnh thêm một loại sắc thái khác.

Tiểu Nguyệt đi đến sau án thư, cầm lấy bút bắt đầu viết thư để lại cho Văn Tử Xung:

"Tử Xung, đây là lần đầu tiên ta viết thư và có lẽ cũng là lần cuối cùng. Nói thật, ta không có thói quen nói vòng vo, đành dùng ngôn ngữ giải thích trực tiếp cho người hiểu, như vậy xem ra, cái danh tài nữ này của ta cũng chỉ có tiếng không có miếng (chỗ này em thấy thay bằng "cũng chỉ hữu danh vô thực" hay hơn, mà ko biết mn có hiểu ko:S) mà thôi. Khi viết phong thư này, thật ra, trong lòng ta rất bình tĩnh, tựa như tu luyện đến một cảnh giới nhất định. Từ khi sự phò tới tìm ta, ta đã biết, nói thật, ta không trách người, cũng không hận người, người có kiên trì cùng bất đắc dĩ của người, nhưng giống người, ta cũng có kiêu ngạo và giới hạn của ta, những thứ này ta hiểu rõ, dù sao chúng ta trong lúc đó là bất đồng như thế.

Đối với người mà nói, vị trí chánh phi cho ta đã là cực hạn, ta cũng cảm tạ người nâng đỡ, nhưng lúc này ta không thể không nói, cho dù chúng ta cùng nhau lớn lên, người vẫn không hiểu ta. Ngay từ đầu người luôn nhìn ta với ánh mắt lo lắng, ẩn ý trong mắt người sao ta lại không biết, nhưng vào lúc đây ta cũng biết, giữa chúng ta không có khả năng. Dù sao, thế giới của người và thế giới của ta, cho dù tiếp xúc gần gũi cũng không thể dung hợp, người có thứ người phải giữ gìn, mà ta có cái gì, chỉ là bản tính kiêu ngạo mà thôi.

Tình yêu đối với người ta mà nói, vốn là thứ xa xỉ. Có nhớ rõ câu chuyện cô bé lọ lem ta đã từng kể người nghe không, cho dù người là hoàng tử, ta cũng không muốn làm cô bé lọ lem phụ thuộc vào người. Thứ ta muốn người vĩnh viễn sẽ không hiểu, đây là bi kịch lớn nhất của ta và người. Viết đến đây, đêm đã khuya, thư cũng nên kết thúc, mà câu chuyện của chúng ta cũng nên kết thúc rồi. Thật xin lỗi không thể như người mong muốn, nhưng mong người giữ cho ta chút kiêu ngạo, xin đừng tìm ta. Ta đeo gùi thuốc đi chu du, có thể lên núi hái thuốc, có thể đặt chân đến một tòa thành không đáng để mất, mở hiệu thuốc nhỏ ung dung mà sống, cũng có thể tìm một chốn bình yên tiên cảnh cách biệt với nhân thế, dựng túp lều tranh đủ để che gió tránh mưa, điềm nhiên ẩn cư.

Nếu tương lai chúng ta đều thoải mái, có lẽ ta sẽ trở về, khi đó chỉ sợ người đã là bậc thiên hạ chí tôn, nhìn xuống chúng sinh. Nếu khi đó người còn nhớ rõ ta, hơn nữa nể mặt ta, như thế hãy để chúng ta có thể ngồi xuống cùng nâng cốc trò chuyện. Lúc này ngoài cửa sổ ánh trăng đã khuất, cảm ơn người bảy năm qua cẩn thận che chở, thư không thể nào nói hết. Ta sẽ ở phương xa chúc người vạn sự như ý, phu thê hoà thuận. Sau cùng để lại một đoạn thơ mà ta từng xem được vài hôm trước, không có ý gì khác, chỉ cảm thấy rất hợp với hoàn cảnh lúc này.

Nâng chén gửi gió đông,

Thả bước ung dung.

Bờ đê liễu biếc nổi Lạc Dương,

Chính chốn năm xưa từng tay nắm,

Dạo khắp một vùng.

Nổi ly hợp vội vàng,

Hận chẳng nguôi lòng.

Năm nay hoa thắm, sắc thêm hồng,

Chi tiếc năm sau hoa lại đẹp,

Biết với ai cùng.

Trâm gỗ này cho dù thô, nhưng lại tự tay Thái tử làm, cũng giống như so với những trâm cài quý giá khác càng có giá trị hơn, xin chuyển cho người có duyên. Tiểu Nguyệt chấp bút dưới ánh đèn."

Viết xong Tiểu Nguyệt lại lần nữa nhìn một lần, mới bỏ vào phong thư đã chuẩn bị tốt, với tay lấy trâm gỗ trên đầu chậm rãi rút ra, tóc đen tuyền nháy mắt chảy xuống. Tiểu Nguyệt đem trâm gỗ đặt trên phong thư, đem tóc buộc đơn giản lại, đứng dậy rời khỏi Cúc Nguyệt các, theo cửa hông ra khỏi phủ Thái tử. Tiểu Nguyệt xoay người nhìn lại, vẫn còn nhìn thấy ngọn đèn dầu ấm áp ở Cúc Nguyệt các, nàng cúi đầu thờ dài nói:

"Lần này, Tử Xung chúng ta thật sự chào tạm biệt, không, phải nói là không bao giờ gặp lại nữa."

(tạm biệt = 再见 còn có nghĩa là hẹn gặp lại)

Hôm sau, đội ngũ đưa dâu của công chúa xuất phát, đoàn đưa dâu cực kì phô trương, do Văn Tử Xung tự mình đỡ Minh Tuệ chậm rãi đi, cờ màu cùng đồ cưới trải dài tận mười dặm ngoài thành, liếc mắt một cái tựa như không giới hạn. Công chúa xuất giá quả nhiên không giống, tựa như trong sách nói, có thể nói là mười dặm điểm sắc đỏ. Tiểu Nguyệt lấy thân phận đưa dâu theo Tư Mã Minh Tuệ, hiện tại đang ở ngoài xe hoa, Văn Tử Xung đỡ Tư Mã

Minh Tuệ đọc theo thăm dò đến gần, hai bên là thị vệ, đủ loại quan lại cùng dân chúng vây xem chuyện vui.

Trên thăm dò Vân Từ Xung một thân bào phục Thái tử vàng óng, kim quan cùng hoàng bào vô cùng tôn quý, toàn thân một cỗ thanh đạm bức người, tựa như được loại khí thể trên vạn người tôn quý này bao phủ. Một thân vương giả khiến nơi hắn đi qua, tất cả mọi người không dám ngẩng đầu nhìn thẳng. Tiểu Nguyệt còn nhớ rõ, trước kia chính mình từng thấy hắn rất hợp làm thầy thuốc, nay xem ra mình sai rồi, hắn càng thích hợp làm một vương giả cao cao tại thượng liếc nhìn thiên hạ hơn. Đến nơi, sau một phen nghi thức, Vân Từ Xung tự mình đỡ Tư Mã Minh Tuệ lên kiệu cưới, đang xoay người định đỡ Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt theo phản xạ tránh ra, chính mình nhanh nhẹn lên xe.

Vân Từ Xung sững sốt, đôi mắt nghi hoặc nhìn Tiểu Nguyệt ngồi ngay ngắn ở trên xe, không biết có phải hắn ảo giác hay không, hôm nay tiểu nha đầu có gì khác trước, nàng tựa như ngày đầu tiên gặp mặt, lạnh nhạt mà an tĩnh. Đôi mắt Vân Từ Xung chớp lóe, bình tĩnh nhìn Tiểu Nguyệt thấp giọng nói: "Ta chờ ngươi trở về"

Tiểu Nguyệt ý thức được bản thân biểu hiện quá mức rõ ràng, nhưng nàng đối với sự đụng chạm của hắn, có chút mâu thuẫn trong lòng. Nàng đã nguyện phần đời sau này sẽ không liên quan đến hắn nữa, hắn làm Thái tử của hắn, thậm chí là hoàng đế, bản thân mình thì làm một dân chúng nhỏ nhoi. Thế nhưng chân chính đối mặt Từ Xung, nàng lại thấy rõ lòng mình, ở mặt ngoài tuy bảo vệ đậm phong khinh, nhưng không oán lại rất khó. Nghĩ đến mình dù sao đã quyết định buông tay, vẫn nên kết thúc trong hòa bình mới đúng, nàng quay đầu đối với Vân Từ Xung cười rức rờ đáp: "Được! Tạm biệt"

Kiệu cưới lộc cộc bắt đầu đi thẳng, khoảng cách với Vân Từ Xung càng ngày càng xa, tâm tình Tiểu Nguyệt cũng càng thêm bình tĩnh. Tư Mã Minh Tuệ lặng lẽ đánh giá Tiểu Nguyệt, nói khẽ: "Cảm giác ngươi hôm nay rất khác"

Tiểu Nguyệt chia tay nâng nâng mũ miện trên đầu nàng, cố ý nói tránh: "Nặng như thế này thật khó chịu, chốc nữa đi xa, ta cùng Hồng Cừ liền tháo xuống cho ngươi "

Tư Mã Minh Tuệ nhăn nhu mi: "Thật sự rất nặng, nhưng tương lai đại hôn của ngươi, chỉ sợ mũ phượng so với ta còn nặng hơn, chúng ta thật sự là tỷ muội, cùng chịu tội như nhau"

Tiểu Nguyệt nở cười nhạt, không biết vì sao, Tư Mã Minh Tuệ cảm giác được Tiểu Nguyệt tươi cười cực kỳ nhạt, nhạt tựa như đang nói đến chuyện người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đi xa

Qua bảy ngày, rốt cục ngày mừng tám tháng năm cũng đến được Nghiệp thành. Nghiệp thành hiện giờ cực kỳ phồn hoa, nơi nơi giăng đèn kết hoa, tràn ngập hân hoan, trái với không khí vui mừng ấy chỉ có Hồ Từ và Tư Mã Minh Tuệ, cho dù đã nhận mệnh, nhưng tận mắt thấy người mình yêu gả cho kẻ khác, vẫn cần dũng khí rất lớn. Hi đường đặt tại bờ sông Tinh Nguyệt, đến giờ lành, Chiêu vương sẽ tự đi thuyền qua sông đón dâu, hành lễ xong sẽ mang theo tân nương trở về, hôn lễ long trọng sẽ chọn ngày tốt rồi cử hành tại Chiêu vương cung, nơi này chỉ là một vài nghi thức đơn giản thôi.

Lễ cập kê của Tư Mã Minh Tuệ hết sức long trọng, sau lễ cập kê liền xuất giá, mà gả còn không phải người trong lòng mình, trong lòng Tư Mã Minh Tuệ có thể nói là vô cùng phức tạp. Sau lễ cập kê và trước xuất giá Tiểu Nguyệt khó có được một đêm, để lại Tư Mã Minh Tuệ một mình, chính nàng dường như cũng nên đi rồi. Đến phòng mình, thay nam trang đã sớm chuẩn bị tốt, mang theo gói đồ nhỏ, theo cửa sau ra khỏi phủ, quần áo đơn giản nhẹ nhàng hết sức thoải mái.

Vừa qua khỏi bữa tối, sắc trời không tính đã khuya, cho dù người đến người đi cũng không ai chú ý đến nàng, Tiểu Nguyệt đã mướn thuyền nhỏ chờ sẵn, người chèo thuyền hơn năm mươi tuổi họ Đỗ, kiếm sống bằng nghề này. Tiểu Nguyệt đưa cho lão một hai bạc, bảo lão chở mình xuôi theo sông, đến nơi sẽ nói cho lão. Lão Đỗ vô cùng vui sướng, một hai bạc bấy giờ sợ có thể mua được một chiếc thuyền con mới, nên đáp ứng một cách nhanh chóng, còn bảo Tiểu Nguyệt, cho dù để lão chở nàng ở trên sông mấy tháng cũng không thành vấn đề.

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại, bờ kia phương Bắc cũng đèn đuốc sáng rực, cho dù gần cách bởi sông Tinh Nguyệt rộng lớn, cũng có thể nhìn ra Chiêu vương đối với cuộc hôn nhân này vô cùng để ý. Có lẽ không chỉ là vấn đề chính trị, dù sao Minh Tuệ cũng có chỗ đáng yêu, có lẽ Chiêu vương thích Minh Tuệ cũng không chừng, cho dù y không thích, đoán chừng cũng sẽ tôn trọng Minh Tuệ, mà người khổ sở có lẽ chỉ có Hồ Từ, lấy tính cách bướng bỉnh của hắn, chỉ sợ cả đời này sẽ không thích ai khác .

Trên sông cũng không có con thuyền nào khác, chỉ có chiếc thuyền mà Tiểu Nguyệt đã mướn kia, ở trong nước dập dờn theo sóng gió. Trên đỉnh thuyền đốt hai ngọn đèn, tuy không tính sáng ngời, nhưng cũng có thể nhìn rõ ràng chung quanh, Tiểu Nguyệt gật gật đầu với lão Đỗ, cẩn thận lên thuyền, cúi thấp thân thể chui vào khoang thuyền, không khỏi sững sốt. Trong khoang thuyền nhỏ nhỏ thế mà có một người đang ngồi, ánh trăng trên sông chiếu vào cẩm bào tuyết trắng trên người y, phát ra vàng sáng nhàn nhạt, mỏng lung mà ôn nhuận, ung dung ngồi ở phía kia, tựa như y đã khiến đây không còn là con thuyền nhỏ bé giản dị nữa, mà là chiếc thuyền hoa xa hoa tao nhã. Mặt mày tuấn tú, nhả nhận lại xuất sắc, cười như không cười nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt nói: "Thấy ta thì kinh ngạc lắm ư"

Thanh âm ấm áp ôn hòa, loại bỏ kinh ngạc lúc đầu, Tiểu Nguyệt không nhịn được cười một tiếng hỏi lại: "Sao ngươi lại ở đây?"

Hách Liên Chi mỉm cười đáp: "Người có thể ở đây, ta ở đây có gì kỳ quái"

Tiểu Nguyệt ngồi xuống nói: "Ta ở trong này không nói, nhưng một quan to của triều đình như người ở trong này chỉ sợ không ổn"

Hách Liên Chi cúi người cười khẽ rồi lớn tiếng gọi: "Lão bá lái thuyền nào"

Đầu thuyền lão Đỗ đáp lại một tiếng, thuyền nhỏ chậm rãi xuôi theo dòng, chiếc thuyền này Tiểu Nguyệt vốn không mong đợi nhiều, dù sao tạm thời không có mục đích gì, đi tới đâu thì là đấy. Trong khoang thuyền tuy đơn sơ, nhưng cũng xem như khá đủ, bàn trà bằng trúc đầy đủ mọi thứ, trên bàn thấp có một bình trà thô, hai cái bát, Tiểu Nguyệt nhắc bình rót ra hai ly trà, đem một chén đưa cho Hách Liên Chi nói: "Không tinh xảo như ở phủ người, thế nhưng lại có thể giải khát"

Hách Liên Chi mỉm cười, bưng lên uống vài ngụm, đáp: "Cũng không tệ lắm, có mùi cỏ cây thơm ngát"

Tiểu Nguyệt không khỏi nở nụ cười, hơn nửa ngày, Tiểu Nguyệt nghiêng đầu nhìn hán hỏi: "Sao người biết ta ở đây?"

"Từ khi tin tức Thái tử lập phi được chứng thực, ta lập tức đoán được người nhất định sẽ đi "

Tiểu Nguyệt cúi đầu, trong mắt hiện lên tia âm đạm: "Xem ra người còn hiểu ta hơn hán"

Hách Liên Chi nói: "Bởi vì ta là người ngoài cuộc, thế nên nhìn rõ thôi, như thế nào, muốn đi chu du thiên hạ, ta là người dẫn đường kiêm bạn đồng hành không tồi đâu"

Tiểu Nguyệt nở nụ cười đáp: "Không thể tưởng được người vẫn nhớ lời ta và người vô tình nói qua. Đúng vậy a, hỗn loạn cùng ta không quan hệ, đi thực hiện mộng tưởng của ta mới đúng là việc hiện tại ta muốn làm". Tiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái lại tiếp: "Không phải người có ý với ta đấy chứ, ân cần như vậy không thể không khiến người hoài nghi a"

Ánh mắt Hách Liên Chi chớp lóe nói: "Đừng vậy! Không có việc gì mà ân cần không phải kẻ gian cũng là tên trộm, nhưng ta không tin với biểu hiện của ta mấy năm nay người lại không biết gì, ta chẳng qua chỉ muốn đòi một cơ hội thôi. Yên tâm, cho dù tương lai không kết quả, ta cũng có thể cam tâm làm huynh trưởng của người"

Thẳng thẳng thừa nhận khiến Tiểu Nguyệt không khỏi có chút bội phục, nàng xưa nay biết Hách Liên Chi luôn là một bác học đa tài, kiến thức rất rộng, có ý làm bạn du lịch thì rất tốt. Không thể tưởng được ở nơi đây, mình còn có thể gặp được một người cùng chung chí hướng, có ý làm bạn, có lẽ hành trình du lịch của mình không quá mức cô đơn. Nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt cười đáp: "Được chúng ta cùng chu du thiên hạ, nói thật trừ bỏ Nguyệt Thành, thế giới bên ngoài ta thật sự không biết gì cả"

Con người Hách Liên Chi sáng lên, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Thế cứ đi theo ta, ta dẫn đường cho người, chúng ta cùng đi khắp Nghiêu Quốc"

Ánh trăng đã lên cao, chiếu rọi trên mặt sông một mảnh sáng bùng, giống như con đường trắng sáng trên dãy Ngân hà, trên con đường ấy có một chiếc thuyền nhỏ đang đưa theo nước sông mà chậm rãi phiêu du, phút chốc liền không còn tung tích.

Kinh thành phủ Thế tử, hơn hai ngày nữa là đại hôn của Thế tử, phủ Thế tử nơi Chu Nhược ở để chuẩn bị gần nên được bố trí cực kỳ xa hoa, chung quanh gần đèn kết hoa. Đèn cung đình đỏ thắm cùng banh vải nhiều màu cơ hồ treo đầy tất cả góc hành lang và mái hiên, trừ bỏ Cúc Nguyệt các cùng Lâm Phong uyển. Giữa mảnh đỏ rực náo nhiệt hân hoan, Cúc Nguyệt các không được điểm trang gì lại có vẻ độc lập mà cô đơn.

Vân Từ Xung theo cửa hông đi vào phủ Thế tử, phân phó gã sai vặt tùy thân không được kinh động người ngoài, mọi phòng trong phủ Thế tử cơ hồ đều để đèn đuốc sáng trưng, đây là phong tục của Nghiêu Quốc. Đường tới Cúc Nguyệt các cũng không thể ngoại lệ, chỉ treo một chiếc đèn cung đình, so với những nơi khác, nơi đây vẫn có vẻ trong veo mà lạnh lùng, có lẽ là lâu rồi không có người ở.

Vân Từ Xung ra lệnh cho gã sai vặt chờ ở ngoài viện, mình tiện tay đẩy ra cửa viện đi ra ngoài, đầu tháng năm đúng là vụ mùa nên hoa cỏ sum xuê, cho dù hoa hạnh trên tường đã tàn, những hoa khác lại đua tranh nở rộ. Hân chậm rãi lên lầu, xông vào mặt đích thị là một mùi thuốc quen thuộc, đây là hương vị của Tiểu Nguyệt, nàng thường xuyên chăm sóc những dược thảo này, trên người luôn sẽ vương chút hương thuốc như có như không, hồi lâu, Vân Từ Xung cũng bắt đầu thích hương vị này, cảm giác hương vị như vậy rất ấm áp lại trong lành, thấm đậm lòng người.

Cơ hồ phàm là nơi Tiểu Nguyệt nán lại, luôn luôn để lại vài tia hương vị như vậy, mà nơi này Tiểu Nguyệt đã lâu không ở, mùi thuốc nhàn nhạt này chỉ có thể chứng minh, nàng cũng giống như mình đã từng tới nơi này. Khóe miệng Vân Từ Xung nhếch lên, lộ ra ý cười nhạt, xem ra mình và nha đầu kia tâm ý tương thông. Trên án là đàn tranh của Vân Từ Xung, bên cạnh án thư có giấy và bút mực của hai người, xuyên thấu qua ngọn đèn ấm áp, trên án thư giống như có vật gì đặt ở trên đó.

Vân Từ Xung vừa đi qua trông thấy, sắc mặt tức khắc biến thành trắng bệch, không phải vật gì khác, là cây tram gỗ chính mình tự tay làm cho Tiểu Nguyệt, phía dưới còn đặt một phong thư, trên phong thư là nét chữ xinh đẹp của Tiểu Nguyệt, Thân gửi Từ Xung. Tay Vân Từ Xung cơ hồ có chút run rẩy rút thư ra, dưới ngọn đèn rất nhanh đọc hết, sau khi đọc xong, tay trái vỗ "bốp" vào án, làm bút mực trên bàn văng lên, mang theo thư hai bước ra khỏi Cúc Nguyệt các nói: "Chuẩn bị ngựa, ta muốn đi Nghiệp thành"

Gã sai vặt kinh hãi vội vàng nói: "Điện hạ, ngày mai là đại hôn, người không thể đi"

Vân Từ Xung bước lên trước bắt lấy áo của gã rồng to: "Đại hôn! Đại hôn gì chứ! Không có nàng đại hôn còn ý nghĩa gì!"

Giọng điệu hoảng loạn mà gấp gáp, còn mang theo cảm giác trống rỗng như sắp mất đi tất cả. Gã sai vặt biết chuyện này không phải là việc đùa, mơ hồ

đoán được có liên quan đến chuyện của Kỳ Tiểu Nguyệt, nhưng hiện giờ đại hôn lại liên quan đến thế cục nam bắc, chuyện như vậy, nếu chính mình để Thái tử đi, đoán chừng cô mình cũng nên chuyển chỗ rồi. Gã đáp ứng một tiếng, vội vàng đi phủ Thái phó, bẩm báo Tư Mã Chu.

Hách Liên Du lúc này đang ở quý phủ của Tư Mã Chu lại nhai chuyện Hách Liên Chi: "Người nói tiểu tử này cuối cùng nghĩ cái gì chứ, vậy mà chỉ chừa lại một phong thư bảo muốn từ quan về quê, để lão phu đây thay nó đi tấu lại với hoàng thượng, đây không phải chuyện cười sao". Nói xong lại nâng tay vuốt râu rồi tiếp tục: "Tuổi ta đã cao thế này, còn chưa có lí do thoái quan về quê, người nói xem một người mới hai mươi phong nhã hào hoa tài tuấn như nó, cũng muốn về quê là thế nào"

Tư Mã Chu hé miệng nhấp trà Trúc Diệp đáp: "Chẳng phải hiền chất Hách Liên Chi chỉ vốn không ở đây sao, nhớ rõ vài năm trước nó cũng muốn ra ngoài chu du rồi, nếu không phải người tận lực ngăn cản, sao có thể lưu lại hẳn. Theo ta thấy, nó muốn đi không phải mỗi ngày một ngày hai, hiện giờ như vậy, đoán chừng sợ người không cho nó đi."

Đang nói, gã sai vặt của Vân Từ Xung vội vàng chạy tiến vào, thở hổn hển nói: "Thái Phó người nhanh đi ngăn cản Thái tử, Thái tử muốn đi Nghiệp thành suốt đêm a"

Tư Mã Chu cùng Hách Liên Du đồng thời cả kinh, nhìn thoáng qua, vội vàng bước nhanh ra ngoài, chạy đến cửa phủ, chính là đang thấy Vân Từ Xung xoay mình lên ngựa, Tư Mã Chu hét lớn một tiếng, vài bước tiến lên túm chặt dây cương nói: "Xung nhi, con định đi đâu ?"

Tâm thần Vân Từ Xung đã rối bời, thì thào nói: "Con muốn đi tìm Tiểu Nguyệt. Nàng đi rồi, nàng bỏ con đi rồi, nàng không cần gì cả, Thái Tử Phi gì chứ, nàng vốn chẳng thèm ngó tới."

Nói năng lung tung, trong giọng nói đầy rối ren, kinh sợ cùng đau đớn rõ rệt như vậy, Tư Mã Chu lệnh mấy thị vệ tiến lên đem hán lôi xuống ngựa nói: "Con đừng hoảng, Tiểu Nguyệt chỉ đi Nghiệp thành đưa dâu rất nhanh sẽ trở lại"

Vân Từ Xung bình tĩnh một chút, đau thương đáp: "Nàng bảo đi đưa dâu, con đã nói nàng không giống bình thường. Nàng đây là mượn cơ hội bỏ đi, con biết nàng luôn cảm được thì buông xuống được, sao nàng không thể giáp mặt nói cho con hiểu, lại phải làm như vậy"

Tư Mã Chu nhìn vào phủ Thế tử, thầm nghĩ kinh động đến con gái Chu Tấn cũng không tốt, lại đưa Vân Từ Xung vào phủ mình, nhìn bức thư Tiểu Nguyệt để trên án, Tư Mã Chu cùng Hách Liên Du không khỏi đồng thời nhíu mày. Biết nha đầu kia kiêu ngạo, lại không hề nghĩ tới nàng kiêu ngạo đến vậy, dù làm chánh phi của Thái tử cũng không ngoảnh lại nhìn, một người trầm ổn như Tiểu Nguyệt hoá ra cũng có thể kịch liệt như vậy. Người ta nói cực kỳ rõ ràng, không oán không trách không dấy dưng không nặng tình nữa, bình tĩnh thong dong như vậy, bảo sao nam nhân có thể buông.

Cho dù Tư Mã Chu làm mọi cách ngăn trở, Vân Từ Xung vẫn đi suốt đêm, lúc này Tư Mã Chu đột nhiên hiểu rõ, trong lòng Vân Từ Xung, chỉ sợ tình cảm với Tiểu Nguyệt còn nặng hơn cả giang sơn. Hách Liên Du cúi đầu âm thầm suy nghĩ, chuyện này cũng không khỏi quá khéo, Hách Liên Chi lúc này cũng đi, chẳng lẽ đuổi theo nha đầu kia, tâm tư Hách Liên Chi, Hách Liên Du biết rõ, nhưng duyên phận không cho phép, dù sao con mình cũng chậm một bước, nhưng hiện giờ xem ra, chính mình đã xem nhẹ cô chấp của nó.

Tư Mã Chu nhìn Hách Liên Du liếc mắt một cái, thở dài nói: "Bây giờ chỉ còn cách, chúng ta tận lực đem đại hôn trì hoãn, hiện tại ta chỉ hi vọng Từ Xung có thể tìm thấy Tiểu Nguyệt, chẳng thế thì lão phu chỉ sợ nó sẽ mất hết hy vọng"

Hách Liên Du liếc mắt nhìn sang nói: "Ta xem bộ dáng của nó vừa rồi, chỉ có thể dùng cách này"

Tư Mã Chu vuốt râu nhiều lần nói: "Chẳng thế thì, nó vừa rồi tuy rối ren, trong mắt vẫn có tia hi vọng, hiện giờ xem ra, bảy năm trước ta cố ý thu nha đầu kia làm đệ tử, khó mà nói là may mắn hay là bất hạnh"

Đều nói ngày tháng tư là thiên đường nhân gian, kỳ thật tháng năm mới là mùa đẹp nhất. Tháng năm phong tình nhân nhật điểm tình, tháng năm mưa tùy ý rơi lại tùy ý ngừng. Đêm tháng năm, lơ mơ như có một lớp màn tĩnh lặng ngăn cách, sáng tháng năm, vạn tượng ánh sáng lại như phá mây mà ra, sắc sở loá mắt sáng lạn đầy phong phú. Tháng năm bên bờ sông Tinh Nguyệt, trừ bỏ những thứ này, còn có sự yên lặng ngân nga mỹ lệ. Sáng sớm ngày mừng chín tháng năm, hai bên bờ sông Tinh Nguyệt đầy kín người, không khí vui mừng cơ hồ tràn ngập cả con sông, hai bờ sông đều có thể thấy được dân chúng chen chúc nhau, ai nấy đều vui cười, có thể thấy được chiến tranh là mâu thuẫn chung của họ, hòa bình mới chính là nguyện vọng của họ.

Giờ lành sắp đến, nước sông vốn chảy xiết hôm nay lại đặc biệt yên ả, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu rọi trên mặt sông, nổi lên sóng nước trong veo, cực kỳ xinh đẹp. Nhìn ra xa, có thể thấy một con thuyền rồng xa hoa tinh xảo, cho dù cách khá xa, cũng có thể nhìn thấy màn trường đỏ thắm tràn đầy vui sướng, thuận gió theo sóng chậm rãi mà đến, dần dần tiếp cận bờ nam.

Hồ Từ cùng Tư Mã Tuấn đứng ở bờ sông chờ đón, cho dù thấy không rõ bóng người đứng ở đầu thuyền, nhưng cỗ khí thế khinh người kia, khiến dân chúng bờ nam phải thầm thì nhỏ giọng. Con người Hồ Từ tối sầm lại, nam tử kia đến đón Minh Tuệ. Khoảng cách ngày càng gần, mọi người rốt cục thấy rõ một nam tử đang đứng thẳng đầy ngạo nghễ ở đầu thuyền, vô tình mà âm thầm hít vào. Chiêu vương Vân Từ Liệt, cả người mang một sự mâu thuẫn kiêu ngạo lại xinh đẹp.

Ăn mặc khác hẳn với chú rể bình thường, toàn thân mặc măng bào màu đen thêu kim tuyến, một con rồng bốn móng từ dưới chân kéo dài đến trước ngực, đầu rồng hung dữ nổi tại nơi bả vai hẳn, giống như cùng y hòa làm một thể. Ngũ quan không thể nói tuấn tú, chỉ có thể xưng là mỹ lệ, mà còn mỹ đến không cách nào hình dung, nói khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ. Thế nhưng không chút nào âm nhu, lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt sắc lẹm, đôi mắt lướt qua, mọi người đều phải cúi đầu, không dám nhìn thẳng, khóe môi mang ý cười nhợt nhạt, lại cùng khí chất của y có phần không hợp.

Cho dù đại danh Vân Từ Liệt đã sớm truyền khắp thiên hạ, nhưng chân chính nhìn thấy người này, Hồ Từ và Tư Mã Tuấn cũng âm thầm khen ngợi, đích thật là một nam tử quá xuất sắc. Khí chất vương giả tỏa ra bốn phía, mỹ lệ lại bá đạo, cơ hồ là ấn tượng đầu tiên y để lại cho Hồ Từ, giống như mặt trời mãnh liệt trên bầu trời, chỉ cần nó mọc lên cao, tất cả mọi người muốn đều đắm chìm trong ánh sáng chói chang của nó.

Chương 30: Chân tướng

Thăm ni dò thăm theo thành thủ kéo dài đến bờ sông Tinh Nguyệt, trên thăm dò từng bước một chậm rãi đi tới, là bóng dáng yếu điệu của Tư Mã Minh Tuệ, dưới ánh mặt trời, thiếu nữ toàn thân giá y đồ thăm trông thật xinh đẹp. Vân Từ Liệt hơi hơi neho mắt lại, thăm sâu đánh giá bóng dáng dần dần đến gần kia, ánh sáng ngọc trên mũ phượng phía trước là trân châu tương khảm, bên cạnh là chiếc khăn che mặt màu đỏ, thoáng ẩn thoáng hiện, có thể mờ hồ thấy khuôn mặt xinh đẹp phía sau khăn che mặt, tuy cực kỳ xuất sắc, nhưng tuyệt đối không phải nàng.

Vân Từ Liệt biết rõ, cô gái này không phải người mình muốn, không chỉ có dung mạo, nhất là sự khác biệt về hương vị, cô gái này không có hương vị như nài, một mùi hương thanh nhã như ánh trăng. Cô gái đang chậm rãi bước về phía y, có vẻ kiều diễm tươi đẹp như Chu Nhược, nhưng không phải loại mà y ái mộ, loại trong sáng tao nhã từ tận trong xương tủy. Ý cười bên môi Vân Từ Liệt dần dần ngưng kết, đôi mắt xuất hiện vẻ tàn nhẫn cùng lãnh khốc làm Hồ Từ và Tư Mã Tuấn đều sững sốt.

Cho dù không rõ nguyên nhân, cũng nhìn ra được Chiêu vương đang tức giận, cái loại nổi giận này khiến người ta có chút không tự chủ được mà hoảng sợ. Theo tiếng nhạc leng keng của buổi lễ, Tư Mã Minh Tuệ đi tới gần, ngừng đầu nhìn, chống lại ánh mắt đầy tức giận của Vân Từ Liệt, không khỏi lui về phía sau hai bước, suýt nữa đứng không vững. Cho dù nam nhân tuấn mỹ như vậy, Tư Mã Minh Tuệ vẫn không tự chủ được, sinh ra một cảm giác sợ hãi mà chính mình không thể lý giải. Giống cái gì, giống một con sư tử đang nóng lòng muốn xé nát con mồi của mình, ánh mắt đang nhìn nàng, tàn bạo và lãnh khốc như vậy.

Tư Mã Minh Tuệ kích động hướng nhìn về phía bên cạnh, chống lại ánh mắt lo lắng cùng quan tâm của Hồ Từ, trong lòng mới thoáng ổn định lại, nhưng vẫn không dám ngừng đầu nhìn nam nhân kia, Chiêu vương Vân Từ Liệt của phượng Bắc kia, ánh mắt thật sự khiến người ta sợ hãi, tuyệt đối không thể xem như thân mật. Thân thể Minh Tuệ rét run, nàng thậm chí có thể tưởng tượng được sau khi mình gả đi, kết cục không thể biết trước kia.

Vân Từ Liệt bỗng dung rút ra bảo kiếm bên hông, hướng về phía Tư Mã Minh Tuệ đâm tới, mọi người kinh hãi, như sét giáng giữa trời. Hồ Từ lắc mình một cái chắn trước Minh Tuệ, chiếc khăn che mặt của Tư Mã Minh Tuệ đã bị mũi kiếm đâm ra, khe phiêu phiêu rơi trên mặt đất. Sắc mặt Tư Mã Minh Tuệ trở nên trắng bệch, thân thể không ngừng run nhè nhẹ, cước bộ lao đảo, tay trái dùng hết sức lực gắt gao bắt lấy tay Hồ Từ, Hồ Từ không khỏi đau lòng, lại giận dữ, vừa muốn mở miệng, con người Vân Từ Liệt liếc qua khuôn mặt Tư Mã Minh Tuệ lạnh lùng nói: "Người là ai?"

Giọng điệu âm lãnh lộ ra hàn ý, Tư Mã Minh Tuệ hiển nhiên bị hù sợ, nhất thời không hiểu ý của y, bờ sông lập tức lặng ngắt như tờ. Sắc mặt Tư Mã Tuấn thay đổi mấy lần, sau cùng cố gắng trấn định đáp: "Không phải Chiêu vương có ý muốn kết hôn với tiểu nữ sao, như vậy chỉ sợ cực kỳ thất lễ"

Vân Từ Liệt ha ha cười, tiếng cười ngạo mạn mà bá đạo: "Thất lễ, ta Vân Từ Liệt khi nào thì để ý cái gì lễ". Mũi kiếm vẫn chỉ vào Tư Mã Minh Tuệ, tiếp tục nói: "Nàng không phải cô gái ta muốn cưới, người đêm đó nhìn thấy rõ ràng không phải nàng"

Mọi người cả kinh, Tư Mã Tuấn nghi hoặc nhìn Hồ Từ, Hồ Từ mở miệng: "Chu Tấn nói người muốn kết hôn với Minh Tuệ, nói nàng giỏi văn lẫn võ thiên hạ vô song, bây giờ lại như vậy, là đạo lý gì. Người nói đêm đó, người thấy Minh Tuệ lúc nào?"

Vân Từ Liệt nói: "Là đêm hôm bốn vương lui binh, ta từng dò xét Uyển thành, ở hoa viên phía sau thành nhìn thấy một cô gái đang múa kiếm, bên cạnh còn có Như Ngọc công tử Hách Liên Chỉ"

Hồ Từ cùng Tư Mã Minh Tuệ đều thất kinh, hai người liếc nhau, đột nhiên hiểu được, Vân Từ Liệt nhìn thấy không phải là Minh Tuệ, rõ ràng là Tiểu Nguyệt. Nhưng chuyện này sao có thể nói rõ ra, huống hồ Tiểu Nguyệt sáng nay đã biến mất, chỉ để lại Hồ Từ một phong thư bảo muốn đi chu du thiên hạ, chuyện lúc này thật sự khó giải quyết cực kỳ. Nơi này đang ở giữa sông, trên đường bên bờ sông truyền đến một trận tiếng vỗ ngựa dồn dập, theo tiếng vỗ ngựa càng ngày càng rõ ràng, một con ngựa rất nhanh chạy tới, vừa đến gần, một người xoay người xuống ngựa, dễ nhận thấy là không còn sức lực, lao đảo vài cái ngã trên mặt đất.

Hồ Từ cùng Tư Mã Minh Tuệ nhìn kỹ, không khỏi kinh hãi, người tới lại là Vân Từ Xung tiểu tụy không chịu nổi, búi tóc có chút rời rạc, trên đầu kim quan đã nghiêng sang một bên, vài sợi tóc mai dính vào trên mặt, mà sắc mặt trắng bệch tựa như người chết. Có thể thấy người này đã cưỡi ngựa chạy không ngừng, cảm bão và khuôn mặt đều dính bẩn, cực kì khác hẳn sự sạch sẽ và cao quý của hán thường ngày. Hiện giờ, Vân Từ Xung trông rất chật vật và lờ lững, ánh sáng trong mắt là vội vàng mà kích động. Hồ Từ cùng Tư Mã Minh Tuệ vội tiến lên, đỡ lấy hán hỏi: "Sao người lại tới đây"

Vân Từ Xung há miệng mấy lần, cảm giác yết hầu khô khốc, đem hết sức lực toàn thân cũng phát không ra bất kỳ âm thanh nào, Minh Tuệ vội vàng để hạ nhân cầm nước đưa cho hán, Vân Từ Xung vội vàng uống vài ngụm, mới nói: "Tiểu Nguyệt. . . . Tiểu Nguyệt ở đâu?"

Thanh âm vô cùng mỏng manh và khàn khàn, Minh Tuệ nghiêng đầu nhìn Hồ Từ một cái nói: "Đừng rồi! Từ sáng sớm đã không thấy nàng, chẳng lẽ còn đang ở phủ trong thành"

Hồ Từ lại buông lỏng cánh tay Vân Từ Xung, từ trong lồng ngực lấy ra một phong thư nói: "Tiểu Nguyệt đi rồi. Nàng nói nàng muốn đi chu du thiên hạ, trừ bỏ để lại cho ta bức thư, đây là thư nàng để trong phòng mình"

Vân Từ Xung vội vàng tiếp nhận nhìn kỹ, chữ của Tiểu Nguyệt phóng khoáng xinh đẹp nổi trên giấy, không có gì lạ, chỉ có hai câu nói: “Thuyền con đi tít hút, sóng biển gửi đời thừa.”

Vân Từ Xung không khỏi mất hết sức lực toàn thân, hợp với hai ngày hai đêm không ngủ không nghỉ chạy đến đây, huống hồ còn không ăn uống, đến lúc này rồi cuộc chống đỡ không nổi, chỉ còn một cảm giác, đó chính là mất hết hy vọng. Trước mặt bỗng tối sầm, hần ngã quỵ trên đất, giấy trong tay theo gió bay đi, Vân Từ Liệt chìa tay bắt được, cầm trong tay nhìn thoáng qua, đôi mắt đảo qua mọi người. Nhìn Hồ Từ cùng Tư Mã Tuấn đang bận rộn sai người nâng Vân Từ Xung về phủ, tìm đại phu khám và chữa bệnh, Vân Từ Liệt trầm suy nghĩ, mở miệng hỏi: “Ngày mười lăm tháng giêng tết Nguyên Tiêu, cô gái lên đài hát Ngu Cơ là ai?”

Hồ Từ cùng Tư Mã Minh Tuệ nhìn nhau một cái, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, Chiêu vương này tàn khốc lại lạnh lùng, rõ ràng để ý Kỳ Tiểu Nguyệt, sao thì bọn họ cũng không muốn để Tiểu Nguyệt có quan hệ với nam nhân này. Tư Mã Tuấn lại không hiểu chuyện trước mặt có hậu quả gì, hoàn toàn không biết, Chiêu vương này thật khó nắm bắt, sao có thể hỏi một vấn đề không liên quan đến như vậy, thế nhưng cái này tại Nguyệt Thành cơ hồ ai nấy đều biết, đoạn khúc kia là do Kỳ Tiểu Nguyệt phát minh, vội mở miệng nói: “Đương nhiên là Kỳ Tiểu Nguyệt.”

Hồ Từ cùng Tư Mã Minh Tuệ cơ hồ đồng thời la lên: “Phụ thân không thể... không thể nói...”

Nhưng vẫn chậm một bước, Vân Từ Liệt thấp giọng níu non: “Kỳ Tiểu Nguyệt, Kỳ Tiểu Nguyệt, hoá ra là nàng, một bài thơ hoa đào, thiên hạ ai chẳng biết. Say khướt khêu đèn ngắm kiếm, mộng về còi rúc liên thanh, tiệc mở lộc khao đều quân tướng, đàn sáo lưng vang khúc quân hành, sa trường thu điểm binh.” Lại nhìn xem tờ giấy trong tay: Thuyền con đi tít hút, sóng biển gửi đời thừa.

Thì ra là thế, hoá ra người mình yêu quý, là thiên hạ đệ nhất tài nữ Kỳ Tiểu Nguyệt. Trách không được nàng thuận miệng có thể ngâm ra câu thơ khí thế như vậy, trách không được đêm tết Nguyên Tiêu mình lại thấy nàng đứng cạnh Vân Từ Xung, trong lòng lại không thoải mái, trách không được gặp nhau trên Nghiêu sơn, nàng nghe không hiểu ám chỉ của mình. Hoá ra chính mình đa tình, nhưng nếu không phải nàng, mình cưới có tác dụng gì, một thân xác xinh đẹp, ở Chiêu vương cung không hề thiếu.

Nghĩ đến bộ dáng chật vật vừa rồi của Vân Từ Xung, mày đẹp Vân Từ Liệt hơi nhíu lại, liếc Hồ Từ một cái, cái tên mày rậm mắt to này là ca ca của nha đầu kia, trong mắt hần là sự phòng bị với y và bộ dáng che chở Tư Mã Minh Tuệ, làm Vân Từ Liệt không khỏi gợi ý cười, tiện tay chỉ Tư Mã Minh Tuệ nói: “Người thích nàng, ta thích muội muội Kỳ Tiểu Nguyệt của người. Một khi đã như vậy, nàng tặng cho người, ta cưới muội muội người chẳng phải vẹn toàn đôi bên?”

Vài người ở đây không tự giác mà cùng hít một ngụm khí, Tư Mã Tuấn giật mình nhìn Vân Từ Liệt: Hòa thân đâu phải trò đùa, nào có đạo lý như vậy. Thế nhưng nhìn thái độ của y đối với Minh Tuệ, quả thực có thể thấy rõ, vẫn đem Minh Tuệ gả cho hần thì chắc chắn là không được, nhưng Kỳ Tiểu Nguyệt là... Tư Mã Tuấn yên lặng nhìn lướt qua Hồ Từ, mọi người đều biết, Kỳ Tiểu Nguyệt sẽ là chánh phi của Thái tử Nghiêu Quốc, thân phận như vậy, làm sao có thể hòa thân, huống hồ nhìn tình huống vừa rồi của Từ Xung, đoán chừng đã có chuyện gì xảy ra, mọi chuyện diễn ra bây giờ, tất cả đều vì một người tên Kỳ Tiểu Nguyệt.

Mặc kệ là ngừng chiến hay hòa thân đều vì một cô gái, xem ra Chiêu vương Vân Từ Liệt cũng không phải vô tình như trong truyền thuyết a, ít nhất trước mặt Kỳ Tiểu Nguyệt, y vẫn không vượt qua được, tục ngữ có câu anh hùng khó qua cửa mỹ nhân, người không qua được cửa ái của nha đầu kia, sợ không phải chỉ một anh hùng như Vân Từ Liệt.

Oanh oanh liệt liệt hòa thân, sau cùng biến thành một trò cười khó thể chinh đốn, Vân Từ Liệt cố ý không cưới Minh Tuệ, mà kiên quyết muốn đem người hòa thân đổi thành Kỳ Tiểu Nguyệt, nếu không hiệp nghị ngừng chiến tiếp theo sẽ xóa bỏ, trong giọng nói là uy hiếp rõ ràng. Thế cục nam bắc lại một lần nữa tràn ngập nguy hiểm, mà người trong họa có phúc có lẽ chỉ có Tư Mã Minh Tuệ cùng Hồ Từ, chuyện này đối với hai người yêu nhau là hết sức may mắn, tuy nhiên giữa hai người vẫn còn cửa ải khó khăn, ít nhất trước mặt Minh Tuệ không cần lấy chồng xa, hai người còn có một đường hi vọng. Thế nhưng Vân Từ Xung, đang nằm ở thành phủ Thái tử lại thật sự không ổn.

Từ bờ sông trở về, hần luôn mê mang vì sốt cao, miệng không ngừng gọi tên Tiểu Nguyệt, cùng một vài câu lộn xộn đứt quãng. Tư Mã Tuấn ở trong phòng đi qua đi lại, sự việc phát triển thật sự khó thể dự liệu, hiện giờ nếu tìm không được Tiểu Nguyệt, hoặc cho dù tìm được Tiểu Nguyệt thì làm thế nào để đem Thái tử Phi đi hòa thân chứ. Nói tóm lại, nha đầu Tiểu Nguyệt kia nếu sáng nay ngay cả Thái tử Phi cũng không làm, sao lại nguyện ý đi hòa thân, nhưng Vân Từ Liệt rõ là bá đạo đến khó tin, hần cố ý muốn kết hôn cùng Kỳ Tiểu Nguyệt, sao có thể từ chối, không xong thì nam bắc lại phải khai chiến, trái lo phải nghĩ, tâm trạng của Tư Mã Tuấn hết sức rối loạn.

Hiện giờ trọng yếu nhất là nha đầu kia rồi cuộc đi đâu rồi, ngẩng đầu nhìn Hồ Từ nói: “Tiểu Nguyệt sẽ đi đâu, người là thân ca ca chẳng lẽ một tí manh mối cũng không biết?”

Hồ Từ gãi gãi đầu nói: “Từ lúc Tiểu Nguyệt sáu tuổi, ta đã không biết nàng nghĩ gì, nhưng nàng luôn nói với ta, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, bảo rằng một ngày kia nàng nhất định dùng hai chân đi tìm tòi khắp Nghiêu Quốc của chúng ta. Đi xem phong cảnh các nơi, hơn nữa nàng còn muốn làm nghề y hái thuốc ở các nơi đã đi qua, hoặc tìm nơi non xanh nước biếc dựng nhà mà ở, trồng đủ loại dược thảo, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ, cuộc sống bình thường như vậy mới là mộng tưởng của nàng. Thế nhưng thân bất do kỷ mới rơi vào hoàn cảnh hiện giờ, nói thật, lần này nàng đi, ta rất mừng thay nàng, nàng rốt cục có thể đạt được cuộc sống mà nàng muốn, ta làm ca ca cực kỳ vui mừng!”

Đứt lời trong phòng dị thường an tĩnh, một lúc sau, một thanh âm khàn khàn yếu ớt vang lên: “Hoá ra nàng không phải không thích kinh thành, mà căn bản là chán ghét quyền lợi cùng tranh đấu, ta quả thật sai lầm rồi, nhưng nàng cũng phải cho ta cơ hội sửa lại chứ. Hiện giờ nàng đi cho xong việc, không hề ngăn lại tình cảm bấy năm của chúng ta!”

Hồ Từ cùng Tư Mã Tuấn đồng thời nhìn về phía giường, Vân Từ Xung không biết tỉnh lại từ khi nào, tựa vào giường, tuy sắc mặt vẫn trắng xanh khó coi, nhưng tinh thần lại tốt lên rất nhiều, ánh mắt Hồ Từ chột lóe, cúi sát vào hần nói: “Tình cảm, người đã cùng người khác đại hôn, Thái tử điện hạ như người còn mong đợi tình cảm gì. Người buông tha cho Tiểu Nguyệt đi, ta cảm giác nàng hai năm gần đây không vui về gì, nhưng lần này thấy nàng ở

Nghiệp thành, ta cảm thấy nàng thoải mái hơn nhiều, tựa như bỏ được gánh nặng trên vai, vứt bỏ do dự, đây là chuyện ta rất vui khi thấy"

Sắc mặt Vân Từ Xung nháy mắt trở nên khó coi hơn: "Không, ta không thể buông tay, cũng không bỏ xuống được. Từ lúc sáu tuổi, ngay khắc nàng đuổi tay cho ta, ta liền biết nàng là của ta"

Hồ Từ chợt nhú mày, âm thầm đánh giá Vân Từ Xung, huyết thống thật sự tuyệt không thể tả, cho dù Vân Từ Xung cùng Vân Từ Liệt nhìn có vẻ không giống, nhưng sự bá đạo trong lòng, nhất là loại bá đạo đối với Tiểu Nguyệt, thật sự rất giống nhau, không biết đây là phúc hay là họa đối với Tiểu Nguyệt nữa. Ánh mắt Tư Mã Tuấn sáng quắc nhìn chằm chằm Vân Từ Xung nói: "Từ Xung, con không biết hiện giờ Vân Từ Liệt cũng có ý muốn kết hôn Tiểu Nguyệt sao, nếu không có thể sẽ khai chiến một lần nữa, chẳng lẽ vì một nha đầu mà muốn chiến tranh ư"

Vân Từ Xung gắt gao chau mày: "Y không phải muốn kết hôn với Minh Tuệ ư, sao lại chuyển thành Tiểu Nguyệt ?"

Hồ Từ nói: "Lần trước Vân Từ Liệt đi dò xét Uyển thành, nhìn thấy thật ra Tiểu Nguyệt lại tưởng rằng Minh Tuệ, vì vậy mới có chuyện nhầm lẫn thế này"

Vân Từ Xung âm thầm hít vào nói: "Sao y có thể nhìn thấy Tiểu Nguyệt, dù nhìn thấy Tiểu Nguyệt, dựa vào tính cách của y cũng không thể mới một lần liền thích Tiểu Nguyệt, chuyện này không đúng"

Hồ Từ cười cợt đáp: "Chẳng phải ngươi cũng ngay từ lần gặp đầu tiên đã thích Tiểu Nguyệt ư, trong mắt ta, lần đầu tiên ngươi gặp Tiểu Nguyệt, tựa như cũng đã thích nàng "

Vân Từ Xung khoé miệng gọi lên ý cười nói khẽ: "Bây giờ nghĩ lại, đúng vậy, trước đây khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, liền cảm thấy nàng không giống người thường, im lặng đứng nơi đó, trong mắt đầy thông tuệ cùng hào quang, so với sao trong trời đêm còn lóe sáng hơn, làm cho người ta muốn tiếp cận, muốn che chở trong lòng"

Tư Mã Tuấn hớn hển la to: "Các ngươi còn có tâm trạng nghĩ đến nhi nữ tình trường hả, hiện giờ nên nghĩ phải làm thế nào để giải quyết cục diện bế tắc này đi"

Hồ Từ cúi đầu nghĩ nghĩ nói: "Hiện giờ có một người, có thể thử một lần"

"Ai?"

(*)

臨江仙一夜歸臨皋

夜飲東坡醒復醉，

歸來彷彿三更，

家童鼻息已雷鳴。

敲門都不應，

倚杖聽江聲。

長恨此身非我有，

何時忘卻營營？

夜闌風靜縠紋平。

小舟從此逝，

江海寄餘生。

Lâm giang tiên – Đêm về Lâm Cao (Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo)

Đêm vắng, Đông Pha, say với tỉnh,

Trở về chừng độ canh ba,

Ngủ ngon, lũ trẻ gáy ran nhà.

Gõ cửa, dựng gậy đợi,

Lắng nghe tiếng sông xa.

Giận nổi thân này đâu của lão,

Bao giờ rửa sạch vinh hoa ?

Canh khuya , gió lặng , sóng im tờ.

Thuyền con đi tít hút,

Sóng biển gửi đòi thừa.

(**)

破陣子

醉裡挑燈看劍,

夢回吹角連營。

八百里分麾下炙,

五十絃翻塞外聲,

沙場秋點兵。

馬作的盧飛快,

弓如霹靂弦驚。

了卻君王天下事,

贏得生前身後名,

可憐白髮生。

Phá trận tử (Người dịch: Nguyễn Khắc Phi)

Say khướt kêu đèn ngắm kiếm,

Mộng về còi rúc liên thanh.

Tiệc mở tiệc khao đều quân tướng,

Đàn sáo lừng vang khúc quân hành,

Sa trường thu điểm binh.

Ngựa tựa Địch Lư lao vút,

Cung như sấm sét đùng hoành.

Phù tá giúp vua thu đất cũ,

Đề ngàn thu chói lợi thanh danh,

Tiếc thay! Tóc bạc nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cầu vòng

Hồ Tử trầm ngâm nửa ngày nói "Chu Tấn"

Tư Mã Tuấn trầm ngâm: "Đúng vậy, lão luôn phản đối khai chiến, hơn nữa lão lại là chú ruột của Vân Tử Liệt. Đề lão khuyên bảo Chiêu vương là thích

hợp nhất"

Hồ Tử lại nói: "Yêu cầu của Chiêu vương đến chính ta cũng thấy không hợp lý, Tiểu Nguyệt nhà ta vừa không phải thế gia vọng tộc cũng không phải công chúa, tại sao phải đi hòa thân, xét khía cạnh nào cũng không thể nào nói nổi"

Vân Tử Xung sắc mặt tối sầm lại thấp giọng thì thào: "Đúng vậy! Nàng vốn cũng không muốn làm thế gia vọng tộc hay công chúa gì cả"

Tư Mã Tuấn nói: "Hiện giờ hôn sự của Minh Tuệ cùng Vân Tử Liệt chắc chắn không thành, thế nhưng nếu ngươi và Chu Nhược có thể đại hôn."

Vẫn chưa nói xong, Vân Tử Xung lập tức dõn dáp xen lời: "Cậu đừng nói nữa, nếu ta cưới người khác, chỉ sợ đời này ta sẽ mất đi Tiểu Nguyệt, việc này ta làm sao có thể làm. Hiện giờ nghĩ lại, ta thật sự đã phụ Tiểu Nguyệt, ngày nàng cấp kê, chính miệng ta từng nói, nguyện một lòng vì người, nếu cưới người khác, cho dù bất đắc dĩ, cũng vẫn là nuốt lời. Lúc này tỉnh táo nghĩ lại, với kiểu ngạo của Tiểu Nguyệt, làm sao có thể nguyện ý cùng người khác hầu chung một chồng. Từ nhỏ đến lớn nàng đối với chuyện ba vợ bốn nàng hầu đều phản cảm và mâu thuẫn, ta vậy mà đã quên điếm ấy"

Sắc mặt Tư Mã Tuấn càng thay đổi: "Nha đầu Tiểu Nguyệt kia có chút không nói lý, nam nhân từ xưa đến nay đều không phải như vậy sao, huống chi địa vị Tử Xung còn là Thái tử cao quý, tương lai sẽ làm vua một nước, chẳng lẽ cưới nàng rồi, hậu cung tương lai cũng chỉ có thể có mình nàng. Không thể nói như vậy"

Hồ Tử cúi đầu không nói, dù trong lòng hướng về muội muội mình, nhưng hắn cũng hiểu được Tư Mã Tuấn nói rất có lý, huống hồ thân phận Tử Xung là như vậy, nhưng nghĩ đến tâm trạng muội muội mấy năm gần đây, lại ngẩng đầu nhìn hai người nói: "Hiện tại nói điều này cũng không có nghĩa nữa, không phải ta thiên vị muội muội mình, Tiểu Nguyệt nàng biết điều này Thái tử diện hạ làm không được, thế nên chẳng phải ngay cả vị trí chánh phi cũng không làm sao. Muội muội ta sẽ không làm khó người khác đâu, hiện giờ nàng nếu đi chu du rồi, các người liền thuận theo nàng đi, nếu nàng gả tiền cung thì cha mẹ và ta cũng không vui về gì "

Tư Mã Tuấn tròn mắt nhìn hắn nói: "Mọi việc nếu có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi, nhưng Vân Tử Liệt hiện giờ lại cố ý muốn nàng, lấy tính tình bá đạo của Vân Tử Liệt, chuyện này sao có thể giải quyết dễ vậy"

Hồ Tử khoát tay nói: "Ai cũng không biết nàng đi đâu, chẳng lẽ y còn có thể làm gì khác, trước đó người huỷ hôn trước cũng là y, theo lý thì chúng ta mới là người không phải lo sợ"

Tư Mã Tuấn không khỏi bật cười: "Ngươi không nghĩ xem người như Vân Tử Liệt khi nào thì nói lý lẽ chứ, chỉ cần y dựa vào đội quân phương Bắc tinh nhuệ, nhanh nhẹn dũng mãnh thôi"

Hồ Tử yên lặng, đúng vậy, thứ trong tay y có thể mở núi phá đá, nếu một khi dùng để đánh giặc, có thể thấy trước hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Vân Tử Xung nói: "Hiện giờ hãy tìm nha đầu kia trước, ta lo nàng một thân một mình ở ngoài, nếu sinh bệnh sẽ như thế nào", trong giọng nói là nồng đậm lo lắng cùng đau lòng: "Từ khi nàng sáu tuổi, ăn uống của nàng đều do ta tự mình lo, nay ở ngoài dãi gió dầm sương, làm sao nàng chịu được"

Hồ Tử xi bật cười một tiếng, nhìn Vân Tử Xung lắc đầu bảo: "Cái này chỉ sợ ngươi lo lắng thừa, ngươi đã quên trước khi gặp ngươi, tình cảnh nhà của chúng ta như thế nào sao. Sinh hoạt ăn uống thường ngày Tiểu Nguyệt thường không quá coi trọng, nếu sinh bệnh, ngươi quan tâm quá nên loạn trí chẳng, đã quên chính nàng là đại phu, sao có thể khiến chính mình sinh bệnh a. Ngược lại, ta cảm thấy tình thế bây giờ nàng không nên quay về, chẳng thế thì Chiêu vương sao dễ dàng trở về như thế, chắc chắn sẽ mang Tiểu Nguyệt đi, đến lúc đó còn thì sao, chẳng lẽ muốn lập tức khai chiến, như vậy Tiểu Nguyệt chẳng phải trở thành hồng nhan họa thủy, tội nhân thiên cổ "

Vân Tử Xung thở dài: "Cũng được, đợi ta xử lý những thứ này, sẽ tự mình tìm nàng". Nói đến đây, nhìn Tư Mã Tuấn lại tiếp: "Thật ra, làm Thái tử hay làm Hoàng đế từ trước đến nay đều không phải mong muốn của ta. Thế nhưng đây lại là ý của mẫu hậu, cậu có biết tại sao người lại cấm hận Vân Tử Liệt như thế không?"

Ánh mắt Tư Mã Tuấn nhảy dựng, yếu ớt đáp: "Đã nhiều năm như vậy, tỷ tỷ vẫn mãi không quên được"

Tư Mã Tuấn không khỏi nhớ tới một tràng yêu hận khúc mắc của nhiều năm trước kia, tính ra tình trạng loạn lạc của Nghiêu Quốc hiện giờ, nguyên nhân dường như khởi nguồn từ trận khúc mắc kia, cúi đầu thở dài: "Những chuyện này ta cũng không thể kể hết ngươi nghe được, dù sao ai cũng có đúng có sai, tính cách hiện giờ của Vân Tử Liệt cũng do khi y còn bé phải sống đầu đường xó chợ cùng cuộc sống cực khổ mà tạo ra"

Tư Mã Tuấn thanh âm nhẹ nhàng chậm chậm mà trầm trọng, Vân Tử Xung bất giác nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Ngoài cửa sổ đêm càng sâu, ánh trăng sáng ngời chiếu rọi từng cây cỏ trong viện, một vùng trống rỗng dịu êm, trên bầu trời đêm có rất nhiều sao, như đôi mắt tinh nghịch của Tiểu Nguyệt. Nha đầu, tối nay ngươi ở nơi nào, liệu có biết ta đang nhớ ngươi. Gió đêm từ từ thổi qua, một tràng âm xào xạc, tựa như lời thì thầm, cũng tựa như tiếng cọ xát của lá cây.

Phía cuối sông Tinh Nguyệt có một trấn nhỏ, tên rất đẹp kêu Trấn Cầu Vòng. Nghe người dân nơi này kể, sau khi mưa xuống sông Tinh Nguyệt, sẽ xuất hiện cầu vòng rất hoa mỹ, vô cùng mỹ lệ, vì vậy được gọi là trấn Cầu Vòng, nghe bảo là do thần tiên trên trời đối với trấn nhỏ hết sức ưu ái, mới có thể tô điểm cho trấn nhỏ như vậy. Khi nghe được chuyện này, Tiểu Nguyệt không khỏi lắc đầu bật cười, sông này vốn không có núi cao ngăn ánh sáng mặt trời chiếu xuống, mà mọi người trong trấn còn sống bằng nghề gieo trồng lê, có thể nói xanh hoá cực kỳ tốt. Không khí được tinh lọc vô cùng sạch sẽ, bầu trời dường như cao xanh hơn so với nơi khác, đầy đủ điều kiện hình thành cầu vòng, xuất hiện cầu vòng cũng không hiếm lạ.

Hách Liên Chi vốn tưởng rằng nghe được truyền thuyết như vậy, Tiểu Nguyệt sẽ mơ mộng như tất cả cô gái khác, nhưng miệng nàng lại hiện lên một ý cười có chút cổ quái, vội mở miệng hỏi: "Ngươi cảm thấy truyền thuyết này không đáng tin ư?"

Tiểu Nguyệt lắc đầu nói: "Không phải không đáng tin mà căn bản là không có khả năng, trên đời này làm gì có thần tiên, chỉ là mọi người phán đoán

thời"

Hách Liên Chi nhẹ nhàng lắc lắc quạt giấy nói: "Nếu không phải lọt vào mắt xanh của thần tiên trên trời, vì sao chỉ có nơi này mới có thể xuất hiện cầu vồng sau mỗi cơn mưa"

Tiểu Nguyệt nở nụ cười đáp: "Cho dù ta nói với ngươi, ngươi cũng không hiểu "

"Ngươi cứ nói, cho dù ta chậm hiểu, ngươi cũng cần phải cho ta cơ hội mở mang kiến thức chứ, không phải sao"

Tiểu Nguyệt không khỏi bật cười, cùng Hách Liên Chi trôi theo hạ lưu sông, chỉ có hai ngày, lại giống như tìm được sự an ý trước kia ở Uyển thành. Hách Liên Chi là lần gió thú vị u nhã, chu đáo săn sóc, hơn nữa y lại không có sự cao ngạo của những con cháu gia đình danh môn, mà hết sức bình dị gần gũi, kiến thức rộng rãi khiến người ở cạnh y rất thoải mái. Thật sự giống như một khối ngọc Hoà Điền cực phẩm, ôn nhuận sáng bóng, có thể nói quân tử Như Ngọc, như cắt như gọt, như giữa như mài.

Đêm đó dọc theo hạ lưu sông, đến lúc bình minh hai người liền lên bờ, quyết định đi đường bộ, Tiểu Nguyệt muốn đi nhìn thử phương Bắc, đương nhiên trong lòng vẫn tồn tại ý nghĩ tránh né Vân Từ Xung. Tiểu Nguyệt biết, cho dù mình trong thư mình viết rất khẩn thiết, coi hiểu biết của hán đối với văn thơ, có lẽ chỉ sợ hán càng thêm tức giận mà thôi, chắc chắn sẽ phái người hoặc tự thân xuất mã tới tìm mình, mà hiện giờ không phải thời cơ để cả hai gặp mặt. Về phương diện khác mà nói, kiếp trước Tiểu Nguyệt sinh ra và lớn lên ở phương Bắc, chính mình cũng muốn đến xem, có chút tương tự nào hay không.

Vì vậy hai người lên bờ ở trấn Cầu Vòng, trấn nhỏ rất đẹp, rất nhiều nơi trồng cây lê, cơ hồ tất cả trấn nhỏ khắp nơi đều là lê. Hiện giờ đã qua kỳ nở hoa, Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên Chi đã bỏ lỡ, hoa lê như tuyết cảnh đẹp như mây khói. Trên cành đã xuất hiện vài quả lê nhỏ nhỏ, như từng quả anh đào xanh nhạt gắn trên cành lá, trái lại lại có hương vị khác. Hai người tìm quán trọ dừng chân, tiểu nhị là người nhiệt tình, nói kể cho bọn họ truyền thuyết cầu vồng, còn thể sơn sát nơi này không quá vài ngày sẽ có một trận mưa rơi xuống, không bằng ở nơi này nhìn cầu vồng xong rồi hãy đi, nghe nói có thể mang đến vận khí tốt.

Hai người đương nhiên không để ý những thứ này, bất quá cũng không có việc gì quan trọng, vì vậy cũng dừng bước ở đây. Đợi hai ngày, mặt trời trên cao chiếu rọi, không có dấu hiệu nào là sắp mưa, thế nhưng không khí không hề oi bức mà cực kỳ mát mẻ, dù sao cũng mới tháng năm. Gần chạng vạng, hai người tại phòng lớn ở khách điểm ăn cơm canh đơn giản, sau đó sóng vai tản bộ ven sông. Phía sau khách điểm là đê sông Tinh Nguyệt, bên bờ liễu rủ thành hàng, gió sông thổi qua, vô cùng trong lành.

Hai người ở trên đường tản bộ, trong lúc vô tình nhắc tới đề tài cầu vồng, thái độ của Tiểu Nguyệt hiển nhiên gọi lên nhiều hứng thú cho Hách Liên Chi, thấy nàng nhẹ cười không nói, lại nói: "Chẳng lẽ ngươi thật sự biết, cầu vồng nơi này là như thế nào "

Tiểu Nguyệt nhìn mặt sông, giờ tay chìa chìa mặt trời treo cao ở không trung nói: "Trên thực tế là nó tạo thành "

Hách Liên Chi kinh ngạc nói:"Ngươi nói cầu vồng cùng mặt trời có quan hệ" sau khi kinh ngạc, Hách Liên Chi nở nụ cười, lắc lắc đầu nói: "Cái này ta cũng không tin, tuy đều ở trên trời, nhưng không liên quan đâu"

Tiểu Nguyệt mỉm cười, chìa chìa mặt nước nói: "Ngươi xem mặt trời chiếu trên mặt nước ánh lên cái gì, nhìn từ xa có phải cũng nhiều màu sắc rực rỡ hay không"

Hách Liên Chi nghiêng đầu nhìn lại, quả thật, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt sông Tinh Nguyệt nổi lên một dải sáng bảy màu, trông rất mỹ lệ. Tiểu Nguyệt nói: "Sở dĩ sau cơn mưa mới có cầu vồng, nguyên nhân là do đây, mưa mới dứt, trên bầu trời còn rất nhiều giọt nước mưa, đương nhiên những giọt nước mưa này chúng ta nhìn không thấy, bởi vì nó cực kỳ nhỏ bé, chúng ta chỉ có thể cảm giác được khi trời mát rượi. Ánh mặt trời xuyên qua muôn vàn giọt nước mưa ở không trung, giống như chiếu vào trên mặt nước vậy, sẽ phát ra ánh sáng đó là cầu vồng, bởi vì góc độ không giống nhau, cho nên độ rộng của cầu vồng cũng không giống nhau."

Hách Liên Chi gạt mình nhìn nàng nói: "Những thứ này ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, cũng không thấy trong quyển sách nào, làm sao ngươi biết?"

Tiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái nói: "Đây là bí mật của ta, về sau sẽ nói cho ngươi đi"

Hách Liên Chi không khỏi bật cười nhẹ: "Nói như vậy chỉ cần sau cơn mưa, vô luận ở đâu, đều có thể thấy cầu vồng. Nhưng ta ở Nhật thành, đa số đều không thấy, chỉ có ngẫu nhiên tại Thuần hoa viện mới có thể nhìn thấy"

Tiểu Nguyệt nói: "Cái này cũng phải có điều kiện, đầu tiên mặt trời phải trái ngược với phương hướng xuất hiện cầu vồng. Thế nên theo quy luật mặt trời mọc ở phía đông lặn về phía tây, sáng sớm cầu vồng sẽ xuất hiện tại phía tây, hoàng hôn cầu vồng xuất hiện ở phía đông, thêm nữa không khí phải trong lành, như ở trấn nhỏ này, đều là cây lê, cây cối có thể lọc sạch không khí, cho nên nơi này sau mỗi cơn mưa mới có thể xuất hiện cầu vồng"

Đang nói, trời đột nhiên tối hù, một mảnh mây che lấp mặt trời, theo tầng mây càng lâu càng dày, mắt thấy mưa sắp rơi xuống, Hách Liên Chi đưa tay giữ chặt Tiểu Nguyệt nói: "Phía trước bờ sông có một quán trà, chúng ta đi nơi đó dùng trà trú mưa "

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, ước chừng phía trước một trăm mét, có một quán trà, vì thế gật gật đầu. Mưa nói đến là đến, hai người vừa mới vào quán trà, mưa to liền rơi xuống, tiểu nhị ở quán trọ kia đã từng nói, trời mưa ở đây rất lớn, nhưng cực kỳ ngắn, đều là một trận rồi một trận nối tiếp. Tiểu Nguyệt không khỏi nhớ tới thời tiết ở Nghiễm Châu kiếp trước, trời nhiều mưa ngẫu nhiên sẽ có một trận mưa rào, so với nơi này cũng cực kỳ giống. Chủ quán trà là một đôi vợ chồng già, rất sạch sẽ nhưng buôn bán cũng rất ít khách, tính cả Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên Chi cũng chỉ có ba bàn khách. Trà ở đây tuy thật bình thường, nhưng có quả lê làm trà bánh, chua chua ngọt ngọt ăn cực kỳ ngon, Tiểu Nguyệt rất thích.

Quả nhiên chưa uống hết quá ly trà nhỏ, mưa liền ngừng, sau khi mặt trời xuất hiện, khách trú mưa ngồi bàn bên cạnh nói: "Nhìn kia, cầu vồng xuất hiện"

Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên Chi đi ra quán trà, nhìn lên trời, phía đông bầu trời quả nhiên xuất hiện cầu vồng, theo thứ tự đỏ cam vàng lục lam tím trải dài, vô cùng mỹ lệ, Hách Liên Chi nói: "Quả nhiên sắp hoàng hôn thì ở phía đông"

Một ông cụ đang dùng trà đang đứng xem, nghe được Hách Liên Chi nói, vội bảo: "Cầu vồng ở trần Cầu Vồng của chúng ta, sáng sớm ở phía tây, chạng vạng lại về phía đông, xem ra thần tiên trên trời cũng là phân sớm muộn như chúng ta "

Tiểu Nguyệt không khỏi bật cười, người cô đại thật sự rất dễ gạt gẫm, những chuyện không thể giải thích thì cơ bản đều quy về quỷ thần, bất quá thay đổi góc độ suy nghĩ, nghe như thế này thì tuyệt hơn, tựa như chính mình biết rõ nguyên nhân cầu vồng xuất hiện, nhưng khi vừa thấy nó, vẫn cảm thấy đặc biệt thần kỳ và cảm động, chuyện này có khi mơ hồ mới trở nên đẹp hơn, không phải sao? Thế nhưng cầu vồng tuy đẹp để lại vô cùng ấn tượng, chỉ chớp lát lại biến mất trong không trung, làm Tiểu Nguyệt không khỏi nhớ tới thời điểm mình gặp kẻ, đêm mà Từ Xung vì nàng bắn pháo hoa, khoảnh khắc đẹp chỉ trong chớp mắt. Nàng cúi đầu thờ dài, có lẽ sau này hẳn sẽ cùng Chu Nhược và Từ Mã Ngọc Kiều ngắm pháo hoa.

Hách Liên Chi lặng lẽ đánh giá sắc mặt có chút tối nhạt của nàng, tuy nàng không nói, Hách Liên Chi cũng có thể đoán được, nàng có lẽ đang nghĩ đến Vân Từ Xung, con người chột loét, y nói: "Thật kỳ lạ, cầu vồng đẹp như vậy, lại rất ít câu thơ ngâm vịnh về nó, người có nghe qua bài thơ nào viết về nó không"

Bị Hách Liên Chi gõ quạt lên đầu, tâm trạng Tiểu Nguyệt rút đi âm đạm, phút chốc thoải mái, thật sự nghĩ nghĩ nói: "Rất ít, nhưng ta nhớ trước kia có xem qua một đoạn, bên trong có hai câu viết thế này. Đỏ cam vàng lục lam tím, lựa màu ai vậy mùa ngang trời. Cũng coi như viết về cầu vồng đi"

Hách Liên Chi nặng nề nói: "Đỏ cam vàng lục lam tím, lựa màu ai vậy mùa ngang trời. Tuy miêu tả hơi trắng trợn nhưng lại mang một loại khí thế khó thể nói lên lời, sau nữa là gì?"

Tiểu Nguyệt gãi gãi đầu nói: "Phía sau nhớ không ra"

Đôi mắt vội vàng chớp động mấy cái, lộ ra nét nghịch ngợm đáng yêu hiếm thấy, Hách Liên Chi không khỏi cười nhẹ, giờ quạt giấy trong tay lên nhẹ nhàng gõ gõ đầu nàng: "Thật hiếm, ta vẫn cảm thấy người có trí nhớ siêu quần, chẳng thế thì sao có thể biết được nhiều chuyện đến vậy"

Tiểu Nguyệt vội vàng nói: "Người đừng nói ta là tài nữ", nói xong lén lút nhìn hai bên một chút, khẽ sát vào tai Hách Liên Chi thấp giọng nói: "Nói thật với người, danh hiệu nữ nhân tài ba này thật sự không hợp với ta, thật ra ta không biết gì cả, hơn nữa ta lại dốt đặc cán mai về thơ"

*2 câu thơ về cầu vồng thuộc bài Bô Tát Man của Đại Bách Địa

Đỏ, cam, vàng, biếc, xanh, lam, tím

Lựa màu ai vậy ngang trời mùa?

Mưa tạnh, bóng chênh chênh

Quan sơn lớp lớp xanh

Năm kia giao chiến dữ

Vách làng mưa đạn đỏ

Trang điểm quan sơn này

Nay càng đẹp để thay

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Từ hôn

Hách Liên Chi nở nụ cười lắc lắc cây quạt nói: "Người nói những lời này, chỉ sợ tất cả mọi người của Nghiêu Quốc không đồng ý"

Nói xong lại mở cây quạt trong tay mình ra, mở rộng ở trước mặt Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt sững sờ, cầm trong tay nhìn kỹ, mặt trước quạt rất đơn giản, là một cảnh hoa đào mùa xuân, phía sau viết bài thơ hoa đào mà nàng đạo văn. Tiểu Nguyệt im lặng không nói gì, hơi há mồm nghĩ muốn giải thích, lại cảm thấy được không biết mở miệng như thế nào, lại mang cây quạt trả lại cho hắn tránh nặng tìm nhẹ cười nói: "Chữ viết của người rất khá"

Hách Liên Chi ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào nàng: "Thật ra, dù người không giống như truyền thuyết, cũng không sao cả, điều đặc biệt nhất mà

ta cảm thấy, là người cực kỳ chân thật và nhạy bén, thông thấu rất nhiều chuyện, điểm này đừng nói nữ tử, thậm chí có khi chính ta cũng làm không được"

Tiểu Nguyệt không khỏi lộ ra một tia cười khổ nói: "Nhạy cảm và thông thấu, đây là vì ngay lúc bắt đầu, ta đã không phải người cùng một hội với các người, cho nên mới có thể nhìn rõ nhiều chuyện tình, chẳng phải có câu "Chưa biết Lư Sơn diện mạo thật, chỉ vì mình thân tại Lư Sơn" sao. Được rồi, nếu cầu vòng cũng xem qua rồi, ngày mai chúng ta tiếp tục đi về hướng bắc thôi"

Hách Liên nhìn nàng thật lâu rồi nói: "Tại sao muốn đi phương bắc"

Tiểu Nguyệt nhất thời thật không biết trả lời như thế nào, Hách Liên Chi có chút hiểu lòng người, lập tức cười nói: "Đây có lẽ là bí mật của người, nhưng thật hy vọng có một ngày người có thể tự mình nói cho ta biết"

Tiểu Nguyệt cười đáp: "Cuộc đời có bí mật mới đáng chờ mong đúng không"

Hai người nhìn nhau cười, mặt trời hoàng hôn từ phía tây dần dần đi xuống, những tia nắng cuối ngày đều đỏ rực trên bầu trời, tựa như đóm lửa thiêu. Hách Liên Chi nghiêng đầu nhìn Tiểu Nguyệt, nàng đang mỉm cười quay mặt, đắm chìm trong trời chiều, ánh tà dương bao quanh thân nàng, hắt lên một đường viền vàng, rất mỏng lung lại cực ấm áp. Y cúi đầu nói: "Được, sáng mai chúng ta xuất phát".

Tuy đại hôn của Vân Từ Xung cùng Chu Nhược cuối cùng không giải quyết được gì, mà Chu Tấn vẫn đáp ứng đi thuyết phục Vân Từ Liệt, làm Tư Mã Chu cùng Hách Liên Du âm thầm nhẹ nhàng thờ ra, nhưng kết quả như thế nào, còn phải đợi tin tức. Sự kiện hoà thân nhằm người truyền trở về Nhật thành, Tư Mã Chu Hách Liên Du cùng Chu Tấn Chu Nhược lập tức cùng nhau chạy đến Nghiệp thành, lại nhìn thấy Vân Từ Xung trông vô cùng tiêu tụy, trong lòng Chu Nhược đủ vị phức tạp. Đám cưới không diễn ra đúng hạn, tuy Tư Mã Chu lập lò, nhưng nếu Chu Nhược đoán không sai, hẳn là vì Kỷ Tiểu Nguyệt.

Đi tới Nghiệp thành, mới biết được Kỷ Tiểu Nguyệt thực ra đã để thư lại rồi bỏ đi, Chu Nhược giật mình, nhớ tới buổi tối trước ngày đưa dâu, Kỷ Tiểu Nguyệt về mặt bình tĩnh hòa hoãn như vậy nói, còn nhớ rõ, dưới ngọn đèn dầu, nàng hết sức lạnh nhạt nói: "Đây mới là người, quận chúa phương Bắc kiêu ngạo, hi vọng người có thể đạt thành mong muốn. Nói đến tình yêu tình bạn, những thứ này đối với ta cũng không trọng yếu. Người yên tâm, những thứ người cực kỳ muốn, hao phí hết tâm tư để đạt được, ở trong lòng ta, thật ra chỉ như mây trời mà thôi"

Hoá ra nàng nói là thật sự, chính mình một lòng muốn, nàng có thể chẳng thèm ngó tới mà phui tay bỏ đi, phóng khoáng đến mức khiến mình vừa hâm mộ vừa ghen tị. Cho dù nàng phóng khoáng như vậy, nhưng Vân Từ Xung lại không được như thế, hẳn đối với chuyện đại hôn cũng không nguyện ý, thậm chí mình muốn gặp mặt hẳn, đều rất khó.

Thành phủ không lớn, vậy mà vẫn không gặp được hẳn, như thế kết luận chỉ có một, hẳn không muốn nhìn thấy nàng. Chu Nhược biết có lẽ hẳn giận chó đánh mèo, cho dù liên quan đến nàng mới ép Kỷ Tiểu Nguyệt rời đi, nhưng chính mình không phải đã đồng ý làm trắc phi sao, còn muốn nàng lui thế nào nữa. Nàng nghĩ cho dù mình cam nguyện làm thị thiếp, chỉ sợ Kỷ Tiểu Nguyệt vẫn muốn đi. Nàng ta bảo nàng là một công chúa phương Bắc kiêu ngạo, nhưng Chu Nhược cho rằng, sự kiêu ngạo của Kỷ Tiểu Nguyệt kia, ngay cả mười cái chính mình cũng sợ cân không nổi.

Cúi đầu thờ dài, tuy Kỷ Tiểu Nguyệt đi lần này, làm mình hiện giờ rơi vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy, nhưng Chu Nhược vẫn có chút thương thức nàng, hoá ra biểu ca nhìn thấy quả nhiên đúng là nàng sao. Chu Nhược ngay từ đầu đã cảm thấy không thích hợp, sự diễm lệ của Minh Tuệ, trong Chiêu vương cung chỗ nào chẳng có, biểu ca làm sao có thể sẽ xem như trân bảo. Hoá lai y nhìn thấy xác thực là Kỷ Tiểu Nguyệt, nhớ tới biểu tình của biểu ca khi nói về Kỷ Tiểu Nguyệt, Chu Nhược thầm nghĩ, cho dù mình rời đi, chỉ sợ Vân Từ Xung muốn đạt thành tâm nguyện cũng rất khó khăn.

Không ai so với Chu Nhược hiểu Vân Từ Liệt hơn, từ nhỏ xem y đối với nữ nhân một cách vô tình, mặc kệ mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành hay xinh đẹp nhường nào, cũng chỉ sùng hạnh một hai ngày, chưa bao giờ vượt qua ngày thứ ba, hơn nữa còn có thể đem nữ nhân của mình tùy ý đưa cho các thân tử. Thế nhưng nam nhân lãnh khốc như vậy, khi nhắc tới Kỷ Tiểu Nguyệt lại bày ra thái độ quý trọng, loại yêu thích phát ra từ trong lòng, rõ ràng như thế. Chu Nhược cơ hồ có thể dự liệu, đến lúc đấy, cho dù ban đầu y chỉ hứng thú và xúc động với nàng ta, nhưng lâu rồi tuyệt đối sẽ chuyển hóa thành tình yêu không thể vãn hồi, càng là người lãnh khốc, một khi động tâm sẽ hết sức điên cuồng, hơn nữa biểu ca lại bá đạo như vậy. Thế nên Chu Nhược cho rằng phụ thân đi thuyết phục biểu ca buông tha Kỷ Tiểu Nguyệt, quả thật không có khả năng.

Nhưng người hiện giờ khiến thế cục nam bắc căng thẳng, đầu sỏ gây nên Kỷ Tiểu Nguyệt, lại không biết đi nơi nào, có lẽ như vậy cũng tốt, ít ra nàng còn có thời gian đi đã động Vân Từ Xung. Nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của Vân Từ Xung, cùng thái độ trầm tĩnh, Chu Nhược không khỏi có chút ngượng ngùng. Ngoài cửa, một nha đầu nhẹ nhàng đẩy cửa ra thấp giọng nói: "Quận chúa Thái tử sai người tới, mời quận chúa ra Nguyệt Nhiên đình nói chuyện"

Chu Nhược ngoài ý muốn đứng lên nói: "Được, lập tức sẽ đến"

Chu Nhược nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, cảm giác tâm như muốn từ trong ngực nhảy ra ngoài, nhanh chóng soi gương, đánh giá về ngoài chính mình. Đôi mi thanh tú mắt phượng uyển chuyển ân tình, hai má có hai đóa nhàn nhạt đỏ ửng hiện lên, trong gương đồng hiện lên một thiếu nữ tuổi thanh xuân kiều diễm. Nàng giờ tay tìm một trâm minh châu lấp lánh cài trên đầu, chỉnh lại áo ngắn váy dài trên thân mình rồi mới đi ra gian phòng.

Nguyệt Nhiên đình tọa lạc đằng sau hoa viên trong thành phủ Nghiệp thành, trong phủ có thể nhìn ra sông Tinh Nguyệt. Hoa viên không lớn, lại dẫn nước từ sông Tinh Nguyệt vào, vòng quanh hoa viên uốn lượn, thành một dòng nước chảy cong cong, cạnh dòng nước có một chòi nghỉ mát, trong đêm trăng nếu ở đây uống rượu làm thơ thì thật thú vị. Vân Từ Xung bản thân nhìn nước chảy ngoài đình, dưới ánh trăng, nước chảy chậm rãi lưu động, ngẫu nhiên chảy qua thạch động cao thấp lại phát ra một thanh âm róc rắt, ánh trăng chiếu vào nước rọi ra vầng sáng màu sáng bạc, có vẻ trong veo mà lạnh lùng.

Vân Từ Xung không khỏi nhớ tới Hồ Bờ ở Phong Hoa Học viện tại Nguyệt Thành, có đôi khi hẳn và Tiểu Nguyệt sau buổi cơm chiều sẽ đi khắp nơi chơi đùa, chỉ vì Tiểu Nguyệt thích hồ nước kia. Bên Hồ Bờ có một cây nhãn, hơn nữa khi mùa hè đến, nơi đó vô cùng mát rượi, lại không có muỗi quấy rầy, Hồ Bờ còn có hai tảng đá san bằng, một khối to và một khối nhỏ. Tiểu Nguyệt thân thể nhỏ nhỏ lại luôn cướp đoạt khối đá to để ngồi, hơn nữa tại

bên dưới hòn đá còn khắc tên mình lên y như trẻ con, rất buồn cười.

Nghĩ tới đây, Vân Từ Xung chợt cười nhẹ ra tiếng, thoáng nhìn qua đường nhỏ quanh co khúc khuỷu ngoài hoa viên, có một ngọn đèn đang tới gần. Vân Từ Xung không khỏi ngừng ý cười bên khóe miệng, hơi nhú nhú mày, Chu Nhượng đi vào chòi nghỉ mát, khẽ gọi: "Thái tử ca ca"

Vân Từ Xung khoát tay ôn hòa đáp: "Quận chúa không cần đa lễ, mời ngồi"

Trong đình có bốn ghế đá cùng một chiếc bàn đá, cực kỳ thoải mái tinh xảo, trên bàn bày một ấm trà và mấy món điểm tâm, Chu Nhượng nghiêng đầu ngắm nhìn Vân Từ Xung. Ngũ quan tuấn tú khí chất an tĩnh, dưới ánh trăng càng hiện lên rõ ràng, mày hơi chút nhăn lại, sắc mặt vẫn không được tốt như cũ, nhưng trong mắt lại lộ ra ý cười không dễ dàng phát giác, Chu Nhượng âm thầm buồn bực. Vân Từ Xung vẫy tay bảo hạ nhân lui xuống, tự mình rót ly trà cho Chu Nhượng nói: "Quận chúa, tối nay mời người đến đây, không vì chuyện gì khác, chỉ vì chuyện hủy bỏ hôn ước nên ta muốn bồi tội, ta lấy trà thay rượu, xin quận chúa đại nhân đại lượng không cần so đo"

Chu Nhượng mạnh mẽ ngừng đầu nhìn hán: "Hoá ra vì chuyện này, ta còn. . . ."

Vân Từ Xung ngắt lời nàng: "Từ Xung suy nghĩ không cẩn thận, phạm phải sai lầm lớn, trước phụ Tiểu Nguyệt, sau hủy hôn ước. Mấy ngày nay ta đã nghĩ kỹ, lúc trước khi Tiểu Nguyệt cập kê, ta đã từng thề, nguyện một lòng vì người, bên cửa búi tóc xanh. Nếu ta đã đáp ứng với Tiểu Nguyệt, sao có thể cưới người khác, cho dù chỉ là hình thức, cũng là không tôn trọng lời thề, không tôn trọng Tiểu Nguyệt. Nàng vốn không thích vòng luẩn quẩn của quyền quý, cũng không thích tranh đấu vì danh lợi, nhưng vì ta, nàng mới miễn cưỡng lưu lại bên cạnh ta, nhưng cuối cùng ta còn tổn thương lòng tự trọng của nàng. Ta rất hối hận, may mà toàn bộ có thể vẫn hồi, dù sao bất kể hòa thân hay đại hôn vẫn chưa thành công, đây là trong cái rủi có cái may. Quận chúa là người xinh đẹp vô song, tin chắc rằng có thể tìm được người tốt hơn ta. Từ Xung ở đây cảm tạ sự coi trọng của quận chúa, Từ Xung cảm thấy bản thân không xứng với quận chúa, mong quận chúa đừng lãng phí tâm tư thiếu nữ"

Trên mặt Chu Nhượng không khỏi hiện lên một tia cười giễu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Vân Từ Xung nói: "Con gái phương Bắc chúng ta không giống người phương nam các người, không cần phải nói những lời dễ nghe như thế. Chẳng phải người chỉ muốn nói ta biết, người không muốn cưới ta, chỉ muốn cưới Kỳ Tiểu Nguyệt. Chuyện đơn giản như vậy, đáng cho người lại thao thao bất tuyệt, quanh co lòng vòng vậy sao"

Vân Từ Xung khựng lại, hít một hơi thật sâu: "Xin quận chúa thông cảm"

Chu Nhượng nhìn hán nửa ngày nói: "Được! Để ta thông cảm, người hãy ngừng đầu nhìn ta, người chỉ cần nói cho ta biết, cuối cùng vì sao ta không bằng Kỳ Tiểu Nguyệt, ta sẽ đồng ý buông tha người"

Vân Từ Xung hơi nhíu mày, gương mặt nhìn Chu Nhượng. Thật sự mà nói, vẻ đẹp của Chu Nhượng thế gian hiếm thấy, cho dù Vân Từ Xung địa vị Thái tử cao quý, cũng chưa hề thấy ai có vẻ đẹp sánh với nàng, càng đừng nói đến Tiểu Nguyệt chỉ thanh tú mà thôi. Mỹ nữ Nguyệt Thành như Minh Tuệ, đứng chung một chỗ với Chu Nhượng còn kém sắc, huống chi người khác. Thế nhưng tình yêu không phải như vậy, không phải do sắc đẹp quyết định, dù xinh đẹp cũng chỉ là thân xác mà thôi, tình yêu vốn là duyên phận. Nhớ rõ lần đầu tiên hán gặp Tiểu Nguyệt, khi đó tuy nàng chỉ mới sáu tuổi, mặc quần áo cực kỳ cũ nát, nhưng trong đôi mắt sáng tinh thoắt chớp động của nàng, dường như ngay lập tức đã hấp dẫn hán, khiến cho tâm hán không khỏi lún sâu vào.

Tuy lúc ấy tuổi còn nhỏ, nhưng loại cảm giác động tâm này, theo thời gian thấm thoát không chỉ không biến mất, ngược lại càng nặng sâu, làm Vân Từ Xung hiện giờ nhớ tới, vẫn cảm thấy được như thoáng hôm qua. Chu Nhượng âm thầm đánh giá Vân Từ Xung. Vân Từ Xung của lúc này là Chu Nhượng chưa từng thấy qua, không có sự lạnh nhạt, không còn ung dung trầm tĩnh như ngày thường mà trong đôi mắt loé lên một loại hạnh phúc mà Chu Nhượng không thể lý giải, tựa như người ở nơi này mà tâm lại ở nơi khác, là nơi có Kỳ Tiểu Nguyệt, Chu Nhượng cảm thấy đau buồn và hâm mộ trong lòng. Nhưng chính nàng lại cảm thấy, Vân Từ Xung lúc này so với ngày xưa càng thêm sức quyến rũ, ví như nói trước kia Chu Nhượng đối với Vân Từ Xung là yêu quý và cảm giác muốn chinh phục, tối nay, Chu Nhượng lại cảm thấy mình hình như đã thật sự yêu hán, yêu thiếu niên đã yêu người khác này.

Trong hoa viên giờ phút này vô cùng an tĩnh, chỉ có ngọn đèn treo trên mái đình theo gió đêm mà lập loè loé sáng, Vân Từ Xung bản thân trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Chu Nhượng cho rằng bản thân hán không có đáp án, Vân Từ Xung mới mở miệng nói: "Quận chúa cùng Tiểu Nguyệt khó thể so sánh với nhau, vô luận dung mạo hay gia thế, Tiểu Nguyệt đều không bằng quận chúa. Thế nhưng người ta là nàng, không chỉ những thứ này, tất cả mọi thứ thuộc về nàng ta đều thích, cho dù nàng xuất thân thế nào, trong mắt ta, cũng hết sức hoàn mỹ"

Nói tới đây, Vân Từ Xung dừng một chút, nhẹ nhàng cười khẽ: "Bây giờ nhớ lại, tật xấu của Tiểu Nguyệt quả thật không ít. Sáng sớm không bao giờ muốn rời giường, luôn muốn ta tự mình kêu nàng vài lần mới miễn cưỡng thức dậy, buổi tối lại không chịu ngủ sớm, luôn đọc sách tới tận khuya, ăn uống lại rất kén chọn, quá ngọt không ăn, quá nhạt cũng không ăn... hết sức phiền phức. Nàng không thích trang điểm, không kiên nhẫn chải những kiểu tóc rườm rà, luôn thắt bím tóc như một bé gái. Tính tình coi như ôn hòa, nhưng lại rất bướng bỉnh, đã nhận thức việc gì thì ai cũng không thể thay đổi. . . ."

Nghe Vân Từ Xung đứt quãng nói về khuyết điểm của Kỳ Tiểu Nguyệt, Chu Nhượng lại cảm thấy được trong lòng càng chua xót, chỉ là những sinh hoạt thường ngày vậy mà hán đặt toàn bộ ở trong lòng, có lẽ yêu một người đến cực hạn, mới có thể làm được như thế, đem mọi việc lớn nhỏ của người đó đều nhớ kỹ, hơn nữa biến thành hồi ức thật đẹp. Chu Nhượng suýt nữa bị hán đánh bại, nói thật, dù không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng hai người ở chung, cứ theo lời Vân Từ Xung mà nói, lại có thể cảm nhận rõ được thứ tình cảm thân thiết chặt chẽ giữa hai người, Chu Nhượng cảm thấy nó thậm chí còn vượt qua cả tình yêu giữa nam và nữ.

Vân Từ Xung nói thật lâu, ánh mắt đã có chút miên man, Chu Nhượng đứng lên, cắt ngang hồi ức của Vân Từ Xung, Vân Từ Xung nhíu mi nhìn Chu Nhượng, Chu Nhượng hít sâu một hơi nói: "Cho người lời khuyên, dù lúc này ta buông tay, chỗ biểu ca tuyệt đối cũng không giải quyết được. Ta rất hiểu tính cách của biểu ca, nếu hán không chiếm được, hán tha hủy đi cũng không để lại cho người khác. Người cho rằng người và Kỳ Tiểu Nguyệt có thể thành đôi ư, ta mời mắt mong chờ, nếu các người thật sự có kết quả, ta sẽ cam tâm chúc phúc, nếu chẳng thể hãy thử tiếp nhận ta xem, ít ra so với Từ Mã Ngọc Kiều điều ngoa kia thì tốt hơn nhiều, đã không còn sớm, người sớm nghỉ ngơi đi"

Dứt lời, không đợi Vân Từ Xung phản ứng, xoay người đi ra khỏi Nguyệt Nhiên đình, theo đường nhỏ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Âm mưu

Kinh thành Tham tướng phủ, Tư Mã Ngọc Kiều hằm hằm vào thư phòng phụ thân, đứng đưa cánh tay phụ thân nói: "Con nghe được tin Chiêu vương hủy bỏ hôn ước, Kỳ Tiểu Nguyệt bỏ đi, hai bên một lần nữa hoà đàm a. Chu Tấn đã quay về sông Tĩnh Nguyệt, ông ta là phụ thân Chu Nhựt, nếu ông ấy nhân cơ hội này lấy chức vị Thái tử phi cho Chu Nhựt, con đây chẳng phải ở dưới nha đầu kia sao, con không cam tâm, người nhanh nghĩ cách đi"

Trong thư phòng, một nam nhân tuổi trung niên đang đọc sách, nhìn thoáng qua Tư Mã Ngọc Kiều nói: "Hoảng hốt gấp gấp như thế tương lai sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ chứ"

Giọng điệu cực kỳ nhạt nhẽo có một loại âm ngoan hiểm thấy, phụ thân Tư Mã Ngọc Kiều là một người rất có tâm cơ, chẳng thể thì tại Tư Mã tộc nhân tài đông đúc làm thế nào mà có quyền có chức như bây giờ, tên dựa theo gia phả gọi là Tư Mã Tranh. Người vốn phải thay thế chức vụ của Tư Mã Tuấn ra chiến tuyến ở Uyển Thành lẽ ra là gã, ai ngờ nửa đường xuất hiện tên tiểu quý Kỳ Thân Tĩnh, mười mấy tuổi đã được phong làm tướng quân, nếu thật sự đánh nhau thì không nói, nhưng mệnh của tiểu tử kia cũng quá may mắn, chỉ mới đánh một lần đã hoà đàm, công trạng từ trên trời rớt xuống như vậy khiến Tư Mã Tranh tức giận đã lâu.

Sau khi đình chiến gã vẫn chỉ làm tham tướng, tất cả đều do tên tiểu tử kia, này không nói, nhưng con gái yêu của gã vậy mà cũng bại dưới tay Kỳ Tiểu Nguyệt, chấp nhận làm trắc phi. Thế nhưng hiện giờ theo tin tức truyền lại, Tư Mã Tranh vẫn chưa dám nói cho Ngọc Kiều, không thì chẳng biết còn náo loạn đến mức nào. Đứa con gái ruột của gã đúng thực là ma tinh của gã mà, từ nhỏ liền thích Vân Từ Xung, nàng không biết Kỳ Tiểu Nguyệt dù thật sự bỏ đi, nhưng Vân Từ Xung hiện giờ ai cũng không cưới, ngay cả Chu Nhựt phương Bắc hán cũng cự tuyệt, huống chi Ngọc Kiều, hán cố ý muốn cưới Kỳ Tiểu Nguyệt.

Kỳ gia vốn chỉ là một dòng họ bản hàn, hiện giờ một người là tướng quân, một người là Thái Tử Phi, tương lai không lâu còn có thể là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, mà đến lúc đó nền móng của Kỳ gia cũng sâu, khó thể lay động. Thế nhưng cho dù mình hiện tại ra tay, đối phó với Kỳ Tiểu Nguyệt cùng Kỳ Thân Tĩnh, như thế thì vị trí Thái Tử Phi tương lai là Hoàng Hậu cũng không đến lượt Ngọc Kiều, vẫn bị ngăn bởi Chu Nhựt, nếu như xem bộ dáng, xem thân phận, Ngọc Kiều vẫn thua, có thể thấy, cho dù không có Kỳ Tiểu Nguyệt, tương lai ở trong thâm cung, Ngọc Kiều cũng rất khó ra mặt, những thứ này cần bàn bạc kỹ hơn.

Tư Mã Tranh vỗ vỗ tay Ngọc Kiều nói: "Yên tâm phụ thân sẽ nghĩ cách, con chờ làm Thái Tử Phi đi"

Tư Mã Ngọc Kiều nhất thời lộ ra vui mừng, phút chốc lại âm trầm mặt nói: "Cho dù con làm Thái Tử Phi, Từ Xung ca ca vẫn thích Kỳ Tiểu Nguyệt, hán đến giờ vẫn không chú ý đến con"

Tư Mã Tranh cười nói: "Con trở về nghỉ ngơi đi, việc này phụ thân sẽ thay con xử lý tốt"

Nhìn bóng lưng nữ nhân dần dần tiêu thất, Tư Mã Tranh có chút u ám nở nụ cười: "Người tới"

Rất nhanh đi vào một tiểu nha hoàn: "Lão gia có gì phân phó"

"Đi hậu viện môn khách mời Doãn tiên sinh đến, nói ta có chuyện quan trọng thỉnh giáo"

Nha đầu nọ đáp ứng rồi đi.

Tạm thời không nhắc tới chuyện ở đây, lại nói Chu Tấn đến Tĩnh trấn Hoàn Thái các, phát hiện nơi này khác hẳn với trước kia, suýt nữa cho rằng chính mình đi nhầm chỗ. Nơi này dường như nhìn không ra, tuy vẫn xa hoa như trước, nhưng sự thanh nhã trước kia không hề có, mà một đường đi tới cũng không phát hiện bất kỳ kỳ nữ xinh đẹp nào, trái lại đổi thành những tên sai vặt bận rộn cùng một màu, rất không giống phong cách Từ Liệt, Chu Tấn không khỏi âm thầm nhíu mày, từ đây có thể biết được xác suất thành công rất thấp.

Trên Hoàn Thái các hiện giờ bố trí thoải mái cao nhã, cùng vẻ tầm thường tục tĩu trước kia không hề giống, màn lụa đầy màu sắc bốn phía đã bị màu xanh nhạt thay thế, gió nhẹ di động, tựa như ảo mộng, rất sạch sẽ và thoải mái. Chu Tấn nhớ rõ nơi này thường ngày đều là một màn mưa hát ướt át, mỹ nữ như mây, nhất thời không quen với sự thay đổi này, có chút giật mình.

Trên bậc thềm cẩm thạch, Vân Từ Liệt đang cúi đầu vẽ tranh, đưa lưng về phía Chu Tấn, hơi hơi cúi đầu, gió nhẹ từ từ xuyên qua cửa sổ thủy tinh làm di động tay áo rộng rãi của hán, có một loại tiêu sái mà Chu Tấn chưa thấy qua, một lúc sau, Vân Từ Liệt mới hạ bút xoay người nhìn Chu Tấn nói: "Kỳ Tiểu Nguyệt, cậu thấy quá nhiều lần thôi, người nhìn một cái bức họa ta vẽ có giống không"

Chu Tấn vuốt râu đi tới, trên án rộng là một bức tranh thủy mặc vẽ mỹ nhân, vẽ lên dáng người xinh đẹp đang múa kiếm, toàn thân áo trắng phiêu phiêu như tiên, ngũ quan tuy không rõ ràng, nhưng cổ khí chất thoát tục kia không giống người thường, trên giấy lại vô cùng sống động có thể thấy được người

vẽ tranh hết sức nhập tâm. Chu Tấn ngắm ngẫm thờ dài, ông đương nhiên biết rõ tài vẽ tranh của Vân Từ Liệt, thật ra ở phương diện này tư chất của y có thể sánh bằng họa sĩ chuyên sở trường, chỉ là y rất ít có hứng thú vẽ thôi.

Đến hôm nay, đã nhiều năm qua, chính mình cũng chỉ thấy vài bức ảnh của y, mà đều vẽ cảnh, vẫn cho là y không biết vẽ vật, giờ xem ra mình sai rồi. Trên giấy thiếu nữ đang múa kiếm, mê say lại chuẩn xác, chỉ cần gặp qua Kỷ Tiểu Nguyệt, tuyệt đối liếc mắt một cái liền có thể nhận ra, dù sao khí chất của thiếu nữ kia quá xuất chúng. Người xưa nói họa tùy tâm mà sinh, nếu không phải trong lòng cực kỳ thích một người, tin rằng không thể vẽ chân thật như vậy. Điều này cũng nói lên, trong lòng Từ Liệt thật sự thích nha đầu kia, chính mình muốn nói lại thôi, chưa mở miệng, Chu Tấn đã biết chắc chắn không thể thành công.

Nhưng ông vẫn muốn thử một lần, lại cười nói: "Đã lâu không thấy con vẽ tranh, tâm này rất có sức sống, lão phu không biết kiếm pháp của nha đầu Kỷ Tiểu Nguyệt kia lại tinh diệu như vậy"

Vân Từ Liệt nghĩ nghĩ nói: "Kỳ thật con đối với nàng hiểu biết rất ít, tính ra con chỉ thấy nàng ba lần, hai lần chỉ là nhìn lướt", nói đến đây, không khỏi khẽ cười nói: "Kỳ thật tuy nàng nhìn có vẻ lạnh nhạt bình tĩnh, nhưng tiểu nha đầu kia có mặt rất đáng yêu, hết sức thú vị"

Cúi đầu nhìn thoáng qua bức họa của chính mình, khóe miệng Vân Từ Liệt ý cười dần mở rộng, nhộn nhạo mở hình ra. Thế mà Chu Tấn có thể cảm thấy được trong gương mặt tươi cười của y ẩn chứa sự ngọt ngào trong đáy, Chu Tấn âm thầm kinh hãi, châm chước thật lâu sau không biết như thế nào mở miệng, Vân Từ Liệt lại thu hồi ý cười, đôi mắt xẹt qua một tia sắc bén, chậm rãi ngồi xuống nói: "Cậu mời ngồi, Nhược Nhược đại hôn chuẩn bị ra sao rồi, cho dù ta không cưới Từ Mã Minh Tuệ, nàng cũng không gặp trở ngại gì đi"

Chu Tấn nhìn y nói: "Từ Liệt, con biết thân phận Kỷ Tiểu Nguyệt là gì không"

Vân Từ Liệt lười biếng ngã về phía sau, tà tà dựa vào giường êm đáp: "Thân phận gì, không phải là Thái Tử Phi mà Vân Từ Xung đã định sao"

Chu Tấn nói: "Nếu biết, con lại cố ý muốn kết hôn với nàng, sao có thể được, cho dù phong hoa tuyết nguyệt thế nào, cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, không đáng phá hủy thể cục vừa mới dụ đi"

Vân Từ Liệt xi một tiếng cười giễu: "Cậu, vốn hoà đàm cũng chỉ là kéo dài thời cơ thôi, nếu không phải sợ phò và cậu đều phản đối, con hẳn đang ngồi thiết kỵ, chỉ sợ giờ đã đến cửa thành Nghiêu kinh rồi, nào để ý nhiều như vậy"

Chu Tấn nói: "Nhưng hiện giờ cho dù Vân Từ Xung bỏ được thứ mình yêu thích, nhưng là Kỷ Tiểu Nguyệt cũng không biết đi đâu"

Con người Vân Từ Liệt hiện lên tia tàn nhẫn: "Con chỉ định ra danh phận trước mà thôi, nhìn tên Kỷ Tiểu Nguyệt và Vân Từ Xung đặt cạnh nhau, khiến tim con như bị kim đâm vậy"

Chu Tấn không khỏi âm thầm hút khí, đây là ham muốn chiếm hữu đến mức điên cuồng, thật không biết Kỷ Tiểu Nguyệt này là phúc hay là họa. Vân Từ Liệt nhìn Chu Tấn liếc mắt một cái nói: "Cậu chẳng lẽ không hi vọng Nhược Nhược hạnh phúc sao, nếu có Kỷ Tiểu Nguyệt ở đây, sao Vân Từ Xung có thể thích nha đầu Nhược Nhược kia. Cứ như vậy, Tiểu Nguyệt thuộc về con, tất cả đều vui vẻ, lại nói lấy nếu có thể lấy Tiểu Nguyệt, con tin tưởng tương lai nghiệp lớn của con nhất định thành công, chẳng phải cũng chỉ có nàng mới đủ tư cách đứng bên cạnh con sao. Cậu còn không biết, ám vệ truyền đến tin tức, bao thuốc nổ kia cũng không phải ý kiến của Kỷ Thần Tinh mà do Tiểu Nguyệt nghĩ ra, chỉ trong một đêm đã nghiền cứu chế tạo thành công. Điều này nói lên điều gì, cậu không cần con nói chắc cũng hiểu rõ. Nha đầu kia mấy năm nay vẫn giấu tài, những thứ chúng ta biết, chỉ là một mặt nhỏ của nàng. Nếu lần này không phải liên quan đến ca ca ruột của nàng, đoán chừng nàng sẽ không lộ ra, đương nhiên trong lòng con cực kỳ thích nàng, thích đến nổi, thậm chí bản thân con cũng giật mình. Thế nhưng con vẫn còn lý trí, cô gái như vậy nếu thuộc về Vân Từ Xung, đó không phải là đại họa với phương Bắc của chúng ta sao"

Chu Tấn không khỏi khiếp sợ, nguyên lai thứ kia là bút tích của nàng, Chu Tấn nhìn thoáng qua ánh mắt hết sức cuồng nhiệt của Từ Liệt, không khỏi âm thầm giật thót mình. Lại nghĩ đến Vân Từ Xung, nơi đó sẽ buông tay, Vân Từ Xung nhìn qua tuy ôn hoà, kỳ thật bên trong lại khá giống Từ Liệt, nếu chạm đến đến thứ mà hắn đề ý, tin chắc hắn sẽ bá đạo không thua Từ Liệt. Nếu nói Từ Liệt một con báo đốm tàn nhẫn lạnh khốc, Vân Từ Xung sẽ là một con sư tử vì bảo vệ địa bàn của mình mà không tiếc chiến đấu đến chết. Nếu hai người chống lại nhau, đó là họa lớn của Nghiêu Quốc.

Đây là điều Chu Tấn không muốn thấy nhất, nhưng may mà, theo quan sát của ông, Vân Từ Xung đối với thứ gì cũng đều nhàn nhạt, thậm chí đối với ngôi vị hoàng đế kia cũng như gió thổi mây trôi, nhưng với Kỷ Tiểu Nguyệt thì không chỉ đơn giản là tình cảm giữa nam và nữ. Có thể nói Kỷ Tiểu Nguyệt do chính tay hắn che chở nuôi lớn, cũng như là cây bói mẫu và trăn châu, từng chút từng chút dụng tâm huyết tẩm bổ nàng, đợi đến ngày nàng toả sáng rực rỡ thì sao hắn có thể đem nàng tặng cho người khác, đây thật sự là một vấn đề rất khó khăn.

Chu Tấn có chút suy sụp, hiểu rõ đành bảo: "Vấn đề này để sau bàn lại, cựa thần cáo lui trước"

Vân Từ Liệt khoát tay, Chu Tấn đi ra ngoài, trở lại trạm dịch, lại ngoài ý muốn phát hiện bóng dáng Chu Nhược, không khỏi sùng sột nói: "Sao con lại trở lại"

Chu Tấn dường như có chút tức giận đáp: "Nào tên Vân Từ Xung kia thật sự bị hư rồi, con nói hắn không thông, ở lại đó rất bức mình, cho nên trở lại"

Chu Tấn không khỏi xoa bóp huyết thái dương có chút đau của mình, đến mức này thật sự rồi bởi không cách nào cứu chữa.

Chuyện hoà thân ở nam bắc tạm thời ngừng lại, nhưng một sự kiện to lớn khác lại xảy ra ở Nghiệp thành, ngày này sáng sớm, Từ Mã Tranh ra roi thúc ngựa mang theo thị vệ đến Nghiệp thành, cầm đến thánh chỉ của Hoàng đế, mọi người quỳ xuống đất tiếp chỉ, Từ Mã Tranh âm thầm nhìn lướt qua Kỷ Thần Tinh, mở ra thánh chỉ lớn tiếng tuyên đọc: "Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết: Đại tướng quân Kỷ Thần Tinh trong trận chiến tại Uyển Hiêm nghi có thông đồng với địch, chiếu mệnh tham tướng Từ Mã Tranh tiếp nhận chức vụ Đại tướng quân, Kỷ Thần Tinh đánh trước rồi cho nhập đại lao, tùy

ý áp tải về kinh đợi xét xử, khâm thử "

Lập tức liền có thị vệ tiến lên bắt lấy Kỳ Thần Tinh. Hồ Tử nhất thời đứng thẳng, này không thể nghĩ ngờ là tai họa đột ngột giáng xuống, hần hoài nghi lỗi tại mình có vấn đề, tội danh thông đồng với địch sao có thể có liên hệ với hần. Vân Tử Xung tiến lên trước ngăn lại thị vệ, hướng về phía Tư Mã Tranh nói: "Cái này làm sao có thể, trận chiến Uyển thành có Hách Liên Chi đốc quân, về sau còn có ta ở đây, sao lại nói thông đồng với địch "

Tư Mã Tranh ánh mắt chớp lóe nói: "Thái tử điện hạ, chuyện này vì thần cũng không biết, bất quá có một tiểu binh ở Uyển thành chính mồm tố giác, có chứng cứ Kỳ Thần Tinh thông đồng với địch, Thái tử cần xem qua"

Vân Tử Xung nói: "Đương nhiên"

Tư Mã Tranh vung tay lên, thị vệ phía sau nhanh chóng trình lên một phong thư ghi phần lời khai, trên phong thư cũng không có kí tên. Vân Tử Xung nhìn Kỳ Thần Tinh liếc mắt một cái, từ bên trong rút ra giấy viết thư, qua loa nhìn một lần, bất giác âm thầm kinh hãi, thể chữ rất quen thuộc, vừa thấy liền biết là chữ Hồ Tử. Hồ Tử tập được là thể chữ lệ, đặt bút Tăng Phong, thu bút Hồi Phong, dừng bút ngắt nghỉ, từng câu từng nét Vân Tử Xung đều vô cùng quen thuộc, chỉ vì hần từng nhiều lần cùng Tiểu Nguyệt đọc thư Hồ Tử viết cho Tiểu Nguyệt, tuy cùng học chung một học viện, nhưng một tháng chỉ gặp mặt vài ngày, cho nên Hồ Tử thành thói quen viết thư cho Tiểu Nguyệt, cơ hồ ba ngày một phong, nội dung lộn xộn lại ti mỉ, đều là những việc vụn vặt ở học viện .

Hồi lâu, Vân Tử Xung đối với nét chữ của Hồ Tử cũng rất quen thuộc, hiện giờ không cần nhìn kỹ, Vân Tử Xung liền biết dù không phải xuất từ tay Hồ Tử, cũng là có cao nhân lợi hại bày ra âm mưu này, mục đích chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ với Tiểu Nguyệt. Việc này xử lý quá khó khăn, cho dù mình có tâm bao che, hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, bản thân cũng không biết nói sao. Dù hiểu đây là âm mưu được bày ra một cách chu đáo chặt chẽ, nhưng nhất thời không vạch trần được, Hồ Tử không thể không chịu chút tội rồi, điều mình có thể làm, chỉ có thể thần tốc điều tra rõ ràng, tìm ra người cầm đầu phía sau, mới có thể trả sự thanh bạch lại cho Hồ Tử.

Nghĩ đến đây, Vân Tử Xung khó lòng nhìn thoáng qua Tư Mã Tranh: "Chứng cứ này không đủ chứng thực, như vậy, trước không thể định tội Kỳ tướng quân "

Tư Mã Tranh nói: "Đương nhiên, Hoàng thượng cũng sợ oan uổng Kỳ tướng quân, nên mệnh lệnh trước bắt giữ sau điều tra lại"

Vân Tử Xung nhìn thoáng qua Tư Mã Chu cùng Hách Liên Du, hai người sắc mặt bình tĩnh khó lòng, khó thể đoán được, lại nói: "Một khi đã vậy, trước hết đem Kỳ tướng quân đến Trích Tinh lâu đi"

Hồ Tử trái lại bình tĩnh khác thường, đột nhiên xảy ra biến hóa không ngờ đến như vậy, qua lúc ban đầu ngỡ ngàng, Hồ Tử không khỏi nhớ tới Tiểu Nguyệt đã từng nói với hần. Sau khi chiến sự ở Uyển thành kết thúc, Tiểu Nguyệt khuyên chính mình quay về Nguyệt Thành, mình lại cố ý tiếp tục ở lại trong quân, một là vì Minh Tuệ già đi xa, còn lại cũng vì tâm muốn lập nghiệp, lúc ấy Tiểu Nguyệt thấy khuyên không có kết quả, lúc gần đi thờ dài nói: "Huynh muội chúng ta không thuộc vòng luân quần này, cho dù chúng ta ngẫu nhiên được tạo hóa ưu ái, nhưng không có chỗ dựa, chỉ một biến động nhỏ cũng sẽ bị đập đổ. Người như ca và muội, ngoài mặt tạm thời nở mày nở mặt, ca có biết ở một góc tối mà chúng ta không hề biết, có bao nhiêu người bởi vì ghen tị mà lạng lẽ bày ra rất nhiều âm mưu, ca phải cẩn thận "

Lúc ấy hần không đồng ý, nhưng hôm nay, Hồ Tử đột nhiên tỉnh ngộ, muội muội cho tới nay đều nhìn thấy mọi việc, không khỏi ngẫm cười khổ, âm mưu này chỉ sợ không nhằm vào tướng quân là hần.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Liên thành

Trích Tinh lâu ở phía sau sườn núi của thủ phủ Nghiệp thành, dựa vào vách đá, phía dưới là sông Tinh Nguyệt , chỉ có một con đường có thể ra vào, nguyên là chỗ dùng để tế trời cầu mưa, trên thực tế lại tương tự đài quan sát. Lâu cao bảy tầng, trên cùng là một cái sân thượng, nghe nói nếu đứng ở trên đây ban đêm trời đầy sao giờ tay là có thể lấy xuống, đương nhiên chỉ là truyền thuyết. Lâu đã bỏ hoang thật lâu, là toà nhà hình tháp, bởi vậy tên Trích Tinh lâu.

Vân Tử Xung đem Kỳ Thần Tinh nhốt tại nơi này là có dụng ý, tuy điều kiện kém chút, nhưng không phải rất an toàn sao. Ngoài cửa có thị vệ trông coi, toà nhà hình tháp có bàn đá chiếu trái, xem như không có khó khăn gì, ít nhất so với nhà giam thì tốt hơn một chút. Ngồi ở trên chiếu, ngẩng đầu có thể thấy trời đêm ngoài cửa sổ, đích xác giống như cách sao trên trời rất gần, nghiêng tai lắng nghe có tiếng nước chảy ào ào của sông Tinh Nguyệt loáng thoáng truyền lên.

Hồ Tử bất giác có chút xuất thần, nhớ tới chuyện hôm nay gặp phải, có lẽ sớm hay muộn cũng sẽ đến, nhưng may mà muội muội mình ít ra vẫn an toàn, thế nhưng sợ chuyện này chỉ mới là bắt đầu thôi. Hồ Tử hơi nhíu mày, mục đích của người đằng sau âm mưu này tuyệt đối không đơn thuần để mình vào tù, hoặc đơn giản là thu hồi chức quan, Hồ Tử cảm thấy được mục đích thật sự chính là Tiểu Nguyệt. Nếu tội danh thông đồng với địch của hần được chứng thực, như vậy Tiểu Nguyệt thậm chí cả cha mẹ, chỉ sợ khó có thể an toàn, bây giờ quan trọng nhất là mau chóng báo với cha mẹ trốn đi, tránh bị liên lụy.

Nhưng hiện giờ ai còn có thể đi truyền tin chứ, đang âm thầm cân nhắc, phía dưới truyền đến tiếng bước chân rõ ràng. Hồ Tử bị nhốt trên đỉnh toà nhà hình tháp phía dưới có bảy đạo cửa sắt, dù cho Hồ Tử có bản lĩnh to lớn nhường nào, trừ phi biết bay, nếu không cũng khó mà bỏ trốn. Âm thanh đóng cửa vang lên, tiếng cửa sắt mở ra, Tư Mã Minh Tuệ mang theo hộp đựng thức ăn đi đến, sắc mặt Hồ Tử không khỏi tối sầm lại, đời này mình và Minh Tuệ dường như luôn thiếu chút vận mệnh, cho dù nàng tránh thoát việc lấy chồng ở xa, mình lại hãm sâu trong tù, cuối cùng vẫn không thể hạnh phúc được.

Tư Mã Minh Tuệ bày chút đồ ăn đặt trên bàn đá, nói nhỏ: "Ngươi đừng sốt ruột, Tử Xung ca ca sẽ điều tra rõ chân tướng trả lại trong sạch cho ngươi "

Thanh âm có chút run rẩy nghẹn ngào, Hồ Tử biết chuyện này không dễ dàng gì, đối phương nếu dám bịa đặt như vậy, khẳng định đã chuẩn bị chu đáo, đoán chừng tội chứng của mình hiện giờ đang đặt trước mặt Vân Tử Xung, cho dù hần là Thái tử, Hồ Tử cũng hiểu rõ hần cứu không được mình. Hộp đựng thức ăn có một bầu rượu, Hồ Tử cầm lên ngưỡng cổ uống vài ngụm nói: "Hiện giờ ta không sốt ruột ", nghiêng tai nghe một chút bên ngoài không có động tĩnh gì, mới đi nhanh đến gần Tư Mã Minh Tuệ nhỏ giọng: "Ta hôm nay rơi vào tình trạng này, hoàn toàn là tự làm tự chịu, nhưng người nhà ta không có bất kỳ quan hệ gì. Ta cả đời này cũng sẽ không cầu ngươi, hiện giờ ta cầu ngươi một chuyện, mong ngươi nể tình thân của chúng ta trong thời gian qua, làm ơn nhất định thay ta hoàn thành"

Tư Mã Minh Tuệ cái mũi đau xót nói: "Ngươi không cần ủ rũ như vậy, có gì thì nói đi, chẳng lẽ ta còn cần ngươi cầu sao"

Hồ Tử thấp giọng nói: "Ngươi ra ngoài nhanh chóng sai người đi truyền tin cho cha mẹ ta, để bọn họ đến nơi khác tránh né một thời gian "

Tư Mã Minh Tuệ thân thể chấn động nói: "Không thể nào, ngươi vốn bị oan, cha mẹ ngươi sẽ không có chuyện gì đâu, lại có Tử Xung ca ca và ông ngoại ở đây, chẳng lẽ còn có người dám động vào cha mẹ ngươi sao"

Hồ Tử nói: "Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ngươi mặc kệ cái khác, mau chóng theo lời ta nói mà làm đi, nếu như liên lụy cha mẹ, ta chết một vạn lần cũng không thể nhắm mắt, hãy mau đi đi"

Giọng điệu rất nghiêm trọng cấp bách, Tư Mã Minh Tuệ cũng không cùng hần nhiều lời, đơn giản dặn dò vài câu, liền vội vã ra ngoài. Hồ Tử liệu không sai, sau khi Hồ Tử bị giam ở Trích Tinh lâu, Tư Mã Tranh mang theo thị vệ cấp bách đến chỗ phòng Hồ Tử điều tra, bên dưới giường Hồ Tử quả nhiên có một hộp gỗ nhỏ, sau khi mở ra tất cả mọi người đều cả kinh. Đó là một hộp minh châu chói mắt, mỗi quả đều to bằng trứng bồ câu, một viên đều có giá trị ngàn vàng, huống chi đây là một hộp.

Vân Tử Xung âm thầm nhủ mày, một vòng vu oan hãm hại này, thủ đoạn nghiêm mật, ra tay ngoan độc, đây là muốn một lần liền đưa Hồ Tử vào chỗ chết. Mong muốn hoà hoãn thời gian cũng không được, Vân Tử Xung âm thầm đánh giá Tư Mã Tranh, người này hiểm nghi lớn nhất, nhưng hần làm như vậy mục đích là gì, bản thân mình cũng chỉ có thể hoài nghi thôi. Chứng cứ tuy có vẻ vô cùng xác thực, nhưng Hách Liên Du cùng Tư Mã Chu đồng thời quả quyết, Tư Mã Tranh cũng không dám ngay lập tức đem Hồ Tử áp giải vào kinh, xem như chừa lại cho Vân Tử Xung mặt mũi, nhưng cho dù là Vân Tử Xung cũng chỉ có thể kéo ba ngày, dù sao luật pháp không thể dung túng cho tình cảm.

Kỳ thật Vân Tử Xung biết, hiện giờ có lẽ phải dựa vào người đã ở trong quân tổ giác mới có thể tìm được một đường sống. Kể kia trái lại cũng theo đến đây, Vân Tử Xung đã từng thấy gã, tại Uyển thành quả thật đã từng hầu hạ Hồ Tử, nhưng chưa đợi Vân Tử Xung tìm, lại phát hiện không thấy gã nữa, tìm khắp nơi đều không có, đây không phải quá trùng hợp sao. Vân Tử Xung vẫn chưa nghĩ ra đối sách, vào ngày thứ ba, sắc trời mới vừa tờ mờ sáng, tiếng bốp bốp gõ cửa đánh thức Vân Tử Xung, Vân Tử Xung vội vàng đứng dậy, gã sai vặt mở cửa phát hiện là Hách Liên Du.

Hách Liên Du rõ là đã vội vã chạy tới, trên người áo choàng cũng mặc không chỉnh tề, trên mặt hết sức lo lắng, vừa nhìn thấy Vân Tử Xung liền hô: "Nhanh! Nhanh! Trích Tinh lâu, xảy ra chuyện lớn rồi."

Vân Tử Xung trong lòng căng thẳng, không đợi Hách Liên Du nói xong, bóng dáng chớp lóe lập tức chạy về phía sau núi, đến chỗ Trích Tinh lâu, tầng tầng cửa sắt đều đã mở ra, thị vệ bên ngoài cũng không có. Vân Tử Xung vội vàng lên trên Trích Tinh lâu, đến chỗ tầng đỉnh, không khỏi hít một hơi lạnh, Tư Mã Tranh cùng Tư Mã Chu đều đã đến đây, Tư Mã Chu có chút giật mình, mà Tư Mã Tranh trong tay cầm theo kiếm, mũi kiếm có thể thấy rõ ràng vết máu vẫn chưa khô.

Vân Tử Xung chỉ cảm thấy trong não nổ vang một tiếng, vội vàng tiến lên một bước nắm cổ tay Tư Mã Tranh, khoe mắt như muốn nứt ra, gằn giọng: "Vết máu này là của ai, chẳng lẽ ngươi làm xằng, không được phép đã dùng hình phạt riêng sao ?"

Tư Mã Tranh vội vàng nói: "Tên Kỳ Thần Tinh kia muốn chạy trốn, bị thị vệ phát hiện, thời điểm ta tới, hần đang muốn theo vách đá đào tẩu. Ta đương nhiên muốn ngăn cản mới cùng hần đánh nhau, hần bị ta một kiếm đâm trúng đùi nên trượt chân rớt xuống, Thái Phó cũng tận mắt nhìn thấy"

Vân Tử Xung lão đảo suýt nữa ngã xuống, bình tĩnh lại, nhìn cửa bên cạnh, không khỏi nhắm mắt lại, dưới đài cao vách đá sâu không thấy đáy, thậm chí sông Tinh Nguyệt phía dưới đều nhìn rất hẹp, vài cành cây trên vách đá vươn ra, còn treo một áo ngoài màu thanh lam của Hồ Tử, từ nơi này ngã xuống làm sao có thể sống nổi. Vân Tử Xung lạnh lùng nhìn chằm chằm Tư Mã Tranh nói: "Ta thật không biết Kỳ tướng quân sao có thể trốn từ nơi này, trừ phi hần biết bay, nếu không phải kẻ ngu si thì cũng là đần độn, rõ ràng hần sẽ không làm thế, chuyện này không phải quá quỷ dị sao, Tư Mã đại nhân, ngươi."

Vân Tử Xung còn chưa nói xong, đã bị Tư Mã Chu ngắt lời nói: "Chuyện đã qua, Tử Xung đừng oan uổng Tư Mã đại nhân, như vậy không ổn. Hiện giờ truy cứu trách nhiệm thì có ích lợi gì, chuyện cần thiết bây giờ là tra ra chân tướng để trả lại trong sạch cho Kỳ Thần Tinh, để hần dưới cừu tuyền có thể thoải mái"

Giọng điệu có một loại bất đắc dĩ cùng tang thương, sắc mặt Vân Tử Xung vô cùng u ám, tình cảm của Tiểu Nguyệt và Hồ Tử hần hiểu nhất, hần hiện tại cũng không dám nghĩ, Tiểu Nguyệt biết chuyện này sẽ làm sao bây giờ. Hách Liên Du vội vàng đi lên, cầm trong tay một tờ giấy, có chút thở hổn hển nói: "Đã tìm được gã tổ cáo, thị vệ báo lại, sáng sớm phát hiện tung tích của gã ở trong một phòng trọ nhỏ trong thành, bị người giết, một đao mất mạng, bên

dưới bàn còn tìm được một phong thư chưa viết xong.”

Vân Từ Xung tiếp nhận thư, gân xanh chợt nổi lên, nội dung rất đơn giản. Thư viết, gãi ghen tị vì một tên bản hàn như Kỳ Thần Tinh lại một bước lên trời nên nghe theo lời người khác, chuẩn bị độc kế hãm hại Kỳ tướng quân, nhưng chuyện xảy ra xong lại cảm thấy hối hận, ngày đêm chịu lương tâm khiển trách, suốt ngày thấp thỏm lo âu, cho nên quyết định.

Mặt sau vẫn chưa viết xong, sự tình cứ như vậy hiển lộ chân tướng rõ ràng, lại đổi bằng tuổi trẻ và sinh mệnh của Hồ Từ, nhưng người chủ mưu đằng sau là ai, thật là chết không đối chứng. Tư Mã Tranh âm thầm thờ nhẹ ra, thiếu chút nữa mọi chuyện liền hùy trên tay một nhân vật phụ, lão Lý thật sự ngu xuẩn, tìm người lại càng ngu xuẩn, người là diệt khẩu, lại suýt nữa lưu lại manh mối.

Vân Từ Xung âm thầm nhìn lướt qua Tư Mã Tranh, con người chớp lóe, biết toàn bộ chuyện này đều có người ở phía sau lập kế hoạch, từng bước một kín kẽ không một sơ hở, giờ muốn tìm điểm yếu cũng tìm không được. Tựa như thám án chết, người nơi này mới vừa tìm được manh mối, người ta nơi đó đã tìm đến ngọn nguồn, hoặc chế tạo một ngọn nguồn kết án khác, người có thể làm gì nữa. Toàn bộ sự việc từ lúc phát sinh đến khi kết thúc cũng chỉ ngắn ngủn ba ngày, người đứng sau với những thủ đoạn và mưu toan rõ ràng, chính là hắn ta sao.

Sắc mặt Vân Từ Xung rất khó coi, khiến hắn không thể chấp nhận nhất, toàn bộ đều diễn ra trước mắt mình, sao hắn có thể nói với Tiểu Nguyệt đây, không chừng nàng sẽ hận chết mình.

Liên thành phương Bắc, là một tòa thành rất gần Tinh trấn, nằm ở phía tây bắc của Tinh trấn, Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên Chi đã ở đây mấy ngày, nguyên nhân là vì nơi này có một loại hoa cực kỳ đặc biệt, hấp dẫn Tiểu Nguyệt. Địa lý Liên thành rất ưu việt, bên cạnh là Tinh trấn phồn hoa, mặt sau ngọn núi chính nổi danh ở phương Bắc Liên Vân sơn, nghe nói núi này trải dài trăm dặm, có thể so với Nghiêu sơn. Liên thành tọa lạc dưới chân núi, cho nên nơi này đại đa số người dân đều dựa vào săn thú mà sinh sống, so với Tinh trấn phồn hoa, nơi này ngược lại rất bình thường, dân chúng ở đây đa số đều giản dị kham khổ, cơ hồ mọi người có tiền đều dọn đến Tinh trấn.

Mấy ngày trước, Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên Chi không tính toán đi đến đây, nhưng Hách Liên Chi bảo, nếu muốn đến Tinh Thành cũng chỉ có thể đi từ nơi này, đây là đường tắt, vì thế hai người cẩn thận vòng qua Tinh trấn mới đến thành nhỏ này. Khi bọn họ vào thành cũng là đi qua chợ, nhìn thấy một tiểu cô nương bán nấm, có lẽ sợ làm hỏng nấm nên tiện tay ngắt chút cỏ dại che ở mặt trên giỏ trúc, trong đồng cỏ dại rồi bởi có một loại hoa không nhụy, hình dạng có chút tương tự hoa loa kèn, nhưng cũng không giống, đóa hoa có ba cánh rất nhỏ, có chút hương vị đặc biệt.

Tiểu Nguyệt bước đến chỗ tiểu cô nương, cẩn thận quan sát thật lâu, cảm thấy rất giống một loại hoa trong sách mình đã từng xem qua nhưng chưa từng thấy qua trước đây, hoa Mạn Đà La thần bí của Phật giáo, Tiểu Nguyệt sờ dè dặt với nó có hứng thú, trừ bỏ những truyền thuyết và chuyện xưa liên quan đến nó còn vì độc tính của nó. Ở hiện đại, Mạn Đà La thuộc loại thực vật được quốc gia chặt chẽ quản chế, nơi này lại bị coi như cỏ dại, Tiểu Nguyệt dù biết nó có giá trị nhất định về dược liệu, nhưng đặc điểm lớn nhất vẫn là có kịch độc, còn có thể làm người ta sản sinh ảo giác, xem như một loại ma túy tự nhiên.

Gặp được loại kỳ hoa này, đương nhiên muốn tự mình nhìn thử, lại nói chỉ nhìn thấy một đóa, cũng không vội kết luận có phải Mạn Đà La như trong sách nói hay không. Thế nhưng thật sự rất giống, vì thế nàng liền cùng Hách Liên Chi thương lượng, ở lại đây mấy ngày rồi đi, Hách Liên Chi đương nhiên không phản đối, cả Liên thành cũng chỉ có một quán trọ nhỏ, mà khách trọ vô cùng thưa thớt. Khi ngồi ăn cơm ở quán trọ, Tiểu Nguyệt vẫn cầm đóa hoa trắng kia nghiên cứu, Hách Liên Chi không khỏi cười nói: "Cái này chẳng lẽ thật sự là thứ gì rất hiếm sao, ta thấy nó như một đóa hoa đại tầm thường"

Nói xong rót một ly trà xanh cho Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn y một cái: "Người từng đọc kinh Phật chưa?"

Hách Liên Chi đáp: "Có đọc một chút, nhưng không tinh thông"

"Trong Pháp Hoa Kinh từng đề cập đến một loài hoa, người nhớ không"

Hách Liên Chi nghĩ nghĩ nói: "Người nói là Mạn Đà La ư"

Tiểu Nguyệt nở nụ cười gật đầu nói: "Không sai"

Hách Liên Chi nhận lấy hoa từ trong tay Tiểu Nguyệt, tỉ mỉ nói: "Nhìn không giống lắm, nhớ rõ Pháp Hoa Kinh ghi lại, Mạn Đà La hoa từ trên trời giáng xuống, hoa lạc như mưa. Đạo gia Bắc Đẩu lại có một sứ giả là Mạn Đà La Tinh, bởi vì sứ giả tay cầm hoa này, cho nên gọi là Mạn Đà La, là một trong bốn loại hoa trồng trên Thiên giới. Ta vẫn cho rằng đây chỉ là truyền thuyết, lại nói cho dù có thật, chẳng phải cũng sẽ kiêu diễm mỹ lệ không giống bình thường sao, hoa này nhìn thật sự rất tầm thường"

Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng nở nụ cười, chỉ chỉ hoa trong tay y nói: "Cái này sờ đi gọi là hoa của Phật giáo không phải bởi vì nó kiêu diễm, mà vì nó không tâm không nhụy. Thế giới Phật gia tu hành vốn là một thế giới theo quan niệm trong sạch, muốn rời hồng trần, trong tay trống rỗng, vạn sự đều không, cho nên loại hoa không nhụy này đúng với triết lý của Phật giáo, tượng trưng cho tâm trống, vô tâm cùng an tâm, cho nên mới được gọi như thế "

Hách Liên Chi nhìn nàng, nhẹ giọng nở nụ cười nói: "Thật không biết người đọc những thứ này ở đâu, tuổi còn nhỏ sao lại đi nghiên cứu kinh Phật"

Tiểu Nguyệt nói: "Ta không hề tinh thông kinh Phật, chỉ đối với loại hoa này có nghiên cứu đã lâu mà thôi, hôm nay bỗng dưng nhìn thấy thật, còn có chút không tin"

Hách Liên Chi nói: "Người không nghe tiểu nha đầu kia nói sao, loại hoa này ở sau núi cúi người là thấy, chúng ta ngày mai đến xem thử"

Tiểu Nguyệt gật gật đầu có chút lo lắng nói: "Không biết dân chúng nơi này biết không, hoa có kịch độc, thường xuyên tiếp xúc nó thật không tốt "

Ánh mắt Hách Liên Chi chợt trở nên ôn nhu khẽ đáp: "Thật sự đúng là tâm thầy thuốc như phụ mẫu, mặt này của người, ta trước kia không dự đoán được "

Tiểu Nguyệt không khỏi nở nụ cười: "Thật ra đây mới đúng là thứ ta thích nhất, hơn nữa làm chuyện này rất vui, từ nhỏ ta đã thích hương vị thảo dược, cảm thấy so với bất luận hoa tươi xinh đẹp nào cũng thơm hơn"

"Trách không được trên thân người luôn có mùi thuốc nhàn nhạt, thì ra là thế"

Tiểu Nguyệt không khỏi tỉnh thần mờ mịt, loại mùi thuốc này Từ Xung cũng rất thích, luôn xin nàng bỏ chút lòng làm cho hắn một cái túi hương, đem vài vị hương thơm thảo dược bỏ vào, thường xuyên mang theo, nói như vậy dù ở kinh thành cũng giống như có Tiểu Nguyệt bên người. Thế nhưng việc thừa thừa, Tiểu Nguyệt dứt khoát cản lại, không tự làm mất mặt, tập tành vài năm đều lắc đầu, bây giờ nghĩ lại, ước chừng hắn đang đeo chỉ ít hai túi hương, tin rằng khuê tú gia giáo ở đây, Tư Mã Ngọc Kiều và Chu Nhược có thể làm cực kỳ đẹp.

Nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt cảm thấy trong lòng toát ra một hương vị chua chát, nhanh chóng lan tràn đến toàn thân, lồng ngực chợt có chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sợ hãi

Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên Chi ở trên núi Liên Vân mấy ngày, quả thật, nơi này khắp núi thậm chí ở cạnh khe suối, tùy lúc đều có thể thấy được Mạn Đà La. Một đóa hoa nhìn thì thật bình thường, nhưng một rừng Mạn Đà La, lại làm cho người ta cảm thấy cực kỳ tươi đẹp, mỹ lệ mà xinh đẹp. Tiểu Nguyệt nói cho hai người, loại hoa này bọn họ gọi là Mê Tâm Thảo, thường buổi chiều ở trong núi, sẽ tỏa ra mùi hương rất dễ chịu, bất quá nếu ngửi nhiều, dễ dàng bị lạc tâm trí, sinh ra một loại ảo giác, cho nên mọi người mới gọi nó là Mê Tâm Thảo. Bây giờ vẫn còn sớm, tới mùa thu mới có thể kết hạt giống, hạt giống có thể trị đau bụng, cực kỳ tốt, bất quá không thể dùng nhiều vì nó có độc.

Đợi cho tiểu phu đi, Tiểu Nguyệt mới nói với Hách Liên Chi: "Xem ra ta lo lắng nhiều, nơi này dân chúng đối với loại hoa này cực kỳ hiểu biết "

Hách Liên Chi mỉm cười nói: "Bất quá cũng không uổng chuyến này, người xem khắp núi đều là Mạn Đà La, chẳng phải rất đẹp sao"

Tiểu Nguyệt xoay người nhìn lại, bọn họ đang đứng trên một tảng đá lớn ở giữa sườn núi, mặt phải là đường núi uốn lượn khúc chiết, mặt trái là một bên đường dốc. Thời khắc mặt trời ngã về phía tây, xa xa nhìn lại, núi đồi liên miên, đều nhuộm một màu vàng kim, thêm nữa sương mù trong núi, nhìn qua mờ mờ ảo ảo, rất có phần tiên khí, mà khắp núi Mạn Đà La theo gió lay động, ở trong trời chiều càng thêm một loại rực rỡ mỹ lệ.

Tiểu Nguyệt gật gật đầu cười nói: "Chuyến đi này không tệ"

Hai người nhìn nhau cười, từ từ theo đường dốc xuống núi, xuống núi trần nhỏ đã lên đèn, sảnh lớn của quán trọ đã có hơn mấy bàn khách, có lẽ là hôm nay mới vào ở, Tiểu Nguyệt cùng Hách Liên Chi đơn giản gọi hai món ăn, cơm cùng một ấm trà nóng, từ từ ăn bữa tối. Bàn cạnh bên có hai vị khách mới tới, hiển nhiên là hôm nay mới gặp được, đang hàn huyên. Một người là một đại hán trung niên vạm vỡ, mày rậm mắt to cực kỳ thô kệch, người còn lại thì râu quai nón, mặc quần áo theo phong cách phương Bắc rất đặc sắc, cực kì lưu loát, mà quần áo vị râu quai nón bận là trang phục phía nam, đoán chừng hắn là thương nhân tới thu da lông.

Hai người thật cao hứng, lớn tiếng kêu hô tiểu nhị mang thức ăn lên, ngồi ở kia vừa uống rượu vừa lớn tiếng nói chuyện với nhau, vị đại hán nói với vị râu quai nón: "Lão Viên người lần này là từ Nghiệp thành tới hử, người nói xem hôn sự giữa Chiêu vương của chúng ta và công chúa các người sao mãi không cử hành, ta còn chờ tại Tinh trấn xem nào nhiệt a"

Tiểu Nguyệt không khỏi sùng sột, buông chiếc đĩa trong tay, cúi đầu uống một ngụm trà nóng, im lặng nghe hai người đối thoại, vị râu quai nón nói: "Người đừng đợi nữa, nói cho người biết thất bại rồi, Chiêu vương của các người đến nơi thì đối tượng, ngày đón dâu cương quyết không cần công chúa, yêu cầu đổi thành Kỳ Tiểu Nguyệt"

"Kỳ Tiểu Nguyệt, có phải tài nữ nổi danh của Nguyệt Thành" Đại hán giật mình nói, râu quai nón gật gật đầu: "Đúng vậy, người nói đây chẳng phải không nói lý lẽ sao"

Đại hán lại tiếp: "Nói lý lẽ gì chứ, đội quân phương Bắc của chúng rất mạnh mẽ, theo lý, Chiêu vương chúng ta mướn tài, chẳng phải nên lấy đệ nhất tài nữ kia mới đúng ư. Công chúa đồ bỏ kia của các người có ích lợi gì chứ, luận mỹ mạo cũng không sánh kịp với quận chúa Chu Nhược của chúng ta đi. Nghe bảo Kỳ Tiểu Nguyệt kia rất lợi hại, làm thơ khiến tất cả thầy giáo trong thiên hạ đều khen ngợi, đứa con đang làm thầy ở nhà ta mỗi ngày đều lấy bài thơ hoa đào kia đọc đi đọc lại, thích như điên áy. Nay có thể thấy được tất nhiên là tốt rồi, nhà ta còn nói, Kỳ Tiểu Nguyệt kia chắc hẳn là sao Văn Khúc gi đó hạ phàm, đầu thai sai, đáng nhẽ là nam chứ không nên là nữ"

Trong điểm khách nhân đều là một trận cười to, Hách Liên Chi cũng cười, ánh mắt nồng ấm nhìn về phía Tiểu Nguyệt ngồi đối diện, lại phát hiện nha đầu kia cúi đầu, bên tai rõ ràng đã đỏ ửng, không khỏi lắc đầu bật cười. Râu quai nón lại không cười tiếp tục nói: "Lần này nguyện vọng của Chiêu vương chỉ sợ không thực hiện được"

"Như thế nào" Đại hán cực kỳ kinh ngạc hỏi, râu quai nón nói: "Người không biết hả, mấy ngày trước có một đạo thánh chỉ truyền xuống, bảo Kỳ tướng quân trong trận chiến ở Uyển thành thông đồng với địch, có người tố giác. Mọi người đều biết Kỳ tướng quân là ca ca ruột thịt của Kỳ Tiểu Nguyệt, mà Kỳ Tiểu Nguyệt là Thái tử phi do Thái tử diện hạ của chúng ta định ra, thế nên đương nhiên không thể lập tức trừng, vì thế không bắt vào ngục, mà tạm nhốt tại Trích Tinh lâu phía sau Nghiệp thành "

Nói tới đây thì dừng lại, Tiểu Nguyệt đã sớm choáng váng, tay đặt ở trên bàn không tự chủ được run run, trong lòng như thấy một khối băng to lớn đang nện mạnh xuống, lạnh thấu tâm. Hách Liên Chi cũng cả kinh, thầm nghĩ điều này sao có thể, trận chiến ở Uyển thành, chính mình cùng Kỳ tướng quân vẫn luôn ở cạnh nhau, sao có thể thông đồng với địch, lại đưa tay cầm lấy tay Tiểu Nguyệt, một mảnh lạnh lẽo. Đại hán vội hỏi: "Điều này không thể nào, Kỳ tướng quân nếu thông đồng với địch, sao có thể để các người thắng"

Vị râu quai nón lắc đầu: "Nghe nói đây là nguy trang, Kỳ tướng quân đem phương thuốc chế tạo thuốc nổ vụng trộm cấp cho Chiêu vương, rồi sau đó Chiêu vương tìm người chế xuất thuốc nổ uy lực lớn hơn nữa, không khỏi làm hai phe thương vong ngày càng nhiều sau đó mới thương lượng hoà đàm "

Đại hán lại tiếp: "Cái này sao có thể, ta nghe nói thứ kia của chúng ta là do Văn thánh tới nghiên cứu chế tạo lại, Kỳ tướng quân để lộ bí mật gì chứ, Hoàng đế của các người thật sự hồ đồ"

Râu quai nón nói: "Đúng vậy! Vốn Thái tử cùng Thái Phó muốn điều tra, nhưng chưa kịp điều tra xong, Kỳ tướng quân không biết vì sao lại trượt chân khỏi Trích Tinh xuống vách núi đen, người có biết phía dưới là sông Tinh Nguyệt, lần này khẳng định chỉ có chết."

Tiểu Nguyệt đứng lên, sắc mặt so với giấy còn trắng hơn, thân thể có một chút run rẩy, hù mọi người trong quán hoảng sợ, không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng. Hách Liên Chi đứng lên đi đến trước mặt râu quai nón vừa chấp tay nói: "Tại hạ có lễ, chúng ta cũng là từ phía nam tới, người vừa rồi nói là thật sự chứ"

Râu quai nón gật đầu nói: "Thật, đều đã truyền khắp phía rồi, về sau tra ra người tố giác Kỳ tướng quân là vu hãm, nghe nói vì ghen tị một kẻ bàn hàn như Kỳ tướng quân lại có thể một bước lên mây làm Đại tướng quân, mới bắt bớ đi vu hãm Kỳ tướng quân. Thế nhưng sau này người kia không chịu được lương tâm khiển trách, tự sát, nhưng tướng quân cũng đã chết, thật sự đáng tiếc "

Tiểu Nguyệt trong nháy mắt giống như mất đi toàn bộ khí lực, cảm giác trong óc hỗn loạn, chỉ nghe người khác nói, Tiểu Nguyệt có thể biết đây là một âm mưu, cực kỳ rõ ràng, người chủ trì còn đứng phía sau nhưng án đã nhanh kết, chỉ cho Hồ Từ giải oan, sinh mệnh của Hồ Từ cứ như vậy mất đi, hán chi mới mười bảy tuổi! Hồ Từ khoái hoạt, Hồ Từ thật thà phúc hậu, vì ca ca hết sức yêu thương mình, đã mất vì một âm mưu xấu xa, vẫn biết quan trường không thích hợp Hồ Từ, nhưng cũng không nghĩ tới nhanh như vậy, độc thủ đã đuổi hướng về phía Hồ Từ, Tiểu Nguyệt thậm chí hiểu rõ, toàn bộ nguyên do, đoán chừng không chỉ Hồ Từ, chỉ sợ chính mình cũng thoát không được liên quan.

Bất quá Tiểu Nguyệt vẫn không tin Hồ Từ sẽ khinh địch như vậy đã chết, nàng tuyệt đối không tin. Từ Xung, chuyện cho tới bây giờ Tiểu Nguyệt không thể không có chút oán Vân Từ Xung, cho dù chính mình cùng hán nói rõ, nhưng dù sao nhiều năm tình thân như vậy, chẳng lẽ hán không nhớ tình bạn cũ sao, nếu nhớ tình bạn cũ, hán làm sao có thể cho phép chuyện như vậy phát sinh, nghe cách nói của vị râu quai kia, hán cũng ở Nghiệp thành đi.

Tiểu Nguyệt nổi lòng lo lắng, Hách Liên Chi lên trước một bước, đỡ lấy thân thể nàng có chút lung lay sắp ngã thấp giọng nói: "Chúng ta trước vào trong phòng rồi nói, nơi này quá phức tạp"

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, Hách Liên Chi trở về phòng của nàng, vừa vào Tiểu Nguyệt đã tê liệt trên ghế ngồi, hồi lâu không nói gì, quá nửa canh giờ Hách Liên Chi nói: "Chẳng thể thì chúng ta về Nghiệp thành nhìn xem đi"

Tiểu Nguyệt lấy lại bình tĩnh nói: "Không ta không thể về Nghiệp thành, ta trước phải về Nguyệt Thành nhìn xem, nếu ta đoán không sai, âm mưu này còn chưa xong đâu, mục đích hẳn là cả Kỳ gia, mà nhà của chúng ta có chặn đường người nào đâu chứ"

Hách Liên Chi trầm ngâm nửa ngày đáp: "Nếu nói cả nhà người đều mang trên lưng tội danh thông đồng địch, có một người cực kỳ có lợi."

"Người nào?"

"Tur Mã Tranh"

"Tur Mã Tranh! Tur Mã Tranh!" Tiểu Nguyệt hơi nhíu mày, thì thầm niệm mấy lần: "Người này tên rất quen thuộc"

Hách Liên Chi tiếp: "Hắn là tham tướng Tur Mã tướng quân, đúng rồi, nữ nhi của hắn là Tur Mã Ngọc Kiều, cái này người nên là biết rõ"

Tiểu Nguyệt nói: "Nguyên lai là hắn"

Hách Liên Chi đi qua đi lại hai bước, đứng trước mặt Tiểu Nguyệt nói: "Người không nên coi thường người này, hắn rất có tâm kế, hắn dường như là người giàu có nhất Tur Mã tộc. Tur Mã gia trừ bỏ Khánh An đường, mọi thứ đều nắm giữ trong tay hắn. Hiện giờ hắn lại được binh quyền, nói trong tay hắn nắm một nửa phía nam của Nghiệp Quốc cũng không khoa trương tí nào, mà môn khách dưới tay hắn rất nhiều, giống ai nhỉ, đúng! Như Tàn triều thời kì Lã Bất Vi, nếu hắn bày ra âm mưu này, như thế mục đích rất rõ ràng, đối phó Kỳ tướng quân là vì binh quyền, nhân tiện cho nữ nhân Tur Mã Ngọc Kiều lấy được vị trí Thái Tử Phi. Một kẻ này không thể không nói không độc, không chỉ như vậy, còn có thể phá hủy thế cục hòa bình của nam bắc rất không dễ thành lập lên kia, hơn nữa đem việc hãm hại Kỳ tướng quân bất tri bất giác chuyển đến trên người Chiêu vương"

Tiểu Nguyệt không khỏi chấn động, đứng lên, vội vàng thu thập bao quần áo nói: "Nếu thật sự như vậy, càng tệ hơn, không được, ta muốn lập tức quay

về Nguyệt Thành, ta lo cha mẹ ta nơi đó"

Hách Liên Chi thất thán nói: "Không thể, nếu thật sự do Tư Mã Tranh làm, ta nghĩ hẳn hẳn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao hẳn biết rõ tình cảm của Thái tử và người, nếu thật sự để Thái tử tóm được chứng cứ, một phen tâm huyết của hẳn không phải uổng phí sao"

Tiểu Nguyệt có chút lạnh lùng cười nói: "Tình cảm gì, dưới mắt hẳn, ca ca ta bị vu hãm một cách công khai, còn tình cảm gì chứ, đừng nhắc đến hẳn. Người trở về kinh thành đi, ta muốn suốt đêm chạy trở về, an trí tốt cha mẹ, lại đi tìm Hồ Tử, ta không tin Hồ Tử có thể dễ dàng chết như vậy."

Con người Hách Liên Chi chớp lóe, tiến lên bắt lấy đôi tay đang bận rộn của nàng, cúi đầu nói: "Người bình tĩnh chút, hiện tại là buổi tối, muốn đi cũng phải đợi ngày mai, dù sao cũng phải qua sông Tĩnh Nguyệt trước, đã trễ thế này làm gì có thuyền, mặt khác ta muốn cùng đi với người"

Tiểu Nguyệt dừng lại động tác, đứng lên, nhìn y rồi thật thà nói: "Nói thật, ở cạnh người rất thoải mái, mấy ngày nay ta hết sức vui vẻ, nhưng ta không muốn liên lụy người, đối mặt với những âm mưu quỷ kế xấu xa này, ta không thể đoán được về sau còn có thể phát sinh sự tình gì, mà người dù sao cùng ta không thân không quen"

Hách Liên Chi âm đạm: "Không thân không quen, người không phải nói chúng ta là bằng hữu sao, là bằng hữu mà nói thế ư. Xin đừng cự tuyệt ta, dù sao có ta bên cạnh người, có một số việc sẽ dễ dàng hơn, nhất là ở Nghiêu Quốc"

Tiểu Nguyệt cúi đầu âm thầm suy nghĩ. Đúng vậy! Trở về thật sự không biết chờ mình sẽ là tình huống gì, trước kia có Vân Tử Xung và Tư Mã Chu đứng phía sau mình, ít nhiều cũng có thể cáo mượn oai hùm, hiện giờ chính mình có là gì, nếu thật sự là âm mưu của Tư Mã Tranh, như thế Tư Mã Chu đứng ở bên kia sẽ rất khó xử, dù sao lợi ích cao hơn toàn cục à, huống chi chỉ là tình thầy trò, có Hách Liên Chi ở đây, nếu gặp được sự tình gì, quả thật càng dễ giải quyết hơn.

Nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Hách Liên Chi, nhìn qua ngọn đèn chiếu có thể thấy rõ ánh mắt chân thành cùng tha thiết của y, khiến Tiểu Nguyệt không khỏi cảm động vô cùng, bình tĩnh nhìn chăm chú vào mắt Hách Liên Chi, nhu hòa nói: "Cảm ơn người Hách Liên, thật sự cảm ơn người, tại thời khắc này, người còn nguyện ý ở cạnh ta"

Khóe mắt có chút không chế không nổi mà chua xót, Tiểu Nguyệt vội cúi đầu, Hách Liên Chi chậm rãi gỡ tay, vỗ vỗ đầu nàng nói khẽ: "Người có biết, vô luận như thế nào ta cũng nguyện ý bên cạnh người, mặc kệ đi nơi nào, đừng lo lắng, ta sẽ luôn bên cạnh người"

Giọng rất nhẹ nhưng lại hết sức ôn nhu, khiến cho người ta tín nhiệm cùng an tâm, tay Hách Liên Chi chậm rãi trượt đến lưng đang cực kì căng thẳng của Tiểu Nguyệt, nhẹ nhàng an ủi. Trong phút chốc yếu ớt, Tiểu Nguyệt bất giác tan mất phòng bị, theo lực cánh tay của Hách Liên Chi, chậm rãi tựa vào lòng y, nước mắt cũng chợt theo má chảy xuống.

Giờ khắc này, Tiểu Nguyệt cảm thấy hết sức bất lực cùng sợ hãi, nàng thật sự sợ hãi Hồ Tử cứ như vậy mà chết, càng sợ hãi những chuyện sắp xảy ra, nàng dự cảm mọi việc sẽ rất tệ. Nếu bản thân xuyên việt mà mang đến cho Kỷ gia kết quả như vậy, lúc trước nàng tình nguyện chết. Thật ra cũng do nàng tự cho là đúng, hiện tại xem ra, nàng đã mang cho Kỷ gia họa lớn hơn phúc nhiều. Nàng sợ hãi, nàng bất lực, sợ hãi trước tương lai, bất lực với những gì sắp đối mặt.

Hách Liên Chi cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, nước mắt ấm nóng ướt sũng áo y, trong lòng y nổi lên từng đợt yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bến đò

Ngày hôm sau, hai người sáng sớm liền vào Tĩnh trấn, đại khái là vì Chiêu vương lúc này dừng chân ở đây, cho nên trấn cổ nhỏ nhỏ, trừ bỏ vẻ phồn hoa vốn có, lại tràn ngập một bầu không khí trang nghiêm. Trong Tĩnh trấn, có một tiệm trà nhỏ, tuy nhỏ, nhưng vị trí vô cùng tốt, ngay ngã tư đường, có thể trông về phía xa Thanh Sơn đối diện cùng Nghiệp thành, gần thì có thể thấy sông Tĩnh Nguyệt.

Tiệm trà khách chủ yếu là người lái thuyền, sắc trời còn sớm, tốp năm tốp ba ngồi ở tiệm trà. Những tia nắng ban mai chiếu rọi, ánh mặt trời sáng sớm thoải mái nhu hòa, không hề nóng nực, nhân nhật từng tia chiếu trên sông Tĩnh Nguyệt, một mảnh sáng trong. Thuyền đỗ đầy ở bến, Hách Liên Chi hỏi qua, giờ Tý thuyền mới có thể lái, hai người ở tại tiệm trà chờ đợi, Tiểu Nguyệt có chút hoảng hốt, không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp dọc theo sông, trong lòng cực kì buồn bã.

Bên cạnh là một ông lão gần đất xa trời, trên mặt có chút phong trần mệt mỏi, nhìn như người diễn xiếc tha phương, bởi vì không chỉ một mình, ông mang theo hai bé gái, bên hông treo một cái trống. Hai bé gái ước chừng mười hai mười ba tuổi, mặt mày thanh tú, một người ôm chiếc đàn tỳ bà đã cũ nát, ngồi ở chỗ kia uống nước trà ăn lương khô, một chút một chút, cực kì thanh tú. Một hồi ăn xong, trong đó một đứa nhìn lớn chút hỏi lão già nói: "Ông nội người nói xem, mấy ngày hôm trước, vị ca ca chúng ta cứu ở gần miếu ngoài sông đã tốt chưa? Người nói hẳn sao có thể đến được chỗ bờ sông trước miếu chứ, nếu không phải chúng ta nhìn thấy, không biết đã thế nào a, phương trượng đại sư bảo hẳn bị thương cực kỳ nghiêm trọng"

Ông lão sờ sờ đầu nàng nói: "Chúng ta muốn nhúng tay cũng không được, thế nhưng mệnh là do trời thôi, nhưng con nhìn hẳn tuy thương tổn cực kỳ nghiêm trọng, nhưng thần trí lại rất rõ ràng, vẫn biết cho chúng ta chút đồ để tạ ơn ân cứu mạng, có thể thấy được là không có việc gì đâu". Nói xong từ

bên hông tháo xuống một túi tiền, quơ quơ nói: "Bên trong là một thỏi một lượng bạc a, chúng ta có kiếm vài năm cũng không đủ. Ông xem hán không giống người bình thường, nhìn tướng mạo là biết đây là một người có thể ra trận làm tướng quân, vào triều làm thừa tướng, cũng không biết quý nhân này gặp rủi ro gì"

Tiểu Nguyệt vốn không nghe bọn họ nói chuyện, nhưng bắt gặp túi tiền trong tay, Tiểu Nguyệt không khỏi kinh hãi, vội vàng đứng lên, tiến lên ôm quyền, vội vàng nói: "Lão gia gia vẫn bồi hữu lễ, có thể cho ta xem túi tiền vừa rồi không, nó hình như là của ca ca ta"

Ông lão đánh giá Tiểu Nguyệt phút chốc, cảm túi tiền đưa cho Tiểu Nguyệt, tay Tiểu Nguyệt thậm chí có chút không tự chủ khẽ run, túi tiền trong tay đích xác là của ca ca, ví như nói cái khác, Tiểu Nguyệt thật sự không thể kết luận, nhưng cái này, nàng chính mắt thấy Minh Tuệ thêu thật lâu, trên túi tiền là một con hổ xuống núi, cực kỳ uy vũ sinh động, đặc biệt là ánh mắt. Minh Tuệ dựa theo đề nghị của Tiểu Nguyệt, dùng kim tuyến đen và kim tuyến màu xanh thêu, dưới sự phản xạ của ánh mặt trời, ánh mắt như đang sống dậy, cực kì sinh động.

Mặt khác góc phía dưới bên trái túi tiền, là Tiểu Nguyệt chấp bút viết tên Hồ Tử để Minh Tuệ thêu lên, cho nên ấn tượng rất rõ, lại nói Tiểu Nguyệt viết là thể chữ Nhan, thời đại này không ai viết, cho nên cái này thật sự là của Hồ Tử, đại biểu cho, Hồ Tử thật sự không chết, hán còn sống.

Hách Liên Chi đi đến bên người nàng nói: "Xem ra cái này thật là của ca ca ngươi, hán quả nhiên là phúc lớn mệnh lớn"

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, từ trong bao quần áo lấy ra một thỏi vàng, đưa cho ông lão nói: "Thứ này người cứ nhận lấy, coi như quà tạ lễ, túi tiền có thể cho ta được không? Mặt khác người có thể nói tường tận lai lịch của túi tiền này không?"

Ông lão hiển nhiên không nghĩ tới có vận khí tốt như vậy, chối từ hai lần cũng nhận, hơn nữa đem sự tình trước sau tường tận kể ra, nguyên lai bọn họ thật sự gánh xiếc giang hồ, hát một ít khúc, mua chút tạp kỷ để kiếm sống, thường xuyên hành nghề ở một toà thành bất kỳ xong lại chuyển toà thành khác. Mấy hôm trước vừa đến Tinh trấn, ban ngày diễn ở trong chợ, buổi chiều lại đến Dung Nguyệt tự ở bên sườn tây tá túc, Dung Nguyệt tự tuy rất lớn, hương khói cũng vượng, nhưng phương tượng Tuệ Không đại sư lại rất từ bi, đem một phần sườn viện Tự Miếu chia ra, dành riêng cho người tới tá túc.

Sườn viện cách chính điện rất xa, nằm sát Tinh trấn phía tây Liên Vân sơn, sân phía trước cách đó không xa là một nhánh sông nhỏ, nghe nói thông với sông Tinh Nguyệt. Buổi chiều ba ngày trước, bọn họ trở lại miếu tá túc, trên bờ sông chợt phát hiện một thiếu niên đang hôn mê bất tỉnh, bị nước sông trôi dạt vào. Cả người bị bọt nước làm trắng bệch, nhưng vẫn còn thở, vì thế ông lão vội đem vào miếu, tìm đến Tuệ Không đại sư trị liệu cho hán, Tuệ Không đại sư y thuật cực kỳ cao, chỉ một đêm, hán liền tỉnh dậy, biết ông lão là người cứu hán, liền đem túi tiền tùy thân đưa cho lão giả để tỏ lòng biết ơn.

Tiểu Nguyệt sốt ruột nói: "Như thế hán chưa nói hán tên gì sao?"

Ông lão nói: "Rất tiếc, hán không nhớ rõ mình là ai, thế nhưng Tuệ Không đại sư nói, sẽ dùng châm cứu chữa khỏi cho hán, chỉ cần một thời gian dài thôi"

Tiểu Nguyệt vội vàng hỏi: "Ông bảo Dung Nguyệt tự nằm ở phía tây trấn đúng không?"

Ông lão gật gật đầu, lúc này cần lên thuyền, nhà đồ không ngừng hét to mời chào khách, ông lão cùng hai bé gái cáo từ Tiểu Nguyệt đi lên đò, Hách Liên Chi nói: "Chúng ta lập tức đi Dung Nguyệt tự nhìn xem"

Tiểu Nguyệt suy nghĩ phút chốc nói: "Không, bản thân ta đi, ngươi thay ta đi một chuyến đến Nguyệt Thành, tìm chỗ an toàn để giấu cha mẹ ta, tránh phát sinh tai họa. Phải nhanh, ta thật sự sợ hãi, mới vừa có tin tức của Hồ Tử, sợ cha mẹ ta có gì bất trắc. Ta biết, xin ngươi làm chuyện này thì có chút không đúng, nhưng tựa như ngươi nói, nếu là bằng hữu, chúng ta là tri kỷ cả đời, ta sẽ không khách khí"

Hách Liên Chi sắc mặt tối sầm lại, biết lúc này vẫn chưa phải thời điểm, đôi mắt chớp lóe nói: "Được! Vậy ngươi phải cẩn thận, ta an trí xong cha mẹ ngươi, sẽ tới tìm ngươi"

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, đưa hán tới bến đò, Hách Liên Chi đi lên đò, đứng ở mũi thuyền, bình tĩnh nhìn Tiểu Nguyệt nói: "Ngươi phải bảo trọng"

Đò chậm rãi rời khỏi bến, gió sông thổi bay vạt áo hán, trông hết sức tự tại, mãi đến khi bóng dáng cao ngất ở đầu thuyền dần xa khuất, thấy không rõ, Tiểu Nguyệt mới xoay người lại, vội vàng hướng Tinh trấn đi đến, Tinh trấn không tính lớn, nhưng có quân đội của Chiêu vương hạ trại lần hai nên rất náo nhiệt, Tiểu Nguyệt vừa đi vừa hỏi thăm, đến chỗ Dung Nguyệt tự, đã là sau giờ ngọ.

Thời tiết có chút nóng, nơi này rất kỳ quái, theo lý thuyết vùng đất này lệ thuộc phương Bắc nên mát mẻ mới đúng, nhưng tháng sáu nơi này so với Nguyệt Thành ngược lại nóng hơn rất nhiều, bởi vì vội và chạy đi, trên trán Tiểu Nguyệt xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, may mà tóc đều cột lên, nếu không thật sự muốn nóng chết. Đến phía trước Dung Nguyệt tự, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút cảm thán, thật không thể tưởng được, nơi này còn có tòa cổ tháp khí thế trang nghiêm như vậy.

Diện tích rất rộng, Tự Miếu bên cạnh tường vây, vẫn kéo dài đến núi Liên Vân, cửa lớn cực kỳ khí phái, mặt trên là ba thể chữ lệ màu vàng "Dung Nguyệt tự". Cửa chùa mở rộng ra, có mấy tầng lầu dọn dẹp ở trong viện, thiện nam tín nữ lui tới bái Phật không tính nhiều, chỉ lưa thưa vài người, Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái, mặt trời đã đứng bóng, nhất thời hiểu rõ, sau giờ ngọ quả thật không phải thời giờ tốt để lễ Phật.

Tiểu Nguyệt bước vào tự, nghênh diện là cái lư hương rất to, tuy khách hành hương rất ít, nhưng trong lư vẫn đầy hương khói lượn lờ bay lên theo gió. Bước vào tự, Tiểu Nguyệt nhất thời cảm giác một trận mát rượi, chính giữa là Đại Hùng bảo điện, hai bên là những tán lá cây ngô đồng rộng lớn, tán cây rất lớn, lá cây to, đứng nghiêm che khuất ánh mặt trời sau giờ ngọ, khiến trong viện hết sức mát mẻ. Một trận gió phát lên, tiếng vang rào rạc, thanh thúy êm tai, kèm với tiếng tụng kinh gõ mõ trong đại điện truyền ra, thật sự khiến linh hồn con người như được gột rửa, cảm nhận mọi thứ đều như mây trời,

cái gọi là trong Trộm chốn phù sinh được nửa ngày, chính là như vậy, lúc nhàn hạ đến nơi này ở lại một lúc cũng không tệ.

Thế nhưng với tâm tình hiện tại của Tiểu Nguyệt, dường như cách nhàn nhả rất xa, cúi đầu thờ dài, nhắc chân rảo bước vào trong điện, chính giữa đại điện là một tượng phật giống Thích Ca Mâu Ni, từ bi ngồi đây nhìn xuống chúng sinh, bên cạnh là khách tăng tuổi không lớn, ngồi trên một cái ghế, cầm trong tay bút lông, có lẽ đang ghi lại tính danh của người tới làm công đức. Tiểu Nguyệt đứng trước mặt hần, tiểu hòa thượng ngẩng đầu nhìn Tiểu Nguyệt một cái nói: "Nữ thí chủ là tới cúng dường ư"

Tiểu Nguyệt lắc lắc đầu nói: "Ta muốn tìm phương tượng Tuệ Không đại sư, có chuyện quan trọng cần hỏi đại sư, thỉnh báo lại một tiếng"

Tiểu hòa thượng khó xử nói: "Hôm nay sư tổ có khách quý, đang ở thiền phòng luận kinh, phân phó không thể quấy rầy, thí chủ không bằng ngày mai trở lại"

Tiểu Nguyệt âm thầm cân nhắc, có chút khó xử, chính mình hôm nay cần gặp Tuệ Không đại sư, bằng không Hồ Tử làm sao bây giờ, thấy trên bàn có giấy Tuyên Thành, lại nghĩ ra chút chủ ý vội nói: "Như vậy người cho ta mượn giấy bút dùng, ta viết cho đại sư một tấm bài thiếp, người cứ thay ta đưa vào, nếu đại sư vẫn không muốn gặp ta, ta cũng không khó xử tiểu sư phò nữa"

Tiểu hòa thượng hai tay hợp thành chữ thập, trầm thấp niệm a di đà phật rồi nói: "Giúp người việc thiện, chính là bản thân làm việc thiện, thí chủ mời"

Dứt lời đem bút đưa cho Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt nhắc bút, nghĩ nghĩ, trên giấy rất nhanh viết mấy hàng chữ, đưa cho tiểu hòa thượng nói: "Làm phiền tiểu sư phò "

Tiểu hòa thượng nói: "Thỉnh thí chủ chờ" xoay người ra khỏi đại điện, không quá nửa nén nhang, tiểu hòa thượng liền quay lại nói: "Nữ thí chủ sư tổ mời người về thiền phòng phía sau viện nói chuyện, mời đi theo ta"

Tiểu Nguyệt cười cười, đi theo hần vào hậu viện, kỳ thật Tiểu Nguyệt viết bất quá là một câu danh ngôn, trước kia xem qua trên mạng. Phật dạy: Người ta có hai mươi sự khó: Bần cùng mà bố thí là khó; Hào quý mà học Đạo là khó; Bỏ thân mạng ắt chết là khó; Được thấy kinh Phật là khó; Sanh gặp đời có Phật là khó; Nhịn sắc, nhịn nhục là khó; Thấy tốt mà chẳng mong cầu là khó; Bị si nhục mà chẳng tức giận là khó; Có thể lực mà không lạm dụng là khó; Gặp việc mà vô tâm là khó; Học rộng, nghiên cứu nhiều là khó; Đẹp từ tánh ngã mạn là khó; Chẳng khinh người chưa học là khó; Thực hành tâm bình đẳng là khó; Chẳng nói thị phi là khó; Gặp được Thiện-tri-thức là khó; Học Đạo, thấy được tánh là khó; Tùy duyên hóa độ người là khó; Thấy cảnh mà không động là khó; Khéo biết phương tiện là khó.

Sau cùng Tiểu Nguyệt viết một câu, Tín nữ hiện giờ gặp sự khó sau cùng, hy vọng được đại sư từ bi giải bày, giải phương tiện khó khăn của tín nữ. Tuy mưu lợi, nhưng chẳng phải rất hữu dụng sao.

Hậu viện Dung Nguyệt tự, nói thế nào nhỉ, khiến Tiểu Nguyệt cực kỳ giật mình, xinh đẹp đến nỗi có thể làm người ta quên mất nó chỉ là một Tự Miếu. Xuyên qua hai cái cửa hồng mới đến hậu viện, vừa vào hậu viện đập vào mắt là một rừng hoa đào màu hồng nhạt, từng cụm nở rộ trên cành, gió vừa động, hoa như mưa rơi ào ạt buông xuống, cảnh đẹp như mơ. Cũng không biết vì sao, đầu tháng sáu còn có thể thấy hoa đào, đã qua kỳ hoa rồi mà.

Hoa rơi đầy trên mặt đường nhỏ lát đá, trên đường lát từng mảnh hoa đào, phía cuối đường mơ hồ có thể thấy những hiên nhà ngói xanh thanh nhã. Tiểu hòa thượng hai tay hợp thành chữ thập, đứng ở một bên nói: "Thí chủ, sư tổ phân phó một mình người vào, bản tăng cáo từ"

Dứt lời cũng không chờ Tiểu Nguyệt nói gì, xoay người rời khỏi hậu viện. Tiểu Nguyệt lắc đầu, thoáng chỉnh nhe bào trên người, bước trên đường nhỏ, dẫm xuống cánh hoa mà đi, Tiểu Nguyệt có một ảo giác như tìm được chốn đào nguyên. Một cơn gió nhẹ lướt qua, từng cơn mưa hoa đỏ xuống, đóa hoa rơi trên vai Tiểu Nguyệt, tựa như tiên cảnh. Thiền phòng phía trước chợt vang lên một tiếng rồi cửa mở ra, một nam tử bước tới, mưa hoa rơi tựa như mộng cảnh, Tiểu Nguyệt không khỏi chột dạ đứng tại chỗ.

*Trộm chốn phù sinh được nửa ngày: Câu thơ trong bài Đề Hạc Lâm tự bích (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của nhà thơ đời Đường, Lý Thiệp, ý là trong cuộc sống bận rộn trộm được chút khoảnh khắc an nhàn. Ở đây thì mình kiếm được trong bài Đăng Sơn

** Phật dạy: Người ta có hai mươi sự khó.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Gặp lại

Dưới cơn mưa hoa đầy trời, là Chiêu vương Vân Từ Liệt khuynh quốc khuynh thành, toàn thân long bào màu đen, hình con rồng khí phách hiên ngang vắt trên đầu vai, mỹ lệ khác xa với khí chất của y. Sự mâu thuẫn hiển lộ rõ ràng trên người y, cùng với những đóa hoa đang ào ạt rơi xuống, có một loại cảm giác khiến người ta liên tưởng đến vẻ đẹp của yêu nghiệt.

Đôi mắt sắc bén gắt gao nhìn Tiểu Nguyệt, ánh mắt kinh hi mà cực nóng, làm Tiểu Nguyệt cảm thấy được bản thân như một con mồi mà y tìm kiếm đã lâu, cuối cùng cũng rơi vào tay y. Thế nhưng, trong đôi mắt kia cũng ẩn chứa một tia ôn nhu rất kỳ quái, Tiểu Nguyệt rất rõ loại ôn nhu này, nàng cũng thường thấy trong mắt Hách Liên Chi và Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt bình tĩnh nhìn y, trong lúc này không biết nên chạy trốn hay tiếp tục đi tới.

Vân Từ Liệt nhếch miệng cười, khiến trên mặt y nhất thời xuất hiện thêm một tia tà mị, y thật sự không ngờ, nàng vậy mà ngay dưới mắt mình, mà chính mình còn phải rất nhiều âm vệ đến phía nam tìm nàng, đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công. Hôm nay vốn tâm tình có chút loạn, cho nên tới nơi này nghe lời khuyên từ Tuệ Không đại sư, giữa trưa ăn thức ăn chay, uống vào nước chè xanh đại sư tự tay nấu, vốn chuẩn bị trở về phòng, ai ngờ đến tiểu hòa thượng ở tiền viện cầm một tấm giấy tiến vào, nói có vị nữ thí chủ có việc gấp cầu kiến phượng trưng.

Hơn nữa viết một tấm bái thiếp trình cho Tuệ Không đại sư, Tuệ Không đại sư tiếp nhận bái thiếp vừa thấy, không khỏi mỉm cười, tiện tay liền đưa cho Vân Từ Liệt nói: "Vương gia mời xem, không nói thứ khác, chỉ thư pháp xinh đẹp này là biết ngay không phải người, nhìn rất có giá trị"

Lại quay đầu phân phó tiểu hòa thượng, mời nàng tiến vào, tiểu hòa thượng đáp ứng rồi lui ra ngoài, mà Vân Từ Liệt lại chết trân tại chỗ, vội vàng một tờ giấy từ trong lòng ra so sánh, vừa thấy không khỏi nở nụ cười, nhìn Tuệ Không đại sư nói: "Người nói vị nữ thí chủ này là người phương nào"

"Như thế nào, Vương gia nhận thức"

Vân Từ Liệt cầm trong tay hai tờ giấy đều đưa cho lão nói: "Đại sư mời xem, chữ viết của hai tờ giấy này, có phải đều từ một người hay không"

Tuệ Không đại sư tiếp nhận nhìn lên, quả thật, chữ viết của hai tờ giấy này quả thật cùng một người viết, thể chữ này rất dễ nhận thức, bởi vì Tuệ Không đại sư cho tới giờ vẫn chưa hề thấy người khác viết quá, bất giác kỳ quái hỏi: "Nàng là ai, sao có thể tới tìm người xuất gia như bản tăng"

Vân Từ Liệt nở nụ cười, lắc lắc cây quạt trong tay đáp: "Một bài thơ hoa đào, thiên hạ ai chẳng biết"

Tuệ Không đại sư kinh ngạc nói: "Người nói vị nữ thí chủ này là Nghiêu Quốc đệ nhất tài nữ, Nguyệt Thành Kỳ Tiểu Nguyệt, điều này sao có thể"

"Nàng không phải chỉ là Kỳ Tiểu Nguyệt nữa, từ hôm nay trở đi, nàng là Chiêu vương phi phượng Bắc của ta, đại sư chờ một chút, ta ra ngoài nghênh đón Vương Phi của mình, đã lâu không gặp, bốn vương thật sự nhớ thương hết sức a"

Vân Từ Liệt vừa mở cửa ra liền thấy Kỳ Tiểu Nguyệt đứng trên đường mòn, lâu không thấy, tiểu nha đầu tựa như cao thêm một chút, tuy vẫn có chút ngây ngô non nớt, nhưng cả người lại có một loại tùy ý phóng khoáng trước kia không có. Nàng mặc một bộ nho bào màu trắng, cùng màu khăn chít đầu, làn da hơi đen, khác hẳn với sự trắng nõn lần trước, màu lúa mì, nhưng y vẫn rất hợp với nàng như trước đây, trông rất được. Ánh mắt sáng ngời như trong trí nhớ của Vân Từ Liệt, miệng nhỏ nhếch lên, chân mày hơi nhíu lại, trong ánh mắt có kinh ngạc và ảo não, rõ ràng lại khiến sắc mặt Vân Từ Liệt có chút âm trầm.

Vân Từ Liệt nhất thời nhìn ra, nàng biết mình. Nói như vậy, cuộc gặp ở Nghiêu sơn, nàng đã biết mình là ai, lại muốn cố ý tránh né. Chẳng lẽ là vì Vân Từ Xung sao. Nghĩ đến đây, trong mắt Vân Từ Liệt xẹt qua tia lạnh lùng, nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt. Chậm rãi vươn tay phải ra, kiên định mà bá đạo nói: "Lại đây"

Thanh âm có chút rét lạnh và âm trầm, còn có nỗi giận, nhưng rất khí thế, kiên quyết khiến người ta không dám làm trái, con người Tiểu Nguyệt chớp mắt, lui về phía sau một bước, trong đầu rất nhanh xoay chuyển liên tục, kể bây giờ dường như chỉ có thể giả ngu, vì thế mở miệng nói: "Vị công tử này, thật có lỗi, quấy rầy đến người, tại hạ đến tìm Tuệ Không đại sư, ông ấy hình như ở bên trong"

Con người Vân Từ Liệt chợt chuyển tâm, sắc mặt càng thêm u ám vài phần, thầm nghĩ đều đến trước mắt rồi, nàng còn dám vờ như không biết mình, nàng nếu muốn đùa, bản thân sẽ không ngại chơi đùa với nàng. Dù sao nàng đã gần ngay trước mắt, khó thể bỏ chạy khỏi lòng bàn tay mình, sau này nàng sẽ là người của mình, Nghiêu Quốc bên kia để họ tự chơi đùa với nhau, ngày mai lập tức mang nàng trở về Chiêu vương cung, đem nàng giấu tận nơi sâu, chỉ có mình mới có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào. Nghĩ đến đây, ánh mắt Vân Từ Liệt hiện lên một tia quang, chậm rãi thu tay.

Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nói thật, mỗi lần đối mặt với y, Tiểu Nguyệt đều cảm thấy khó thở và khẩn trương, Vân Từ Liệt cười tà nói: "Đại sư ở bên trong, mời vào"

Tiểu Nguyệt đành phải khách khí chấp tay nói: "Đa tạ công tử"

Nhắc chân đi về phía trước vài bước, đến chỗ Vân Từ Liệt đứng trước mặt, y lại không thềm tránh đường. Sao mình có thể đi vào chứ, Tiểu Nguyệt chau mày, Vân Từ Liệt ha ha cười, cười một hồi, trái lại xê dịch qua bên cạnh hai bước, tránh ra cửa thiền phòng. Tiểu Nguyệt thấp giọng nói một tiếng cảm ơn, bước đi lên trước, thiền phòng không có đóng cửa, có thể thấy trước cửa một tấm bình phong lịch sự tao nhã, Tiểu Nguyệt nâng bước đi vào.

Vừa bước qua bên người Vân Từ Liệt chợt bị y cầm tay, Tiểu Nguyệt không thể không xoay người đối mặt y, dựa vào rất gần, trên người y là loại khí chất bẩm sinh, rõ ràng, làm Tiểu Nguyệt cảm thấy lo sợ, muốn tránh thoát tay y, lại phát hiện chút sức nhỏ nhoi của mình, chống lại y, không khác kiến cang lay cây, không khỏi hoảng hốt.

Vân Từ Liệt một tay bắt lấy tay nhỏ của nàng, một tay nâng cằm nàng, ánh mắt nhìn thẳng đôi mắt sáng trong của nàng, trong mắt tiểu nha đầu hiện lên một tia nhàn nhạt sợ hãi, làm Vân Từ Liệt không khỏi tức giận. Nàng không nên xuất hiện thứ cảm xúc này, y không thích, y thích trong ánh mắt sáng ngời của nàng là sự nhạy cảm và trí tuệ, cùng với ý cười ngẫu nhiên, nhưng không thể là sợ hãi cùng tránh né, hai thứ cảm xúc này khiến y không thể chịu được.

Vân Từ Liệt chậm rãi cúi đầu, nhanh chóng gần kề Tiểu Nguyệt, nhìn khoảng cách chính mình càng ngày càng gần, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút mơ hồ, cảm giác màn này thật sự rất quen thuộc, tựa như trước đây từng xem qua, truyện tranh của Nhật cũng có tình tiết thế này, tình cảm trong sáng đẹp đẽ, nhưng khi dùng trên người mình cùng Vân Từ Liệt lại có chút không hợp. Mắt thấy ngũ quan xinh đẹp khó có thể hình dung của y càng ngày càng gần, Tiểu Nguyệt không khỏi đem hết toàn thân khí lực vùng vẫy muốn quay đầu, nhưng nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Bởi vì Vân Từ Liệt không biết từ khi nào buông tay mình, đem cánh tay kia của y đặt sau đầu mình, không chế cổ mình, khiến cho đầu gắt gao bị cố trụ, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút nản lòng nhắm mắt lại, cảm giác một nụ hôn ấm áp rơi xuống miệng, sau đó là môi. Tiểu Nguyệt gắt gao đóng chặt khớp hàm, mặc y dây dưa hôn môi mình, trong đầu rối bời, tựa như một nồi cháo mồng 8 tháng chạp mới vừa nấu sôi, nóng bỏng khó có thể nhận ra mùi vị.

Nhưng hiển nhiên, cho dù như vậy, Vân Từ Liệt vẫn bất mãn, cảm giác môi một trận đau đớn, Tiểu Nguyệt cơ hồ theo phản xạ mở miệng, đầu lưỡi ấm áp linh hoạt trong nháy mắt chui vào miệng nàng, bá đạo khám phá khắp nơi, Tiểu Nguyệt cơ hồ hít thở không thông, đây là một nụ hôn lưỡi tiêu chuẩn cũng ẩn chứa tình cảm mãnh liệt, cho dù ở hiện đại, Tiểu Nguyệt xem phim truyền hình đều diễn như vậy, cũng không biết xấu hổ mà quan sát, hiện giờ lại hiện rõ trên thân mình, nhất thời cảm thấy toàn thân khô nóng đáng sợ, tựa như mất đi hết sức lực, linh hồn đều muốn bay ra ngoài cơ thể.

Không biết qua bao lâu, Vân Từ Liệt mới thoả mãn buông môi nàng ra, Tiểu Nguyệt kịch liệt hô hấp không khí mới mẻ, đẩy vai y đang thả lỏng cánh tay, thối lui hai bước về phía sau, tựa vào cây hoa đào bên cạnh đường mòn, bình phục nhịp tim và điều hòa khí tức, Vân Từ Liệt hơi hơi vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi, cười nói: "Hương vị như bốn vương ngải, thật ngọt ngào"

Tiểu Nguyệt không khỏi chán nản, quá nửa ngày, Tiểu Nguyệt mới nói: "Các hạ có sở thích đoạn tụ ư ? "

Vân Từ Liệt cúi đầu nở nụ cười: "Đoạn tụ, nếu người thật sự là nam nhân, bốn vương là đoàn tụ cũng không hẳn không thể, chỉ cần người có thể"

Kỷ Tiểu Nguyệt nhất thời hiểu rõ, hẳn đã sớm nhìn ra giới tính của mình, sắc mặt không khỏi có chút kiêu ngạo: "Biết rõ ta là nữ tử, cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, các hạ như vậy cũng quá cợt nhả rồi "

Vân Từ Liệt chậm rãi hướng Tiểu Nguyệt đi tới hai bước, tiếp sát nàng nói: "Ta nhớ rõ, ta đã từng nói với người, ta cho tới bây giờ cũng không phải quân tử. Người để cho ta tìm thật vất vả, vừa rồi chỉ là người nợ ta thôi, nếu không phải ở trong này, bốn vương không chỉ làm vậy thôi đâu"

Trong giọng điệu của y đầy dục vọng, làm hai gò má Tiểu Nguyệt không khỏi hồng rực, Tiểu Nguyệt ngậm bình tĩnh phút chốc, mới bình tĩnh nhìn y nói: "Chiêu vương nếu cần nữ nhân làm âm giương, chỉ sợ rất nhiều nữ nhân nguyện ý chủ động hiến thân, cho dù không bằng địa vị cao tại thượng của người, cũng bằng sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành của người, ta nghĩ người muốn cũng có nữ nhân đáp ứng. Đáng tiếc ta đối với người không có hứng thú, xin đừng dây dưa nữa, nếu không cái tiếng hạ lưu, dâm xồm lan truyền ra ngoài, chỉ sợ đối với thanh danh của Chiêu vương sẽ bất lợi"

Vân Từ Liệt cười ha ha, thân hình đi nhanh gần Tiểu Nguyệt, khiến Tiểu Nguyệt cảm thấy áp bách rất lớn, Tiểu Nguyệt không khỏi xê dịch về sau một bước, nhưng Vân Từ Liệt đã nắm cầm nàng, nâng đầu nàng, để cho nàng không thể không nhìn thẳng ánh mắt y. Lúc này Vân Từ Liệt trông vô cùng nguy hiểm, con ngươi tức giận cùng rét lạnh, u ám phát ra, làm Tiểu Nguyệt không tự chủ được vội dời ánh mắt, không dám cùng y đối diện.

Nhưng Vân Từ Liệt hiển nhiên là người có dục vọng không chế siêu cường, tuyệt đối không cho phép Tiểu Nguyệt né tránh, cúi đầu khàn khàn ra lệnh: "Nhìn ta"

Tiểu Nguyệt không thể không đem ánh mắt nhìn về phía y, đôi mắt y thâm sâu hắc ám khó dò, giống như là mang theo ngòi lửa, không chú ý sẽ châm phải ngòi, hậu quả sẽ không thể nào chịu nổi. Vân Từ Liệt gắt gao cùng nàng đối diện, ánh mắt không hề chớp, dường như muốn nhìn sâu vào lòng Tiểu Nguyệt, không biết qua bao lâu, Vân Từ Liệt mới chậm rãi cúi đầu, môi xoa nhẹ lên khóe môi Tiểu Nguyệt, thì thầm bên tai Tiểu Nguyệt: "Ta nói rồi, không được trốn ta, người dường như đã quên. Như thế là không được, nếu người sau này không nhớ rõ lời ta nói, ta sẽ lặp lại chuyện vừa rồi, để người vĩnh viễn không thể nào quên, nhớ rõ đến ghi lòng tạc dạ, biết chưa?"

Thanh âm rất nhẹ, cực kỳ ôn nhu, lại làm thân thể Tiểu Nguyệt không tự chủ mà run lên một cái, nam nhân này không phải Vân Từ Xung, cũng không phải Hách Liên Chi, y không phải người mà chính mình có thể ứng phó. Giờ khắc này, Tiểu Nguyệt hiểu rất rõ điểm này, Tiểu Nguyệt nghĩ mãi vẫn không ra, mình đã trêu chọc phải y từ lúc nào.

Hai người đang lúc vướng mắc, trong thiên phòng phía sau bình phong, truyền đến một tiếng a di đà phật nhàn nhạt nói: "Vương gia mời nữ thí chủ tiến vào ngồi đi"

Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm thở ra, Vân Từ Liệt cúi đầu nhìn nàng, giờ tay đem khăn trên đầu nàng cởi ra, nhất thời một đầu tóc đen rơi xuống ánh sáng lướt qua như một tấm vải gấm loại tốt. Vân Từ Liệt từ trong lòng mình lấy ra một cây trầm đưa cho Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt đương nhiên không nhận, nhưng dưới ánh mắt sắc bén của y, vẫn không tự chủ được lấy qua, là cây trầm bằng ngọc màu trắng, tạo hình rất đơn giản, đầu là một đóa hoa sen nở rộ, ngọc chất trong veo không tỳ vết, tuyệt đối là vô giá.

Vân Từ Liệt thấy nàng tiếp nhận cây trầm, bất giác cúi đầu cười nhẹ, đưa tay hai lần đem tóc Tiểu Nguyệt vén lên, lấy cây trầm cắm vào búi tóc của nàng, khiến cho vị trí của đóa sen ở đầu cây trầm vừa lúc ở tóc mai của nàng, khuôn mặt thanh tú cực kỳ tươi đẹp của nàng, từ xa nhìn lại thật sự là người đẹp hơn hoa.

Vân Từ Liệt đánh giá nàng nửa ngày nói: "Tốt, chúng ta vào thôi, Tuệ Không đại sư chờ đã lâu"

Tiểu Nguyệt không khỏi thở dài trong lòng, hạ quyết tâm, trước cứ theo y, người như vậy, Tiểu Nguyệt rất rõ ràng, càng nghe theo y, có lẽ chỉ hồi lâu, chính y sẽ mất đi hứng thú cũng không chừng, hiện tại vấn đề hàng đầu là Hồ Từ. Nàng đi theo Vân Từ Liệt cất bước vào thiên phòng, Tuệ Không đại sư để lại ấn tượng đầu tiên cho Tiểu Nguyệt là người hiền lành, toàn thân toả ra sự thiện lương từ bi, cực kỳ phù hợp tượng tượng trong lòng Tiểu Nguyệt đối với những cao tăng đắc đạo.

Tuệ Không đại sư nhìn đến Tiểu Nguyệt lại thấy kinh hãi, cũng không phải nàng xinh đẹp mỹ lệ, mà trên người nàng có chút khí tức như có như không rất không tầm thường, tựa như một linh hồn và thân thể có sự phân cách, không quá hợp pháp, cực kỳ quý dị khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cuối chiều

Thiền phòng cực kỳ an tĩnh đơn giản, trà hương lượn lờ dày bốn phía, tâm Tiểu Nguyệt nhất thời cảm thấy vội vàng xao động, lập tức an bình, Tuệ Không đại sư thấp giọng niệm a di đà phật nói: "Không mong như mộ anh hùng hào kiệt, không rượu không hoa hoá ruộng cày, Kỳ thí chủ cửu ngưỡng đại danh "

Sắc mặt Kỳ Tiểu Nguyệt có chút ửng đỏ, khoát tay nói: "Đại sư khen lắm rồi, chỉ là hư danh mà thôi"

Vân Từ Liệt nhìn nàng mỉm cười, trong phòng không có cái bàn, đối diện Tuệ Không đại sư là một cái bàn trà nhỏ, bên cạnh có hai cái bồ đoàn (cái gối vải hình tròn để quỳ lạy trong chùa), Vân Từ Liệt lôi kéo Tiểu Nguyệt ngồi xuống, Tuệ Không đại sư đem một ly trà ngon, đưa cho Tiểu Nguyệt nói: "Kỳ thí chủ quả nhiên tài học hơn người, đôi kinh Phật cũng có nghiên cứu"

Tiểu Nguyệt vội vàng nói: "Đại sư quá khen, đích thật có việc gấp, có chút bất đắc dĩ nên đành mượn riu qua mắt thợ, mong đại sư thông cảm"

Tuệ Không đại sư cười cười nói: "Không biết Kỳ thí chủ có khó khăn gì, cần lão nạp giải bày"

Kỳ Tiểu Nguyệt nhìn thoáng qua Vân Từ Liệt, có chút áp úng không tiện mở miệng, con người Vân Từ Liệt thoáng lạnh lẽo, nhanh chóng đến gần Tiểu Nguyệt thấp giọng nói: "Thế nào ? Có chuyện gì ta không nên biết sao ?"

Tiểu Nguyệt trầm suy nghĩ, cho dù y biết rõ, cũng không trở ngại gì, vì thế ngẩng đầu lên nói: "Nghe nói đại sư mấy ngày hôm trước cứu một thiếu niên, ta có thể đi xem hắn được không, hắn có thể là người thân của ta"

Tuệ Không đại sư nói: "Người nói Kỳ tướng quân"

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, Tuệ Không đại sư nói: "Được! Xin đi theo ta, nhưng người phải chuẩn bị, hắn không nhớ gì cả, dù người là muội muội hắn, chi sợ cũng nhận không ra"

Trên mặt Tiểu Nguyệt hiện lên một tia đau đớn, gật gật đầu, ba người ra khỏi thiền phòng, theo cửa nhỏ bên cạnh rừng đào ra ngoài, qua một cái sân, mới đến một cái tiểu viện. Sân ở đây không lớn, nhưng cực kỳ an tĩnh, cực kỳ thích hợp dưỡng bệnh, cùng sân của đại điện giống nhau, có hai cây lá nhưa ruồi ngô đồng, theo gió rắc rắc rầm rầm vang lên, dưới bóng cây có một cái bàn đá cùng mấy cái ghế đá, một nam tử ngồi quay lưng về phía bọn họ, nhìn lá cây ngô đồng, vẫn ngăn người không nhúc nhích.

Có lẽ nghe được động tĩnh, nhưng vẫn không quay đầu, chỉ nhẹ nhàng thờ dài, từ từ nói: "Đại sư người nói ta rốt cuộc là ai, vì sao ta một chút cũng không nhớ ra, cảm giác giống như có chuyện gì rất trọng yếu lại bị ta quên mất. Đến khi nào thì ta mới có thể nhớ ra"

Tiểu Nguyệt không khỏi có chút khổ sở, hơi nghiêng đầu, khóe mắt chảy xuống vài giọt nước mắt, muốn dừng không được, Vân Từ Liệt đưa tay nắm bờ vai nàng, nhẹ nhàng vỗ hai lần, Tiểu Nguyệt lặng lẽ lau đi khóe mắt, nghiêng đầu nhìn Vân Từ Liệt liếc mắt một cái nói: "Cảm ơn người"

Nhìn bóng dáng, Tiểu Nguyệt liền biết thật sự là Hồ Từ, dường như không có khó khăn gì chỉ bị mất trí nhớ, không biết nên vui hay buồn. Có lẽ nghe được tiếng của Tiểu Nguyệt, Hồ Từ xoay người đối mặt với họ, Tiểu Nguyệt không khỏi cả kinh, má trái của hắn có một vết thương rất lớn, miệng vết thương rõ ràng vẫn chưa khép lại, còn có chút hồng hồng, trông hơi hung dữ, Tiểu Nguyệt đoán chừng là rớt xuống vách đá khi đó bị va phải, rất sâu, có thể sẽ lưu lại vết sẹo khó coi. Ánh mắt hắn cực kỳ mê mang, nhưng trong suốt, làm Tiểu Nguyệt không khỏi nhớ tới Hồ Từ của trước đây, thật thà phúc hậu lại đơn giản.

Hồ Từ hai mắt nhìn Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Liệt, đối Tuệ Không đại sư nói: "Hai vị này là."

Tiểu Nguyệt tiến lên giữ chặt tay Hồ Từ nói: "Ta là Đại Nha a, muội muội của người Đại Nha, người không nhớ rõ sao"

Hồ Từ tí mỉ đánh giá Tiểu Nguyệt, lắc lắc đầu nói: "Không nhớ rõ, nhưng người rất đẹp "

Tiểu Nguyệt đỡ lấy cổ tay hắn, bắt mạch cho hắn, mạch đứt đoạn mà mỏng manh, hiển nhiên là còn nội thương, không khỏi hơi nhíu mày nói: "Chỗ nào của người không thoải mái, mạch yếu như vậy"

Hồ Từ cười cười nói: "Không có gì, chỉ là toàn thân không có sức lực"

Tuệ Không đại sư nói: "Hắn bị thương cả lực phủ tạng phủ, mà trên chân hắn vết thương có kịch độc, tuy ta giải độc cho hắn, nhưng vẫn chậm một chút, một phần độc đã xâm nhập vào kinh mạch của hắn, nếu muốn hoàn toàn đem độc giải hết, trừ phi."

Tiểu Nguyệt vội la lên: "Trừ phi cái gì"

"Trừ phi có Tuyệt Liên ngàn năm, còn phải phối hợp nội lực của một cao nhân, dẫn được về kinh mạch cho hắn, mới có khả năng khỏi hắn, chẳng thế thì

cả đời này hẳn sẽ không có khí lực như thế, cũng sẽ rất suy yếu"

Tiểu Nguyệt không khỏi có chút sững sờ, cảm giác Tuệ Không đại sư nói những thứ này, tựa như trước đây ở trong tiểu thuyết võ hiệp mới có. Không nói những thứ khác, tuyệt liên ngàn năm cho dù tìm được, phải tìm cao nhân có nội lực ở nơi nào, cho dù có, người ta cũng phải nguyện ý mới được. Trái lại Hồ Từ cực kỳ thoải mái nói: "Không sao cả, kỳ thật có thể bảo trụ một mạng, là phúc của ta rồi, có khí lực hay không cũng không quan trọng. Người không cần thương tâm, không biết vì cái gì, người thương tâm, ta liền cảm thấy trong lòng rất khổ sở"

Tiểu Nguyệt cầm tay hắn ôn nhu nói: "Người yên tâm, cho dù khó, ta cũng phải tìm biện pháp bức độc cho người, để người một lần nữa cười ngửa bần tèn". Tiểu Nguyệt quay đầu nói: "Đại sư thỉnh chỉ điểm, người nói Tuyệt Liên ngàn năm là ở nơi nào"

Tuệ Không đại sư trầm thấp tụng a di đà phật lại nói: "Nhắc tới cũng không xa", nói xong nhìn nhìn Chiêu vương. Vân Từ Liệt cười nói: "Không sai, người giang hồ đều biết, Tuyệt Liên ngàn năm chính là trấn cung chi bảo của Chiêu vương ta", nói tới đây dừng một phen nói: "Tiểu Nguyệt người muốn cũng không khó, nhưng muốn lấy thì phải cùng ta trao đổi thứ gì có giá trị ngang nhau mới được, không biết người có nguyện ý hay không"

Tiểu Nguyệt lộ ra một tia cười khổ nói: "Ta không phải người có quyền lực, cũng không có đồ gì quý giá, nào có thứ gì có giá trị sánh ngang Tuyệt Liên "

Vân Từ Liệt nở nụ cười, ánh mắt sáng quắc nhìn Tiểu Nguyệt nói: "Những bảo vật khác đều không hợp mắt bản vương, ví như nói quyền lực cũng không nhất định hợp mắt ta, nhưng người có thứ ta muốn có"

Tiểu Nguyệt nói: "Cái gì?"

Vân Từ Liệt nói: "Người, bản vương muốn người, muốn người cam tâm tình nguyện làm Chiêu vương phi của ta"

Tiểu Nguyệt không khỏi hít khí, đột nhiên nhớ đến tin tức đã từng nghe được tại Liên thành, chẳng lẽ đúng là sự thật, nhưng điều này không phải rất không có khả năng sao. Tuy biết hứng thú của y đối với mình không hề bình thường, nhưng Chiêu vương là ai, phong lưu thiên hạ đều biết rõ, Chiêu vương cung của y có thể nói là nơi tập hợp mỹ nhân, khuynh thành mỹ lệ, muốn gì có đó, muốn loại hình mỹ nữ nào mà không có, không phải Tiểu Nguyệt tự coi nhẹ mình, cho dù soi một vạn loại gương, chính mình cũng không xứng với hai chữ mỹ nhân, miễn cưỡng có thể tính thanh tú mà thôi, không dám nói là khí chất mỹ nữ, nói khó nghe chút là tư sắc bình thường.

Tiểu Nguyệt cảm thấy được, phàm là nam nhân như Vân Từ Liệt, đều có một thói hư tật xấu không có thuốc chữa, càng không thích y, cực tuyệt làm nữ nhân của y, vô luận tư sắc như thế nào, cũng sẽ dẫn tới dục vọng của y. Đây là bản năng thích chinh phục của nam nhân, như đi săn bắn vậy, mà chính mình rất không may, vậy mà sai lầm ngẫu nhiên trở thành con mồi mà y hiện tại cảm thấy hứng thú. Ý nghĩ này, là từ vừa rồi Vân Từ Liệt từng bước ép sát nàng mà tổng kết ra, nhưng là hiện tại xem ra không chỉ có vậy, chẳng lẽ y thật sự muốn cưới một người không có bối cảnh để làm Vương Phi sao, dường như không phù hợp với vòng quy tắc luân quân của bọn họ.

Cho dù chính mình cùng Vân Từ Xung có tình thân thanh mai trúc mã bảy năm, vẫn như cũ không thể không khuất phục dưới áp lực của gia tộc, mà Chiêu vương lại muốn kết hôn với mình, một dân nữ nghèo hèn, thật sự không còn gì để nói, nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt nói: "Ta bất kể thứ gì đều không có, cho dù vốn có chủ quan hệ cùng Tư Mã tộc, cũng chỉ là một nhân vật không quan trọng, không có tài phú và thế lực của Tư Mã tộc. Cưới ta, thật sự một chút ưu đãi cũng không có, huống hồ ta cũng không phải khuynh thành tuyệt sắc gì, người."

Tiểu Nguyệt còn chưa nói xong, đã bị tiếng cười của Vân Từ Liệt cắt ngang, cười xong, hết sức kiêu ngạo nhìn Tiểu Nguyệt nói: "Ta Vân Từ Liệt khi nào thì cần dựa vào thế lực của nữ nhân, cho dù lúc trước cưới Tư Mã Minh Tuệ, duyên cớ cũng là vì người, chẳng thế thì ai cần cưới nữ nhân của Tư Mã gia. Người không phải tuyệt sắc, nhưng ta muốn tuyệt sắc thế nào mà chẳng có, ta muốn chưa bao giờ là bề ngoài. Người không cần nói nữa, dù sao vô luận thế nào người nhất định phải là của ta, mặc kệ người có nguyện ý hay không"

Giọng điệu kiên quyết bá đạo, Hồ Từ ho khan vài tiếng nói: "Người không cần làm khó mình, người nếu là muội muội ta, đừng bởi vì ta mà gả cho người người không thích, như vậy cho dù ta hết bệnh cũng không có ý nghĩa gì. Dừng hạnh phúc của chính muội muội mình đổi lấy mạng nhỏ này, ta khinh"

Tuy suy yếu, giọng nói của Hồ Từ vẫn toát lên vẻ kiên cường của nam nhi mà không lời nào có thể miêu tả được, Tiểu Nguyệt không khỏi nở nụ cười nói: "Ca người vẫn là bộ dáng này", nói xong chia chia Vân Từ Liệt tiếp tục: "Người nhìn y đi, nhìn còn đẹp hơn muội muội người, y muốn cưới ta là y chịu thiệt, ta mới được lợi"

Giọng điệu thực nhẹ nhàng nghịch ngợm, Hồ Từ không khỏi nở nụ cười, Tiểu Nguyệt nhìn Vân Từ Liệt nói: "Được, ta đồng ý gả cho người, nhưng chúng ta cần lập ước pháp tam chương. Người chỉ cần đồng ý điều kiện của ta, thế thì ta lập tức sẽ làm Chiêu vương phi của người. Sao nào?"

Con người Vân Từ Liệt chớp lóe đáp: "Nữ nhân ra điều kiện với ta, người là người đầu tiên, nhưng vì người, ta có thể ngoại lệ nghe một lần"

Tiểu Nguyệt xoay người nhìn thoáng qua, ánh mắt Hồ Từ lo lắng nhìn nàng, trong lòng không khỏi nóng lên, tuy ca không nhớ rõ mình, nhưng vẫn luôn quan tâm như thế, đây có lẽ là huyết thống kì diệu. Thật ra trừ bỏ gả cho Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt cảm thấy gả cho người nào đều không sao cả, dù sao ở thế giới này, vận mệnh của nữ nhân là như vậy, nếu không thế gả cho người mình thích, gả cho người khác thì có gì phân biệt. Gả cho Vân Từ Liệt có lẽ cũng không nhất định là không tốt, ít ra hẳn đủ mạnh, phụ thuộc vào hắn, tối thiểu có thể bảo đảm người nhà mình an toàn và thoải mái. Trải qua việc này, Tiểu Nguyệt không thể không sáng tỏ hiện thực.

Có lẽ nội tâm Tiểu Nguyệt vốn đã có sự lạnh nhạt cùng thực tế của người hiện đại, chẳng qua trước kia vẫn giấu kín mà thôi. Tiểu Nguyệt khẽ cười khổ, đây có lẽ là con đường không thể quay về, gả cho Chiêu vương có lẽ mới có thể chân chính chặt đứt quan hệ của mình cùng Vân Từ Xung, chặt đứt tưởng niệm thường xuyên dâng trào trong lòng và hồi ức bảy năm qua, giải quyết nhanh chóng, một kiếm đoạn tình, mà Chiêu vương hiển nhiên là một kiếm nhanh nhất, còn là một thanh kiếm sắc bén.

Một trận gió thổi qua, cây ngô đồng ào ạt vang lên, tựa như tiếng thì thầm lao xao, Hồ Tử nhìn Tiểu Nguyệt vài lần nói: "Ta vẫn không đồng ý, nhưng nếu ngươi muốn, ta cũng không thể ngăn cản, trong lòng có một âm thanh nói ta biết, để ta tin tưởng ngươi"

Tiểu Nguyệt nở nụ cười nói: "Yên tâm đi, từ lúc sáu tuổi, ngươi vẫn nghe theo ta, chỉ có một lần không nghe."

Câu nói kế tiếp Tiểu Nguyệt cũng không nói gì, Vân Từ Liệt nói: "Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, trước về Tĩnh Thành Chiêu vương cung, cử hành đại hôn, ta cũng nên đi trở về". Tiểu Nguyệt cúi đầu không nói lời nào, Vân Từ Liệt lại tiếp: "Chuyện của ca ca ngươi, ngươi không cần lo. Chiêu vương cung không chỉ có có Tuyết Liên ngàn năm còn có tuyệt thế cao thủ, đảm bảo hấn sẽ khỏi hấn"

Tiểu Nguyệt không khỏi mừng rỡ. Vân Từ Liệt vung tay lên, rất nhanh xuất hiện một nữ tử tuyệt sắc, Tiểu Nguyệt nhìn qua, một chút cũng không tệ, gương mặt rất quen thuộc, Tiểu Nguyệt nhớ rõ, nàng hình như là nữ hậu vệ tùy thân của Chiêu vương kêu Tử Nguyệt. Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm đánh giá nàng, tuy nàng đối với mình cực kỳ cung kính, nhưng trực giác nữ nhân nói cho Tiểu Nguyệt, Tử Nguyệt không hề thích mình, từ trên người nàng có một loại khí tức bài xích mãnh liệt phát ra, giống như động vật nóng lòng bảo vệ lãnh địa của mình, hình như nàng đã thâm yêu vị chủ tử lãnh khốc này.

Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm bật cười, Vân Từ Liệt này cũng có chút quái dị, có một nữ tử thiên tư quốc sắc mỗi ngày sáng tối ở bên cạnh, vậy mà tuyệt không động tâm, chẳng lẽ thẩm mỹ có vấn đề, mới vứt bỏ sơn trân hải vị, chuyển sang thích dạng cháo trắng rau dưa. Vân Từ Liệt đơn giản phân phó vài câu, Tử Nguyệt liền thối lui ra ngoài, chỉ chốc lát lại tiến vào hồi bẩm, đã chuẩn bị tốt, Vân Từ Liệt gật đầu, xoay người lại đối Tuệ Không đại sư nói: "Đại sư khuyên, quả nhiên hữu dụng cực kỳ, bốn vương thu hoạch rất nhiều, bốn vương trước cáo từ. Tử Nguyệt đỡ Kỷ tướng quân, chúng ta trở về các"

Tử Nguyệt tiến lên đỡ Hồ Tử, Tiểu Nguyệt khoát tay nói: "Không cần, để ta"

Tiểu Nguyệt đưa tay đỡ Hồ Tử, đối Tuệ Không đại sư nói: "An cứu mạng của ngài, tiểu nữ không cách hồi báo, ngày khác ta tự tay sao chép một bản Lăng Nghiễm kinh dâng tặng, mặt khác nghe nói đại sư thích y thuật, ta có một bản thảo dược tâm đắc, ngày khác ta tìm người đưa tới, mong đại sư không cần ghét bỏ"

Tuệ Không đại sư kinh ngạc nhìn Tiểu Nguyệt, biết nàng nói thứ gì đó hẳn rất khó có được, Tử Mã gia nổi tiếng thiên hạ về thảo dược, mà người ngoài không thể nhìn ngó, mà nàng là đệ tử của Tử Mã Chu, có thể thấy nàng muốn ra tay khẳng định rất khó, vì thế cũng không chối từ, dù sao nếu lưu truyền ra, cũng là việc thiện từ bi cứu người.

Tuệ Không đại sư hai tay hợp thành chữ thập niệm a di đà phật, nghĩ nghĩ, cầm trên tay một chuỗi châu đưa cho Tiểu Nguyệt nói: "Ta nhìn ngươi hôm nay không ổn định, cầm thứ này có lẽ hữu dụng"

Tiểu Nguyệt không khỏi cả kinh, Tuệ Không đại sư nói cực kỳ hàm súc, Tiểu Nguyệt lại biết phạm là cao tăng đều có chút linh tính, chính mình gần đây quả thật cảm thấy không ổn, có đôi khi giống như linh hồn muốn bay ra khỏi thân thể. Nghĩ đến lai lịch của mình, Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ chính mình cùng thân thể này rốt cục có hiện tượng bài xích, nhưng nhiều năm qua như vậy, vẫn không có tình huống này, một tháng gần đây mới xuất hiện.

Có lẽ là quan hệ tới Mạn Đà La, chẳng lẽ nó thật sự có thể dẫn hồn, nghĩ nghĩ, Tiểu Nguyệt vẫn là tiếp nhận chuỗi châu. Đó là một chuỗi làm bằng gỗ đàn thêm vào Phật châu, từng khóa được mài cực kỳ mịn màng, đeo trên cổ tay, có lẽ có tác dụng về tâm lý, cảm giác giống như thật sự thư thái một chút, vì thế mở miệng nói: "Tạ đại sư đã tặng, cáo từ"

Lúc ra khỏi Dung Nguyệt tự đã là hoàng hôn, đường vào tự đã không còn khách hành hương nào, trước đại điện từng âm thanh lạnh lẽo, chỉ có mấy tiểu hòa thượng còn đang dọn dẹp trong viện, Dung Nguyệt tự có vẻ rất yên tĩnh. Đông! Đông! Đông! Tiếng trống gỗ vang, tại Tự Miếu trống trải đặc biệt rung động. Cuối chiều hiu quạnh ở cổ tháp không khỏi nhắc nhở người xuất gia, cũng nói cho Tiểu Nguyệt biết, một ngày sắp đi qua, tiếng chuông sớm mai còn chưa gõ, toàn bộ thế giới vẫn trầm mình vào đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Điều kiện

Đêm ở Tĩnh trấn thật sự rất đẹp, sao đầy trời không ngừng lóe sáng, tựa như những viên ngọc sáng óng ánh tương khảm trên mảnh vải nhung đen, hoà lẫn cùng sông Tĩnh Nguyệt dưới ánh trăng. Đứng ở rào chắn bạch ngọc của Hoàn Thái các nhìn ra xa, có thể thấy từng ánh nến đối diện Nghiệp thành, thành phủ ở Nghiệp thành có địa thế khá cao, xa xa nhìn lại, giống như ngang hàng với Hoàn Thái các.

Tiểu Nguyệt có chút ngẩn ngơ nhìn về phương xa, suy nghĩ giống như bay đến Trà Hương viên ở Nguyệt Thành, đêm hôm đó pháo bông rực rỡ, tuy mỹ lệ nhưng bùng cháy rất nhanh, đến giờ ngay cả một tàn lửa nhỏ cũng không lưu lại. Một cơn gió nhẹ thổi qua, lay động màn lụa bên cạnh tựa như ảo mộng, sau lưng nàng là bóng dáng Vân Từ Liệt lặng lẽ đến gần, Tiểu Nguyệt đứng trước gió, có một nét phong tình thoát tục khác, Vân Từ Liệt không khỏi mỉm cười, nhưng đến cạnh nàng, nàng vẫn không phát hiện mình, thấy không thích hợp.

Vân Từ Liệt theo ánh mắt nàng nhìn, không khỏi có chút giận dữ, tuy nàng đối với an bài của mình không có bất luận dị nghị, nhưng vẫn khiến Vân Từ

Liệt có cảm giác, năng đối với mình, đối với đại hôn, không chút để ý, chỉ có mình y vui sướng nhiệt tình, rất cách biệt. Cho dù vừa mới ở chung một thời gian rất ngắn, nhưng nàng vẫn nhiều lần thất thần ngẩn người, thậm chí có khi một món ăn cũng có thể để cho nàng lộ ra ánh mắt có một chút mê ly, rất lạ. Vân Từ Liệt cảm tức, cuối cùng suy đoán, nàng có phải lại nghĩ tới Vân Từ Xung hay không.

Tuy nàng ở một chỗ với mình, nhưng Vân Từ Liệt cảm giác rõ ràng, giữa y và Tiểu Nguyệt vẫn còn có Vân Từ Xung chen ngang, bất luận hấn không ở đây. Nhưng Vân Từ Liệt biết chính mình không thể dồn ép nàng chặt chẽ, tựa như Chu Nhược nói, nàng và Vân Từ Xung từ nhỏ cùng nhau lớn lên, loại tình nghĩa này làm sao có khả năng liền quên trong khoảnh khắc.

Chu Nhược cùng Chu Tấn, đối với việc hấn mang về Kỳ Tiểu Nguyệt cùng Kỳ Thần Tinh cực kỳ giật mình, hơn nữa Chu Nhược nhìn đáng về Tiểu Nguyệt trầm tĩnh, bình chân như vại lại hết sức kỳ quái, nhưng cứ như vậy, Chu Nhược vẫn suốt đêm đi Nghiệp thành. Đương nhiên, Vân Từ Liệt sẽ không cho nàng đi truyền tin cho Vân Từ Xung, dù truyền cũng được, đại hôn của y và Tiểu Nguyệt sớm muộn cũng phải chiêu cáo thiên hạ, để thiên hạ biết, để Nghiêu Quốc biết và để Vân Từ Xung biết, Tiểu Nguyệt hiện giờ thuộc về y, hơn nữa sẽ vĩnh viễn để y ôm vào ngực.

Cúc Nguyệt các quả thật là một cái tên hay, nhưng người nắm giữ Nguyệt này chỉ có thể là y, Vân Từ Liệt. Không biết qua bao lâu, Tiểu Nguyệt mới trầm thấp thờ dài, quay đầu lại, không khỏi cả kinh, Vân Từ Liệt vậy mà đứng ở bên cạnh mình, nhìn mình không biết đã bao lâu. Từ khi đến Hoàn Thái các, trừ bỏ bữa tối ăn cùng y, ăn cơm xong liền không thấy bóng dáng y, điều này làm cho Tiểu Nguyệt vẫn chờ y không biết làm thế nào.

Hoàn Thái các là một hoa các nổi tiếng thiên hạ, Tiểu Nguyệt thật sự không nghĩ tới, Vân Từ Liệt sẽ lựa chọn một địa phương không trang trọng như thế để đặt chân, nhưng bố trí lại ngoài dự kiến của Tiểu Nguyệt, cực kỳ lịch sự tao nhã. Vân Từ Liệt rất kỳ quái, một người hoàn toàn không đếm xỉa đến ánh mắt của bất kỳ ai trong thiên hạ, làm theo ý mình, dùng từ ngữ hiện đại là một người cực kỳ hậu hiện đại, tính cách như vậy tuy bá đạo lại khiến người khác thương thức. Cùng y ở chung thời gian không nhiều, nhưng Tiểu Nguyệt phát hiện, y đã phá vỡ ấn tượng của hai lần trước lưu cho mình, tuy lạnh lùng nhưng y cũng có thể ôn hòa, có lẽ tàn khốc nhưng trong mắt y Tiểu Nguyệt vậy mà có thể thấy được sự chân thành tha thiết, làm Tiểu Nguyệt cực kỳ rung động, ít nhất Tiểu Nguyệt cảm thấy được y cực kỳ thành thực, so với Vân Từ Xung sống chân thật hơn.

Có lẽ mình thật sự có thể cùng y làm một đôi vợ chồng tương kính như tân, chỉ một buổi tối, Tiểu Nguyệt nhất thời có tin tưởng rất lớn, con người Vân Từ Liệt chớp lóe nói: "Như thế nào, đang đợi ta"

Tiểu Nguyệt nở nụ cười nói: "Người bề bộn nhiều việc"

"Không tính bề bộn, hiện giờ mặc dù không chiến sự, nhưng ta còn thói quen mỗi ngày đi quân doanh quan sát"

Tiểu Nguyệt trong mắt dâng lên một tia kính trọng: "Người cực kỳ xứng với chức Nguyên soái, trách không được quân đội của người nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, cơ hồ bách chiến bách thắng"

Vân Từ Liệt thâm sâu nhìn chăm chú vào nàng nói: "Lại dễ dàng bại bởi người, không phải sao"

Tiểu Nguyệt sững sốt, ánh mắt chớp chớp, nhất thời hiểu được, y nhất định biết rõ thuốc nổ thực tế do mình phát minh, lại nhột nhột cười nói: "Ngay cả như vậy, ta nhớ người muốn hòa đàm, cũng không phải vì nguyên nhân này"

Nói xong thuận tiện ngồi ở giường êm bên cạnh rào chắn, Vân Từ Liệt tiến lên một bước, ngọn đèn đem bóng dáng y kéo thật là dài, khiến cho Tiểu Nguyệt cả người hoà vào bóng của y, thấy không rõ về mặt y, nhưng lại có một loại cảm giác áp bách không hiểu nổi. Tiểu Nguyệt định đứng lên né tránh y, nói thật cho dù không sợ hãi giống trước kia, nhưng đối với việc y dựa vào mình quá gần cũng rất khó chịu, y là người có khí chất mãnh liệt. Nhưng là Tiểu Nguyệt không thể như nguyện, Vân Từ Liệt đột nhiên vươn tay phải, đè lại bả vai Tiểu Nguyệt, khiến cho Tiểu Nguyệt nhúc nhích cũng nhúc nhích không được, mà Vân Từ Liệt cúi người nhanh chóng đến gần Tiểu Nguyệt, ánh mắt trực tiếp chống lại con người của nàng, thật sự chuyên chú nhìn chăm chăm Tiểu Nguyệt.

Qua một lúc lâu sau, mới cúi đầu nở nụ cười, thanh âm trầm thấp từ tính, như tiếng đàn vĩ cầm đầy cảm xúc, cười khê rồi mở miệng nói: "Người thật sự rất thông minh"

Tiểu Nguyệt nhăn nhu mi nói: "Ta kỳ thật rất không thông minh, chẳng thế thì ca ca của ta, làm sao có thể có kết cục như vậy"

Vân Từ Liệt nói: "Kia không phải người sai, là Vân Từ Xung sơ suất". Khi nhắc tới Vân Từ Xung, Vân Từ Liệt chú ý tới ánh mắt Tiểu Nguyệt chợt nhảy dưng, tuy ngăn ngừn trong chớp mắt, nhưng Vân Từ Liệt vẫn bắt được, trong mắt không khỏi nảy lên một tia lạnh lẽo bá đạo, nghiêng người ngồi bên người Tiểu Nguyệt nói: "Sao nào, bây giờ vẫn còn nhớ Vân Từ Xung?"

Trong thanh âm kia rõ ràng chứa sự ghen tuông cùng bất mãn, Tiểu Nguyệt không khỏi nở nụ cười nói: "Nhớ hấn thì thế nào, không thể sao"

"Đương nhiên không thể, trong lòng người từ hôm nay trở đi, chỉ có thể có ta "

Tiểu Nguyệt liếc mắt nhìn y một cái thần nhiên nói: "Người đây là yêu cầu ta sao"

Giọng nói Tiểu Nguyệt rất nhẹ, Vân Từ Liệt cúi đầu thờ dài thỏa hiệp: "Ta có thể cho người chút thời gian, nhưng ta hi vọng thời điểm chúng ta đại hôn, người có thể hoàn hoàn toàn toàn thuộc về ta"

Tiểu Nguyệt trầm mặc nửa ngày, ngẩng đầu sáng quắc nhìn y nói: " Người có thể làm được sao?"

Vân Từ Liệt sững sốt nói: "Cái gì?"

Tiểu Nguyệt cười như không cười nói: "Ngươi đưa ra yêu cầu, đồng dạng, ta nếu cũng yêu cầu thế với ngươi, ngươi có thể làm được sao?"

Vân Từ Liệt sắc mặt trầm xuống, không tin lại hỏi một lần: "Ngươi nói cái gì"

Tiểu Nguyệt trong mắt hiện lên một tia sắc bén cùng bùng binh, giờ khắc này, Tiểu Nguyệt thật sự rất muốn biết, y sẽ thế nào trả lời, có phải tất cả nam nhân đều giống Vân Từ Xung hay không, đều là cá mè một lứa, vì thế Tiểu Nguyệt rõ ràng lặp lại: "Giống như ngươi yêu cầu ta, sau đại hôn ngươi cũng chỉ có một mình ta vô luận thể xác và tinh thần"

Nghe rõ Tiểu Nguyệt nói, Vân Từ Liệt ngược lại không tức giận, mà là khó lòng nhìn Tiểu Nguyệt thật lâu mới nói: "Ta chưa bao giờ nói dối, vấn đề này ta hiện giờ chỉ có thể trả lời ngươi, ta không biết. Thế nhưng trước mắt ta có thể làm được, về sau thì không biết, tuy ta thích ngươi, thậm chí là thích không hợp với lẽ thường, nhưng ta vẫn không thể giữ nó vĩnh viễn như thế. Dù sao vật đổi sao dời, ngươi xem những ngôi sao trên bầu trời đều không ngừng biến hóa hướng chi là lòng người, làm sao có thể giữ được vĩnh viễn"

Tiểu Nguyệt nở nụ cười nói: "Một khi đã như vậy, ngươi không biết yêu cầu một nữ nhân như vậy cũng rất không đạo lý ư. Có biết ta vì sao đồng ý gả cho ngươi không?"

Vân Từ Liệt nhìn nàng không nói, biết điều nàng sắp nói, nhất định bản thân không muốn nghe, nhưng vẫn nghiêm túc nghe.

"Bởi vì ta biết ngươi là người như vậy, sức nặng của nữ nhân trong lòng ngươi rất thấp, cho dù thích cũng chỉ là có cũng được mà không có cũng không sao, đương nhiên còn có nguyên nhân ca ca ta. Thế nhưng quan trọng là, ta không thích ngươi, hẳn là về sau cũng sẽ không thích ngươi, bởi vì biết ngươi là người như vậy, cho nên ta tuyệt đối sẽ không thích ngươi, mà cái gọi "thích ta" của ngươi, cũng chỉ là dục vọng chinh phục tạo nên mà thôi. Một khi đã như vậy, ngươi và ta không ngại ngồi xuống cùng nói chuyện sau này. Yên tâm, ta cũng sẽ không thích người khác, bởi vì ta hiện tại không tin bất luận kẻ nào, trừ bỏ người nhà của ta"

Vân Từ Liệt cảm giác một trận thất bại và lửa giận trào dâng trong lòng, nhìn nàng bình tĩnh mà phân tích rõ ràng cảm tình của mình và nàng, bất giác có một loại kích động muốn bóp chết nàng. Giờ khắc này, Vân Từ Liệt cảm thấy mình không ghen tị với Vân Từ Xung nữa, Kỳ Tiểu Nguyệt này không phải là tiên nữ không vướng khói lửa nhân gian, rõ ràng là một ma nữ máu lạnh. Bản thân nàng nói, nàng rất thực tế và lý trí, làm sao sẽ thích người khác chứ, chỉ sợ cho dù đối với Vân Từ Xung, cũng chỉ là thói quen mà ra, nhưng Kỳ Tiểu Nguyệt trong veo mà lạnh lùng vô tình như vậy, lại dường như càng hấp dẫn mình không ngừng hăm sâu.

Vân Từ Liệt rất rõ ràng chính mình đang dần trầm luân, tuy chỉ tiếp xúc cùng nàng thời gian ngắn, nhưng loại sức quyến rũ rõ ràng của nữ nhân này chỉ sợ khiến cho nam nhân muốn ngừng mà không được, Vân Từ Liệt dám khẳng định, tâm tình chợt tốt, cười cười nói: "Ngươi nói một chút điều kiện của ngươi là gì?"

Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ nói: "Thứ nhất, hi vọng sau khi chúng ta đại hôn, đợi cho ta mười tám tuổi mới viên phòng"

Vân Từ Liệt khóe miệng cười tà hỏi: "Ngươi có biết ta rất háo sắc không, thiên hạ đều biết, chẳng lẽ ngươi để cho ta làm hòa thượng trong bốn năm?"

Tiểu Nguyệt đáp: "Ta cho rằng, thiếu nữ mười tám tuổi mới có thể triệt để trưởng thành, chuyện phòng the quá sớm sẽ gây thương tổn cho thân thể. Nếu ngươi cần, ta nhớ Chiêu vương cung có rất nhiều mỹ nhân, họ sẽ nguyện ý cúi người thỏa mãn cho ngươi"

Vân Từ Liệt không khỏi sùng sốt, ánh mắt trở nên sâu đáng sợ, Kỳ Tiểu Nguyệt trước mắt thật sự vượt ngoài dự kiến của y, một nha đầu mới mười bốn tuổi có thể cùng mình chậm rãi nói chuyện phòng the, hơn nữa còn khiến người ta không cảm thấy chút bần thiêu nào, nhưng Vân Từ Liệt lại thấy rất không thoải mái.

"Thứ hai, ngươi phải phụ trách chữa khỏi vết thương của ca ca ta. Thứ ba ngươi hãy đem phụ mẫu ta an trí tốt, nuôi dưỡng về già. Thứ tư, nếu bốn năm sau ngươi vẫn cảm thấy thích ta, như thế chúng ta có thể làm một đôi phu thê đúng nghĩa, nhưng ngươi đã chạm vào ta thì tuyệt đối không thể đi đứng chạm nữ nhân khác. Nếu ngươi vẫn còn người khác, vậy thực xin lỗi, ta không phụng bồi, ta bị bệnh sạch sẽ, dùng chung nam nhân với người khác ta không hứng thú. Nếu ngươi làm được bốn điều này, ta lập tức làm Chiêu vương phi của ngươi, có thể đại hôn ngay. Đồng thời để báo đáp, ta có thể giúp ngươi mang lại lợi ích cho nước cho dân, đưa ra lời khuyên cho ngươi, đương nhiên việc này còn phải để ta xem qua cụ thể tình huống ở Tỉnh Thành thì nói sau"

Kỳ Tiểu Nguyệt từng câu đầy khí thế, cùng sự tự tin tuyệt đối, khiến cả người nàng nhất thời toả ra một loại ánh sáng cực kỳ sáng ngời, Vân Từ Liệt cũng chợt hiểu rõ, Kỳ Tiểu Nguyệt thật sự không hổ là đệ nhất kỳ nữ Nghiêu Quốc. Thật sự không phải chỉ là một cô gái bình thường, che giấu dưới thân hình đạm bạc của nàng là một tài hoa kinh người, mấy bài thơ từ chỉ là làm lúc vui vẻ mà thôi. Vân Từ Liệt dùng ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá nàng, giờ khắc này, nàng thật sự đẹp đến kinh tâm động phách.

Thế nhưng đến mười tám tuổi, đôi mắt Vân Từ Liệt nhìn mặt nàng, con ngươi sáng trong, cái mũi vênh cao, đôi môi hồng nhuận tựa như đóa hoa, xuống dưới là chiếc cổ trắng nõn thon dài, lại xuống phía dưới nữa... quả thật cực kỳ ngây ngốc. Kỳ Tiểu Nguyệt hiện tại vẫn chưa thể xem là nữ nhân, tuy cũng eo nhỏ nhắn, đáng người yêu điệu, nhưng vẫn còn nhỏ con, Vân Từ Liệt đoán có lẽ kinh nguyệt của nàng còn chưa có. Bốn năm, tựa như hơi dài, thế nhưng thật sự đáng mong chờ.

Y hiện tại có thể hiểu rõ cảm giác của Vân Từ Xung, một tay che chở, nhìn nàng từ non nớt trở nên thành thục, tất nhiên cực kỳ khiến người phải kinh ngạc và vui vẻ. Y đắn đo rồi cười nói: "Những điều kiện này chỉ đặt với ta thôi ư, ngươi đã từng yêu cầu như thế đối với Vân Từ Xung chưa?"

Tiểu Nguyệt sùng sốt, thật sự không nghĩ tới y sẽ nhắc tới Vân Từ Xung, không trả lời ngay Vân Từ Liệt, mà xoay người đối mặt sông Tĩnh Nguyệt. Bóng đêm thăm thẳm, đối diện trừ bỏ một hai ngọn đèn, tất cả dường như đều phủ một màn đen, sao trời có chút mờ lung, rọi qua nước chảy như một mảnh sương mù, loáng thoáng thấy không rõ lắm, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước chảy ào ào. Tiểu Nguyệt không khỏi suy nghĩ. Đúng vậy, nếu nàng thật

sự nói trực tiếp cho Từ Xung, hẳn sẽ như thế nào, có thể sẽ vì mình mà phản kháng hay không, có lẽ có khả năng, nhưng Tiểu Nguyệt biết, chính mình thật sự không có dũng khí đối diện để nói trực tiếp, trong chuyện tình cảm, nàng thật sự cực kỳ yếu đuối.

Cúi đầu thờ dài, không ngại một bàn tay duỗi lại, đỡ lấy hai gò má của nàng nhẹ nhàng nâng lên, trực tiếp nhìn thẳng ánh mắt Vân Từ Liệt, con ngươì của y sâu thâm không thấy đáy, nhưng đáy mắt lại tựa như có ánh lửa, cứ như vậy nhìn chăm chú vào Tiểu Nguyệt, nửa ngày mới cúi đầu nói: "Điều kiện của ngươì ta toàn bộ đáp ứng, nhưng ta hi vọng, về sau trong lòng ngươì, trong mắt ngươì chỉ có ta, nếu không ta có thể sẽ không khống chế nổi chính mình muốn trừng phạt ngươì "

Dứt lời liền cúi đầu, môi gần kề trên môi Tiểu Nguyệt, trần trọc mút, cho dù Tiểu Nguyệt nghĩ muốn né tránh cũng không được, y nắm cầm mình, khiến miệng mình không thể không mở ra mặc y nhắm nháp. Mãi đến khi Tiểu Nguyệt cho rằng không khí trong phổi mình đều bị y hút hết, Vân Từ Liệt mới buông ra, bờ môi ấm nóng lướt qua mặt Tiểu Nguyệt, vồn bên tai nàng thì thầm:

"Ngươi phải nhớ kỹ, từ giờ trở đi ngươi là Chiêu vương phi của ta".

*Hậu hiện đại: tóm lại là đi ngược với cái chung và tổng thể, nhấn mạnh sự đặc biệt và cái tôi

**Cúc Nguyệt: chữ “cúc” ở đây là nắm giữ, cũng giải thích tên truyện là Cúc Nguyệt Ký = Hành trình nắm giữ Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Nắm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nếu

Ban đêm ở đâu cũng như nhau, trong thư phòng ở thủ phủ Nghiệp thành, Vân Từ Xung xoa chiếc trầm gỗ trong tay, dường như muốn đem phần thô gỗ ghè ở giữa mài đến trơn nhẵn mới cam tâm. Đến nay vẫn không có tin tức của Tiểu Nguyệt, mà chuyện tình tệ nhất đã xảy ra, trận này thật sự sút đầu mẻ trán. Cúi đầu nhìn nhìn trầm gỗ trong tay, mấy tháng trước, nó vẫn còn cài trên tóc Tiểu Nguyệt, hiện giờ lại chỉ có thể nằm trong tay mình. Búi tóc xanh, kéo tình ý, bản thân muốn kéo đầu chỉ là mái tóc của Tiểu Nguyệt, nhưng từng bước rồi từng bước sai, chính mình liền xem nhẹ tính cách Tiểu Nguyệt a. Hắn để tay lên ngực tự hỏi, đó không phải xem nhẹ, mà là tồn tại tâm tư muốn cả cá và tay gấu xấu xa, nhưng hắn đã quên Tiểu Nguyệt không phải người khác, nàng cực kỳ kiêu ngạo.

Vân Từ Xung cúi đầu thờ dài, gãi sai vật nhẹ nhàng gõ gõ cửa nói: "Thái tử điện hạ, Chu Nhược quận chúa cầu kiến"

Vân Từ Xung sừng sốt, đã trẻ thế này, nàng ta đến đây làm gì, nam bắc thế cục hôm nay đã có chút khản trương, chuyện hòa thân Vân Từ Liệt không nhắc tới, mà Kỳ tướng quân chết, khiến cho triều đình binh quyền cơ hồ đều tập trung ở trong tay Tư Mã Tranh. Nếu mình đoán không sai, lấy tính cách của Tư Mã Ngọc Kiều, tuyệt đối vẫn muốn gả cho hắn, bởi vì hiện giờ lợi thế của nhà nàng ta rất lớn, Tư Mã Ngọc Kiều không có khí chất trong sáng như Chu Nhược, mà còn lòng dạ hẹp hòi điêu ngoa tùy hứng, tuy là biểu muội, nhưng từ nhỏ Vân Từ Xung không thích nàng. Hơn nữa thái độ của nàng đối với Tiểu Nguyệt rất không tốt, luôn luôn châm chọc khiêu khích, thật sự cực kỳ chán ghét, mà so sánh, Chu Nhược tốt hơn nhiều, ngay thẳng khiến người ta không có cách nào khác chán ghét, nhưng Vân Từ Xung vẫn không muốn gả nàng, miễn cho tương lai Tiểu Nguyệt lại hiểu lầm, nghĩ đến đây lại thuận miệng nói: "Nói cho quận chúa, đêm đã khuya, mời nàng đi nghỉ ngơi đi, có chuyện ngày mai lại nói"

Gãi sai vật đáp ứng một tiếng, nhưng rất nhanh, cửa ầm một tiếng bị mạnh mẽ đẩy ra, gãi sai vật ở phía sau sốt ruột nói: "Quận chúa không thể, quận chúa."

Vân Từ Xung sắc mặt trầm xuống nói: "Quận chúa đêm khuya xông tới, không quá thất lễ sao"

Chu Nhược trái lại nở nụ cười nói: "Sao lại chê ta thất lễ, ta cả đêm qua sông, bắt quả chỉ muốn đưa tin cho ngươi, nhưng xem ra, ngươi không hoan nghênh ta, ta đây đành trở về vậy"

Vân Từ Xung cực kỳ bất đắc dĩ nói: "Được rồi nếu đến đây cứ nói đi". Nói xong chìa chìa ghế dựa phía trước lại tiếp: "Quận chúa mời ngồi, dâng trà cho quận chúa"

Gãi sai vật đáp ứng thối lui ra ngoài, trong phòng ngọn đèn dầu cực kỳ sáng ngời, Chu Nhược âm thầm đánh giá Vân Từ Xung. Chỉ vài ngày, dường như hắn lại tiêu tụy hơn, đôi mắt sáng ngời có thể thấy rõ ràng vành mắt đen, thân hình có chút gầy, trong tay cầm là trầm gỗ mà Kỳ Tiểu Nguyệt lưu lại, xem ra hắn mãi vẫn không bỏ xuống được. Chu Nhược không khỏi nhớ tới Kỳ Tiểu Nguyệt kia lạnh nhạt ung dung, Kỳ Tiểu Nguyệt sắp gả cho biểu ca, về mặt ung dung, không buồn, không vui, không hạnh phúc cũng không khổ sở, tựa như gả cho ai cũng chẳng sao cả, lạnh nhạt đến thật hiếm thấy, nhưng Vân Từ Xung lại vẫn đối với nàng nhớ mãi không quên như trước, thân hình tiêu tụy. Chu Nhược không khỏi âm thầm.

Người làm mang nước chè xanh lên, Chu Nhược nhẹ nhấp miệng nói: "Ngươi có nghĩ tới Kỳ Tiểu Nguyệt sẽ gả cho người khác."

Chu Nhược nói chưa xong, trầm gỗ trong tay Vân Từ Xung một tiếng rơi xuống trên bàn, nhất thời cảm giác lời nói của Chu Nhược giống như một đao nhọn hung hăng cắm ở ngực, đau đớn không chịu nổi. Hắn đứng lên, nhìn chăm chăm vào Chu Nhược gần giọng: "Không thể nào, nàng không thể nào gả cho người khác. Từ lúc nàng sáu tuổi, nàng đã là của ta, ta nhìn nàng từng bước trưởng thành, tóc của nàng do ta tự tay chải, nàng cười ngửa bần cung cũng do ta tự mình cầm tay nàng dạy, nàng luôn là của một mình ta, làm sao có thể gả cho người khác"

Vân Từ Xung rõ ràng mất đi bình tĩnh trở nên cực kỳ kích động, giờ khắc này Vân Từ Xung, tựa như hàng vạn nam tử phạm phu chìm đắm trong bể hồng trần, không thể vẫn đạm phong khinh được nữa. Chu Nhược không khỏi càng âm trầm, thật sự không đành lòng cũng không muốn nói ra sự thật vào lúc này, lại vẫn rất muốn biết thái độ của hắn, vì thế liền thăm dò: "Ta nói nếu, nếu Kỷ Tiểu Nguyệt gả cho người khác, ngươi sẽ như thế nào"

Vân Từ Xung kiên quyết nói: "Không có nếu, trừ phi ta chết, nếu không thứ nếu này, vĩnh viễn chỉ là nếu"

Chu Nhược không khỏi thật hít một hơi khí lạnh, lúc này Vân Từ Xung bỏ đi sự cao quý, chợt có một loại khí phách tương đồng cùng biểu ca của nàng khiến người lo lắng, làm Chu Nhược thật sự không dám nói thêm gì nữa. Tình cảm mãnh liệt như vậy, chính mình làm sao có thể thắng, nhưng không phải toàn bộ kết cục đã định rồi sao, nếu thật sự đã thành hiện thực, Kỷ Tiểu Nguyệt rất nhanh sẽ gả cho biểu ca. Chu Nhược biết, lấy sự đề ý và yêu thích của biểu ca với Kỷ Tiểu Nguyệt, đại hôn rất nhanh sẽ chiếu cáo thiên hạ, đến lúc đó Vân Từ Xung sẽ như thế nào.

Nghĩ tới đây, Chu Nhược nghĩ mà sợ rất nhiều, cũng oán giận Kỷ Tiểu Nguyệt, một khi đã lãnh tình như vậy, vì sao lại khiến Vân Từ Xung rơi vào sâu như vậy, đây thật sự là một chuyện không thể dự liệu, Vân Từ Xung nhìn Chu Nhược sững sờ ngăn người, lại nói: "Ngươi không phải mới nói có tin tức muốn nói cho ta sao, chẳng lẽ thứ ngươi nói là những thứ này"

Chu Nhược hoàn hồn, nhìn hắn một cái nói: "Ta là tới nói cho ngươi, ta muốn cùng biểu ca về Tinh Thành, tự giải quyết cho tốt. Nếu có duyên, có lẽ rất nhanh chúng ta có thể gặp lại, chỉ mong khi đó, ngươi còn có thể lạnh nhạt như vậy, thẳng thừng như thế. Đúng rồi, biểu ca nói hòa thân nam bắc sẽ hủy bỏ, nhưng hiệp ước ngưng chiến vẫn hữu hiệu, ngươi không cần cưới ta. Thế nào, đây tính là tin tức tốt chứ"

Chu Nhược dường như có chút tự giễu cười, Vân Từ Xung nhất thời có chút áy náy, thấp giọng nói: "Kỳ thật ngươi rất tốt, nhưng là."

Chu Nhược nói: "Nhưng là, ta không phải Kỷ Tiểu Nguyệt, cho nên ngươi vẫn không tiếp nhận được, đúng không? Thế nhưng không sao cả, Tinh Thành có rất nhiều người tài tuấn chờ ta về lựa chọn, ngươi không cần cảm thấy có lỗi với ta, hi vọng ngươi về sau không cần oán hận ta"

Một câu sau, thanh âm rất thấp, như là lầm bầm lầu bầu, Vân Từ Xung không nghe rõ ràng, Chu Nhược đứng lên, hơi áy náy với Vân Từ Xung, liền xoay người đi ra ngoài, đến chỗ cạnh cửa, vẫn dừng lại, thấp giọng nói: "Lần này về Tinh Thành, là muốn cử hành đại hôn của biểu ca ta"

Vân Từ Xung sững sờ nói: "Đại hôn, Chiêu vương đại hôn, y không nói muốn kết hôn với Tiểu Nguyệt nữa sao?"

Chu Nhược nhanh nhẹn quay đầu: "Việc này ta tạm thời không thể nói cho ngươi, thế nhưng thế gian không phải chỉ có mỗi Kỷ Tiểu Nguyệt là một nữ tử xuất sắc, Thái tử điện hạ"

Nói xong xoay người đi tới, Vân Từ Xung có chút sững sờ, cảm giác Chu Nhược tới nay rất kỳ quái, giống như muốn nói gì đó, rất kì lạ. Vân Từ Xung chậm rãi ngồi xuống, cảm trầm gổ trên bàn yên lặng xuất thần.

Mười ngày sau, Hách Liên Chi người đầy phong trần chạy tới Nghiệp thành, sắc mặt khó coi cực hạn, vọt vào phủ, hai lời chưa nói liền đem một phong thư để ở trên người Vân Từ Xung nói: "Thế này ngươi vừa ý, vui vẻ rồi chứ? Tiểu Nguyệt muốn gả cho Chiêu vương"

Tin tức này đối với Vân Từ Xung mà nói, không thể nghĩ ngờ là sét đánh ngang trời, sắc mặt Vân Từ Xung trắng xanh một phen rồi chợt biến trắng không một tia máu, muốn mở miệng hỏi rõ, lại cảm thấy được một cảm giác như bị đao cắt sâu trong lòng, cổ họng ngòn ngọt, mở miệng máu tươi liền phun trên mặt đất. Từ Mã Chu không khỏi kinh hãi, vội vàng kéo qua cổ tay hắn bắt mạch, hên là chỉ tức giận công tâm dẫn tới trào máu, trái lại không có gì đáng ngại, nhưng Tiểu Nguyệt làm sao có thể ở phương Bắc, lại nhanh như vậy muốn gả cho Chiêu vương.

Từ Mã Chu buông Vân Từ Xung nhìn Hách Liên Chi, Hách Liên Dục mở miệng nói: "Nói như vậy, ngươi trước đó vài ngày quả nhiên đi cùng nha đầu kia, nhưng hiện tại nàng sao lại gả cho Chiêu vương"

Hách Liên Chi thấp thấp thờ dài nói: "Ta cùng nàng đi chu du nửa tháng, nhưng ở Liên thành, nghe được tin tức Kỷ tướng quân rơi vào dốc núi, mới vội vàng nghĩ muốn chạy về Nguyệt Thành"

Từ Mã Chu ánh mắt chớp lóe nói: "Vi sao là Nguyệt Thành, không phải nên tới Nghiệp thành mới hợp lý sao"

Hách Liên Chi chăm chọc nhìn Vân Từ Xung liếc mắt một cái nói: "Tiểu Nguyệt nói người phía sau màn bày ra trận âm mưu này, tuyệt đối không chỉ tính như vậy, cho nên nàng lo lắng hai bác Kỷ ở nhà, mới cố ý quay về Nguyệt Thành. Nhưng tại bến đò, lại ngoài ý muốn nghe được tin tức Kỷ tướng quân còn sống, vì thế ta cùng nàng phân công nhau hành động, nàng đi Dung Nguyệt tự, mà nhờ ta đi an trí cha mẹ nàng, nhưng khi ta tới Nguyệt Thành, lại biết được cha mẹ nàng đã bị người tiếp đi, tiểu viện nhà bọn họ cũng không còn, cả Kỷ gia cứ như thế mà biến mất tại Nguyệt Thành, không một dấu vết lưu lại. Chỉ có người mua nhà của họ đưa cho ta một phong thư, nói là có người nhờ, đọc thư ta mới biết được, Tiểu Nguyệt vậy mà phải gả cho Chiêu vương làm Vương Phi"

Từ Mã Chu cùng Hách Liên Dục đồng thời nhìn về phía Vân Từ Xung, Vân Từ Xung rút ra giấy viết thư, cầm lấy giấy viết thư tay có một chút run rẩy, mở giấy viết thư, chữ viết xinh đẹp của Tiểu Nguyệt hiện trên giấy:

"Hách Liên Chi, từ bến đò rời đi, quả nhiên tìm được gia huynh tại Dung Nguyệt tự nhưng thương thế lại rất nặng, cần tỉ mỉ chăm sóc mới có thể mong khỏi hẳn. Vô tình tại Dung Nguyệt tự gặp được Chiêu vương, vừa gặp đã thương, quyết định đem việc chung thân giao cho Chiêu vương, cử hành đại hôn. Mong Hách Liên Chi có thể thông cảm, nhớ rõ tại thuyền nhỏ trên sông Tinh Nguyệt, ngươi từng nói, nếu sau này ta vẫn không thích ngươi, ngươi tình nguyện làm huynh trưởng của ta, ta hiện tại có thể nói rõ với ngươi. Không phải ta không thích ngươi, thật ra bản thân ta không đáng để ngươi ký gửi chân tình, ta là một người rất ích kỷ và lạnh lùng, thế nên đương nhiên sẽ lựa chọn Chiêu vương. Nếu ngươi vẫn nguyện ý làm huynh trưởng của ta, hoan nghênh tới Tinh Thành uống một ly rượu mừng, nếu không muốn, xin hãy quên ta đi, có lẽ quên đi sẽ dễ hơn nhớ. Không lâu trước đây, ta cũng viết một

phong thư cho Từ Xung, vốn tưởng rằng lần đầu tiên cũng là lần sau cùng, không nghĩ tới thế sự khó lường, tới nay ta lại viết phong thư thứ hai, thật đáng tiếc, hai phong thư trong đời ta đều là chủ đề biệt ly, hi vọng cuộc đời này không còn cơ hội viết phong thư thứ ba. Được rồi, không dài dòng nữa, sau cùng, cảm ơn người đã cùng ta đi chu du mấy ngày qua, ta vĩnh viễn cũng không quên được điều giá trị này, sau này còn gặp lại, Hách Liên Chi.

Kỷ Tiểu Nguyệt."

Vân Từ Xung chậm rãi buông tay, giấy viết thư khẽ phiêu phiêu rơi trên mặt đất, liền giống như tâm của Vân Từ Xung giờ phút này, như trong nháy mắt rớt xuống nơi sâu nhất ở đáy cốc. Đây là lựa chọn của Tiểu Nguyệt, chỉ là vừa thấy đã có thể thương, cứ thế mà chung thân, nhưng cùng mình ở cùng bảy năm, nàng vẫn muốn thoát đi. Điều này sao có thể chứ, hẳn không tin, Vân Từ Xung bỗng dừng nhớ tới lời nói của Chu Nhược tới qua, nếu Kỷ Tiểu Nguyệt gặp người khác sẽ như thế nào.

Thì ra là thế, Vân Từ Xung không khỏi cười ha ha, nguyên lai ngay lúc đó đã không phải là nếu. Vân Từ Xung tiếng cười thê lương khàn khàn, cùng vẻ nghiêm nghị ôn hoà của hân bình thường tương phản rất lớn. Từ Mã Chu cùng Hách Liên Dục cả kinh, Vân Từ Xung cười to xong, miệng lại phun máu tươi, người cũng chậm rãi ngã xuống ghế tựa, Từ Mã Chu không khỏi kinh hãi, vội vàng tiến lên đè lại huyết nhân trung của hắn, đối với gã sai vặt bên cạnh phân phó nói: "Nhanh, đem Thái tử đỡ đến giường êm, đi lấy bao châm cứu của ta tới"

Rất nhanh hai gã sai vặt đỡ Vân Từ Xung tựa vào giường êm, bao châm cứu cũng lấy tới, Từ Mã Chu rất nhanh xuất châm, phân biệt đâm vào huyết vị trên người hắn, rồi theo thứ tự rút ra, chừng nửa khắc đồng hồ sau, Vân Từ Xung mới từ từ tỉnh dậy, mở mắt ra câu nói đầu tiên liền là: "Tiểu Nguyệt người thật nham hiểm, bây giờ thật sự có thể lấy mệnh của ta rồi. Người tới, ta muốn lập tức đi Tĩnh Thành, ta ngược lại muốn nhìn, nàng cùng Chiêu vương làm sao mà vừa gặp đã thương"

Hách Liên Chi nhăn nhu mi nói: "Sự tình đã đến nước này, người chẳng lẽ muốn đi uống rượu mừng"

Vân Từ Xung thì thào: "Uống rượu mừng, nếu nàng thật sự muốn nhìn ta chết trước mặt nàng, không thì đừng mơ tưởng"

Từ Mã Chu cùng Hách Liên Dục liếc mắt nhìn nhau: "Người cần phải thế sao, chuyện này hiện giờ xử lý không tốt sẽ là chuyện lớn của nam bắc. Chẳng lẽ vì một Kỷ Tiểu Nguyệt, người muốn đẩy Nghiêu Quốc và muôn vạn dân chúng rơi vào hoạ chiến tranh sao"

Vân Từ Xung lộ vẻ sầu thảm cười nói: "Ông nội, người đừng nói nữa, đánh mất Tiểu Nguyệt, dân chúng Nghiêu Quốc và con còn quan hệ gì chứ. Đến hôm nay con mới biết được, trừ bỏ Tiểu Nguyệt con chẳng cần gì cả, Nghiêu Quốc, Thái tử, dân chúng, con từ bỏ tất cả. Lần này nếu con còn có thể mang Tiểu Nguyệt về, con lập tức cùng Tiểu Nguyệt quy ẩn núi rừng, nếu nàng cố ý muốn gả cho Chiêu vương, thế thì người chờ nhật xác con đi"

Từ Mã Chu vỗ mạnh lên bàn: "Nói vậy, vì một nữ nhân mà đòi chết. Con đường đường là một nam nhi lại đi làm xằng, đại trượng phu lo gì không có vợ, chẳng lẽ trừ bỏ Tiểu Nguyệt, nữ nhân trên đời chẳng phải là nữ nhân sao"

Vân Từ Xung nói: "Đúng, con chỉ muốn Tiểu Nguyệt, trên đời có muôn vàn nữ nhân lại chẳng phải là Tiểu nguyệt, thế thì quan hệ gì với con chứ. Từ lúc nàng sáu tuổi, con đã như thế, đến giờ trọn vẹn đã bảy năm, không có nàng, về sau còn ý nghĩa gì. Kế hoạch của con từ nhỏ vô luận làm gì đều nhất định phải có nàng bên người, con không thể tưởng được, không thể không có Tiểu Nguyệt, nên người đừng quản nữa"

Từ Mã Chu không khỏi lui về phía sau một bước: "Con muốn ta hối hận vì năm đó đã biết nha đầu kia phải không. Đến hôm nay ta không thể không nói, Tiểu Nguyệt thật sự là hoạ thủy của Nghiêu Quốc"

Hách Liên Chi nói: "Từ Mã thế bá, Tiểu Nguyệt không phải hoạ thủy, nàng đã từng cứu muôn vàn dân chúng của Nghiêu Quốc không lâm vào chiến hỏa, thuốc nổ là nàng phát minh, mà lúc cùng nàng đi chu du nửa tháng, ta càng hiểu rõ, nàng thật sự không phải là một cô gái bình thường. Nàng không có gì không biết, nàng thậm chí có thể giải thích câu vòng sau con mưa, người nói đây là một phạm nhân có thể làm được ư? Đúng là nàng quả thật cũng chỉ là người phạm, đôi mắt âm mưu, nàng cũng sẽ yếu ớt, cũng sẽ bất lực, nàng làm sao có thể là hoạ thủy chứ, nàng đã hại người nào, nàng chỉ có kiêu ngạo của nàng mà thôi, cứ như thế đổ tội lên đầu Tiểu Nguyệt quá không công bằng".

Trong phòng nhất thời một mảnh an tĩnh, ngoài cửa sổ trời không biết khi nào đã tối sầm xuống, gió gào thét, một tia chớp hiện lên cùng tiếng sấm, mưa to mưa như trút nước xuống, đất trời thay đổi.

*Cá và tay gấu: Mạnh Từ đã từng nói: “Tôi thích cá và cũng thích tay gấu. Nếu không thể có cả hai, tôi sẽ để cá đi và giữ tay gấu lại. Thế nên, tôi thích cuộc sống và cũng thích sự công bằng. Nếu không thể cùng lúc giữ được cả hai, tôi sẽ buông tha cuộc sống và chọn sự công bằng”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Tĩnh thành

Từ Liệt không thích ngồi xe, cho nên suốt đường đi y đều ngồi trên lưng ngựa, y cười ngựa cực kỳ cẩn thận, ngồi trên ngựa bóng lưng cao ngất, phong tư trác tuyệt, Tiểu Nguyệt và Chu Nhược cùng ngồi trong xe ngựa rộng rãi. Dọc đường đi Chu Nhược vẫn dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Kỷ Tiểu Nguyệt, nhưng hai người rất ít nói chuyện với nhau, vào địa phận, Vân Từ Liệt tiến nhanh đến gần xe nói: "Tiểu Nguyệt người ra đây nhìn xem phương Bắc của ta so với Nguyệt Thành trắng lẹ hơn thế nào"

Tiểu Nguyệt xóc lên màn xe, vừa sau giờ ngọ, Vân Từ Liệt che bóng ngồi trên ngựa, nháy mắt làm Tiểu Nguyệt cảm giác như một vị thần cao lớn tuấn mỹ. Mặt trời cực kì chói mắt, Tiểu Nguyệt giờ tay che khuất ánh nắng, hồi lâu mới từ thích ứng, vén rèm nhìn về nơi xa, núi non kéo dài cùng với thành trì chiếm diện tích rất rộng, Tỉnh Thành không cần nói cũng từ địa thế mà có cảm giác ở trên cao, tựa như thành phố ở hiện đại mà Tiểu Nguyệt từng sống, ngoại ô có núi Thanh Sơn, tên Vân Từ Liệt nói qua cũng rất giống, Đại Thanh Sơn.

Tục ngữ nói đến phương Nam xem sông, đến phương Bắc ngắm núi. Khác với Nghiêu sơn dịu dàng thanh tú, cổ thụ che trời, núi non nơi này núi vắng vẻ, thẳng tắp chạy dài vô tận. Từng bụi trúc sống thành quần thể, vừng vàng còi mòi, trời xanh thăm, tầng mây tuyết trắng hoà lẫn cùng núi cao trùng điệp mang một loại khí thế hùng hồn thuộc về phương, Tiểu Nguyệt gật đầu nói: "Cũng thật đồ sộ"

Vân Từ Liệt ở trên ngựa vươn ra tay phải nói: "Đến đây, đi theo ta, ta mang ngươi đi cảm nhận hương vị gió thổi tự do của Tỉnh thành ta"

Trong giọng nói là vui sướng hoà lẫn một loại kiêu ngạo nóng lòng muốn khoe ra lãnh địa của mình, loại kiêu ngạo này khiến cho Tiểu Nguyệt chột mề hoặc, đương nhiên nguyên nhân rất lớn là vì quyền uy và hoài niệm của kiếp trước. Thế nên nàng cực kỳ thuận theo đem tay mình giao cho Vân Từ Liệt, con người Vân Từ Liệt chớp lóe, mỉm cười, tay phải vung lên, Tiểu Nguyệt liền ngồi trước người y, Vân Từ Liệt một tay trụ cương ngựa, một tay ôm eo Tiểu Nguyệt cúi đầu nói: "Ngồi cho vững"

Hết một tiếng, ngựa rất nhanh tiến về phía trước, Tiểu Nguyệt cảm giác gió hai bên tay vùn vút bay qua, mà chính mình cũng chỉ có thể thuận theo quán tính, gắt gao tựa vào trong lòng Vân Từ Liệt. Trong lòng của Vân Từ Liệt rất rộng, mang đến một loại cảm giác an toàn, hương vị trên người không giống mùi thuốc trên người Vân Từ Xung, mà là một mùi hương Long Đản bá đạo, không mạnh liệt, lại khiến người khác không thể bỏ qua.

Trên đường là đại quân phương Bắc mênh mông vô tận, Vân Từ Liệt không muốn đánh giấc, đại quân chỉ để lại một phần ba trực, còn lại toàn bộ theo Vân Từ Liệt trở về Tỉnh Thành. Tuy thân đã ở phương Bắc, lại không có cảm giác mất mề, cơ hồ giống với thành thị kiếp trước của Tiểu Nguyệt, mùa đông rét lạnh nước đóng thành băng, mà mùa hè vẫn là nhiệt khí bốc hơi, bốn mùa rất rõ ràng.

Thế nhưng ngồi trên lưng ngựa phi như bão táp, lại là một phương thức hóng gió không tồi, ít nhất Tiểu Nguyệt cảm thấy cực kì mát mẻ. Không biết chạy bao lâu, ngựa mới ngừng lại, Vân Từ Liệt xoay người xuống ngựa, ôm Tiểu Nguyệt xuống ngựa, Tiểu Nguyệt lúc này mới phát hiện nàng đã rời khỏi đại đội nhân mã, mà không phải vì phi ngựa, lúc này thật sự cực kỳ mát rượi. Nơi Vân Từ Liệt mang nàng tới là một sơn cốc, hai bên là cây cỏ tươi tốt, đường cực kỳ hẹp, phía trước đã không còn đường, hai bên núi đem sơn cốc này kẹp ở giữa, nơi xa hình thành một đường cực kỳ đồ sộ. Trong sơn cốc là một dòng suối trong suốt, bên dòng suối là những cây xương bồ, nở ra hoa màu tím nhạt, từng trận gió núi phất qua, nơi này rất mát và thoải mái, bên ngoài là hè chói chang, mà nơi này như mùa xuân ấm áp.

Hai bên cạnh núi trông cực kì khác hẳn với Nghiêu sơn, không có những cây cổ thụ chọc trời tùy ý có thể thấy được, đều là những cây tùng bách bốn mùa thường thấy, rất giống Vụ Linh sơn ở hiện đại. Vân Từ Liệt ngồi trên tảng đá bên dòng suối, rửa mặt, cũng uống miếng nước, ngẩng đầu đối Tiểu Nguyệt nói: "Dòng suối nhỏ là do tuyết ở đỉnh núi tan mà thành, trong lành ngọt ngào, ngươi tới thử xem"

Tiểu Nguyệt quả thật cũng cảm thấy được trên mặt giống như có chút tro bụi, vì thế đi tới bên cạnh dòng suối nhỏ, nước trong suốt thấy đáy, cảm xúc mát lạnh, Tiểu Nguyệt đơn giản rửa tay, cũng uống miếng nước, quả thật là nước suối chính tông, ngọt lành mát lạnh, bất giác lại uống thêm, Vân Từ Liệt cúi đầu nói: "Trước kia ta thường tới nơi này một mình, mỗi lần ở lại cũng nửa ngày, bọn thị vệ luôn tìm không thấy nơi này, như vậy ta có thể nhàn nhả khá lâu. Sau khi bà vú qua đời, ta đem bà chôn ở đây, đây là mộ bà vú"

Nói xong lấy tay chỉ vào một nơi khá cao ở ven đường, Tiểu Nguyệt nhìn qua, vừa rồi thật sự không chú ý, bên cạnh nơi họ xuống ngựa thật sự có một phần mộ, rất đơn giản nhưng rất sạch sẽ, nhìn là biết thường xuyên có người tới làm cỏ, Vân Từ Liệt tiếp tục nói: "Từ khi bà vú qua đời, ta cuối cùng cảm thấy được trên thế giới này, dường như không còn ai đáng để ta toàn tâm toàn ý thân thiết, nhưng về sau lại gặp ngươi, ngươi là nữ nhân đầu tiên cùng ta tới nơi này. Ta hi vọng ngươi có thể biết tâm tình giờ phút này của ta, mấy ngày nay ta đã hiểu rõ, ta đối với ngươi không phải do dự vọng chính phục, mà là thật sự yêu thích, cảm xúc này cực kỳ xa lạ, nhưng vô cùng chân thật. Thế nên hôm nay ta dẫn ngươi đến đây, gặp mặt bà vú, hi vọng bà có thể nhìn thấy ngươi"

Ký Tiểu Nguyệt bình tĩnh nhìn y, giờ phút này Vân Từ Liệt tuyệt không bá đạo lạnh lùng, thậm chí có thể nói là dịu dàng tình tứ, nhìn mình với ánh mắt chân thành, làm Tiểu Nguyệt thậm chí không dám đối mặt với y, Tiểu Nguyệt bối rối tránh mắt, nhìn nơi xa. Một đạo ánh nắng từ lỗ nhỏ trên sơn động chiếu xuống, tựa như ánh sáng từ thiên đường, tràn ngập thần bí, Tiểu Nguyệt cười chỉ chỉ nơi đó nói: "Ngươi xem đạo ánh sáng kia, nó không giống ánh nắng từ bầu trời mà giống như một đường nối liền giữa trời và nhân gian. Có lẽ thần tiên trên trời nếu hạ phàm, hẳn từ nơi này đi xuống"

Con người Vân Từ Liệt chớp lóe nói: "Cha mẹ ngươi ta đã để ám vệ đưa đến Tỉnh Thành, bọn họ hẳn là vào thành sớm hơn so với chúng ta "

Tiểu Nguyệt gật đầu nói khẽ: "Cám ơn ngươi, phụ mẫu ta chịu liên lụy nhiều, vì ta và ca ca mới phải xa xứ. Thật ra đối với bọn họ, ta và ca ca thật sự rất không có hiếu"

Vân Từ Liệt đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng nắm bờ vai nàng: "Con muốn đường mà cha mẹ không thể chờ, so với ta, ngươi còn có gì khổ sở"

Tiểu Nguyệt lúc này mới nhớ tới thân thể của y, quay đầu nhìn y, phát hiện trong mắt y có nồng đậm tiếc nuối cùng âm ảm, vì thế nói khẽ: "Ta đã từng xem qua một quyển sách, trong đấy nói rằng, gian khổ thực tế cũng là một loại ôn đức, trải qua gian khổ mới có thể học được thông minh, thế nên mới nói, gian khổ cũng là con đường dẫn tới thành công, giống như ngươi vậy. Hiện tại ngươi nổi tiếng như vậy, không phải vì gian khổ, sao có thể oai phong một cõi như vậy"

Vân Từ Liệt bị mề hoặc, âm thanh Tiểu Nguyệt trầm bổng như gió nhẹ ở vùng núi ngẫu nhiên thổi qua, khiến người ta toàn thân vui sướng, mà con người nàng sáng rực lưu chuyển khiến người ta trầm sâu vào ấm áp, như chìm trong hồ nước trong suốt, thâm thúy dụ người tiến vào. Đôi môi đỏ mọng hơi khép mở, Vân Từ Liệt nhìn không được dục vọng mà khát khao nhẹ nhàng nhắm nháp, mà Vân Từ Liệt cũng thật sự làm vậy, cúi người đi nhanh đến gần

Tiểu Nguyệt, ánh mắt ôn nhu cùng nàng đối diện, cúi đầu ní non một câu: "Tiểu Nguyệt, người thật sự rất đẹp"

Tiểu Nguyệt sững sờ, trong lúc đó môi Vân Từ Liệt đã để trên môi nàng, không giống hai lần trước bá đạo và dã man, mà là nụ hôn rất nhẹ cực kỳ ôn nhu. Khóe miệng, môi trên, môi dưới, một người tiếp một người khẽ hôn, như từng phiến cánh hoa anh đào khẽ rơi vào trên môi, mềm mại nhẹ nhàng mà chậm chạp. Anh mất ý hơi khép lại, lông mi rất dài, khuôn mặt quá mức đẹp này, khoảng cách lại gần Tiểu Nguyệt như vậy, nháy mắt Tiểu Nguyệt dường như cũng bị mê hoặc, chậm rãi nhắm hai mắt lại, môi cũng hơi hơi mở ra, đầu lưỡi của Vân Từ Liệt rất nhanh tiến vào trong miệng Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt cảm thấy dường như thật sự có mùi thơm ngát của hoa anh đào, rất nhẹ, cực kỳ mềm mại.

Vân Từ Liệt cùng Tiểu Nguyệt gặt gao dây dưa, đây là một nụ hôn không tỉnh táo cũng không kiểm hãm, bọn họ hôn thật lâu, gió núi nhẹ thổi qua vạt áo hai người, từ xa nhìn, bọn họ tựa như một đôi thần tiên quyến lữ vô cùng xứng đôi. Không biết qua bao lâu, tiếng chim hót làm thức tỉnh Tiểu Nguyệt, lý trí của nàng nhất thời quay về, mà Vân Từ Liệt cũng buông môi nàng ra, nhưng ánh mắt lại vẫn bình tĩnh nhìn Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt không khỏi đỏ mặt, xoay người sang chỗ khác nửa ngày không nói lời nào, nhưng là Vân Từ Liệt lại nhìn đến từ cổ đến tai nàng một mảnh đỏ ửng, Vân Từ Liệt không khỏi cười to ra tiếng, sang sáng và tràn đầy vui sướng.

Tiểu Nguyệt trong lòng cực kỳ buồn bực, đột nhiên phát hiện, mình cũng như những phạm phu tục tử, là người không thể kiểm giữ chứng hoa si, đối với nam sắc của Vân Từ Liệt cũng không tự chủ được mà trầm luân vào. Khó xử và buồn bực qua đi, trong lòng thậm chí mang cảm giác tội lỗi nhàn nhạt, cảm giác rất kỳ quái, Vân Từ Liệt cười xong, lớn tiếng nói: "Chúng ta trở về đi, nên vào thành rồi. Tỉnh Thành hôm nay rất cực nghênh đón được nữ chủ nhân của nó rồi".

Vân Từ Liệt xoay mình lên ngựa, đưa tay cho Tiểu Nguyệt nói: "Đến đây nào Vương Phi của ta, cùng ta đến xem Tỉnh Thành của chúng ta"

Tiểu Nguyệt để tay vào tay hắn, Vân Từ Liệt cảm thật chặt nói: "Người phải biết rằng, cả đời này ta sẽ nắm thật chặt, người tuyệt đối không thể phản bội ta, nếu không ta sẽ khiến cho khắp thiên hạ chôn cùng người"

Giọng điệu đã không còn ôn nhu như vừa rồi, bá đạo khiến người ta không rét mà run, Tiểu Nguyệt không khỏi nhẹ nhàng rung mình một cái, Vân Từ Liệt nhẹ nhàng đem Tiểu Nguyệt chặt chẽ ôm vào lòng, môi khẽ sát bên tai nàng nói: "Mười ngày sau là đại hôn của ta và người, ta đã đưa thiệp mời về phương Nam rồi. Vân Từ Xung và Hách Liên Chi đã lên đường tới Tỉnh Thành, nói thế nào cũng là cố nhân của người, đến lúc đó hãy chiêu đãi họ thật tốt "

Tiểu Nguyệt không khỏi ngẩn ngơ, thầm nghĩ hắn thật sự đến đây ư, nhưng tình huống hiện giờ thế này, hắn tới để làm gì. Vân Từ Liệt cúi đầu nhìn thoáng qua Tiểu Nguyệt rõ ràng đang thất thần, trong mắt có một tia lo lắng, liền lập tức vùng cương ngựa, con ngựa một tiếng hí lên, cơ hồ đứng thẳng dậy. Tiểu Nguyệt bị dọa nhảy dựng, thân thể không tự chủ được nghiêng về phía sau, gót gao ép sát vào lòng Vân Từ Liệt, Vân Từ Liệt một tiếng hét to, ngựa cấp tốc chạy tán loạn ra ngoài.

Mãi đến khi mặt trời đã dần dần ngã về phía tây mới nhìn thấy đội ngũ đứng ở ngoài thành, nhìn Vân Từ Liệt đã đến, quân đội hai bên nhanh chóng tránh đường, Vân Từ Liệt nhìn Tiểu Nguyệt trong lòng, tiện tay chỉ phía trước nói: "Người xem, đó chính là Tỉnh Thành"

Tiểu Nguyệt tò mò ngẩng đầu quan sát, tận cùng đường đi là một tòa thành trì hết sức hùng vĩ, thành lâu nguy nga, phía trên cửa thành là một dấu hiệu thật to, trên thành lâu có hai chữ "Tỉnh Thành" thật to khắc bằng đá, tường thành hai bên rất cao, trải dài xa tận, liếc mắt không thấy tận cùng, sông đào bảo vệ thành cực kỳ rộng rãi. Ở giữa là hai tòa cầu có vòm tròn rất có khí thế, ngoại thành thế này đã có thể cùng kinh thành Nghiêu quốc so sánh, cửa thành giờ phút này mở rộng ra, mơ hồ có thể thấy trong thành toàn đầu người đang động.

Vân Từ Liệt buông ra dây cương, mặc cho ngựa chậm rãi đi, vó ngựa đập vào đá lát trên đường, từng tiếng giòn vang. Đi qua cầu vòm, chỗ cửa thành có nhiều quan viên quân trang tươi sáng cùng thủ vệ mặc giáp trụ, thấy Vân Từ Liệt tới, nhao nhao quỳ xuống hô to: "Nghênh đón Chiêu vương trở về thành, Chiêu vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế"

Cực kỳ rung động, Tiểu Nguyệt cảm thấy rõ, cho dù ở Nghiêu kinh hoàng cung, chính mình cũng không có cảm giác như vậy, quân lâm thiên hạ, bậc tối cao nhất. Ven đường có rất nhiều dân chúng hoan nghênh, nhìn quần áo và cách ăn mặc đều cực kỳ giàu có, trước khi vào thành, Tiểu Nguyệt chú ý tới địa thế ngoài thành, đa số là đồi núi dốc thoải, đồng cỏ phì nhiêu, số lượng đồng ruộng xa xa cùng Nghiêu kinh không cách nào so được, nhưng dân chúng vẫn có thể sinh sống giàu có như vậy, có thể thấy được Vân Từ Liệt quả thật biết cách cai trị.

Phong cách trong thành không giống ở Nghiêu kinh, hai bên đường là cây bạch dương cao cao, một trận gió thổi tới, lá xào xạc vang lên, hai bên là nhà ở của thương gia và dân chúng, mang phong cách mạnh mẽ, cùng phía nam tinh tế uyển chuyển có khác biệt rất lớn, dân chúng cũng hoàn toàn khác với phía nam uyển chuyển hàm súc, là cực kỳ thẳng thắn.

Vân Từ Liệt rất cao điệu ôm Tiểu Nguyệt vào Tỉnh Thành, qua một đường thật dài, là Chiêu vương cung to lớn như vậy, nóc nhà kéo dài, mái cong, liếc mắt một cái trông không thấy tận cùng, vô luận là quy cách hay là khí thế, đều không chút nào kém hơn Nghiêu kinh hoàng cung. Cửa cung chặc một tiếng mở ra, một giọng nói khàn khàn vọt đực hô: "Chiêu vương hồi cung"

Tiếp theo liên tiếp, từng tiếng truyền vào thâm cung, Vân Từ Liệt đưa tay lau mặt Tiểu Nguyệt, khiến ánh mắt hai người không chút che dấu mà trực tiếp đối diện, kiên định nói: "Đây là Chiêu vương cung của ta, đồng thời cũng là nhà của người, Vương Phi của ta"

Tiểu Nguyệt bình tĩnh nhìn y, thầm nghĩ: Nhà, từ khi xuyên việt đến thế giới này, nhà của mình luôn không ngừng biến hóa, thôn xóm gần kề ở chân núi Nghiêu sơn, biệt viện Cúc Nguyệt các ở Nguyệt Thành, còn tiểu viện tự mình bố trí ở căn nhà nhỏ bé kia, còn có cả kinh thành, quả thực rất nhiều, hiện giờ cung điện huy hoàng trước mắt này chính là nhà mình sao"

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại, hoàng hôn đã dần dần buông, một chút ánh chiều tà còn sót lại, chiếu trên mái hiên, có vẻ ánh kim sáng chói, giống như điện ngọc quỳnh lâu ở trên trời, cao cao tại thượng không thể với tới, Tiểu Nguyệt cúi đầu hạ mi mắt, có một trực giác rất mãnh liệt, nơi này vĩnh viễn sẽ

không trở thành nhà của mình. nơi này và nơi đó đều có thể trở thành nơi che gió tránh mưa, nơi này là cơn bão cực mạnh đâm vào mắt, toàn bộ âm mưu quỷ kế chẳng phải chính mình đã sớm lĩnh giáo qua một lần sao, nhưng cũng không còn cách khác, nếu chính mình có thể lựa chọn, Tiểu Nguyệt tình nguyện một mình một tiểu viện, bình thường mà thoải mái sinh sống

Nàng chưa bao giờ muốn ở nơi đầu sóng ngọn gió, mà chỉ mong chốn mây trôi gió thoảng, nhưng chưa bao giờ như mong muốn, hiện giờ cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi. Tiểu Nguyệt đoán chừng, lấy tính cách của Vân Từ Liệt, không xem nữ nhân ra gì, có lẽ mình sẽ không lưu lại trong mắt của y quá lâu. Dù sao y là một nam nhân xuất sắc như vậy, công bằng mà nói, so với Từ Xung, Vân Từ Liệt giết phạt quyết đoán sắc bén hơn, càng thích hợp quân lâm thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đoàn viên

Nghiệp thành, Từ Mã Tranh ở thư phòng đi tới đi lui, bên cạnh là tham tướng Thẩm Quát Thẩm kiêm phụ tá, Từ Mã Tranh dừng bước nói: "Người nói Kỷ Thần Tinh không chết, điều này sao có thể, trên kiếm ta có độc, mà còn là cực độc, như thế nào hấn mạng lớn như vậy"

Thẩm tham tướng nói: "Cực kỳ chính xác, trạm gác ngầm của chúng ta tại Tinh Thành truyền đến tin tức, hấn được Chiêu vương coi là thượng khách, hiện giờ đang ở Chiêu vương cung đường thượng. Chiêu vương thậm chí dùng trần cung chi bảo Tuyết Liên ngàn năm phối hợp nội lực của Võ thánh chữa thương cho hấn, đoán chừng ít ngày nữa sẽ khỏi hấn"

Từ Mã Tranh trầm tư phút chốc nói: " Không phải Chiêu vương Vân Từ Liệt tàn nhẫn lãnh khốc, làm sao có thể cứu hấn, lại bỏ cả Tuyết Liên ngàn năm, này không phải quá kỳ quái sao"

"Không kỳ quái đâu, Chiêu vương sở dĩ đối với y như vậy, hoàn toàn vì một nữ nhân"

"Ai?"

"Muội muội Kỷ Thần Tinh, Kỷ Tiểu Nguyệt"

"Hả!" Từ Mã Tranh không khỏi há to miệng: "Người nói người đã xem qua đủ xuân sắc như Chiêu vương lại để ý đến Kỷ Tiểu Nguyệt, quá vớ vẩn. Tư sắc của Kỷ Tiểu Nguyệt cực kỳ bình thường a, cho dù có tài, nhưng nam nhân nào coi trọng những thứ này, dù sao viết chút thơ văn có tác dụng gì. Chưa nói đến Chiêu vương cung người đẹp rất nhiều, thiên hạ nổi tiếng, Kỷ Tiểu Nguyệt sao có thể vào được mắt y"

Thẩm tham tướng nói: "Người đã quên trước đó vài ngày, y không phải muốn Kỷ Tiểu Nguyệt hòa thân sao. Thuộc hạ nghĩ, bên trong khẳng định có chút ân tình, thế nhưng Kỷ Tiểu Nguyệt kia tuy tư sắc bình thường, nhưng cũng rất có sức mê hoặc, người không thấy Thái tử của chúng ta, còn có Hách Liên Chi kia đều bị nàng mê hoặc ư. Mặt khác Thái tử và Hách Liên Chi đã xuất phát đi Tinh Thành, đoán chừng mười ngày mới có thể đến, người nói hai người bọn họ đến đó làm gì, thuộc hạ đoán, hấn là tìm Kỷ Tiểu Nguyệt"

Từ Mã Tranh nói: "Nói như vậy, Chiêu vương chẳng lẽ thật sự muốn cưới Kỷ Tiểu Nguyệt không có thân phận gì làm Vương Phi, ta nghe nói Chiêu vương nổi tiếng vô tình, hơn nữa đối với nữ nhân không có chút tình cảm nào"

Thẩm tham tướng nói: "Thái tử của chúng ta ở Tinh Thành báo lại, việc này là chính xác. Từ khi Chiêu vương đem Kỷ Tiểu Nguyệt mang về Chiêu vương cung, liền trắng trợn phô trương, đem Quan Hà cung cùng tắm điện của y thành một gian, trở thành một cung điện xa hoa. Hơn nữa y còn đổi tên là Tăng Nguyệt cung, dùng để tổ chức đại hôn, đối với Kỷ Tiểu Nguyệt là cực kỳ ôn nhu, thay đổi tác phong hoàn toàn "

Từ Mã Tranh nói: "Nếu Kỷ Tiểu Nguyệt thật sự làm Chiêu vương phi, như thế thật bất lợi, Chiêu vương lợi hại hơn Thái tử rất nhiều, Kỷ Tiểu Nguyệt nếu có chỗ dựa vững chắc như vậy, có thể không trả thù chúng ta sao"

Thẩm tham tướng hỏi: "Trả thù? Chẳng phải nàng cũng không có chứng cứ là chúng ta làm hại Kỷ Thần Tinh sao"

"Ngu xuẩn" Từ Mã Tranh thấp giọng mắng: "Ta đâm bị thương Kỷ Thần Tinh, mà trên thân kiếm có độc, này không phải rõ ràng rồi sao. Chiêu vương kia không phải là người có thể trêu vào, chuyện này có chút khó giải quyết"

Thẩm tham tướng nghĩ nghĩ âm hiểm nói: "Chuyện cho tới bây giờ, không bằng chúng ta hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng. Thừa dịp Kỷ Tiểu Nguyệt còn chưa gả cho Chiêu vương, chúng ta tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp kết liễu nàng, không phải vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn sao"

Trong mắt Từ Mã Tranh hiện lên một tia ngoan độc: "Hiện giờ vì tự bảo vệ mình cũng chỉ có thể như vậy, dù sao nếu Thái tử biết rõ, chúng ta cũng gánh không nổi. Thế nhưng Chiêu vương cung canh gác nghiêm mật, thích khách sao có thể vào được"

Thẩm tham tướng nói: "Ồ đây chúng ta đương nhiên không thể tới, không nói Chiêu vương cung canh gác nghiêm ngặt, võ công của Chiêu vương Vân Từ Liệt cũng là thiên hạ hiếm thấy, thích khách chỉ mới tiến vào, sợ còn chưa áp sát Kỷ Tiểu Nguyệt đã đầu thân hai nơi"

"Thế thì phải làm sao?"

Thẩm tham tướng cười hắc hắc đáp: "Thất phu nhân của người dường như xuất thân từ Hoàn thái các"

Tư Mã Tranh trên mặt hiện lên xấu hổ, nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói: "Nói thứ này có ích lợi gì"

Thẩm tham tướng cười nói: "Muội muội ruột của Thất phu nhân không phải mấy năm trước đã vào Chiêu vương cung, hầu hạ Vân Từ Liệt sao. Nghe nói vẫn khá được sủng ái, hiện giờ chỉ có ả mới là người được chọn tốt nhất để tiếp xúc với Kỳ Tiểu Nguyệt, người chỉ cần như vậy... như vậy.... Có thể loại bỏ được cái đinh trong mắt Kỳ Tiểu Nguyệt này"

Mắt Tư Mã Tranh sáng lên, cân nhắc nửa ngày lại nói: "Độc được thì dễ dàng, khó ở chỗ làm sao không để lại dấu vết, này có chút khó khăn"

Thẩm tham tướng nói: "Cái này nếu đối với người khác thì cực kỳ khó khăn, nhưng với Tư Mã gia thì không khó"

Tư Mã Tranh nghĩ nghĩ nói: "Người là nói muốn dùng bí dược Huyết Phù Dung của Tư Mã tộc"

Thẩm tham tướng nói: "Đúng! Huyết Phù Dung của Tư Mã tộc, vô sắc vô vị, không có bất luận dấu hiệu gì, có thể đưa người vào chỗ chết, mà còn tra không ra nguyên nhân"

Tư Mã Tranh lắc lắc đầu nói: "Kỳ thật cũng không phải tra không ra nguyên nhân, mà là người ngoài không biết thôi. Phàm là người chết vì Huyết Phù Dung, ngày hôm sau bên trái hông sẽ xuất hiện một vết đỏ như hoa phù dung nở rộ, người bình thường sau khi chết đã sớm an táng, ai còn có thể chú ý những thứ này, thế nên vẫn không ai phát hiện ra bí mật này"

Thẩm tham tướng gật đầu nói: "Thì ra là thế, trách không được kêu tên này"

Tư Mã Tranh nói: "Người cho là Vân Từ Liệt vì cái gì lại cùng Hoàng thượng và Hoàng hậu như nước với lửa, dù sao bọn họ cũng là chú cháu ruột với nhau. Người còn nhớ rõ hai mươi mấy năm trước, chuyện giữa đương kim Hoàng hậu và phụ thân Vân Từ Liệt không, dường tở lúc ấy vì ghen sinh hận nên đem Huyết Phù Dung bỏ vào bát súp của nữ nhân Chu gia, lại sai sót khiến phụ thân của Vân Từ Liệt uống vào, gây nên thảm kịch sau này. Ta đoán, Vân Từ Liệt khẳng định đã tra được chuyện tình năm đó, cho nên mới muốn chiến tranh,thế nhưng vì sao nửa đường lại hoà đàm, trái lại không hiểu rõ"

Thẩm tham tướng nói: "Chuyện quá khứ chúng ta không cần để ý tới, hiện giờ việc này đừng chậm trễ. Người hãy bảo thất phu nhân suốt đêm chạy đến Tỉnh Thành rồi tùy cơ ứng biến"

Hai người thương lượng thỏa đáng, hôm sau một chiếc xe ngựa đi về hướng bắc, đương nhiên Kỳ Tiểu Nguyệt ở Tỉnh Thành không hề hay biết, một âm mưu ngoan độc đã lặng lẽ mở màn đón tiếp nàng.

Tỉnh Thành Chiêu vương cung, có một cái tiểu viện, sân không lớn nhưng cực kỳ lịch sự và tao nhã, chính giữa là một phòng gồm bốn gian, hai bên là ba gian sương phòng, như một tứ hợp viện nho nhỏ, so với Tàng Nguyệt cung xa hoa Tiểu Nguyệt càng thích nơi này hơn, làm nàng không khỏi nhớ tới căn nhà nhỏ bé của mình ở Nguyệt Thành. Nơi này vốn là nơi mà hai sự phò của Vân Từ Liệt, Văn Võ song thánh dừng chân tại Chiêu vương cung. Bởi vì cần Võ thánh thúc đẩy nội lực dẫn được cho Hồ Từ, bức độc chữa thương, nên Tiểu Nguyệt cùng Hồ Từ bước vào sương phòng phía tây, sương phòng gồm ba gian, Tiểu Nguyệt cùng Hồ Từ mỗi người ở một gian.

Văn thánh từ lúc thấy Kỳ Tiểu Nguyệt liền nói dông dài, quần quanh Kỳ Tiểu Nguyệt hỏi thứ này thứ kia, hỏi thuốc nổ như thế nào nghĩ ra, hỏi trừ bỏ thơ hoa đào còn có bài thơ khác không. Tiểu Nguyệt đầu đầy hắc tuyến, có chút mệt mỏi ứng phó, những thứ này nàng có thể nói sao chứ, cũng thể mở miệng bảo lão những thứ này đều do mình đạo văn, mà nếu nàng có dũng khí nói ra, chỉ sợ người ta cũng không tin. Thế nhưng không tới, vài ngày gần đây, bởi vì bản thân dạy Hồ Từ luyện Thái cực tập thể hình, cho nên Văn Võ song thánh hai người đều ham mê Thái cực, đi theo Tiểu Nguyệt luyện từng chiêu thức, không hề là một thể hệ tông sư kỳ nhân, chỉ ba ngày, hai người so với Tiểu Nguyệt luyện còn chân chính hơn.

Chi Thái Cực Kiếm của Tiểu Nguyệt thiên về nhẹ nhàng, không giống võ thuật, giống một vũ đạo duyên dáng hơn. Hồ Từ rất thích xem nàng múa kiếm, cho nên buổi chiều nàng luôn luôn múa cho Hồ Từ xem, dù sao tuy tìm được phương pháp bức độc chữa thương nhưng muốn triệt để khôi phục, còn cần một đoạn thời gian rất dài tĩnh dưỡng. Vợ chồng Kỳ Thanh Sơn và Lý Tổ Nương cũng ở phía đông của tiểu viện, người một nhà tuy xa xứ, nhiều lần trải qua nỗi khổ xa cách, rốt cục lại ở trong này đoàn tụ, coi như là trong cái rùi có cái may.

Phu thê hai người đối với chuyện xảy ra trong lúc này cũng không hỏi nhiều, chỉ là đối với việc Tiểu Nguyệt sắp gả cho Chiêu vương Vân Từ Liệt có chút lo lắng, gặp mặt vào một buổi chiều nọ, phu thê hai người liền đem Tiểu Nguyệt đơn độc gọi vào trong phòng, Lý Tổ Nương cũng không có hỏi gì khác, chỉ hỏi Tiểu Nguyệt một câu: "Con quyết định gả cho Chiêu vương ư?"

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, Lý Tổ Nương cùng Kỳ Thanh Sơn nhìn nhau rồi nói: "Con từ nhỏ đã có chủ kiến riêng, chúng ta tin tưởng con, nhưng con phải biết rằng, vô luận ra sao thì chúng ta đều là người một nhà, cha mẹ vĩnh viễn đứng ở phía sau huynh muội các con, ủng hộ các con"

Lúc ấy trong lòng Tiểu Nguyệt một trận cay nóng, khóe mắt có chút ướt át gật đầu. Huyết thống tình thân thật sự chân thành tha thiết .

Tuy nhiên qua tiếp vài ngày chính là đại hôn, phía ngoài tiểu viện đã tràn đầy không khí vui mừng náo nhiệt, mà trong tiểu viện vẫn yên lặng bình hòa như trước. Sau bữa cơm chiều hôm đó, Vân Từ Liệt sai cung nữ đưa tới cho Tiểu Nguyệt một cái hộp lớn hình chữ nhật, mở ra, thì ra là một cây đàn nhị, so với cây đàn của Tiểu Nguyệt tại Nguyệt Thành, âm sắc tốt hơn, vẻ ngoài cũng xa hoa hơn. Văn Thánh Võ thánh cùng cả nhà Tiểu Nguyệt đã cực kỳ thân thiết, không biết nhất định còn tưởng rằng đây là người một nhà, mà Tiểu Nguyệt cùng Hồ Từ đều gọi hai người là tiên sinh, Văn tiên sinh , Võ tiên sinh, để bày tỏ tôn trọng.

Buổi chiều, vài người đều ngồi ở ghế đá trong viện, hai vị tiên sinh thấy Tiểu Nguyệt mở ra đàn nhị, không khỏi cực kì tò mò, Văn tiên sinh cười nói: "Thường nghe người ta nói Nguyệt Thành Kỳ Tiểu Nguyệt tài văn chương nhất thiên hạ, biết làm thơ, còn biết chế ra khúc để diễn. Thế nào, hồ cảm này người cũng biết!"

Tiểu Nguyệt cười nói: "Văn tiên sinh chưa từng nghe qua diễn khúc sao"

Văn thánh lắc lắc đầu: "Chưa từng, nhưng mà xem ra tai của lão phu hôm nay có phúc rồi. Như thế nào, sư tổ người đây hát cho chúng ta một đoạn đi"

Tiểu Nguyệt cười nói: "Cung kính không bằng tuân mệnh, con đây liền biểu xâu "

Trầm ngâm nửa ngày, ngẩng đầu thấy trăng trên trời hết sức sáng tròn, mặt trăng không bị mây che khuất, rõ ràng, vì thế không khỏi nhớ tới khúc Quý phi say rượu, bà nội thích nhất khúc này, cũng gọi lên tình cảm nhớ quê hương của Tiểu Nguyệt. Không biết ông nội, bà nội, ba mẹ, hiện giờ ra sao, cảm thấy đau xót nhân nhật, nằng đăm chìm trong cảm xúc không thể tự thoát ra được, nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt cúi đầu thở dài nói: "Xem đêm nay, ánh trăng trên trời sáng ngời viên mãn, mà người nhà chúng ta hiện giờ đoàn tụ tại Tinh Thành, đây là trăng tròn đoàn viên. Con hôm nay liền kéo một tiết mục ngắn cho mọi người nghe đi"

Kỳ Thanh Sơn, Lý Tổ Nương cùng Hồ Từ nhao nhao gật đầu, Văn Võ song thánh cũng gật đầu mỉm cười nói: "Đúng là trăng tròn đoàn viên, điềm tốt"

Tiểu Nguyệt ngồi ở ghế đá đứng lên, đem cầm đặt tại trên đùi chỉnh chỉnh dây, nhẹ nhàng hát:

"Hải đảo băng luân chuyển mình trôi, xem kia thỏ ngọc, thỏ ngọc lại sớm bay đến đông cung

Nào băng kia chuyển mình rời hải đảo, cần khôn chia sáng tối.

Trăng sáng đang lên cao kia, vừa lúc Hằng Nga rời khỏi cung trăng, thiếp như Hằng Nga rời khỏi cung trăng.

Giống như Hằng Nga xuống Cửu Trùng...

Nghe thanh âm của thiếp dưới hoa rơi, cảnh sắc mê hoặc khiến người say."

Thanh âm dịu dàng réo rắt, làn điệu nhu hòa êm tai, kèm với đàn nhị độc đáo, ở trong màn đêm truyền cực xa, giống như truyền đến tận trời. Bên ngoài tiểu viện hai cung nhân cảm theo đèn cung đình, lẳng lặng đứng ở một bên, hơi nghiêng mình, Văn Từ Liệt đứng ngoài cửa viện, vẻ mặt vô cùng nhu hòa, dưới ánh trăng, toàn thân áo y trắng, như cùng ánh trăng trắng tỏ dung hòa vào nhau, khó có thể nhận ra.

Vẫn không biết, nàng ngoại trừ là Ngu Cơ âm vang, còn có thể là Hằng Nga tiên tư ngọc mạo, Kỳ Tiểu Nguyệt thật sự như ánh trăng trên trời cao, giai nhân khuynh quốc ở cung Quảng Hằng. Nghe được tiếng đàn bên trong dần dần dừng lại, mới nói khẽ với cung nhân theo bên cạnh: "Người đi vào, nói bẩm vương mời Vương Phi đi Di Nhiên đình ngắm trăng"

Cung nhân đáp ứng một tiếng, đẩy cửa vào tiểu viện, Văn Từ Liệt mỉm cười, xoay người xuyên qua hành lang dài, đến chỗ trong ngự hoa viên Di Nhiên đình chờ. Rất nhanh, cung nhân cầm đèn cung đình dẫn theo Tiểu Nguyệt chậm rãi đi tới, dưới ngọn đèn rất xa quanh co khúc khuỷu, bóng dáng Tiểu Nguyệt đứng như tiên nữ cung trăng, một dạng phiêu dật xinh đẹp, váy trắng cứ như xuyên hoa lướt liểu mà đến, nhẹ nhàng mà lẳng lặng bước vào đình, nhân nhật cười so với hoa sen trắng ở Tầng Nguyệt cung còn siêu phàm thoát tục hơn, nhẹ nhàng lại vô cùng thanh lệ, cái gọi là khinh khinh tư khí, đậm quyền quyền.***

(*) (**) "Quý Phi say rượu" còn có tên gọi là "Bách Hoa Đình".

Một hôm vua Đường Huyền Tông hẹn hò cùng Quý Phi, ra lệnh cho mở tiệc tại Bách Hoa Đình, để cùng đi ngắm hoa và cùng uống rượu. Hôm sau, Quý Phi đến Bách Hoa Đình trước, chuẩn bị đầy đủ bữa tiệc chờ Huyền Tông, ai ngờ chờ mãi không thấy đâu, xa giá của Huyền Tông không thấy đến, chờ mãi, chờ mãi. Đến khi nghe báo rằng, Huyền Tông đang vui thú cùng Giang phi trong cung, Dương Quý Phi nghe vậy rất đau buồn, không muốn sống nữa. Dương Quý Phi vốn có tính hẹp hòi lại hay ghen, mà phụ nữ trong trường hợp đợi chờ, rất dễ bộc lộ cái tính lẳng lơ. Trong lòng đang tình tứ đầy ắp, mà không có chỗ nào để khuây khỏa được ngay, thế là nàng đành uống rượu để giải sầu, chỉ ba ly vào là đã say, tình tứ tràn trề, không kiềm chế được mình. Thế là nàng lỡ đi tất cả, ườn ọ khiêu dâm, làm những động tác say rượu trước mặt hai Thái giám là Cao Lực Sỹ và Bùi Lực Sỹ để thỏa mãn dục vọng của mình, mãi đến khi mệt lử rồi mới trở về cung.

(***) đây là một câu trong bài thơ Tri Liên(nói về vẻ đẹp của hoa sen, ta chỉ tìm thấy bản tiếng trung không có bản dịch tiếng việt). Ý là tư chất dịu dàng, vẻ đẹp lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Say rượu

Kỷ Tiểu Nguyệt đập ánh trăng, chậm rãi mà đến, Chiêu vương cung hoa viên, không hề thua kém ngự hoa viên ở Nghiêu kinh, hoa và cây cảnh vô cùng sum sê mỹ lệ. Di Nhiên đình nằm ở phía đông của hoa viên, có một hồ nước trong suốt, cực kì mát mẻ, mái hiên Di Nhiên đình treo đèn cung đình sáng ngời, theo gió từ từ đung đưa, khiến cho bóng hoa trong hoa viên cũng đung đưa theo.

Ánh trăng chiếu vào làm nổi bật cảm bào màu trắng của Vân Từ Liệt ở trong đình, càng phát ra vẻ tuấn dật bất phàm, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút thất thần, sững sờ đứng ở bậc thềm, nhìn Vân Từ Liệt ngẩn ngơ. Tiểu Nguyệt lúc này lại khiến Vân Từ Liệt hải lòng, Vân Từ Liệt mỉm cười, đối với cung nhân phía sau vẫy vẫy tay nói: "Đi lấy chút rượu ngon tới. Lúc này ta cùng Vương Phi ngắm trăng uống rượu không phải cực kỳ tao nhã ư"

Cung nhân đáp ứng khom người lui xuống, Vân Từ Liệt đánh giá Tiểu Nguyệt phút chốc, thấy nàng vẫn sững sờ như cũ, không khỏi xì một tiếng bật cười trêu chọc: "Ta chưa bao giờ biết người lại hải lòng với ta như thế, xem ra thân xác này của ta cực kỳ hợp ý Vương Phi"

Nghe được Vân Từ Liệt trêu chọc, Tiểu Nguyệt lúc này mới hoàn hồn, xấu hổ chớp mắt mấy cái, cất bước lên bậc thang, ngồi xuống ghế đá. Di Nhiên đình không hề lớn, nhưng tầm nhìn thật tốt, cho dù là buổi tối, bởi vì ánh trăng chiếu sáng cũng có thể nhìn thấy hoa và cây cảnh xanh um trong hoa viên, mà còn có sóng nước trong veo trong hồ nước bên cạnh, mặt hồ dưới ánh trăng dày tựa như toả ra làn khói nhân nhật, mờ mờ ảo ảo hư hư thực thực như tiên cảnh. Gần bên có trồng hoa sen, đang vào hạ, thân cây thẳng thẳng vươn thật dài, chống đỡ từng đóa sen nở rộ, hay chỉ là một búp sen. Tiểu Nguyệt xem ra, so với những loài hoa quý ở Quan Hà cung, những thứ này này lại như một bức tranh điêu khắc thiên nhiên vô cùng mỹ lệ.

Cung nhân rất nhanh mang lên hai bầu rượu cùng mấy món ăn nhẹ, Vân Từ Liệt rót hai chén, đưa cho Tiểu Nguyệt nói: "Tối nay không ngại say một trận chứ"

Tiểu Nguyệt vội vàng chối từ: "Không! Ta không uống rượu"

"Phải không?" Vân Từ Liệt trong mắt hiện lên một tia trêu tức, cúi đầu nói: "Ta nhớ rõ người dường như uống rất tốt"

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu trừng y đáp: "Người nhớ rõ ? Người thấy ta uống rượu khi nào?"

Vân Từ Liệt cúi đầu nở nụ cười, ánh mắt hướng về hồ nước bên cạnh, trong nước hoa sen trắng nở rộ, ánh mắt cực kỳ nhu hòa, giống như đang chìm đắm trong hồi ức , trầm mặc nửa ngày mới nói: "Uyển thành, người nhớ rõ chứ ?"

Tiểu Nguyệt không khỏi cúi đầu nghĩ nghĩ. Tại Uyển thành, chẳng lẽ y nói lúc mình cùng Hách Liên Chi uống rượu. Tiểu Nguyệt bỗng nhiên sáng tỏ, đột nhiên nhớ tới đêm đó, thoáng nhìn thấy con người sắc bén trong lúc đó, bỗng đứng ngẩn đầu, nhìn chăm chăm Vân Từ Liệt khẳng định: "Đêm đó trên cây quả nhiên là người."

Vân Từ Liệt không có gât đầu, nhưng nhẹ nhàng nở nụ cười, tiện tay rút ra bội kiếm bên hông, bóng dáng nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống bãi đất trống bên hồ, tiêu sái cầm kiếm mà đứng, đối với Tiểu Nguyệt ung dung cười, không nói gì, tay trái đưa lên hai ngón tay, đưa về phía xa, tay phải cầm kiếm theo thân hình vừa động mà bắt đầu múa. Kiếm khí xẹt qua trời đêm, hiện lên một đạo hàn quang, theo kiếm khí y thấp giọng ngâm:

"Say khướt khêu đèn ngắm kiếm, mộng về còi rúc liên thanh."

Thân hình xoay nghiêng ra, tay áo bay bay, mũi kiếm nhẹ nhẹ chỉ về phía trước, tiếp tục mở miệng:

"Tiệc mở lộc khao đều quân tướng, đàn sáo lưng vang khúc quân hành.

Sa trường thu điểm binh."

Nháy mắt thân thể lại nghiêng tới trước, chân nhẹ nhàng nhón, ánh sáng trên kiếm hiện lên, cúi lưng đâm về trước lại tiếp:

"Ngựa tựa Địch Lư lao vút, cung như sấm sét dùng hoành."

Nhẹ nhàng run run thân kiếm, một thanh âm trầm ấm êm tai, lật nghiêng một cái, thân thể cong cong, nằm trên mặt đất lát đá mũi kiếm chỉ xéo lên trên:

"Phù tá giúp vua thu đất cũ, để ngàn thu chói lọi thanh danh.

Tiếc thay! Tóc đã bạc nhanh!"

Tiểu Nguyệt không khỏi sững sốt, đây là những động tác chính mình múa kiếm vào đêm đó, cơ hồ giống nhau như đúc. Vân Từ Liệt xoay người nhảy lên, tư thế tiêu sái phiêu dật, kỳ thật tính ra, Vân Từ Liệt múa so với Tiểu Nguyệt thì thông thạo hơn rất nhiều, mà cùng một kiếm pháp, y múa lại càng thêm phần phóng khoáng. Thân thể Vân Từ Liệt nhoáng lên một cái, kích động tiến lên giữa đình, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Tiểu Nguyệt nói: "Ngay tại đêm đó, ta liền không quên được người. Cũng là đêm đó, ta mới biết được, hoá ra thật sự có một thiếu nữ trác tuyệt như người"

Giọng nói của y rất trầm thấp, tràn đầy tình cảm, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút đỏ mặt, ánh mắt không dám nhìn thẳng y: "Một khi đã vậy, người và ta cũng miễn cưỡng xem như bạn cũ gặp lại. Đến đây, tối nay ta với người say sưa một trận chứ"

Vân Từ Liệt nở nụ cười, tiện tay thu bội kiếm, ngồi đối diện Tiểu Nguyệt ,Tiểu Nguyệt bung ly rượu nói: "Chén này kính người, người là người anh hùng khiến ta bội phục"

Vân Từ Liệt cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch: "Ta là anh hùng, thế thì người là mỹ nhân , như vậy người và ta rất thuận tai "

Tiểu Nguyệt nhất thời cảm thấy tâm tình hôm nay thật tốt, giống như toàn bộ ưu phiền đều có thể bỏ lại sau đầu, mang theo tâm tình hôm nay có rượu ta say đã, ngày mai buồn đến ngày mai lo. Nghe được Vân Từ Liệt nói, Tiểu Nguyệt không khỏi nở nụ cười: "Người nói ta là mỹ nhân không đúng chút nào, tuy gặp không nhiều lắm nhưng ngày ấy lúc tiến cung, khi đó chỉ nhìn sơ qua, Chiêu vương cung của người quả thực xứng danh là ba nghìn giai lệ, mỹ nữ như mây. Bậc tư sắc như ta chỉ sợ làm cái đuôi cũng không đủ trình độ."

Vân Từ Liệt hơi nhíu mày, rất thành thật đáp: "Trong lòng ta, chỉ có người mới có thể xưng là mỹ nhân"

Tiểu Nguyệt lắc đầu, chỉ vào y nói: "Chuyện này có thể chứng minh, người xem mỹ nhân quá nhiều, thậm chí đã kiệt sức"

"Thậm chí đã kiệt sức, là ý gì?"

Vân Từ Liệt buồn bực hỏi, Tiểu Nguyệt tay phải cầm bình, rót đầy hai ly rượu, hướng Vân Từ Liệt đưa một chén, hai người uống sạch rượu trong cốc, Tiểu Nguyệt mới nói: "“Thậm chí đã kiệt sức” là một thuật ngữ mỹ học. Nói đơn giản, hứng thú đối với mỹ nhân giảm mạnh, không sinh ra mỹ cảm nữa, thậm chí cảm thấy chán ghét, mất đi hứng thú, ngược lại đối người bình thường lại hứng thú thật lớn, giống như hiện tại người và ta"

Vân Từ Liệt nghe đến đó, cười ha ha: "Ta không thể không nói, Tiểu Nguyệt người thật sự rất thú vị, không có chút tính cách riêng biệt mà nữ nhân nên có, rất bình tĩnh lạnh nhạt"

Tiểu Nguyệt nhìn hắn nói: "Sao, thế người cho rằng nữ nhân nên có tính cách riêng biệt gì?"

Vân Từ Liệt nói: "Ôn nhu như nước, chìm nhỏ nép vào người"

Tiểu Nguyệt chăm chọc cười giễu: "Ta nhớ trong hậu cung không hề của người, nữ nhân có tính cách riêng biệt như vậy, hẳn là chỗ nào cũng có đi"

Vân Từ Liệt nói: "Đây cũng là điều ta nghĩ mãi cũng không ra, từ khi gặp ở Uyển thành, dường như ta chỉ còn hứng thú với người thôi"

Tiểu Nguyệt đột nhiên nhớ tới chuyện tình bảy năm trước, bất giác cười nói: "Kỳ thật ta và người không phải chỉ gặp tại Uyển thành"

Vân Từ Liệt nghi hoặc nhìn nàng nói: "Không có khả năng, nếu ta đã thấy người, tin tưởng sẽ không dễ dàng quên, người không phải một cô gái khiến người ta dễ dàng quên"

"Cô gái..." Tiểu Nguyệt cúi đầu khẽ cười, chính mình khi đó không thể xem là cô gái được. Lại lấy rượu đang cầm trong tay uống, cồn chảy xuống cổ họng có một loại nhiệt cay ấm áp. Vân Từ Liệt lặng lẽ đánh giá Tiểu Nguyệt, tối nay Tiểu Nguyệt rất khác, bỏ đi nhàn nhạt buồn, phơi lộ ra một loại phóng khoáng cùng thoải mái khó có được, khiến cho chân mày khóe mắt của nàng đều mang ý cười nhàn nhạt, không thể nói khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng có sự tao nhã riêng biệt, trong mắt lóe ra cơ trí nhạy cảm, con người lưu chuyển như ẩn chứa tràn đầy trí tuệ trong đấy, phong phú khiến người ta muốn không ngừng tìm tòi. Chẳng lẽ y thật sự đã từng gặp nàng sao, không thể nào, nếu thấy qua, chính mình sao có thể bỏ qua nàng lâu như vậy.

Nghĩ đến đây, Vân Từ Liệt cười nói: "Hắn không chỉ uống vào mấy chén này người đã say rồi đi"

Tiểu Nguyệt quả thật cảm thấy có chút say, ý thức có chút mờ lung, tâm tình lại càng thoải mái, nói ra thì từ lượng của mình thật tệ, vì thế cười sảng khoái đáp: "Đúng vậy, ta hơi say rồi, bất quá vẫn còn tốt. Người nói xem, chẳng phải uống rượu mà uống không say thì không còn ý nghĩa nữa ư. Đến đây, uống nào, tối nay cứ uống thoải mái"

Vân Từ Liệt không khỏi lắc đầu bật cười, cầm lấy bầu rượu lại rót hai chén, Tiểu Nguyệt cũng thoải mái uống một hơi cạn sạch. Con người Vân Từ Liệt chớp mắt, lại rót đầy ly cho nàng, Tiểu Nguyệt vẫn ai đến cũng không cự tuyệt, cứ như vậy qua mấy ly, Tiểu Nguyệt có chút say, mắt lơ đãng mờ lung, ý thức có chút mơ hồ rõ ràng, chỉ vào Vân Từ Liệt khanh khách nở nụ cười: "Người biết không, người thật sự là nam nhân đẹp nhất ta thấy ở đây đây. Không, phải nói, ở hiện đại người cũng không tới chút nào, so với sao Hàn còn đẹp hơn."

Tiểu Nguyệt nói nhỏ, nói những lời mà Vân Từ Liệt hoàn toàn nghe không hiểu lắm, nói thầm xong, Tiểu Nguyệt im lặng nhìn Vân Từ Liệt nửa ngày, thấp giọng thì thào: "Thật ra nhìn kỹ như vậy, người và Từ Xung thật sự có chút giống nhau"

Sắc mặt Vân Từ Liệt bất giác trầm xuống, con người hiện lên một tia lạnh lẽo: "A...! Ta vẫn không biết ta và hắn còn có điểm giống nhau"

Tiểu Nguyệt nở nụ cười, vừa cẩn thận quan sát y trong khoảng khắc rồi mới nói: "Người nhìn đi, là vậy này, khi người nhíu mày, khóe mắt sẽ hơi hơi xé lên, Từ Xung cũng luôn như vậy"

Vân Từ Liệt trừng mắt nàng, cúi đầu, giọng nói có hơi ảm đạm: "Nhớ đến hắn rồi ư"

Trong giọng nói ẩn chứa nồng đậm ghen tuông, chỉ là Tiểu Nguyệt dường như nghe không hiểu, mắt Tiểu Nguyệt rời khỏi mặt Vân Từ Liệt, nghiêng đầu hướng bên ngoài hồ nước, sững sờ nhìn nửa ngày mới từ từ nói: "Đúng rồi! Nơi này nhìn thật sự rất giống học viện Phong Hoa. Khi đó cũng vào mùa sen nở rộ, buổi tối ta sẽ cùng hắn chèo một cái thuyền nhỏ du ngoạn trên hồ, rất mát và dễ chịu, còn có sen bao phủ đầy người nữa, khi đó ánh trăng cũng giống như hôm nay, đẹp như vậy."

Tiểu Nguyệt nói xong, đầu chậm rãi gục xuống bàn đá, Vân Từ Liệt không khỏi phẫn nộ cực kỳ. Bình thường nhìn nàng trông rất bình tĩnh, tựa như đã sớm quên Vân Từ Xung là ai, nhưng hoá ra hoàn toàn không phải vậy, trong lòng nàng vẫn nhớ rõ Vân Từ Xung, thậm chí từng chút hồi ức bên hắn cũng không hề quên. Phẫn nộ rất nhiều, Vân Từ Liệt cũng cảm thấy rất thất bại, y cùng nàng, thời gian ở bên nàng so với nàng cùng Vân Từ Xung chỉ sợ một chút cũng không bằng, bản thân cuối cùng vẫn thua thời gian bảy năm. Thế nhưng Vân Từ Liệt tin rằng sau này sẽ có vô số bảy năm, nàng sẽ cùng mình

trải qua.

Vân Từ Liệt nhìn Tiểu Nguyệt giống như đã ngủ mất, ánh mắt nàng nhẹ nhàng nhắm, cái mũi thẳng in xuống một cái bóng mờ xinh xắn bên cạnh, môi đỏ mọng khẽ nhếch, tuy nhìn qua vẫn có chút ngây ngô, nhưng vẫn lại gợi lên cảm tình cuộn cuộn trong lòng Vân Từ Liệt. Trong mắt Vân Từ Liệt hiện lên một tia sắc bén kiên quyết, thầm nghĩ, có lẽ mau chóng để nàng hoàn toàn thuộc về mình mới đúng là thượng sách. Vân Từ Xung và Hách Liên Chi giống như đã nhanh đến Tỉnh Thành, mà nay Tiểu Nguyệt say rượu nói ra những lời chân thật, làm Vân Từ Liệt biết rõ, trong lòng nàng vẫn nhớ kỹ Vân Từ Xung. Việc này có lẽ là biến cố mà chính mình không đoán được, mà điều y ghét nhất là biến cố, toàn bộ đều nắm giữ mới đúng là nguyên tắc của Vân Từ Liệt.

Nghĩ đến đây, vẫy tay, rất nhanh hai cung nhân cung kính tiến vào, Vân Từ Liệt nói: "Đem Vương Phi đỡ đến tắm điện của ta nghỉ ngơi, bốn vương sau đó sẽ đến."

Hai cái cung nhân đáp ứng một tiếng, một trái một phải nâng Tiểu Nguyệt, cẩn thận thối lui ra ngoài, mà Vân Từ Liệt ngồi ở đình, mãi đến khi bóng dáng Tiểu Nguyệt biến mất ở trên đường mòn, mới hô: "Tử Nguyệt"

Bóng dáng Tử Nguyệt rất nhanh hiện ra tại bậc thang, Vân Từ Liệt đứng dậy lui vài bước nói: "Vân Từ Xung cùng Hách Liên Chi còn có mấy ngày sẽ đến?"

Tử Nguyệt thấp giọng nói: "Đã đến Tấn Thành, đoán chừng còn có ba ngày sẽ đến Tỉnh Thành"

Vân Từ Liệt sững sốt nói: "Nhanh như vậy"

Tử Nguyệt cung kính nói: "Bọn họ không nghỉ, kiên trì chạy suốt ngày đêm, cho nên nhanh rất nhiều"

Vân Từ Liệt lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta biết rồi, người đi xuống đi, tiếp tục phái người theo dõi bọn họ"

Tử Nguyệt vẫn không động, Vân Từ Liệt liếc nàng một cái nói: "Thế nào, còn có việc?"

"Hoàn Thái các tỷ tỷ Mị Cơ phụ nhân đến đây, nàng muốn để tỷ tỷ nàng tiến cung với nàng một thời gian"

Vân Từ Liệt nhướng mày không kiên nhẫn khoát tay nói: "Những chuyện vụn vặt không cần đến hỏi ta, lui xuống đi"

Tử Nguyệt cúi đầu đáp ứng một tiếng, lui xuống, Vân Từ Liệt thầm nghĩ, nữ nhân quá nhiều dường như cũng không phải chuyện tốt, thật sự rất phiền toái. Sự thực thì nếu chỉ có mình Tiểu Nguyệt cũng rất không tồi, nàng còn hơn những nữ nhân tục tĩu kia mấy ngàn mấy vạn lần. Nghĩ đến đây, Vân Từ Liệt không khỏi dâng lên nhớ nhung, bóng dáng chớp lóe, liền biến mất ở đường mòn tại hoa viên.

Chiều vương tắm điện, đại điện rộng lớn đèn đuốc sáng trưng, từng tầng màn che đã buông xuống, đèn cung đình sáng ngời chiếu vào từng tấm màn, một thoáng ái muội tựa như ảo mộng. Vân Từ Liệt vẫy lui cung nhân, cất bước tiến vào tắm điện, nghênh diện có một cỗ hương vị Long Đản, ôn hòa mà lững lờ, giường rộng trên tấm điện rộng rãi, màn lụa buông xuống, hai bên có hai ngọn nhọt nhạt, xuyên thấu qua ánh sáng, có thể thấy trên giường giai nhân đang nằm nghiêng người.

Vân Từ Liệt cẩn thận đẩy ra màn lụa, áo ngắn của Tiểu Nguyệt đã cởi ra, chỉ mặc áo che qua ngực váy dài, lộ ra đầu vai tuyết trắng mượt mà, cùng gáy ngọc nhỏ dài, ở dưới đèn trắng như ngọc, cơ hồ nhìn không thấy lỗ chân lông, làn da nhẵn nhụi như dương chi bạch ngọc cực phẩm. Vân Từ Liệt cảm giác trong lòng một trận nóng ran xôn xao, thân thể cực kỳ thành thực nổi lên phản ứng, nàng quay người vào trong ngủ, càng có vẻ mờ ảo linh lung, rất mị hoặc. Vân Từ Liệt cúi đầu nở nụ cười, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, đem thân thể Tiểu Nguyệt cẩn thận xoay ra ngoài, nàng ngủ cực kỳ say, cho dù động như vậy, cũng không thể làm tỉnh nàng, chỉ theo lực đạo của Vân Từ Liệt mà chuyển người lại, mặt hướng ra ngoài tiếp tục ngủ.

Dưới đèn ngắm mỹ nhân, thật sự có cảm giác rất thoải mái, mặt mày nhu hòa, môi đỏ mọng hơi vênh lên, giờ phút này Tiểu Nguyệt, có chút giống như trẻ con. Vân Từ Liệt hơi cúi đầu, chạm rãi tiến gần, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, đang định tiếp tục thì ánh mắt lướt qua lòng nàng, không khỏi sững sốt, thứ này làm sao có thể ở trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Nắm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Mị cơ

Vân Từ Liệt đưa tay lấy dây đeo phi thủy tỷ hươu trên cổ Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng tháo xuống, cẩn thận tỉ mỉ, quả thật là của mình. Nói như vậy, nàng thật sự là cố nhân của mình, trách không được, tháng giêng ngày ấy, gặp nàng tại Nghiêu sơn, nàng liền dùng loại ánh mắt này nhìn mình, hoá ra nàng đã sớm nhận ra mình. Vân Từ Liệt cúi đầu nở nụ cười, một lần nữa đánh giá Tiểu Nguyệt đang ngủ an tĩnh, giữa lông mày lơ mơ còn có thể tìm được một chút nét của khi đó, kỳ thật mình vậy mà đã quên, đôi mắt của nàng rất dễ phân biệt, âm áp mà trầm tĩnh.

Vân Từ Liệt sững sờ nhìn nàng trong khoảng khắc, đem Tỷ Hươu một lần nữa đeo trở về cho nàng, khi đó lại gần nàng, có mùi thuốc cực kỳ đặc biệt xông vào mũi. Vân Từ Liệt nhìn nàng đôi môi đỏ mọng gần trong gang tấc, nhẹ tay nâng cằm nàng, tại khóe miệng của nàng khẽ hôn một cái, thấp giọng

nói: "Tôi nay trước hết buông tha ngươi, xem như chúng ta quen biết đã bấy năm!"

Đứng lên cởi áo khoác, nằm bên cạnh Tiểu Nguyệt, chống tay nghiêng đầu nhìn nàng, đưa tay cẩn thận đặt cổ nàng dưới tay y, nàng hơi vùng vẫy, liền đem nàng ôm vào lòng mình, ôn hương nhuyễn ngọc, cực kỳ thoải mái. Vân Từ Liệt cảm giác như mình được toàn bộ mọi thứ, một cảm giác rất viên mãn.

Từ đêm đấy bắt đầu, Kỳ Tiểu Nguyệt bị Vân Từ Liệt lưu lại tẩm điện nghỉ ngơi, Tiểu Nguyệt ngay từ đầu lại vẫn không quen, nhưng hai ngày qua, Vân Từ Liệt vẫn cực kỳ quy củ, chỉ ôm nàng mà không có động tác dư thừa nào, Tiểu Nguyệt cũng yên tâm. Buổi tối ở tẩm điện, ban ngày Tiểu Nguyệt vẫn sẽ trở lại tiểu viện cùng Hồ Từ và cha mẹ, dù sao đại hôn qua đi sẽ không thuận tiện như vậy, cho dù Tiểu Nguyệt không học qua, cũng biết làm Chiêu vương phi hẳn là bề bộn nhiều việc, ít ra cần tiếp kiến một vài nội quyền của thần tử trọng yếu, liên lạc cảm tình của quân thần. Những thứ này đều là tất yếu, tuy Vân Từ Liệt trước mắt vẫn là Chiêu vương, nhưng theo Tiểu Nguyệt quan sát những ngày gần đây, vô luận là quy mô của Tĩnh Thành hay là thể chế, đều cùng Nghiêu kinh ngang hàng, Vân Từ Liệt thiếu chỉ là cái danh hoàng Hoàng đế mà thôi.

Tiểu Nguyệt cúi đầu thờ dài, nhắc chân ra khỏi tiểu viện, vào ngự hoa viên, trải qua đêm đó ở Di Nhiên đình, Tiểu Nguyệt không khỏi dừng lại cước bộ. Đêm đó chỉ cảm thấy được cái đình này cực kỳ mát mẻ, nhưng hiện giờ ban ngày lại phát hiện Di Nhiên sảnh cực kỳ xinh đẹp, mặt bằng hình vuông, ba gian, bên mặt cực kỳ rộng rãi, đình cùng mái hiên đều là ngói lưu ly vàng, hai bên nam bắc có thạch lan bản, chính giữa thiết kế hai bậc thang ở cửa ra vào, mái hiên ba mặt rộng mở, cực kỳ đặc biệt.

Tiểu Nguyệt bất giác cất bước đi vào trong đình, đến ngồi vào chỗ của mình, nhìn ra hồ Thanh Hà, gió nhẹ lướt qua, từng đợt từng đợt hương sen lượn lờ, thật là thoải mái. Ngồi ở mái hiên rào chắn bên cạnh, nghiêng đầu thưởng thức hoa sen trong hồ, sau giờ Ngọ ánh mặt trời chiếu vào một đám hình tròn trên lá cây, hắt ra một mảnh xanh lục sáng trong thông thấu, chiếu rọi một nhánh nhánh hoa sen trong nước, càng thể hiện vẻ kiều diễm sáng lạn.

Tiểu Nguyệt không khỏi nhớ tới hai câu trong “Phi điều tập” của Thái Qua Nhĩ: "Sinh ra sáng lạn như hoa mùa hạ, chết rồi lại an tĩnh như lá mùa thu"

Đây là chí hướng nên hướng tới trong cuộc sống, chính mình chỉ sợ làm không được, cúi đầu thờ dài, đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm của cung nhân: "Bẩm Vương Phi, Mị Cơ phu nhân xin quấy rầy"

Tiểu Nguyệt quay đầu, đối diện là một đôi mắt đẹp tràn đầy ghen ghét, chủ nhân đôi mắt đứng ở bậc thang ngoài đình, dưới ánh mặt trời, dung mạo của người này có thể sánh với mặt trời, là một vu vật mỹ lệ đầy mỹ hoặc. Tiểu Nguyệt không khỏi nở nụ cười, đây đại khái là một mỹ nhân trong hậu cung của Vân Từ Liệt đi, ngày đó vội vàng, chỉ cảm thấy mỹ nhân tới đón tiếp Chiêu vương tất cả đều mỹ lệ tuyệt luân. Thông thả đi ra, Tiểu Nguyệt phát hiện, thực xứng với chữ khuynh thành tuyệt sắc, bên cạnh mỹ nhân còn có một nữ nhân, nhìn Tiểu Nguyệt với ánh mắt cực kỳ kỳ quái, phức tạp khó có thể suy đoán, tuổi tác hơi lớn một chút, nhưng có thể thấy được ngũ quan hai người có chút giống nhau, nói không chừng có quan hệ tỷ muội huyết thống, Tiểu Nguyệt mỉm cười khoát tay nói: "Không sao, để bọn họ vào đi"

Cung nhân có chút khó xử nhìn Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt nói: "Yên tâm, Vương gia nếu giáng tội, ta sẽ xin tha thứ"

Cung nhân lúc này mới khom người đứng ở một bên, hai nữ nhân này không phải ai xa lạ, chính là Mị Cơ cùng tỷ tỷ Lệ Cơ của ả, cũng là tiểu thiếp thất phu nhân của Tư Mã Tranh, tiền cung hai ngày vẫn chưa tìm được cơ hội tiếp cận Kỳ Tiểu Nguyệt. ả mất chút tâm tư mới nghe được Kỳ Tiểu Nguyệt ban ngày thường ở ngự hoa viên, cho nên Lệ Cơ mới thay đổi biện pháp, rủ Mị Cơ đi ngắm hoa, Mị cơ ngay từ đầu không nghĩ ra, bởi vì không có Vân Từ Liệt tuyên triệu, nữ nhân như bọn họ không thể tự tiện đi ngự hoa viên, quy củ này là sau khi Kỳ Tiểu Nguyệt đến đây mới có.

Có thể thì thôi, quả thật khiến người ghen ghét, từ sau khi Kỳ Tiểu Nguyệt tiến cung, Chiêu vương cũng chưa đến hậu cung, cũng không tuyên triệu ai đi thị tẩm, ngày hôm qua tìm hiểu tin tức, mới biết y ngày ngày đều cùng Kỳ Tiểu Nguyệt ngủ cùng giường. Đây chính là thay đổi thói quen của Chiêu vương trước kia, mọi người đều biết, Chiêu vương Vân Từ Liệt đối với nữ nhân có tiếng vô tình, nữ nhân từng bị triệu thị tẩm đều nói, Chiêu vương sẽ không ngủ lại, nhưng lệ thường này lại bị phá bởi Kỳ Tiểu Nguyệt, mà còn cơ hồ mọi người đều thấy ngày ấy Chiêu vương hồi cung, thấy được sự ôn nhu đầy tình cảm khác xa với Vương gia của trước kia.

Cơ hồ trong một đêm, Kỳ Tiểu Nguyệt trở thành địch nhân khiến tất cả nữ nhân trong hậu cung của Chiêu vương hăm mộ và ghen tị, Mị Cơ đương nhiên cũng không ngoại lệ, mà ả dường như càng có lý do để hận nàng. Dù sao trước khi xảy ra chiến tranh tại Uyển thành, Mị Cơ vẫn là nữ nhân mà Chiêu vương sủng ái nhất, về sau bởi vì Kỳ Tiểu Nguyệt, ả xem như hoàn toàn bị lạnh nhạt. Điều này làm Mị Cơ luẩn quẩn trong lòng, Kỳ Tiểu Nguyệt chỉ là một nha đầu vừa mới cập kê, thân thể nàng dường như vẫn chưa nảy nở, có thể đem Chiêu vương mê hoặc đến thần hồn điên đảo, thật sự cực kỳ khiến người ta khó hiểu, đương nhiên danh tiếng của Kỳ Tiểu Nguyệt ả đã nghe qua, tại Hoàn Thái các tiếp xúc tam giáo cửu lưu người nào đều có.

Là người có chút nhỏ nhắn, liền thích đọc một vài bài thơ cùng văn, trong đó nàng nghe được tối đa là thơ hoa đào của Kỳ Tiểu Nguyệt, thật sự rất được những văn nhân tôn sùng, huống hồ khi đó nàng chỉ mới không tới mười tuổi. Được thiên hạ tôn sùng là Nghiêu Quốc đệ nhất kỳ nữ, hơn nữa suýt trở thành Thái tử phi, Mị Cơ ngay từ đầu còn tưởng rằng đây là một cô gái tuyệt sắc, gặp mặt mới biết, chỉ thanh tú mà thôi, thật sự không rõ, ánh mắt của những nam nhân này nhìn thế nào.

Theo tỷ tỷ Lệ Cơ nói, không chỉ có Thái tử và Chiêu vương, còn có Như Ngọc công tử Hách Liên Chi đều thâm mến mộ Kỳ Tiểu Nguyệt này, càng khiến Mị Cơ không lý do mà ghen ghét. Nghiêu Quốc Tam công tử đều đã thua dưới váy nàng, trí thiên hạ nữ nhân ở chỗ nào, cho nên ả hận, cực kỳ hận, nhưng hận đồng thời cũng có oán, oán Chiêu vương vô tình, oán ông trời bất công, cho dù cho mình dung mạo xinh đẹp vẫn lưu không được ánh mắt nam nhân. Thế nhưng đồng thời cũng thấy may mắn, có lẽ Chiêu vương chỉ nhất thời mê hoặc, có lẽ sau khi nhìn thấy mình, sẽ phát hiện, mình so với Kỳ Tiểu Nguyệt này đẹp hơn không chỉ ngàn vạn lần, có thể một lần nữa lấy lại sủng ái không biết chừng.

Cho nên nghe tỷ tỷ Lệ Cơ tới khuyên nàng đi ngự hoa viên, nàng cũng không phản đối, dựa vào sự sủng ái trước kia của Chiêu vương, Mị Cơ nghĩ cho dù mình làm trái với quy củ, cũng không đến mức bị trừng phạt, vì thế mới theo tỷ tỷ Lệ Cơ đến Di Nhiên đình. Rất xa liền thấy trong đình một bóng dáng màu trắng yếu ớt, toàn thân áo trắng, là hi thể chi bảo Băng Tầm Ti, trong cung Chiêu vương chỉ có một, được Chiêu vương trân quý thật lâu, nhưng hiện giờ lại bị làm thành một bộ trang phục bình thường như vậy, thật sự không thể nào khiến người ta không ghen tị đến phát cuồng.

Mị Cơ vốn định đi vào nhìn rõ ràng, Kỳ Tiểu Nguyệt này rốt cuộc có gì hơn người, lại bị cung nhân ngăn ở ngoài đình, lúc này mới càng thêm căm tức, thế nhưng nghe được thanh âm hòa hoãn của Kỳ Tiểu Nguyệt, Mị Cơ vẫn ức chế không oán hận nàng, nhìn nàng nhàn nhạt nhìn chằm chằm mình, bên trong không có tí ti căm tức, giống như chính mình chỉ là một món đồ sứ hoặc bình hoa, chỉ tùy tiện nhìn bọn họ rồi quay đầu tiếp tục xem hồ sen, giống như Mị Cơ cùng tỷ tỷ nàng không tồn tại, khiến người ta cực kỳ tức giận.

Lệ Cơ hiển nhiên so với mười mười càng vững vàng hơn, nhìn Kỳ Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái nói: "Ta từ Nghiệp thành tới, thời điểm tới đây Thái tử gia đã xuất phát"

Lệ Cơ nói tới đây dừng một phen, Tiểu Nguyệt tuy thân thể vẫn không nhúc nhích nhưng trong lòng vẫn không khỏi hồi hộp một phen, Lệ Cơ tiếp tục nói: "Ta cùng người vừa lúc gặp nhau ở Tân Thành, người trúng phong hàn, phỏng chừng hiện giờ còn đang trị hoãn tại Tân Thành"

Tiểu Nguyệt không khỏi quay đầu nhìn lệ cơ, ánh mắt chớp chớp nói: "Đã quên rồi, người là gia quyến của ai"

Lệ Cơ ánh mắt ngả ngón chớp chớp nói: "Ta một nữ nhân phong trần, nào có nam nhân cố định chứ, chỉ là nước chảy bèo trôi, tới đâu tính đó "

Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ nói: "Người từ Nghiệp thành tới, người ở Nghiệp thành có thể đáng bậc tư sắc như người hầu hạ cũng không nhiều, để ta đoán xem, người là nữ nhân của Tư Mã Tranh đi"

Lệ Cơ sùng sốt, trầm nghĩ chẳng trách nàng nổi tiếng khắp thiên hạ, thông minh cùng cơ trí, nữ tử nào có thể sánh bằng. Lệ Cơ không lắc đầu cũng không gật đầu, Tiểu Nguyệt trong mắt lại hiện lên sắc giọng, trầm thấp nói: "Nếu đúng vậy, như thế khi người trở về, xin chuyển lời cho Tư Mã Tranh, những gì hắn làm cho Kỳ gia, Kỳ gia sớm muộn trả gấp đôi"

Giọng điệu băng lãnh tàn nhẫn, hoàn toàn không giống một cô gái mới vừa cập kê có thể nói ra, Lệ Cơ không khỏi rung mình một cái, trầm nghĩ, trách không được Tư Mã Tranh mệnh nàng tới, nhanh chóng giải quyết nàng. Nếu nàng gả cho Chiêu vương, thử chờ Tư Mã Tranh không phải chỉ đơn giản là chết, lấy sự lãnh khốc của Vân Từ Liệt, có lẽ chính là họa diệt môn cũng không chừng. Lại nói đến Thái tử Vân Từ Xung, cũng sẽ không đứng về phía Tư Mã Tranh, thế nhân đều biết, Thái tử Vân Từ Xung cùng Kỳ Tiểu Nguyệt, nào chỉ đơn giản là tình yêu nam nữ, còn có sự che chở từ nhỏ đến lớn, Lệ Cơ trầm mặc nửa ngày.

Mị Cơ trái lại châm chọc cười nói: "Vương Phi thật sự vô tình a, nghe được tin Thái tử sinh bệnh, còn có thể lạnh nhạt như vậy, thật sự làm tiện thiếp bội phục a"

Tiểu Nguyệt nhăn nhu mi, liếc nàng một cái nói: "Can khanh để sự, có thời gian ở trong này nói huyền thoại, không bằng trở về ngắm lại như thế nào bắt lấy tâm nam nhân"

Một câu làm Mị Cơ sắc mặt đỏ bừng, tiến lên một bước, giơ tay phải lên cao, liền muốn cho Tiểu Nguyệt một cái bần tay, phía dưới cung nhân hầu hạ kinh hãi, Tiểu Nguyệt lại nở nụ cười bắt lấy tay của Mị Cơ nói: "Như thế nào thẹn quá thành giận rồi, muốn động thủ, quên nói cho người, chỉ sợ cho dù động võ, người cũng đánh không lại ta. Thế nhưng ta hôm nay tâm tình tốt, không nghĩ muốn đánh, người vẫn giữ tự trọng có vẻ sáng suốt hơn"

Mị Cơ cảm giác bị tay nhỏ của Kỳ Tiểu Nguyệt bắt lấy cổ tay, lực đạo cũng không lớn, nhưng mình như thế nào cũng tránh không thoát, quýnh lên, đưa tay trái nắm cái tát đánh tới, Tiểu Nguyệt sắc mặt trầm xuống nói: "Người thật sự không biết tốt xấu, vào trong hồ bình tĩnh đi, đừng ở đây như chó điên sủa loạn"

Ngoài miệng nói xong, tay phải đưa lên, liền trực tiếp đem Mị Cơ quăng quá rào chắn, bốp một tiếng, Mị Cơ cả người rơi trong hồ, phá tan vệt kiều diễm ướt át của hồ sen vừa rồi, nhất thời thành tàn nhánh lá vụn. Bên hồ nước không sâu, nước vừa đến ngực Mị Cơ, hiện giờ y phục lụa mỏng của Mị Cơ lại dính nước, hiện ra đường cong lộ liễu. Nhìn qua, càng thêm lực hấp dẫn.

Lệ Cơ hiển nhiên bị một màn này sợ ngây người, tuy nhìn cực kì đơn giản, nhưng Lệ Cơ biết, Mị Cơ là có chút võ công, nhưng Kỳ Tiểu Nguyệt chỉ cử động rất đơn lại khiến nàng ngã ở trong hồ. Điều này chứng minh Kỳ Tiểu Nguyệt không chỉ có là vẻ đẹp trác tuyệt, võ công của nàng hẳn cũng không tồi, Lệ Cơ không khỏi âm thầm kinh hãi, người như vậy thật khó giải quyết, chính mình sao có thể có cơ hội.

Hai ngày này mưa chuốc vài cung nhân, nhưng bên người Kỳ Tiểu Nguyệt vẫn như thùng sắt, không tiến vào được, đang lúc xuất thần, Mị Cơ đã chạt vạt lên bờ, đang muốn xông tới xây xát với Kỳ Tiểu Nguyệt, một tiếng lạnh lẽo trầm thấp truyền tới: "Làm càn"

Nghe được thanh âm, Mị Cơ lập tức dừng bước, thậm chí thân thể đều có chút sợ hãi hơi run lên, Vân Từ Liệt nhìn lướt qua đình thấy Tiểu Nguyệt hướng hẳn nhàn nhạt, cười khẽ đáng yêu một mặt, chính mình dường như chưa từng thấy qua, khiến lòng y không khỏi nảy lên một sự sùng nịch nồng đậm. Thật muốn lập tức đem nàng ôm trong lòng bừa bãi yêu thương một phen, nhưng vẫn muốn trước xử lý nữ nhân chán ghét này trước, lại quay đầu nhìn Mị Cơ lạnh lùng nói: "Quy củ ta định ra người đã quên rồi ư, người muốn lãnh giáo một chút trừng phạt của bốn vương sao"

Mị Cơ vội vàng lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Chiêu vương, lập tức thay một bộ mặt đánh thương: "Tiện thiếp không dám, thật sự chỉ nghĩ đến bái kiến Vương Phi, ai ngờ Vương Phi lại ghen tị ta tư sắc hơn người, đem ta một quyền đánh vào trong hồ"

Nói xong nước mắt cũng chậm rãi chảy xuống, thật sự là hoa lê đài vũ a, Tiểu Nguyệt không khỏi xì một tiếng bật cười, nói với Vân Từ Liệt: "Nữ nhân của người còn có khả năng diễn trò trời cho. Ta xem ra ở lại hậu cung nhân tài cũng không được trọng dụng, không bằng đi hát hí khúc, có thể phát huy tài năng lâu dài. Ta mệt rồi, đi về trước "

Dứt lời cũng không để ý đến ai, vẫy vẫy tay áo, bình tĩnh ung dung ra khỏi Di Nhiên đình đi tới.

Chương 45: gặp lại

Tầng Nguyệt cung phía tây có một nhà thủy tạ, ở giữa có một hồ nhân tạo to như vậy, liếc mắt nhìn một cái là sương khói chìm dưới ánh mặt trời. Từng giọt mưa nhỏ tí tách rơi xuống hồ nước, nháy mắt liền không tung tích, thanh âm lộp bộp xuyên qua màn mưa truyền vào nhà thủy tạ, làm Tiểu Nguyệt không khỏi nhớ tới ngày ấy nghe mưa ở Cúc Nguyệt các, dường như cũng vào đêm hè như vậy, dường như cũng là thanh âm như vậy, nhưng Tiểu Nguyệt không khỏi cười chua xót, ngày mai đã là đại hôn, về sau cùng mình nghe mưa sẽ là một người khác.

Tuy trời mưa, Tiểu Nguyệt lại cảm giác hết sức ngọt ngào, không hề thấy mát mẻ, cảm giác không khí đều ẩm ướt không thoải mái. Tiểu Nguyệt giờ tay đẩy cửa sổ lưu ly ra, mưa mang theo gió mùa tinh tế bay vào, lập tức có chút cảm giác mát mẻ. Nơi xa đèn đuốc sáng trưng, cho dù trong mưa, cũng không xua được sự thâm u quanh, nơi nơi đều tràn đầy không khí vui mừng. Trên hành lang, trên mái hiên đều đã treo đầy đèn cung đình đỏ thắm, Tầng Nguyệt cung hiện giờ, Tiểu Nguyệt quay đầu nhìn lại, đập vào mắt có thể thấy được, đều là một màu đỏ thắm, vui mừng mà tưng tửu, trang trí cả cung điện, dường như rất náo nhiệt.

Người đời thật khó gặp nhau, Sâm Thương đôi ngả biết đâu mà tìm. Rồi đây cách trở đông đoài, chuyện đời đâu biết đến mai thế nào. Tiểu Nguyệt cúi đầu thờ dài, đây hẳn là vận mệnh của nàng cùng Từ Xung, cho tới bây giờ, đến giờ khắc này, Tiểu Nguyệt rốt cục thấy rõ tâm của chính mình. Dù cho lý trí, dù cho lãnh mạc, chính mình vẫn lại tồn tại hy vọng xa vời, Tiểu Nguyệt cũng biết, này thuần túy là chính mình không tưởng, nhưng nói thật, Tiểu Nguyệt hiện tại rất muốn gặp Từ Xung, cho dù biết thấy sẽ càng phiền não, nhưng vẫn muốn gặp.

Vân Từ Liệt đi đến, trên người là măng bào màu đen, vạt áo dường như dính chút mưa, khiến cho màu đen nơi này càng đen hơn chỗ khác, y nhìn Tiểu Nguyệt với ánh mắt phức tạp khó dò, nhưng nếu nhìn kỹ, thậm chí có một tia sợ hãi trong đấy. Cung nhân đi lên muốn hầu hạ y thay quần áo, Vân Từ Liệt lại vẫy vẫy tay nói: "Đều xuống đi"

Cung nhân hầu hạ tại đại điện mới khom người lui ra, đại điện nhất thời yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng mưa bên ngoài nhỏ giọt, thanh âm rơi xuống hồ nước như là một khúc ca, mờ mịt mà bất lực, trầm mặc nửa ngày, Vân Từ Liệt nói: "Thái tử điện hạ cùng Như Ngọc công tử đã đến, ta vừa rồi thấy bọn họ, không thể không nói cả hai người bọn họ cực kỳ xuất sắc"

Nói tới đây, dừng một phen, Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng xoay người nhìn phía ngoài cửa sổ, không nhìn Vân Từ Liệt nữa, thanh âm trầm thấp thản nhiên nói: "Cho nên."

Vân Từ Liệt nở nụ cười tiếp tục nói: "Chon nên thật sự rất hiếm gặp, người có nhớ câu đồng dao bên ngoài hay đọc không? Nghiêu Quốc tuần tài khắp thiên hạ, phương Bắc có Từ Liệt, Kinh thành giấu Hách Liên, Nguyệt thành thuộc Thế tử Xung, ba người tài không tính tuyệt, trên trời vẫn ẩn Nguyệt, một bài thơ hoa đào, thiên hạ ai chẳng biết. Những người trong bài đồng dao đây hôm nay đã đến đông đủ rồi, mà xem ra, câu nói của Mị Cơ ngày đó cũng rất đúng, Nghiêu Quốc kinh tài tuyệt diệu Tam công tử, dường như ánh mắt cũng rất nhất trí, Tiểu Nguyệt người nói có kỳ quái không"

Tiểu Nguyệt không đáp lời, thanh âm Vân Từ Liệt nhất thời có chút âm trầm: "Thái tử điện hạ nói, hẳn và người là thanh mai trúc mã đã có bảy năm cảm tình, muốn trước khi đám cưới gặp người một lần, ý của người thế nào? "

Tiểu Nguyệt không khỏi sùng sốt, nhưng vẫn nói: "Gặp mặt là ý gì, vẫn không gặp thì hơn". Nói xong Tiểu Nguyệt xoay người, nhìn thẳng Vân Từ Liệt: "Chẳng lẽ người muốn để ta đi gặp hẳn?"

Con người sáng rực không chút né tránh, Vân Từ Liệt trái lại nhẹ nhàng nở nụ cười nói: "Xa hương gặp lại cố nhân, chính là một trong những điều kỳ diệu của cuộc sống, thật ra gặp một lần cũng không sao cả"

Tiểu Nguyệt cũng không từ chối, nhợt nhạt cười nói: "Được, người đi sai người truyền hán tiến cung đi, ta gặp hẳn ngay tại đây"

Vân Từ Liệt ngẩn người, ánh mắt theo bản năng đảo qua cả điện đầy màu đỏ, không khỏi có chút kinh ngạc, y hôm nay nhìn thấy Vân Từ Xung đến, tuyệt đối không phải tới uống rượu mừng hay chúc mừng gì. Trong mắt hẳn là một loại cảm tình điên cuồng, có một loại liều chết quyết tuyệt, cho nên Vân Từ Liệt không khỏi có chút sợ hãi. Địa vị của Vân Từ Xung trong lòng Tiểu Nguyệt, y kỳ thật rất rõ ràng, cho dù chính mình bị tai trộm chuông, nhưng vẫn hiểu rõ như trước, Kỳ Tiểu Nguyệt chỉ sợ cho tới giờ, trong lòng vẫn chỉ có Vân Từ Xung. Cho dù ngày mai cùng y đại hôn, nhưng vừa rồi y tiến vào, nhìn thấy biểu tình của nàng nhìn ra ngoài cửa sổ cùng ánh mắt mê ly kia, Vân Từ Liệt liền biết, nàng nhất định đang nhớ Vân Từ Xung. Con người Vân Từ Liệt chớp lóe nói: "Người tới, đến Dịch quán mời Thái tử điện hạ tới Tầng Nguyệt cung một chuyến"

Phân phó xong, Vân Từ Liệt nhìn lướt qua chung quanh, không khỏi cảm thấy được chính mình có chút mờ mắt. Dưới tình huống như vậy, Vân Từ Xung có lợi hại, chỉ sợ cũng hết cách xoay chuyển thôi, ổn định tâm tình, Vân Từ Liệt chậm rãi đến gần Tiểu Nguyệt, đi tới trước mặt nàng đứng lại, tay trái nhẹ nhàng nâng cằm Tiểu Nguyệt, để cho ánh mắt nàng nhìn mình, cúi đầu gần giọng: "Ngày mai người phải gả cho ta, người phải nhớ kỹ điểm này, một khắc cũng không thể quên"

Tiểu Nguyệt trong mắt hiện lên một tia châm chọc cùng bất đắc dĩ: "Đúng vậy, ngày mai ta phải gả cho người, nhưng đến giờ, người không xác định dường như không phải ta, mà là người đi"

Vân Từ Liệt cũng không trả lời, buông ra cầm nạng, xoay người đi, đi tới cửa điện, dừng bước nhưng không quay đầu, thanh âm trầm thấp lại có chút yếu đuối: "Cho dù ngày mai người gả cho ta, nhưng ta biết, người của người ở nơi này, tâm lại không biết đang nơi nào"

Nói xong rốt cuộc không dừng lại, đi nhanh, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút sợ run. Tâm, tâm mình đang ở đâu, đưa tay sờ lên vị trí trái tim, cảm giác trống trải. Đúng vậy, chính mình nào còn tâm, chỉ sợ tâm của mình đã sớm mất rồi, không biết đã bay về nơi nào. Vân Từ Liệt đi rồi, Tàng Nguyệt cung to như vậy càng thêm trống rỗng, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút mờ mịt.

Bỗng dưng nhớ tới chính mình lúc sống ở hiện đại, khi đó thoải mái khoái hoạt biết bao, dù ngẫu nhiên có chút phiền não, cũng do bày đặt học đòi làm thơ. Khi nào thì chính mình đã quên mất một Kỷ Tiểu Nguyệt tiêu sái tự tại, mà biến thành oán phụ chỉ biết khua tay phực trước tình thế mà chịu nhục, xem ra hoàn cảnh thật sự có thể tạo nên tính cách một con người. Hiện giờ chính mình giống như đã đến tình cảnh muốn nói mà không được, Tiểu Nguyệt lại thờ dài.

Một cung nhân tiến vào nói: "Bẩm Vương Phi, Nghiêu Quốc Thái tử ở bên ngoài"

Tiểu Nguyệt nói: "Mời người vào"

Cung nhân đáp ứng một tiếng đi ra ngoài, Tiểu Nguyệt không khỏi quay lưng lại nhìn ngoài cửa sổ, mưa không biết khi nào thì ngừng, một làn sương mù bao phủ ở trên hồ, giống như Quảng Hàn cung trên trời, có một loại cảm giác trong veo mà lạnh lùng tịch mịch. Vân Từ Xung một đường đi tới, vào từng tầng cửa cung, đến chỗ Tàng Nguyệt cung, không khỏi ngẩng đầu đánh giá cung điện huy hoàng. Tàng Nguyệt cung, Cúc Nguyệt các, thật sự cực kỳ tương tự, ít nhất Vân Từ Xung có thể đoán được tâm tư Vân Từ Liệt giống như mình lúc trước, dọc theo đường đi đều là sắc đỏ tiên diễm, đến chỗ Tàng Nguyệt cung lại càng đỏ đến chói mắt, cung điện bố trí cực kỳ tinh xảo xa hoa, có thể thấy được đã hao phí một phen tâm tư.

Cung nhân để cho hần chờ ở ngoài điện, Vân Từ Xung không khỏi cười khò, khi nào thì bắt đầu, chính mình gặp Tiểu Nguyệt còn cần người thông báo a, thật sự là vật đổi sao dời, không thể so sánh nữa. Rất nhanh cung nhân trở ra, Vân Từ Xung lúc này mới cất bước tiến vào, từng bước một đi cực kỳ chậm, lọt vào trong tầm mắt đều là màn lụa màu đỏ, từng thứ như đâm vào ngực Vân Từ Xung, rốt cuộc vẫn không tưởng được, chính mình sẽ cùng Tiểu Nguyệt gặp lại trong hoàn cảnh như vậy.

Đi qua tấm màn liền thấy thông ra đại điện là một nhà thủy tạ, bên cạnh cửa sổ một bóng dáng đang đứng, đưa lưng về phía Vân Từ Xung mà đứng, vẫn không nhúc nhích nhìn ngoài cửa sổ, giống như chưa từng phát hiện phía sau đã có người từ từ tiếp cận. Vân Từ Xung dừng bước, cơ hồ tham lam nhìn bóng dáng này, thời gian chỉ hơn một tháng, Vân Từ Xung lại cảm thấy như đã qua mấy đời.

Nàng nhìn có chút gầy, lưng thẳng, eo nhỏ nhắn, dường như cảm giác được Vân Từ Xung nhìn mình, Tiểu Nguyệt xoay người lại, sắc mặt lạnh nhạt, không buồn không vui, tựa như Vân Từ Xung chỉ là một cổ nhân bình thường mà thôi. Bị ánh mắt nàng nhìn như vậy, Vân Từ Xung nhất thời cảm giác trong lồng ngực khí huyết đều dâng lên, vội vàng lui về phía sau một bước, cực lực dè dặt, Tiểu Nguyệt chậm rãi khoát tay nói: "Đã lâu không gặp, mời ngồi"

Thủy tạ có hai cái ghế cùng một cái bàn nhỏ, bàn nhỏ có một bộ trà cụ tinh xảo, hiện giờ nước pha trà đã lăn tăn, toát ra hơi nước trắng xóa cùng thanh âm ục ục. Vân Từ Liệt chậm rãi ngồi xuống, Tiểu Nguyệt cũng vui vẻ ngồi đối diện hần, lấy nước pha trà, động tác thông thả mà tao nhã, tựa như vào vô số ban đêm ở Nguyệt Thành Cúc Nguyệt các, bọn họ an tĩnh ngồi đối diện nhau, cùng pha trà phẩm trà, nhưng giờ đây lại ở Tàng Nguyệt cung, thuộc về Chiêu vương cung.

Hai người trầm mặc không nói, ai cũng không mở miệng, thủy tạ một mảnh yên tĩnh, hơn nửa ngày, Tiểu Nguyệt đem trà ngon đưa đến cho Vân Từ Xung nói: "Người uống đi, nghe nói đây là nước từ đỉnh Tuyết Sơn, pha trà rất có hương vị"

Vân Từ Xung cúi đầu khẽ nhấp miệng, nước trà nóng bỏng lướt qua đầu lưỡi tiến vào yết hầu, lại cảm giác cực kỳ chua sót, tựa như chua sót đến tận trong lòng. Vân Từ Xung nhất thời cảm thấy, vốn muốn nói thiên ngôn vạn ngữ, lại bị thái độ trầm tĩnh của Tiểu Nguyệt gắt gao chặn ở miệng, một chữ cũng nói không ra. Dường như toàn bộ những thứ này đều là lẽ thường phải làm, Vân Từ Xung luôn biết, Tiểu Nguyệt có bản lĩnh này, đem chuyện nghiêm trọng trở thành những chuyện mây trôi gió thoảng, nhưng mọi việc mình đều có thể theo nàng, còn chuyện này nếu mình thối lui một bước, chính là không thể quay đầu, hần tuyệt đối không thể tiếp nhận kết quả này.

Vì thế mạnh mẽ ngẩng đầu, đồng loạt bắt lấy tay Tiểu Nguyệt đang nâng cốc trà, khí lực quá lớn, khiến nước trong cốc trà nóng bỏng trong phút chốc đều rơi trên tay hai người. Tiểu Nguyệt không tự giác run lên, nghĩ muốn rút tay ra, lại bị Vân Từ Xung gắt gao cầm, Tiểu Nguyệt không thể không ngẩng đầu cùng hần đối diện, trong mắt hần nháy mắt bốc cháy lên nhiều loại cảm xúc mãnh liệt phức tạp, hối hận, nén giận, kích động cùng đau đớn kịch liệt, hội tụ thành một loại điên cuồng và liều lĩnh, làm Tiểu Nguyệt không dám nhìn tiếp. Tiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, né tránh tầm mắt hần, cúi đầu nói: "Người làm việc vô bổ vậy làm gì, toàn bộ do người chính mình chọn, nhớ chứ"

Vân Từ Xung dùng lực cầm tay nàng, một chút cũng không dám thả lỏng, tựa như chính mình một khi buông tay, sẽ không bao giờ cầm được nữa, nghe được Tiểu Nguyệt nói, trên mặt Vân Từ Xung hiện lên một tia hờn giận nói: "Đúng, ngay từ đầu quyết định sai lầm là ta, nhưng người cũng không nên ngay cả cơ hội sửa sai hay giải thích đều không cho ta nói, cứ bỏ đi cho xong việc. Mặc cho ta sau này nổi điên một mình chạy tới Nghiệp thành, người cũng chẳng biết đã đi đâu, ta có thể đi đâu tìm người chứ. Chỉ bằng một sự kiện, người đã muốn gả cho Vân Từ Liệt, người không biết người như vậy rất độc ác sao"

Tiểu Nguyệt khẽ cười, ánh mắt không có tránh đi, trực tiếp nhìn hần: "Một sự kiện ư, chuyện Hồ Từ người đã quên rồi sao? Ta không tin lấy thông minh của người nhìn không ra hung thủ là Từ Mã Tranh. Giữa ta và Từ Mã tộc, hay nói, giữa ta và giang sơn của người, người lại một lần vứt bỏ ta, nếu không phải Vân Từ Liệt, Hồ Từ cho tới hôm nay vẫn là một phế nhân"

Vân Từ Xung sững sờ nói: "Người nói Hồ Từ không chết"

Tiểu Nguyệt đứng lên, xoay người không nhìn hắn, mà đưa mắt ra ngoài cửa sổ, ở trước hành lang ánh đèn chiếu vào trong hồ tạo nên một cái bóng rõ ràng có thể thấy được, một trận gió thổi qua, mặt hồ gọn sóng, nháy mắt đem ánh đèn trở nên tan nát, cuối cùng không thể trở về như lúc ban đầu. Vân Từ Xung trầm mặc nửa ngày nói: “Tình huống lúc ấy ở Nghiệp thành, ngươi không biết, Tư Mã Tranh an bài nghiêm mật không chút sơ hở, một bước lại một bước, không cho ta cơ hội rửa sạch oan khuất cho Hồ Từ, hắn đã rơi xuống sông Tĩnh Nguyệt, chẳng biết đi đâu, ngươi để cho ta.”

Vân Từ Xung nói chưa nói xong, đã bị Tiểu Nguyệt phát tay ngắt lời: "Hiện tại nói những điều này cũng không còn ý nghĩa gì, nếu người còn xem trọng tình cảm bảy năm giữa hai ta mà tới uống rượu mừng, ta hoan nghênh.”

Tiểu Nguyệt vừa nói được một nửa, Vân Từ Xung chợt cười to lên, tiếng cười thê lương mà cực kỳ bi ai, khiến người nghe xong không rét mà run, cười xong, Vân Từ Xung lớn tiếng nói: "Uống rượu mừng? Tiểu Nguyệt, Kỳ Tiểu Nguyệt ngươi thực sự nói ra miệng rồi. Tình cảm bảy năm, hoá ra ngươi vẫn nhớ rõ giữa chúng ta còn có tình cảm bảy năm, cho dù là ta sai, ngươi cũng không nên quyết tuyệt như vậy, cứ thế chặt đứt tất cả đường lui của chúng ta. Nếu ngươi gả cho Vân Từ Liệt, ta! Ta! Ta.”

Gần giọng từng chữ “ta”, Vân Từ Xung chỉ cảm thấy trong lòng một trận quặn đau đến trời đất quay cuồng, cường chế hồi lâu rốt cuộc áp chế không nổi.

Khụ, mới mở miệng, một búng máu liền phun ra, Tiểu Nguyệt quay đầu, không khỏi hoảng sợ, vội vàng đến hai bước, muốn đỡ lấy thân thể bất ổn của hắn, Vân Từ Xung lại bị chọc giận đẩy nàng ra. Từ Xung dùng khí lực rất lớn, Tiểu Nguyệt không khỏi lao đảo một bước suýt nữa té ngã, Vân Từ Xung sừng sốt, định tiến lên đỡ nàng, nhưng nghĩ đến nàng vừa rồi tuyệt tình, bất giác lại dừng bước.

Hai người yên lặng nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào, thời gian trôi qua tựa như dài đằng đẵng, không biết qua bao lâu, Vân Từ Xung cúi đầu thờ dài: "Nha đầu, nhìn tình cảm của chúng ta, ngươi có thể cho ta một cơ hội không, cũng là cho chúng ta một cái cơ hội. Ta ở Nghiệp thành đã nói chuyện với ông ngoại, lần này xong ta liền cùng ngươi ẩn cư ở Nghiêu sơn, không hỏi đến chuyện triều đình nữa, không quan tâm đến binh quyền giang sơn gì. Dân chúng thế tộc ta đều vứt bỏ, chỉ cùng ngươi hái thuốc hành nghề y, cùng mộng tưởng của ngươi sống qua ngày, tựa như ngươi từng bảo: Vườn rau xanh mát ngoài hiên, đầu tắm chuyện gẫu say bên bạn hiền. Trùng dương hẹn lại chốn ngày, ngắm hoa cúc nở vui thay cảnh đời”

*Bài thơ Tặng vệ bát sử si của Đỗ Phủ贈衛八處士

Trần Nhất Lang dịch.

Người đời thật khó gặp nhau

Sâm, Thương đôi ngả biết đâu mà tìm

Đêm nay ngày mấy hỏi xem

Mà ta trò chuyện dưới đèn cùng nhau.

Tuổi xuân vun vút bóng câu

Mới đây nay đã mái đầu bạc phơ.

Hỏi thăm bạn hữu ngày xưa

Về trời một nửa, thần thờ lòng đau.

Hai mươi năm chẵn qua mau

Nhà xưa quần tử gặp nhau chốn này.

Độc thân buổi ấy chia tay

Hôm nay con cháu đã đầy bên sân.

Vòng tay thừa bác ân cần

Hỏi han bác ở đâu, gần hay xa.

Vấn an tíu tí trẻ, già

Chủ nhân hỏi dọn cơm nhà, rượu ngon.

Mưa xuân hái hẹ vừa xong

Hột kê vàng nấu nếp rỗng bụng lên.

Mấy khi gặp lại bạn hiền

Chén thù chén tạc rượu liền trao tay.

Mười ly uống cạn chưa say

Tấm lòng bạn thiết bao ngày không phai.

Rồi đây cách trở đông, đoài

Chuyện đời đâu biết đến mai thế nào.

****** Quá cố nhân trang của Mạnh Hạo Nhiên

Qua Trại Cửa Bạn Cũ

Cơm gà bạn cũ mời ta

Thông dong vườn ruộng quê nhà ghé chơi

Quanh làng cây cỏ xanh tươi

Thành xưa bóng núi biếc ngời soi nghiêng

Vườn rau xanh mát ngoài hiên

Dâu tằm chuyện gẫu, bạn hiền cùng say

Trùng dương hẹn lại chốn ngày

Ngắm hoa cúc nở vui thay cảnh đời

Hải Đà phỏng dịch

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đại hôn

Vân Từ Xung trong mắt lộ ra mười hai vạn phần chân thành cùng cấp bách, Tiểu Nguyệt nhất thời cảm giác trong lòng rối như tơ, cắt mãi không đứt. Vẫn chìm trong rối loạn, ánh mắt không dám cùng Từ Xung đối diện, xoay người nhìn phía ngoài cửa sổ, bóng đêm càng thâm, không trung treo lên một vầng trăng tròn lẳng lẳng, toả ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu vào trong hồ một mảnh sáng trong. Nhìn từ góc độ của Tiểu Nguyệt, có thể thấy một cái đình bên hồ ngắm cảnh, con người Tiểu Nguyệt chợt nhảy dựng, giữa đình là một bóng dáng thon dài cao ngất đang đứng, cho dù y đưa lưng về phía Tiểu Nguyệt, loại khí phách khinh người này vẫn làm Tiểu Nguyệt biết, y không phải ai khác, mà là Vân Từ Liệt.

Giống như nhảy mất, bao nhiêu tơ rối trong đầu Tiểu Nguyệt cùng đứt đoạn, Tiểu Nguyệt lập tức hiểu, lấy cường thế và tác phong của Vân Từ Liệt, sở dĩ để cho nàng gặp Từ Xung, chính là muốn để mình triệt để cùng Vân Từ Xung chấm dứt, càng đây đưa không dứt quả thật đối với ai cũng không có lợi, nói thế nào đi nữa, chẳng phải chính mình đã không còn tư cách để lựa chọn đường sống nữa. Lại nói Tiểu Nguyệt giờ khắc này cơ hồ có chút oán hận mình lý trí, nàng biết cho dù Vân Từ Xung muốn thoái ẩn, cũng tuyệt đối không thực hiện được, Từ Mã gia có thể đáp ứng không, Hoàng đế có thể đáp ứng không, còn có Từ Mã Tranh, không biết còn có âm mưu gì lặn lẽ nổi lên. Nói thật, luận âm mưu quỷ kế, cho dù người là một người hiện đại với chỉ số thông minh 200 xuyên việt đến đây, cũng chỉ là đáng là một học sinh tiểu học. Dù sao luận ác độc, luận xấu xa, pháp trị xã hội của người hiện đại, vĩnh viễn cũng không kịp nổi những người cổ đại này.

Tiểu Nguyệt trầm thấp thờ dài, không quay đầu, nhưng lại nhẹ nhàng mở miệng nói ra ba chữ: "Quá muộn rồi"

Vân Từ Xung thối lui một bước, lại hướng về phía trước dón dập tiến đến vài bước, đứng phía sau Tiểu Nguyệt nói: "Quá muộn, làm sao có thể quá muộn. Chẳng phải ta chưa lập gia đình, người chưa gả ư ?"

Tiểu Nguyệt quay đầu trở lại trực tiếp mà tàn khốc nói: "Từ Xung, người quá ngây thơ rồi, thế giới này không phải chỉ có người và ta, còn có rất nhiều người khác. Có cha mẹ của người, tộc nhân của người, ta cũng có người ta muốn bảo vệ, đây đều là bất đắc dĩ của cả ta và người. Cho dù ta hôm nay đi theo người, người nghĩ rằng ta và người thật sự có thể tìm đến chốn đào nguyên sao? cho tới bây giờ ta mới hiểu được, trên đời này nào có chốn đào nguyên, có danh lợi, có tranh đấu, liên vĩnh viễn không thể ẩn cư chốn đào nguyên, Nguyệt Thành và Nghiêu sơn chẳng qua chỉ là ca mà thôi. Những ngày gần đây, ta đã suy nghĩ kỹ, cho dù không có những thứ này ngăn trở, người và ta có thể cùng một chỗ sao, ta không xác định, vận mệnh con người rất khó nắm chắc, ta đã nhận mệnh rồi. Thật ra ta biết, Chu Nhược cực kỳ thích người, mà nàng cũng rất không tồi, non sông ngay cạnh nghĩ chi xa, không bằng quý trọng người trước mắt. Người và ta cứ thế làm huynh muội kiếp này đi, dù sao tình thân sẽ lâu dài hơn so với tình yêu"

Ánh sáng trong mắt Vân Từ Xung nháy mắt tắt hẳn, ánh mắt trống rỗng mà mê mang, tựa như chuyến tàu mất đi đèn pha trong đêm đen, nhìn Tiểu Nguyệt không hề có tiêu cự, khóe miệng vậy mà khẽ cười kỳ dị, cực kỳ thê lương nói: "Huynh muội, bảy năm che chở, ta vậy mà chỉ che chở ra một muội muội, buồn cười! Buồn cười!". Con ngươi chớp lóe, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, thấy Vân Từ Liệt ngoài đình, cúi đầu cười giễu, tiếng cười sắc bén mà châm chọc, nhìn Tiểu Nguyệt nói: "Hà tất tìm nhiều lý do như vậy, ngươi trực tiếp nói cho ta biết, ngươi thay lòng đổi dạ không phải nhanh nhất sao"

Tiểu Nguyệt cả kinh, muốn cãi lại, nhưng nghĩ lại dù mình nói thế nào cũng không còn ý nghĩa gì nữa, có lẽ để hẳn cho rằng như vậy sẽ tốt hơn. Thế nên Tiểu Nguyệt chỉ yên lặng nhìn hắn, vừa không giải thích, cũng không thừa nhận, cứ như vậy, Vân Từ Xung lừa gạt một lần nữa lại, tiến lên một bước bắt lấy cánh tay của nàng, mạnh mẽ lay động vài cái hét to: "Vì sao ngươi không phản đối, vì sao lại không giải thích, vì sao, vì sao chứ."

Về sau, cơ hồ đã không còn thanh âm nào, chỉ có tiếng thì thảo "vì sao" không ngừng dứt quãng theo khóe môi hắn. Tiểu Nguyệt chợt cảm thấy trong lòng từng đợt đau đớn, giống như một đao rì sét, tâm của nàng khổ sở tựa như bị lăng trì, Tiểu Nguyệt cắn chặt môi không nói một lời. Tay Vân Từ Xung dần dần buông nàng ra, buông thõng xuống, giống như du hồn đã không còn sinh mệnh, xoay người đi ra ngoài, bóng dáng có chút bất ổn lay động, như ngọn đèn dầu trước gió đặt ngoài hành lang, lúc sáng lúc tối. Hắn khi đến cực thông thả, nhưng lại từng bước từng bước đi ra ngoài, thân thể Tiểu Nguyệt không tự chủ được bước về trước một bước, muốn đỡ hắn, nhưng bước chân vừa mới nâng, lại lảng lảng thu về, Vân Từ Xung bước tới cửa điện, dừng bước, đứng đó một lúc lâu, cúi đầu nói: "Hoà ra bảy năm ta nắm giữ chỉ là trăng trong nước, là công dã tràng. Ngươi có thể lựa chọn gã cho người khác, nhưng tuyệt đối đừng hy vọng xa vời ta có thể đến chúc mừng, ta vĩnh viễn sẽ không chúc phúc cho ngươi"

Nói xong giống như trong nháy mắt lại đầy năng lượng, sai bước thông thả ra ngoài. Tiểu Nguyệt dường như vừa xong một trận đánh tiêu hao hết thể lực, thân thể vừa nghiêng xuống, an vị ở giường êm trước cửa sổ, cảm giác toàn thân đều mệt mỏi vô cùng. Giờ khắc này Tiểu Nguyệt thật sự hiểu rõ, chính mình thật tâm thích Vân Từ Xung, vừa rồi thậm chí nàng thật sự nghĩ tới dứt bỏ tất cả, cùng hắn phiêu du khắp nơi, về sau thiên sơn vạn thủy đều đặt dưới chân, nhưng bản thân lại rất lý trí, không có dũng khí phá tan toàn bộ rào cản, có lẽ chính mình không thích hợp yêu, tình yêu không thể thiếu dũng khí liều lĩnh cùng tình cảm mãnh liệt, Tiểu Nguyệt lại thật sự thiếu.

Tiểu Nguyệt lắc đầu cười khổ, bỗng dưng cảm giác trước người có một bóng đen bao phủ, không khỏi ngẩn đầu, đối diện là ánh mắt nóng bỏng và kích động của Vân Từ Liệt, một cảm xúc mãnh liệt có thể đốt cháy mọi thứ đang dâng tràn trong ánh mắt mỹ lệ của y. Vân Từ Liệt khẽ vươn tay, đem nàng gắt gao ôm trong lòng, môi lại gần bên tai Tiểu Nguyệt, cúi đầu thì thảo: "Ngươi biết không, ta hiện tại hạnh phúc và may mắn biết bao nhiêu. Nếu ngươi lựa chọn lưu lại, ta nghĩ rằng ngươi có chút thích ta, đúng không? Đúng không?"

Thanh âm tuy vui sướng kịch liệt, nhưng là hàm chứa yếu ớt không che dấu được, Tiểu Nguyệt không khỏi cười khổ, xem chính mình đã làm gì kia, đến Vân Từ Liệt cũng tương tự. Nhưng y là người cường thế bá đạo, ngẫu nhiên lộ chút yếu ớt, lại làm Tiểu Nguyệt có một loại thương tiếc cùng chua xót không tự chủ được, không nghe thấy Tiểu Nguyệt trả lời, hiển nhiên Vân Từ Liệt rất không hài lòng, buông hai tay ra nâng chặt đôi má Tiểu Nguyệt lên, ánh mắt thẳng tắp. Đối diện với y trong gang tấc, trong mắt y là sự chấp nhất và kiên trì không đạt được đáp án thì không bỏ qua, Tiểu Nguyệt hơi có chút rung động, trong lòng âm thầm thở dài, chính mình đã lựa chọn không phải sao, đã kiên quyết vô tình cự tuyệt Từ Xung như vậy, còn để ý và kiên trì gì nữa, chẳng còn gì cả. Ít nhất hy vọng trước mắt của Vân Từ Liệt, nàng vẫn có thể thỏa mãn, vì thế hơi hơi nhắm mắt lại, kiễng gót chân, chậm rãi đưa môi mình lên.

Vân Từ Liệt cơ hồ khó có thể hình dung tâm tình của mình giờ phút này, mừng như điên, khoái hoạt cũng không đủ để hình dung, phải nói là viên mãn. Giờ khắc này, Vân Từ Liệt cảm thấy được cuộc sống của chính mình thật sự viên mãn không còn chút khuyết điểm, chỉ cần có nàng, chỉ cần có thể vĩnh viễn đem Tiểu Nguyệt ôm vào ngực, như thế chính mình thật sự bắt đầu cảm tạ ông trời đã ưu ái y. Làn môi đụng nhau, một trận ấm áp, cái hôn này ấm áp lại triền miên, thanh thanh đạm đạm nhưng lại rung động lòng người.

Chỉ ít khiến cho linh hồn Vân Từ Liệt yên ổn, dây dưa hôn mút thật lâu, Vân Từ Liệt mới buông nàng ra, Tiểu Nguyệt đã có chút hô hấp dồn dập, đôi má đỏ hồng. Vân Từ Liệt nắm nàng thật lâu, dùng lực đem Tiểu Nguyệt ôm ở trong ngực, cúi đầu mà ôn nhu nói: "Muộn rồi, ngươi nên nghỉ ngơi, ngày mai là cử hành hôn lễ, những cái này lễ tiết cực kỳ rườm rà, nhưng mong ngươi sẽ vì ta mà nhẫn nại. Bởi vì ta không thể đợi được muốn để cho toàn bộ Nghiêu Quốc biết ngươi là Chiêu vương phi của ta, tối nay là đêm cuối cùng ngươi sống một mình, ngày mai ngươi hoàn toàn thuộc về ta "

Dứt lời đem Tiểu Nguyệt ôm vào tấm điện, tại trên giường rộng rãi mềm mại, nhẹ nhàng đặt xuống, kéo mền tơ, tại trên trán nàng khẽ hôn, ngăn cách màu đỏ mơn ửng, Tiểu Nguyệt dường như có thể cảm nhận được cước bộ y rời đi nhẹ nhàng như thế nào, Tiểu Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, ít nhất Vân Từ Liệt cảm thấy hài lòng, sự lựa chọn này vẫn có chút giá trị.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Tàn Nguyệt cung đã một trận náo nhiệt, cung nhân người qua lại liên tục, chuẩn bị hôm nay đại hôn. Điện thờ phụ phía đông ở Tàn Nguyệt Cung hoá ra là cái biển từ Quan Hà cung, kiến trúc trên cơ bản không thay đổi, giữa đại điện là một cái ao được xây bằng cẩm thạch, bên trong trồng hoa sen trắng đầy hồ, giống hoa quý, kiều diễm tươi đẹp, bên cạnh là bàn trang điểm rộng rãi. Tiểu Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, trên người màu đỏ giá y xa hoa mà phức tạp, bên bao nhiêu lớp Tiểu Nguyệt đã không rảnh để bận tâm, chỉ cảm thấy toàn thân nặng ghê gớm. Trong gương ảnh ngược xuất hiện một bóng người, nhưng lại mỹ lệ quá mức, tầng tầng sâu cạn lớp váy không đồng nhất sắc đỏ buông dài trên mặt đất, ở sau người kéo thật sự dài, chính trang nơi này thật sự cùng Hán triều có rất nhiều chỗ tương đồng, vô luận là Kim Phượng đang giương cánh mà bay trước ngực hay là cổ áo rộng rãi tay áo quần quanh, đều xa hoa khiến người thần phục, tất cả lễ phục đều là sự kết hợp giữa màu đỏ và màu vàng, tức bá đạo lại tôn quý.

Cung nhân nâng mình châu mĩ Kim Phượng, mỹ lệ đến cực hạn, Chu Nhược đem mũ Kim Phượng cẩn thận đặt trên đầu Tiểu Nguyệt xuyên thấu qua gương đồng Chu Nhược biểu tình phức tạp khôn kể, cho Tiểu Nguyệt chỉnh lại rèm che phía trước mũ phượng, Chu Nhược ngừng đầu nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt nói: "Tuy ta có chút oán ngươi, nhưng nhìn thấy biểu ca có thể thoải mái vui vẻ như vậy, ta lại không biết nên cảm tạ ngươi không. Từ nhỏ đến lớn, ta theo biểu ca lớn lên, y rất ít lộ ra tươi cười thiệt tình, có lẽ trải qua quá nhiều sinh tử, có lẽ là cừu hận khiến cho biểu ca dần mất đi tình nghĩa mà một người nam nhân nên có. Ta và phụ thân vẫn cho rằng biểu ca cả đời này sẽ không đối với bất kỳ nữ nhân nào trả giá thiệt tình, hoặc yêu bất kỳ ai. Thế nhưng ngươi xuất hiện phá tan toàn bộ, ngày hôm qua thấy biểu ca thật sự vui vẻ tận trong lòng, như một nam nhân bình thường, đối với hôn lễ cũng khẩn trương và chờ đợi, ta cực kỳ vui mừng, nhưng lúc cuối cùng này, ta vẫn muốn hỏi ngươi một câu. Ngươi xác định sẽ gả cho biểu ca chứ? Tuy

hiện tại y rất vui vẻ, nhưng ta cực kỳ hiểu y, y kiêu ngạo hơn bất kỳ ai, nếu người không phải thiết tình thích y, ta mong người về sau đừng biến mình thành một bi kịch khiến người tiếc nuối. Biểu ca cường thế và kiêu ngạo sẽ không thể nào mơ hồ không rõ, đừng tiếp tục kéo dài, người hiểu không"

Con người Tiểu Nguyệt chớp mắt, từ trong gương gắt gao nhìn chăm chăm nàng, hơi lộ ra một tia cười khổ: "Người cho rằng, lấy tính cách của y, nếu ta đòi ý, y sẽ cho phép sao? "

Chu Nhược trầm mặc, đại diện trong nháy mắt yên tĩnh, quá nửa ngày, hai cung nhân tiến vào nói: "Giờ lành đã đến, mời Vương Phi khởi giá"

Kỷ Tiểu Nguyệt xoay người, hai cái cung nhân vội vàng lại đỡ nàng, Tiểu Nguyệt đi trước hai bước rồi dừng lại, chần chờ nói: "Đây là lựa chọn của ta, cho dù tương lai có hậu quả gì, ta sẽ một mình gánh, người không cần lo lắng, ta nghĩ người hiện tại nên lo lắng cho chính mình"

Nói xong cất bước bước ra đại điện, đại điện ngoại đình có cỗ xe cửu phương lưu y, mỹ lệ như chiếc xe bí đỏ trong mộng ảo, cũng không biết đến mười hai giờ, liệu mình cũng sẽ như cô bé lọ lem biến trở về hai bàn tay trắng không. Dưới sự nâng hạ của cung nhân, Tiểu Nguyệt đi lên xe, xe dọc theo đường cung chậm rãi đi trước, tựa như Chiêu vương hồi cung ngày đó, tất cả cửa đến Càn Nguyên điện lần lượt mở ra. Hôm nay thời tiết thật hiếm có, ánh mặt trời không hề chói mắt, xuyên qua từng tầng mây chiếu trên đường, trên lan can, đem toàn bộ cảnh đẹp trang trí mỹ lệ tựa như trong mơ.

Càn Nguyên điện là chính điện của Chiêu vương cung, khí thế hùng dũng mà trang nghiêm, bậc thềm cao cao nghe nói có chín mươi chín bậc, hai bên đều là rào chắn bằng cẩm thạch, từng khóa đều khắc đầu rồng. Xe Tiểu Nguyệt vừa đến, hai bên đã đứng đầy văn võ bá quan, lễ quan ở một bên bưng một quyển tấu dài chờ đợi, cung nhân đem Tiểu Nguyệt đỡ xuống, dưới chân Tiểu Nguyệt vẫn có thảm đỏ kéo dài đến tầng tầng bậc thềm ngọc, trông giống như không có tận cùng.

Lễ quan một phen lời đạo đầu cát tường xong, cung nhân hai bên đồng thời tránh ra, Tiểu Nguyệt biết bậc thềm ngọc này chỉ có thể chính mình từng bước một đi lên, Tiểu Nguyệt đưa mắt nhìn lên trên, có thể rõ ràng thấy mái hiên chín rồng của Càn Nguyên điện, uy vũ mà hùng dữ. Tiểu Nguyệt âm thầm thở hắt ra, nâng bước đi lên trên, từng bước một đi cực kỳ chậm, nhưng cực kỳ ổn định, Tiểu Nguyệt đi qua nơi nào, văn võ bá quan hai bên đều quỳ xuống hành đại lễ. Qua không biết bao lâu, rốt cục thấy được tận cùng, bên ngoài Càn Nguyên điện, Văn Từ Liệt hôm nay cũng mặc toàn thân đồ thẫm, vật áo thêu một con Bân Long màu vàng, trên đầu kim quan, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng chói mắt, chiếu lên Tiểu Nguyệt khiến nàng không tự chủ được giơ ống tay áo rộng rãi lên che mắt.

Rất nhanh đỉnh đầu có chiếc dù minh hoàng che, Tiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái mới nhìn rõ, Văn Từ Liệt không biết khi nào đã chạy tới bên cạnh, hướng nàng vươn ra tay phải, ánh mắt sáng quắc làm Tiểu Nguyệt không dám đối diện. Do dự một chút, Tiểu Nguyệt đưa tay nhẹ nhàng đặt vào tay Văn Từ Liệt, Văn Từ Liệt mỉm cười, cầm thật chặt, dẫn nàng từng bước một đi lên đài cao của tiền điện. Từ trên xuống dưới nhìn lại, Tiểu Nguyệt bất giác có chút hoa mắt chóng mặt, vội vàng âm thầm bình tĩnh, đại hôn Nghiêu Quốc so với tưởng tượng của Tiểu Nguyệt thì đơn giản hơn nhiều, phần lớn đều do người khác làm, cần Tiểu Nguyệt làm, chỉ là bài thiên địa mỗi hướng kính một ly rượu mà thôi.

Từ Nguyệt sắc mặt phức tạp nâng lên cốc ngọc, Văn Từ Liệt cầm lấy đưa cho Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt tiếp nhận, dùng tay dính rượu hướng lên không trung và mặt đất vung lên vài giọt, chính mình đưa vào miệng uống một hơi cạn sạch. Không sâu cay như tưởng tượng, ngược lại trong veo ẩn chứa nhân nhật mùi rượu, đang muốn đem cốc ngọc trả lại, lúc này được bậc thềm ngọc chợt nổi lên một trận tiếng ồn ào không nhỏ, Tiểu Nguyệt cúi đầu nhìn lại, cho dù cách xa nhau, Tiểu Nguyệt vẫn rõ ràng thấy sắc mặt Từ Xung tiêu tụy và thảm bại, cũng ánh mắt cuồng loạn.

Tiểu Nguyệt sững sờ, thấy rõ hơn một chút, nhất thời cảm giác lòng đau như cắt, đầu càng mê mang dữ dội, hết thấy nháy mắt phía trước trở nên mờ mờ ảo ảo, giống như ngăn cách một tầng sa mỏng tinh tế. Dưới chân có chút chịu không được mà mềm nhũn, dùng hết khí lực nghĩ muốn chống đỡ, lại không thể như nguyện, thân thể vừa nghiêng, cảm giác Phật châu ở cổ tay đột nhiên rơi xuống, mà thân thể Tiểu Nguyệt cũng ngã xuống theo những hạt châu, ngã xuống đài cao, ý thức cuối cùng chỉ nghe thấy một tiếng kinh ngạc: "Nhìn bầu trời kia, vậy mà xuất hiện trăng lưỡi liềm, nhật nguyệt cùng sáng, thật kỳ quái"

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Trở về

Từng đợt đau lòng hành hạ, Tiểu Nguyệt muốn ngủ cũng không được, không biết qua bao lâu, cảm giác đau lòng mới dần rồi đi, Tiểu Nguyệt đang muốn ngủ một giấc, nhưng bên tai truyền đến thanh âm nhồn nháo, làm cho Tiểu Nguyệt thật sự là rất đau đớn, la lớn: "Đừng làm ồn"

Thế nhưng không ai để ý nàng, bên tai thanh âm bám riết không tha lại vang lên, Tiểu Nguyệt không còn biện pháp, cố gắng mở mí mắt giống như nặng ngàn cân, chiếu vào mắt quả thật là khuôn mặt tiêu tụy lo lắng của ông nội bà nội cùng ba mẹ, Tiểu Nguyệt không khỏi sững sờ, muốn cử động, lại phát hiện chính mình toàn thân không có tí khí lực nào. Đúng là ba mẹ, ông nội và bà nội cũng lộ ra sự ngạc nhiên và hạnh phúc, ông nội vội vàng bắt lấy cổ tay nàng xem mạch, mà ba cùng mẹ cơ hồ lập tức liền xông ra ngoài.

Tiểu Nguyệt hơi hơi xoay đầu đánh giá chung quanh, cực kỳ hiển nhiên, nơi này là phòng bệnh ở bệnh viện, mà còn, ánh mắt Tiểu Nguyệt đảo qua bên cạnh là túi truyền dịch, đang từng tí thông thả chuyển qua mạch của chính mình, Tiểu Nguyệt đoán chừng hẳn là vật bổ sung dinh dưỡng để duy trì sinh mệnh. Qua nửa ngày, ông nội khẽ cười, sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt nói: "Như thế nào nhìn ông nội như vậy, hôn mê một tháng, không nhớ ông nội nữa sao"

Tiểu Nguyệt nghĩ muốn há mồm nói chuyện, lại phát hiện cổ họng vừa khô và đau, bà nội vội vàng cầm một ly nước, nhẹ nhàng đỡ Tiểu Nguyệt tựa vào

thành giường, Tiểu Nguyệt uống vài ngụm, mới mở miệng nói: "Vì sao con ở trong này"

Thanh âm khàn khàn mà trầm thấp, ông nội bà nội không có trả lời, ba mẹ đã cùng một bác sĩ đi đến, bác sĩ này Tiểu Nguyệt biết, họ Lý là học trò của ba. Qua một loạt kiểm tra xong bác sĩ Lý mới nói: "Thầy, mọi người yên tâm, Tiểu Nguyệt đã không còn đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng và bổ sung dinh dưỡng. Dù sao một tháng qua chỉ trông vào dịch dinh dưỡng, miễn thể thì không được". Nói xong đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu Nguyệt hài hước nói: "Đàn em, anh nói này, sao hái thuốc cũng thật tâm như vậy, cây Thạch Hộc Lan tuy quý cũng không sánh nổi bằng mạng sống của em đâu. May mà vách núi đen có một thân cây vượn ra đỡ em, không thì hậu quả thật sự không tưởng được. Thế nhưng số em cũng không tồi, tuy không biết em vì nguyên nhân gì mà hôn mê, hôm nay lại vì cái gì lại đột nhiên tỉnh, nhưng em có thể tỉnh lại đã là trong cái rủi có cái may rồi. Có lẽ em là một ca bệnh mà y học không sao giải thích nổi"

Nói xong gật gật đầu đi ra ngoài, ba mẹ vội vàng nói: "Như thế nào, Tiểu Nguyệt có gì không thoải mái"

Tiểu Nguyệt lắc đầu, chậm rãi dựa vào trong lòng mẹ, ấm áp quen thuộc làm Tiểu Nguyệt cảm giác một lời khó nói hết, chính mình làm sao có thể nói rõ ràng, một mình kỳ lạ xuyên qua, chính mình cũng hoài nghi tất cả chỉ là một giấc mơ dài mà thôi. Dù sao nơi nào có Nghiêu Quốc, có những nam nhân xuất sắc như vậy, toàn bộ so với tiểu thuyết càng không chân thật hơn, nhưng cảm giác đau lòng này Tiểu Nguyệt vẫn nhớ rõ ràng. Tiểu Nguyệt không khỏi lắc đầu, hết thảy đã trở về hiện thực rồi, mình không có rớt xuống vách núi, như thế tất cả đều không phải sự thật, chính mình lại có thể trải qua cuộc sống bình thường hiện đại thật tốt, tuy đáy lòng vẫn ân ân mất mát.

Một tuần sau, Tiểu Nguyệt ra viện, dù sao tuổi còn trẻ, thân thể cũng không tồi, cho nên khôi phục rất nhanh. Ba mẹ rất nhanh lại tiếp tục hành trình bận rộn mà Tiểu Nguyệt nhiệm vụ hiện giờ là tĩnh dưỡng, ở nhà tĩnh dưỡng mười ngày, Tiểu Nguyệt đã mạnh khỏe trở lại, có chút ngồi không yên, bà nội nhìn nàng ở trong sân không ngừng chuyển động cười nói: "Tiểu Nguyệt nếu muốn đi thì đi đi"

Tiểu Nguyệt lắc đầu nói: "Không biết ra ngoài làm gì, đi nơi nào cũng không có hứng thú"

Bà nội đột nhiên nhớ tới một chuyện nói: "Không bằng cháu thay bà đến Thành Tây miếu lễ tạ thần đi, thời điểm cháu hôn mê, bà đều cầu xin ở đó, cháu quả nhiên tỉnh dậy. Vẫn đi lễ tạ phạt mới được, không thì Phật tổ sẽ trách tội"

Tiểu Nguyệt vốn không tin những thứ này, nhưng trong lòng chợt nghĩ tới Tuệ Không đại sư trong mộng, lại nói: "Được! Bà nội, con đi"

Bà nội gật gật đầu, bà nội nói miếu kia tại Thành Tây, nghe nói cực kỳ linh, cho nên khách cúng bái và cư sĩ rất nhiều, đại khí hương khói vương, bố thí nhiều, cho nên miếu cũng được tu sửa cực kỳ huy hoàng. Tự Miếu ở cửa đều là quán nhỏ bán một chút nhang cùng cúng phẩm, còn có một chút nghe nói là chuỗi Phật châu cùng Ngọc Thạch, Tiểu Nguyệt đi dạo qua một chút, đến cửa miếu, mua chút nhang rồi tiến vào. Tiểu Nguyệt cho tới giờ chưa từng tới nơi này, đưa mắt nhìn chung quanh, phát hiện có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, tựa như đang thảo luận về thiên văn học trên internet, xã hội hiện giờ mọi người càng chú trọng vấn đề kỳ thác tinh thần.

Tiểu Nguyệt vòng qua phía trước đến chỗ chính điện, chính điện thờ Quan Âm ngàn mắt ngàn tay, vô luận bạn đứng ở góc nào, đều giống như có Bồ Tát cao cao tại thượng từ ái nhìn chăm chú vào người, tựa như đang nhìn con mình, trong ánh mắt ẩn chứa đại ái cùng từ bi. Có lẽ thời gian không đứng, khách đến cúng bái cũng không nhiều, ít ỏi có thể đếm được mười mấy người mà thôi. Tiểu Nguyệt quỳ gối ở bồ đoàn, cực kỳ thành kính quỳ lạy, dù sao cũng là thay chính mình tới tạ ơn, quỳ lạy xong, đứng dậy đi đến hương ngoài điện, đem nhang đã đốt trong tay cắm vào, mới xoay người đi về phía bên cạnh đ, Tự Miếu rất lớn, bên cạnh có một cái cửa hông, thông ra hậu viện của Tự Miếu.

Tiểu Nguyệt thăm dò nhìn xem, không khỏi sùng sốt, hậu viện có vài cây hoa đào nở rộ, đoá hoa nhỏ mềm nở đầy cành. Tiểu Nguyệt nhìn hai bên, thấy không có bảng hiệu cắm vào mới cất bước tiến vào. Tuy chỉ vài cây cũng rất sum xuê, tán cây to chứa đầy hoa đào, một trận gió thổi qua, đoá hoa phát phới rơi xuống, khiến cho Tiểu Nguyệt có cảm giác như từng quen biết. Thấp thoáng sau những nhánh cây, có một gian thiện phòng ở phía sau cây hoa đào, Tiểu Nguyệt theo đường đá nhỏ đi tới, thiện phòng mở ra, Tiểu Nguyệt không khỏi ngạc nhiên. Người đi tới là một lão hòa thượng mặc áo cà sa, khuôn mặt vậy mà giống Tuệ Không đại sư ở trong mộng của Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt nhất thời có một loại cảm giác như rơi vào mộng, không biết chính mình là Trang Chu trở về hay là một con bướm, cực kỳ hỗn loạn, ngạc nhiên qua đi, Tiểu Nguyệt vội vàng cười nói: "Quý rầy đại sư, xin lượng thứ"

Lão hòa thượng mỉm cười: "A đi đã Phật, nữ thí chủ đã hữu duyên, mời người vào thiện phòng một chút được không"

Tiểu Nguyệt suy xét phút chốc đáp: "Như vậy xin quý rầy đại sư"

Lão hòa thượng nhiều lần vuốt chòm râu của mình nói: "Nữ thí chủ mời"

Tiểu Nguyệt theo Lão hòa thượng vào phòng, phòng không lớn, nhưng bố trí mang màu sắc cực kỳ cổ xưa, hoàn toàn không có yếu tố của hiện đại, thậm chí ngay cả đèn điện cũng tìm không thấy, thế nhưng trên bàn trà thấp cạnh cửa sổ có một ngọn nến, bên cạnh đấy có hai cái bồ đoàn, lão hòa thượng nói: "Mời ngồi"

Tiểu Nguyệt rất quen thuộc ngồi xổm ở mặt trên, Lão hòa thượng hơi lộ ra mỉm cười, ngồi đối diện Tiểu Nguyệt. Trên bàn có một ấm trà, cùng mấy ly bằng trúc, Lão hòa thượng rót hai ly trà, đem một ly đưa cho Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt cúi đầu, vừa thấy không khỏi sùng sốt, nước trà trong chén xanh biếc trong suốt, nổi lên vài miếng lá trà xanh nhạt, đúng là trà Trúc Diệp đã lâu không thấy. Tiểu Nguyệt không khỏi ngậm cười khổ, chẳng lẽ đầu mình loạn rồi, vì sao lại nghĩ tới chuyện tình trong mộng chứ. Lão hòa thượng trầm mặc nửa ngày nói: "Lão nạp pháp danh Tuệ Không"

Tiểu Nguyệt nuốt nửa bị sặc, vội vàng ngẩng đầu lên nói: "Người nói pháp danh người là Tuệ Không"

Lão hòa thượng nói: "Đúng vậy"

Tiểu Nguyệt lộ ra biểu tình không còn gì để nói, thăm nghĩ, đây cũng quá trùng hợp, cùng một khuôn mặt, thậm chí tên cũng giống nhau, đây là có chuyện gì, sững sờ nhìn Lão Hòa thượng đối diện, trong lúc này không biết nên nói cái gì cho tốt. Lão Hòa thượng trái lại cũng chưa nói gì, mà là nhẹ nhàng niệm vài câu: "Phật dạy: Người ta có hai mươi sự khó: Bần cùng mà bố thí là khó; Hào quý mà học Đạo là khó; Bỏ thân mạng ắt chết là khó; Được thấy kinh Phật là khó; Sanh gặp đời có Phật là khó; Nhịn sắc, nhịn nhục là khó; Thấy tốt mà chẳng mong cầu là khó; Bị sỉ nhục mà chẳng tức giận là khó; Có thể lực mà không lạm dụng là khó; Gặp việc mà vô tâm là khó; Học rộng, nghiên cứu nhiều là khó; Dẹp trừ tánh ngã mạn là khó; Chẳng khinh người chưa học là khó; Thực hành tâm bình đẳng là khó; Chẳng nói thị phi là khó; Gặp được Thiện-tri-thức là khó; Học Đạo, thấy được tánh là khó; Tùy duyên hóa độ người là khó; Thấy cảnh mà không động là khó; Khéo biết phương tiện là khó. Nữ thí chủ cuối cùng không hiểu được được triệt để nên nhất thời an nhàn, nơi đó đã trải qua mấy đời cực khổ liên miên. Phật có câu, ta không vào địa ngục thì ai vào, người ở đây yên bình, nơi khác lại là nước sôi lửa bỏng, nữ thí chủ vẫn sớm nên trở về giải cứu chúng sinh, mới đúng là công đức a"

Tiểu Nguyệt nhìn ông rồi đáp: "Đúng vậy, con đã quyết định rồi, mặc kệ đó là giấc mộng hay là sự thực, con cũng không muốn trải qua cảm giác bất lực và đau lòng một lần nữa. Mong đại sư thông cảm, con không phải Bồ Tát, con cứu không được chúng sinh, con chỉ có thể cứu bản thân con thôi"

Nói xong đứng lên vừa muốn ra ngoài, Tuệ Không đại sư nói: "Thí chủ đừng bước, lão tự tiện thay đổi Thiên Cơ, đến nơi đây là đã làm ngược ý trời, chắc chắn sẽ giảm thọ, nhưng ta vẫn còn điều muốn nói, thỉnh nữ thí chủ suy nghĩ kỹ". Nói xong đem chuỗi Phật châu trên cổ tay đưa cho nàng lại tiếp: "Mười ngày sau chính là một cơ hội, tuồng niệm thường là môi giới tốt nhất, lão nói đến đây, mong thí chủ cẩn thận xem xét"

Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ, vẫn tiếp nhận Phật châu, thần tốc xoay người ra khỏi thiện phòng cùng tiểu viện, vội vã theo đường cũ trở về tới đại điện bên ngoài, nhưng nghĩ nghĩ thấy không quá thích hợp, lại thuận đường trở về, nhưng nơi đó làm gì còn cửa hông chứa hoa đào và tiểu viện, chỉ còn một tường viện thôi. Tiểu Nguyệt sờ sờ Phật châu trong tay, trốn chạy ra khỏi Tự Miếu về nhà, trở về trong nhà, đơn giản ứng phó bà nội vài câu, liền xông về trong phòng của mình, nằm ở trên giường cẩn thận chu đáo xem Phật châu trong tay, vô luận là màu sắc hay xúc cảm, đều hết sức quen thuộc.

Tiểu Nguyệt khẽ thở dài, cảm giác từ trong lòng nảy lên tới một loại tang thương và mệt mỏi, không khỏi nhắm mắt lại ngủ. Khi Tiểu Nguyệt tiến nhập vào mộng, cảnh mộng dường như bị ngăn cách mà trở nên mờ lung, cảnh vật rất quen thuộc, lơ mơ là Nghiệp thành sông Tinh Nguyệt, nước sông chảy xiết quay cuồng, mà Nghiệp thành trong ngoài đều đầy khói súng. Đại quân dưới thành nghiêng nhiên là quân đội của Vân Từ Liệt, mà cửa thành mở rộng ra, đứng đó là Vân Từ Xung. Hai người ở trên ngựa không biết nói gì, Tiểu Nguyệt nghe không được, mà một mảnh khói thuốc súng bắn ra, bóng dáng hai người nhất thời biến mất, đầy đất đều là máu chảy thành sông và thi thể cháy đen khiến người buồn nôn.

Mà dần dần Tiểu Nguyệt tựa hồ nghe thấy rất nhiều tiếng người kêu la và ngựa hí, cùng tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai là những thanh âm âm vang. Ân ân, nàng biết toàn bộ những điều này đều do mình tạo ra, nếu không phải chính mình mang thuốc nổ vào nơi này, sẽ không có cảnh thấy phơi khắp đồng như vậy. Tiểu Nguyệt vội vàng che lỗ tai, không muốn nghe thanh âm chung quanh, nhưng một bàn tay đột nhiên lấy tay bên tai nàng ra, Tiểu Nguyệt sững sờ ngẩng đầu, là Vân Từ Liệt với vẻ mặt hung dữ, y cúi đầu bảo: "Ta nói rồi, ta sẽ làm cho cả Nghiệp Quốc chôn cùng ngươi. Nếu ngươi dưới suối vàng biết được hãy lập tức trở lại, cho dù chỉ là linh hồn ta cũng muốn, có được không?"

Một khắc cuối cùng, khuôn mặt đột nhiên biến thành Từ Xung, ôm lấy Tiểu Nguyệt thì thào: "Ngươi đã nói nguyện một lòng vì người, bên cửa búi tóc xanh. Ngươi nuốt lời, Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, ngươi nuốt lời"

Tiếp theo là vô số thi thể huyết nhục mơ hồ, chỉ vào nàng gào thét: "Ngươi là hung thủ, Kỳ Tiểu Nguyệt ngươi là hung thủ"

Tiểu Nguyệt vội vàng lắc đầu cãi lại: "Ta không phải, ta thật sự không phải"

"Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt"

Một trận lay động kịch liệt, Tiểu Nguyệt đột nhiên mở to mắt, là bà nội có chút sốt ruột, nhìn nàng thức dậy vội hỏi: "Cháu là gì vậy, bà ở bên ngoài đều nghe thấy được, chẳng lẽ là ác mộng"

Tiểu Nguyệt bình tĩnh, miễn cưỡng cười đáp: "Không có việc gì bà nội, hẳn là do hôm qua xem phim kinh dị"

Bà nội lườm nàng một cái nói: "Bà đã bảo những thứ ấy đừng nên xem, không thực tế lại bạo lực máu me, nhìn không có lợi tí nào, về sau đừng xem nữa"

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp ứng, bà nội mới yên tâm đi ra ngoài, Tiểu Nguyệt không khỏi sờ sờ Phật châu trên cổ tay, thăm nghĩ, đã bao lâu chưa mơ về Nghiệp Quốc rồi, vì sao hôm nay đeo Phật châu này lại lập tức mơ giấc mộng quý dị kia. Nàng nhúc nhúc đầu đành dùng điều khiển từ xa mở TV đối diện lên, trên tivi đang truyền phát tin tức về thiên văn: "Theo các nhà thiên văn học dò xét, mười ngày sau, thành phố sẽ xuất hiện kỳ quan hiếm gặp, mặt trăng và sao cùng chiếu sáng. Ở trong phố có thể nhìn đến rõ ràng, ngàn năm khó gặp, mọi người đến lúc đó đừng bỏ qua"

Tiểu Nguyệt phiền toái bấm xuống điều khiển từ xa, hình ảnh nhất thời biến mất, Tiểu Nguyệt cúi đầu ôm đầu gối cuộn mình lại, cảm giác trong lòng bất ổn lo lắng, chẳng lẽ chính mình vẫn muốn trở về. Trộn loạn thế khó xử kia, mình rất không dễ dàng mà trốn ra được, Tiểu Nguyệt thật sự không có dũng khí quay về đối mặt, Tiểu Nguyệt cực kỳ hiểu bản thân mình, nàng chẳng khác gì đã điều, có thể trốn bao lâu thì trốn. Thở dài thật dài, Tiểu Nguyệt quyết định tạm thời không nghĩ đến việc này, tháo xuống Phật châu trên cổ tay, ném tới gần kéo ở tủ đầu giường, xuống dưới đi tìm ông nội. Ông nội đang ngồi trong viện dưới gốc cây tử đằng chà lau đàn nhị, thấy Tiểu Nguyệt xuống nói: "Tối đây kéo một khúc Đêm dài đi, đã lâu không nghe rồi".

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Đôi mắt

Du dương mà truyền thống chậm rãi vang lên, Tiểu Nguyệt không khỏi nhớ tới những ngày ở Nguyệt Thành, toàn bộ chân thật rành rành trước mắt, muốn xem nhẹ cũng không được, hoá ra mọi thứ thật sự phát sinh ra, không phải một giấc mộng dài. Ông nội nhìn Tiểu Nguyệt, không khỏi hơi nhăn nhúm, cảm giác lần này nàng tỉnh lại không còn giống trước kia, nói như thế nào, giống như trải qua chuyện gì, lấy hiểu biết của ông nội đối với Tiểu Nguyệt, nàng giống như đang trốn tránh chuyện gì.

Một khúc kéo xong, ông nội ánh mắt hiền lành nói: "Tiểu Nguyệt, hôm nay ông nội và cháu cùng nói về Bá Vương Biệt Cơ. Tiểu Nguyệt, cháu nói Hạng Vũ có thể coi là Phách Vương không?"

Tiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái cười đáp: "Ông nội nói vậy thật kỳ quái, ông ấy không phải là Phách Vương sao. Từ xưa đến nay, cũng chỉ có ông ấy có thể coi là Phách Vương, chẳng lẽ không đúng sao?"

Ông nội lắc đầu nói: "Dưới cái nhìn của ông, ông ta thật ra chỉ là hữu danh vô thực, không xứng làm Phách Vương, ông ta chỉ là một người nhu nhược"

Tiểu Nguyệt không khỏi sùng sốt, ông nội nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: "Lúc trước Hạng Vũ phá vây mà ra, khi đến biên giới Ô Giang, bên người còn có hơn tám trăm kỵ mã, đều là tinh binh lương tướng, luôn lấy một chọi mười, tuy đánh không lại Lưu Bang, ít nhất có thể bảo hộ Hạng Vũ toàn thân mà lui ra, mưu đồ Đông Sơn tái khởi. Có thể thấy được Hạng Vũ không phải không có cơ hội vượt sông tìm đường sinh, chỉ là Hạng Vũ cố chấp cho rằng trời không giúp ta, không nguyên qua sông, mới tự vận chết. Điều này chứng minh ông ta không phải anh hùng đúng cảm mà là kẻ yếu không dám đối diện với thất bại. Nếu lúc ấy ông ta vượt sông trở về nước Ngô, có lẽ lịch sử hôm nay của chúng ta đã khác, cho nên ông nội nói ông ta không phải bá chủ mà là người nhu nhược. Ông luôn cho rằng, đời người rất dài, ai cũng đều gặp phải gian nan suy sụp, là đừng cảm đối mặt hay lùi bước trốn tránh, hai thái độ này đều ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của một người. Ông tin tưởng một lần trốn tránh, là một trăm lần lui bước, cuộc đời sau cùng cũng chỉ có hai chữ thất bại, cho nên vô luận lĩnh vực nào đều là trò chơi của người dung cảm, người nhu nhược chỉ có thể tự tay đắp phần mộ cho mình. Tiểu Nguyệt, cháu hiểu chứ?"

Tiểu Nguyệt sững sờ nghe ông nội thao thao bất tuyệt, cảm thấy được ông nội nói lời này như hiểu thấu con người nàng. Đúng vậy! Chính mình như con ốc sên trốn ở trong vỏ, cho rằng chỉ cần mình an toàn, sẽ tránh thoát toàn bộ, thật ra tất cả những nơi đi qua, đã để lại dấu vết thâm sâu, khó thể phai mờ, vô luận gian nan thế nào, hạt giống do chính mình gieo mầm đều chờ đợi nở hoa. Đối với một vài chuyện, thật ra chỉ cần hỏi chính tâm của mình đã sớm có đáp án.

Nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt đứng lên, tiến lên ôm lấy ông nội, trên mặt ông nội mỗi bên hôn một cái nói: "Ông nội người thật sự rất lợi hại, cảm ơn ông"

Nói xong xoay người đi vào, nhìn lại cháu gái lại khôi phục sinh động như ngày xưa, ông nội không khỏi lắc đầu nở nụ cười: "Nha đầu kia vẫn chưa lớn lên a"

Tiểu Nguyệt trở về phòng mình, một lần nữa từ trong ngăn kéo lấy ra chuỗi Phật châu đeo tại trên cổ tay, đột nhiên Tiểu Nguyệt nghĩ tới một việc, chính mình làm sao có thể tự xuyên trở lại? Nếu không phải cái kia thân thể Kỷ Tiểu Nguyệt xuất hiện tật xấu, chính mình hẳn là không thể trở về, ly rượu do mình uống chẳng lẽ có vấn đề.

Tiểu Nguyệt đầu óc không khỏi hiện lên tình cảnh lúc ấy, Từ Nguyệt bụng rượu khi đó về mặt phức tạp không yên, Tiểu Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, nàng đương nhiên biết Từ Nguyệt sẽ không hạ độc, nhưng ít nhất nàng cảm thấy cảm kích. Nghĩ đến ánh mắt nàng ta nhìn Vân Từ Liệt, Tiểu Nguyệt trầm thấp thở dài một tiếng, ngồi ở trên giường, tình yêu thật sự có thể làm một nữ nhân ghen tị mà đánh mất lương tri. Từ Nguyệt tâm tính không khó đoán, nàng ta có thể chịu được hậu cung khổng lồ cùng rất nhiều nữ nhân của Vân Từ Liệt, nhưng nàng ta lại muốn sinh mệnh của Vân Từ Liệt, giữ lấy địa vị quan trọng nhất không thể thay kia. Thế nhưng nếu Vân Từ Liệt thật lòng với nàng, thật lòng đến thậm chí trong mắt chứa không được bất kỳ ai, nàng ta sẽ nhận không nổi nữa, gặp phải cơ hội loại bỏ tình địch, nàng ta đương nhiên không biết thời biết thế, tâm cơ của Từ Nguyệt so với người hạ độc kia không tốt hơn được.

Nhưng Tiểu Nguyệt cũng không muốn truy cứu nữa, dù sao dùng hết tâm cơ trong tình yêu, về tình có thể tha thứ, nàng ta ít nhất so với chính mình dùng cảm hơn. Nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt không khỏi nghĩ đến Từ Xung, kỳ thật một khắc xuyên trở về kia, Tiểu Nguyệt trong đầu nghĩ đến chỉ có Từ Xung, chính mình nguyên lai trong lòng không bỏ xuống được vẫn là Từ Xung. Cho dù hẳn không mỹ lệ và cường thế như Vân Từ Liệt, cũng không thể mang cho mình cảm giác an toàn một cách rõ ràng, nhưng hẳn lại có thể cho mình ấm áp kéo không đứt, tựa như dòng nước mùa xuân ôn nhuận, từ từ xâm nhập vào lòng của Tiểu Nguyệt, bắt tri bất giác tích tụ lại thành một chón đào nguyên xinh đẹp sâu tận trong lòng.

Nhớ rõ chính mình đã từng tuyệt vọng nói qua, trên đời này nào có chón đào nguyên. Hiện tại Tiểu Nguyệt rốt cục hiểu rõ, chón đào nguyên không ở đâu khác, ngay tại trong lòng, cái gọi là lòng xa đất tự xa, chón đào nguyên không chỗ nào không có. Tiểu Nguyệt mỉm cười, trong đầu hiện lên tuyệt khuôn mặt sắc nét của Vân Từ Liệt, nam nhân ngay thẳng bá đạo mà mỹ lệ, thật sự khiến người khó có thể cự tuyệt, cho dù Tiểu Nguyệt rất rõ ràng, chính mình thích không phải y, nhưng vẫn thường xuyên bị y mê hoặc cùng cảm động, y là một người anh hùng chí tình chí nghĩa đích thực, nhưng mình cùng y dù sao cũng chậm bảy năm. Còn một người, ôn nhuận như ngọc Hách Liên Chi, ở cạnh y thoải mái khiến người ta khó có thể quên, có thể nói Hách Liên Chi là tri kỷ của mình, y hiểu biết mình hơn nữa tôn trọng mình, là một quân tử không hơn không kém.

Không nghĩ thì đã không biết, hoá ra chính mình có nhiều lo lắng như vậy tại Nghiêu Quốc, tựa như nàng đã làm liên lụy đến vận mệnh một vài người. Ba nam tử xuất sắc này, chính mình thật sự có tài đức gì? Có lẽ bản thân có thể nghĩ ra một biện pháp thoả đáng, an bài mọi người đầu vào đấy, nhưng vấn đề hàng đầu trước hết là bản thân phải trở về đối mặt toàn bộ chuyện này mới có thể giải quyết.

Nếu nghĩ tới bước này, Tiểu Nguyệt nhất định phải an bài mọi chuyện nơi này thật tốt, nàng thật sự không biết, lần này mình phải xuyên trở về thế nào. Thế nhưng Tuệ Không đại sư nếu nói vậy thì sẽ không sai, cho nên vài ngày sau, Tiểu Nguyệt quyết định ở bên người nhà. Tình theo hiện thực, mình ở Nghiêu Quốc đợi hơn bảy năm, mà hiện đại chỉ mới một tháng, nghĩ cuộc đời chỉ như vội vàng trăm năm, không gian và thời gian thường là chuyện khó để giải thích nhất trên đời, có lẽ về sau nàng cùng người nhà không thể gặp lại, có lẽ chỉ là ngăn cách không gian mà cùng tồn tại. Nghĩ như vậy, giống như toàn bộ đều có thể tiêu tan.

Dù sao đối với người nhà mà nói, bình an hạnh phúc dường như mới ở trên tất cả, nghĩ thông suốt, chín ngày sau, Tiểu Nguyệt dùng hết chăm sóc hầu hạ người nhà, kéo dần nhĩ mà ông nội thích, giúp đỡ bà nội thu thập dược thảo và thực vật để xua muỗi mà ông nội thích. Ba mẹ tan tâm trở về, Tiểu Nguyệt sẽ đích thân pha trà cho ba, cũng nguyện ý cùng tâm sự với mẹ về âm nhạc cổ điển, sử dụng hết cách để làm cho bọn họ vui vẻ. Có lẽ bản thân mình bất hiểu, nhưng cục diện rối rắm kia lại can hệ đến sinh mệnh của quá nhiều người, mình có thể nào ngồi yên không thêm đề ý, còn có Từ Xung, mấy đêm nay trong mộng đều là khuôn mặt bi thương cô tịch của hắn, về mặt mắt hết can đảm này hàng đêm quấy nhiễu Tiểu Nguyệt.

Đến đêm ngày thứ chín, Tiểu Nguyệt ngồi ở bàn làm việc của mình viết thư để lại cho người nhà, đột nhiên nhớ tới mình đã từng ở Nghiêu Quốc viết hai phong thư, thời điểm viết mỗi phong thư bản thân đều tưởng rằng đây là lần sau cùng, nhưng cuối cùng vẫn không phải. Mỗi phong thư quả thật đều gửi hết nỗi lòng trong từng câu, mỗi phong thư tựa hồ đều đại biểu cho ly biệt, sầu não, cùng không còn cách khác. Tiểu Nguyệt trên mặt hiện lên một tia âm đạm.

Cúi đầu, đem tất cả mọi chuyện mình đã trải qua viết ra tường tận, tuy không thể tường tượng, nhưng Tiểu Nguyệt tin, người nhà nếu phát hiện chính mình không thấy nữa sẽ dần dần tiếp thu, dù sao chính mình từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có thể nói dối. Tiểu Nguyệt cảm thấy được người nhà cực kỳ khả năng còn có thể chúc phúc nàng, vì nàng mà kiêu ngạo, dù sao nàng phát động dũng khí đi đối mặt, mặc kệ kết quả tốt hay xấu.

Ông nội không phải đã từng nói, chỉ cần dũng cảm có thể thắng lợi, cố gắng hết sức sẽ không tiếc nuối. Sáng sớm ngày thứ mười, Tiểu Nguyệt ra khỏi cửa, nàng không biết lão hòa thượng nói cơ hội ở nơi nào, nhưng nàng dự cảm mãnh liệt, có lẽ liên quan đến Linh sơn, vì thế nàng vẫn đến núi Linh sơn.

Đến chỗ chân núi, khi đó Tiểu Nguyệt nhìn đồng hồ, kim đồng hồ chỉ chín giờ, Tiểu Nguyệt ở trong núi ăn bát gà rồi lên núi, theo trí nhớ chậm rãi đi. Tuy Tiểu Nguyệt cảm thấy được chính mình đã trải qua bảy năm dài đằng đặc, nhưng nơi này mới hơn một tháng, chỉ mới vào đầu hạ, trên núi trừ bỏ xanh biếc, cành lá sum xuê, trước mắt tất cả đều là hoa dại khắp núi, so với lần trước nở đẹp hơn, một trận gió núi thổi qua, giống như có tiếng đàn sâu xa truyền đến.

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên trên, đã đến chỗ giữa sườn núi, dần dần xuất hiện tại trước mặt dường như đúng là con đường mà chính mình lần trước đi hái thuốc. Tiểu Nguyệt hơi chút do dự, liền đi lên, đi về phía trước, phát hiện tiếng đàn giống như cang rồ rồ, nhưng vẫn loáng thoáng nghe không ra làn điệu, rất nhanh liền đến vách đá lần trước, Tiểu Nguyệt ngẩng đầu, Thạch Hộc Lan đã không còn, vách đá là gập ghềnh đá sỏi, cùng mấy khỏa bụi gai ngoan cường sinh trưởng dưới ánh mặt trời mà lay động theo gió.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, lại truyền tới một trận tiếng đàn, lần này Tiểu Nguyệt rốt cục nghe rõ ràng, đúng là khúc nhạc mà Vân Từ Xung thường xuyên đàn, khúc Việt Nhân ca. Núi có cây nhưng cây lại có cành, lòng yêu người nhưng người lại chẳng hay. Nhưng tiếng đàn này lại không có nỗi nhớ cùng sự lo lắng mà Tiểu Nguyệt quen thuộc, chỉ là một đau khổ khắc sâu cùng hoài niệm. Tiểu Nguyệt không khỏi theo thanh âm, đi tới hai bước, phát hiện là từ vách núi đen phía dưới truyền đến, Tiểu Nguyệt để sát tai vào vách núi đen, nhìn xuống dưới, sương khói tràn ngập ở giữa, sâu không thấy đáy.

Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ, cảm thấy được chính mình nếu nhảy xuống, xuyên việt thì không biết được không, nhưng chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ. Tiểu Nguyệt tuy nghĩ muốn dừng cảm đối mặt, nhưng vẫn không có ý định đi tìm chết, nghĩ đến đây, không khỏi lắc đầu, cảm giác trên đầu một trận ánh sáng chói mắt chiếu xuống, Tiểu Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu, lại phát hiện khoảng trời bên ngoài vách đá, trừ bỏ mặt trời không thể nhìn gần, bên cạnh rõ ràng xuất hiện trắng non lười lười, sáng ngời rõ ràng như đang lộ sáng trong bóng đêm, ánh trăng tựa như chiếu từ trên xuống, chiếu vào nơi Tiểu Nguyệt đang đứng.

Phật châu trên cổ tay Tiểu Nguyệt đột nhiên phát sáng hết sức, dần dần lan rộng thành một vầng sáng, đem quanh thân Tiểu Nguyệt bao bọc. Ánh sáng trắng chói mắt chớp lóe, Tiểu Nguyệt giơ tay lên muốn che khuất ánh mắt, lại cảm giác toàn thân không cử động được, ý thức dần dần hút ra chính mình mà đi, bất quá bây giờ Tiểu Nguyệt không có kích động như lần trước, mà là cực kỳ ung dung nhắm hai mắt lại.

Không biết qua bao lâu, một thứ ám áp mềm mại gì đó không ngừng qua lại trên mặt Tiểu Nguyệt, khiến cho Tiểu Nguyệt trên mặt ngứa ngáy, giơ tay quơ quơ, lại đụng đến một thứ gì đấy lông lá xù xì. Tiểu Nguyệt vội vàng mở to mắt, ngồi dậy, thứ đang không ngừng liếm láp trên mặt quả thật là một con chó toàn thân đen bóng, con mắt đang nhìn Tiểu Nguyệt thẳng tắp, màu hổ phách đồng tử sáng trong giống như bảo thạch. Nó phát hiện Tiểu Nguyệt thức dậy, không chỉ không sủa, còn càng thêm tiếp sát Tiểu Nguyệt, lông lá xù xì cọ qua lại trên người Tiểu Nguyệt, làm Tiểu Nguyệt dờ khóc dờ cười, giơ tay vỗ vỗ Đại Cầu nói: "Đây là đâu, chẳng lẽ ta lại xuyên đến nơi khác"

Nhưng không đúng, Tiểu Nguyệt rất nhanh phát hiện, chính mình thấy nơi này rất quen thuộc, ngẩng đầu là có thể thấy, mặt trên là một gốc cây to cùng lá cây hình quạt, chẳng qua màu lá không phải vàng nhạt như trong trí nhớ, mà là sáng long lanh sắc màu hoàng kim. Lần này trong cái hầm này trừ mình ra, còn có một con chó đen làm bạn, không tính quá xấu, bất quá chó đen so với Tiểu Nguyệt linh hoạt. Tiểu Nguyệt không khỏi khẽ cười khổ, cúi đầu nhìn lại mình, lần này xuyên việt quả thật là thân thể của chính mình, không chút nào sai, quần áo sơ mi mặt trên đã bừa bãi dơ bẩn khắp nơi, thậm chí còn có mấy vết chân chó rõ ràng.

Dưới người mình, là cái ba lô Nike của chính mình, Tiểu Nguyệt vội vàng mở ra, phát hiện chính mình thật sự ngu xuẩn ghê gớm, sớm biết xuyên qua toàn bộ như thế, liền mang theo chút đồ dùng ở hiện đại, trong bao của nàng toàn những thứ linh tinh, bánh mì, nước khoáng, kẹo cao su, cùng một gói băng vệ sinh dự phòng. Tiểu Nguyệt ảo não vỗ vỗ đầu, lôi ra một cái gương nhỏ chiếu chiếu, mặt cũng là bộ dáng của hiện đại, cùng Kỷ Tiểu Nguyệt của Nghiêu Quốc tuyệt không giống, tuy đồng dạng chỉ là thanh tú mà thôi, nhưng trong gương mình của hiện tại hiển nhiên thành thực hơn nhiều, mà tóc cũng không phải tóc dài, là tóc ngắn, nơi này nếu thật sự là Nghiêu Quốc, lấy bộ dáng này ra ngoài không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Bất quá thời điểm hiện tại tựa như không đúng lúc để phiền não những thứ này, đầu tiên muốn đi ra ngoài trước hết phải ra khỏi cái hầm này, đang nghĩ

ngôi, đột nhiên một tiếng chó sủa trên đỉnh đầu vang lên. Tiểu Nguyệt ngẩng đầu, trừ bỏ một con chó đen, còn hiện ra khuôn mặt của một người nam nhân đứng tuổi, nam nhân không có râu, cho nên ngũ quan vừa nhìn đã rõ ràng, tuy có thêm nét tang thương cùng nếp nhăn, nhưng có thể nhận ra là Kỷ đại thúc ở cách vách của Kỳ gia thôn. Tóc đã sang màu muối tiêu, thể nhưng càng khiến hắn không còn vẻ thô tục như trước, cho nên Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái liền nhận ra được. Kỷ đại thúc là người cực kỳ thiện lương, nhớ rõ thời điểm nhà Tiểu Nguyệt di chuyển đến Nguyệt Thành, Kỳ Thanh Sơn đã đem nhà cửa Kỳ gia đưa cho kỷ đại thúc, nhiều năm như vậy, Tiểu Nguyệt cơ hồ đã sớm quên hắn, không nghĩ tới chính mình lại xuyên trở về, người đầu tiên gặp được lại là hắn, thực không rõ đây là duyên phận gì.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cổ nhân

Kỷ đại thúc tìm ra một đoạn dây thừng ném xuống, Tiểu Nguyệt dù sao cũng không phải tiểu nha đầu năm tuổi lúc trước, tay chân đều rất có lực, cầm dây thừng bám hồ bò đi lên, lặng lẽ nhìn bốn phía, quả nhiên cùng lần trước xuyên tới cơ hồ giống nhau như đúc. Tiểu Nguyệt nhớ rõ cái hồ săn đã bị Kỳ Thanh Sơn cùng Hồ Từ san bằng, như thế nào chính mình lại rơi vào, chẳng lẽ lại có người một lần nữa dùng nó, nghĩ đến đây, không khỏi lắc đầu.

Một trận gió phát qua, Tiểu Nguyệt không khỏi sợ run người, nơi này đã là cuối thu, trước mặt Kỷ đại thúc đã mặc áo ấm, tò mò đánh giá Tiểu Nguyệt nửa ngày, đem áo khoác trên người cởi ra đưa cho nàng nói: "Người không phải người Nguyệt Thành, người là từ đâu tới, thời tiết như vậy mà mặc thế này."

Câu nói kế tiếp chưa nói ra khỏi miệng, Tiểu Nguyệt đoán chừng hắn đại khái muốn nói quái dị, nhưng muốn mình như thế nào trả lời, suy nghĩ nửa ngày mới hàm hồ nói: "Ta vốn lên núi hái thuốc, nhưng không ngờ rơi vào trong động này, cảm ơn đại thúc đã cứu"

Kỷ đại thúc là người thành thật đơn giản, trên xuống nhìn Tiểu Nguyệt phút chốc nói: "Người mặc như vậy xuống núi sẽ bị người cười, không bằng trước cùng ta đi vào thôn dưới chân núi. Nhà của hàng xóm ta vẫn để không, mà bọn họ sợ cũng tạm thời chưa về, bên trong có vài kiện quần áo trước kia của Kỳ tẩu tử, người trước thay rồi nói sau"

Tiểu Nguyệt vội vàng đáp ứng, hai người thương lượng thỏa đáng, Tiểu Nguyệt lưng đeo ba lô chính mình đi theo Kỷ đại thúc xuống núi. Trời đã vào hoàng hôn, từng đợt gió núi thỉnh thoảng mang theo một rừng lá cây rơi xuống, có vẻ Nghiêu sơn có vài phần hiu quạnh không giống trước đây, thể nhưng thật sự có chút lạnh. Rất nhanh đến chân núi, từ xa nhìn lại, Kỳ gia thôn không biến hóa gì, vẫn khối búp lượn lơ bên mấy chục hộ gia đình, hàng rào trúc và nhà tranh an tĩnh điềm nhiên.

Chó đen sủa hai tiếng, Tiểu Nguyệt cúi đầu sờ sờ đầu nó, nó nháy mắt cúi người, làm nũng cọ cọ cánh tay Tiểu Nguyệt, khiến Kỷ đại thúc kinh ngạc nói: "Chó đen vẫn không thích lại gần người lạ, trừ bỏ Tiểu Nguyệt trước kia"

Kỷ Tiểu Nguyệt không khỏi sửng sốt, ánh mắt lại hướng về con chó đen uy vũ đầy tinh thần kia, thầm nghĩ đừng bảo nó là Tiểu Khả Liên nha. Trước đây Kỷ đại thúc nhặt được một chú chó toàn thân da bọc xương, Tiểu Nguyệt cùng Hồ Từ khi đó thường xuyên vừa về đã chạy đến xem nó, khi đó nó vẫn còn nhỏ, hiện tại xem ra nó thật sự rất cao lớn rồi. Tiểu Nguyệt cúi đầu chống lại ánh mắt chó đen, thầm nghĩ chẳng lẽ người nhận ra ta, có lẽ động vật linh tính thật sự cao hơn so với người rất nhiều.

Gia đình Kỷ đại thúc vẫn giống trước kia, mà Kỷ bà bà dường như đã mất rồi. Có lẽ xuất phát từ việc kiêng kị giữa nam và nữ, mà Tiểu Nguyệt hiện tại cũng hoàn toàn không phải bộ dáng của một bé gái nhỏ, cho nên tại nhà của Kỷ đại thúc ăn một bữa cơm canh đơn giản, Kỷ đại thúc liền đem nàng dẫn tới Kỳ gia. Trong viện rất sạch sẽ, nhìn ra thường xuyên dọn dẹp, đầy cửa ra một cỗ hương vị lâu không người ở đập vào mặt, nhưng trong phòng sạch sẽ vượt ngoài dự kiến của Tiểu Nguyệt, đánh giá một vòng, Tiểu Nguyệt nhất thời cảm thấy được chính mình giống như trở về thời điểm bảy năm trước, Kỷ đại thúc hơi hơi thở dài: "Nhà Hồ Từ đã thật lâu không có tin tức, có người nói ở Tỉnh Thành, cũng có người nói đang ở Nhật thành, thật không biết bọn họ hiện tại thế nào"

Tiểu Nguyệt xoay người lại sững sờ nhìn hắn nói: "Người nói người nhà này ra sao?"

Kỷ đại thúc nói: "Đại ca ta vốn là thợ săn, trước kia chúng ta cùng nhau lên núi, nhưng hắn so với người bình thường thì mệnh tốt hơn, sinh hai người con không tầm thường. Thật ra trước đây không tôi, không biết về sau vì sao lại đột nhiên trở nên lợi hại, không chỉ thi được học Phong Hoa học viện ở Nguyệt Thành, con trai về sau trở thành Đại tướng quân, đưa con gái lại càng khó lường, vốn là Thái Tử Phi, sau lại thành Chiêu vương phi. Thế nhưng cuối cùng hồng nhan bạc mệnh, nghe nói tại đại hôn cùng Chiêu vương đột nhiên đột tử, cũng dẫn tới Nghiêu Quốc một hồi chiến tranh, liên tục cho tới hôm nay đã ba năm"

Tiểu Nguyệt không khỏi cả kinh, ngẩng đầu nhìn Kỷ đại thúc, Kỷ đại thúc bị ánh mắt của nàng nhìn đến sửng sốt nói: "Như thế nào người vậy mà không biết"

Tiểu Nguyệt ấp úng nói: "Ta mới từ nơi khác tới, nơi này chuyện tình không quen"

Kỷ đại thúc nói: "Hiện giờ con mồi trên núi cũng thiếu thốn rất nhiều, hiện tại đánh trận đến tận đây, mặc kệ Chiêu vương hay là phe ta, đều dùng một thứ không biết là gì, uy lực vô cùng nhưng lại từ thượng vô sở"

Tiểu Nguyệt sắc mặt tối sầm lại nói: "Vậy bây giờ như thế nào "

Kỷ đại thúc nói: "Trên thực lực, chúng ta dù sao thua rất nhiều, cho nên Nghiêu Quốc đã dời đô, hiện giờ Nguyệt Thành đã là kinh đô của Nghiêu Quốc, Hoàng Thượng Hoàng Hậu đều ở chỗ này, Thái tử còn ở Nhật thành thủ vững. Thật sự không biết Chiêu vương muốn làm gì, y nói muốn thay Vương Phi bảo thù, nhất định phải lấy mệnh của Tư Mã Tranh, ở Uyển thành bắt được Tư Mã Tranh, một đao chém chết dưới ngựa, mà y vẫn còn tiếp tục muốn giải được gì đấy, làm cho Nghiêu Quốc không thể không ra sức chống cự"

Tiểu Nguyệt cả kinh, thầm nghĩ giải được, chẳng lẽ thân thể kia của mình còn chưa chết, không thể nào, chính mình không phải đã xuyên trở về sao, chẳng lẽ Kỷ Tiểu Nguyệt vốn không có chết, mà vẫn ở trong thân thể kia, đợi cho linh hồn của chính mình rời đi, nàng ta lại qua về lấy lại thân thể của mình. Những điều này toàn bộ hoàn toàn vượt qua suy nghĩ của Tiểu Nguyệt, mà Vân Từ Liệt, Tiểu Nguyệt âm thầm cười, đây mới là Chiêu vương chân chính, lòng mang thiên hạ bá chủ, nào bởi vì nhi nữ tình trường mà anh hùng nhụt chí. Đánh Nghiêu Quốc, rốt cục để ý tìm được cơ hội tốt nhất, thể nhưng lấy thực lực của Nghiêu Quốc, có thể kiên trì ba năm cũng đúng là không dễ, dù sao binh lực cách xa, Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ quay đầu hỏi: "Kỷ đại thúc, ta muốn mượn một bộ nam trang có được không"

Kỷ đại thúc gật đầu nói: "Này cũng không có gì, nhưng mà người cùng ta vóc dáng khác xa nhau, sợ không được "

Tiểu Nguyệt vội vàng nói: "Không sao đâu"

Y phục của Kỷ đại thúc mặc trên người Tiểu Nguyệt quả thật quá rộng, may mà có đai lưng, Tiểu Nguyệt quần ở bên hông, tuy cổ quái nhưng lại ấm áp. Đầu tiên Tiểu Nguyệt muốn đến Nguyệt Thành trước, tạ ơn Kỷ đại thúc, Tiểu Nguyệt không dừng lại, rất nhanh đã xuống núi, Kỷ đại thúc tại cửa thôn nhìn bóng lưng nàng đi xa, cúi đầu sờ sờ đầu chó đen nói: "Người cũng thấy nàng trông rất quen phải không, nàng có chút giống Tiểu Nguyệt. Thật không biết nàng vừa xuất hiện, sẽ đưa tới sóng gió như thế nào". Chó đen chỉ cúi đầu xuống.

Lại nói Tiểu Nguyệt mặc một thân y phục rộng rãi không hợp, trên đỉnh đầu còn mũ quá lớn, thật sự nhìn chẳng ra sao cả, vào cửa thành, dọc theo đường đi đều có người qua đường nhìn theo nàng, Tiểu Nguyệt vào thành thấy một hiệu cầm đồ, vội vàng liền đi vào, cũng may trên thân nàng trừ bỏ Phật châu còn có quả sinh nhật mẹ tặng, một chuỗi bạch kim trên cổ, tuy không lớn nhưng được cái tinh xảo, là từng đoá hoa lồi nhỏ gọn xinh đẹp.

Tiểu Nguyệt rào bước tiến đến hiệu cầm đồ, cả hai kiếp Tiểu Nguyệt cũng chưa từng đến nơi này, cực kỳ thanh tĩnh, nhìn không thấy bên trong, bị ngăn trở bởi một cái quầy cao lớn, chừng quầy có ngũ quan thanh tú văn nhã, tuổi tác nhìn qua chỉ mới hơn hai mươi tuổi, ánh mắt đánh giá Tiểu Nguyệt cũng rất kinh ngạc, chàng trai đứng đầu mở miệng nói: "Người muốn cầm đồ ?"

Thanh âm cực kỳ trong, nghe vào tai rất thoải mái, nhưng trong giọng nói rõ ràng có nghi hoặc, Tiểu Nguyệt nói: "Đúng, ta muốn cầm"

Nói xong lấy ra đưa tới quầy, Tiểu Nguyệt mới mở miệng, nam tử nở nụ cười nhạt, thầm nghĩ xem quần áo quái dị như vậy, hoá ra là nữ. Thế nhưng tuy mặc nam trang, nhưng ngũ quan thanh tú kia thấy thế nào cũng không giống. Tiếp nhận dây bạch kim không khỏi cả kinh, bất luận chất liệu cùng kỹ thuật, đều tinh xảo mỹ lệ không gì sánh kịp, hơn nữa trông vô cùng tỉ mỉ, là một món trang sức hình lá hoa nhài hoàn hảo, cho dù kiến thức không ít, hẳn cũng tin tưởng cho tới giờ chưa thấy qua món nào xinh đẹp như vậy. Lại đánh giá cô gái trước mắt, tuổi nhìn qua không tới hai mươi, mặt mày trắng trẻo, tuy không phải tuyệt sắc, nhưng có một loại khí chất cực kỳ đặc biệt, giống như đã từng thấy qua ở đâu, cúi đầu trầm tư: "Cô nương muốn bao nhiêu bạc"

Tiểu Nguyệt nói: "Ta muốn cầm đồ sống, có thể cầm được nhiều"

Người nọ nở nụ cười: "Không dối gạt cô nương, quy củ nơi này của chúng ta, từ trước đến nay chỉ cầm đồ chết"

Tiểu Nguyệt không khỏi có chút luyến tiếc nhìn chuỗi vòng, đây là mối liên hệ duy nhất của mình cùng người nhà ở hiện đại, nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy, về sau có cơ hội tìm trở về là được, vì thế gật đầu nói: "Được! Bao nhiêu"

Chàng trai liền vươn một bàn tay, Tiểu Nguyệt thử nói: "Năm mươi lượng"

Cảm thấy chính mình nói cũng nhiều quá rồi, phải biết rằng năm mươi lượng tại Nghiêu Quốc thật sự không ít, nam tử xì một tiếng bật cười nói: "Cô nương nói đùa, tại hạ nói thứ này đáng giá năm trăm lượng, dây chuyền này của người so với trang sức trong thành còn tinh xảo hơn, rất đáng đồng tiền"

Tiểu Nguyệt mỉm cười nói: "Được liền năm trăm lượng, cho ta đổi thành ngân phiếu cùng một chút bạc vụn, thuận tiện mang theo"

Chàng trai gật gù, rất nhanh viết xong một tấm biên lai cầm đồ đưa cho Tiểu Nguyệt nói: "Mời ấn dấu tay hoặc viết tên ở trong này, đều có thể được"

Tiểu Nguyệt cầm lấy bút lông nghĩ nghĩ, dùng họ của mẹ, rất nhanh viết Lam Hân Duyệt ba chữ đưa cho chàng trai, người nọ lấy lại vừa thấy, không khỏi kinh hãi, cẩn thận chu đáo nhìn Tiểu Nguyệt vài lần nói: "Chữ cô nương cực kỳ đặc biệt"

Tiểu Nguyệt âm thầm cả kinh, đúng vậy! Thế chữ Nhan của nàng ở đây dường như chỉ chính nàng biết viết, nhưng vẫn lại cực kỳ trấn tĩnh nói: "Ta là viết theo thế chữ trong bài thơ Hoa đào, rất giống phải không"

Về mặt chàng trai không khỏi buồn lòng, thoải mái cười nói: "Xem ra người quả thật tốn rất nhiều công phu, thật sự rất giống, ta cũng thích thế chữ của người đó"

Nói xong xoay người lại phân phó hạ nhân bên cạnh đi chuẩn bị ngân lượng, mà chàng trai chỉ bình phong bên cạnh nói: "Mời cô nương vào sảnh uống trà"

Tiểu Nguyệt lúc này mới quay đầu, bên cạnh quả thật có một bốn tám bình phong vẽ cảnh non nước, Tiểu Nguyệt gật gật đầu cất bước tiến vào, chàng trai cũng theo quây đi ra. Người nọ rất cao, giống như cao cũng xấp xỉ Vân Từ Xung, mặc trên người một bộ áo dài màu trắng, tơ lụa xanh ngọc, trên đầu cùng màu khăn chít đầu, khí chất hoàn toàn không giống thương nhân, ngược lại như một nho sinh. Thế nhưng nhìn tổng quát, Tiểu Nguyệt cảm thấy được hần cực kỳ quen, giống như trước kia từng gặp, suy nghĩ thật lâu, vẫn không nhớ ra, gãi sai vật dâng nước trà xanh, Tiểu Nguyệt nhợt nhạt nhấp miệng, để ở một bên trên bàn, Tiểu Nguyệt ngẩng đầu đánh giá bốn phía, thấy chính mình vô ý vào hiệu cầm đồ này, trên thực tế là rất có quy mô, vô luận là cột nhà hay bàn ghế đều tinh xảo cực kỳ, thương gia tại Nguyệt Thành có quy mô như vậy, chỉ có khả năng là một dòng họ, Tư Mã gia. Tiểu Nguyệt không khỏi có chút cảnh giác nhìn chàng trai, chần chờ hỏi: "Người họ Tư Mã ư?"

Chàng trai sừng sốt cười nói: "Cô nương như thế nào biết được"

Tiểu Nguyệt xấu hổ cười nói: "Nhìn mà thôi, hiệu cầm đồ như vật lại là ở Nguyệt Thành, còn có thể là dòng họ nào khác"

Chàng trai không khỏi khẽ cười, thở dài nói: "Tư Mã gia hiện giờ cũng không lớn bằng lúc trước. Ba năm trước đây, một vị trong tộc nghĩ sai, trêu chọc dẫn đến đại họa, liên lụy Tư Mã tộc bị Chiêu vương đuổi đi. Chỉ cần y đánh bại một tòa thành trì, chuyện thứ nhất làm là đuổi đi họ Tư Mã, không đi liền giết, không lưu tình chút nào, khiến cả tộc Tư Mã trong gần ngàn ba năm liền suy tàn, hiện giờ chỉ có ở Nguyệt Thành, Tư Mã tộc mới có thể duy trì một chút"

Con người Tiểu Nguyệt chớp lóe nói: "Không thể nào, Tư Mã tộc không phải còn có Thái Phó, Thái tử và Hoàng Hậu sao"

Chàng trai âm thầm cười nói: "Hiện giờ Nghiêu Quốc hơn phân nửa đều đã rơi vào tay Chiêu vương, cả hoàng cung đều ăn bữa nay lo bữa mai, huống chi bất quá là quốc thích"

Khi nói chuyện, gãi sai vật đã chuẩn bị tốt ngân lượng, giao cho Tiểu Nguyệt, cực kỳ tri kỷ, bốn tám một trăm lượng, một tấm ngân phiếu năm mươi lượng, còn lại đích thị là bốn mươi hai thoi bạc, cùng một chút bạc vụn. Tiểu Nguyệt đem hết thảy để vào ba lô, nam tử hiển nhiên đối với ba lô kéo của Tiểu Nguyệt cảm thấy hết sức hứng thú, nhìn một hồi nói: "Cô nương, bọc này của người có cầm không?"

Tiểu Nguyệt nở nụ cười nói: "Tạm thời không cầm"

Nhìn vẻ mặt hắn có chút thất vọng, vì thế vỗ vỗ túi lớn của mình, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái cười nói: "Nhưng nơi này của người rất phải chăng, nếu ta lại thiếu bạc, có lẽ sẽ trở về bán nó không chừng, sau này còn gặp lại"

Nói xong nhấc túi, khoát tay với hắn rồi đi ra ngoài, chờ bóng dáng nàng biến mất, gãi sai vật bên cạnh mới nói: "Thiếu gia nàng là nam hay nữ?"

Chàng trai tròn mắt nhìn gãi sai vật đáp: "Đương nhiên là nữ", tiếp theo thì thảo: "Cảm thấy nàng ta có vài chỗ rất giống Kỳ Tiểu Nguyệt, nhưng tuổi tác và diện mạo đều không giống"

Từ trong lòng ngực lấy ra tám viên cầm đồ nhìn kỹ nửa ngày, cảm thấy được thể chữ cũng rất giống.

Tiểu Nguyệt đi ra hiệu cầm đồ, bên cạnh là một nhà thợ may, Tiểu Nguyệt quay người lại đi vào, trở ra khi đó, trên đầu đã là mũ nho sinh, cả người là dáng vẻ của một thiếu niên, đương nhiên cần xem nhẹ cái túi lớn trong tay. Sắc trời đã hoàn toàn tối lại, ánh đèn mới lên, đi một hồi, ngẩng đầu lên, Tiểu Nguyệt không khỏi khẽ cười khở, chính mình vẫn có ý thức nhất định, vậy mà bất tri bất giác đi tới Khánh An Đường ở Nguyệt Thành, công chào vẫn đồ sộ như cũ, giống như không có bất luận biến hóa gì. Tiểu Nguyệt từ bên cạnh Khánh An Đường lặng lẽ đi tới, nơi đó có một cánh cửa hông không ai để ý, tường viện không cao, có thể thấy bên trong ngọn đèn dầu lay động.

Nhớ rõ lúc trước, chính mình giống như thường xuyên cùng Từ Xung từ nơi này chuẩn đi. Nghĩ đến đây, khóe miệng Tiểu Nguyệt nhếch lên cười, đột nhiên "cách" một tiếng, cửa hông vậy mà mở ra, Tiểu Nguyệt vội vàng né qua chỗ tối ở vách tường. Một cô gái đang đi tới, là cô nhân mà Tiểu Nguyệt rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Gặp lại

Theo cửa hông đi tới, đúng là Tư Mã Minh Tuệ cùng thị nữ bên người nàng Hồng Cừ. Nhờ vào đèn cung đình phía trên cửa hông, Tiểu Nguyệt có thể rõ ràng thấy được khuôn mặt tươi đẹp của nàng ta, có lẽ do đèn dầu, Minh Tuệ nhìn qua có chút tiều tụy gầy yếu, trong lòng ôm một cây đàn tranh, Hồng Cừ ở phía trước cầm theo một cây đèn lưu ly, Minh Tuệ đóng cửa hông lại, cúi đầu thở dài, lại không lập tức đi, mà sừng sốt quay đầu nhìn cửa ngăn người, Hồng Cừ thấp giọng nói: "Tiểu thư! Tiểu thư! Chúng ta vẫn phải chạy đến kinh thành, Thái tử điện hạ đang chờ"

Minh Tuệ gật đầu nói: "Ta chỉ đang nhớ tới chuyện trước đây thôi. Nhớ rõ khi đó ta thường xuyên từ nơi này vào tìm Tiểu Nguyệt, ta thấy biểu ca khi đó, cực kỳ không thích ta đến quấy rầy bọn họ. Thành thật mà nói, Tiểu Nguyệt như ngọn đèn dầu sáng ngời ấm áp, dẫn dụ thiêu thân không ngừng tiếp sát, không chỉ có ta và biểu ca, thậm chí Chiêu vương cũng không có kị tiếp cận nàng, nghĩ muốn đạt được sự ấm áp kia, nhưng cuối cùng quá nhiều người lại gần, lại khiến cho ngọn đèn dầu từ từ dập tắt, bốn phía hoàn toàn là băng lãnh tối đen, mà Tiểu Nguyệt hiện giờ chỉ sợ đến chính nàng cũng không ấm áp được"

Hồng Cừ thấp giọng nói: "Người nói Chiêu vương có ý muốn giải được của Huyết Phù Dung, chẳng lẽ Nguyệt cô nương thật sự không chết sao ? Nếu nàng không chết, vì sao nhân tâm nhìn Nghiêu Quốc như vậy, mà nghe đồn, nguyên nhân gây ra đều bởi vì nàng"

Minh Tuệ lờ mờ nàng một cái nói: "Người đừng nghe bên ngoài tung tin vịt, Tiểu Nguyệt nào có thể tính là hồng nhan họa thủy chứ, kia đều là những người không biết chuyện nói hươu nói vượn "

Hồng Cừ vội vàng cúi đầu, vâng dạ nhưng không có trả lời, Minh Tuệ ngấm nhìn Cúc Nguyệt các bên trong bức tường, trong bóng đêm không khí trầm lắng, quay đầu nhìn thoáng qua con đường: "Đi thôi, ta tin tưởng Tiểu Nguyệt sớm muộn gì cũng sẽ trở về, ta hiện tại lo lắng nhất ngược lại là thân thể biểu ca."

Câu nói kế tiếp dần dần nghe không rõ ràng, đợi cho bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, Tiểu Nguyệt mới từ chỗ tối đi tới, ngẩng đầu nhìn trong viện, cũng như lời nói của Minh Tuệ, không khí trầm lắng không hề có ám áp sáng ngời. Tiểu Nguyệt nghỉ ngơi, xoay người hướng xe hàng đi đến, tìm mười hai bạc, mới mua một chiếc xe ngựa, suốt đêm đưa nàng đi Nhật thành.

Tiểu Nguyệt đơn giản mua chút lương khô cùng nước, liền cùng xa phu ra đi, xa phu là một ông chú hơn năm mươi tuổi, thân thể cực kỳ tráng kiện so với nhiều người.

Đêm đến, Tiểu Nguyệt ngủ không được, bèn an vị ở phía trước cùng hần câu được câu không nói chuyện phiếm, hần vung mã tiên thét to một tiếng, xe ngựa đi về phía trước, hần xoay người cười tí mắt nói: "Người cũng là nhìn bằng chiêu hiền của triều đình mà muốn đi Nhật thành thử thời vận đi, lão phu khuyên người đừng đến xem náo nhiệt. Bình mã ở chỗ Chiêu vương kia đã đến hồi gấp gáp, cùng Thái tử đứng ngang hàng hơn một tháng, cũng không công thành, có ý muốn giải được gì đó, đều nói Chiêu vương vì giang sơn xã tắc, lão phu nghĩ y vì Vương Phi của mình thì đúng hơn. Quả là một người chí tình chí nghĩa, nếu mà Kỳ Tiểu Nguyệt thật sự tốt lên, Nghiêu Quốc liền thiên hạ thái bình cũng không chừng, tuy nói Hoàng thượng viết bằng chiêu hiền, ai có thể cứu Kỳ Tiểu Nguyệt sẽ ban hầu tước, nhưng đúng là khó a, ta nghe nói mười mấy đại phu bị đưa đi, kết quả đều bị Chiêu vương giết"

Tiểu Nguyệt không khỏi cả kinh nói: "Người nói Kỳ Tiểu Nguyệt cũng tại Nhật thành"

Ông chú nói: "Đương nhiên, không thì nhiều đại phu qua lại nơi đó làm gì?". Đột nhiên thần bí để sát vào Tiểu Nguyệt nói: "Nói nhỏ cho người hay, nghe bảo Thái tử điện hạ bởi vì Kỳ Tiểu Nguyệt mà cơm nước không vô ". Nói xong lại hờ hờ cười nói: "Người nói xem, Kỳ Tiểu Nguyệt này đúng là quốc sắc thiên hương, khiến cả tam công tử của Nghiêu Quốc tất cả đều si tình, nghe nói Như ngọc công tử Hách Liên Chi, vậy mà vì nàng liền ngụ ở trong quân của Chiêu vương, không chút nào bận tâm đến mặt mũi già nua của Hách Liên Thừa tướng"

Tiểu Nguyệt khẽ cười khổ, thì thầm nói: "Quốc sắc thiên hương". Không thể tưởng được chính mình xuyên việt, lại có thể rối loạn đến tất cả Nghiêu Quốc, chính nàng thật sự có năng lực bình định ư.

Ông chú lại nói: "Trên thân người có một mùi thuốc đông y, người vừa tựa vào gần ta liền đoán được, người nhất định cũng hướng về phía vị trí vương hầu kia đi. Thế nhưng rất khó, chàng trai, nghĩ kỹ rồi hãy làm"

Tiểu Nguyệt gật đầu nói: "Tạ lão trượng đã khuyên, nhưng ta không phải đi xem bệnh, ta đến thăm bạn"

Ông chú nhất thời nhẹ nhàng thở ra nói: "Thế thì được, nhìn người vẫn còn trẻ, không cần lo lắng mà bỏ lỡ mạng mình"

Dọc theo đường đi thỉnh thoảng lại nghỉ, Tiểu Nguyệt mệt mỏi dựa vào xe chợp mắt, hành trình ngày đêm chỉ sáu ngày đã đến, tuy nói là hai quân đối chọi, nhưng Nhật thành vẫn như cũ cực kỳ phồn hoa, dù sao cũng là kinh thành mấy trăm năm, cái loại lắng đọng này luôn rất khó phai mờ. Vào thành, Tiểu Nguyệt liền bảo xa phu trở về, chính mình đi bộ, đương cuối mùa thu, là mùa đẹp nhất của Nhật thành, cây nguyệt quế ngát hương, dường như trong không khí đều có một mùi hoa quế trong veo lớn vòn, khiến người ta hết sức hoài niệm.

Đi qua ngõ nhỏ, liền là thành đông Nguyệt Quế phố, hai bên cây quế dày đặc, khiến cho cả con đường đầy hương. Thái Phó phủ cùng Thế Tử phủ ở cạnh nhau, ngoài cửa có rất nhiều chiếc xe, Thế Tử phủ trước cửa có quan viên chuyên môn tiếp đãi, cực kì náo nhiệt, Tiểu Nguyệt nghỉ ngơi giữ chặt một ông lão râu bạc đang xếp hàng nói: "Lão trượng xin hỏi, nơi này làm gì vậy "

Ông lão trên dưới đánh giá Tiểu Nguyệt vài lần nói: "Người không biết sao, không phải thánh chỉ hạ bằng chiêu hiền, chúng ta đều đến báo danh chữa bệnh cho Kỳ Tiểu Nguyệt"

Tiểu Nguyệt nói: "Không phải báo chữa không tốt sẽ bị chém đầu sao, người không sợ"

Ông lão nở nụ cười nói: "Ví như chữa tốt có thể là vương hầu, cho nên lão phu muốn đi thử một lần, ta đối với y thuật của ta rất có tin tưởng"

Tiểu Nguyệt không khỏi lắc đầu, lúc này một chiếc xe ngựa đỏ thắm hoa lệ, đứng ở trước cửa Thế Tử phủ, màn xe mở ra, đi xuống đích thị là Hồng Cừ cùng Tư Mã Minh Tuệ. Minh Tuệ nhìn thoáng đội ngũ thật dài trước cửa phủ, không khỏi khẽ nhủ mảy, Tiểu Nguyệt đứng lại địa phương có vẻ tiếp sát đường cái, cho nên khoảng cách với Tư Mã Minh Tuệ cũng gần chút. Dưới ánh mặt trời, Tiểu Nguyệt sững sờ nhìn bạn cũ, nguyên lai không phải do ngọn đèn dầu, nàng thật sự tiều tụy, trong ba năm, ở trên người Minh Tuệ đã có sự thành thực cùng u buồn, thiếu nữ thanh thoát sang sảng kia đã biến thành một nữ nhân mà chân mày khóe mắt đều hàm chứa vẻ u sầu .

Giống như cảm giác được Tiểu Nguyệt nhìn mình, Tư Mã Minh Tuệ ngẩng đầu hướng Tiểu Nguyệt xem, cùng Tiểu Nguyệt đối mắt, không khỏi cả kinh. Đôi mắt này như đã từng quen biết, Tư Mã Minh Tuệ không dấu vết đánh giá thiếu niên đứng cách đó không xa, nhìn qua không tới hai mươi tuổi, mặt mày thanh tú, vóc người tương đối cao, mặc nho bào, trên đỉnh đầu mũ nho sinh. Do Tiểu Nguyệt trước đây quanh năm đều mặc nam trang, Minh Tuệ cơ hồ liếc một cái biết ngay người này là nữ, lông mi rất dài và chính tề, mà ánh mắt cũng rất sáng ngời. Ánh mắt sáng rọi cùng Tiểu Nguyệt hết sức

tương tự, nhưng Minh Tuệ biết, nàng tuyệt đối không có khả năng là Tiểu Nguyệt, dù sao nàng biết rõ, Kỳ Tiểu Nguyệt đang ở ba mươi dặm ngoài thành chỗ Chiêu vương .

Minh Tuệ vẫn không thể không để ý đến thiếu nữ trước mắt này, từ trong lòng sinh ra một cảm giác tốt, vì thế đối Hồng Cừ phân phó vài câu, vào phủ Thế Tử , Hồng Cừ nghiêng đầu đánh giá Tiểu Nguyệt phút chốc, đi tới nói: "Ngươi gặp may đấy, tiểu thư nhà ta bảo để ngươi trực tiếp đi vào, không cần xếp hàng chờ ở đây. Thế nhưng tiểu thư nhà ta có nói, ngươi nếu không có bản lĩnh thật sự thì không cần đi vào, mạng nhỏ của ngươi sẽ phải bỏ đi từ đây"

Con ngươi Tiểu Nguyệt chớp lóe, cười nói: " Cảm tạ"

Hồng Cừ lại nhìn hai mắt nàng nói: "Theo ta vào"

Dứt lời liền dẫn đầu vào cửa hông của phủ Thế Tử, Tiểu Nguyệt hướng lão trượng chấp tay, cũng đi theo vào. Phong cảnh của phủ Thế Tử cơ hồ không thay đổi, trong viện hoa và cây cảnh đã không còn phồn thịnh như trước, lộ ra một loại uể oải cuối thu. Tiểu Nguyệt đi theo Hồng Cừ vào chính sảnh, chính sảnh nói thật, Tiểu Nguyệt thật sự không thường đi vào, trên thực tế, tất cả phủ Thế Tử Tiểu Nguyệt quen thuộc nhất chỉ có Cúc Nguyệt các mà thôi. Nghĩ đến đây, theo bản năng nhìn về phương hướng kia, Cúc Nguyệt các địa thế khá cao, cho nên cực kỳ dễ thấy, vượt qua những ngăn cách mờ hồ có thể thấy được lầu các tinh xảo, tuy vẫn vậy nhưng một loại cảm giác chua xót không khỏi nảy lên trong lòng Tiểu Nguyệt.

Hồng Cừ bước vào mái hiên, phát hiện người phía sau không có đi theo, quay đầu lại nói: "Này! Ngươi mau theo ta, chẳng lẽ ngươi để cho Thái Phó và Thái tử gia chờ ngươi sao", nói xong lại than thở: "Nhìn ngơ ngác như vậy, thật không biết tiểu thư cảm thấy hân hữu duyên chỗ nào?"

Tiểu Nguyệt hoàn hồn, vội vàng khấn trương đi tới vài bước, vào mái hiên, vừa vặn có một lão nhân từ bên trong ủ rũ đi ra, Hồng Cừ nói: "Ngươi đứng đây, ta đi vào thông báo trước"

Tiểu Nguyệt nói: "Làm phiền "

Hồng Cừ đi vào chỉ chốc lát sau đã ra tới, hướng nàng vẫy tay: "Vào đi"

Tiểu Nguyệt lúc này mới chậm rãi vào sảnh, sảnh rất lớn, bốn phía là tấm màn màu lam nhạt, khiến cho nơi này có cảm giác nghiêm túc uy nghiêm, cùng một chút thoải mái. Đến trước bình phong mới nhìn thấy bài trí ở bên trong, cùng Tiểu Nguyệt nhìn thấy trước kia hoàn toàn khác xa, không có bàn bát tiên cùng ghế lưng cao, bên cạnh cửa sổ bày biện một chiếc giường êm, dựa vào đây là một người thân hình gầy yếu, trên ghế cầm cạnh bên Tư Mã Chu đang ngồi, cùng người trên giường êm thấp giọng nói chuyện. Hai người mặt đều không nhìn không rõ, một mảnh mờ ảo xám trắng, Tiểu Nguyệt không khỏi gờ tay che khuất ánh sáng, lại nghe thấy một thanh âm trầm thấp cực kỳ quen thuộc nói: "Hạ rèm xuống "

Nhất thời trong phòng ánh sáng bị che lại một nửa, tuy vẫn cực kỳ sáng ngời, bất quá đã không tinh chói mắt. Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại, hoá ra bên cửa sổ giường êm đã buông xuống một tầng song sa màu lam nhạt, khiến cho trong sảnh toàn bộ nháy mắt trở nên nhu hòa mộng ảo, thấy rõ người trên sập, Tiểu Nguyệt không khỏi thật hít một hơi khí lạnh. Người này, vẫn là Tư Xung trong trí nhớ sao, Tư Xung thanh quý vô cùng kia, ngũ quan vẫn như vậy nhưng đã gầy yếu không ra dạng người, hai xương gò má cao gồ lên, có vẻ ánh mắt to đến kỳ lạ, trong mắt cũng không có ôn nhu hòa nhã mà Tiểu Nguyệt từng quen thuộc, mà là một vùng nước đọng, một vùng nước không gợn sóng, không có sinh khí, tóc mai hai bên thậm chí có chút hoa râm, nào còn phong thái gì.

Vân Tư Xung nhìn chằm chằm mắt Tiểu Nguyệt, hiện lên một tia ánh sáng không hiểu nhưng nháy mắt chợt tắt, một thanh âm quen thuộc và già nua hỏi: "Ngươi là người có duyên với Minh Tuệ ?"

Tiểu Nguyệt lúc này mới hoàn hồn, ngồi trên ghế cảm quả thật là Tư Mã Chu, trông già đến gần đất xa trời. Thời gian ba năm, người ở đây tựa như đã trải qua ba mươi năm tang thương cùng cực khổ, Vân Tư Xung trái lại vẫn không nói gì, chỉ phức tạp nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt tiến lên khom người nói: "Vân sinh y thuật nông cạn, không biết có thể thử một lần hay không"

Tư Mã Chu đánh giá người nọ vài lần mới đáp: "Sư phó ngươi ở đâu, có thư tiễn cử hay không ?"

Tiểu Nguyệt sững sốt khó xử nói: "Sư phó, ta có thể không nói hay không"

Tư Mã Chu trầm ngâm nửa ngày, Vân Tư Xung lại nói: "Ông ngoại, người mệt mỏi rồi, chuyện của hắn để ta xử lý là được. Minh Tuệ đã về, người đi xem đi, nàng có lẽ đem theo thứ người muốn trở về"

Tư Mã Chu nói: "Được ngươi cũng đừng mệt mỏi quá, một hồi để ta bảo gã sai vặt đưa thuốc tới, ngươi không được quên uống"

Dặn dò xong, Tư Mã Chu hướng Tiểu Nguyệt gật gù đầu đi ra ngoài, Vân Tư Xung khoát tay với hạ nhân hai bên, bọn hạ nhân cũng yên lặng thối lui ra ngoài. Trong phút chốc, đại sảnh to như vậy chỉ còn Kỳ Tiểu Nguyệt và Vân Tư Xung, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút lo lắng, thầm nghĩ, chẳng lẽ hắn nhận ra mình , điều này sao có thể. Ánh mắt Vân Tư Xung đảo qua ba lô sau lưng nàng thông thả từng chữ từng chữ: "Ngươi tên gì ?"

Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ, trái lại đã quên đặt tên nam cho mình, trong bất chợt thật sự nghĩ không ra, cho nên hồi lâu cũng không trả lời, trong sảnh nhất thời yên tĩnh cực kỳ, một con gió lướt qua màn, thanh âm của Vân Tư Xung lại vang lên: "Là chưa nghĩ ra hay là quên"

Tiểu Nguyệt nói: "Cũng không nói tên được không ?"

Vân Tư Xung trái lại cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười có một sự thoải mái: "Được! Ngươi không cần nói, ngươi lại đây xem mạch cho ta trước"

Tiểu Nguyệt nhất thời thờ dài nhẹ nhõm, Vân Từ Xung trước giờ vẫn không thay đổi, chưa bao giờ sẽ hung hăng đe dọa gì. Tiểu Nguyệt đi đến bên cạnh giường êm, theo lệnh của Từ Xung, ngồi ở ghế cạnh. Khoảng cách gần như vậy, vậy mà khiến Tiểu Nguyệt có một cảm giác hoa mắt chóng mặt, sắc mặt Từ Xung khó coi đã có chút âm trầm khó hiểu, nhìn chằm chằm ánh mắt Tiểu Nguyệt, nhưng ánh mắt lưu động cực kì khác hẳn với bộ dáng vừa rồi. Vân Từ Xung nhìn chằm chằm nằng nừa ngày mới chậm rãi duỗi cổ tay ra, Tiểu Nguyệt vươn ra tay trái khẽ lên mạch của hắn, cảm giác được Vân Từ Xung thân thể hơi hơi chấn động.

Tiểu Nguyệt thậm chí có thể cảm giác được ánh mắt hắn đột nhiên sáng rực, dường như muốn đem mình nhìn thành một cái động mới cam tâm, Tiểu Nguyệt rất nhanh rút tay về nói: "Điện hạ suy nghĩ quá nhiều, đến nỗi bị tổn thương bên trong, không việc gì"

Vân Từ Xung cúi đầu nở nụ cười, chỉ chỉ bên cạnh bàn nhỏ nói: "Được rồi, mời tiên sinh khai một phương thuốc đơn giản bổ trung ích khí đi"

Tiểu Nguyệt không khỏi có chút đắn đo không yên, thầm nghĩ viết phương thuốc, ánh mắt hướng bàn nhỏ để giấy và bút mực, viết xuống chẳng phải chính mình sẽ lộ chân tướng sao, lại ngăn người, nhất thời không biết nên viết hay không, Vân Từ Xung lại cười nói: "Sao thế, cũng khó xử ư?"

Nói tới đây, thanh âm đột nhiên cao lên, giọng nói sắc bén:

"Hay là, ngươi hi vọng ta trực tiếp đưa ngươi đến doanh trướng của Chiêu vương ngoài thành mới đúng?"

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thân mật

Tiểu Nguyệt lúc này mới ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt hắn, con ngươi của hắn trong nháy mắt xảy ra biến hóa đến long trời lở đất, mang một loại kinh ngạc lẫn với hạnh phúc vỡ oà, cô đơn và tức giận mâu thuẫn, rất khó hiểu ra. Thế nhưng dưới đáy mắt là vầng sáng quen thuộc như vậy, tựa như bộ dáng bị thương nhưng không dứt vọng ở trong mộng của Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt vừa mở miệng: "Ngươi"

Một chữ ngươi mới rời khỏi môi, liền cảm giác một trận trời đất đảo lộn, Tiểu Nguyệt còn chưa biết rõ chuyện gì, đã bị hắn ôm trong lòng, ánh mắt tròn to, đối mặt với Từ Xung đang mãnh liệt. Ánh mắt hắn như ngọn lửa thiêu đốt, mà môi cũng bị một mảnh ấm áp bao trùm, quen thuộc khí tức, làm Tiểu Nguyệt buông tha vùng vẫy, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nàng có thể cảm giác được, Từ Xung dùng hết sức ôm cánh tay nàng, dường như muốn đem nàng tiến vào trong thân thể hắn. Khi môi đụng nhau, hiển nhiên Từ Xung trặc trặc vụng về, không hiểu được kỹ xảo hôn môi, điểm này trái lại lấy lòng Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt hơi hơi hé miệng, lẽ lười nhẹ nhàng liếm láp môi mỏng của hắn, nhất thời, Tiểu Nguyệt cảm giác chính mình giống như đốt lửa vào rừng, Từ Xung cơ hồ mãnh liệt giữ chặt miệng nàng, làm sâu thêm nụ hôn với nàng, cái hôn này làm Tiểu Nguyệt suýt nữa hít thở không thông. Ở trong lòng Từ Xung qua không biết bao lâu, "đương" một thanh âm vang lên cắt ngang hai người.

Từ Xung lúc này mới buông ra Tiểu Nguyệt, không giấu diếm mà ngẩng đầu lên, Tiểu Nguyệt cũng thờ hồn hèn quay đầu, không khỏi 囧. Hồng Cừ đứng ở cửa, trên mặt lộ ra vẻ mặt giống như gặp quỷ, trên mặt đất là chén thuốc roi nát, Vân Từ Xung nhăn nhu mi lạnh lùng nói: "Ra ngoài"

Hồng Cừ lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, rất nhanh chạy mất, Tiểu Nguyệt không khỏi sắc mặt đỏ hồng, cảm thấy được chính mình nên lập tức tìm một cái lỗ để chui vào mới tốt. Giấy dựa vài cái, muốn từ trong lòng Từ Xung ra ngoài, nhưng cánh tay Từ Xung như sắt kìm giam chặt, Từ Xung cúi đầu cẩn thận tỉ mỉ nhìn nàng thật lâu mới nói: "Đây mới là ngươi, đúng hay không Tiểu Nguyệt? Đây mới là diện mạo vốn có của ngươi, có phải không? Tuệ Không đại sư quả nhiên nói rất đúng, ngươi thật sự đến từ thế giới khác đúng không?"

Hỏi liên tiếp khiến Tiểu Nguyệt không biết trả lời bắt đầu từ đâu, Tiểu Nguyệt đành nói lảng: "Sao ngươi có thể vừa thấy liền biết là ta ?"

Vân Từ Xung cúi đầu nở nụ cười, nháy mắt ngưng cười, giọng nói ân ân ghen tuông: "Ngươi nghĩ ta là Vân Từ Liệt sao, bảy năm đủ để ta nhìn thấu tất cả về ngươi, hành động giờ tay nhắc chân, vẻ mặt cùng với thói quen, những thứ này sao dấu diếm được ta. Lại nói, ánh mắt của ngươi, thậm chí luôn sợ ý như Minh Tuệ đều cảm thấy ngươi quen thuộc, huống chi là ta"

Tiểu Nguyệt không khỏi nói: "Tuệ Không đại sư đi tìm ngươi"

Con ngươi Vân Từ Xung chớp lóe nói: "Không! Phải nói ta cùng Vân Từ Liệt, còn có Hách Liên Chi tìm ông ấy, bởi vì biết ông ấy tinh thông y thuật và huyền học, cho nên tìm ông ấy hỏi chút chuyện của ngươi"

Tiểu Nguyệt nói: "Lúc ấy tới cùng sao lại thế này, ta cảm giác trước mặt bỗng tối sầm liền mất đi tất cả tri giác"

Vân Từ Xung thân thể không khỏi run lên, trầm mặc thật lâu mới nói: "Lúc ấy ta đuổi tới, khi đó ngươi đã uống xong ly rượu có bỏ Huyết Phù Dung, cũng may mà Vân Từ Liệt ôm lấy ngươi, không thì cho dù độc không chết cũng sẽ ngã chết. Sau khi trúng độc, nói thật lúc ấy chính ta cũng nhìn không ra ngươi bị làm sao. Vân Từ Liệt lại nhìn một cái liền nhận ra ngươi là trúng Huyết Phù Dung, cái này ngươi cũng biết, là bí dược của Từ Mã gia chúng ta, nơi đó có giải dược, mà cô cũng không còn kịp rồi".

Nói tới đây, Vân Từ Xung trong mắt hiện lên một tia tuyệt vọng cùng đau kịch liệt, trầm mặc nửa ngày mới tiếp tục: "Là sự phớt lờ của Vân Từ Liệt, dùng một nửa công lực của mình thêm quả băng sơn Tuyết Liên mới bảo vệ thân thể kia của ngươi, nhưng ngươi đã suy yếu không chịu nổi. Đến khi tỉnh lại, trừ bỏ Hồ Từ cùng cha mẹ ngươi, người ai cũng không biết, hoàn toàn là một bộ dáng của một đứa trẻ sáu tuổi. Như thế làm sao không khiến chúng ta kỳ quái, vì thế chúng ta tìm Tuệ Không đại sư, Tuệ Không đại sư không nói gì, nhưng đợi Vân Từ Liệt cùng Hách Liên Chi đi mới bảo ta ở lại bàn kỹ hơn. Ông ấy bảo ta vào mỗi đêm giờ tý, làm chút chuyện tưởng nhớ đến ngươi, nói là dùng một loại niệm lực có lẽ có thể đem ngươi gọi trở về. Ta lúc ấy liền hiểu rõ, ngươi vốn chỉ là linh hồn sống nhờ thân thể của Kỳ Tiểu Nguyệt thôi. Tuy cảm thấy không tương xứng, nhưng hồi tưởng lại, sự thông tuệ và bất thường của ngươi, ta càng tin ông ấy sẽ nghĩ ra cách. Mất hết ba năm, ta ngồi đàn rờn rã ba năm, vẫn không chút phản ứng nào, vào thời điểm ta cơ hồ tuyệt vọng, ngươi cuối cùng đã trở lại"

Sau đó, hắn dừng lại cúi đầu nhìn Tiểu Nguyệt một cái tiếp tục nói: "Ngươi vừa tiến đến, tư thế và vẻ mặt lấy tay che khuất ánh sáng, ta liền biết ngươi trở lại"

Tiểu Nguyệt không khỏi tròn mắt nhìn hắn: "Biết rõ, ngươi vẫn thăm dò ta"

Vân Từ Xung nói: "Ta cho mọi người thối lui, là muốn để ngươi chủ động thẳng thắn cùng ta, nhưng ngươi lại vẫn tiếp tục bất động thanh sắc, muốn ta trực tiếp vạch trần ngươi. Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đi gặp Vân Từ Liệt, không được! Ta thề, bây giờ ngươi đừng hòng rời khỏi ta nửa bước. Lần trước chỉ một bước sai, ta cùng ngươi đã xa cách thiên nhai, lúc này đây ta tuyệt đối sẽ giữ chặt tay ngươi"

Trong giọng nói là sợ hãi và bất an rõ ràng, làm Tiểu Nguyệt âm thầm đau lòng. Tiểu Nguyệt cúi đầu không nói lời nào, Vân Từ Xung ngón tay thon dài nâng cằm của nàng, gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, chờ: "Ngươi hẳn không thật sự thích Vân Từ Liệt, trong lòng ngươi vẫn chỉ có ta đúng không"

Tiểu Nguyệt cũng không nhẫn tâm hành hạ hắn, mở miệng nói: "Ta có thể kiên quyết dứt khoát trở về, ngươi là nhân tố lớn nhất, nhưng bởi vì ta làm rối loạn toàn bộ, ta cũng phải có trách nhiệm để mọi chuyện quay trở lại như cũ, không thì ta sao có thể yên tâm gả cho ngươi"

Vân Từ Xung trong mắt nháy mắt tràn đầy kinh ngạc và hạnh phúc: "Ngươi nói gả cho ta, ngươi rốt cục chủ động nói gả cho ta. Thật sự rất không dễ dàng, chúng ta trải qua phân li nhiều như vậy, giờ khắc này ta thật sự cảm tạ ông trời đã nhân từ". Nói tới đây, giống như mới tiêu hóa được hết lời nói của Tiểu Nguyệt, sắc mặt không khỏi trầm xuống: "Ngươi muốn quay trở lại thế nào, ngươi nếu đã trở lại, Nghiêu Quốc này cứ đưa cho Vân Từ Liệt, ta đã sớm nghĩ tới chuyện này nhiều lần, cả đời ta chỉ cần có ngươi là đủ rồi"

Tiểu Nguyệt không khỏi có chút cảm động, tuy cảm xúc của Từ Xung dễ xúc động, nhưng dù sao hắn cũng kiên trì chịu đựng đến mức này, mà còn là một vương tử của vương triều phong kiến, có thể làm đến đây, Tiểu Nguyệt còn có gì bất mãn chứ, đang muốn nói chuyện, một gã sai vặt tiến vào cúi đầu nói: "Bẩm điện hạ, công chúa đến đây"

Tiểu Nguyệt vội vàng kéo tay Vân Từ Xung, thấp giọng nói: "Ngươi đừng nói cho Minh Tuệ, không thì sự tình từ nay về sau liền không dễ dàng giải quyết"

Vân Từ Xung cúi đầu nhìn nàng: "Ngươi để cho ta gạt nàng, làm sao có thể. Ngươi đừng lo lắng, nên lo lắng đích thị ta, ta thật sự vui đến mức không che giấu được. Ngươi luôn mưu ma chước quỷ, ngươi nói ta nên giải thích thân phận của ngươi với người khác thế nào đây"

Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ nói: "Quái lực loạn thần *, việc này ngươi tốt nhất không cần giải thích trước, khiến cho mọi người nghĩ chẳng qua ngươi chỉ yêu người khác thôi. Dù sao Minh Tuệ đều cảm thấy được ta giống Kỳ Tiểu Nguyệt, sẽ không chỉ trích nặng"

Vân Từ Xung kề sát vào bên tai nàng nói: "Mặc kệ là thân phận gì, ngươi phải mau chóng gả cho ta mới là thượng sách"

Tiểu Nguyệt tròn mắt nhìn hắn bất đắc dĩ nói: "Ngươi cảm thấy được hiện tại là thời điểm tốt để ta gả cho ngươi sao. Được rồi, ngươi trước trấn an Minh Tuệ quan trọng hơn, chúng ta còn nhiều thời gian"

Nói xong đẩy hắn ra, chỉnh lại y phục chính mình có chút tán loạn, đứng ở một bên, Vân Từ Xung vẫy vẫy tay nói: "Để nàng tiến vào"

Rất nhanh Minh Tuệ vào trong sảnh, ánh mắt Minh Tuệ như đèn pha, qua lại trên người Vân Từ Xung cùng Tiểu Nguyệt kiểm tra mấy lần, mới nói: "Từ Xung ca ca, ngươi giống như nét mặt đều toả sáng. Sao, ngươi thích nàng ư?"

Nói xong ngón tay chỉ Tiểu Nguyệt, Vân Từ Xung cực kỳ vui vẻ gật đầu đáp: "Cực kỳ thích"

Minh Tuệ không khỏi có chút hân hân: "Nam nhân các ngươi thật sự thích có mới ghét cũ, chỉ mới gặp mặt một lần, ngươi liền đem Tiểu Nguyệt quên mất"

Vân Từ Xung nhăn mày nói: "Ta vĩnh viễn cũng không thể quên Tiểu Nguyệt, nhưng nàng ta cũng thích, cho nên ta muốn cưới nàng, hơn nữa phải nhanh chóng"

Minh Tuệ không còn gì để nói nhìn Tiểu Nguyệt, cẩn thận trên dưới đánh giá mấy lần, giẫm cọt tràn đầy trào phúng: "Ta không biết một tên nam không ra nam, nữ không ra nữ như ngươi lại có sức quyến rũ lớn như vậy, chỉ trong khoảnh khắc liền khiến Từ Xung ca ca si tình của ta mê hoặc đến không biết Đông Tây Nam Bắc. Người người đều nói Tiểu Nguyệt là hồng nhan họa thủy, ta xem ra ngươi so với Tiểu Nguyệt còn cao tay hơn mấy ngàn lần. Từ Xung ca ca, không bằng ngươi đem nàng trực tiếp đưa đến nơi của Chiêu vương, không chừng còn đổi được hòa bình cho Nghiêu Quốc"

Vân Từ Xung đứng lên, lạnh lùng nói: "Câm miệng Minh Tuệ, nàng và Chiêu vương một điểm can hệ cũng không có. Tóm lại, từ hôm nay trở đi ngươi phải tôn trọng nàng, giống như ngươi lúc trước tôn trọng Tiểu Nguyệt"

Minh Tuệ trừng mắt nhìn Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái nói: "Ta thực hối hận dẫn ngươi tiến vào"

Nói xong xoay người bỏ chạy, Vân Từ Xung ôm Tiểu Nguyệt nói: "Ngươi đừng quá để ý, ngươi có biết Minh Tuệ từ trước đến nay coi trọng ngươi nhất, với lại nàng là người có tình cảm, cho nên."

Tiểu Nguyệt xen lời hắt: "Ngươi không cần giải thích, ta ngược lại cực kỳ vui mừng, có một bằng hữu như vậy là vinh hạnh của ta", nói đến đây lại mỉm cười tiếp: "Ta mệt rồi, muốn tắm rửa, ngủ một giấc, sau đó thương lượng sau"

Nhìn Vân Từ Xung lại nhíu mày, Tiểu Nguyệt đưa tay vuốt lên: "Được rồi! Không cần nhíu mày. Yên tâm đi, bây giờ vô luận sự tình gì ta đều cùng ngươi nói rõ, ta và ngươi cùng đi đối mặt, sóng gió vốn thuộc về chúng ta, một người hy sinh sẽ không có ý nghĩa gì"

Vân Từ Xung không khỏi nở nụ cười, cúi đầu hôn trán nàng nói: "Được! Chúng ta về Cúc Nguyệt các, ngươi quả thật cần nghỉ ngơi"

Cúc Nguyệt các tuy một chút không thay đổi, nhưng xuất hiện thêm rất nhiều đồ của Từ Xung, công văn quần áo không phải thứ gì xa lạ, xem ra hẳn bình thường đều ở nơi này nghỉ ngơi. Bán Hạ không biết đi nơi nào, Từ Xung tìm hai tiểu nha đầu Đồng Mai Hạ Hà đến hầu hạ Tiểu Nguyệt tắm rửa, Tiểu Nguyệt vẫn không quen có người nhìn mình tắm rửa, cho nên chuẩn bị tốt dụng cụ xong liền kêu hai nha đầu lui ra. Chính mình ngâm mình ở trong nước, cảm giác thân thể mệt mỏi nhất thời tiêu thất vô tung, thoải mái dần dần ngủ mất.

Chờ nàng tỉnh lại, phát hiện mình đã không còn ở phòng tắm, mà ngủ trên giường rộng rãi mềm mại, đập vào mắt là màn lụa màu lam nhạt, bên hông là một đôi tay gầy gao ôm nàng. Thân thể nàng cơ hồ hoàn toàn ở trong chăn, tệ hơn là mình cùng Từ Xung đang mặc là áo tắm dài mà nàng trước kia kêu hạ nhân làm. Tiểu Nguyệt cảm thấy bên trong mình không một mảnh vải che thân, cảm giác toàn thân đều có chút nóng rát.

Lại muốn tránh thoát ra, cử động làm Từ Xung tỉnh ngủ, Từ Xung mở to mắt nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt, có lẽ vẫn chưa tỉnh ngủ, ánh mắt có chút mơ màng lại không có tiêu cự, gờ tay xoa mặt Tiểu Nguyệt, cúi đầu nói: "Thật là ngươi đúng không, ta không phải nằm mơ"

Tiểu Nguyệt lòng không khỏi có chút chua xót, thân thể mềm nhũn nằm ở trong lòng hắn nói: "Đúng! Là ta, bởi vì ngươi, ta đã trở về, không phải người khác, đơn giản là ngươi. Thật ra ta đã sớm biết, trong lòng ta vẫn chỉ có ngươi, thế nhưng không bỏ xuống được cố chấp của chính mình mà thôi"

Đôi mắt Vân Từ Xung dần dần gần hơn, nhìn Tiểu Nguyệt đang dụ dỗ trong lòng, ngũ quan khuôn mặt tuy bất động, nhưng tiếp xúc lâu lại phát hiện có chút tương tự, mà nàng khó có được dụ dỗ và cơ thể nữ tính đầy đặn, khác trước kia rất lớn. Vân Từ Xung cảm giác trong lòng mình nhanh chóng dập dục hòa, mà đợt hòa này nhanh chóng lan tỏa, một đường đốt tới cả người hắn. Vân Từ Xung trong mắt hiện lên một ánh sáng u ám, môi mỏng tại khóe miệng Tiểu Nguyệt in lại một nụ hôn khẽ, thuận thế trượt xuống cổ nàng, dọc theo đường cong tuyết trắng của nàng, một đường hôn xuống, thờ dốc dần dần có chút bất ổn.

Loại cảm giác này, Tiểu Nguyệt đã từng cảm nhận qua trên người Vân Từ Liệt, nàng cực kỳ rõ ràng, Vân Từ Xung bây giờ không phải thuần khiết hồn nhẹ là có thể định chỉ. Tiểu Nguyệt không nghĩ ngăn cản, dù sao chính mình thiếu chút nữa đã kết thúc trong tiếc nuối cùng hắn, trải qua vô số biến cố, Tiểu Nguyệt hiểu rõ một đạo lý, hãy yêu ngay đừng chần chờ, hơn nữa chính nàng cũng ngăn cản không được, cảm giác toàn thân mềm yếu không có tí lực nào, tựa như hóa thành một dòng nước mùa xuân không ngừng bập bềnh trôi nổi.

Vân Từ Xung cực kỳ trúc trắc, mới đầu khiến Tiểu Nguyệt đau đến cơ hồ không kiên trì nổi, bắt quá rất nhanh, sau cơn đau là vui sướng cực hạn, linh hồn cùng cơ thể hợp nhất, viên mãn mà hoàn mỹ. Một cơn gió thu thổi qua, bức rèm che trên cửa sổ âm vang leng keng giòn vang, giống như đang khảy một bản hòa tấu ân ái, ấm áp lãng mạn.

Mãi đến ngoài cửa sổ ánh sáng dần tới sẫm, từng ngọn đèn dầu phát sáng lên, Vân Từ Xung mới triệt để buông Tiểu Nguyệt ra, cụ thể muốn nàng bao nhiêu lần, Từ Xung chính mình cũng không tính nổi. Khi dục vọng liên tục không ngừng mà đến, hắn muốn đem nàng triệt để tiến vào trong xương máu mình mới cam tâm. Tiểu Nguyệt đã mệt mỏi ngủ, trên gương mặt trắng nõn lại lưu vài giọt nước mắt, nghĩ đến nàng vừa rồi ở dưới thân mình, dùng tiếng nói mềm mại, nén lệ cầu xin mình buông tha nàng, Từ Xung liền nhìn không được lại muốn nàng, thân thể cũng nhanh chóng nổi lên phản ứng, nguyên lai dục vọng một khi bắt đầu, thật sự sẽ rất khó không chế.

Nói thật, hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới Tiểu Nguyệt còn có một mặt của nữ nhân như vậy, trầm thấp rên rỉ, thân thể nàng so với dòng nước mùa xuân còn mềm mại ấm áp hơn, cơ hồ chìm chết hắn. Lòng Vân Từ Xung nhần nhịn không ngừng kêu khổ, nàng dù sao cũng là lần đầu tiên, hắn cúi đầu thờ dài. Vân Từ Xung biết, biết chuyện này có chút nóng vội và dễ tiện, nhưng hắn thật sự sợ. Hắn vĩnh viễn quên không được cảm giác khi biết nàng và Chiêu vương hàng đêm ngủ cùng nhau, cảm xúc ghen tị khi đó như đâm sâu vào tim khiến hắn đau đến thấu xương, cho nên hắn muốn toàn bộ nhanh chóng trở thành kết cục đã định, hắn bỏ qua tất cả nhân tố bất an, hắn muốn cho Tiểu Nguyệt hoàn toàn trở thành nữ nhân của hắn, đời này kiếp này, kiếp sau rồi kiếp sau nữa, vĩnh viễn.

*Một câu nói mượn ý trong luận ngữ của Khổng Tử: Khổng Tử không nói chuyện quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần. (Thánh nhân nói về chuyện bình thường chứ không nói về chuyện quái dị, nói về đạo đức chứ không nói về bạo lực, nói về yên bình chứ không nói về phản loạn, nói về con người chứ không nói về quỷ thần).

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ly biệt tạm thời

Vân Từ Xung quan sát Tiểu Nguyệt thật lâu, nàng ngủ thật sự an ổn, cẩn thận quan sát, Tiểu Nguyệt cùng trước kia khác nhau rất nhiều, tuy cảm giác tương đồng, nhưng chân mày khỏe mắt mang một loại tự tin phù hợp với dung mạo. Nhẹ nhàng kéo mền tơi, Vân Từ Xung rời giường, thu thập chỉnh tề mới đi ra phòng ngủ, chậm rãi xuyên qua phòng khách, vào thư phòng, Tư Mã Minh Tuệ cùng Tư Mã Chu rõ ràng đang ngồi. Thấy Từ Xung tới, hai người không hẹn mà cùng sững sờ. Chỉ ngần ngừ mấy giờ, cùng trước kia suy sút u buồn, đã một trời một vực, giờ tay nhắc chân đều vui vẻ hạnh phúc khiến người vừa nhìn đã hiểu ngay, đáy mắt sáng rọi, thậm chí so với ánh sao ngoài cửa sổ trong trời đêm còn sáng hơn, Tư Mã Chu cúi đầu trầm ngâm nửa ngày, ngẩng đầu lên nói: "Nàng là ai?"

Con người Vân Từ Xung chớp lóe nói: "Nàng là thê tử của ta, là thê tử duy nhất"

Tư Mã Minh Tuệ chăm chọc nói: "Như thế nào duy nhất của ngươi nhiều như vậy, người này xem ra là thứ hai thôi, ngươi thích ánh mắt nàng đi, ánh mắt nàng cùng Tiểu Nguyệt giống nhau như đúc "

Vân Từ Xung cúi đầu cười nói: "Toàn bộ, phải nói, hiện tại tất cả mọi thứ của nàng ta đều thích"

Tư Mã Minh Tuệ không khỏi hút một ngụm khí, trước kia bọn họ không thấy qua Vân Từ Xung lộ ra vẻ mặt này, cứ như, tràn ngập một loại cảm giác thỏa mãn, như chiếm được toàn bộ thế giới. Vì như nói trước kia đối với Tiểu Nguyệt là khắc cốt ghi tâm, như thế giờ phút này chính là cảm giác vui vẻ sâu sắc của việc nắm tay cả đời bên nhau đến già, bình thân nhưng lại thay đổi người, cô gái này so với Tiểu Nguyệt lợi hại hơn, chỉ một mặt mà thôi, nhưng thấy Vân Từ Xung vui vẻ như thế, Minh Tuệ không khỏi âm thầm cúi đầu thờ dài.

Trong lòng suy nghĩ, có lẽ đây là vận mệnh an bài, ai cũng không thể cưỡng cầu, bỏ qua những băn khoăn trong lòng, đứng ở lập trường công bằng đối đãi chuyện này, trên thực tế là chuyện tốt. Cứ như vậy, chờ Tiểu Nguyệt sáng suốt lại, chẳng phải đều đầu vào đáy sao, vấn đề tựa như đã được giải quyết rõ ràng. Chiều vương đối với Tiểu Nguyệt, so với Từ Xung ca ca cũng không kém, không thì cũng sẽ không bắt chấp cả thiên hạ để làm chuyện xấu, chỉ huy xuôi nam. Nghĩ đến đây, Minh Tuệ sắc mặt hòa hoãn xuống, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vân Từ Xung nói: "Hi vọng Từ Xung ca ca có thể suy nghĩ rõ ràng, nếu quyết định là nàng, tương lai nếu có một ngày Tiểu Nguyệt thức tỉnh, ngươi cũng không cần hối hận, không thì đến lúc đó lại xuất hiện thêm một người thương tâm "

Vân Từ Xung nở nụ cười: "Yên tâm, cả đời này, thậm chí kiếp sau, nếu ta có thể quyết định, đời đời kiếp kiếp ta cũng chỉ có một người là nàng thôi liên thỏa mãn"

Tư Mã Chu đứng lên, nhìn chằm chằm Vân Từ Xung nói: "Chuyện của các ngươi ta không can thiệp, nhưng nàng ta nếu y thuật thật sự rất cao, vẫn nhanh chóng mang đến nhìn Tiểu Nguyệt mới đúng. Người ta cảm thấy có lỗi nhất chỉ có Tiểu Nguyệt, cho dù không phải vì Nghiêu Quốc cũng vì Tư Mã nhất tộc, ta cũng hi vọng Tiểu Nguyệt có thể khỏi hẳn, trải qua cuộc sống vui vẻ vô lo mà nàng luôn mong muốn. Mấy năm nay ta cơ hồ lúc nào cũng hồi hận, toàn bộ đều do ta sai lầm"

Nói tới đây, thanh âm lộ ra đầy hối hận, Vân Từ Xung nói: "Ông ngoại, người đừng tự trách, ít nhất sự tình còn có thể cứu vãn, toàn bộ còn kịp"

Nói tới đây, nghiêng đầu nhìn cửa sổ phía ngoài, đang mười lăm, một vòng trăng tròn lẳng lẳng treo trên không trung, sáng ngời viên mãn, trăng tròn đoàn viên. Từ Xung không khỏi chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nhìn trăng tròn kia, trong đầu không khỏi nhớ tới trước kia Tiểu Nguyệt có viết một đoạn thơ cổ quái, không hề cổ quái nhưng hiện tại nhớ tới, lại hết sức chuẩn xác, dường như tên "Không oán thanh xuân".

Khi còn trẻ, nếu ngươi yêu một người, xin ngươi nhất định phải đối xử dịu dàng với nàng mặc cho khoảng thời gian các ngươi yêu nhau là dài hay ngắn. Nếu như hai người có thể mãi mãi êm ái như vậy, mọi thời khắc đều là sự bận rộn đẹp đẽ. Nếu như không thể không phân li cũng xin hãy nói một tiếng tạm biệt, cũng hãy thăm cảm ơn nàng đã mang cho ngươi những hồi ức trưởng thành. Sau này ngươi mới biết, bỗng nhiên quay đầu lại, trong nháy mắt không hề oán hận tuổi thanh xuân, cũng không còn tiếc nuối gì nữa.

Ánh trăng lẳng lẳng, gió xuyên qua bức rèm che trên cửa sổ, mang đến từng đợt hương quế thoang thoảng, quanh quẩn trong Cúc Nguyệt các, mùi hoa bốn phía năm tháng tĩnh lặng. Đúng vậy! Lại một mùa thu, nhớ rõ trước kia, Tiểu Nguyệt luôn luôn nghịch ngợm bảo hạ nhân hái hoa quế tươi mới làm bánh ngọt, nhưng nàng không hề thích ăn, mà đưa cho bọn nhỏ nhà nghèo trong thành. Tuy ngoài mặt nhàn nhạt, nhưng bên trong vẫn là tấm lòng của một thầy thuốc. Nghĩ tới đây, Từ Xung nhếch miệng cười cười, nhớ tới ông ngoại cùng Minh Tuệ còn đang ở đây, lại hoàn hồn nghĩ muốn phân phó hạ nhân dâng trà, quay đầu mới phát hiện không còn người nào, thư phòng to như vậy không một bóng người, Vân Từ Xung không khỏi nở nụ cười.

Lướt một cái đàn tranh trên án, đi qua tiện tay nhẹ nhàng khảy một cái, một hồi boong boong êm tai truyền ra, Từ Xung thì thào nói: "Về sau, ngươi cũng sẽ không tịch mịch nữa, Tiểu Nguyệt đã trở lại"

Tiểu Nguyệt là bị một trận thanh thúy tiếng chim hót gọi tỉnh, chiêm chiêm thanh âm từ bên ngoài không ngừng truyền vào trong tai Tiểu Nguyệt, khiến nàng rớt cuộc ngủ không được. Mí mắt động hai lần, mở to mắt, lọt vào trong tầm mắt là ánh mắt Từ Xung hàm chứa ý cười, chuyên chú mà thăm tháy, nhìn kỹ sẽ phát hiện đáy mắt cất giấu ánh lửa ti ti lan ra đồng cỏ, trên mặt là vẻ mặt cười như không cười. Tiểu Nguyệt sững sờ, chuyện ngày hôm qua trong nháy mắt chạy qua trong đầu, không khỏi 囧, vội vàng kéo qua mền tơi che kín đầu giả vờ làm đã điều. Vân Từ Xung bị vẻ mặt đáng yêu ngăn năm khó gặp của nàng chọc đến khẽ cười, nhẹ nhàng kéo xuống mền trên đầu nàng, tiến nhanh lại gần, môi mòng để sát bên tai của nàng nói: "Ngươi không cần đứng dậy, ta cần phải."

Nói xong tại vành tai xinh xắn nhẹ nhàng cắn một ngụm, Tiểu Nguyệt không khỏi toàn thân một trận tê dại, cúi đầu từ dưới cái gối chậm rãi đi ra, trong nháy mắt bị một mảnh ấm áp đoạt đi hô hấp. Nàng cho tới giờ không nghĩ tới Từ Xung luôn luôn lãnh mạc, cũng có thể nhiệt tình như vậy, hai người quấy động một hồi, thanh âm phát ra khiến người mặt đỏ. Qua thật lâu, Từ Xung mới buông nàng ra, nhưng lại đem Tiểu Nguyệt gắt gao đặt ở dưới người mình, cúi đầu mà thống khổ nói: "Ồ lại thêm một lát, đừng cử động"

Tiểu Nguyệt đương nhiên không ngờ, đã sớm cảm giác được thân thể hần biến hóa, dù sao Tiểu Nguyệt cũng không thoải mái, hơn nửa ngày, thân thể căng thẳng của Vân Từ Xung mới dần thả lỏng, đưa tay sờ sờ mặt Tiểu Nguyệt nói: "Mau dậy đi, nếu không ta lại nghĩ rằng hôm nay ngươi muốn trôi qua ở trên giường"

Tiểu Nguyệt tròn mắt nhìn hần, đẩy đẩy hần nói: "Ngươi đi ra ngoài trước"

Vân Từ Xung cười như không cười nói: "Khó mà làm được, nhớ rõ trước đây quần áo của ngươi đều do ta giúp ngươi mặc. Hiện tại có việc cứ để tướng công giúp đỡ, nương tử đừng khách khí"

Tiểu Nguyệt không khỏi rung mình một cái, cảm giác toàn thân nổi da gà, vội vàng nói: "Về sau vẫn kêu tên đi, không có ai ngươi hãy gọi ta là Tiểu Nguyệt, trước mặt người ngoài ngươi vẫn gọi ta là Hân Duyệt đi"

Con ngươi Vân Từ Xung chớp lóe nói: "Ta rất tò mò, hoá ra tên của ngươi là thế"

Tiểu Nguyệt nhọt nhọt cười nói: "Không biết có phải là duyên phận hay không, ta vốn cũng họ Kỷ kêu Tiểu Nguyệt. Rất kỳ quái đúng không, có lẽ Tiểu Nguyệt ở nơi này có chút quan hệ với ta"

Vân Từ Xung nói: "Hân Duyệt cũng không tệ, bất quá ta vẫn quen kêu Tiểu Nguyệt"

Hai người nhìn nhau cười, Tiểu Nguyệt đứng dậy đã gần giờ Tý, ngày mùa thu lãng lãng, trời cao mây nhạt, cùng Từ Xung nói chút lai lịch chính mình. Đương nhiên rất nhiều sự tình vẫn không nói được, dù sao rất khó giải thích. Ăn cơm trưa, gỏi sai vật đưa tới thư của Chiêu vương, Vân Từ Xung không dấu vết nhìn Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái tiện tay mở ra, nội dung rất đơn giản, nói là thư không bằng nói uy hiếp, nghìn thư đều là đòi giải được Huyết Phù Dung, không thì liền muốn công thành, Vân Từ Xung không khỏi nhăn nhu mi.

Tình huống của Tiểu Nguyệt kia, hần biết, lúc trước nàng vừa tỉnh, bộ dáng kia không có chút thần thái quen thuộc nào, Từ Xung liền biết rõ, nàng đã không phải Tiểu Nguyệt của chính mình. Từ lần đầu tiên hần liền nhận ra kia không phải Tiểu Nguyệt, nhờ chính mình cùng Tiểu Nguyệt ở chung bảy năm, chính mình đối Tiểu Nguyệt từng một biểu tình và thói quen đều cực kỳ hiểu biết, nhưng cảm giác nữ nhân kia lại mang đến chỉ có xa lạ, tuy diện mạo vẫn là Tiểu Nguyệt, bên trong linh hồn đã bị thay thế. Cho nên Vân Từ Xung vẫn không nghĩ muốn đến nhìn nàng ta, đối với nàng ta, Từ Xung thậm chí có chút oán hận, hần khi đó cho rằng nàng chiếm cứ thân thể vốn thuộc về Tiểu Nguyệt. Đương nhiên, hiện tại mới rõ, hoá ra người kia mới là chính chủ. (em ko biết thay từ nào, mà thay từ này thì hơi buồn cười =)))

Mà Tiểu Nguyệt từ trước tới nay đều có nhiều mưu mô, để nàng đi gặp không chừng sẽ xảy ra chuyển biến, nhưng đáy lòng Vân Từ Xung có một thanh âm kiên quyết phản đối, hần vẫn sợ, sợ nàng bị Chiêu vương nhìn ra, sợ nàng đối với Chiêu vương thật sự có cảm tình mà mình không biết. Dù cho chính mình không muốn thừa nhận, nhưng Chiêu vương thật sự rất xuất sắc, vô luận là bề ngoài hay bất kỳ phương diện khác, lại còn có Hách Liên Chi, hần thật sự sợ hãi, lại xuất hiện việc ngoài ý muốn, để mình và Tiểu Nguyệt lại lần nữa ly biệt.

Từ Xung cầm thư, sững sờ xuất thần thật lâu, Tiểu Nguyệt cúi đầu thở dài cực kỳ lý trí nói: "Có một số việc ta tất phải đi đối mặt giải quyết, ngươi không cần lo lắng. Ta nghĩ trừ ngươi quen thuộc ta, người khác sao có thể nhận ra, dù sao ta cùng Tiểu Nguyệt chân chính vốn là hai người"

Từ Xung ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng nói: "Ta có thể đem giang sơn chấp tay đưa cho Vân Từ Liệt, nhưng là ngươi, ta thà chết cũng sẽ không tặng hần, điểm này ngươi phải hiểu được"

Tiểu Nguyệt gật gật đầu: "Ngươi và ta đã là phu thê, không phải sao, cho nên để ta đi chuyến này, đi xem Kỷ Tiểu Nguyệt kia. Dù sao nàng mới là người vô tội nhất, nếu có thể chữa cho nàng, coi như là bồi thường đi"

Vân Từ Xung nói: "Ta đây đi cùng ngươi"

Tiểu Nguyệt không khỏi lắc lắc đầu nói: "Ngươi xác định ngươi sẽ không lộ ra dấu vết nào chứ, Vân Từ Liệt thông minh như thế, chỉ sợ đến lúc đó bại lộ liền là ngươi"

Vân Từ Xung cúi đầu trầm tư nói: "Vậy ngươi phải đáp ứng ta, không thể bởi vì bất luận nguyên nhân gì mà buông tha tương lai của chúng ta"

Tiểu Nguyệt trịnh trọng gật đầu nói: "Ta đáp ứng ngươi, tận lực giải quyết viên mãn tất cả mọi chuyện, nếu giải quyết không được, ta cũng sẽ rất nhanh trở về"

Cho dù Vân Từ Xung một ngàn cái không muốn, hai ngày sau vẫn phải tiễn Tiểu Nguyệt ra khỏi thành. Tóc Tiểu Nguyệt từng một lần để cho Vân Từ Xung chán động, trong tư tưởng hần, ước chừng chỉ có ni cô tóc so với Tiểu Nguyệt ngắn hơn, thế nhưng mỏng manh tóc ngắn, khiến cho Tiểu Nguyệt có một sự thành thực và giới giang vượt xa trước kia. Hơn nữa trên miên khi đó, mồ hôi theo từng sợi tóc của nàng rơi trước ngực Từ Xung, cái loại mất hồn tận xương cốt này không chỉ như người ta nói, nhưng tóc đồng thời cũng là một mối phiền toái lớn. Nếu có thể, Vân Từ Xung cảm thấy để cho tất cả nam nhân trong thiên hạ đều không chú ý đến Tiểu Nguyệt mới là tốt nhất, nhưng một đầu tóc ngắn của nàng, tại Nghiêu Quốc tuyệt đối là chuyện hiếm lạ, nếu ở trên đường cái, đoán chừng vô luận nam nữ lão ấu đều chú ý nàng. Vân Từ Xung cũng không muốn để nàng phần nam trang, bởi vì hiện tại Tiểu Nguyệt hoàn toàn không còn ngây ngô như trước kia, chỉ trong hai ngày, nàng toả sáng toát ra phong vận mê người của nữ nhân, phần nam trang ngược lại càng dễ dàng hấp dẫn ánh mắt.

Càng nghĩ, Vân Từ Xung tìm người suốt đêm làm cho nàng bộ tóc để trên đầu, cơ hồ không có sơ hở, chuẩn bị xong toàn bộ, Vân Từ Xung mới tự mình đưa nàng ra khỏi Nhật thành, ngoài thành có mấy chục đại phu đang tiếp ứng. Người xử lý công vụ dưới trướng Chiêu vương đang phía sau, thấy lần này Thái tử diện hạ tự mình đưa người tới, trong lòng cảm thấy được lần này hần là có khả năng, không thì hậu quả tuyệt đối là chết, hiện tại Chiêu

trường cũng không phải là người của ba năm trước đây. Ba năm trước đây tuy y cũng lãnh khốc vô tình, nhưng không hề thích giết người, từ khi Vương Phi biến thành dạng này, Vương gia cũng trở nên càng thêm tàn bạo, hầu hạ Vương Phi thì nữ cung nhân hầu có lời biếng, sẽ lập tức đánh chết, làm trong cung thì nữ cung nhân đều nom nớp lo sợ như đối diện vực sâu. Kết cục của Mị Cơ hiện tại nhớ tới vẫn khiến người ta toàn thân phát run, Chiêu vương vậy mà để người ta mang ả vào quân doanh làm quân kỹ, muốn chết đều không được, mệnh lệnh ám vệ ngày đêm trông chừng ả, muốn tự sát đều không được, vô cùng thâm hiểm.

Từ Nguyệt cùng Vương gia đã có tình cảm thanh mai trúc mã, lại là đồng môn, nhưng là vẫn bị Vương gia đuổi đi, đến nay chẳng biết đi đâu, lại có phát binh Nghiêu Quốc mấy năm liên tục chinh chiến, từ thương vô số. Y giận đỏ cả mặt, mang đến cho Nghiêu Quốc tai nạn diệt quốc, dân chúng lâm than trong chiến hỏa, hiện tại vô luận là binh lính hay dân chúng, hi vọng nhất vẫn là ngưng chiến. Có lẽ Vương Phi nếu trở nên tốt hơn, toàn bộ mới có khả năng kết thúc. Mũi xe đến gần, gã mới nhìn thấy người bên trong, chỉ là một cô gái không đáng để mắt, mà bên người có những hai nha đầu đi theo hầu hạ, quy cách như một tiểu thư quyền quý. Toàn thân váy áo vải xanh, mặt mày chỉ thanh tú mà thôi, nhưng ánh mắt rất sáng, khiến cho nàng có một loại hương vị đặc biệt.

Tiểu Nguyệt ở trên xe hướng gã gật đầu nói: "Ta là đại phu mà các người muốn"

Gã vội vàng chấp tay, phân phó binh sĩ vây quanh dưới xe đi về phía trước, đi tới một hồi, Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng quay đầu, trên thành lầu Nhật thành rất xa có một bóng dáng rõ ràng, Tiểu Nguyệt mỉm cười. Ba mươi dặm kỳ thật không xa, chỉ một lát sau, Tiểu Nguyệt liền thấy phía trước doanh trường nói nhau, cùng cờ hiệu phân phát tung bay. Đến chỗ cửa doanh, gã nọ muốn Tiểu Nguyệt xuống xe đi bộ, đi chưa tới trăm mét, liền thấy một cái lầu lớn xa hoa, không thua gì một căn phòng lớn, cửa có mấy thị vệ thân mặc hắc y. Tiểu Nguyệt biết bọn họ là cận vệ của Vân Từ Liệt, thường phụ trách tuần tra, quân dụng chính tề. Gã nọ đem ba người Tiểu Nguyệt mang tới cửa lầu lớn, hướng thị vệ đơn giản nói hai câu, thị vệ đánh giá Tiểu Nguyệt vài lần, xoay người vào lầu lớn, chỉ chốc lát sau một cái thanh âm trầm thấp quen thuộc truyền ra: "Để nàng tiến vào"

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Vạch trần

Thị vệ trở ra hướng đám người Tiểu Nguyệt nói: "Mời vào"

Gã nọ cùng nha hoàn Đông Mai, Hạ Hà hầu hạ Tiểu Nguyệt lưu lại ngoài trường, Tiểu Nguyệt âm thầm hít sâu vài cái, mới cất bước tiến vào, mùi long đàn hương xông vào mũi. Tiểu Nguyệt còn nhớ rõ, đây là hương vị của Vân Từ Liệt, bá đạo mà sắc bén, không gian trong lầu lớn hơn rất nhiều so với trường tượng của Tiểu Nguyệt, cũng xa hoa rất nhiều. Tiểu Nguyệt không thể tưởng được một cái doanh trường dựng tạm thời, cũng có thể thoải mái và sang trọng như vậy, đầu tiên chiếu vào mắt là một chiếc giường rộng rãi đặt ở giữa lầu, trên giường là một nam tử nằm nghiêng dựa vào, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào làm quanh thân y tỏa ra một tầng nhợt nhạt sắc kim hoàng, khiến cho hắn xem ra càng thêm tôn quý, càng thêm cao cao tại thượng.

Trong màn trường phô ra thảm thật dày Tiểu Nguyệt từng bước một đi không chút tiếng động. Vân Từ Liệt hơi hơi nheo lại mắt phượng dài nhỏ, thâm nghị, là nữ nhân, Vân Từ Xung lần này đưa tới là nữ nhân, che bóng mà đứng, người nọ dần dần đi vào, khuôn mặt vẫn không rõ ràng, nhưng hình dáng yếu điệu có thể nhìn ra, y chợt có hứng thú, cảm giác này cực kỳ thoải mái, đã bao lâu rồi, Vân Từ Liệt cơ hồ quên mất. Trừ bỏ Tiểu Nguyệt trước kia ai còn có thể mang cho y loại cảm giác thoải mái này, nữ nhân này rất không tầm thường.

Vân Từ Liệt chậm rãi ngồi dậy có chút bức thiết muốn nhìn dung mạo của người này, mở miệng nói: "Đem màn trường vén lên"

Rất nhanh màn trường được vén lên một mảnh sáng ngời, Tiểu Nguyệt tò mò đánh giá, nguyên lai bốn phía màn trường có một ít trường mảnh có thể tự do lên xuống, tất cả màn trường liền sáng ngời giống như ban ngày, thân hình Tiểu Nguyệt dừng lại, ánh sáng cực kỳ sáng ngời, cho nên Tiểu Nguyệt cũng thấy rõ Vân Từ Liệt từ trên bậc thềm bước xuống. Y dần dần đi lại gần mình, đáng đi ung dung, đáng người cao ngất, mặc trên người y là bộ long bào màu đen, váy áo trước hơi rộng mở, bên trong không có mặc quần áo trong, lộ ra một mảng lớn da thịt rắn chắc.

Tiểu Nguyệt không khỏi hơi hơi cúi đầu, nhưng hiển nhiên nàng đã quên, Vân Từ Liệt là nam nhân có bao nhiêu bá đạo, y đứng trước mặt Tiểu Nguyệt nói: "Ngẩng đầu lên"

Thanh âm kiên quyết mà trầm thấp, mang theo khí phách khiến người ta không thể phản bác, mà hơi thở của y rất gần Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt thân thể lui về phía sau một bước, ngẩng đầu lên, cơ hồ lập tức Tiểu Nguyệt liền thấy thất vọng, Vân Từ Liệt biến hóa cũng không lớn, bộ dáng so với trí nhớ của Tiểu Nguyệt xem ra chỉ đen hơn chút, nhưng vẫn mỹ lệ kinh người như cũ. Ánh mắt y nháy mắt hiện lên thất vọng, nhưng rất nhanh có một tia nghị hoặc nảy lên, đánh giá cẩn thận Tiểu Nguyệt trong phút chốc rồi nói: "Ta lại không biết, Nghiêu Quốc từ khi nào lại có nữ đại phu"

Nói xong có chút lố mớ nhìn Tiểu Nguyệt trên dưới vài lần nói: "Bộ dáng cực kỳ bình thường, nhưng có một ánh mắt bất thường, này khiến bản vương không đành lòng giết người". Tiểu Nguyệt nhợt nhạt nở nụ cười, Vân Từ Liệt sững sờ, gắt gao nhìn chằm chằm nàng nói: "Lá gan của người đích xác rất lớn, người cười cái gì"

Tiểu Nguyệt nhìn hai mắt y nói: "Chiêu vương đối với Vương Phi si tình, cơ hồ truyền khắp tất cả Nghiêu Quốc, mọi người đều biết. Ta vốn xem trọng tình mới đến một chuyến, bất quá xem ra chỉ là lời đồn, ngay cả ta một nữ tử không có tư sắc, đều lọt vào pháp nhãn của Chiêu vương gia, như thế là chuyện thiên hạ đệ nhất hiếm thấy"

Ánh mắt Vân Từ Liệt hiện lên một tia lạnh lùng: "Người tự mình hiểu lấy, như vậy là tốt nhất", nói xong xoay người: "Người theo ta đi"

Tiểu Nguyệt đi theo y đi về phía trước, chuyển quá một cái bình phong bên cạnh, là một gian phòng ngủ, chung quanh là màn lụa mỏng màu hồng nhạt buông xuống, thị nữ tầng tầng vén màn sa, dần dần có thể thấy được bên trong có một cái giường rộng rãi. Mặt trên nằm một nữ tử đang tuổi thanh xuân, giống như đang ngủ rất say, Vân Từ Liệt cước bộ cùng động tác dần dần cực kỳ nhẹ, mà trên mặt cũng mang đầy ôn nhu, làm Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm có chút chua xót chật vật, theo y đi vào giường.

Trên giường thiếu nữ quen thuộc lại xa lạ, thân thể rất quen thuộc. Dù sao cũng là thân thể mà Tiểu Nguyệt dùng hơn bảy năm, nhưng cảm giác lại nhanh chóng xa lạ. Rõ ràng là người cùng mình không chút quan hệ, thiếu nữ trên giường sắc mặt hồng nhuận khỏe mạnh, khí tức bình hòa. Tiểu Nguyệt xem bộ dáng không chút nào là có bệnh, nghi hoặc nhìn một chút Vân Từ Liệt, Vân Từ Liệt si ngốc nhìn thiếu nữ trên giường gần người, con người thâm thúy khó hiểu, Tiểu Nguyệt không khỏi quay đầu cúi đầu thờ dài.

Có lẽ là do tiếng thở dài, trên giường thiếu nữ chậm rãi mở to mắt, Tiểu Nguyệt không khỏi cả kinh, đây là đôi mắt như thế nào a, sáng ngời thuần khiết giống như hải tử, con mắt cực kỳ sinh động xoay xoay, thấy Vân Từ Liệt không khỏi vui vẻ nói: "Đại ca ca, người đã đến rồi"

Nói xong hướng phía sau Vân Từ Liệt nhìn xung quanh trong phút chốc, con người nháy mắt trở nên âm trầm, ánh mắt đảo qua Tiểu Nguyệt, vẫn nhìn Vân Từ Liệt nói: "Hách Liên ca ca như thế nào hôm nay không có tới, người ta muốn chơi cùng hần"

Con người Vân Từ Liệt biến đổi, trên mặt nở lên một nụ cười thần nhiên, ý cười không tới được đáy mắt là loại cười cho có lệ, nhưng thiếu nữ trên giường không hề thấy, vẫn dẫu môi nói: "Ta muốn đi tìm Hách Liên ca ca chơi, hần thích ta nhất"

Vân Từ Liệt ý cười dần dần thối lui, cúi đầu hừ lạnh một tiếng, nữ hài lập tức liền ngậm miệng lại, hiển nhiên đối với Vân Từ Liệt cực kỳ sợ hãi, Tiểu Nguyệt không khỏi tiến lên một bước, đứng ở trước mặt nữ hài nói: "Xin chào, ta là Lam tỷ tỷ, là Hách Liên ca ca phái tới cùng người chơi đùa"

Nữ hài nhất thời cao hứng trở lại, mặt mày cong cong hướng Tiểu Nguyệt lộ ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạng như hoa hướng dương nói: "Người là Hách Liên ca ca phái tới. Được! Ta đây cùng người chơi"

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, sờ sờ đầu nàng nói: "Chúng ta trước tự giới thiệu đã, ta họ Lam kêu Lam Hân Duyệt, năm nay hai mươi tư tuổi, nhà ở Nguyệt Thành. Còn người?"

Nữ hài vui vẻ vỗ vỗ tay nói: "Lam tỷ tỷ cùng chỗ với nhà ta. Ta tên là Đại Nha, năm nay chín tuổi, ở Kỳ gia thôn tại Nguyệt Thành "

Con người Tiểu Nguyệt chớp mắt nói: "Người còn nhớ rõ sự tình trước kia không?"

Nữ hài vụng trộm nhìn Vân Từ Liệt liếc mắt một cái, gật đầu nói: "Ta nhớ rõ, ta cùng ca ca lên núi chơi, tiến vào một cái động lớn liền ngủ thiếp đi, vẫn ngủ, vẫn ngủ. Chờ ta thức dậy, liền phát hiện cha mẹ giống như đã già hơn rất nhiều, ca ca đã lớn, không biết sao lại thế, còn cơ thể của ta luôn luôn rất đầu"

Tiểu Nguyệt lúc này mới phát hiện, chỉ là đơn giản ngồi, bọn họ đang dựa vào một cái nệm lớn, Tiểu Nguyệt không khỏi có chút khổ sở, đang đứng lên, tính ra tất cả đều do mình gây ra cho nàng ta, vì thế vươn tay bắt mạch, mạch đập vừa yếu vừa chậm, Tiểu Nguyệt đánh giá cẩn thận, cảm thấy được bệnh của nàng ta hẳn là có thể chữa khỏi. Từ Xung từng nói, sau khi nàng trúng độc liền lập tức dùng quả Tuyết Liên phối hợp công lực cao thâm, triệt để bức độc cho nàng, nhưng nếu vẫn không bức hết, độc tố có khả năng thông qua tạng phủ vào trong mạch máu, trung y nói chừng không biện pháp, nhưng Tây y thì khác, nếu như đem máu của nàng một ngày đổi một chút, dần dần giảm bớt độc tố trong máu, dần dần, nàng có lẽ sẽ khỏi hẳn.

Nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt hướng về phía Vân Từ Liệt nói: "Ta muốn nói chuyện riêng cùng Vương gia"

Vân Từ Liệt ánh mắt phức tạp nhìn nàng, trong lòng cũng rất kỳ quái, vì cái gì đối mặt với nữ nhân xa lạ này, vậy mà so với Tiểu Nguyệt trên giường càng có thể hấp dẫn y hơn, chính mình ánh mắt thậm chí có chút dời không ra, nhất là khi nàng tập trung suy nghĩ, sự thông tuệ quá quen thuộc. Đối mặt con người nàng sáng ngời, Vân Từ Liệt không khỏi nhẹ nhàng gật gật đầu, Tiểu Nguyệt đối với nữ hài trên giường nói: "Đại Nha, tỷ tỷ ra ngoài tìm Hách Liên ca ca cho người, người phải ngoan ngoãn đấy..."

Tiểu cô nương lập tức liền cao hứng gật đầu, ánh mắt hưng phấn trong nháy mắt vô cùng đáng yêu, Tiểu Nguyệt cùng Vân Từ Liệt ra khỏi phòng ngủ, đến đại sảnh bên ngoài, Vân Từ Liệt ngồi trên giường mềm, tiện tay chỉ ghế nói: "Tới, người ngồi đi" Vân Từ Liệt phản phác: "Người tới, dâng trà"

Hạ nhân rất nhanh mang tới hai ly trà, Tiểu Nguyệt nhọt nhọt nhấp miệng, âm thầm chiêm trộm như thế nào cùng Vân Từ Liệt nói. Vân Từ Liệt cũng không dấu vết từ từ đánh giá nàng, ngũ quan thật sự một chút cũng không giống, trừ bỏ tư sắc cũng là thanh tú, chỉ có cái loại này khí chất rất giống, Tiểu Nguyệt còn chưa mở miệng, Vân Từ Liệt lại hỏi một câu không liên quan: "Người là gì của Từ Xung?"

Tiểu Nguyệt hoảng hốt, bát trà trong tay suýt nữa rơi xuống đất, âm thầm cảnh giác, đem bát trà để ở một bên, gương mặt đối diện ánh mắt sáng quắc của Vân Từ Liệt, Tiểu Nguyệt âm trầm cười nói: "Vương gia tại sao hỏi vấn đề này"

Vân Từ Liệt nói: "Chỉ tò mò thôi, sau khi Tiểu Nguyệt thức dậy, hần một lần cũng không yêu cầu đến thăm hỏi, hiện tại phái người tới, khiến người ta hơi chút khó hiểu"

Tiểu Nguyệt nhìn kỹ ánh mắt y mới nói: "Hiện tại ta và người nói là chuyện của nữ hài bên trong, ta muốn nói cho người, nàng trúng độc không hề có ảnh hưởng gì đến tâm trí nàng, mà ăn mòn thân thể, cho nên."

Đột nhiên, bát trà trong tay Vân Từ Liệt bóp một tiếng bể tan, máu cùng nước nháy mắt liền chảy xuống, Tiểu Nguyệt không khỏi kinh hãi, không chút suy

nghe, túm lẩn vấy trong của chính mình, xé một mảnh trắng xanh, vội vàng quấn trên tay y, nhanh chóng phân phó người đi lấy thuốc, một cánh tay kia gắt gao nắm chặt tĩnh mạch trên cổ tay y, để y không mất máu quá nhiều. Rất nhanh hạ nhân đem đến được cùng vài bông sạch sẽ, Tiểu Nguyệt đem rượu mạnh rửa miệng vết thương, rắc lên thuốc cầm máu, dùng vài bông bọc lại mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngẩng đầu, lại chống lại ánh mắt kinh hoàng của Vân Từ Liệt.

Tiểu Nguyệt không khỏi thối lui về sau một bước, Vân Từ Liệt cúi đầu nói: "Vì cái gì ngươi cùng nàng giống hệt nhau? Là ta ảo giác hay vì ngươi cùng nàng quả thật có quan hệ mà ta không biết "

Thanh âm rất nhẹ và thấp, cơ hồ là lầm bầm lầu bầu, nhưng Tiểu Nguyệt nghe thật sự rõ ràng, con ngươi chớp lóe, lại lui về phía sau một bước, đứng lại khoảng cách đủ xa Vân Từ Liệt mới nói: "Ta nói thật với Vương gia, ngươi nếu muốn Vương Phi khôi phục cơ trí như trước kia, là tuyệt đối không có thể, nhưng giải độc cho nàng một thân thể bình thường, trái lại có biện pháp"

Vân Từ Liệt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, chậm rãi ngồi ở giường mềm, nhẹ nhàng tựa vào một bên, u ám nói: "Ngươi khẳng định Tiểu Nguyệt thật sự cuối cùng vẫn không về được"

Tiểu Nguyệt nói: "Cái gì thật sự, bên trong không phải là Kỳ Tiểu Nguyệt sao, thiên hạ đều biết, Chiêu vương cưới hỏi Chiêu vương phi đẳng hoàng"

Vân Từ Liệt cúi đầu nở nụ cười: "Ta vốn còn không dám khẳng định suy đoán của mình, nhưng Vân Từ Xung giúp ta chứng thật, đây không phải Vương Phi mà lòng ta tâm niệm niệm, mà là ngươi"

Nói xong đột nhiên thân thể chớp lóe, người đã đến chỗ Tiểu Nguyệt, nắm cả vòng eo Tiểu Nguyệt, một bàn tay đè lên huyệt vị của nàng, Tiểu Nguyệt nhất thời cảm giác thân thể mình không thể nhúc nhích, mà trước mắt không ngừng phóng đại khuôn mặt tuần tú kia, làm Tiểu Nguyệt không khỏi thán kêu không xong. Ý nghĩ mới vừa hiện lên đại não, mỗi Vân Từ Liệt đã chạm vào trên môi Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt nghĩ muốn vùng vẫy nhưng tôn công vô ích, duy nhất có thể làm, là gắt gao đóng chặt miệng chống lại Vân Từ Liệt.

Vân Từ Liệt cũng không nóng nảy, môi xẹt qua gương mặt nàng, tiến đến bên tai nàng nói: "Rốt cuộc ta đoán có đúng hay không, để ta thử một lần là rõ"

Nói xong môi mở ra, nhanh chóng ngậm chặt môi Tiểu Nguyệt, cắn xé chà xát, Tiểu Nguyệt thậm chí cảm giác môi nóng rất đau, nhưng nàng biết chính mình tuyệt đối không thể há mồm, nhưng là nàng càng chống cự càng làm cho y thêm tàn bạo tiến công, Vân Từ Liệt trầm thấp ngoan độc nói: "Há miệng"

Vừa nói chuyện, bàn tay vừa nắm cả vòng eo Tiểu Nguyệt nhanh chóng dõn lên, chế trụ hai huyệt hợp cốc của Tiểu Nguyệt, phản ứng sinh lý khiến Tiểu Nguyệt không tự chủ được mở miệng ra, cảm giác một trận hương vị mang theo mùi ngọt vọt vào miệng, mà lưỡi Vân Từ Liệt cũng theo vào tùy ý tới lui bên trong, không ôn nhu như Từ Xung, mang theo toàn bộ khí phách hủy diệt. Vân Từ Liệt thâm sâu hôn Tiểu Nguyệt, không biết qua bao lâu, Vân Từ Liệt mới buông nàng ra, Tiểu Nguyệt vội vàng quẹt quẹt miệng, chỉ một mảnh màu đỏ, Tiểu Nguyệt trong cơn giận dữ nói: "Ngươi điên rồi"

Vân Từ Liệt cười ha ha: "Ta điên rồi, không thì thiếu chút đã bị ngươi cùng Vân Từ Xung lừa gạt. Kỳ Tiểu Nguyệt, mặt của ngươi thay đổi, nhưng cảm giác nụ hôn của ngươi cùng trong ký ức của ta giống nhau"

Tiểu Nguyệt cố gắng trấn tĩnh nói: "Ngươi đừng nên nhận thức lung tung, ta chỉ là đại phu, không phải là nữ nhân ngươi tùy ý có thể đụng chạm. Ngươi là ngựa giống động dục lung tung"

Câu sau cùng thậm chí có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Vân Từ Liệt trái lại cười nói: "Ngươi nói thế nào thì là thế đó, ngươi có thừa nhận hay không cũng không sao cả, dù sao ngươi nếu đến đây, đừng mơ tưởng lại rời đi"

Tiểu Nguyệt châm chọc: "Không nghĩ tới đường đường Chiêu vương lại là tiểu nhân nói không giữ lời, ta nhớ rõ ngươi không phải đã nói, có thể giải độc cho Vương Phi của ngươi, sẽ được hỏi đáp một điều kiện sao. Quân tử lời nói quý hơn vàng, ta nghĩ Chiêu vương hẳn không nên nuốt nợ"

Ánh mắt Vân Từ Liệt hiện lên một tia hứng thú nói: "Ta nói thế, nhưng ngươi không phải cũng không thể giải độc sao, ngươi tin tưởng có thể trị được nàng sao, ta muốn là Kỳ Tiểu Nguyệt thật sự"

Tiểu Nguyệt nói: "Ta ít nhất có thể đem độc trong cơ thể nàng bức ra hết "

Vân Từ Liệt không sao cả đáp: "Không cần, dù sao nàng vốn không phải Vương Phi của ta"

Tiểu Nguyệt không khỏi cá giận nói: "Tốt lắm, tại hạ cáo từ"

Vân Từ Liệt cũng không để ý tới nàng, chậm rãi quay về giường mềm hờ hợt nói: "Ngươi có thể thử, không có khẩu dụ của ta, ăn gan hùm mật gấu, dám thả ngươi ra ngoài, ta giết sạch cừu tộc hẳn"

Tiểu Nguyệt không còn gì để nói quay đầu nhìn y nói: "Vậy ngươi muốn làm gì, ta đã nói qua ta không phải Kỳ Tiểu Nguyệt, ngươi nghe hiểu không"

Hai người đối diện, thị vệ tiến vào nói: "Hách Liên tiên sinh đến đây"

Tiểu Nguyệt không khỏi cảm thấy đau đầu, trầm nghĩ, nơi này một người còn chưa làm rõ ràng, như thế nào lại tới thêm một người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Hòa đàm

Liên Chi so với ba năm trước đây gầy rất nhiều, nhưng tinh thần vẫn tốt, chân mày khỏe mắt nhân nhạ ôn nhu, cả người tựa như gió đầu xuân thổi nhẹ qua, lộ ra âm áp như thế. Tiểu Nguyệt cực kỳ ngoài ý muốn, Hách Liên Chi tiến vào hướng Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái, liền hướng về phía Vân Từ Liệt hơi hơi gật gù đầu, về phía sau đi đến, cùng Vân Từ Liệt không có trao đổi ngôn ngữ nhưng có sự ngầm hiểu khó nói lên lời, Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm kỳ quái.

Đợi cho bóng dáng Hách Liên Chi biến mất sau tấm màn, con người Vân Từ Liệt chớp lóe nói: "Như thế nào cực kỳ thất vọng"

Tiểu Nguyệt không khỏi tròn mắt nhìn y, Vân Từ Liệt đi tới cẩn thận trên dưới đánh giá Tiểu Nguyệt nửa ngày nói: "Tuy không thể tưởng tượng, nhưng ta khẳng định người tuyệt đối là Kỳ Tiểu Nguyệt mà ta nhận thức. Người bên trong kia tuyệt đối không phải, tới cùng là chuyện gì xảy ra, hi vọng người có thể cho ta giải thích "

Tiểu Nguyệt lông mày nhíu lại nói: "Nói cho người, ta không phải Kỳ Tiểu Nguyệt, bên trong mới đúng, ta là Lam Hân Duyệt"

"Lam Hân Duyệt" Vân Từ Liệt thấp giọng thì non hai tiếng, ánh mắt một lần nữa nói với nàng: "Được! Mặc kệ là Tiểu Nguyệt hay Hân Duyệt, ta rất rõ ràng, người mới là Vương phi ta cưới hồi đảng hoàng"

Tiểu Nguyệt không khỏi khẽ cười khổ, cười hồi đảng hoàng, nghĩ theo cách khác, hôn lễ hình như vẫn chưa hoàn thành đi, Tiểu Nguyệt hít sâu một hơi nói: "Mặc kệ người nghĩ thế nào, bây giờ trọng yếu nhất là, trước đem độc tố trong thân thể Tiểu Nguyệt loại trừ sạch sẽ"

Vân Từ Liệt hơi hơi nhăn nhó nói: "Sự phụ ta Vô thánh hy sinh nửa đời công lực cũng chưa làm được, người có thể có biện pháp gì"

Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ nói: "Thay máu"

Vân Từ Liệt không khỏi sùng sốt: "Như thế nào đổi máu"

"Nghĩ cách đem máu độc trong thân thể nàng lấy ra, đem máu tươi mới đến trong cơ thể nàng ta, đương nhiên muốn tiến hành theo kế hoạch phải dần dần pha loãng, nên có thể"

Vân Từ Liệt khó lòng nhìn chăm chăm nàng nói: "Người quả nhiên là nàng, chỉ có nàng mới luôn có những cách thức ly kỳ cổ quái"

Tiểu Nguyệt nghiêng đầu tránh đi tầm mắt sáng quắc của y, không thừa nhận cũng không phủ nhận nói tránh đi: "Người phát binh Nghiêu Quốc, hoá lực tập trung dưới thành, đã từ thương vô số, mục đích của người không phải là hai việc sao. Một là trị khỏi cho Tiểu Nguyệt, hai là muốn đòi lại vị trí nhìn xuống thiên hạ kia đi, ta có thể làm sứ giả để hòa đàm cho hai miền nam bắc, tranh thủ giải quyết hòa bình có được không"

Vân Từ Liệt ánh mắt chớp lóe, chậm rãi ngồi ở giường mềm, che hướng ánh sáng, trên mặt y nhất thời nhìn không rõ, thanh âm cũng rất vững vàng và thông thả, một chữ một chữ nói: "Xem ra người cùng Vân Từ Xung đã thương lượng tốt, như thế nào, hân nguyện ý buông tha vị trí của hân, thậm chí cả ngai vàng trong tương lai"

Nhắc đến Vân Từ Xung, Tiểu Nguyệt không khỏi lộ ra một ý cười nhợt nhạt, chỉ thời gian ngắn vậy, chính mình thậm chí có chút nhớ hân a. Trên mặt nàng là ý cười hạnh phúc, làm Vân Từ Liệt từ đáy lòng nảy lên một loại bi thương chầm chọc cùng khổ sở. Cảm xúc dần dần tích tụ lại trong lồng ngực dần chuyển hóa thành lửa giận ngập trời, nhưng y vẫn lại miễn cưỡng áp trụ, y muốn nhìn xem, nữ nhân này muốn an bài y như thế nào. Tiểu Nguyệt cúi đầu thờ dài, đi đến trước người Vân Từ Liệt, ôn hòa nói: "Thiên hạ nữ tử có hàng vạn người, hơn nữa, ta vẫn cho rằng, trong lòng Chiêu vương thiên hạ mới là sinh mệnh, tình yêu chiếm tỉ trọng không lớn mới đúng, người hân là đứng ở phía trên quan sát cuộc sống của chúng sinh, là anh hùng chân chính. Nếu người nguyện ý, ta cùng Từ Xung cam nguyện làm lương dân dưới trướng của người, giữ vài mẫu đất cần cõ sống qua ngày, như thế nào"

Vân Từ Liệt quả đắm bồng dung nắm chặt, nghe xong lời của nàng, một quyền nện trên giường mềm, người cũng đứng lên, nhìn thẳng Tiểu Nguyệt. Khi y đứng lên, giường êm rầm một tiếng vỗ vụn trên mặt đất, Vân Từ Liệt đưa tay đồng loạt bắt được Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt còn chưa hiểu gì, liền cảm giác thân thể chợt di động rất nhanh, bởi vì tốc độ quá nhanh, Tiểu Nguyệt cảm giác mê muội, cuống quýt nhắm hai mắt lại, đợi cho cảm giác mê muội thối lui, bên hông nhẹ buông tay, thân thể của nàng nháy mắt rớt xuống, may mà dưới thân là thảm ni thật dày, mồ mắt ra, phát hiện đã không ở màn trướng vừa rồi, nơi này hiển nhiên là trướng ngủ.

Dưới thân cũng không phải cái gọi là ni thảm, mà là một chiếc giường lớn trải da hồ thật lớn, nàng vội vàng ngồi dậy nhưng lại phát hiện không thích hợp, Vân Từ Liệt đứng ở trước giường, đôi mắt như nứt ra nhìn nàng chăm chăm, trong mắt loé lên, là ánh sáng u ám kinh người, lạnh lẽo mà tàn nhẫn, y nhìn chăm chăm Tiểu Nguyệt, khỏe miệng nhẹ nhàng nói: "Người nợ ta đem động phòng hòa trức, có phải nên trả lãi rồi hay không, Vương Phi của ta"

Nói xong bước nhanh lại, chậm rãi tiếp sát Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt cả kinh, nàng không chút nào hoài nghi, lấy tính cách của Vân Từ Liệt, tuyệt đối sẽ liều lĩnh, nhưng chính mình tuyệt đối không thể để y thực hiện được, không thì chẳng phải toàn bộ lại trở về điểm bắt đầu, nghĩ đến đây, vươn tay ngăn trở y lại: "Người bình tĩnh chút, hãy nghe ta nói"

Vân Từ Liệt ha ha cười lạnh: "Nói cái gì, nói người cùng Vân Từ Xung không ao ước làm uyên ương không ao ước cuộc sống tốt đẹp, hay là nói người

cũng không nỡ rời bỏ ta"

Nói xong một tay bắt lấy cổ tay nàng, một tay nắm cầm cửa nàng nâng lên, ánh mắt Tiểu Nguyệt thẳng tắp đối diện với y, không thể né tránh được, Vân Từ Liệt âm trầm mở miệng nói: "Nói người là không phải trong lòng vẫn chỉ có Vân Từ Xung, ba năm trước đây là vậy, ba năm sau vẫn như thế. Liệu trong lòng người có vị trí của ta không dù chỉ một chút. Người làm sao biết được ta muốn sống cuộc sống như thế nào, sao người chỉ biết ta chỉ ở thiên hạ chứ..."

Thanh âm thật thấp, nhưng có một sự nặng nề phát ra tận đáy lòng, làm Tiểu Nguyệt cảm thấy từng đợt đau đớn, nhưng mình có thể làm gì đây, dù sao bản thân chỉ có một. Tiểu Nguyệt trong nháy mắt cảm giác quanh thân bị một cảm giác vô lực khống chế, Vân Từ Liệt dần dần lại gần nàng, thanh âm cũng càng ngày càng thấp, sau cùng biến mất bên miệng khi hai người kề nhau. Nụ hôn của Vân Từ Liệt thể tới ào ạt, mang theo một loại tuyệt vọng muốn phá hủy tất cả cùng không cam lòng. Tiểu Nguyệt bị cảm xúc này của y làm xúc động thật sâu, quên mất cả phản kháng, có lẽ trong lòng cũng không muốn phản kháng. Ít nhất một khắc này, Tiểu Nguyệt muốn toàn tâm toàn ý cảm nhận y, lúc này, Tiểu Nguyệt thật sự tin tưởng Vân Từ Liệt yêu nàng, rất yêu nàng, nhưng thế gian làm gì có chuyện trọn cả đời đường.

Cái hôn này hết sức triền miên, không biết qua bao lâu, Vân Từ Liệt mới dần dần buông nàng ra, ánh mắt trong trẻo mà vui sướng nhìn Tiểu Nguyệt nói: "Người cũng có chút thích ta phải không? Không phải ta ảo giác, ta có thể cảm nhận được!"

Tiểu Nguyệt cúi đầu thờ dài, bỏ qua con người trong sáng của y, không thể gạt đầu, Vân Từ Liệt đưa tay chuyển quá đầu nàng nói: "Như vậy người có thể vì một chút thích này mà lưu lại, ở cạnh ta hay không?"

Tiểu Nguyệt ánh mắt nhảy dựng, sững sờ nhìn y không nói một lời, con người Vân Từ Liệt nháy mắt âm xuống, cúi đầu trầm tư thật lâu sau, ngừng đầu hỏi: "Chữa khỏi bệnh của Kỳ Tiểu Nguyệt, cần bao lâu?"

Tiểu Nguyệt nghi hoặc ngó y một cái đáp: "Ít nhất nửa năm"

Vân Từ Liệt giống như hạ quyết tâm rất lớn nói: "Được! Như thế ta đáp ứng người, Có thể cùng Vân Từ Xung hoà đàm, giải quyết vấn đề hòa bình của Nghiêu Quốc, nhưng ta có một điều kiện"

Tiểu Nguyệt không hiểu ngừng đầu: "Cái gì?"

Vân Từ Liệt mỉm cười: "Cho ta nửa năm, trong thời gian này người không thể gặp Vân Từ Xung, cùng ta quay về Chiêu vương cung làm Vương phi của ta nửa năm. Yên tâm, ta sẽ không miễn cưỡng người, chỉ hy vọng có được người nửa năm cũng không tính là quá phận chứ. Không phải người cũng cần bức độc cho Kỳ Tiểu Nguyệt kia sao, nửa năm sau ta sẽ tha cho người, về sau đất gần trời cao tùy người bay lượn, như thế nào?"

Tiểu Nguyệt không khỏi kinh ngạc nhìn y, nghĩ nghĩ nói: "Được rồi, nhưng ta muốn viết một phong thư, người hãy sai người đưa đến cho Từ Xung, như thế thì ta liền cùng người quay về Tinh Thành"

Vân Từ Liệt lắc đầu nói: "Người cùng Kỳ Tiểu Nguyệt kia và Hách Liên Chi đi về trước. Ta ở đây hoà đàm". Vân Từ Liệt thoáng nhìn về mặt Tiểu Nguyệt có chút lo lắng, tức giận nói: "Yên tâm, ta sẽ không động vào Vân Từ Xung cùng Từ Mã gia. Cậu ta đã nói chuyện ân oán giữa phụ thân bọn họ cho ta nghe, cậu nói rất đúng, sinh tử đúng sai ta không có quyền bình luận, trước kia có lẽ ta không thể lý giải, nhưng hiện tại ta đã hiểu. Người ở trong đó, có đôi khi xác thực thân bất do kỷ, đúng sai liền do chính chúng quyết định, cậu nói phụ thân đến chết kỳ thật chỉ yêu một nữ nhân mà thôi"

Tiểu Nguyệt có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể đoán được, hẳn là do tình yêu, cúi đầu thờ dài nói: "Được rồi, ta ở Tinh Thành chờ người trở về. Đúng vậy, người nói đúng, ta nợ người một Vương Phi, thế thì dùng nửa năm này đáp lại cũng không tồi"

Chuyện cứ như vậy mà quyết định, có đôi khi cùng nhường một bước, có lẽ tất cả đều vẹn toàn. Tiểu Nguyệt để lại một phong thư, cùng bọn Hách Liên Chi khởi hành trở về Tinh Thành, mà Vân Từ Xung đứng ngồi không yên lo lắng chờ đợi. Cuối cùng cũng không có tin tức của Tiểu Nguyệt, lại có yêu cầu hòa đàm của Chiêu vương, Vân Từ Xung trong lòng có chút không yên. Đến ngày hẹn ba ngày sau, Vân Từ Liệt tự mình vào thành, trao đổi tại hoàng cung Thái Cực điện. Vô luận dân chúng hay binh lính nam bắc, đây đều là một tin tức đáng ăn mừng, dù sao ba năm chiến hỏa, mọi người đã không chịu nổi sức ép nào nữa, hòa bình là nguyện vọng của mọi người. Với chuyện Hoàng thượng là ai, từ trước đến nay vốn không phải vấn đề mà bọn họ quan tâm, những gì họ muốn là an cư lạc nghiệp, bình an sống qua ngày.

Đối với tin về Tiểu Nguyệt, Vân Từ Xung phải không ít ám vệ đi thăm dò nhưng đều tay không trở về, Vân Từ Xung lo lắng vô cùng, nhưng lại bận rộn công sự, thuyết phục phụ thân cũng không khó, bởi vì ngay vàng Hoàng đế đối với phụ thân vốn không có nhiều lực hấp dẫn. Còn Mẫu thân vẫn cực kỳ cố chấp, nhưng Chu Tấn giao cho hắn một phong thư đề nhờ hắn chuyển cho mẫu thân, mẫu thân xem xong, giống như trong nháy mắt toàn bộ ân oán đều trở nên bình thường, cũng không hỏi quốc sự, tình nguyện sống bình đạm cùng phụ thân trồng hoa đọc sách. Từ Mã tộc đã bị Vân Từ Liệt hại cho xuống dốc thê thảm, chỉ có Nguyệt Thành còn có chút thế lực, mà Từ Mã Chu đã sớm tại thời điểm Vân Từ Xung muốn cưới vợ, trở về Khánh An Đường ở Nguyệt thành, tiếp tục làm đại phu tào phúc cho dân.

Tất cả đều như nước chảy thành sông, từ lúc Tiểu Nguyệt trở về, mọi việc lộn xộn chỉ trong một đêm mà rõ ràng, mọi việc đều hướng về sự hoà bình mà phát triển, trừ bỏ không có tin tức nàng. Kỳ thật tính ra, ngôi vị hoàng đế vốn là của Vân Từ Liệt, dù sao quan niệm từ trước của Nghiêu Quốc là lập trưởng, hiện tại chỉ là vật quy nguyên chủ thôi. Chỉ cần có Tiểu Nguyệt ở đây, dù làm một kẻ buôn bán nhỏ thì thế nào chứ, nhưng Tiểu Nguyệt người đang ở đầu, chẳng lẽ người đã quên lời thề ước với ta rồi sao? Vân Từ Xung nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ Cúc Nguyệt các, yên lặng ngắm người.

Đã giữa tháng mười, Nghiêu Quốc Nhật thành hôm nay rất cực nghênh đón tin tức hòa bình, nguyệt quế toả hương, người người tấp nập, khiến cho Nguyệt thành yên tĩnh đã lâu nay lại đầy náo nhiệt và phồn hoa. Chính khắc giờ mao, cửa phía đông mở rộng, Vân Từ Xung cùng các quan lại đứng trang nghiêm ở cửa thành, nghênh đón Vân Từ Liệt sắp vào thành. Văn võ bá quan cũng không ngốc, đã sớm biết hoà đàm chỉ là hình thức mà thôi, hiện giờ Thái tử cùng Hoàng đế đã cam nguyện nhường ngôi, Chiêu vương vào thành, ý nghĩa thật sự là quân lâm thiên hạ thống nhất nam bắc, cho nên tất cả đều

tụ tập đông đủ.

Ba tiếng pháo mừng vang lên, Vân Từ Liệt dưới chiếc ô vàng chậm rãi đi đến, mặt sau đi theo mấy chục cấm vệ, đại quân vẫn hạ trại tại chỗ không tính vào thành. Người cười ngửa bên cạnh đi theo chính là Chu Tấn, đến chỗ cửa thành, Vân Từ Liệt đi xuống xe ngựa, hai bên dân chúng xem náo nhiệt đều tán thưởng không ngớt. Phong thái nổi bật dưới ánh mặt trời, Chiêu vương Vân Từ Liệt so với mặt trời càng chói mắt hơn, Vân Từ Xung có chút phức tạp nhìn bóng dáng y đang chậm rãi đến gần, thầm nghĩ, chẳng lẽ y giấu Tiểu Nguyệt đi rồi. Sở dĩ y thoải mái đáp ứng hoà đàm như vậy, do Tiểu Nguyệt lại đồng ý điều kiện gì của y ư.

Vân Từ Xung cùng Vân Từ Liệt đứng đối diện nhau, gió sớm phất qua vật áo hai người, dân chúng Nhật thành cùng quan lại xung quanh đều bị tình cảnh trước mắt làm chấn động, hai người vô luận phong độ, dáng vẻ, khí chất hay là dung mạo đều rất xuất sắc, Hai tuần mỵ nam tử trăm năm khó gặp cùng đứng chung một chỗ, như một bữa thịnh yến hoa lệ diễn ra trước mắt mọi người, con người Vân Từ Liệt chớp lóe, cực kỳ ôn hòa thân thiết nói: "Xung đệ, đã lâu không gặp"

Vân Từ Xung tiến lên trước một bước, hai người ôm nhau cũng mở miệng kêu một tiếng: "Đường huynh"

Tiếng hoan hô của dân chúng hai bên vang dội, hai người tay trong tay một lần nữa đi lên xe ngựa. Chiếc xe dần dần xoay chuyển, đi qua đường phố nguyệt quế, chạy qua chiếc cầu dát ngọc tiến vào hoàng cung Nghiêu Quốc. Trong điện Thái Cực, Vân Từ Xung để Vân Từ Liệt ngồi ghế trên, giao công văn cùng thành trì phụ thuộc, sau cùng là Vân Diệp tự tay viết thư nhường ngôi, Vân Từ Xung nói: "Phụ thân không muốn rời khỏi Nguyệt Thành, vì vậy chính tay ta mang tới cho ngươi, mặt khác về Tư Mã nhất tộc"

Vân Từ Liệt mỉm cười tiếp tục: "Nguyệt Thành vẫn được phong cho Tư Mã tộc, từ hôm nay trở đi, Tư Mã tộc vẫn là đệ nhất tộc của Nghiêu Quốc"

Vân Từ Xung gật gật đầu, toàn bộ nghi thức hoàn thành, Vân Từ Xung cảm giác toàn thân nhất thời thoải mái hẳn, cũng trông rỗng khó nhin, nhìn lại bên người, nếu Tiểu Nguyệt ở đây thì thật tốt. Yên hội qua đi, tất cả mọi người lui ra ngoài, đại điện chỉ còn Vân Từ Liệt và Vân Từ Xung uống rượu, Vân Từ Xung có chút say, nhắc bầu rượu lên nói: "Đi, chúng ta đến Cúc Nguyệt các uống rượu. Trước kia ta thường xuyên cùng Tiểu Nguyệt uống rượu ở Cúc Nguyệt các trong Nguyệt Thành. Nha đầu kia thường không chống nổi tư lượng, uống một chút đã say. Thế nhưng năng khi say, thật sự mỵ lệ như ánh trăng ngoài cửa sổ "

Nói xong kéo Vân Từ Liệt ra khỏi hoàng cung, cung nhân ám vệ đều đi theo rất xa, đây là lần đầu tiên Vân Từ Liệt nhìn thấy Cúc Nguyệt các trong truyền thuyết, nghe nói cái ở Nguyệt Thành giống như đức cái ở đây. Trong bóng đêm, chỉ có hai tầng lầu các tinh xảo, nhưng mang một cảm giác âm áp, từ bước đầu tiên tiến vào sân có thể rõ ràng cảm giác được.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Buông tay

Vân Từ Liệt theo Từ Xung bước lên Cúc Nguyệt các, không nghĩ thoát nhìn nó xa hoa, khắp nơi lại hiển lộ sự tinh tế, nhưng đồng thời cũng không chói mắt, cơ hồ tùy ý có thể thấy được những dấu vết của hai người, ngày cùng ngồi, đêm cùng ngủ, thật sự là hoạn nạn có nhau. Vân Từ Liệt trong mắt xẹt qua tia âm đạm, nhìn Vân Từ Xung, nhất thời cảm thấy được tên này vận khí thật tốt, tổng kết nguyên nhân thất bại của mình, dường như bản thân bại bởi thời gian. Tính cách Tiểu Nguyệt tương đối chậm hiểu, cũng chỉ có cảm tình tích lũy tháng ngày mới có thể đi vào lòng nàng.

Vân Từ Liệt đưa tay sờ bức thư trong lòng, đầu óc không khỏi hiện lên một tia hy vọng xa vời, nếu Vân Từ Xung không thấy phong thư này, nửa năm sau có phải sẽ buông tha hay không? Ý nghĩ vừa lóe, Vân Từ Liệt nhất thời rụt tay trong lòng về. Vân Từ Xung ngồi ở giường êm bên cửa sổ nói: "Mời ngồi"

Vân Từ Liệt ngồi ở trên ghế đối diện hẳn, ngẩng đầu là cửa sổ đối diện, Vân Từ Xung đưa tay đẩy ra cửa sổ thủy tinh, một trận gió đêm lướt qua, mang hương thơm hoa quế tràn ngập phòng. Bên cạnh có một tờ cầm án, mặt trước là khúc nhạc, phía sau là một bài thơ không bằng trắc , không giống thơ, nhưng lịch sự tao nhã:

“Ta có một thoáng mộng mơ

Không biết chia sẻ cùng ai

Bao nhiêu bí mật trong đó

Muốn nói- nhưng ai người hiểu được

Ngoài song đêm khuya sương nặng hạt

Trong đêm hoa rơi thành mỏ cao

Xuân đến xuân đi không hình bóng

Uổng phí chiếc rèm mơ mộng

Sâu đậm tình này một mối

Nào ai có thể hiểu rõ

Nào ai có thể biết cho

Nào ai có thể gặp được

Để lại một thoáng mộng mơ'

Đắm chìm trong xa xôi, Vân Từ Xung nhìn y rồi nhìn chữ viết kia, vì thế khẽ cười nói: "Đây là Tiểu Nguyệt viết, nàng luôn có những ý nghĩ rất cổ quái. Lúc trước ta vẫn không rõ, nàng vì sao thích rèm lưu ly bên cửa sổ, thường xuyên gây nó, mãi đến khi nàng viết thứ này, ta mới hiểu được, hoá ra nha đầu kia trong lòng luôn mơ mộng, muốn ở bên người mình thích. Tựa như nàng viết, để lại một thoáng mộng mơ "

Ánh mắt Vân Từ Liệt chớp lóe, quay đầu nhìn thẳng Vân Từ Xung nói: "Người muốn nói gì, mục đích người dẫn ta tới đây, là muốn nói cho ta biết hai người rất tốt, đang khoe khoang sao?"

Vân Từ Xung cúi đầu thờ dài nói: "Ta có gì có thể khoe chứ. Ta đời này kiếp này, kiếp sau và kiếp sau nữa, cũng chỉ có một Tiểu Nguyệt mà thôi, cho nên mong người thành toàn"

Vân Từ Liệt cúi đầu cười khê, một lúc sau nói: "Người chắc chắn ta có thể thành toàn người sao, nếu ta trái lại muốn người thành toàn ta cùng Tiểu Nguyệt, người có thể làm gì"

Vân Từ Xung giương mắt nhìn thẳng y, rành mạch đáp: "Nếu người trong lòng Tiểu Nguyệt là người, như thế dù không buông tay, ta cũng sẽ thành toàn. Trải qua thời gian lâu như vậy, ta cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận, thật sự thích, thật sự yêu, là nhìn nàng được hạnh phúc. Nếu ta có thể mang cho nàng hạnh phúc, ta sẽ cố gắng hết sức ở cạnh nàng, nếu người khác có thể khiến nàng hạnh phúc, ta cam nguyện đứng phía sau nhìn nàng hạnh phúc"

Vân Từ Liệt nở nụ cười nói: "Người rất lợi hại, ta bội phục người. Thế nhưng người đã nói như vậy, để thời gian khảo nghiệm lời người nói đi. Được rồi, người không cần tìm nàng nữa, nàng ở Chiêu vương cung tại Tinh thành"

Vân Từ Xung không khỏi sùng sốt, ánh mắt nháy mắt trở nên u ám, trầm mặc nửa ngày mới nói: "Nàng lựa chọn đi Tinh Thành sao"

Vân Từ Liệt biết rõ hần hiểu lầm, cũng không giải thích, gật đầu nói: "Nàng đáp ứng làm Chiêu vương phi của ta"

Vân Từ Xung không khỏi lộ ra một tia thống khổ, thì thào nói: "Nói như vậy, nàng vẫn thích người"

Vân Từ Liệt cũng không trả lời, Cúc Nguyệt các nhất thời yên tĩnh vô cùng, chỉ có lá cây trong viện bị gió thổi trúng mà xào xạc vang lên, qua thật lâu, Vân Từ Xung mới nói: "Được! Nếu nàng lựa chọn người, ta ngày mai sẽ trở về Nguyệt Thành, người hãy đối với nàng thật tốt, nếu không..." Nói tới đây, rốt cuộc không nói được gì nữa: "Người đi đi, ta muốn một mình ở đây"

Vân Từ Liệt gật gật đầu xoay người xuống lầu, trước khi đi lại bỏ lại một câu: "Người không biết ta hâm mộ người nhiều bao nhiêu đâu"

Dứt lời, xoay người rời khỏi Cúc Nguyệt các, Vân Từ Xung không khỏi cười khổ, hâm mộ ta, vậy mà lại hâm mộ sự thất bại ấy của ta ư? Vân Từ Xung cảm thấy được lòng mình bị tin tức này trở nên rối loạn cực kỳ, đứng lên nhìn chung quanh một vòng, không khỏi thì thào nói: "Cuối cùng ta nắm giữ cũng chỉ là một giấc mộng dài mà thôi Tiểu Nguyệt, người nói đúng không?"

Ngày hôm sau Nghiêu Quốc Nhật thành cử hành long trọng đại điển đăng cơ, Vân Từ Liệt lên ngôi Hoàng đế, sử xưng Duệ Tông, cả đời thành tựu về văn hoá giáo dục võ công, chiến tích lỗi lạc, tạo nên một thế hệ thịnh thế, nhưng suốt cuộc đời đều không lập bất luận hậu phi nào. Có thể nói điều bí ẩn lớn nhất đối với lịch sử của Nghiêu Quốc, là lúc y bốn mươi tuổi, để Vân Nguyệt Diệu, con trai trưởng của đường đệ Nguyệt vương Vân Từ Xung làm con thừa tự phong làm Thái tử, mà người y sùng ái nhất lại là đứa con gái Vân Văn sáu tuổi do Nguyệt Vương Phi sinh ra, được phong làm Bảo Nguyệt công chúa. Bé nhận được muôn vàn sủng ái, từ nhỏ liền được ôm vào cung nuôi nấng, nhưng dù hai đứa con đều sinh sống ở trong cung, vợ chồng Nguyệt Vương cũng không đến hoàng cung Tinh Thành. Đây cũng trở thành một bí mật thiên cổ, thế nhưng đời sau, theo những gì để lại, rất nhiều văn nhân viết thành thoại bản lưu truyền trên phố, đó là một cố sự về tình yêu giang sơn và hạnh phúc, đương nhiên tất cả thứ này đều để sau này hãy nói.

Trước tiên nói về Vân Từ Xung tuyệt vọng trở về Nguyệt Thành, tuy được phong làm Nguyệt vương, nhưng có ích lợi gì, đã không có Tiểu Nguyệt, có tất cả năng lực này còn có ý nghĩa gì, trốn ở biệt viện, suốt ngày cũng không ra biệt viện nửa bước. Tiểu Nguyệt đương nhiên không biết gì cả, nàng đang bận rộn ở Nguyệt thành thương nghị như thế nào chế tạo ra dụng cụ để truyền máu và châm, Văn thánh rất lợi hại, không quá nửa tháng liền làm ra, tuy không thể so với hiện đại, nhưng cũng có thể dùng.

Nói đến truyền máu, liền không thể không nhắc tới một người, Hồ Từ. Gặp lại Hồ Từ, là Tiểu Nguyệt ngày hôm sau tới Tinh thành nhìn thấy, Hồ Từ cũng không chuyển ra khỏi tiểu viện kia, mà còn cùng vợ chồng Kỷ Thanh Sơn vẫn ở đấy như trước. Hồ Từ đã bái Võ thánh làm sư, đã không có sự đơn thuần lỗ mãng như trước, dường như ba năm đã khiến hắn trở nên thành thục, làm Tiểu Nguyệt vui mừng, đồng thời cũng có luyến tiếc. So với Hồ Từ biết lui biết tiến, Tiểu Nguyệt càng hoài niệm vị ca ca năm đó đã cho nàng sơn tra hoang dã, tuy ngây thơ nhưng rất vui vẻ. Tiểu Nguyệt có thể nhìn ra, hắn đối với muội muội có một loại áy náy phát ra từ nội tâm, khiến hắn ước chừng quên mất, cuộc đời hắn không nên trải qua ở một căn nhà nhỏ nhoi thế này.

Tiểu Nguyệt tại Nhật thành cùng Văn Võ song thánh nói đơn giản kế hoạch của chính mình, đối với một Lam Hân Duyệt đột nhiên nhảy ra, bọn họ lúc đầu còn hoảng hồn về sau càng tiếp thu, cũng không mất nhiều thời gian, dù sao Hồ Tử cùng vợ chồng Kỳ Thanh Sơn biết Tiểu Nguyệt có thể cứu, cũng xem nàng như Bồ Tát sống. Tiểu Nguyệt cũng ở tại tiểu viện này, ở gần với Hách Liên Chi, thuận tiện cùng hai vị sư phó thảo luận chế tác những thứ mà Tiểu Nguyệt cần. Chiêu vương Văn Từ Liệt đăng cơ, nhưng vẫn đem kinh đô đặt ở tại Tinh Thành, cho nên gần đây, không khí Tinh Thành đều sôi nổi âm ỉ, mặc kệ là dân chúng hay là quan viên, người người đều vui vẻ ra mặt.

Đối với Văn Từ Liệt cùng Văn Từ Xung nhanh như vậy liền trao đổi xong, Tiểu Nguyệt cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Gần tiểu viện là Di Nhiên đình, vẫn là nơi mà Tiểu Nguyệt thích nhất, hồ nước này, Tiểu Nguyệt cảm thấy như nàng đã về tới Phong Hoa học viện ở Nguyệt Thành. Ngần ngừ một tháng mà thôi, Tinh Thành đã vào cuối thu chuẩn bị bước vào đầu đông, thời tiết khá giống với thành thị ở hiện đại nơi Tiểu Nguyệt lớn lên, có khô ráo rét lạnh, không biết nơi này có tuyết rơi hay không? Trên mặt hồ dày một làn sương mỏng, từ góc độ của Tiểu Nguyệt, trông như linh khí tụ hợp. Trên vai chột nặng, Tiểu Nguyệt quay đầu, là ánh mắt sáng rực của Hách Liên Chi, trên người là áo choàng mà y phủ thêm, Tiểu Nguyệt ánh mắt chớp lóe nói: "Hoá ra là Hách Liên tiên sinh. Cám ơn, mời ngồi"

Hách Liên Chi ngồi đối diện Tiểu Nguyệt, trầm mặc nửa ngày nói: "Đã trễ thế này, ngươi ở trong này sẽ nhiễm phong hàn"

Tiểu Nguyệt cúi đầu nở nụ cười hai tiếng, ánh mắt dời đi, tiếp tục nhìn mặt hồ, chỉ một ngón tay nói: "Ngươi xem nơi đó hơi sương mờ mờ, giống như ngăn cách là Bồng Lai tiên cảnh trong truyền thuyết, thật đẹp!"

Hách Liên Chi thì thầm nói: "Bồng Lai tiên cảnh, chẳng lẽ ngươi đã từng đến đấy"

Tiểu Nguyệt đáp: "Có lẽ thế"

Bốn phía một mảnh yên lặng, hai người cũng không nói gì, trong đình nhất thời có một bầu không khí rất kỳ quái, Hách Liên Chi lẳng lặng đánh giá Lam Hân Duyệt đột nhiên xuất hiện. Từ khi nàng xuất hiện, Văn Từ Liệt hoàn toàn bỏ mặc Tiểu Nguyệt đang sinh bệnh, mà còn tiếp xúc nhiều với nàng, Hách Liên Chi phát hiện, nàng và Tiểu Nguyệt nhạy bén thông minh của ba năm trước đây rất giống, cùng thông minh, cùng nhạy bén như nhau, trừ bỏ dung mạo hoàn toàn khác. Nhiều khi, vẻ mặt nàng sững sờ, cơ hồ đều giống Tiểu Nguyệt, thậm chí so với Kỳ Tiểu Nguyệt chân chính càng giống Kỳ Tiểu Nguyệt hơn. Hách Liên Chi biết chính mình có chút nói năng lộn xộn, nhưng loại cảm giác này, theo từng ngày cùng nàng thân cận, càng trở nên rõ ràng. Y phát hiện ánh mắt của mình đang dần dần bị nàng hấp dẫn, giống như trước đây ở chỗ cây nấm bụi, hay như lúc trong rừng hoa đào.

Qua không biết bao lâu, Hách Liên Chi mở miệng: "Ngươi là ai? Ngươi từ đâu tới"

Thanh âm có chút khàn khàn u ám, nhưng lại làm Tiểu Nguyệt hoảng sợ, quay đầu nhìn thẳng y, phát hiện Hách Liên Chi lúc này nhìn mất mình, nghi hoặc như ba năm trước đây, cơ hồ giống như đúc, Tiểu Nguyệt không khỏi hiện lên một tia miễn cưỡng ý cười nói: "Cái gì là ai, ta là Lam Hân Duyệt, là đại phu chữa bệnh cho Kỳ Tiểu Nguyệt, tiên sinh có ý gì"

Hách Liên Chi ánh mắt chớp lóe, dời ánh mắt khỏi nàng, quay đầu đưa ánh mắt nhìn ra hồ nói: "Thật có lỗi, nhớ tới một người bạn cũ mà thôi, vài điểm ngươi rất giống nàng"

Tiểu Nguyệt không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mình cùng Hách Liên Chi cho dù vào ba năm trước, cũng chỉ là bằng hữu và tri kỷ đi. Hách Liên Chi đứng lên nói: "Đêm đã khuya, ngươi cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi, dù sao ngày mai là bắt đầu thay máu bức độc"

Tiểu Nguyệt quay đầu nhìn y, y quay lưng lại, không nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt Hách Liên Chi, Tiểu Nguyệt cúi đầu thở dài nói: "Tiên sinh về trước đi, ta ở trong này một lát sẽ về"

Hách Liên Chi chấp chấp tay, đi ra ngoài, theo đường mòn chậm rãi đi trước, đi tới một hồi quay đầu nhìn lại, nàng ôm đầu gối ngồi ở rào chắn, nhìn mặt hồ, có một loại tưởng niệm dập dờn xung quanh nàng. Nàng đang nghĩ đến ai, Văn Từ Xung hay lại là Văn Từ Liệt, tựa như khi ở Cầu Vòng trấn, khi đó nàng nhìn cầu vòng ngân ngời. Sắc mặt Hách Liên Chi tối sầm lại, vô luận là Kỳ Tiểu Nguyệt của ba năm trước đây, hay là Lam Hân Duyệt của ba năm sau, dường như cùng mình chỉ có duyên không phận, ngẩng đầu lên, một vầng trăng cong trên trời lẳng lặng soi sáng, tuy sáng trong lại cao cao tại thượng, chỉ có thể trầm mình trong ánh trăng, không thể lại gần, càng không thể nắm trong tay. Cúi đầu thở dài, Hách Liên Chi xoay người rời đi.

Ngày hôm sau, kiệu của Chiêu vương vào Tinh Thành, mà Tiểu Nguyệt giải phẫu đổi máu trên cơ bản cũng thành công, về sau cần phải kiên nhẫn, Tiểu Nguyệt để cho thái y dùng thuốc đông y giải độc phụ trợ, mà với chỉ số thông minh của nàng ta, Tiểu Nguyệt biết, nàng dù sao thật sự chỉ mới chín tuổi thôi, đợi một thời gian cũng sẽ lớn lên, chỉ chậm bảy năm so với người bình thường mà thôi. Văn Từ Liệt sau khi trở về, Tiểu Nguyệt vào thiên điện trong Tàng Nguyệt cung ở, cùng Văn Từ Liệt ở chung một cung điện, nhưng là hai phòng, mà Văn Từ Liệt quả thật rất có phong độ, giống như hoà đảm đã giảm bớt sự tàn nhẫn trong y, y trở nên ôn nhu và hoà nhã, tâm tình vô cùng tốt, cùng Văn Từ Liệt sớm chiều ở chung như vậy, cực kỳ khiến người ta thoải mái, không có áp lực.

Cùng y tiếp xúc lâu, Tiểu Nguyệt phát hiện, trừ bỏ trí tuệ mang binh, y cũng là một người đa nghệ, y biết đánh đàn, vẽ tranh, cũng đọc qua rất nhiều điển tịch, là một người bác học, trừ bỏ bá đạo, y kỳ thật là nam tử cực kỳ dịu dàng. Tiểu Nguyệt nghĩ nếu như gặp được Văn Từ Liệt trước, bản thân có lẽ thật sự sẽ yêu y không chừng, đáng tiếc cuộc đời không có chữ nếu.

Vốn ước định thời gian nửa năm, vào tháng thứ ba, Tiểu Nguyệt liền biết chính mình sẽ nuốt lời với Văn Từ Liệt, bởi vì thân thể phản ứng cực kỳ rõ ràng, nói lên Tiểu Nguyệt đã mang thai. Tiểu Nguyệt sờ sờ bụng mình, không khỏi cảm thấy cực kỳ thần kỳ, nơi này có một sinh mệnh a, tuy không cảm giác được, nhưng nó quả thật tồn tại. Văn Từ Liệt đi tới, sắc mặt không đoán rõ tâm trạng, nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt nháy mắt phát ra ánh sáng của một người mẹ, tiếc nuối mà tuyệt vọng, nhưng cũng chỉ có thể chúc phúc. Giờ khắc này, y cảm thấy Văn Từ Xung thật sự lợi hại hơn mình nhiều, chỉ đứng nhìn nàng hạnh phúc, thật sự rất khó. Cúi đầu thở dài, dù sao nàng cũng ở bên mình ba tháng, ba tháng vui vẻ nhất trong đời này, bản thân y có thể dựa vào nó để sống hết quãng đời còn lại. Văn Từ Liệt từ trong lồng ngực lấy ra phong thư của Tiểu Nguyệt, đặt ở trên bàn trước người nàng nói: "Thật

có lỗi, lúc ấy nhìn đến Cúc Nguyệt các cửa các người, ta ghen tị cực kỳ, phong thư ta giữ lại, người tự mình giao cho hân đi. Người đi đi, ta để người đi, về sau ta cảm tâm tình nguyện chúc người cả đời không ưu phiền. Nhưng dù sao người cũng không theo đến cuối cùng, đưa trẻ đầu tiên trong bụng người, nếu là nam, ta sẽ phái người ôm vào cung nuôi, nhận làm Thái tử. Nếu là nữ ta cũng lấy, xem nàng như công chúa của ta, coi như là người bồi thường cho ta đi"

Tiểu Nguyệt cúi đầu nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn y: "Nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau."

Câu nói kế tiếp thật sự nói không nên lời, có chút nghẹn ngào, Vân Từ Liệt đặt tay lên eo nàng, găt gao ôm chặt trong ngực, môi bên tai nàng kiên định mà bá đạo nói: "Nếu có kiếp sau, người nhất định là của ta, chỉ của mình ta thôi."

* Trích đoạn bài hát trong phim Nhất liêm u mộng- Một thoáng mộng mơ của Quỳnh Dao

Tôi có một thoáng mộng mơ

Không biết chia sẻ cùng ai

Bao nhiêu bí mật trong đó

Muốn nói- nhưng ai người hiểu được

Ngoài song đêm khuya sương nặng hạt

Trong đêm hoa rơi thành mỏ cao

Xuân đến xuân đi không hình bóng

Uổng phí chiếc rèm mơ mộng

Sâu đậm tình này một mối

Nào ai có thể hiểu rõ

Nào ai có thể biết cho

Nào ai có thể gặp được

Để lại một thoáng mộng mơ

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Hạnh phúc

Nguyệt Thành Cúc Nguyệt các, không bước vào sân, có thể nghe thấy tiếng đàn róc rách truyền đến,

"Núi có cây nhưng cây lại có cành, lòng yêu người người có biết chăng"

Một khúc Việt Nhân ca mang theo tịch mịch và tưởng niệm lướt qua nhánh cây ngoài cửa sổ, lượn lơ trong không trung, lộ ra một loại thê lương khó có được. Ngoài cửa sổ tuyết mịn phát phơ, theo gió chậm rãi bay xuống, rơi vào trên ngọn cây nháy mắt liền không thấy tung tích, Vân Từ Xung đứng lên đi đến bên cửa sổ, thân hình gầy yếu lộ rõ vẻ thon dài. Nhớ rõ trước kia, khi đó cũng là tuyết rơi, cùng Tiểu Nguyệt thường xuyên hái mơ nấu rượu, từ lượng của nàng thường không lớn, cho dù là rượu gạo, nàng cũng một ly đã say, không thể miêu tả được say như thế nào, chỉ có thể nói là đang say, miệng sẽ ngậm nga một vài câu đồng dao không biết tên, còn có một vài câu thơ tình điệu: "Ca vui bên ly rượu đầy, đời người thắm thoát thảng ngay được bao. Hỡi thăm quán rượu đâu à, mục đồng chỉ lối Hạnh Hoa thôn ngoài. Bò đào rượu rót chén lưu ly, muốn uống tỳ bà giục ngựa đi. Từ mới một vắn rượu một be, khí trời năm ngoái gác đình xưa. Đêm nay tỉnh rượu nơi nào, bến liễu lúc trăng tàn gió rét. Tất cả câu thơ đều về rượu" (1,2,3,4)

Vân Từ Xung thích nhất một bài thơ ngắn nọ: "Vừa xong rượu lục nghị. Hòa lò đất đồ lung. Trời hôm muốn mưa tuyết. Uống một chén chơi không" (5)

Ý cảnh rất tao nhã lại bình yên, Vân Từ Xung đẩy cửa sổ, từng đợt hương thơm hỗn loạn mát rượi của mai vàng truyền vào, thấm vào lòng người. Trong viện một gốc cây mai già chồi ra, trên chạc cây nở rộ từng đoá nhỏ vàng rực, không điểm lại thơm ngát xa xưa, tựa như người kia ẩn sâu trong trí nhớ mình, kiêu ngạo cũng không khinh người. Hân cúi đầu, không khỏi sùng sốt, trong mắt hiện lên không tin nổi, bình tĩnh nhìn bóng dáng trong viện, nàng có chút gầy yếu, khuôn mặt mang đầy phong trần, giống như đi đường thật lâu.

Vân Từ Xung cúi đầu đóng chặt mắt, lần nữa mở cửa, trong lòng không khỏi liên tục cười khổ, có lẽ chính mình lại mơ mộng hão huyền rồi, nhưng là

không phải, lại mở mắt ra, nàng vẫn như cũ đứng ở đó không nhúc nhích, thân thể đơn bạc trong gió tuyết lại càng thêm phiêu diêu, trong mắt ánh mắt lóe ra ánh sáng sáng ngời hơn sao, nhìn Vân Từ Xung, trên mặt hiện lên một nụ cười ôn nhu khê khàng.

"Từ Xung, ta đã trở về"

Bóng dáng Vân Từ Xung cơ hồ lập tức biến mất bên cửa sổ, thời điểm Tiểu Nguyệt hoàn hồ , đã được ấm áp ôm vào trong lòng, hơi thở quen thuộc xông vào mũi, Tiểu Nguyệt còn chưa kịp tỉ mỉ cảm nhận, đã bị kéo ra, một bàn tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ánh mắt Tiểu Nguyệt chìm đắm vào đôi mắt thâm sâu kia. Ánh mắt y không ngừng lóe ra, môi mỏng hơi hơi mở, cúi đầu nói: "Người đã trở lại, Tiểu Nguyệt. Người thật sự trở lại, ta không phải nằm mơ đúng không?"

Tiểu Nguyệt hiện lên một tia áy náy, nghĩ muốn gạt đầu, lại phát hiện cằm vẫn bị khống chế trong tay hắn, Tiểu Nguyệt kiễng chân lên, chậm rãi kẻ sát vào hắn nói: "Đừng vậy, ta đã trở về, toàn bộ không phải là mộng. Từ hôm nay trở đi, ta cũng không rời khỏi người nữa, Từ Xung"

Nói xong, môi nhẹ nhàng chạm lên đôi môi mỏng của hắn , trên môi cảm giác ấm áp, khiến cho hốc mắt Vân Từ Xung nóng lên, dùng hết sức lực hôn sâu lên môi nàng. Hoà lẫn nước mắt vào nụ hôn, ấm nóng mà triền miên.

Trong tay áo thân thương chén ngọc, ngày nào đó chẳng tụy lụy say

Mưa lay dương liễu lầu Tầm Nguyệt, hát nhìn đào hoa chút sạch này

Biệt ly rồi mong ngày tái ngộ. Mấy lần mơ thấy được bên người. Đêm soi gương phấn dặm son đôi, ngày trùng phùng xin đừng là mộng (6)

Triền miên một hồi, thời gian như cô đọng ở giờ khắc này, thể xác và tinh thần gặp lại, linh hồn hoà hợp, khiến cho toàn bộ chân thật mà lại như mộng ảo. Ngoài cửa sổ đã trở nên trắng xoá, tia nắng ban mai sáng ngời phá mây mà ra, chiếu vào bức rèm che trên cửa sổ lưu ly, chiếu ra một mảnh ánh sáng ngọc chói mắt. Vân Từ Xung cúi đầu nhìn, Tiểu Nguyệt mệt mỏi đã ngủ, trên mặt vẫn lưu lại dư vị tình cảm mãnh liệt vừa qua, vành mắt có chút đen, nàng quá mệt mỏi. Vân Từ Xung cầm cổ tay nàng, nghĩ muốn đem nàng ôm chặt vào lòng, mạch đập dường như có chút dị thường, Vân Từ Xung sùng sốt, cầm lên cổ tay nàng cẩn thận bắt mạch, nửa ngày, trong ánh mắt xẹt qua một tia kinh hi, ánh mắt trượt đến bụng dưới bằng phẳng của nàng, bàn tay ấm áp đặt lên đó, không cảm giác được, nhưng quả thật có một tiểu Tiểu Nguyệt hoặc là tiểu Từ Xung đã tồn tại bên trong.

Vân Từ Xung không khỏi có chút tự trách, nếu biết, chính mình vừa rồi sẽ càng ôn nhu hơn, cẩn thận lòng xong mền tợ, Từ Xung đưa tay nhặt lên phong thư rơi trên mặt đất mờ ra, không khỏi khẽ cười , không viết cái khác, chỉ có đơn giản mấy câu: "Tình này nếu đã mãi lâu dài, há cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều. Có việc trì hoãn, tin tưởng ta. Mừng mười tháng mười, Tiểu Nguyệt chấp bút."

Hoá ra nàng không quên lời thề của hai người, hoá ra chính mình thật sự không phải công dã tràng, cảm tạ trời, cảm tạ Vân Từ Liệt. Vân Từ Xung cơ hồ nháy mắt liền tha thứ Vân Từ Liệt lừa gạt hắn, dù sao muốn quên Tiểu Nguyệt nói thật quá khó khăn.

Nghiêu Quốc Duệ Tổng mười năm sau, Nguyệt Vương Phủ Cúc Nguyệt các, bọn hạ nhân qua lại ra vào không ngừng. Bên ngoài Cúc Nguyệt các, Vân Từ Xung cũng không định chỉ được đi tới đi lui, nồn nóng mà ngồi bất an, bên người có một bé trai ước chừng tám chín tuổi, nhàn nhã ngồi trên ghế đá trong sân, thấy bộ dáng Vân Từ Xung bận rộn đi tới đi lui, không khỏi trợn trắng mắt nói: "Con nói này phụ thân đại nhân, người khản trương sao? Loại chuyện một sinh hai hồi phục, tính cả lần này, người đã trải qua ba lần rồi, lại vẫn hoảng hốt như vậy, không biết là thật kỳ quái ư?"

Vân Từ Xung quay đầu liếc nó một cái, đứa con lớn nhất này của hắn tính tình thật sự cùng đương kim Hoàng thượng Vân Từ Liệt ngày càng giống nhau, tựa như Tiểu Nguyệt thường xuyên nói cái từ gì, là gì nì, phúc hắc! Đúng rồi, là phúc hắc! Từ nhỏ bị Vân Từ Liệt nuôi ở trong cung, đã bị tên kia đồng hóa. Nói thật, Vân Từ Xung đến bây giờ đối với Vân Từ Liệt vẫn luôn lo lắng, dù sao đã mười năm , hậu cung lại vẫn rối rắm tuếch, làm Tiểu Nguyệt thường xuyên cảm thấy áy náy. Vân Từ Xung đến bây giờ vẫn không rõ, hẳn rõ ràng là tên hoa hoa công tử nổi tiếng cả nước, sao chớp mắt lại trở thành Liễu Hạ Huệ, mỹ nhân trong lòng vẫn không loạn rồi? Điều này làm Vân Từ Xung lúc nào cũng thấy đứng ngồi không yên, thấy bất an, cho dù tính cả cái thai này, mười năm, Tiểu Nguyệt đã sinh ba đứa, thế nhưng hai đứa trước chỉ biết quấy rối hoặc dờ dờ đáng ghét cướp người của hắn.

Từ Xung luôn nhớ rõ hai mươi năm trước, Tiểu Nguyệt sáu tuổi kia, hai bím tóc và đôi mắt sáng trong lưu chuyển, linh khí bức người, nếu sinh một bé gái giống Tiểu Nguyệt thật tốt. Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa sậu tới một bé trai, bộ dáng năm sáu tuổi, hai bím tóc nhỏ đáng yêu vô cùng. Bé vừa bước đến, thấy Vân Nguyệt Diệu đang ngồi một bên, không khỏi lập tức đem nét mặt buồn bực thu lại tám chín phần. Vân Nguyệt Mân dưới sự sủng ái của Từ Mã Chu, cơ hồ đã biến thành tiểu bá vương, bé không sợ mẫu thân ôn nhu, lại càng không sợ phụ thân hoà nhã, chỉ sợ mỗi Vân Nguyệt Diệu mấy tháng mới trở về một lần, tựa như chuột thấy mèo, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Nguyệt Mân thấy Vân Nguyệt Diệu, vội vàng đứng vững chào hỏi: "Đại ca"

Vân Nguyệt Diệu nhìn tiểu đệ liếc mắt một cái, nhặn mày nói: "Sách lần trước ta dạy người thế nào rồi, cha mẹ không rảnh quản người, tính tình bướng bỉnh của người cũng vì thế mà thành. Đi, tới thư phòng ta kiểm tra thử"

Nguyệt Mân không khỏi nghiêng đầu, đem ánh mắt cầu cứu gắt gao nhìn chăm chăm phụ thân ở cửa, thế nhưng rõ ràng bé đã uống phỉ rồi, phụ thân trong mắt từ trước đến nay chỉ có mẫu thân, không khỏi uất ức chu mệnh, thầm nghĩ, sách kia nhiều chữ như vậy, sao có thể thuộc chữ, Tiểu Hồ của nhà cô Minh Nguyệt, hiện giờ tám tuổi còn chưa học đến, tự nhiên bắt bé học a. Lão Lục viện trưởng cùng mấy thầy râu bạc ở học viện Phong Hoa mỗi lần thấy bé đều thờ dài lắc đầu nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc không có tố chất của mẫu thân"

Bé thật sự không hiểu, mẫu thân vừa là Kỳ Tiểu Nguyệt lại là Lam Hân Duyệt, dường như nghe nói cũng không ai tưởng tượng được, nhưng không ai dám nghi ngờ, dù sao Hoàng đế đại bá cực kỳ bao che khuyết điểm đối với mẫu thân mình, không được có bất luận chữ bói gì truyền đến, cho nên mặc kệ mẫu thân là Kỳ Tiểu Nguyệt hay là Lam Hân Duyệt, đều là tám gương vĩnh viễn không người với tới của học viên Phong Hoa, Nghiêu Quốc đệ nhất tài nữ. Mặc dù có một mẫu thân lợi hại như vậy, Nguyệt Mân cũng cực kỳ tự hào, nhưng luôn luôn bị người khác kỳ vọng quá cao, như thế cũng thật không tốt, bởi vì bé chỉ hứng thú với bắn cung cười ngựa mà thôi. Lại nói có đại ca ưu tú như thế , không phải tốt sao, dù sao cha mẹ cũng chẳng mong

đội gì vào bé.

Đại ca rõ ràng lại không nghĩ như vậy, chắc chắn đã học xấu từ vị Hoàng đế đại bá trong cung kia, suốt ngày nghiêm mặt, thấy bé sẽ dạy dỗ, đối với bé nghiêm khắc cực kỳ. Nghĩ đến đây, Nguyệt Mân không khỏi có chút u oán liếc Vân Nguyệt Diệu một cái, Vân Nguyệt Diệu không khỏi bật cười, kỳ thật tiểu đệ có chút vẻ mặt rất giống với mẫu thân, đáng yêu khiến người khác không muốn truy cứu lỗi sai của nàng. Nó đã từng nhìn thấy vô số lần, mẫu thân gây họa xong, liền dùng ánh mắt như vậy nhìn phụ thân, phụ thân mỗi lần đều không đành lòng trách cứ nàng liên qua loa cho qua, tên nhóc này mấy cái khác tuy không giống mẫu thân, nhưng về mặt này, học giống mười phần, khiến Vân Nguyệt Diệu không khỏi mỉm cười.

Đúng lúc này, trong phòng truyền đến một tiếng khóc nỉ non thanh thúy của trẻ sơ sinh, ánh mắt Nguyệt Mân sáng lên nói: "Mẫu thân sinh tiểu muội muội, hôm nay đừng kiểm tra"

Vân Nguyệt Diệu không còn cách nào trọn mắt nhìn bé, đứng lên dắt tay bé nói: "Hôm nay tạm thời tha cho ngươi, đi thôi, chúng ta đi xem tiểu muội muội"

Mặc kệ là Vân Từ Xung hay hai huynh đệ, từ khi Tiểu Nguyệt bắt đầu mang thai, đều hi vọng là bé gái, quả nhiên một thai này khiến lòng người vui mừng, là một bé gái xinh đẹp. Vân Từ Xung khẽ liếc mấy đứa con một cái, liền vội vàng vào bên trong nhìn Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt nằm ở trên giường ngẫm thờ dài, chính mình sắp thành heo mẹ rồi, tính cả thai này, mười năm qua, bản thân vậy mà đã sinh ba đứa. Thế này ở hiện đại, quả thực như lên kế hoạch sinh một đội du kích, nhưng cái tên Vân Từ Xung kia dường như vẫn không hài lòng, chẳng lẽ mệnh của mình thật sự phải làm heo mẹ ư. Cảm giác những ngón tay nhẹ nhàng lay mờ hời cho nàng, Tiểu Nguyệt không khỏi trọn mắt, nhìn đến Vân Từ Xung không khỏi có chút dỗi nói: "Sau này ngươi không được đụng vào ta"

Vân Từ Xung biểu tình vốn rất đau lòng, nháy mắt trở nên có chút tà mị, cúi đầu đi nhanh đến gần nàng nói: "Không đụng vào ngươi, ta làm không được"

Nói xong thấp giọng thì thầm bên tai nàng một câu tư mật, Tiểu Nguyệt nhất thời hai gò má đỏ hồng, nghĩ đến vừa rồi khổ sở, không khỏi trừng mắt nói: "Nói cho ngươi, nếu ta lại mang thai, ta liền mang theo hài tử đi, đi Nhật thành Thuận hoa viện nhìn Hách Liên Chi"

Vân Từ Xung sắc mặt trầm xuống nói: "Ngươi dám"

Tiểu Nguyệt bĩu môi cường ngạnh nói: "Ta dám đấy, người ta cũng không muốn làm heo mẹ"

Vân Từ Xung không khỏi có chút đau đầu, nha đầu kia bị chính mình làm hư, ước chừng hai người trải qua quá nhiều cực khổ cùng suy sụp, mới một lần nữa cùng một chỗ, vì thế Vân Từ Xung đối Tiểu Nguyệt cơ hồ là ngoan ngoãn phục tùng, cũng bởi vì quá để ý, đôi khi quản lý quá nhiều, đôi khi nha đầu kia cũng sẽ bằng mặt không bằng lòng. Trước kia chính mình không có thủ đoạn quản thúc nàng, nhưng sau khi thành thân, Vân Từ Xung phát hiện ở trên giường trừng phạt nàng rất hữu dụng, thường thường nàng không nghe lời leo núi hái thuốc, hắn đều nom nớp lo sợ, nhớ rõ nàng từng nói, lần đầu tiên nàng đến nơi đây, là bởi vì một gốc thạch học lan sinh trường trên hóc đá. Về sau mỗi lần đi hái thuốc, Vân Từ Xung đều đi theo, còn nghiêm cấm nàng tiếp sát vách đá nguy hiểm, dù sao hắn không chịu nổi nỗi đau khi mất đi nàng lần nữa, hơn nữa sau khi lại cùng nàng hạnh phúc như vậy.

Thế mà nha đầu kia, luôn luôn thừa dịp hắn ra ngoài xem bệnh cho người ta, vụng trộm chuẩn bị đi hái thuốc, chính mình lại không đành lòng trách cứ nàng, đành phải ở trên giường nhỏ nhỏ cảnh cáo nàng một phen, mà cái loại cảm giác mê muội tận xương tủy này, hắn cũng cực kỳ thích. Nhưng nha đầu kia nói cũng có chút đạo lý, ba hài tử hắn là đủ rồi, đủ để đem nàng chặt chẽ giam cầm bên cạnh mình, kỳ thật để cho nàng không ngừng sinh, cũng là cảm giác sợ hãi không xác định sâu trong đáy lòng của Vân Từ Xung, luôn sợ vừa tỉnh ngủ nàng lại đi mất. Hắn không biết làm thế nào mới tốt, cảm thấy được giữa hai người mối liên quan càng nhiều, huyết mạch càng nhiều, mới càng bền chắc, thế cũng đủ rồi, lại cúi đầu cười nói: "Không đụng chạm ngươi ta làm không được, cơ mà về sau ta sẽ không để ngươi mang thai nữa, dù sao ba hài tử đã đủ nhiều"

Tiểu Nguyệt không khỏi hài lòng mỉm cười, Vân Từ Xung sờ sờ mặt nàng nói: "Ngủ đi, ngươi mệt rồi"

Tiểu Nguyệt lúc này mới cảm giác từng đợt một mũi dâng trào, ngáp một cái, trằm trằm ngủ mất, Vân Từ Xung ngắm nàng thật lâu, mới kéo mền tơ cho nàng, ra khỏi phòng ngủ đi ra ngoài xem con mình. Trên giường bày một cái tã lót nhỏ nhỏ, Vân Nguyệt Diệu cùng Nguyệt Mân hai huynh đệ đang canh giữ ở bên giường, nhìn đứa bé mới sinh quấn trong tã lót đến gần người, Nguyệt Mân nhỏ giọng nói: "Muội muội xấu quá đi..."

Vân Nguyệt Diệu vỗ vỗ đầu bé nói: "Xấu cái gì, khi ngươi mới sinh cũng y như vậy đó"

Nguyệt Mân nghiêng nghiêng đầu: "Muội muội thật sự quá nhỏ, nhìn kìa, ánh mắt muội ấy động đậy"

Vừa nói, mí mắt đứa bé giật giật mấy cái, quả nhiên mở mắt, Nguyệt Mân hoan hô một tiếng: "Ngươi nhìn đi, ánh mắt muội ấy thật đẹp, giống mẫu thân, đen sẫm, trong trong"

Vân Từ Xung đi tới cúi đầu nhìn, quả nhiên, bé gái đã mở mắt ra, ánh mắt rất giống, tò mò đánh giá ba người bên giường, con mắt linh hoạt chuyển động vài cái, ánh mắt lưu chuyển loá mắt. Tiểu Nguyệt Mân nói rất đúng, đứa nhỏ này ánh mắt rất giống Tiểu Nguyệt ngày đầu tiên hắn thấy.

Vân Từ Xung ôm cả hai đứa con trai, nhìn bé con trong tã lót, còn có Tiểu Nguyệt trong phòng ngủ, nhất thời cảm giác chính mình thật may mắn, có thể từ hoạn nạn có nhau, có hai đứa con thông minh và nghịch ngợm, còn có bé gái đang nắm tay chọt cười khanh khách lên kia, hạnh phúc thật ra chính là những thứ này đi, tuy bình thân lại đầy ý nghĩa.

(1)Ca vui bên ly rượu đầy

Đời người thấm thoát tháng ngày được bao

(2)Trích đoạn bài thơ Thanh Minh của Đỗ Mục

Hỏi thăm quán rượu đầu à

Mục đồng chỉ lối Hạnh Hoa thôn ngoài

(3)Trích đoạn bài thơ Lương Châu Từ

Bỏ đào rượu rót chén lưu ly

Muốn uống, tỳ bà giục ngựa đi

(3)Trích bài thơ Hoán Khê Sa của Ân Thủ

Từ mới một vắn rượu một be

Khí trời năm ngoái gác đình xưa

(4)Trích bài thơ Vũ Lâm Linh của Liễu Vĩnh

Đêm nay tỉnh rượu nơi nào

Bến liễu, lúc trăng tàn gió rét

(5) Trích bài thơ Vãn lưu thập cửu của Bạch Cư Dị

Vừa xong rượu lục nghị

Hòa lò đất đỏ lung

Trời hôm muốn mưa tuyết

Uống một chén chơi không

(6) Trích đoạn bài thơ Chá cô thiên của Yến Kỳ Đạo

Trong tay áo thân thương chén ngọc, ngày nào đó chẳng tủy lủy say

Mưa lay dương liễu lâu Tâm Nguyệt, hát nhìn đào hoa chút sạch này

Biệt ly rồi mong ngày tái ngộ. Mấy lần mơ thấy được bên người. Đêm soi gương phấn dặm son dôi, ngày trùng phùng xin đừng là mộng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ngoại truyện

Ngoại truyện

"Tháng ba cỏ mọc, oanh bay

Trên đê liễu rủ, xuân say hương lòng

Trẻ con nghỉ học về đồng

Thả diều cùng với gió đông trong làng"

Nghiêu Quốc Duệ Tổng mùa xuân năm hai mươi sáu, xuân ở Tỉnh Thành tuy kém Nguyệt Thành về vẻ đẹp mê người cùng tinh xảo, nhưng cũng phồn hoa rực rỡ, cảnh xuân tươi đẹp. Con sông duy nhất ở Tỉnh Thành sông Tỉnh Nguyệt, một kênh đào mới được làm xong vài năm, nghe nói xuất phát từ bút tích của Nghiêu Quốc đệ nhất tài nữ Kỳ Tiểu Nguyệt, trải qua hơn mười năm mới hoàn toàn làm xong. Khởi nguồn từ hồ nước bên trong hoàng cung Tỉnh Thành, từ phía nam đến Nguyệt Thành, trên đường cùng sông Tỉnh Nguyệt giao thoa, xuyên qua nam bắc, khiến cho Tỉnh Thành cùng Nguyệt Thành nếu đi thuyền mà nói, mấy ngày liền có thể tới, thuận tiện mau lẹ rất nhiều.

Mà kênh đào này, được Duệ Tông Văn Tử Liệt đặt tên là Tư Nguyệt. Cái tên này, ở dân gian có rất nhiều cách nói, tuy mỗi người một cách nói nhưng nhân vật chính chỉ có một người, Kỳ Tiểu Nguyệt, duy chỉ Kỳ Tiểu Nguyệt, tại Nghiêu Quốc cơ hồ mọi người đều biết, chuyện xưa của nàng được lưu truyền rộng rãi, nghe nói nàng không phải người Nghiêu Quốc mà là đến từ một chốn Bồng Lai tiên cảnh thần bí, đến thế gian trải qua tình kiếp. Kỳ Tiểu Nguyệt trước đây cùng Nguyệt Vương Phi Lam Hân Duyệt sau này thật ra là một người, tuy nhiên không thể lý giải, nhưng chuyện của nàng là điều cấm kỵ ở Nghiêu Quốc, cho dù người là Hoàng thân quốc thích hay người buôn bán nhỏ, lén lút nghi ngờ thân phận hai người giống nhau liền bị xử trảm, cho nên tuy đều biết, nhưng không ai dám nói ra nghi vấn trong lòng.

Thủ đoạn của Hoàng đế Văn Tử Liệt ai cũng không dám thử, mà thiên hạ còn biết rõ, hậu cung Hoàng đế bệ hạ trống không, không có bất kỳ hậu phi nào, y trải qua cuộc sống khổ hạnh như tăng ni, tuy của cải khắp thiên hạ lại vẫn chỉ nhớ đến Tiểu Nguyệt ở Nguyệt Thành kia, thậm chí Thái tử, mọi người đều biết là đứa con cả do Nguyệt Vương Phi sinh ra, từ nhỏ được nuôi dưỡng ở trong cung. Thế nên Kỳ Tiểu Nguyệt cũng tương tự như Hoàng hậu không mũi ở Nghiêu Quốc, tuy không lên ngôi, nhưng Hoàng đế bệ hạ đã dùng hành động của y, tỏ rõ trước thiên hạ, cuộc đời này trừ bỏ Kỳ Tiểu Nguyệt, y sẽ không cưới bất luận hậu phi nào, thà thiếu cũng không nguyện cầu toàn.

Đương nhiên với dân chúng Nghiêu Quốc, lòng kính trọng đối với Kỳ Tiểu Nguyệt là phát ra từ nội tâm, nàng ở Duệ Tông năm thứ sáu năm, trải qua thiên tai dâng lên đề nghị trồng cây chắn lũ, hơn nữa đem dược liệu của Khánh An Đường cho vay không đòi lại, sai người sao chép một cuốn phương pháp phòng ngừa tật bệnh đơn giản, cùng thảo dược có thể tùy ý thấy ở mọi nơi, khiến cho ôn dịch và hồng thủy rất nhanh được khống chế. Nàng viết thư cho Hoàng đế, thi hành chế độ ruộng đất, miễn thu thuế, cùng toàn bộ những biện pháp có lợi cho dân chúng, hơn nữa phát minh lại giống lúa nước, khiến cho Nghiêu Quốc trên dưới phồn hoa giàu có và đông đúc, nàng là tiên nữ trong lòng dân chúng Nghiêu Quốc, là vàng trắng sáng của Nguyệt Thành.

Nghe nói sông Tư Nguyệt chính là do Hoàng đế Văn Tử Liệt, không thể chịu đựng được đường nam bắc cách trở, mà nhanh chóng làm thành đường thủy cho thuận tiện. Hoàng đế bệ hạ hàng năm vào tháng giêng ngày mười năm tất nhiên sẽ xuôi nam, ngày mười năm tháng giêng ở Nguyệt Thành sẽ phóng pháo hoa vào đêm, cơ hồ chiếu sáng nửa Nghiêu Quốc. Mà chỉ có ngày này, Kỳ Tiểu Nguyệt sẽ đứng ở bên hồ Nguyệt Thành xem đèn ngắm trăng, cả đêm thưởng thức pháo hoa trên không trung, mà đối diện là hành cung của Hoàng đế bệ hạ, Hoàng đế cũng sẽ đứng ở trên đài cao của hành cung suốt đêm, nhìn đèn ngắm trăng, y nhìn không phải pháo hoa đầy trời, mà là bóng dáng thanh tú dưới pháo hoa sáng ngời kia.

Đây là chuyện mà mọi người đều biết, mà Nguyệt Vương Văn Tử Xung cũng chỉ có đêm đó sẽ không ở bên cạnh Kỳ Tiểu Nguyệt. Cho nên sông Tư Nguyệt, dân chúng đặt cho một cái tên khác là sông Tương Tư. Hiện giờ là tháng tư ở Tinh Thành, bên bờ sông Tư Nguyệt, gió xuân ủa vào mặt, một thiếu nữ cầm trong tay một con điều mỹ nhân rất to, đang vừa ôm vừa chạy rất nhanh, gió xuân lay động sợi tóc thả xuống bên dưới nàng, mềm mại như liễu rủ lay động theo gió bên bờ sông. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thanh tú đỏ rực, đón ánh mặt trời đáng yêu vô cùng, mặc trên người là một bộ váy dài màu trắng thêu chỉ bạc, dưới ánh mặt trời lóe sáng loá mắt. Phía trên là áo ngắn đỏ tươi, bên tai đeo khuyên tai minh châu, trên đầu là trâm minh châu, vừa thấy liền biết vô giá.

Nàng bộ dáng không tính cực kỳ kinh diễm, nhưng lại thanh tú vô cùng, hơn nữa một đôi mắt sáng trong, như hai viên bảo thạch rực rỡ phát quang. Bộ dáng nàng không lớn xem ra khoảng mười lăm mười sáu, hoạt bát mà duyên dáng yêu kiều, phía sau cách đó không xa là một nam nhân mặc cẩm bào, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, nho bào khăn chít đầu, tuy mặc nho nhả, toàn thân lại mang một loại khí chất vương giả bức người, ngũ quan so với nữ nhân còn mỹ lệ hơn, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy yếu đuối, toàn thân khí thế tự nhiên là trời cho, tóc mai có vài sợi bạc, nhưng lại tăng thêm vẻ phong trần của năm tháng, một nam nhân cực kỳ mê người.

Hai người kia chính là Văn Tử Liệt cùng con gái của Tiểu Nguyệt, nhận muôn vạn sủng ái Bảo Nguyệt công chúa của Nghiêu Quốc. Văn Tử Liệt nhìn bé gái phía trước đang chạy trốn, khuôn mặt nghiêm túc khẽ mỉm cười, đối với người bên cạnh phân phó: "Giám sát chặt chẽ chút, đừng để nha đầu kia ngã"

Nhìn bé gái phía trước vui vẻ chạy thả điều, nói thật, tính cách của nàng khác một trời một vực so với Tiểu Nguyệt trước kia, nhưng ánh mắt lại rất giống, sáng trong thông thấu, mà còn nha đầu kia lại bị chính mình làm hư, tính cách bá đạo ngược lại có vẻ giống Chu Nhược. Chu Nhược cuối cùng gả cho một công tử thế tộc, so với mình thì mạnh mẽ hơn nhiều, ít nhất sau khi buông tay, nàng học được quên đi, mà chính mình... Văn Tử Liệt nhìn theo con điều được thiếu nữ thả trên bầu trời, dường như có thể bay đến tận chân trời, theo gió càng lúc càng xa.

Y biết con điều này chắc chắn xuất phát từ tay Tiểu Nguyệt, dù sao tinh xảo như vậy, người khác nghĩ cũng không ra, mà trên mặt điều có hai hàng chữ to, xinh đẹp quen thuộc: "Nhớ tiếc thanh xuân ra bến khóc. Gió xuân nghìn dặm mộng xa đi"

Mà giấc mộng của y, cũng đã muốn rời xa không tưởng, dù buông tay, lại vẫn không quên được, cũng không nguyện ý quên, không thể chịu đựng được những nữ nhân khác đến cạnh mình. Hoá ra tình yêu thật sự bá đạo như vậy, tựa như Tiểu Nguyệt đã từng nói, không thể là duy nhất vậy thà rằng buông tay, tựa như Văn Tử Xung nói, nguyện một lòng vì người, mà chính y cả đời đau lòng. Có lẽ, cũng chỉ có thể mong chờ kiếp sau, mong chính mình tìm được nàng sớm một bước so với những người khác, cùng cạnh giữ bên cạnh nàng, một khắc không rời nắm tay đến già.

Một cơn gió to khiến con điều đứt dây, con điều lung lay thoáng bay về phương xa, nháy mắt hoà vào tầng mây, trong lúc đó thiếu nữ giậm chân, đem cuộn dây ném trên mặt đất nói: "Thật là một mỹ nhân không nói nghĩa khí, vừa để người thả lên trời, người liền bay mất"

Người hầu bên cạnh tiểu nha đầu vội nói: "Công chúa đừng tức giận, bảo người ta làm cho người một cái khác là được"

Thiếu nữ tà tà liếc nàng ta một cái bảo: "Hừ! Làm một cái khác, nói thì dễ. Còn ở đâu làm tốt như mẫu thân ta, mặt trên còn có chữ viết của mẹ ta a"

Văn Tử Liệt đến gần bên người nàng nói: "Được, Nguyệt nhi, một chút trể bảo người đến Nguyệt Thành, để mẫu thân làm một cái càng đẹp hơn, đem tới cho con chơi"

Nghe đến đây, thiếu nữ mới mặt mày hớn hờ thông thả đi đến, giữ chặt cánh tay Văn Tử Liệt nói: "Phụ hoàng đến kể con nghe chuyện người cùng cha mẹ con đi, lần trước con ở trong quán trà, nghe được nhiều người vụng trộm đàm luận chuyện của ba người, thậm chí làm thành hí kịch lên đài diễn a"

Con người Văn Tử Liệt chớp lóe nói: "Diễn cái gì"

Tiểu nha đầu nháy mắt mấy cái nói: "Là mẫu thân tạo ra"

Văn Tử Liệt chỉ chỉ đầu nàng nói: "Con thật nhiều mưu mô, luôn trộm xuất cung ra phố chơi đùa, lại không mang thị vệ theo, lỡ xảy ra chuyện, phải làm thế nào đây"

Tiểu nha đầu nói: "Con mới không sợ a, cô Chu Nhược dạy con sử dụng roi cũng không phải dễ ngồi không"

Văn Tử Liệt lắc lắc đầu nói: "Thật không rõ, con rõ ràng là do Tiểu Nguyệt sinh, sao tính cách ngược lại điều ngoa giống hết Chu Nhược ?"

Tiểu nha đầu bĩu môi nói: "Ca ca nói con là vật cực tât phản, nói sao mẫu thân cũng cực kỳ nghịch ngợm mà, mỗi lần con về Nguyệt Thành, mẫu thân đều bỏ lại phụ thân mang theo ta ra ngoài chơi", nói xong đi qua thăm thi: "Nói cho người biết, con và mẫu thân đi Hoa Các rồi đây..."

Văn Tử Liệt sừng sốt, không khỏi kinh hãi nói: "Con nói mẫu thân mang theo con đến nơi bướm hoa đó."

Tiểu nha đầu gật đầu nói: "Bên trong rất được a, có rất nhiều tỷ tỷ ở trên đài khiêu vũ ca hát, thế nhưng lại bị phụ thân phát hiện, bắt con và mẫu thân kéo trở về. Phụ thân lúc ấy rất tức giận, giống như Lý Quý mặt đen ở trên sân khấu kịch vậy"

Văn Tử Liệt khoe miệng mỉm cười nói: "Sau đó thì sao, mẫu thân của con thế nào "

Tiểu nha đầu ha ha cười hai tiếng: "Phụ thân đem mẫu thân nhốt vào Cúc Nguyệt các, ngày hôm sau mẫu thân liền bị bệnh, nói muốn nằm trên giường nghỉ ngơi một ngày, nhưng phụ thân cũng không để ta vào nhìn mẫu thân, nhưng phụ thân lại rất vui vẻ, mặt mày hớn hớn "

Văn Tử Liệt ánh mắt không khỏi tối sầm lại, Tiểu Nguyệt quả thật rất hạnh phúc, như vậy chính mình liền thỏa mãn. Dù sao Văn Tử Liệt cũng biết, trong lòng nàng vẫn có mình, loại hiểu ngầm này giữa hai người ngay cả Văn Tử Xung cũng phải tránh. Điều này khiến Văn Tử Liệt khá vui mừng, hàng năm tuy chỉ xa xa nhìn nhau một đêm, nhưng đủ thỏa lòng, pháo hoa hoa mỹ đầy trời, dù sao cũng là y vì nàng mà bắn, mà y sẽ cả đời này một mình tịch tịch, chờ đợi lần gặp nhau ở kiếp sau.

Thời điểm Văn Tử Liệt hoàn hồn, tiểu nha đầu đã chạy xa, theo gió lại bay tới một tiếng ca du dương và êm tai:

"Ta có một giấc mộng

Không biết chia sẻ cùng ai

Bao nhiêu bí mật trong đó

Muốn nói- nhưng ai người hiểu được

Ngoài song đêm khuya sương nặng hạt

Trong đêm hoa rơi thành mỏ cao

Xuân đến xuân đi không hình bóng

Uổng phí chiếc rèm mơ mộng

Sâu đậm tình này một mối

Nào ai có thể hiểu rõ

Nào ai có thể biết cho

Nào ai có thể gặp được

Để lại một thoáng mộng mơ"

Tiếng ca hoà lẫn vào gió ở mặt sông tựa như có thể bay thật xa thật xa.

*Bài thơ Thôn Cư của Cao Đình

Thảo trường oanh phi nhị nguyệt thiên

Phát đề dương liễu túy xuân yên

Nhi đồng phóng học quy lai hậu

Mang sản đông phong phóng chi diên

Ở Quê(Người dịch: Cao Nguyên Minh)

Tháng ba cỏ mọc, oanh bay

Trên đê liễu rủ, xuân say hương lòng

Trẻ con nghỉ học về đồng

Thả diều cùng với gió đông trong làng

**** Nhớ tiếc thanh xuân ra bến khóc**

Gió xuân nghìn dặm mộng xa đi

*** Trích đoạn bài hát trong phim Nhất liên u mộng- Một thoáng mộng mơ của Quỳnh Dao**

Tôi có một giấc mộng

Không biết chia sẻ cùng ai

Bao nhiêu bí mật trong đó

Muốn nói- nhưng ai người hiểu được

Ngoài song đêm khuya sương nặng hạt

Trong đêm hoa rơi thành mỏ cao

Xuân đến xuân đi không hình bóng

Uổng phí chiếc rèm mơ mộng

Sâu đậm tình này một mối

Nào ai có thể hiểu rõ

Nào ai có thể biết cho

Nào ai có thể gặp được

Để lại một thoáng mộng mơ

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Năm Giữ Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.